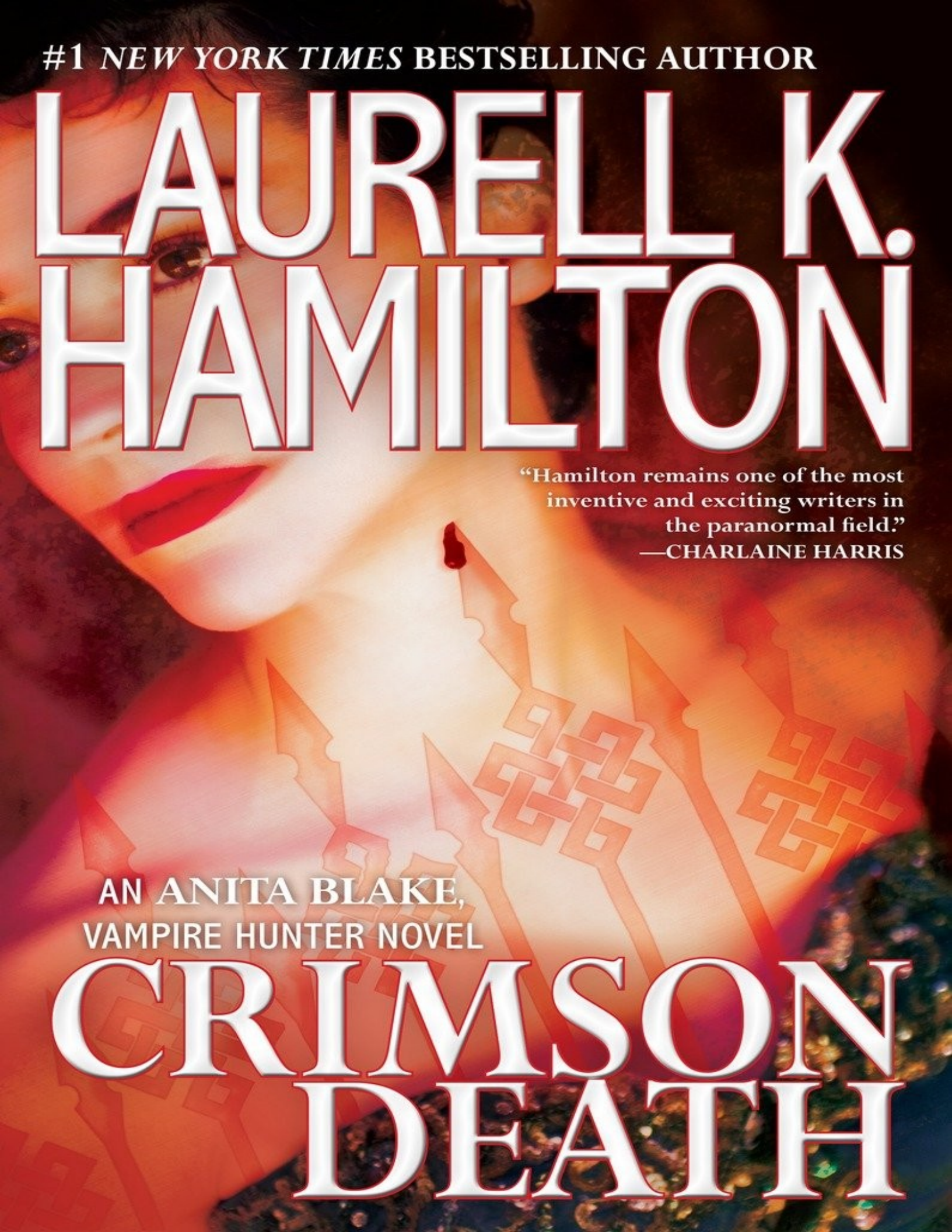

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
LAURELL K. HAMILTON
"Hamilton remains one of the most inventive and exciting writers in the paranormal field."
—CHARLAINE HARRIS
AN ANITA BLAKE, VAMPIRE HUNTER NOVEL
CRIMSON DEATH

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirikitaplarsohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
https://t.me/cevirigilleryorum

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.
Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.
Sevgiler.
Çevirigiller Ekibi.

Diğer yazar: Laurell K. Hamilton

Anita Blake, Vampir Avcısı Romanları

SUÇLU ZEVKLER
LANETLENİN GÜLEN CESET
SİRKİ
DELİLER KAFESİ
KANLI KEMİKLER
ÖLDÜRME DANSI
YANIK ADAKLAR
MAVİ AY
OBSIDYEN KELEBEK
NERGIS ZINCIRLER
IÇINDE CERULEAN
SINS INCUBUS
DREAMS MICAH
DANSE MACABRE
THE HARLEQUIN
BLOOD NOIR
SKIN TRADE
FLIRT
MERMI
VURUŞ
LISTESI
ÖLÜLERİ ÖP
JASON
ÖLÜ BUZ

Özel Ürünler

GÜZELLİ
K DANSI

Merry Gentry Romanları

GÖLGELERIN ÖPÜCÜĞÜ

ALACAKARANLIĞIN
OKŞAMASI AY IŞIĞININ
BAŞTAN ÇIKARMASI GECE
YARISININ VURUŞU
MISTRALIN ÖPÜCÜĞÜ
KARANLIĞI YUTAN BIR
DON YALAMASI ILAHI
KABAHATLER BIR IŞIK
TITREMESI

GARİP ŞEKER
(kısa öykü koleksiyonu)

KREMSON ÖLÜM

LAURELL K. HAMILTON

BERKLEY KİTAPLARI, #EW FORIt

BERKLEY
Penguin Random House LLC'nin bir baskısıdır
375 Hudson Street, New York, New York 10014

Telif Hakkı© 2016 yazan Laurell K. Hamilton
Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın onaylı bir baskısını satın aldığınız için ve herhangi bir bölümünü izinsiz çoğaltmayarak, taramayarak veya herhangi bir biçimde dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uymak. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

BERKLEY tescilli bir ticari markadır ve B kolofonu Penguin Random House LLC'nin ticari markasıdır. Kongre

Kütüphanesi Yayın Verileri Kataloglaması

İsimler: Hamilton, Laurell K., yazar.
Başlık: Kızıl Ölüm/Laurell K. Hamilton.
Açıklama: İlk baskı. | New York: Berkley, [2016]| Dizi: Anita Blake, vampir avcısı; 25 Tanımlayıcı: LCCN 2016030521 (basılı)| LCCN 2016038090 (e-kitap)| ISBN 9781101987735| ISBN 9781101987759 (e-kitap)
Konular: LCSH: Blake, Anita (Hayali karakter)-Kurgu. | Vampirler-Kurgu. | GSAFD: Fantastik kurgu.
Sınıflandırma: LCC PS3558.A443357 C75 2016 (baskı) | LCC PS3558.A443357 (e-kitap) | DDC 813/.54-dc23 LC kaydı https://lccn.loc.gov/2016030521 adresinde mevcuttur.

İlk Baskı Ekim 2016

Ceket fotoğrafları: Mimi Haddon/Photolibrary/Getty Images tarafından kadın; © worawut2524/Shutterstock.com; ferforje çit© Macrovector/Shutterstock.com; cesur arka plan© Eky Studio/Shutterstock.com Görseller
Judith Lagerman tarafından ceket tasarımı

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan veya ölü gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik, iş kurumlar, olaylar veya yerler tamamen tesadüfidir.

Sürüm_1

Bu Jonathon, Genevieve ve Spike için olmalı. Sırasıyla kocam, kız arkadaşımız ve onun kocası. Daha çok sevgi, daha az kavga, daha çok neşe ve daha az üzüntü için.

Bu kitabı yazmaya başladığım sırada vefat eden sevgili pug köpeğimiz Sasquatch'a. On dört yıl boyunca benim sürekli yazma arkadaşımdı ve bu kitabın yazımının normalden daha uzun nedenlerinden birinin onun kaybı olduğuna inanıyorum. Görünüşe göre, yanımda bir pug varken daha iyi yazıyorum.

Teşekkür

Sabahın üçünde aradığım, bilgelik kontrolüm, en iyi arkadaşım ve kanun kaçağı dostum Shawn'a. Bir yazar için ve bir yazarla birlikte çalışmanın ne demek olduğunu öğrenen Jess ve Will'e. Bu büyülü bir deneyim!

İçindekiler

Ayrıca Laurell K. Hamilton
Başlık Sayfası
Telif Hakkı
İthafı
Teşekkür

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20

Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Bölüm 49
Bölüm 50
Bölüm 51
Bölüm 52
Bölüm 53
Bölüm 54
Bölüm 55
Bölüm 56

Bölüm 57
Bölüm 58
Bölüm 59
Bölüm 60
Bölüm 61
Bölüm 62
Bölüm 63
Bölüm 64
Bölüm 65
Bölüm 66
Bölüm 67
Bölüm 68
Bölüm 69
Bölüm 70
Bölüm 71
Bölüm 72
Bölüm 73
Bölüm 74
Bölüm 75
Bölüm 76
Bölüm 77
Bölüm 78
Bölüm 79
Bölüm 80
Bölüm 81
Bölüm 82
Bölüm 83
Sonsöz

1

En sevdiğim iki erkeğin arasına sarılmış, bir kolumu çıplak vücutlarına atmış, böylece ikisinin de vücuduna dokunarak uyuyakalmıştım. Üçüncüsü. Uykuya daldığımda üçü de sıcaktı ama saatler sonra telefonum beni uyandırdığında yataktaki cesetlerden sadece ikisi hâlâ sıcaktı. Yataktaki tek vampir, yatak odamızdaki güzel ve güvenli mağaramızda güneş başımızın bir mil üzerinden doğduğunda ölmüştü. Vampirler için harikaydı ama karanlıktan korkuyorsanız ya da başınıza tonlarca taşın bastırması fikrinden hoşlanmıyorsanız, bizimle uyuyamazdınız.

Nathaniel'in neredeyse ateş gibi yanan vücudunun üzerinde yatağın başucundaki masada takılı olan telefonumu aradım ama ekran açıldığında benim değil onun telefonuydu çünkü onun kilit ekranında üçümüzün, benimkinde ise yeni nişan yüzüklerimizle birbirine dolanmış ellerimizin yakın çekimi vardı. Sonunda telefonumu aldım ve düğmeye bastım ama çoktan sesli düşmüştü.

Micah uykudan kalınlaşmış bir sesle, "Kimdi o?" diye sordu.

Gözlerimi kısarak karanlık odadaki parlak ekrana baktım ve "Numarayı ya alan kodunu tanımıyorum. Sanırım uluslararası bir numara. Beni ülke dışından kim arayabilir ki?"

Nathaniel vücudumun ön tarafına doğru sokuldu, yüzünü göğüslerimin arasına gömdü ve yorganın altına girdi.

Bir şeyler mırıldandı ama hem uykusu en ağır olan hem de uykusunda konuşma ihtimali en yüksek olan o olduğu için pek dikkat etmedim.

"Saat kaç?" Micah sordu, sesi daha az uyku doluydu ve Uyanmaya daha yakın.

"Sabah beş," dedim. Telefonumu kararttım ve komodinin üzerine geri koymaya çalıştım ama Nathaniel beni sıkıştırmıştı ve tam olarak uzanamıyordum.

"Sadece üç saattir uyuyoruz," dedi mağdur gibi çıkmaya başlayan bir sesle.

"Biliyorum," dedim. Hâlâ telefonumu masanın kenarına koymaya çalışıyordum ve artık iyice uyumuş olan Nathaniel bana ağırlık yapıyordu.

Micah kolunu benim belime ve Nathaniel'in sırtına doladı ve ikimizi de kendine çekti. "Uyu, daha fazla uyumalısın," dedi yüzü omuzlarımın arasına gömülmüş halde. Birazdan yorganın altına girmezsem ikisi de uyuyacak ve ben kollarım ve omuzlarım açıkta kalacaktım. Gece yatak odası yaklaşık elli dereceydi; omuzlarımın örtülmesini istedim. Son bir kez daha ittim

Yere düşen telefonumun ışığı tekrar , bu da hala fişe takılı olduğu anlamına geliyordu, bu yüzden yerde olması sorun değildi.

Siktir , tekrar uyuyacaktım.

İki adamı da bana aralarında kayacak kadar vermeleri için zorlamak zorunda kaldım, böylece hepimiz tekrar örtünmüş ve ısınmıştık. Telefonum tekrar çaldığında onların eşit nefes alışlarının sesiyle uykuya dalmaya başlamıştım ama bu sefer farklı bir şarkı çalıyordu, George Thorogood'un "Bad to the Bone" şarkısı. Bu, en iyi arkadaşlarımdan biri olan, ölümsüzlere suikast düzenleyen Edward'ın ve ABD Marshal Ted Forrester'ın kişiselleştirilmiş zil sesiydi. İlginçtir, Edward ve Ted aynı kişiydi; Clark Kent ve Süpermen'i düşünün.

Yorganı üzerimizden fırlatıp yere düştüm ve yatağın yanındaki giysi yığınının içinde parlayan telefonu bulmaya çalıştım. Düğmeye bastım ve "Buradayım, buradayım!" dedim.

"Anita, iyi misin?" Edward'ın sesi fazla neşeliydi, bu da her şeyi duyabilecek diğer polis memurlarıyla birlikte olduğuna dair ihtiyacım olan tek ipucuydu.

"Evet, böyle iyiyim. Sabahın beşi için sesin çok neşeli geliyor," dedim, yatağın vücut ısısının dışında üşüyormuşum gibi görünmemeye çalışarak. Kıyafet yığınının içinde bana ait bir şeyler aramaya başladım ama elime sadece erkeklerin kıyafetleri geçti.

"Burada saat sabahın on biri," dedi.

O sırada New Mexico'da evde değildi, ben de "Neredesin?" diye sordum.

"Dublin."

"Dublin ne?"

"İrlanda," dedi.

Çıplak ve titreyerek yere oturdum, yuva çalışan bir kuş gibi etrafımdaki giysi yığınını karıştırdım ve düşünmeye çalıştım. Başaramadım ve "Neden Dublin, İrlanda'dasın?" diye sordum.

"Ben de seni aynı sebepten dolayı arıyorum, Anita."

"Hangisi?" Ona kızmamaya çalışıyordum, çünkü bu genelde onu eğlendiriyordu ve Ted'in bir şey söylemesi genelde daha uzun sürüyordu. Edward çok daha ani biriydi. Evet, ikisi de aynı kişiydi, ama Edward daha çok bir metot oyuncusuydu ve onu kırmaya çalışmak
iyi bir fikir değildi. "Vampirler."

"İrlanda'da hiç vampir yok. Dünyada vampir olmayan tek ülke."

"Yaklaşık altı hafta öncesine kadar hepimiz böyle düşünüyorduk."

"Altı hafta önce ne oldu?" Isınmak için yerdeki giysilerin içine girmeye çalışarak sordum.

Üstümdeki yataktan biri bornozumu üzerime attı. Leoparlarımdan hangisi yaptıysa ona "Teşekkürler" dedim.

"İlk vampir kurbanlarını aldılar," dedi Edward.

Telefonu omzumda tutmak için çenemi kullanarak bornozun içine girdim. Siyah ipek bornoz çıplak olmaktan daha iyiydi ama ipek pek sıcak tutmuyordu. Biraz daha fazla ısı tutan şey almak istiyordum ama aynı anda hem seksi hem de sıcak tutacak bir şey bulmak zordu. "Vampir kurbanı, yani ölü mü?"

"Hayır, sadece biraz ."

"Tamam, eğer Amerika'da rıza dışı kan bağışı olsaydı vampir suçlanırdı, ama eğer rıza olsaydı suç bile sayılmazdı."

"Vampir bakışı onun hafızasını sildi," dedi.

"Eğer vampir ve kan bağışçısı, bağışçının tüm vampir deneyimini yaşayabilmesi için vampirin bakışlarını kullanabileceği konusunda anlaşmışlarsa, o zaman bu, bir partide birinin çok fazla içmesine izin vermeniz ve

Sonra da bırakın eve sarhoş dönsünler, burada suç bile değil, sadece kötü muhakeme."

"Vic hatırlayamıyor, bu yüzden rıza gösterilip gösterilmediğini asla bilemeyeceğiz."

"Genetik için ısırıktan bir örnek aldılarsa ve vampir sistemdeyse, söz konusu vampiri bulabilirler."

"Kimse bunun bir vampir ısırığı olduğuna inanmadı, bu yüzden bir saldırı gibi davranmadılar. Ona tecavüz ilacı verildiğini düşündüler."

"Diş izleri bir ipucu değil miydi?" Ben sordum.

"Kendin söyledin Anita: İrlanda'da vampir yok. Binlerce yıllık tarih boyunca burada hiç vampir olmadı.
Diş izlerini uyuşturucu için olası iğne izleri olarak not ettiler.
Kurbanın üzerinde kullanıldığını düşündükleri iğne izlerini ve diğer uyuşturucu kullanım belirtilerini aramasalardı
Hatta onları buldum. Bunlar şimdiye kadar gördüğüm en küçük, en temiz izlerden bazıları."

Hem bornozumu daha sıkı bağlamak için hem de bunun bir anlamı olduğu için biraz daha dik oturdum. "Neredeyse benim kadar çok vampir ısırığı gördün."

"Evet," dedi en iyi Ted Forrester şivesiyle. Muhtemelen İrlanda polisi için aksanı ve her şeyiyle tam bir Amerikan kovboyunu oynuyordu. En iyi gizli ajan olabilir ve neredeyse her yere uyum sağlayabilirdi, ama Ted olduğunda, sanki bu halinden hoşlanıyor gibiydi.
rolünü oynayabilirdi. Ted'in kovboy şapkasını paketleyip uçağa getirip getirmediğini merak ettim. İrlanda'da onu taktığını düşünmek ya eğlenceli ya da gülünçtü. Hangisi olduğundan henüz emin değildim.

"Ne kadar küçük? Sence bir çocuk vampir mi?"

"Bu kadar küçük bir ısırığı olan dişi vampirler gördüm ama bu bir çocuk olabilir."

"Ne demek o?"

"En az üç farklı ısırık yarıçapımız var." "Yani üç farklı
vampir," dedim.

"En azından, belki daha fazla."

"Ne demek istiyorsun, belki daha fazla?"

"Eğer bir bilgisayara ulaşabilirseniz sizinle fotoğraf paylaşmak için iznim var."

"Benim telefonum bir bilgisayar. Bana mesaj atamaz mısın?"

"Yapabilirim ama bunlardan bazılarına bakmak için daha büyük bir ekrana ihtiyacınız olacak."

"Tamam, ben . . . Bir bilgisayara ulaşabilirim. Sadece oturum açmama yardım edecek birine ihtiyacım var."

"Güvenli bir e-posta hesabınız var, çünkü size daha önce de bir şeyler göndermiştim," dedi.

"Biliyorum, . Sadece buradaki bilgisayarları pek kullanmıyorum."

"Neredesin?"

"Lanetliler Sirki."

"Jean-Claude'a söyler misin?"

"Howdy? Ted bile *Howdy* demiyor."

"Ben Amerikalıyım, Anita. Hepimiz kovboyuz; bunu bilmiyor muydun, sevgilim?" dedi, o kadar kalın bir ses tonuyla ki, bu sesle Teksas'ta iki adım atabilirmişsin gibi geliyordu.

"Evet, sanki tüm İrlandalılar leprikonmuş ve etrafta dolaşıp *size "Günaydın"* diyorlarmış gibi."

"Bana kalsa, burada bütün cinleri görüyor olurdun." "Ne demek elimde olsaydı?"

"Resimleri görebilmek için bilgisayara git, Anita," dedi ve Batı dışı aksanı kalınlığının bir kısmını kaybederek Edward'ın normal "hiçbir yerin ortası", belki de Orta Batı aksanına dönüştü. Theodore (Ted) olduğunu öğrenmeden önce onu altı yıldan fazla bir süredir tanıyordum.

Forrester onun gerçek doğum adıydı ve hem ordunun hem de Marshals Service'in onu isimdi. Benim için sadece Edward'dı.

"Tamam, ama ne demek istedin, eğer istediğin gibi olsaydı?" Ayağa kalktım ve alt bedenim sadece ipek bornozun içindeyken anında daha da soğudu.

Etrafımda başka giysiler olmadan. Yatağa baktım, çünkü hem Micah hem de Nathaniel koridorun sonundaki bilgisayarları benden daha iyi kullanıyorlardı; hatta Nathaniel hala

Ara sıra telefonuma gizlice yeni zil sesleri yüklüyordum. Bazıları iş yerinde diğer memurların çaldığında utanç verici oluyordu ama Edward için "Bad to the Bone" çok işe yaramıştı, onu sakladım.

"Bilgisayarın başına geçince beni ara," dedi ve telefonu kapattı. Bu daha çok Edward'a benziyordu.

Telefon ekranının parlaması durduğunda, oda zifiri karanlıktı, mağara karanlığı, öyle ki kendi göz kürenize dokunabilirdiniz çünkü parmağınızın için geldiğini göremiyordunuz. Genelde banyo kapısını açık bırakırdık, böylece içerideki gece lambası biraz ışık verebilirdi ama en son kim girdiyse unutmuştu. Banyo kapısına kadar hiçbir şeye çarpmadan yürümemi sağlayan tek şey banyonun düzenine aşina olmamdı. Kapıyı açtığımda içerisi o kadar aydınlıktı ki bir an için tepe ışıklarının açık bırakıldığını düşündüm; ama gözümü kırpıştırıp ışığa alıştığımda sadece gece lambası olduğunu fark ettim. Gözlerim diğer odanın yoğun karanlığına alıştığı için inanılmaz derecede parlak görünüyordu ama gözlerim ışığa yeniden alıştığında normalde olduğu gibi sadece gece lambası olduğunu fark ettim.

Hayatımdaki erkeklerin uyumasına izin vermek isterdim ama bilgisayarlar konusunda yardıma ihtiyacım vardı. Bir dahaki sefere biri bana tüm bunları nasıl yapacağımı gösterdiğinde gerçekten not almam gerekecekti çünkü hiç
hatırlıyor gibi . Yatağa doğru baktım. Nathaniel yorganın içine kıvrılmıştı, böylece sadece başının üst kısmı ve neredeyse ayak bileği uzunluğundaki saçlarının kalın örgüsü görünüyordu. Işık, kumral saçlarının kahverengisinde kırmızıyı parlatacak kadar parlaktı. Yan yatmıştı, böylece geniş omuzları yatağın geri kalanının üzerinde iri bir dağ gibi yükseliyordu. O böyle kıvrılmışken bunu söylemek imkânsızdı ama boyu beş-dokuzdu. Micah ondan bir kol mesafesi uzakta yatıyordu; ortalarındaki yerimi boş bırakmışlar, sürünüp uyumamı bekliyorlardı, bunu yapmayı çok istiyordum ama görev çağırıyordu. Micah'nın bukleleri yüzüne yayılmıştı, bu yüzden gördüğüm en fazla ten, ince omuzlarının koyu teni ve kasları görünen bir koluydu, ama asla Nathaniel gibi irileşmeyecekti. Genetiği bizim çok baskın ve hükmedici Nimir-Raj'ı, leopar kralımızı, benim
boyunda, beş-üç. Yorganın altından görünmüyordu ama
Omuzlardan ince bel ve kalçalara uzanan baş aşağı üçgeniyle bir yüzücü gibi inşa edilmişti. Nathaniel sadece daha kaslı değil, aynı zamanda daha gösterişliydi, kıvrımların erkek versiyonu. Jean-Claude onun üzerine uzandı

Sırt üstü. Yan yatabilirdi ama o sırt üstü uyumayı tercih ederdi ve şafak vakti öldüğü için uykumuz sırasında hareket ettiğimizde bize sarılmaya devam edemezdi, yan yatan üçümüz kadar iyi kaşıklamaması o kadar da önemli değildi.

Jean-Claude aramızdaki en uzun boyluydu, hatta 1.80 boyundaydı. Sırt üstü yattığında her santimi görünüyordu. Onun uzun siyah bukleleri de benimkiler gibi neredeyse beline kadar . İkimizin de saçları gerçekten siyahtı, benimki annemin ailesi Meksikalı olduğu için, onunki de öyle olduğu için; onun teni benimkinden daha solgundu ama Alman babam sayesinde o kadar da solgun değildi. Jean-Claude vampir olmasaydı ondan daha solgun olacağıma emindim ama kimse bir vampirden daha solgun olamaz. Dünya için kelimenin tam anlamıyla ölü olsa bile, yine de gördüğüm en güzel adamlardan biriydi ve bu Nathaniel ve Micah ile birlikteydi.

gerekirse, her ikisinin de yüzleri şu anda
örtülüydü ama herkesin neye benzediğini biliyordum. Bana güzel olduğum söylenirdi ve bazı günler buna inanırdım ama üçüne baktığımda yataktaki herkesin ve her şeyin benim, benim de onların olmama hâlâ hayret ediyordum. Micah'nın saçında bir parıltı yakaladım ve
gözlerinin açık olduğunu ve zengin kahverengi buklelerinin arasından beni izlediğini fark etti.

"Sadece uyuyormuş gibi mi yapıyordun?" diye
fısıldadım. Doğrulmaya başladı ve başını salladı.

Ona ters ters baktım. "Bu polisin işi."

"O zaman bilgisayar konusunda size yardımcı olması için bir polis çağırın," dedi,

Ama çoktan yorganın altından çıkmış, diğer iki adamın üzerini örtmemeye dikkat ediyordu.

"Silahımı getir," diye fısıldadım.

Silahına takılı özel yapım kılıfına uzandı.

Springfield EMP'mi kaptı ve Nathanielin vücuduna değdirmemek için yatağın ayakucuna sürünerek bana uzattı. Tetiğin yakınında bile değildi ve dikkatli davranıyordu ama silah güvenliği kurallarını biliyordu. Her silaha dolu ve ölümcül bir silahmış gibi davranın ve vurmak istemediğiniz sürece asla ama asla birinin temas etmeyin. Silahı aldım ve cebime koydum, silahı taşıyıp taşımayacağını merak ediyordum. Silah tam oturdu ama bornozum ağırlıktan ciddi şekilde yamuk duruyordu. Kuşağı cübbeme bağladım.

Belimi daha da sıktım ve elimin cebe, silahımı çekebileceğim kadar iyi girip girmeyeceğini denedim; mükemmel değildi ama işe yaradı.

Micah kendi tabancasıyla yataktan sürünerek çıktı. Tanıdığım birkaç lycanthrope'dan biriydi ve silah .
profesyonel korumalar ya da paralı askerler. O sadece yerel kurtadam pardımızın Nimir-Raj'ı değil, aynı zamanda İnsan ve Likantrop Arasında Daha İyi Anlayış Koalisyonu'nun da başkanıydı.
Topluluklar. Koalisyon, ülkenin farklı türdeki topluluklarını yavaş ama emin adımlarla şekillendiren ulusal bir örgüttü.
Şekil değiştirenler tek sesli, ortak hedefleri olan uyumlu bir grup haline geldiler ve bu hedeflere ulaşmaları için ona baktılar. Değil
Şekil değiştiren toplulukları her zaman bölen iç çekişmelerin daha fazla bir şeye dönüşmesinden herkes mutluydu
işbirlikçi. Bazı nefret grupları bunu insanlık için bir tehlike olarak gördü. Koalisyon kendi başlarına çözemeyecekleri bir sorunu çözmek için davet edilmedikçe asla başka bir grubun bölgesine girmemesine rağmen, bazı likantroplar bunu bizim kendi kurallarımızı onlara dayatmamız olarak gördü. Bu, ihtiyaç duyduklarında polisi arayan ve daha sonra telefon eden kişiyi ve ailesini kurtarırken polisin bir suç kanıtı bulmasına kızan insanlar gibiydi.

Micah'ya karşı birden fazla ölüm tehdidi olmuştu, yüzden seyahat ederken korumaları vardı ve mümkün olduğunda kendi silahını taşıyordu. Her bina ve işyeri gizli silah taşımaya izin vermiyordu, bu yüzden bazen silahını bırakıp korumalarına güvenmek zorunda kalıyordu, ama kendi başının çaresine bakabilmek hoşuna gidiyordu.
kendisi de. Anlaştığımız bir şey daha .

Micah'nın cübbesi Jean-Claude'un onun için satın aldığı ya da belki de diktirdiği bir cübbeydi, çünkü Viktorya döneminden kalma bir şeye benziyordu, koyu orman yeşili kadife üzeri altın ve yeşil
nakış. Kalın manşetleri, yakası ve boynundan beline kadar uzanan yakaları parlak altın rengindeydi ve daha çok brokar işlemeliydi.
nakış. Bornoz da tam olarak ayaklarına kadar iniyordu ama o kadar kısaydı ki merdivenler dışında herhangi bir yerde yürürken asla takılıp düşmüyor ya da kaldırmak zorunda kalmıyordu. Merdivenler ayak bileklerine kadar inen her şey için zordu. En azından cübbenin

ona uyacak şekilde dikilmişti. Koyu yeşil ev terliklerini de ekledi ve gitmeye hazırdı.

Sonunda ev ayakkabılarım da oldu, böylece ayaklarım ısındı ve
Ev terlikleri gibi beni yerine üzerimde kaldılar ama ipek bornoz ... . Daha sıcak bir şeye ihtiyacım vardı.
Özellikle de artık haftada en az beş gece burada olduğumuz için. Ama Jefferson County'deki evde iki gün geçirmemizin başlıca nedeni biraz güneş ışığı al. Micah dışında hepimiz neredeyse sadece geceleri çalışıyorduk ve bir süre sonra güneş ışığı olmadan çalışmak iç karartıcı gelmeye başlamıştı. Sonunda Jean-Claude'a özleyip özlemediğini sordum ve bana şöyle dedi: "Çok fazla, *ma petite*, düşündüğümden çok daha fazla.
olduğum şey olmayı kabul ettim."

Micah yatağın Jean-Claude ve kendisine ait tarafındaki komodinden kendi telefonunu ve gözlüğünü aldı. Gözlüğün çerçeveleri yeşil çerçeveliydi ve yeşil-altın leopar gözlerini tamamlaması için altın rengi vurgular vardı. Uzun süredir numaralı güneş gözlüğü takıyordu ve çoğumuz numaralı olduğunu bilmiyorduk. Çok
Kötü adam onu leopar formunda kalmaya zorlamıştı, ta ki tamamen insan formuna geçene kadar. Yazın dışarıda koşmaktan bronzlaşmıştı, bu yüzden gözleri inanılmaz derecede egzotik görünüyordu
Ancak kedi gözlerine sahip olmasının ciddi bir dezavantajı, kedilerin miyop olmasıydı. Ayrıca gözlerinin bir kısmını kaybetmişti.
Gerçek bir kedi kadar olmasa da, sanki leopar gözlerinde daha insani bir şeyler varmış gibi renkli görüş. Göz doktoru görüşündeki farklılık üzerine bir makale yazmak için izin istemişti ve makaleyi bir hayvanat bahçesi veterineriyle birlikte yazıyordu. Micah güneş gözlüklerini göze çarpmak istemediğinde gözlerini saklamak için ve mükemmel olmayan görme yetisinin likantroplar arasındaki baskınlık kavgalarında kendisine karşı kullanılabileceğinden endişe ettiği için takıyordu.
ama sonunda okumasına yardımcı olan bir gözlük almıştı.
daha kolay ve daha uzağı görebiliyordu. Kedi gözleri farklı bir şekilde odaklanıyordu ve okumak için fark ettiğimizden daha fazla çalışmasına neden olmuştu. O vardı
Kontakt lensleri de vardı ama burada bizimle olduğu için rahatsız olmadı. Koyu renk çerçevelerin gözlerini bir sanat eseri gibi çevrelemesini seviyordum.
Nihayet koyu renkli güneş gözlüklerinin ardına saklanmak yerine onlara yakışır bir çerçeveye sahip oldular.

Nathaniel'i yorganın içinde derin bir uykuya dalmış ve Jean-Claude'a biraz daha yaklaşmış halde bıraktık. Bu yatak, sarılmak için diğer adama ulaşmadan önce kendisini örtülere sarabilecek kadar büyüktü, ancak Nathaniel hepimizden daha fazla sarılıp uyuyan biriydi ve geri kalanımız oldukça sevimliydi.

Micah ve ben olabildiğince sessizce kapıya doğru ilerledik, ortak oğlumuzu uykuda ve ortak efendimizi ölü uykusunda bıraktık. Muhtemelen o kadar da sessiz hareket etmemiz gerekmiyordu ama kibarlık olsun diye böyle yaptık. Micah beni kapıda durdurdu ve buklelerimi kabartmam için yaptı. Ona bir kaşımı kaldırdım ve o da *Jean-Claude* diye mırıldandı. Bu da vampir nişanlımın Micah'tan saçımı biraz toplamadan dışarı çıkmamamı hatırlatmasını istediği anlamına geliyordu. Jean-Claude'la evlendiğimde teknik olarak tüm vampirlerin kraliçesi olacağım için sanırım biraz edepli olmak gerekiyordu ama yine de bu beni rahatsız etti.

Micah aslında kendi buklelerini de parmaklarıyla düzeltmişti, yani en azından eşitlikçi bir aptallıktı. Jean-Claude görünüşümüzün ona yansıdığını söylemişti ve vampirler, özellikle de çok yaşlı olanlar, aşırı derecede kibirli olabiliyorlardı. Söylememek için kendimi zor tuttum, *Vampirler boşuna, şaka yapıyorsun*, ama ben yapmadım*,* çünkü nadiren gitti
tırnağa mükemmel olmadığı her yerde. Bunu gösteriş olarak düşünmedim, sadece o, sadece Jean-Claude ve onu seviyordum, bu yüzden erkeklerin yüzyıllardır güzelliklerinin geceye hazırlanmasını beklerken yaptım - beklemeye değer mükemmellik için sabırla bekledim. Bu hiç aklıma gelmemişti.
Düğün yaklaştıkça benden daha mükemmel olmamı istemeye başlayabilirdi. Bu pek de hoşuma gitmeyen bir trenddi ama buna izin veriyordum. Öğrendiğim bir şey de savaşlarımı seçmekti. Düğünün büyüklüğü konusunda zaten kaybetmiştim; yine de benimki de dahil olmak üzere kadınların gelinlikleri konusunda kazanmayı umuyordum.

Micah dış kapıyı açtı ve iki muhafız
dikkatle, sırtları dimdik, omuzları geride, kolları yanlarında, sanki hala kırışık veya şeritli bir üniforma giyiyorlarmış gibi.

Dedim ki, "Rahat olun çocuklar. Artık orduda değilsiniz."

"Orduda değildim, Mareşal Blake," dedi uzun boylu olan. Saçları hâlâ o kadar kısaydı ki, neredeyse beyaz olan sarı saçlarının arasından kafa derisini görebiliyordum.

"Eski bir şarkının bir dizesiydi Milligan; senin için 'Anchors Aweigh' olduğunu hatırlıyorum."

Kahverengi saçlarını uzatmış olan biraz daha kısa boylu adam çarpık bir gülümsemeyle, "Millie klasiklerden pek hoşlanmıyor," dedi.

Ben de gülümsedim. "Onun ufkunu genişletmelisin, Custer."

Milligan gülümseyerek, "Pud ne zaman ufkumu genişletmeye çalışsa karım çıldırıyor," dedi. *Pud*'un *Pudding*'in ilk hecesi olduğunu biliyordum, çünkü Custer'lakap olarak *Custard* demeye başlamışlardı, ama lakapların o gizemli yolunda değişmişti
Puding'e ve sonra da *Pud*'a. Nereden bilebilirdim ki? Ben sordum.

Micah kıkırdadı ve başını salladı. "Karın, şehir dışına çıktığımızda Custer'ın seni yoldan çıkarmasına izin vermeyeceğime dair bana söz verdirdi."

"Sizinle konuştuğunu biliyorum, efendim."

"Sadece Micah ya da Bay Callahan, *beyefendiye* gerek yok."

"Ciddi misin sen? Karın Micah'la benim hakkımda mı konuştu?" Custer sordu.

Milligan başını salladı. "O son hafta sonu gezisi, neredeyse evliliğime mal oluyordu."

"Bu konuda şaka yaptığını sanıyordum," dedi Custer.

Arkadaşı başını salladı.

"Kahretsin dostum, özür dilerim. Öyle demek istememiştim." Custer gerçekten de ciddi görünüyordu, ki bu onun için alışıldık bir durum değildi.

Milligan ve Custer bir SEAL birliğinin parçasıydı.
bir grup isyancı tarafından uğramıştı. Yanılmışlardı ama altı kişilik birlik içlerinden birini kaybetmişti ve hayatta kalan beş kişinin hepsinin likantropi testi pozitif çıkmıştı, bu da otomatik olarak tıbbi terhis anlamına geliyordu. Benzer sebeplerden dolayı başka eski askerlerimiz de vardı. Onlardan biri birimi dikkatimize sundu ve biz de onlara iş teklif ettik.

Bazı özel müteahhitlik firmaları şekil değiştirenleri kabul ediyordu, ancak bunların hepsi yeterince yeni şekil değiştirenlerdi ve dolunaylar ya güvenli bölgelerde ya da daha yaşlı, daha deneyimli İçlerindeki canavarları kontrol etmeyi öğrenirken onlara bebek bakıcılığı yapan likantroplar. Kendilerini tamamen kontrol edene kadar özel yüklenici firmaların hiçbirinde çalışamazdı, çünkü onların kuralı, başvurmadan önce en az iki yıl boyunca bir likantrop olmanız gerektiğiydi. Bazı şirketler dört yılda ısrar ediyordu ve tüm ülkeler likantropların sınırlarından geçmesine izin vermiyordu. Eski SEAL'ların kürklü olmak için bir yıldan az süreleri vardı. Süre bittiğinde diğer şirketlere gitmeye karar verebilirlerdi, çünkü para daha iyiydi, bazı görevler için çok daha iyiydi, ama buradaki para fena değildi ve hayati tehlike seviyesi çok daha fazlaydı daha düşük. Her iki da, onlar için faydaları olan iyi işleri vardı ve aileleri bir sonraki adımda ne yapacaklarına karar verirken, son derece etkileyici ancak sivil hayatta kullanımı sınırlı bir dizi beceriye sahip oldular. Sektör. Şimdiye kadar sadece Custer ve bir diğerinden gelen en büyük şikâyet, işte yeterince heyecan yaşanmamış olmasıydı.

Micah ve ben el ele koridorda ilerlemeye başladık. Bu, birimizin elindeki silahtan ödün vermesi gerektiği anlamına geliyordu ama kendi kutsal alanımızda saldırıya beklemediğimiz için güvende olduğumuzu düşündüm. I Hatta poligonda daha iyi skorlar elde etmeme rağmen silahımı eline almasına bile izin . Custer dedi ki, "Bu işlerin nasıl yürüdüğünden emin değilim ama İkiniz de dahil olmak üzere arkamızdaki odada bulunan herkesi korumakla görevlidir."

"Ben onlarla gideceğim. Sen kapıda bekle," dedi Milligan.

Custer bir şey söylemeden kapının yanındaki yerine geri döndü. Tartışma. anlardan dolayı, yeni eski orduda kimin kimden üstün olduğunu her zaman anlayabilirdiniz. Bundan önce bir birimden her seferinde sadece bir kişi alıyorduk, hiçbir zaman bir grubun çoğu Yıllarca birlikte çalıştılar ve sonra aynı kavgada kariyerlerini kaybettiler. Hala bir birim olarak çok birlikteydiler. Aslında, genel olarak muhafızlarımızdan sorumlu olan Claudia, özellikle de burada Circus, onları iş için ayırmak isteyip istemediğimiz konusunda benimle konuşmuştu. Diğer çalışanlarımızla birlikte çalışmayı öğrenmeleri gerekiyordu.

Sadece birbirleriyle değil, ama şimdiye kadar kimsenin şikâyet ettiği bir konu olmamıştı.

Açıkçası burada bir korumaya ihtiyacımız olduğunu düşünmemiştim. ama bazı muhafızlarla görevlerinin nerede konusunda tartışmaya çalışmamayı öğrenmiştim. Sadece beni yordu ve bana pek bir şey kazandırmadı. "Ben senin patronunum" oyununu oynayabilirdim. ama aynı zamanda onların korumalarından biriydim, bu yüzden gri bir alandı. Eğer onların patronu olsaydım, onlara uçarak kaçmalarını söyleyebilirdim ve onlar da beni dinlemek zorundaydı, ama eğer bir şey olursa ve onların gözetimindeyken yaralanırsam ... Dediğim gibi, bu gri bir alandı, bu yüzden Milligan bizi takip etti.
Bilgisayar odasına doğru. Gerçi Jean-Claude tamamen
Yeni teknolojiyi , herkesin etrafındaki insanlara bakmak ve onlarla konuşmak yerine telefonlarında ve elektronik cihazlarında yaşamasından hoşlanmıyordu, bu yüzden akıllı telefonlar dışında her şeyi tek bir odayla sınırlandırmıştı. Bunu yapmasının bir diğer nedeninin de bazı eski vampirlerin tüm bu yeni teknolojiden biraz korkması olduğunu biliyordum. Ayrıca, kabloları ve telleri kayanın içinden bu kadar uzağa getirmek hiç de kolay olmamıştı ve bilgisayarları tek bir yerde tutmak bunu biraz olsun kolaylaştırmıştı.
daha kolay.

Milligan aceleyle ilerledi ve bilgisayarın kapısını açtı.
bizim için oda. Micah da ben de ona izin verdik. Oda loştu, sadece ekranlarındaki görüntüler arasında hâlâ dönüp duran bilgisayar ekranları tarafından aydınlatılıyordu. Bazıları nihayet kararmış ve gece boyunca hareketsiz kalmıştı. Odaya girdik ve Milligan da bizimle gelmeye başladı ama "Üzgünüm Milligan ama polis kanıtlarına bakmam gerekiyor" dedim.

"Odanın temiz olduğundan emin olmalıyım," dedi.

Yine onunla tartışabilirdim, ama işini yapmasına izin verdim, yine de ikimizin buradaki bilgisayar odasında gizlenen her şeyin icabına bakabileceğinden oldukça emindim. O kadar büyük bir oda değildi ve sadece tek bir alan vardı.
aslında kapının görüş alanının dışında.

Milligan devresini tamamladıktan sonra odaya geri döndü. "Oda temiz efendim."

"O zaman bizi yalnız bırakabilirsin," dedi Micah.

"başımızda durmak zorunda değilsin," dedim.

Tereddüt etti ve kimi dinlemesi gerektiğini ve kimi güvenle geçersiz kılabileceğini tartarken dönen çarkları neredeyse izleyebiliyordunuz. Yeni eski askerlerimizin çoğunun yeni, daha az katı emir komuta zinciriyle ilgili sorunları vardı.

"Polis işlerini konuşacağız Milligan. Bunun için burada olamazsın," dedim.

Milligan başını salladı. "Tamam, bu mantıklı." Kapıya doğru gitti. "Ve

kapının hemen dışında durma," dedi Micah.

Milligan döndü. "Efendim, ben ..."

"Konuşmaları kapıdan duyabildiğimi biliyorum Milligan, yani sen de duyabilirsin."

"Seni beklemezsem Claudia kafamı uçuracak."

"İkimiz de silahlıyız ve kendi yeraltı kalemizde duruyoruz," dedim. "Eğer burada güvende değilsek, o zaman tek bir muhafızın başa çıkabileceğinden daha büyük bir belanın içindeyiz demektir."

Milligan'ın yüzünde daha önce belirli geçmişlere sahip erkeklerde gördüğüm o kibirli ifade vardı.

"Eski bir SEAL bile yeterli olmaz, Milligan. Şimdi Custer'a geri dön ve Jean-Claude'un kapısını koru."

Biraz daha tartışmaya çalıştı ama Micah, "Bu bir emirdir Milligan. Anita da ben de Claudia'dan üstünüz."

Kaşlarını çattı, içini çekti ve "Evet efendim" dedi. Tekrar sorgulamadı, sadece topuklarının üzerinde döndü ve kapıya doğru gitti.

Milligan'ın koridorda yürüdüğünden emin olduktan sonra Micah'nın yanına döndüm.

Daha hızlı yazabilmek için bilgisayarın önündeki sandalyeye oturdu ve birkaç dakika içinde çalışmaya başladım. Artık şifremi ya da kullanıcı adımı bile gerek yoktu, çünkü bana birçok kez yardım etmiş ve sonunda hepsini ezberlemişti. Sivil olduğu için bunu bilselerdi muhtemelen diğer memurların hoşuna ama bilmese de söylemezdim.

Edward'ı geri aradım. İlk çalışta cevap verdi. "Anita, çevrimiçi misin?" Sesi Ted'den çok Edward'a benziyordu, bu yüzden "Rahatça konuşabiliyor musun?" diye sormayı düşündüm.

"Hayır." Edward'ın tek kelimelik cevabı, bazen Ted'in yaptığı gibi dağın etrafından dolaşmak yerine daha uzun bir yoldu.

"E-postanın gelmesini beklerken, eğer istediğin gibi olsaydı resimlerden daha fazlasını göreceğimi falan söylemiştin."

"Senin bir büyücü olmandan hoşlanmıyorlar." Sesinde Ted'in mutlu tonlarının bir kısmı vardı ama Edward'ın soğuk boşluğu da vardı. Oynamama izin vermedikleri için mutlu değildi.

Arka planda sesler duydum. Edward, "Üzgünüm, Anita. Az önce düzelttim" dedi -bu sefer Ted'in aksanıyla- "çünkü birisinin kendi ülkelerine girişini reddetmek kendi yasalarına aykırı olurdu. yapabildikleri sihir türüne göre sınıflandırıldılar."

"bunu mistik bir şeyden çok psişik bir yetenek olarak görüyorum," dedim.

"Onların yasaları aslında aşağıdakiler arasında bir fark kabul etmiyor psişik yetenekler ve büyü arasında, sadece büyü ve Kilise onaylı mucizeler arasında."

"Eğer yasalarında gerçekten mucizelerden bahsediyorlarsa, bu Roma dışında bildiğim kadarıyla bir ilktir."

"O zaman dikkatli ol Anita, çünkü bu ikincisi," dedi ve sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum, ama sanki diğer polislerin önünde Ted olarak kalmakta zorlanıyormuş gibi kelimelerle uyuşmuyordu. Bir telefon görüşmesi ile diğeri arasında ne yapmışlardı ya da ne olmuştu da bu kadar zorlanmıştı?

"İyi misin Ted?" "Çok
iyiyim."

Bu konuyu geçiştirdim, çünkü ya bu konu hakkında konuşmadı ya da odadaki diğer memurlarla konuşamadı. E-postam pingledi. Micah
üzerindeki eki açmama yardım etti ve bir anda üzerinde iki hassas diş izi olan bir boğazla karşı karşıya kaldık. Gerçekten küçük bir boğazdı. ısırma yarıçapı. Bir çocuk ya da ortalama bir ağızdan daha küçük bir kadın olabilir. İkinci boyun yarasında çok daha büyük delikler vardı; kimse bunları hipodermik iğne izleriyle karıştırmayacaktı. Bunlar kesinlikle farklı bir vampire aitti.

"Seni hoparlöre alacağım, Anita. Bize ne gördüğünü söyle." *Bize* değil, *onlara anlat* demek istemişti. Bunun bir çeşit test olduğundan oldukça emindim. Eğer gözlerini kamaştırırsam, Edward'la İrlanda'da oynamama izin verecekler miydi? İrlanda'da oynamak istiyor muydum? Uçuş fobim varken uluslararası bir uçuş yapmak istemiyordum - bu kesin ama ... . Elimden bir şey gelmeyen psişik bir yeteneğe karşı önyargılı olmaları hoşuma gitmiyordu. Ayrıca, biraz da rekabetçiydim.

"İlk iki ısırık görüntüsüne bakılırsa en az iki farklı vampir var. İlki bir çocuk ya da küçük ağızlı yetişkin bir kadın ya da kalabalık bir kadın olabilir."

"Bu Başkomiser Pearson, Marshal Blake. Ne demek *kalabalık*?" Sesi beklediğim gibiydi. Filmlerin sizi gerçek olduğuna ikna ettiği İrlandalı aksanıyla. Sesinin gerçekten de filmlerdeki İrlandalılara benzemesi beni gülümsetti; pek çok aksan beklediğinizle uyuşmuyordu.

"Diş izleri bir yönden insan ısırık izlerine benzer,
Müfettiş Pearson. Bir ısırık izinin nasıl görüneceğini belirleyen her zaman ağız büyüklüğü değildir; bazen dişlerin nasıl yerleştirildiğidir. Ağız büyüklüğüne göre çok fazla dişi olan birinin dişleri bazen birbirine yapışık olabilir, bu da köpek dişleri arasındaki boşluğun bir yetişkinden beklenenden çok daha küçük olmasına neden olur."

Başka bir adamın sesi şöyle dedi: "Köpek dişleri umurumuzda değil. Dişleri önemsiyoruz." Sanki İrlanda'nın farklı bir bölgesinden geliyormuş gibi aksanı pek uyuşmuyordu. Televizyon ve internet pek çok yerde bölgesel aksanları siliyor olsa da, Kuzey ya da Orta Batı'ya kıyasla buradaki Güney aksanıyla aynı fikirdeydi.

"Köpek dişleri, kişi vampire dönüştükten sonra sivri dişlere dönüşür," dedim.

"Bu Müfettiş Logan. Lütfen onu dikkate almayın, Marshal Blake."

Logan'ın mutsuz bir ses çıkardığını duydum ama ikinci bir açıklama yapmadı. Pearson ondan üstündü ya da odadaki başka biri öyleydi ve Pearson'ın tarafını tutmuştu.

Edward, Ted'in sesinin çok daha neşeli bir versiyonuyla, "Bir sonraki resme git, Anita," dedi.

İstediğini yaptım. Diş izleri hala daha büyük görünüyordu, ama delikler o kadar düzgün ve düzenli değildi, yani ... "İzler bir öncekinden daha büyük görünüyor, ama aynı zamanda daha az düzgünler, sanki vampir ısırmak için daha fazla güç kullanmış ya da beslenmeyi bırakdaha fazla sarsılmış gibi, bu yüzden iki numaralı ısırıkla aynı vampir olabilir."

Pearson, "Sizce iki numaralı vampirin yetişkin bir erkek olduğunu varsayabilir miyiz?" diye sordu.

"Dişler arasındaki mesafeye bakarak bunu varsaymak muhtemelen güvenli olur, ancak diş mesafesi son derece geniş olan birkaç kadın tanıdım, bu yüzden bu bir garanti değil. Boyunların hepsi
kadınlar; bu doğru mu?"

"Evet."

"Müfettiş Logan burada. ."

"Ona unvanıyla hitap edin," dedi başka bir ses ve ben onun bir kadın olduğunu düşündüm.

"Peki, Şerif Blake, ben Müfettiş Logan. Fotoğraflarda Adem elması görünmüyor; kadın olduklarını nereden anladınız?"

"Yıllarca derideki diş izlerine baktım, Müfettiş Logan. Bir süre sonra neye baktığınızı anlıyorsunuz."

Edward, "Sana erkek ya da kadın olduğunu düşündüren başka bir şey var mı, Anita?" dedi.

"Birçok vampir cinsel tercihlerine göre kan almayı tercih ediyor, bu yüzden çoğu erkek kadınlardan beslenmeyi tercih ediyor ve birçok dişi erkeklerden besleniyor, ancak bazı yeni vampirler herhangi bir kurbanı alıyor.
tıpkı öğrenme diğer genç yırtıcılar gibi yapabilirler."

" Dedektif Logan, Marshal Blake." Unvanımı ve adımı söyleme biçiminde, bundan hoşnut olmadığını belli eden bir şeyler vardı. Ya da belki ben aşırı hassas davranıyordum.

Micah bana baktı ve bu bakış yeterliydi; o da Logan hakkında aynı şeyi düşünüyordu. Belki de aşırı hassas davranmıyordum.

"Evet, Dedektif Logan?"

"Eşcinsel vampirlerin aynı cinsiyetten kurbanlarla beslendiğini mi söylüyorsunuz?"

"Muhtemelen, ama İrlanda'da daha önce hiç vampir bunların hepsi çok yeni olabilir. Yani tekrar söylüyorum, muhtemelen
En kolay kurban hangisi olursa olsun. Bazı kadınlar, bir vampir olarak çoğu insan erkeğinin canına okuyabilecek olsalar bile, diğer kadınlardan beslenirken kendilerini daha güvende hissederler. Erkeklerin kendilerinden daha güçlü ve tehlikeli olduğu fikrinden asla tam olarak kurtulamazlar, bu yüzden cinsel tercihlerine bakmaksızın neredeyse yalnızca diğer kadınlarla beslenirler."

"Yani sadece resimlere bakarak bu vampirler hakkında hiçbir şey bilmiyorsun öyle mi?" Logan dedi ve küçümsemesini duyduğumdan emin oldu.

"Sana Anita'nın yüz yüze daha faydalı olacağını söylemiştim, Logan," dedi Edward, Ted'in neşeli sesine çabayla tutunarak. Logan'ın sesinin böyle zorlanması zaten baş belasıydı.

"Kız arkadaşını uçakla getirmemize gerek olduğunu sanmıyorum Forrester." "Logan!" Ve şimdi onun bir kadın olduğundan emindim.

Pearson, "Bu kadar yeter Luke ve bu sefer ciddiyim," dedi. "Herkes biliyor ..."

Pearson, "Hayır," dedi ve İrlanda aksanı öfkesini gayet iyi saklıyordu, "Herkes bilmez ve bir memur arkadaşınız hakkında dedikodu yaymaya başlamadan önce, neden bahsettiğinizi bildiğinizden emin olmak isteyebilirsiniz."

"Dedikoduların çoğu böyle başlıyor," dedim. "Ne, Marshal Blake mi?"

"Bir kişi doğru olmayan bir şey söyler, ama bu tekrarlanmayacak kadar skandaldır ve sonra söylentiler birbirini besler ve siz farkına varmadan, yalan olsa bile herkes gerçeği bilir."

"İyi dedin. Ben Müfettiş Sheridan, Rachel Sheridan." Yine kadın sesi.

"Sizinle neredeyse tanıştığıma memnun oldum, Müfettiş Sheridan," dedim. Logan ekşi sesiyle, "Sen onun tarafını tutardın," dedi.

"Benim hakkımda kim bu kadar endişeli? Daha hiç tanışmadık bile," dedim.

"Kızdığı kişi benim," dedi Edward, kelimelerin gerektirdiğinden çok daha neşeli bir sesle.

"Sana neden kızgın olayım ki?" Logan sordu.

"Çünkü kıskanıyorsun," dedi Edward. "Seni
neden kıskanayım ki Forrester?"
"Mareşal Anita Blake'i kıskanmanızla aynı nedenden dolayı."
"Peki neden?"
"Anita, sıradaki resme bak."
Bir an tereddüt ettim, sonra *İrlanda'daki bir polisin benden hoşlanmaması neden umurumda olsun ki diye* düşündüm. Bir sonraki resme geçtim ve bu da öncekiler gibi bir dizi diş iziydi, daha büyük dişler ve bu sefer yaraların kenarları tırtıklı olacak kadar sertti. Sertçe yutkunmak ve aynı vampirin kemikli bir köpek gibi beni endişelendirdiği sol kolumun kıvrımındaki köprücük kemiğimin üzerindeki yara izlerini ovalama dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldım. Neredeyse kolumu kullanmama mal oluyordu ama ciddi bir fizik tedavi ve spor salonundaki ağırlık odasına bağlılık beni yaralanmadan önceki halimden bile daha iyi hale getirmişti.
"Bir vampir biraz yırtmaya çalıştı ve boynundan daha büyük bir ısırık almaya çalışıp çalışmayacağına karar vermek için dişlerini etin içinde oynattı. Bu sefer bir erkeğin ya da daha büyük bir kadının boynuna benziyor."
"Bu farklı bir vampir," dedi Logan, sesi ona inanmamı talep ediyordu.
"Belki, ama bundan şüpheliyim."
"Bu farklı bir saldırı tarzı," dedi.
"Farklı bir ısırma tarzı farklı bir vampir anlamına gelmez,
Müfettiş. Vampir deney yapıyor, neyi tercih ettiğine karar veriyor. Bu vampir ya bu cinayetle daha da acıktı ya da bu cinayetin potansiyel şiddetinden hoşlanmaya başladı."
"Potansiyel şiddetmiş, hadi oradan. Boyunlarına dişlerini .
Daha ne kadar vahşileşebilir?" "Çok
daha fazla," dedim.
"Bir sonraki resme git," dedi Edward. Sesi çok durgundu ve genellikle yüzeye yakın olan o soğukluğu taşıyordu.
Dediğini yaptım ve bu sefer boynunun yan tarafındaki delikler çok büyüktü. Diş izi olduğunu bile düşünmedim, sadece delikler vardı. Birisi buz kıracağı ya da ona benzer bir şey almış ve boynuna girebildiği kadar sokmuştu.

Micah küçük bir nefes verdi ve koluma uzandı. Daha önce hiç bu kadar şiddetli bir vampir saldırısı görmemiş olabileceğini fark ettim. Her zaman o kadar güçlü, o kadar kendinden emindi ve hayatındaki ve benim hayatımdaki şiddetle o kadar sakin bir şekilde başa çıkıyordu ki bazen görmediğini unutuyordum
ya da tam tersi. Koalisyon için yaptığı şehir dışı seyahatlerde, sadece ona ve verdiğim diğer insanlara yönelik tehlike nedeniyle korkuyor olsam bile, ödümü koparacak şeyler olduğundan oldukça emindim.

Bir sonraki soruyu sorarken Micah'nın elini kendi elime aldım. "Bunun bir vampir saldırısı olduğunu ve sadece keskin ve sivri bir şeyle işlenmiş bir cinayet olmadığını kim anladı?"

Pearson, "Vampir olduğunu düşünmedik, çünkü İrlanda'da yok," dedi.

"Kesinlikle, ama biri bunu ." Edward, "Ben
buldum." dedi.

"Bu tür bir hasar vampirler için tipik değildir. Bir sürü polis-
Bunun bir olasılık olduğunu bildiğimiz burada bile bunu kaçırmış olabiliriz," dedim.

"Bize iyi davranmak zorunda değilsin, Blake."

"Ben diğer herkese iyi davranıyorum Logan. Sen sadece teminat olarak iyilik yapıyorsun."

"Ne?"

"Konuşmanın geri kalanında Logan adına özür dilememe izin verin. Zaman kazandıracak," dedi Sheridan.

"Benim adıma özür dilemene ihtiyacım yok Rachel."

"Oh, kendin için özür dileyeceksin. İyi adam, devam et," dedi ve sesindeki neredeyse kahkahayı duyabiliyordum. Bazı insanlar herkesi yanlış yola sürüklüyordu ve görünüşe göre Logan da onlardan biriydi, çünkü odadaki hiç kimse ondan hoşlanmıyor gibiydi. Edward ve benimle uğraşmıyor beni daha iyi hissettirdi.
Özeldi; herkese sataşırdı.

"Resimleri incelemeye devam et," dedi Edward, sanki diğerleri gerçekten orada değilmiş gibi. Ted başkalarıyla iyi anlaşırdı; Edward anlaşamazdı.

Bir sonraki resim daha kötüydü, sanki biri boğazını yırtmış gibiydi. ama ne yaptıklarını tam olarak bilmiyorlardı, bu yüzden birinin boğazı olan etin bir tarafında bir diş izi kalmıştı.

"Vampirler ne kadar güçlü olduklarını ve bu gücün bir insan bedenine neler yapabileceğini keşfediyor," dedim.

"tadını almaya başladı," dedi Edward.

"Bunun bir kelime oyunu olması mı gerekiyordu?" Logan suçlayıcı bir sesle sordu.

"Hayır," dedi Edward, "sadece doğru. Bir ara sen de denemelisin."

"Neyi denemeliyim?"

"Doğruluk." Bu tek kelime alçak sesle ve soğuk bir öfkeyle söylenmişti. Logan Edward'dan bu seviyede bir öfke duymak için ne yapmıştı?

"Siz kim oluyorsunuz da şehrimize gelip bize sizin için yeterince doğru olmadığımızı söylüyorsunuz?"

"Herkesin hatalı olduğunu söylemedim Logan, sadece senin." "Seni piç!"

"Lütfen, ," dedi Edward ciddi bir sesle. Logan'ın ona bir yumruk atmasını istiyordu. İrlanda'da ne olmuştu da Ted gibi Edward kavga etmek için bu kadar çok balık tutuyordu? Bu onun yapacağı bir şey değildi.

İş yerinde ortalığı karıştırmak için. Genelde ağzı bozuk olan bendim.

Yardım etmek için aklıma gelen tek şeyi yaptım; bana gönderdiği bir sonraki resme geçtim. Boyunda bir başka zarif ısırık daha vardı, ama aynı boynun karşı tarafında daha büyük bir ısırık izi vardı, dağınık olan değil, boğazların yırtılmasında bozulduğunu düşündüğüm ilk ısırık.

"Sıradaki kurbanın üzerinde ilk vampirlerimizden ikisinin de ısırık izleri var mı?" diye sordum. Kimse cevap vermeyince sesimi yükselttim. "Ted, konuş benimle!"

"Evet, ilk iki vampir birlikte çalışıyor gibi görünüyor." "O kurban öldü mü?"

"Hayır," diye yanıtladı Sheridan. "Boynu kanadığı için hastaneye gitmiş ama nasıl gittiğini hatırlamıyormuş.

yaralandı."

"Birlikte nasıl çalışacaklarını anlamaya başlıyorlar," dedim.

Logan'ın sesi sertti. "Ne kadar da , Blake. Sen

ikinci vampir hakkında yanılmışsınız. Boğazları parçalayan o değil."

"Elinizde en az üç vampir var," dedim.

"Beni duydun mu, Blake? Yanıldın!"

"Seni duydum Logan. Bunu yapan vampirleri yakalamak için bize daha iyi bilgi sağlayacaksa, yanılıyor olmak benim için sorun değil."

Sheridan, "İkisi kimseye çok kötü zarar vermemiş," dedi.

"Kurbanlardan herhangi biri ikinci kez saldırıya uğradı mı?"

Pearson, "Hayır," dedi.

Edward, "Onlara daha önceki kurbanlarla ilgili koruma detayları koymalarını söyledim," dedi.

"Onlar mı ?"

"Patronlarını fazla mesaiyi onaylamaya ikna etmekte biraz zorlanıyorlar."

"Tanrım, vampirlerin tek ısırıklık kurbanlarını tekrar çağırabileceklerinin farkında değiller mi?"

"Onlara açıkladım."

"Anlamakta zorlandığımız şey, eğer bu doğruysa, o zaman neden Amerika vampirlerle dolup taşmıyor? Eğer bir ısırık bir insanı köleleştiriyorsa, o zaman hepinizin şimdiye kadar köle olması gerekirdi. Siz de bir vampirle nişanlısınız, Marshal Blake. Eğer köleleştirilmek bu kadar kolay olsaydı, bir polis memuru olarak size hala güvenileceğini sanmıyorum," dedi Pearson.

"Vampirin bakışları tarafından tamamen kuşatılmadan kendi isteğinizle kan bağışlarsanız, o zaman zihninizi köleleştiremez ve sizi istediği gibi çağıramaz. En az zihin hilesi ile isteyerek yapıldığında, bu bir morluk ya da aşk ısırığından çok daha fazlası değildir."

"Nişanlınıza kan bağışında bulunuyor musunuz?"

"Seks hayatınla ilgili bir soruma cevap verirsen ben de senin soruna cevap veririm," dedim.

"Seks hayatınızı sormuyorum, Marshal." "Evet,

soruyorsun."

Micah elimi sıktı ve bana dikkatle baktı. O

Doğru; eğer dikkatli olmasaydım onlara Jean-Claude ile olan aşk hayatım hakkında buradaki polis arkadaşlarımla paylaştığımdan daha fazlasını anlatacaktım. Bazen bir sorudan kaçınmak, cevap vermekten daha fazlasını ortaya çıkarır. Bu sefer boku yemiştim, yaparsan da yapmazsan da lanetlenmiştim.

Logan, "Amerika'da buna tabut yemi diyorlar," dedi.

"Tabut yemi, rozet tavşanına eşdeğerdir, herhangi bir polisi sırf polis olduğu için becerecek biri. Aslında şu anda sadece bir vampirle çıkıyorum, bu yüzden tabut yemi olarak nitelendirilmiyorum."

"Ülkenizde bu ne kadar aşağılayıcı bir terim olarak kabul ediliyor?" Pearson sordu.

"Bana herhangi bir vampirin beni hem sikmesine hem de kanımı akıtmasına izin verecek bir fahişe dedi, yani oldukça aşağılayıcı."

Micah ayağa kalkıp bornozun içinden omuzlarıma masaj yapmaya başlayabilmek için elimi bırakmıştı, çünkü aniden çok gerginleşmiştim. Düşünebiliyor musunuz?

"Logan adına ve tüm Dublin Gardai adına özür dilerim."

"Gardai?" Kelimeyi yükselterek bir soru haline getirdim.

"İrlanda polisi kendilerine böyle diyor," dedi Edward. "Gardai" çoğuldur. Garda Síochána, kelime anlamıyla Barışın Koruyucuları. Bunların sadece yüzde yirmi ila otuzu silah eğitimi almış durumda."

"Şaka yapıyorsun."

"Hayır, şaka yapmıyorum."

"Vay canına, burası farklıymış."

"Sadece yüzde yirminin üzerine çıktı çünkü iki yıl kadar önce bazı yabancı likantroplar kontrolden çıktı."

"Uluslararası haberlere çıktı," dedim. "İşin içinde bir büyücü yok muydu? Doğaüstü suçlulardan oluşan bir çete gibiydi, değil mi?"

"*Öyle* değil, Marshal. Öyleydi," dedi Pearson.

"Doğru hatırlıyorsam, büyücü yerli halktan biriydi ama şekil değiştirenler göçmendi."

"Doğru hatırlıyorsun."

"Ve şimdi ilk vampirleriniz var. Son birkaç yılda ülkenizde değişti?"

"kadarıyla hiçbir şey yok," dedi.

"O zaman neden İrlanda'da birdenbire doğaüstü suçlar ortaya çıktı?" "Bilmiyorum, ama bu iyi bir soru."

"İyi bir cevabın var mı?" Ben sordum.

"Henüz değil, ama şimdi kimden isteyeceğimi biliyor olabilirim."

"Hepimiz neden ilk çocukluğumuzu yaşadığımızı anlamaya çalışıyorduk.
vampirler," dedi Logan. "Bize zaten bilmediğimiz bir şey söylemedi."

"Soruyu herkesten farklı bir şekilde sordu; duymadınız mı?" Pearson sordu.

"Kafanı kendi kıçına o kadar sokmuşken bir şey duymak zor," dedi Edward.

"Etrafında her zaman başka polisler olmayacak Forrester." "Bu bir tehdit mi?"

"Bu yasadışı olurdu ve kariyerimi tehlikeye atabilirdim, bu yüzden elbette bu bir tehdit değil."

"Bu bir tehditmiş *gibi* davranalım, çünkü diğer memurların beni senden değil, seni benden koruduğunu anlaman gerekiyor." Sesi Ted modunda başlamıştı ama daha soğuk, biraz daha derin Edward moduna kadar inmişti. Logan'ın karakterinde kalmasını bu kadar zorlaştıran şey neydi? Daha önce bundan daha kötü hakaretlere uğramıştım ve ikimiz de daha büyük baş belalarıyla çalışmıştık, peki Logan Edward'ın ciddi bok listesine girmek için ne yapmıştı? Edward'ı bu kadar kızdırmak için genelde kötü bir adam olmak gerekirdi.

"İkinizden de bu kadar yeter," dedi Pearson. "O yaparsa ben de uslu dururum," dedi Edward.

"Burada oyun oynamıyoruz Forrester. Bu vampirleri daha fazla insanı öldürmeden yakalamaya çalışıyoruz. Bu bir oyun değil."

"Bahisler yüksek değilse oynamanın ne yararı var Logan?" "Bu da ne demek oluyor Forrester?"

"Bu, yaşam ve ölümün uğruna oynanacak nihai bahisler olduğu anlamına geliyor." "Ted, büyük ve kötü rutinini biraz azaltmak isteyebilirsin.
biraz." Bu onu uyarmak için yapabileceğim en iyi şeydi.
çok fazla Edward ve yeterince Ted yoktu. Süpermen'in Clark Kent'in gözlüklerini takması ama *Daily Planet*'e kendi gitmesi gibiydi.
Süper kıyafet. Süpermen gibi giyinmişseniz, gözlükler kim olduğunuzu gizlemeyecektir.

Logan, "Evet Ted, kız arkadaşın için sesini alçalt," dedi.

"Cinsel taciz konusundaki kurallarınız nedir, Müfettiş Pearson?"

"Neden sordunuz?"

"Logan, her şey kulağının dibine düşene kadar bu konuda bastırmaya devam edecek gibi görünüyor."

"Benim üzerime hiçbir şey düşmeyecek, Blake. Bu küçük sorunun tek bir yolu var, o da senin yolun."

"Bir konuda hemfikir olduğumuza sevindim

Logan." "Sen neden bahsediyorsun?"

"Az önce sorunun benim yolumdan gideceğini söylediniz; bu kazandığım anlamına gelir."

"Kastettiğim bu değildi."

"Kullandığın dil çok kaba Logan. Burada bulunduğum süre boyunca öyleydi," dedi Edward.

"Siktir , Forrester."

"Hayır, teşekkürler."

"Kastettiğim bu değildi, lanet olsun, bunu sen de biliyorsun."

"Senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum Logan, inanılmaz bir baş belası olman dışında," dedi Edward.

Pearson, "Eğer Şerif Forrester ile medeni bir şekilde çalışamıyorsanız, o zaman bu davadan çekilmeniz gerekebilir," dedi.

"Başından beri bu davanın içindeyim."

"Amerikalılardan vampirlerimizi bulmamıza ve kontrol altına almamıza yardım etmelerini istiyoruz."

Logan, "İşimizi yapmamıza yardımcı olması için Amerika'dan kovboy bir polise ihtiyacımız yok," dedi.

"Alabileceğimiz her yardımı alacağım. Bu vampirler öldürüyor Masum insanlar Logan ve senin tek yapabildiğin Ted'e sataşmak," dedi Sheridan.

"Demek artık Ted, öyle mi?"

Birden bir ipucu buldum: Logan Sheridan'dan hoşlanıyordu, Tanrı bize ve ona yardım etsin.

Edward'a öyle bir tepki vermişti ki Logan, Sheridan'ın Ted'den hoşlandığını düşünmüştü. Ortaokulu ve başkasından hoşlanan kızdan hoşlanan erkek oyununu ya da cinsiyetleri tersine çevirmeyi asla gerçekten bırakamayız.

ve aynı hikayeyi aldım. Haklı olduğumdan yüzde yüz emin değildim ama denemeye değerdi.

"Ne zamandır İrlanda'dasın?" diye sordum. "Bir

haftadır."

"Donna ve çocuklar seni özlüyor olmalı." "Ben
de onları özlüyorum."

"Tüm düğün planlamasının ortasında senin gitmen onu çılgına çevirmiş olmalı."

"Düğünümüz neredeyse tamamlandı. Planlaması sonsuza dek sürecek olan senin düğünün."

"Düğün çok büyük oldu," dedim ve ne zaman davetli listesinin büyüklüğü hakkında fazla düşünmeme izin versem midemde o tanıdık sıkılaşmayı hissettim.

"Bu gidişle ben senin sağdıcın olamadan sen benim sağdıcım olacaksın gibi görünüyor."

"Bir dakika. Blake'in sağdıcınız olacağını mı söylediniz?"

"Evet," dedi Edward, Ted-uzayına geri dönmeye çalışıyor ve onu daha önce hiç görmediğim kadar başarısız oluyordu. Genelde kılık değiştirme ustasıydı ama Logan'la ilgili bir şey her zamanki kibar halini bozmuştu.

"Ve nişanlınız Blake'in düğününüze katılmasından rahatsız olmuyor mu?"

"Donna teşvik etti."

"Ne derler bilirsiniz: bütün iyiler kapılmış."
Sheridan'ın söylediklerine bakılırsa, o da bu konuda pek kurnaz davranmamıştı.
Edward'dan etkilendi. Beş-sekiz yaşında, sarışın, mavi gözlü, doğuştan zayıf ama formda biriydi.
diğer kadınlar, çok çekici. Ben görmedim, ama sonra o
Bana işkence etmek ya da öldürmekle tehdit etti, bu da onu sevimli görmeme gerçekten engel oldu. Artık arkadaş olarak o kadar yakındık ki bu neredeyse bir ensest tabusuydu.

Bilgisayarda daha fazla resim aramaya çalıştım ama işimiz bitmişti. "Tüm resimler bu kadar olamaz Ted."

"Değil, ama sizinle paylaşmama izin verdikleri bunlar." "Baylar ve bayanlar, gerçekten de benim evime karşı bu kadar önyargılı mısınız?
psişik yetenek?"

"Kişisel bir şey değil, Blake," dedi Pearson.

"Kesinlikle değil."

"Aynen öyle," dedi ve sonra az önce söylediği şeyi düşünür gibi oldu. "Şu Amerikan filmine geri dönüşlerden birini yaşıyorum.

Her zaman ördek mevsimi olan ama asla tavşan mevsimi olmayan bir çizgi film." "Vampir avlıyorsun; benim ölü çağırma yeteneğim sana yardımcı olabilir.
Bu."

"Ölüler İrlanda'da hayalet olarak dolaşmazlar, Mareşal Blake."

"Saçmalık, bunu sen de biliyorsun. Sizin bir vampir sorununuz var." "Bunu kabul ediyoruz," dedi.

"O zaman Anita içeri gelsin ve sana yardım etmeme yardım etsin," dedi Edward. "Üzgünüm Forrester ve Blake'e hakaret etmek istemem ama Burada büyücülük işe yaramaz."

"Yasak mı?" Ben sordum.

"Hayır, tam olarak değil."

"İrlanda'nın dünyadaki en sihirli hoşgörüye sahip ülkelerden biri olması gerekiyor. Kendimi ciddi şekilde ezilmiş hissediyorum" dedim.

"Kişisel bir şey değil, Blake."

"Bunun senin düşündüğün anlama sanmıyorum," dedim.

Küçük bir attı. "Teşekkürler, buna ihtiyacımız vardı."

"Anita bize yardım edebilir," dedi Edward.

"Vampirlerin Ölüm lakabını taktığı Ted Forrester'ın, yardımcısı Cellat olmadan buradaki işlerin üstesinden gelemeyeceğini kabul ediyor musunuz?"

"Ölüm ve Cellat kulağa hoş ," dedim. "Ölüm ve Savaş da öyle," dedi.

"Bu da akılda kalıcı."

Edward, "*Savaş*, Anita'nın vampirler ve canavarlar arasındaki en yeni lakabı," diye açıkladı.

"Neden yeni bir takma ad almadın?" Sheridan sordu. "*Ölüm* bana yakışıyor," dedi ve neredeyse ona
Soluk mavi gözlerinden gelen o korkunç doğrudan göz teması. Bir kış gökyüzünün size bakması gibiydi.

"Evet. Evet, öyle." dediğinde Sheridan'ın sesindeki ürpertiyi hoparlörden duyabiliyordum. Ses tonu bana Donna ve düğün hakkında konuşarak ondan hoşlanmaktan vazgeçirmeye çalışmamızın işe yaramadığını söylüyordu. Edward yakışıklıydı ama bu kadar ısrarcı olması onu bu kadar etkilemek için ne yaptığını merak etmeme neden oldu.

"Uyuyabiliyorsan uyumaya devam et, Anita."

"O kadar da yardımcı olduğumu düşünmüyorum."

"Sizinle özgürce bilgi paylaşmama izin vermedikleri halde elinizden geldiğince yardımcı oldunuz."

"Evet, çünkü büyük kötü büyücünün davalarını mahvetmesini istemezler."

"Buna gerek yok, Marshal." "Ne?"

" küfretmek." "Logan

lanetledi."

"Ama öyle demedi."

Siktir dediğim için üzgün olduğunu fark ettim. "Konuşurken küfür etmeme izin vermezsen, sadece gülümseyip başımı sallamak zorunda kalabilirim."

Sanki bunun iyi bir şaka olduğunu düşünmüş gibi güldü. Şaka yapmıyordum ama onlara daha fazla yardım etmemi istemedikleri için artık onları dilimle şok etmek zorunda kalmayacaktım.

"Pearson'a aldırmayın," dedi Sheridan. "Geri kalanımız küfrediyor. O sadece F harfinden hoşlanmıyor ve toplantıyı onun ofisinde yapıyoruz."

"Tekrar konuşursak daha iyi olmaya çalışacağım. Vampir sorununuzda iyi şanslar."

"Teşekkür , Marshal. Çok naziksiniz," dedi Pearson. "Lafı

bile olmaz."

Edward telefonu açtı ve hoparlörü kapattı, böylece en azından Konuşmanın benim açımdan olan kısmını duyamadılar. "Sheridan'ın senden bu kadar hoşlanmasına neden olacak ne yaptın?"

"Bilmiyorum." Üstüne gitmedim, çünkü muhtemelen gerçek buydu. Edward hiçbir duygusal kaygı duymadan insanlardan bilgi almak için flört edip baştan çıkarabildiğinden, bunu kastettiğini biliyordum.

"Ne kadar çekici olduğunu bilmiyorsun."

"Bu süper gücü iyilik ya da kişisel kazanç için kullanmaya çalışacağım ya da düşmanlarımı avlayıp kanlarında dans edebilmek için onları katledeceğim."

"Çok neşeli benzetmeler yapıyorsun, Edward."

"Hepimizin güçlü yanları var, Anita. İyi uykular. Herkes kabul ederse sizi tekrar arayacağım."

"Tamam, dikkatli olun ve kollayın."

"Her zaman yaparım." Telefonu kapattı. Ben de . İşimiz bitmişti. Birkaç saatliğine yatağa dönebilirdik.

Micah için kapıyı açtım. Hayatımda kapıyı hangimizin açacağı konusunda tartışmayan erkeklerden biriydi. Buna değer verdim, çünkü bazen sadece lanet kapıyı açmak istersiniz. Biz
Koridorda bir buçuk saat önce olduğu gibi bomboştu. Burada hepimiz çoğunlukla geceleri çalışıyorduk, bu yüzden sabah altı ya da yedi hiçbirimizin eğlenmek için uyanık olmayı beklediği bir zaman değildi.

"En küçük ısırığın bir çocuk vampir olduğunu mu
düşünüyorsun?" "Umarım değildir."

"Neden?"

"Bunu sana daha önce de söylemiştim. Bütün çocuk vampirler çıldırır Sonunda. Jean-Claude bazılarının ölümden döndükten hemen sonra çıldırdığını söylüyor. Buna asla alışamıyorlar."

Avrupa'dan bize miras kalan birkaç çocuk vampirimiz vardı.
İkisi de bunun neden kötü bir fikir olduğunu sürekli hatırlatıyorlardı.

Micah, "En azından Bartolome her şeyin bir yetişkin gibi işlemesi için yeterince büyük," dedi.

"Evet, ama hâlâ on bir-on iki yaşlarında görünüyor, genç bir on iki."

"Valentina daha kötü," dedi.

Başımı salladım. "Sonsuza dek beş ila yedi
yaşında." "Onun zihni bir çocuğun zihni
değil," dedi. "Sadece bedeni. Biliyorum."

"Diğer vampirlerin Valentina'yı yapanı öldürdüğünü biliyorum ama bu onu gerçekten kurtarmadı," dedi.

Elini elime aldım ve "Umarım tanıştığım en genç vampir o " dedim.

"Jean-Claude'dan daha yaşlı."

"Vücudu değil," dedim.

İrlanda'daki vampirlerin sadece küçük ısırık yarıçaplı dişiler olması için dua ettim. Kimsenin daha fazla çocuk yaratmaması için dua ettim. Çünkü lanetlenmiş bir vampir varsa, o da onlardı. Lütfen Tanrım, yeter artık.

2

Gece uyandığımızda Jean-Claude bana İrlanda'da her zaman vampirler olduğunu ve aslında kasabada oradan gelen bir vampirimiz olduğunu söyledi. Bu yüzden modern bir iş ofisinde oturmuş, aslında hiç de İrlandalı olmayan İrlandalı vampirimizle konuşmayı bekliyordum. Orada daha yeni ölmüştü. Danse Macabre'deki ofis bir zamanlar Jean-Claude'un ofisiydi; siyah-beyazdı, duvarında Doğu'ya özgü bir halı ve çerçeveli antika bir Japon kimonosu vardı. Jean-Claude'un eşyaları, iş yapamayacak kadar meşgul olmaya başladığında gitmişti.
tüm işlerini yönetmek. Damian yönetici oldu; o
Ama ofis o kadar yavandı ki, bu odayı dekore eden kişinin Danse Macabre'yi yönetecek kadar teatral olduğuna asla inanmazdım, bu da böyle şeylerden ne anladığımı gösteriyordu, ya da belki Jean-Claude beni şımartmıştı. O teatraldi.
çoğu şey hakkında.

Ofis sandalyeleri masayla uyumluydu, hepsi soluk ahşap ve nötrdü, sanki hepsi aynı anda alınmış ve uyumlu bir takımmış gibi, ki öyleydiler de, ama nedense kızıl saçlı, yeşil gözlü vampir, süt gibi soluk teni ve bir metre boyundaki eski Viking savaşçısıyla bu Office Depot tasarımı odada olamayacak kadar egzotik görünüyordu. O
Viktoryen mobilyalar, antikalar, onu tamamlayacak zengin koyu renkler gerekiyordu ama bunun yerine tüm oda o kadar normaldi ki, odadaki vampir ve ben hariç, Amerika'daki neredeyse herhangi bir işletmedeki herhangi bir yöneticinin ofisi olabilirdi. İkimiz de bu oda için fazla renkliydik.
bej duvarlar ve soluk ahşap. O yeşil frakı, daracık pantolonu ve diz üstü çizmeleriyle. Ben kraliyet mavisi iş eteği takımımla, etek birçok iş için biraz fazla kısaydı, ama beş-üç a

Uzun etek beni daha da kısa gösteriyordu. Ayrıca, daha sonra Jean-Claude ile bir randevum vardı ve önceden konuşmak için herkesle buluşmam gerekmeden önce üzerimi değiştirecek zamanım olmayabilirdi.

Damian aslında onu rahatsız eden bir şey hakkında konuşabilmek için bir toplantı talep etmişti.

Edward'ın İrlanda'da üzerinde çalıştığı davayla ilgili bir içgörü. Önce onun sorununu dinlemeye hazırlıklı gelmiştim ama canını sıkan şey hakkında konuşmaya isteksiz görünüyordu. Tamam, önce suç ve vampirler hakkında konuşurduk, kişisel sorunlar ikinci plandaydı.

"İrlanda'da her zaman vampirler vardı Anita, ya da en azından son bin yıldır, çünkü Beni Yapan Kadın beni o zaman bir vampire dönüştürdü ve o da orada, kayalıklardaki kalesindeydi.

altın ve mücevherlerini çalmaya çalışmadan çok önce."

"O zaman nasıl oldu da insanlar ondan haberdar olmadı?"

"Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki, eğer bir vampir dikkatli olursa, bir insandan biraz kan alırken, ertesi gün başka bir insandan biraz kan alabilir.

Gece. Midelerimiz yetişkin bir insanın vücudundaki kan miktarını bile tutamaz, bu yüzden vücudunuzu öldürmek için hiçbir neden yoktur.

kan bağışçıları."

"Tabii onları vampire dönüştürmek istemiyorsan," dedim.

"Ya da sen sadist bir seri katilsin.

vampir," dedi.

"Bana Seni Yapan Kadın'ın tam olarak bu olduğunu söylemiştin."

salladı ve masasının soluk ahşabına yaydığı ellerine baktı. "Evet."

"O zaman insan yetkililer bunca zaman bir seri katili nasıl gözden kaçırdı?"

"Kariyerine başladığı zamanları hatırlamalısın, Anita. İnsanlar her ortadan kaybolurdu. Genç ve trajik bir şekilde ölüyorlardı. Beklenen yaşam süresi kırk yıldan azdı ve çoğu bundan çok daha genç yaşta ölüyordu. Kırk yaşına gelindiğinde insanlar genellikle büyükanne ve büyükbaba, hatta büyük büyükanne ve büyükbabaydı."

"Kırk yaşında mı?" Dedim.

Gülümsedi. "Yüzündeki ifade paha biçilemez ve evet, kırk yaşındasın. İrlanda'nın kanlı bir tarihi ve çok sayıda savaşı olmuştur.

Özellikle de 1170 yılında Normanların işgal edip burada kalmalarından beri. Bu yüzden

bir savaş varken birini kaybetmek kolaydır.
Bir de çatışmalardan kaçmaya çalışan yerinden edilmiş insanlar var. Bir sonraki kasabaya ya da bir akrabalarının yanına gitmezlerse kimse sorgulamıyor.
ya da daha doğrusu düşmanın onları öldürdüğünü veya esir aldığını varsayarlar. Nihayet öğrenmeleri aylar ya da yıllar sürebilir.
Kimse onlara ne olduğunu bilmiyor ve o zaman çok geç oluyor.
Kasabadaki hapishane, insanların hastalıktan ve açlıktan öldüğü bir yerdi. Kimse biraz daha çabuk ölselerdi diye sorgulamazdı,

Ve gardiyan, ölen mahkûm daha iyi bir bakım için kendisine ödeme yapamayanlardan biri olduğu sürece bunu umursamadı." "Yani öldürmenin ne kadar kolay olduğunu anlamadığımı mı söylüyorsunuz?

insanlar."

"Evet, ben de tam olarak bunu söylüyorum."

Ama artık eski günlerde değiliz Damian. O ve vampir öpücüğü yirminci yüzyılda ve şimdi nasıl paçayı kurtardı?
Yirmi birinci yüzyılda mı? Biri mesajını geç gönderdiğinde insanlar çılgına dönüyor. Artık bir insanı ortadan kaybetmek o kadar kolay değil."

"Artık daha zor, çok daha zor ama imkânsız değil, Anita. Sen bir U.S. Marshal. Modern katillerin nasıl çalıştığını benden daha iyi biliyorsunuz. Kurbanları bulup cesetleri saklamakta ne kadar iyi olduklarını bilecek kadar Amerika'da seri katil davalarında çalıştınız. Ve bu insan seri katiller. Tekniklerini mükemmelleştirmek için yüzyılları olsaydı ne kadar daha iyi olurlardı düşünün."

"Suçlunun insan olmadığı vakalarda da çalıştım."

"Bunu biliyorum, ama demek istediğim hala geçerli."

"Grubunuzda kaç vampir vardı?"

"Küçüktü ama o zaman saklanıyorduk. Ne kadar çok vampiriniz olursa, beslenmek ve fark edilmemek o kadar zorlaşır."

"Anlıyorum ama küçük ne kadar küçüktür?"

"Asla bir düzineden fazla vampir olmazdı, genellikle de daha az olurdu. Bizleri saklamak, maiyetindeki insanlardan ve şekil değiştirenlerden daha zordu."

"Vampirlerin insan hizmetkarları olmasının nedenlerinden biri de *moitié bêtes*, canavar yarılar, her ikisinin de gün ışığında vampir efendilerinden daha iyi hareket edebilmeleridir," dedim.

"Beni Yapan Kadın gün ışığında yürüyebilir."

"Bu doğru. Özür dilerim. O kadar nadir bir yetenek ki unutmuşum."

"Perrin ve ben onun vampirlerinden ışıkta yaşayabilen, hatta onun elini tutabilen sadece ikisiydik. Güneş ışığında yürüyüşe çıkarmaya çalıştığı diğer tüm vampirler alevler içinde kalıp ölmüştü,
Onlara gülerken. Vampirden gelen bir elçiydi.
Konsey, ikimizi de canlı canlı yakma riskini almasına neden olan şeytani düşünceyi öne sürdü."

Bu anıyı Damian'la bir kez paylaşmıştım ve bunu tekrar yapmak istemediğim için kelimeleri söyledim. "Dedi , 'Belki de seninle güneşin altında yürüyebilmelerinin nedeni senin onlarla gücü paylaşman değildir'" -ve Damian sesini benimkine kattı, böylece biz konuşmayı birlikte bitirdiler-"'ama güneşte yürümek için kendi güçlerini kazandılar.""

Birbirimize baktık. "Keşke birbirimizin en kötü anılarını paylaşmaya devam etmeseydik, Anita."

"Evet, neden ikimiz de vampir ve efendi olduğumuzda yavru köpekleri ve gökkuşaklarını hatırlayamıyoruz?"

"Hiç köpek yavrusu sahibi
olmadım," dedi. "Benim vardı."

"Doğru ya, sen on üç ya da on dört yaşındayken köpek öldü ve sonra köpek dirildi ve eve gelip seninle yatağa girdi."

"Tamam, belki yavru köpekler değil, belki sadece gökkuşakları," dedim.

"Güzel anıları paylaşmak daha iyi olurdu ama burada efendi olan sizsiniz, ben değil, dolayısıyla ilişkimizin doğasını sizin istekleriniz belirler."

"Ben mutlu düşüncelerimi bulamazsam, hiçbirimizin bulamayacağını mı söylüyorsunuz?"

"Anıları paylaştığımızda, görünüşe göre öyle."

"Terapistimle daha neşeli anılar edinmeye çalışmak hakkında konuşacağım."

"Yardımı oluyor mu? Yani terapist."

Bunu düşündüm, sonra başımı salladım. "Sanırım öyle."

"Sonunda tam teşekküllü bir terapiste gitmeye karar vermene ne sebep oldu? Tennessee'deki kurtadam sürüsüyle çalışan cadıdan gayri resmi danışmanlık aldığını biliyorum."

O haklıydı. Sihirli akıl hocamla metafiziksel yeteneklerimi kontrol etmeyi öğrenirken küçük bir terapi yapıyordum,
Marianne. Onu hâlâ zaman zaman görüyordum. Nathaniel ve Micah da benimle gelmişti, çünkü Marianne'i görmek isteyen tek kişi ben değildim. "büyü" hakkında daha bilgili birine sorması gerekiyordu, ama gerçek sert terapi Marianne'in işi değildi.

"Bilmiyorum: annemin ben sekiz yaşındayken ölmesi; babamın yarı Meksikalı olmamla ilgili sorunları olan ve sarışın, mavi gözlü aile tablosunu bozan bir kadınla yeniden evlenmesi."

"Bu da bana söylemek istemediğin anlamına geliyor, çünkü bunların hiçbirine neredeyse hiç duygu katmıyorsun," dedi bana doğrudan bakarak.
o yeşil gözlerin en yeşilinden. Gerçekten de bir insan yüzünde gördüğüm en saf yeşil gözlerdi. Sadece birkaç evcil kedinin gözlerinin bu kadar yeşil olduğunu görmüştüm. O hayattayken de aynı renkte olduklarına yemin ederdi.

"Seninle doğrudan konuşmadan çok uzun süre geçirdiğimde, gözlerinin ne kadar inanılmaz derecede yeşil olduğunu unutuyorum."

"Bu da bana terapiye neden başladığını söylemek istemediğin anlamına geliyor."

"Ne yani, sana iltifat edemez miyim?"

"Birincisi, bunun bir iltifat olduğundan emin değilim. İkincisi, bana neredeyse hiç iltifat etmiyorsun, yani evet, bu senin için bir dikkat dağıtma tekniği,
Gerçi en iyi oyalama yönteminiz başladığınız şeydir: trajik aile geçmişinizi anlatırsınız ve çoğu insan bu konuda sizi rahat bırakır."

Ona düşmanca bir bakış attım. "Madem sana söylemek istemediğimi biliyorsun, o zaman neden hâlâ ısrar ediyorsun?"

"Belki de neden gittiğini anlasaydım ben de gidebilirdim diye düşünüyorum."

"Bu yüzden mi buluşmak istedin? Terapiye gitmek hakkında konuşmak mi?" Yüzümdeki şaşkınlığı gizlemeye çalışmadım.

"Hayır, ama kötü bir fikir değil."

"Hayır, öyle değil. Bence çoğu insan biraz iyi bir terapiden faydalanabilir."

Başını salladı, ama bunu yapmasından çok yapması gerektiğini düşündüğü için
Çünkü bunu kastetmişti, sanki zaten başka bir şey düşünüyormuş gibi.

"Sorun ne Damian? Sana İrlanda'yı sormam gerektiğini bilmemden günler önce bu buluşmayı sen istedin."

"Kabuslar görüyorum."

"Vampirler kâbus görmez," dedim.

"Biliyorum."

O inanılmaz yeşil gözlerini bana kırpıştırdı, sonra aynı derecede inanılmaz kızıl saçlarından bir tutamı bir kulağının arkasına sıkıştırdı. O kadar gergindi ki, hareket ederken ya da hareket etmemeye çalışırken kaslarının gerginliğinden belli oluyor ve ne kadar gergin olduğunu ele veriyordu. Bir kez olsun,
Tam olarak nasıl hissettiğini anlamak için ondan bir şey hissetmeme gerek yoktu.

"Kabuslar ne kadar kötü?" diye sordum.

"Yeterince kötü."

"Bunlar anı mı?"

"Bazıları, ama çoğu günümüzden ve içindeki insanların çoğunu tanımıyorum."

"Ben de böyle rüyalar görmüştüm, sanki başka birinin konuk oyuncu oluyormuşsun gibi," dedim.

Başını salladı. "Evet, ama bunlar şiddetli, korkunç rüyalar." Ellerine baktı, bu kez omuzları çökmüştü, sanki kendi üzerine kamburlaşmaya başlamıştı. "Uyandığımda Cardinale hâlâ ölüydü, dokunulamayacak kadar soğuktu ve ben ateşler içinde yanıyordum."

"Kâbus gördüğün zaman vampirler zor oluyor," dedim.

Başını salladı. "Sanırım bu bir kâbus değil, bir gündüz kâbusu."

"Her iki durumda da, sevgiliniz dokunulamayacak kadar soğuk olduğunda, siz çığlık atarken sizi tutamaz."

"Hayır, yapamaz. "*Neden sana yetmiyorum?" deyip* duruyor. Ama o anlamıyor."

"Seni , sana , seni ısıtacak birine ihtiyacın var," dedim.

"Evet, biliyorum, lanet . İstiyorum."

"Ona söylediğinde Jean-Claude ne dedi?" "Bilmiyor."

"Kralından önce bana mı söylüyorsun?"

"Sen benim efendimsin Anita, o değil. Önce benim sana söylemem gerekiyor." "Bunu sonra tartışırız. Şafakta ölüyor musun?"

"Bazen, ama çoğu zaman Cardinale'in yanına kıvrılıyorum ve kabuslar beni uyandırana kadar uyuyorum."

"Şafakta ölüyor olmalıydın, Damian."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Bu sabah uyandığımda kan ter , Anita. Sanki ateşim var, bir insan ateşi, ama ben
kan ter içindeyim. Sanki hastayım."

"Vampirler hastalanmaz," dedim.

"Eğer ben hasta değilsem,
zaman ne?"

"Bilmiyorum ama önce Jean-Claude'a söylemeliyiz," dedim.

"Ya sonra?" Bana çok doğrudan bir bakış attı.

Bakışına kendi bakışımla karşılık verdim. "Ne söylememi istiyorsun Damian? Jean-Claude ile konuşacağız. Belki arkadaşım Marianne'le konuşurum; o bir cadı, belki nereden başlayacağımıza dair bir fikri vardır."

"Sanırım bunlar oluyor çünkü sen, Nathaniel ve ben birbirimizi neredeyse hiç görmüyoruz. Sen bir büyücüsün, ben de senin vampirinim. hizmetkârınız ve Nathaniel de çağıracağınız leoparınız, ancak üçümüzün neredeyse hiç ilişkisi yok."

"Bunu sanki bir büyücünün vampir hizmetkârı olması normalmiş gibi söylüyorsun, tıpkı usta bir vampirin insan hizmetkârı olması gibi, ama bu bir
tüm vampir tarihinde bir ilk. Usta bir vampir gibi *moitié bêtes* yapabilmem daha da garip, çünkü bunun büyücülüğümle hiçbir ilgisi yok."

"Jean-Claude'un vampir işaretleri , onun insan hizmetkârı olarak güç kazanıyorsunuz."

"Evet, ama bu yapabildiğim her şeyi açıklamıyor." "Sen
kendi gücünle geldin, Anita."

"Yanlışlıkla seni ve Nathaniel'i bir güç üçlüsüne bağladığım için özür dilerim."

"Gücünle hayatımı birden fazla kez kurtardın Anita; sana bağlı olduğum için pişman değilim. Pişman olduğum tek şey Nathaniel'e benden daha yakın ."

"Sen ve sevgilin Cardinale, benden geri çekilmemi ve ikinizin birlikte tek eşli olmanıza izin vermemi istediniz. Ben de bu isteğe saygı duydum."

"Sen zaten Nathaniel'e aşık olmuştun ve bana aşık değildin. Bunun için Cardinale'in benimle olan ilişkisini suçlama."

"Değilim, ama sen ve o tek eşli olmadan önce sevgiliydik."

"Benimle şu anda Richard'la yattığından daha az yattın."

"Bak, acı çektiğin, korktuğun, hasta olduğun ya da her neyse, üzgünüm ama aramızda olan ya da olmayan şeylere katkıda bulunan sadece ben değilim."

"Bunu biliyorum."

"Öyle mi? Çünkü sesin öyle gelmiyor."

"Benim efendim olduğunuzu, dolayısıyla sorumluluğun nihai olarak size ait olduğunu söyleyebilirim ama bu sizi kızdırır ve bunu yapmak istemiyorum."

"Eğer istediğin bu değilse, çok iyi bir iş yapıyorsun ve Cardinale benden nefret ediyor. İkimizin yakınlaşmasına hiçbir şekilde izin vereceğini sanmıyorum."

"Kendisi dışında kimsenin yanımda olmasından memnun değil ama bu şekilde devam edemem Anita. Sürekli vampirlerin
Uyumak ya da kâbus görmek, haklısınız ama vampirlerin de insan efendileri yoktur, hatta büyücülerin bile. Ben inanıyorum ki
Bana ne oluyorsa, üçlü hükümdarlığın olması gerektiği gibi çalışmamasına bağlı."

"Nasıl çalıştığını hayal ediyorsun?" Ben sordum.

"Daha çok Jean-Claude'un seninle ve yerel kurt adam kralımız Richard Zeeman'la olan ilişkisine benziyor."

"Peki bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Çekingen olma, Anita."

". Bunu deneyecek kadar iyi değilim. Nereye varmak istediğini gerçekten anlamıyorum çünkü Jean-Claude ve ben artık Richard'ı pek görmüyoruz. O çıkıyor, evlenecek birini bulmaya çalışıyor ve beyaz çit olayını yapıyor."

"Onu ayda en az bir kez görüyorsun."

"Seks ve esaret için, evet. Bekle. Nathaniel ve benimle seks yapmak mı istiyorsun?"

"Yüzündeki ifade, Anita. Yeniden sevgili olma düşüncesi o kadar kötü bir düşünce mi?"

Bu, kız tuzağının erkek versiyonuydu: ya kazanan bir cevabın olmadığı ya da sadece bir cevabınızın olduğu bir soru

bir kavga başlatmayacak. Bu da o sorulardan biriydi ama neyse ki doğru cevap verebildim ve duygularını incitmedim.

"Hayır, bu kötü bir düşünce değil. Güzelsin ve yatakta iyisin; mesele o değil."

" zaman nedir?"

"Benimle yatarsan, hele hele Nathaniel'le yatarsan, bu sana Cardinale'e mal olur, çünkü o bunu kabul etmez."

Bir kez daha başını salladı. "Biliyorum ama bana neler olduğunu anlamam gerekiyor Anita ve bunun için de sana ihtiyacım var. Nathaniel'in bana daha yakın olmasını istiyorum. Güç üçlüsümüzün daha çok senin, Jean-Claude'un ve Richard'ın yaptığı gibi çalışmasına ihtiyacım var."

"Her zaman o kadar iyi çalışmıyoruz," dedim.

"Onlarla kurduğunuz üçlü birliktelik, Nathaniel ve benimle kurduğunuz birliktelikten daha iyi işliyor," dedi.

Buna gerçekten itiraz edemezdim, o yüzden denemedim. "Tamam ama Cardinale'i kızdıracak bir şey yapmadan onunla konuşacağız. Eğer bunu ilişkinize zarar vermeden yapabilirsek, o zaman yaparız."

"Onunla olan ilişkimi neden bu kadar önemsiyorsun?"

"Ona aşık olduğunu bilecek kadar duygularını yakaladım; bu önemli ve aramızdaki metafizik tuhaflaştı diye bunu mahvetmek istemiyorum."

"Çevrenizdeki herkesin mutlu olmasını gerçekten istiyorsunuz, değil mi?"

"Evet, herkes arkadaşları için bunu istemez mi?"

Sonra gülümsedi ve başını salladı. "Hayır, Anita. Hayır, değiller."

"İnsanlara gerçekten değer veriyorsanız, onların mutlu olmasını istersiniz,
Damian; yoksa aslında onları umursamıyorsun."

"Tanıdığım hiçbir kadın gibi düşünmüyorsun."

"Oh, hadi ama, yüzyıllardır benim gibi düşünen başka bir kadınla karşılaşmadın mı?"

"Yemin ederim Anita, pek çok açıdan eşsizsin." "*Eşsiz* genellikle *tuhaf* demenin kibar bir yoludur."

Sırıttı, küçük bir kahkaha attı. "Evet, o da var ama tuhaflık her zaman kötü değildir."

Gülümsedim. "Hayır, değil; aslında bazen tuhaflık tam da ihtiyacın olan şeydir."

"Ben bir vampirim ve sen de bir büyücüsün. Bence başladığımız yer tuhaf."

Sonra güldüm ve İrlanda'daki davanın ne kadarını onunla paylaşabileceğimi düşündüm. Vampir hizmetkarım olmasının yan etkilerinden biri, ona söylediklerimi başkasına söylememesini söylediğimde söyleyememesiydi. Doğrudan bir emre itaatsizlik edemez gibi görünüyordu.

Bu insan hizmetçiler için tipik bir durum değildi. Jean-Claude'a karşı kesinlikle böyle değildim.

"Seni çok ciddi yapan bir şey düşünüyorsun."

"Size İrlanda'da kurbanlar alan ve onları saklamak için hiçbir çaba göstermeyen vampirler olduğunu söylesem, ne derdiniz?"

"Bunun beni yaratan vampirin işi olmadığını söyleyebilirim. Cesetleri saklamakta asla bu kadar dikkatsiz davranmazdı."

"Şu ana kadar kaç kişinin öldüğünden emin değilim; diğerleri sokaklarda dolaşıyor ya da nasıl yaralandıklarını tamamen unutmuş bir şekilde kendilerini hastaneye götürüyorlar."

Ciddi görünme sırası ondaydı. "İnsanların etrafta dolaşmasına asla izin vermezdi. Bu çok fazla dikkat çekerdi. Şimdiye kadar kaç kurban var?"

"En az yarım düzine."

"Bu kadar dikkatsiz olan bir vampiri öpücüğüyle öldürürdü."

"Yani eski grubun olmadığını mı söylüyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, Anita, Beni-Yapan, insanların bizden haberdar olmasını asla riske atmaz."

"Daha fazla ülkenin sizi yasal hale getirdiği modern zamanlarda bile mi?"

"O, yeni tutumların kalıcı olacağına inanmayan eskilerden biri. İnsanlık vebasından korunmanın tek yolunun saklanmak olduğunu söyledi."

"Bize vebalı dedi, gerçekten mi?"

Başını salladı. "İnsanları pek sevmiyor gibiydi. Eğer başka bir şeyle beslenip vampir olarak hayatta kalabilseydi, sanırım yapardı."

"Hayvanlarla beslenmeye çalışan bir vampir çürümeye başlar," dedim.

"Sabine'in neye benzediğini hatırlıyorum," dedi Damian ve ürperdi. Bir ya da iki kez ürpermeye değerdi.

"Evet, bir vampir bu şekilde zarar gördüğünde onu iyileştirmek mümkün olmuyor, bu yüzden insanlarla beslenmek zorundasınız."

"İnsanlara eziyet etmekten ve işine geldiğinde bizimle seks yapmaktan hoşlanıyordu ama aslında bizden hoşlanıyor gibi görünmüyordu ya da belki de kimseden gerçekten hoşlanmıyordu."

Telefonumdaki zamanlayıcı çaldı. Alarmı kapattım ve ayağa kalktı. "Jean-Claude bu gece geç kalmamam için bana söz verdirdi, ama İrlanda'daki vampirler hakkında bana söyleyebileceğin bir şey var mı? neler olduğunu açıklamaya yardımcı olabilir mi?"

"Aklıma gelen tek şey, gücünün nihayet yeterince azaldığı ve bazı vampirlerinin kontrolünü kaybettiği ve artık güçten çıldırdıkları," dedi, o da ayağa kalkarak.

"Bunca zaman sonra neden aniden güç kaybetmeye başladı?"

"Bilmiyorum. Ben ayrıldığımda onları çok iyi kontrol ediyordu. İrlanda beş yıl önce."

"Ülke dışından gelen ve kontrol edemediği vampirler olabilir mi?"

"Bu mümkün, sanırım."

"Ama sen buna inanmıyorsun," dedim.

"Hayır, istemiyorum. Beni Yapan Kadın gücüne çok düşkündür. ve kontrol. Bazı sonradan görme vampirlerin kendisine Dublin kadar yaklaşmasına ve varlığını zorlaştırmasına izin vermezdi. Varlıklarını imkânsız hale getirir." "Yani onları öldüreceğini mi söylüyorsun?"

"Evet, ama gitmen gerek. Eski hanımım ve maiyeti hakkında bildiklerimi düşüneceğim, ama bu biri olmalı ya da İrlanda'da yeni bir şey. Kalesinin içinde deliydi ve kaprisli, ama onun dışında çok disiplinliydi. Bunu yapan her neyse pek disiplinli görünmüyor. Aslında, kendilerini nasıl kontrol edeceklerini öğrenen yeni vampirler olduğunu söyleyebilirim, ama onları kolayca avlayıp yok edebilir ya da öpücüğüne katılmaları için 'davet edebilir'." *Davet* kelimesinin etrafında küçük tırnak işaretleri yaptı.

"Ya bize katıl ya da öl, ha?"

" gibi bir şey. Jean-Claude bu saate kadar gittiğinden emin olmam konusunda beni uyardı," dedi ve duvar saatine baktı.

Şaşkınlığımın yüzümden okunmasına izin verdim. "Daha önce diğer insanlarımdan biriyle konuştuğunu hiç sanmıyorum."

"Benim yüzümden dikkatinin dağılmasını istemedi."

"Tamam. Jean-Claude ve Nathaniel'i sana neler olduğu konusunda bilgilendireceğim ve bir plan yapacağız."

Sanki başka bir buluşmadaymışız gibi bana elini uzattı, ben de aynı şekilde tuttum. Başladığımız yerin tuhaf olduğunu unutmuştuk. Sanki ani bir ateş ikimizi de sarmış gibi, tenlerimiz arasında bir ısı dalgası halinde güç sıçradı. Ona son dokunduğumda bir çekim, güç, sihir vardı ama bu sıcak hava dalgası gibi değildi.

Elini bıraktım ama o bırakmadı, ta ki ben "Bırak beni Damian" diyene kadar ve bırakmak zorunda kaldı, çünkü ona bunu yapmasını emretmiştim.

Ellerimiz ayrıldı ama bu sanki görünmez bir şekerlemenin içinden ellerimizi çıkarmak gibiydi: yapışkan, tatlı ve ikimizi de tutmaya çalışan bir şeydi. Orada durmuş birbirimize bakıyorduk, ikimiz de hızlı nefes alıp veriyorduk, göğüslerimiz sanki koşuyormuşuz gibi hava ihtiyacıyla inip kalkıyordu.

"Bu da neydi böyle?" Nefes nefese kalmıştım, çünkü başka hiçbir şey için havam yoktu. Hatta biraz terliyordum.

"Bilmiyorum," diye fısıldadı ve yüzünde belli belirsiz bir ter çiği vardı. Terin kanla pembemsi olması gerekirdi, ama bundan daha koyuydu, pembeden çok kırmızıydı. Bir damlası
Kanlı ter yüzünden aşağıya doğru süzüldü ve bakışlarımı da beraberinde götürdü; çıplak göğüs çizgisinin ortasında daha fazla ter bulmak için Yüzlerce küçük delikten kan akıyormuş gibi görünüyordu ama akan derisinin ince gözenekleriydi. Yaralı değildi; gerçekten kanaması bile yoktu; bir vampirin terinde her zaman biraz kan olurdu, berrak sıvıyı hafifçe pembeleştirmeye yetecek kadar.

Damian'ın derisinin kâğıt beyazlığındaki kanamasını izledim, ve bir şeylerin ters gittiğini biliyordu, doktor çağırmak gibi, ama bir vampir "hastalandığında" kimi ararsınız? Geleneksel anlamda hastalanmadıkları için uzmanlaşmış çok fazla doktor yoktu.

Damian parmaklarını tenine dokundurdu ve üzerlerindeki kana baktı. "Bana neler oluyor, Anita?"

"Bilmiyorum," dedim.

"Sen bir büyücüsün ve benim ustamsın; bir şeyler bilmen gerekmez mi?"

Küçük bir öfke patlaması hissettim ama bastırdım çünkü haklıydı. "Evet, yapmalıyım ama yapmıyorum. Bunun için özür dilerim."

Masasının çekmecesinden mendil aldı ve kanlı teri kurulamaya başladı. Mendiller sırılsıklam oldu. "Uyandığımda
Bugün de böyle kabuslar görüyorum Anita, kanlar içinde. Çarşafları mahvettim ve Cardinale bir ceset gibi kanlı yatağında öylece yatıyordu."

Ona bakakaldım, çünkü daha önce bir vampirin başka bir vampiri böyle tanımladığını hiç duymamıştım. "Damian ..." Ona dokunmak, onu rahatlatmak için uzandım ama hareketimi bitirmeden kendimi durdurdum; el sıkışmak yeterince heyecan vericiydi.

"Benim sorunum her neyse giderek kötüleşiyor, Anita." Kanlı mendili ofisteki küçük çöp sepetine attı.

"Önce Jean-Claude ile konuşacağız."

"Eğer benim sorunumun ne olduğunu bilmiyorsa, ikinci sorun nedir?"

"O köprüye geldiğimizde geçeceğiz," dedim.

"Eğer Jean-Claude'un buna bir cevabı yoksa Anita, o zaman sen, Nathaniel ve ben metafiziğimizi daha iyi işler hale getirmeliyiz."

"Cardinale'e mal olsa bile mi?"

Paltosunu çıkardı ve iki parmağıyla vücudundan uzakta tuttu. Kürek kemiklerinin arasındaki deride hâlâ kan damlaları vardı. Paltonun içine işlemiş olması gerekmez miydi? Arkasını döndü
Göğsünde ve alnında taze kan terliyordu.

"Cardinale başka biriyle yatmamdansa kâbus görmeye devam etmemi tercih edeceğini söyledi." Taze kanı daha fazla kâğıt mendille sildi, ta ki her yer kan içinde kalana kadar. "Sırtımdan aşağı damladığını hissedebiliyorum," dedi tiksintiyle.

"Öyle, ama el sıkıştıktan sonra sana tekrar dokunmaya korkuyorum," dedim.

"Kişisel bir şey değil ama daha fazla kanamak istemiyorum," dedi.

"Belki Jean-Claude dokunuşumun neden bu kadar etkili olduğunu anlamamıza yardımcı olabilir.
Bunu sen yap," dedim.

"Bir dahaki sefere temas ettiğimizde odada olmalı." "Ve Nathaniel," dedim.

Damian çöp kutusuna daha fazla kanlı mendil atarken, "Ve belki birkaç güvenlik görevlisi," dedi.

"Neden güvenlik?" Ben sordum.

"Benimle işler en son ters gittiğinde Anita, masum insanları öldürdüm, onları katlettim. Yaptığımı hatırlamıyorum ama inandım. Yeni dirilmiş bir vampirden daha kötüydüm, daha çok aklını asla geri kazanamayan hortlaklardan biri gibiydim."

"Son seferden önce bu belirtilerden hiçbiri sizde yoktu, değil mi?"

"Hayır, kabuslar yok, kanlı terler yok, güç sıçramaları yok, sadece kan tutkusuyla aklımı kaçırıyorum."

"O zaman durum farklıydı, Damian."

"Öyle miydi?"

"Kendiniz söylediniz: Belirtiler farklı." "Sanırım."

"O zaman çıldırmıştın Damian."

"Hayır, sadece delirmedim, Anita. Beni hayatımdan koparmıştın. Seninle bağlantı kurdum ve sonunda tamamen ölmek yerine, delirecek kadar yaşlandım ya da güçlendim."

"Damian . . ."

"Bu sefer beni efendiliğimden koparmadığını biliyorum Anita, ama yine de benden uzaklaştın."

"Çünkü sen ve Cardinale ."

"Evet, ama seninle ve Nathaniel'le iletişim kurmayı ne kadar özleyeceğimi anlamamıştım."

"hiçbir zaman o kadar yakın olmadık." "Hayır,
ama bir şekilde ikinizin de eksikliğini
hissediyorum."

Nathaniel de birkaç ay önce Damian hakkında hemen hemen aynı şeyi için ne diyeceğimi bilemiyordum; Damian'ı diğer nişanlım kadar özlemiyor gibiydim. "Ne istediysen yaptım,
Damian."

"Belki de sormuyorum," dedi.

"Bu ne anlama geliyor?" diye
sordum. "Yalnız olduğum
anlamına geliyor."

"Cardinale ile birlikte yaşıyor ve çalışıyorsun ve ona aşıksın."

"Bunu biliyorum."

"*O zaman nasıl yalnız olabilirsin*?" diye sormak istedim. Ama nasıl emin değildim. Benim için söyledi. "Aşık olmanın bir daha asla yalnız kalmayacağın anlamına geldiğini, her gün eve dönmek gibi olacağını sanıyordum.
kelimenin tam anlamıyla."

"," dedim ve söylerken gülümsemekten kendimi alamadım.

Başını iki yana salladı. "Yüzündeki o gülümseme, işte ben
ama Cardinale ile öyle değil, artık değil."

Buna ne diyeceğimi bilemedim ve "Kanama neredeyse durdu" dedim.

"Oh iyi, bugün ikinci kez kan terlemeyi bıraktım." Elindeki son kanlı mendili küçük çöp kutusuna attı ve kızgın gözlerle bana döndü. "Jean-Claude bir daha delirirsem beni öldürmek zorunda kalabileceğini söyledi."

"Hatırlıyorum," dedim.

"Masum insanlara tekrar zarar vermeme izin
veremezsin, Anita." "Biliyorum," dedim.

"Cardinale'e en son benimle ilgili bir şeylerin ters gittiğini söyledim ve dürüst olmak gerekirse, başka biriyle olmaktansa ölmemi tercih edeceğini düşünüyorum. Bu nasıl aşk olabilir, Anita? Beni nasıl deliliğe tercih edebilir?
ve bir hayvan gibi öldürülmemi başkalarıyla yatmama tercih eder misin?"

Yine iyi bir cevabım yoktu, bu yüzden hiçbir şey söylemedim. Hiçbir şey söylemediğim için başım nadiren derde girerdi.

"Cevap ver bana, Anita. Bu nasıl aşk?"

Elbette herkes hiçbir şey söylememenize izin vermez; bazen söyleyecek iyi bir şey olmasa bile bundan daha fazlasını talep ederler. "Bilmiyorum, Damian."

"Bilmiyor musun, yoksa bunun aşk değil saplantı olduğunu biliyor musun?"

"Cardinale söz konusu olduğunda diğer kadın ben olduğum için yorum yapmamayı tercih ederim."

"Beni Yapan Kadın aşkı anlamıyordu ama birine saplantılı olmayı anlıyordu. Mahkûmlar ya da şatoya gelen hazine avcıları arasından birini bulurdu; pizza sipariş etmek gibi, yemek size gelirdi." Güldü ama bu kötü bir sesti, insanın içini sızlatan türden bir kahkaha.
ağlamak isterdi. "Kızdırmak ve eziyet etmek için özel bir kişi seçerdi ve

Belki de sevişmek. Bazen onları sevdiğini düşünüyorlardı, ama bu bilim adamlarının böceklere duyduğu türden bir saplantıydı, o kadar güzeldi ki öldürür, doldurur ve bir iğne batırırsınız."

Böceklerin doldurulmadığını belirtmemek ve O-Kim-Yaptı'nın kurbanlarını gerçekten doldurup doldurmadığını ya da iğneleyip iğnelemediğini sormamak için mücadele ettim.
Her iki yorum da gözlerindeki acıyı dindirmeyecekti, ben de ikisini de bıraktım. Bana öğretilebilir.

"Cardinale ile onu bir tutamazsın," dedim sonunda.

"Neden olmasın? Belki de Beni Yapan Kadın'la geçirdiğim onca yüzyıldan sonra anladığım tek şey saplantıdır? Ya Cardinale'de gördüğüm buysa? Ya yıllarca işkence görmek, bana sahip olmak isteyen birini beni sevmek isteyen biriyle karıştırmama neden olduysa?"

"Buna ne diyeceğimi bile bilmiyorum, Damian.
Muhtemelen terapi skalasındaki maaş derecemin üzerinde ve gerçek bir terapistin soracağı bir soruya benziyor."

Başını salladı. "Belki de öyledir."

"Bu gece işten ne zaman çıkıyorsun?" diye
sordum. "Şafaktan iki saat önce."

"Sen ve Cardinale Circus'ta yaşıyorsunuz, o yüzden zaten o tarafa gideceksiniz. Şafaktan bir saat önce görüşürüz."

"Bu bize fazla zaman kazandırmaz."

"Jean-Claude ve Nathaniel'i her konuda bilgilendireceğim, böylece daha az açıklama yapmamız gerekecek."

"Çözülemeyeni çözmek için bir saat hâlâ çok fazla zaman değil,"
dedi. "Jean-Claude şafakta ölmek zorunda değil, eğer ona
dokunuyorsam,
ve şafakta ölmüyorsun. Bu bize daha fazla zaman kazandırır," dedim.

Bunu düşünür gibi oldu, sonra başını salladı ve ceketini sandalyesinin arkasına koyarak ellerini serbest bıraktı. Sırtında kurumaya başlayan kan dışında belden yukarısı çıplak bir şekilde orada duruyordu. "Bu lanetli uykunun iyi bir tarafı var o zaman," dedi.

"Çoğu vampir her gün öldükleri o andan biraz korkar," dedim.

"Sanırım bir parçam sonunda gerçekten öleceğim için
rahatlayacak." "İntihar etmeyi mi " Sordum, çünkü sende
yoksa bilemezsin.

"Hayır, ben savaşta ölmenin iyi bir şey olduğuna inanarak yetiştirildim. Öbür dünya ve Beni Yapan Kadın canımı aldığında savaşıyordum."

"Valhalla'yı mı kastediyorsun?"

Sırıttı. "Evet, Valhalla ve tüm bunlar."

"Yani o anı ölümün olarak sayıyorsun ve
bir vampir olarak mı ölüyorsun?" Sordum, çünkü o bendim ve bilmek istiyordum.

Başını iki yana salladı. "Beni Kim Yaptı beni öldürdü, Anita. Bu konuda hiç kuşkun olmasın."

Onun yaşam ve ölüm tanımına ve ne zaman öldürüldüğüne katıldığımdan emin değildim ama bu onu rahatlatıyorsa, ben kim oluyordum da buna karşı çıkıyordum? Cennete inanıyordum ve Valhalla sadece Damian'ın
versiyonu mu? Eğer değilse, aradaki fark bir
Rahip ve onlardan biri değildim, bu yüzden onun rahatlamasına izin verdim ve kendiminkini korudum.

"O zaman bu gece görüşürüz," dedim.

"İşe bu şekilde gidemem," dedi. "Taze kan ve ter gibi kokuyorum. Bu iğrenç bir şey."

"Kötü koktuğunu fark etmedim; belki arka taraftaki banyoda kuş banyosu ," diye önerdim.

"Tenimi koklayacak kadar yaklaşmadın," dedi.

"Bir dokunuşta kan ter içinde kaldığın için beni yakınında istemediğini söyledin."

İç çekti. "Evet, yaptım."

"O zaman ben de Lanetliler Sirki'ne gidiyorum. Beni bekleyen insanlar var."

"Seninle gelebilir miyim? Bir duşa ve temiz kıyafetlere ihtiyacım var."

"Tanıdığım neredeyse tüm vampirlerden daha iyi uçuyorsun.
araba."

"Bu gece kendimi pek iyi hissetmiyorum, Anita. Araba
kullanmayı tercih ederim." "Bu gece buraya araba olmadan
nasıl geldin?"

"Cardinale ve ben aynı arabadayız. Bunu
biliyorsun." "Özür dilerim. Haklısın.
Biliyorum."

"Bak, eğer beni götürmek istemiyorsan, söylemen yeterli."

"El sıkışmanın seni neden kanattığını öğrenene kadar ikimizin arabada yalnız kalmasının iyi bir fikir olduğundan emin değilim."

Çok fazla hava alıyor ve yavaşça veriyordu. Onun için ve tanıdığım çoğu vampir için normalden daha mı fazla nefes alıyordu, yoksa ben mi daha çok fark ediyordum? Neredeyse soracaktım ama sonra vazgeçtim. Jean-Claude'a bu gece Damian'ı izleyecek zamanı bulduktan sonra soracaktım.

"Haklısın," dedi.

"Belki arabayı Sirk'e götürür, duş alır ve gecenin sonundaki büyük dans gösterisi için geri gelirsin," dedim.

"Mantıklı," dedi.

"Mantıklı olmamamı tercih ediyormuşsun gibi konuşuyorsun."

"Sana dokunma dürtüsü her zaman var Anita, az önce olanlardan sonra bile."

Onun bana ilgi duyduğu kadar ben ona ilgi duymadığım için sessiz kaldım,

Çünkü bir erkek size böyle bir şey söylediğinde, ona aynı şekilde hissetmediğinizi söylemek çok kaba bir davranış olur. Elimden geldiğince kimsenin duygularını incitmemek için elimden geleni yaptım.

"Çok sıkı korunuyorsun Anita, kapıdan girdiğinden bile daha sıkı."

"El sıkıştık ve sen kan ter içinde kaldın Damian, buna ben mi sebep oldum bilmiyorum. O yüzden evet, şu anda senden olabildiğince uzak duruyorum."

"Sanki artık orada değilsin." "Beni görebiliyorsun," dedim.

Başını iki yana salladı. "Aynı şey değil, Anita."

"Efendi ve hizmetkâr olarak bağlarımızı koparmadım. Bunu kazara yapmayacağımı artık yeterince biliyorum."

"Benimle paylaştığın tüm enerji için dünyanın öbür ucunda da olabilirdin."

"Daha önceki açıklamama bak, Damian."

"Muhtemelen bunu yapmakta haklısın ama kendimi daha kötü , sanki havam biraz daha kesilmiş ve daha çabuk boğuluyormuşum gibi."

"Sen bir vampirsin. Konuşmak dışında nefes almak zorunda değilsin."

"Sana nasıl hissettiğimi söylüyorum ve sen benimle anlambilim tartışmasına mı giriyorsun?"

Çok fazla hava alıp yavaşça verme sırası bendeydi. Sabırsızlanmak, hatta kızmak istedim ama daha iyisini yapmaya çalıştım. "Sen

Hissettiğin gibi hissetmeye hakkın var Damian ama vampirler boğulamaz. Sadece garip bir ifadeydi."

"Son zamanlarda bende bir tuhaflık var, Anita."

"Şimdi randevuma gidiyorum. Cardinale'e neden arabayı ödünç aldığını ve vardiyanın bir kısmını kaçırdığını söyle."

"Angel'la danslarda benimle çalışması konusunda konuşacağım. Gerçekten de benimle dans edebilecek başka bir erkek vampire ihtiyacımız var.
ya da onun performansları. O harika bir müdür yardımcısı ama ikimizin de bazen işleri idare edebilmemiz için dans pistine çıkacak birine ihtiyacımız oluyor."

"Bu gece Jean-Claude'a bahset. Muhtemelen hangi çalışanımızın bu konuda iyi olabileceğini biliyordur."

"Sen de tüm vampirlerimizi tanıyorsun, Anita."

"Hangisinin güvenlik ya da kolluk kuvveti desteği için en iyisi olacağını söyleyebilirim ama burada, Danse'de her gece sergilediğiniz eski rutinlerden bazılarını kimin dans edebileceğini söyleyemem."

"Nathaniel de biliyor olabilir," dedi Damian.

"Evet, ya da Jason," dedim.

"Onlara soracağım ve duş alıp üzerimi değiştirdikten sonra her şeyi konuşmak için seni bulabilir miyim?"

"Duşunu alıp üstünü değiştirdiğinde bana mesaj at. Eğer durma noktasındaysak sana mesaj atarım ama cevap vermezsem planladığımız gibi şafaktan bir saat önce konuşuruz."

"Yeterince makul," dedi, ama hâlâ orada gömleksiz duruyordu ve kaybolmuş gibi görünüyordu. Eğer ona tekrar dokunmaktan , ona sarılırdım. Bunu yapamayacağıma göre, kapıya doğru gittim. Nadiren izinli olduğum bir gece ve bir randevum vardı. Damian'ın sorunlarının tüm geceyi raydan çıkarmasına izin verdiğim zamanlar olmuştu ama her zaman yeni bir acil durum vardı ve her zaman da olacaktı. Polislik bana bunu öğretmişti ve bana başka bir şey daha öğretmişti: kan, ölüm ve korkutucu şeylerin dışında bir hayatım olmasını istiyorsam, bunun için savaşmalıydım. Boş zamanlarımı hayatımdaki diğer her şey gibi şiddetle korumalıydım, çünkü bunu yapmazsam "hayatım" da diğer suç kurbanları gibi bir başka kayıp olacaktı.

Metafiziksel kalkanlarımı arkamdaki vampirle aramda olabildiğince sıkı tuttum, çünkü aksi takdirde

Duyguları onu kaybolmuş gibi gösteriyordu ve kapıya doğru gidemeyebilirdim. Kapıya uzandım ve kapı bana doğru çarparak açıldı. Geriye doğru sıçradım, hareket ederken silahımı çektim, bir kapı bu kadar öfkeli bir güçle açıldığında otomatik olarak. Bunu kazara yapan biri , onu korkuttuğum için özür dilerdim ama özür dilememe gerek yoktu çünkü o Cardinale'di ve korkmaya gelmemişti - korkutucu olmaya gelmişti.

İnce topuklu ayakkabılarıyla boyu 1.80'in üzerindeydi, ince kemikleri vardı ve

Yüzünü manken güzelliğine büründüren makyaj, teninin beyaz ışıltısı üzerinde havuzdaki nilüferler gibi süzülüyordu. Bluzumun içindeki haç sıcaktı. Bir elimi çok sabit tuttum

diğerini zinciri yukarı çekmek ve parlayan haçı ipeğin dışına koymak için kullandı. Yeterince parlak değildi.

Henüz eti yakmadı ama yakabilirdi. Odada kötülük varken kutsal ateş her zaman neyi yaktığına dikkat etmezdi.

Bana bakmak için döndüğünde Cardinale'in kafatasındaki kemikleri görebiliyordum, etinin ışıltısı altında yarı yarıya görülen şekiller gibi. Onu gücünün bu kadar derininde, bu kadar yakınında hissetmeliydim, bu da Damian'dan başka bir vampiri hissedemeyecek kadar korunduğum anlamına geliyordu.

"Onu vurma, Anita!"

"Arkamdan onu becermektense beni vurmanı tercih ederim." O

Bana bağırdı, dişleri ve azı dişleri neredeyse biyoloji dersinde gösterdikleri X-ışını kısa filmlerinden biri gibi hareket ediyordu, bunun dışında

Görüntü, güzel bir canavara oyulmuş ışık gibi parlıyordu. Uzun kızıl saçları, yere düşmeyen bir bulutun içinde donmuş kan gibi parlayan kafatasının etrafında dalgalanıyordu, gözleri mavi ateş gibiydi.

"Damian'a dokunmadım.

tek eşli." Boynumda asılı beyaz bir yıldız varmış gibi, kendi haçımın büyüyen ışıltısına karşı gözlerimi kısmak zorunda kalıyordum;

Yakında ışık dışında kör olacaktım. Bu olmadan önce onu vurmak zorundaydım, yoksa nişan almak için göremezdim. Öldürmekten nefret ederdim.

Cardinale'in kıskanç bir yanlış anlamadan dolayı boğazımı parçalamasından daha çok nefret ederdim.

"Gücünü azalt, Cardinale, yoksa seni vururum!" "Sadece hastalığım hakkında konuşuyorduk, Cardinale."

"Sırtında onun kanlı tırnak izleriyle orada yarı çıplak duruyorsun ve az önce konuşuyordun!" Ona bağırdı ve ona doğru ilerledi, bu onun bana doğru ilerlemesinden daha iyiydi.

"Tekrar kan terlemeye başladım. Temizlemek için sırtıma uzanamıyordum."

Boynumdaki haç odayı parlak beyaz bir ışıkla dolduruyordu; aslında alev gibi sıcak değildi ve yanmadığı sürece de olmayacaktı. Vampir etine, iblise ya da ruhunu kötülüğe teslim etmiş birine dokunduğunda ya da ... cehennem, büyük *E* ile kötülük ona dokunduğunda yanıyordu. Haçın ışıltısı vampirin ışıltısına karışıyordu, yüzden onu yutuyor gibi görünüyordu, ama olmadığını biliyordum. Yanması için haça dokunması gerekiyordu. Gözlerini parıltıdan saklamıyor kötüye işaretti. Bu onun sandığımdan daha güçlüydü ya da o kadar kızgındı ki henüz umursamıyordu.

Gözlerini parıltıdan saklayıp saklamadığını görmek için Damian'a bakma riskini göze alamazdım; oda çok küçüktü ve Cardinale bana çok yakındı. Eğer ateş etmek zorunda kalacaksam, bu göz açıp kapayıncaya kadar olacaktı ve beni tehdit eden vampirden başka bir yere bakmak bana o göz açıp kapamaya mal olacaktı.

"Sana şeref sözü veriyorum, kalbim, tekrar kan ter içinde kalmaya başladım. Mahvolmasın diye ceketimi çıkardım. Sırtım ulaşamadığım kanla kaplandı."

Haçın parıltısı neredeyse tamamlanmıştı. Saçlarının yüzen kanına gömülmüş mavi gözlerinin parıltısına nişan aldım, çünkü bu tek görebildiğim beyaz ışıktı. Beyni çıkarırsan tüm canavarlar ölür.

"Cardinale!" Onun adını haykırdım ve parmağım tetiği çekmeye başladı.

3

BEYAZ IŞIK sanki biri düğmeyi çevirmiş gibi aniden söndü. Parmağımı tetikten çektim ve silahı bulabildiğim kadar tarafsız bir yöne doğrulttum. Cardinale, turuncu-kırmızı saçları omuzlarında dikkatsizce bukleler halinde, mavi gözleri parlak mavi bir gökyüzü gibi görünmelerini sağlayan özenli bir makyajla bana göz kırparak orada duruyordu Damian'ın mükemmel yaz yeşiline uyması için. Nabzım hala boğazımdaydı; kafamın içinde sessiz bir yere bile gitmemiştim. Normalde birini vuracağım zaman giderdim. Belki de ciddi olmadığını biliyordum? Belki de onu vurmak istememiştim? Vücudum kanla ve kalp atışıyla o kadar doluydu ki titriyordum, bu da muhtemelen atışı yine de kaçıracağım anlamına geliyordu. Lanet olsun.

Cardinale bana bakarken çok hareketsizdi. Bu sadece Vampir kıpırtısızlığı, gerçi heykel gibi kıpırtısız olabilirlerdi ama sanırım ani bir hareket yapmamaya çalışıyordu. Eğer beni ürkütmemeye çalışıyorsa, biraz geç kalmıştı.

"Onu vurmadığınız için teşekkür ederim," dedi Damian. Sadece benimle konuştuğunu sanıyordum ama sonra arkasındaki kapı aralığında güvenlik görevlilerini gördüm. Biri silahını çıkarmıştı; diğeri çıkarmadı. Onların orada olduğunu fark etmemiş olmam, sadece Damian'a karşı değil, vampirlere ve görünüşe göre Her iki koruma da öyle olduğu için şekil değiştirenler ya da belki metafizik yeteneğimin bir kısmı normal insanları da algıladı, çünkü kalkanlarımı bir parça indirir indirmez, bizim dışımızdaki kulüpte zaten dışarıda olan müşterilerin enerjisini daha fazla hissedebiliyordum.

Neredeyse hiç psişik girdiye sahip değilken daha fazlasına sahip olmaya alışmam bir saniye sürdü ve acil bir çatışmada bu saniye

hayatıma mal oldu. Damian'ı korumak için bir orta yol bulmalıydım, lanet olsun. Ama her seferinde bir sorun. "Bütün bunlar sen neredeydin?" diye sordum.

Kapının hemen içindeki iki adam birbirlerine baktı ve sonra silahını çıkarmış olan Ricky, "Net bir atış yapamadım,
Anita."

"Cardinale'i vurmadığın için kızgın değilim, Ricky," dedim. Silahım elimdeydi ama hâlâ kılıfına koymamıştım çünkü bir vampir etrafımda, özellikle de küçük bir odada bu kadar çılgına döndüğünde, silahımı çıkarmayı severim.

"O zaman neden kızgınsın?" diye sordu ve sesinin somurtkan çıkmaması için mücadele etti. Uzun boylu, esmer ve yakışıklıydı. Genelde balo kraliçesinin bekaretini alan ya da dans kulübünde birkaç kadeh içkiyle sizi aya götüreceğini vaat eden ve bunların hiçbirinde ciddi olmayan standart Orta Batılı Romeo tipi. Önyargılı olabilirim; Ricky ile ilk tanıştığımızda ciddi bir yanlış anlaşılma yaşamıştık. Hâlâ benim bok listemden kurtulmaya çalışıyordu ve ben hâlâ onun en sevdiği patronu değildim. Benim için sorun değildi; buraya popülerlik yarışmalarını kazanmak için gelmemiştim. Herkesin güvende ve olabildiğince mutlu kalmasını sağlamak için buradaydım. Güvende olmak çoğu gece mutlu olmaktan daha kolaydı.

Diğer güvenlik görevlisi de yeniydi ve adını çıkaramadım. Son zamanlarda güvenliği sağlayan çok fazla yeni insan vardı; acil bir durumda bana destek olması için güvenmem gerekebilecek herkesin adını bilmeliydim.

"Adın ne senin?" Görünürde silahı olmadan orada duran ve endişeyle benden Ricky'ye ve vampirlere bakan diğer gardiyana sordum. Tanrım, genç görünüyordu, iri ve sert görünüyordu ama gençti.

"Roger, Roger Parks." Şekil değiştirenlerin çoğu tanışma sırasında soyadlarını söylemezdi, bu da onun çok yeni olduğu, hatta belki de bir hayvan olduğu anlamına geliyordu. Harika.

"Peki, Roger, Roger Parks, kapıyı açtığınızda gördüğünüz ilk şey neydi?"

Hepimize yine o gergin bakışını attı ve sonra "Işık, beyaz ışık" dedi.

"Hepsi bu kadar mı?" diye sordum.

"Kırmızı bir parıltı ve yeşil-mavi bir parıltı vardı, bunlar vampirlerden herhangi biri olabilirdi."

"Sorun olduğunu size ne haber verdi?" Roger,

"Echo bizi uyardı," dedi.

Ricky'ye baktım. "Bir sonraki soruyu benim mi sormam gerekiyor, yoksa sen cevaplayabilir misin?"

Derin bir nefes alıp yavaşça verdi, dudaklarını yaladı ve "Bize müdürün ofisinde bir sorun olduğu, sizin ve Damian'ın odada olduğunuz ve güvende tutulmanız gerektiği söylendi" dedi.

"Peki ya ben?" Cardinale sordu; sesi çok dikkatliydi, sanki sesini yükseltmek bile istemiyordu. Şimdi çok dikkatli davranıyordu, ki bu iyiydi; çok dikkatli olması gerekecekti.

Bundan sonra uzun bir süre etrafımda dikkatli ol.

Ricky bana baktı ve ben onun rehberlik istediğini biliyordum; ona öğretilebilirdi. Dedim ki, "Güvenlik güçlerimizin güvenliğini sağlamakla görevli olduğu iki müdürü tehlikeye atıyorsun Cardinale. Bu seni bir varlık değil, bir yük haline getiriyor."

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordu, sesinde normalde kullandığı İngiliz Adaları aksanından çok daha fazlası vardı.

Sanki İngiliz vampirlerimizin çoğuna büyük haber kaynaklarındaki spikerler gibi ses çıkarmaları için ses dersleri verilmiş gibiydi.

her yere ve hiçbir yere uyum sağladılar.

Ricky bana tekrar baktı ve bu sefer sadece başımı salladım.

"Ne kadar açık sözlü olmamı istersiniz patron hanım?" diye sordu Ricky. "Ona işin hakkında sana söylenenleri anlat," dedim.

"Echo artık Danse Macabre'nin güvenlik şefi, Anita." "Bunun farkındayım."

"Oldukça soğuk bir mantık kullanıyor."

" değil. Sadece , Ricky. Belki Cardinale'in hayatta kalmasına yardımcı olur."

Başını salladı, sonra tekrar Cardinale'e baktı. "Güvenliğin görevi varlıkları korumaktır. Danse Macabre sorunsuz çalışıyor ve

para bir varlıktır. Anita, hepimizin güvenliğini sağlamakla yükümlü olduğu başlıca varlıklardan biri ve Damian da hem kulübün yöneticisi hem de Anita'nın hizmetkârı olarak bir diğer varlık. Siz bir çalışansınız.

burada, Danse Macabre'de, ama sen büyük dansçılardan biri değilsin,

ya da herhangi bir türde bir başrol oyuncusu değilsiniz ve ana varlıklarımızdan herhangi biriyle doğrudan metafiziksel bir bağınız yok."

"Bütün bunlar ne anlama geliyor?" diye sordu, sesi nötr olmaya çalışıyordu ama içinde öfkenin ilk ipuçlarını barındırıyordu.

"Yani sen bir müdür değilsin, bu yüzden seni müdürmüşsün gibi korumak zorunda değiliz. Önemli bir finansal varlık değilsin, bu yüzden seni korumak için daha da az enerji harcamamız gerekiyor, bu da hiçbirimizin vücudumuzu seninle bir mermi ya da her neyse onun arasına koymak zorunda olmadığı anlamına geliyor."

"Yani ben hiç önemli değilim," dedi. "Sen .

Ben söylemedim," dedi Ricky.

"Bir müdür tehlikedeyken ne yaparsınız?" Ben sordum. "Ne pahasına olursa olsun onları korumak ve tehdidi ortadan kaldırmak."

Ricky
dedi.

"Bu gece o tehdit sendin Cardinale. Eğer karakola gelselerdi Işık hepimizi kör etmeden önce kapıyı açsaydınız ölmeseniz bile vurulurdunuz, bu yüzden istediğiniz kadar kıskançlık yapın ama bunu güvenliğin yardım etmek zorunda kalacağı saatlerde yapmayın, çünkü bu sizi öldürür."

"Yarı çıplaktı ve sırtı kan içindeydi. Birbirinizi daha önce becermediğinizi nereden bilebilirdim ki?"

Damian ilk kez konuştu. "Seni asla aldatmadım Cardinale, asla."

"Ama benimle yatmaya başladığında onunla yatıyordun." Ve suçlayıcı bir parmakla beni işaret etti. Bunun aşırı dramatik olduğunu söyleyebilirdim ama tüm o parıltılardan ve kutsal nesnelerden sonra o kadar da dramatik değildi.

"Anita ya da başka biri hakkında asla yalan söylemedim, Cardinale. Sana hiçbir konuda yalan söylemedim."

"Başka insanlarla birlikte olmak istediğin düşüncesine katlanamıyorum." "Başka insanlarla birlikte olmak istemiyorum."

"Ama Anita'nın güzel olduğunu düşünüyorsun, Echo'nun güzel olduğunu düşünüyorsun ve Fortune'a hayranlık duyuyorsun."

"Güzel kadınlara bir bakışla ya da bir bakışla hayranlık duyarım, ama hepsi bu."

"Kan aldığınız müşterilerle yaptığınız tek şey bu değil."

"İçtiklerinizle yaptığınız tek şey bu da değil." "Ama bundan zevk almıyorum; bu sadece bir yemek ve
sen."

Eski bir kavganın ortasındaymışız gibi hissediyordum ve bundan çoktan sıkılmıştım.

"Size beslenmenin yüzyıllardır varlığımda sahip olduğum tek yumuşaklık olduğunu söylemiştim, bu yüzden benim için basit bir yemekten daha fazlasını ifade ediyor. Beni-Yapan'ın bana izin verdiği tek nezaket buydu."

"Neden senin için yeterli değilim?" O kısmı bağırdı.

"Çünkü başka bir vampirle beslenemem! Çünkü kalabalığı baştan çıkarmak ve beslenecek birini seçmek benim işim. Bu buradaki gösterinin bir parçası ve bize para ve daha fazla müşteri kazandırıyor. bize daha fazla para kazandırıyor ve bu kulübün yapması gereken de bu."

"Her gece bütün kadınlarla flört etmeni izleyemem ve
Eğer izin verirsem, beslenirken onları becereceğini biliyorsun." Bağırmıyordu ama sesini eşit tutmak için mücadele ederken elleri yumruk olmuştu.

"Yabancılarla herkesin önünde seks yapmam, Cardinale. Bu, herkesin içinde kanla beslenmekten çok farklı bir şey" dedi.

"Ama izin versem Anita'yı özel olarak becerirdin, değil ?" "Bu bir kız tuzağı," dedim yüksek sesle.

Damian bana baktı ve "Biliyorum ama umurumda değil" dedi.

"Beni zaten olduğumdan daha fazla bu işin içine çekme."

"Üzgünüm ama zaten içindesiniz, çünkü çıkmanıza izin vermiyor," dedi.

"Neler oluyor?" Gardiyan Roger sordu. "Gerçeği söylemek üzere," dedi Ricky. "Bu neden kötü?" Roger sordu.

"Öyle işte."

"Kapa çeneni," dedi Cardinale. "Bu Damian ve benim aramda." "O zaman bu konuşmayı sadece yapın," dedim ve
kapıya doğru yürümeye başladım. Bana destek olacak iki güvenlik görevlisiyle, Cardinale hepimizin pişman olacağı bir şey yapmadan ofisten çıkabilirdim.

"Hayır, eğer seni bu kadar çok istiyorsa, bunu söylediğinde odada olmanı istiyorum."

Siktir, sadece . "Biliyorsun, bu senin ilişkin Cardinale, benim değil, bu yüzden ne istediğin umurumda değil. Bu gece izinliyim, Sen kıskançlık sorunlarının ilişkini mahvetmesine izin verirken ben de gidip bunun tadını çıkaracağım." Ben de kapıda
Ricky ve Roger yolu ayırdılar, böylece ben kapının girişindeydim, onlar da arkamda, iyi korumalar gibi olası tehdit Cardinale ile benim aramdaydılar.

Damian'ın ona cevap vermeden önce odadan çıkmama izin vermesini umuyordum, ama biliyordum ki.. bu durum karşısında öyle bir öfke seviyesine ulaşmıştı ki, patlamasını, bitmesini istiyordu. Artık yalnızlığını hissedebiliyordum; daha önce bana sadece yalnız olduğunu söylerken, şimdi bunu hissediyordum. Yalnızlık, öfke,
hayal kırıklığı ve ... ihtiyaç. Seksin ötesinde bir ihtiyaç, ya da kan, hatta Damian'ın yanında kendimi korumamın pek çok nedeni vardı. Kahretsin.

"Anita'dan tekrar sevgilim olmasını istedim bile.
onunla ve Nathaniel'le birlikte bu kabusları durduracaksa, o zaman ben de bunu yapacağım."

Bir adımla diğeri arasında tereddüt ettim, sonra devam ettim. Odadan, karmaşadan, ilişkilerinden uzaklaşmak istiyordum ama bundan da önce Damian'ın duygularından uzaklaşmak istiyordum.
Beni aralarında olup bitenlerin içine daha da sürükledi. Cardinale bağırdı ve kapı açık olduğu için müşterilerden bazıları muhtemelen duyacaktı.

"Sen ve Nathaniel ikiniz de onu şimdi becermek mi?"

Ricky ve Roger arkamdan hareketli bir güvenlik duvarı gibi kapanmışlardı. O kadar ani bir şekilde yürümeyi bıraktım ki Roger neredeyse bana çarpacaktı ama Ricky, "patron," dedi.

"Ne yapmak?" Roger sordu.

"Yürü git patron," dedi Ricky.

Cardinale bağırdı, "Yatakta o kadar iyi misin, Anita? Bu yüzden mi? Bu yüzden mi herkes seni istiyor, çünkü çok iyi sikişiyorsun?"

"Kahretsin," dedi Ricky nefesinin altından usulca.

Roger bile yetişmişti, çünkü gözleri kocaman açılmıştı ve "Onu vurabilir miyiz, yoksa öldürücü olmayan bir şey mi yapmalıyız?" diye sordu.

"Mümkünse öldürücü olmasın," dedim ve odaya bakmak için arkamı döndüm. Cardinale'in gözleri, arkalarından ışık girdiğinde mücevherlerin parladığı gibi parlamaya başlamıştı. Haçım henüz parıldamıyordu çünkü bu sadece onun öfkesini göstermesi olabilirdi. Damian masasının yanında duruyordu, solgun üst bedeni hala pürüzsüz ve uzun saçlarıyla çıplaktı Beyaz teninin etrafına kıpkırmızı ve dümdüz düşüyordu. Gözlerimiz buluştu ve aramızdaki işaretler onun içindeki yenilgiyi hissetmemi sağladı. Artık Cardinale ile ne yapacağını bilmiyordu.
Onu seviyordu, çünkü seviyordu, ama artık ona "aşık" değildi, çünkü sürekli kıskançlık, suçlamalar, suçlamalar ve ona ve aşklarına olan inanç eksikliği ile onu dövmüştü.

Yüksek sesle "Ne yapmamı istiyorsun Damian?" diye sordum. Onda pek çok duygu hissettim ve derin bir çelişki içinde olduğunu biliyordum. Bir yanı her şey biterse rahatlayacaktı ama bir yanım da
-Yani onu ve birlikte sahip oldukları şeyleri özleyecekti. Uzun boylu, muhteşem elmacık kemikleriyle orada duran kadına baktım, bunun diyet yapmaktan değil, insan hayatının çoğunda aç kalmaktan kaynaklandığını biliyordum. Vampir olmaya kısmen bir daha asla aç kalmamak için ve Londra'nın Efendisi'nin onu sonsuza dek yatağında isteyeceği kadar güzel olduğu için gelmişti. Ama ona hiçbir zaman kendini güvende hissettirmemişti; o birçok sevgili arasında sadece biriydi. Ona asla söz vermemişti.
Ama Damian'a yaptığının aynısını ona da yapmıştı, yani sonuçta ne kadar güzel görünürse görünsün, seks duygusal patlamalara değmiyordu. Damian her şeyi biliyordu.
Birdenbire ben de onun hakkında böyle düşünmeye başladım.
İnsan geçmişindeki erkek arkadaşları, ona bir hafta, bir ay, aylar boyunca iyi olduğunu öğretmişlerdi, ama sonunda gözlerine çarpan başka biri olacaktı.

"Damian öyle biri değil." Bunu yüksek sesle söyledim ama öyle demek istememiştim. "Ne gibi değil?" Cardinale sordu.

"Sana bir erkeğin bir kadına olabileceği kadar sadık ve davrandı."

"Onun metresi olduğunuza göre bunu söyleyebilirsiniz."

"Ben onun metresi değilim. Ben onun efendisiyim ve bu iki unvan arasında büyük bir fark var," dedim.

Cardinale, "Efendinizi becermek zorunda değilsiniz," dedi.

Onun yanından Damian'a baktım. "Söylememi ister misin?"

"Ne istersen söyle, Anita."

Çok fazla hava aldım, yavaşça üfledim ve sonra, "Londra Şehri'nin Efendisi, vampirlerinden biri olmak için onu becermek zorunda olduğunu anlayarak seni öpücüğüne getirdi, değil mi?" dedim.

Arkasından Damian'a baktı. "Bunu ona nasıl söylersin?" "Bana hiçbir

şey söylemek zorunda değildi, Cardinale. Ben onun efendisiyim. Biz düşünceleri ve anıları paylaşmamak için çalışmalıyız."

"Benimle ve hizmet ettiğim hiçbir efendiyle böyle olmamıştı."

"Damian benim vampir hizmetkarım, tıpkı benim Jean-Claude'un insan hizmetkarı olduğum gibi. Bu farklı türde bir efendi ilişkisi, vampir ile Şehrin Efendisi arasındaki ilişkiden daha derin bir ilişki."

Sonra bana baktı, gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Yani Damian'la benden daha derin bir ilişkin var, bunu mu demek istiyorsun?"

"kazanmanın bir yolu yok, değil mi?" Ben sordum.

"Ben kazanılacak bir oyun değilim, Anita. Ben kalbi olan bir insanım ve şu anda sen onu kırıyorsun."

Kahretsin.

"Hayır," dedi Damian, "Cardinale ile kazanmanın hiçbir yolu yok. O cevabı olmayan bir bilmece."

"Cevabım, seni dünyadaki her şeyden daha çok sevdiğimdir," dedi ve ona doğru dönüp ağlamaya başladı.

"Sen hileli bir oyun oynuyorsun Cardinale, çünkü kuralların Damian'ın seni yeterince sevdiğine ikna etmesini imkânsız kılıyor."

"O zaman ikimize de yetecek kadar seveceğim!" dedi ve ona doğru uzandı. Adam ona karşılık vermedi; aslında odaya girdiğinden beri ona fiziksel olarak yaklaşmak için hiçbir şey yapmamıştı. Bu herhangi bir ilişki için kötüye işaretti.

"İşler o şekilde yürümüyor," dedi Damian. "Seni sevmem bana da yer bırakmalısın ve senin sorunların bana hiç yer bırakmıyor. Sanki geçmişinden adamlarla savaşıyorsun ama ben onların günahlarının bedelini ödüyorum."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Sadece seni çok sevdiğimi biliyorum!" Sonra ona doğru ilerledi, elleri ona uzandı.

"Bana yardım etmezsen geçmişinden gelen hayaletlerle savaşamam Cardinale," derken elleri iki yanında duruyordu.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum, Damian." Şimdi usul usul ağlıyordu.

"Benimle bir çift terapistine gitmek ister misin?" "Neden? Senin beni aldatman dışında aramızda hiçbir sorun yok.
Ben."

Başını eğdi ve çöken umutsuzluk dalgası neredeyse ruhumu parçalayacaktı, sanki tüm benliğimi silip süpürecek ve St. Louis'e gelmeden önce uzun süre birlikte yaşadığımız kara yalnızlıktan başka bir şey bırakmayacaktı. Onun İrlanda'da kapana kısılmışken katlandığı mutlak izolasyonda boğuluyordum.
onu yapan vampir.

Yine istemeden yüksek sesle konuştum. "Neden kendini öldürmedin?"

"Beni kesin olarak öldürecek tek şeyi yapmaktan çok korkuyordum," dedi.

"Siz ikiniz ne hakkında konuşuyorsunuz?" Cardinale sordu. "Güneş ışığı," dedim.

Başını salladı.

Onun en iyi arkadaşının, kalkan anısını paylaşmıştım,
Silah arkadaşı, heteroseksüel hayat arkadaşı, Onları Yapan Kadın tarafından onları cezalandırmak için güneş ışığına çıkmaya zorlanıyor, evet, ama
Çoğunlukla ikisine de acı çektirmek için, çünkü yapabiliyordu. Yapabildiği için pek çok şey yapmıştı ve onu durduracak kimse yoktu; bazı insanlar sadece iyi oldukları için kurallar ve cezalar vardır. Bunu ortadan kaldırırsanız inanılmaz bir şey olur.
insanların kaçabileceklerini düşündüklerinde birbirlerine neler yapabilecekleri
onunla birlikte. Yüzyıllardır hiçbir güvenliğe sahip olmamanın, bir sonraki adımda ne gibi bir kötülük yapacağından emin olmamanın ve yine de istediği zaman yatağını paylaşmak zorunda kalmanın ağırlığını hissettim. Damian'ın yüzyıllar sonra bile bu kötü kaltağı kaldırabilmiş olmasından etkilendim.

"Ona hizmet edemeyen bir adam işkenceyle öldürüldü ya da parçalandı ve canlı bırakıldı. Bu, hepimizi daha yükseklere çıkmaya teşvik etti.

vesilesiyle."

"Neden böyle korkunç şeylerden bahsediyorsun?" Cardinale sordu.

O konuşmadan önce arkamdaki vampiri hissettim ve sesini duymadan önce onun Echo olduğunu anladım. "Zihinden zihine konuşuyorlar, duygularını, anılarını, kalplerinin ve ruhlarının parçalarını paylaşıyorlar."

"Hayır," dedi Cardinale, "hayır, benden başka kimse onun kalbinden bir parça alamaz."

"Sen sadece onun aşkısın. O ise onun efendisi. Bu daha yakın bir bağ."

Sonra dönüp ona baktım, çünkü bu son kısım Cardinale'in yarasına tuz basıyordu. Danse Macabre'deki yeni güvenlik şefim işleri daha da kötüleştirmek için mi buradaydı, yoksa iyileştirmek için mi?

Echo bu gece benden kısaydı, çünkü ben topuklu ayakkabı giyiyordum, o ise düz çizme giyiyordu, ama o bu gece güvenlik görevlisiydi ve ben de bir randevum olmasını umuyordum. Saçları o kadar koyu kahverengiydi ki
Neredeyse siyahtı. Jean-Claude'un ya da benim saçıma çok yaklaşana kadar siyah bile görünüyordu, ama bizim saçlarımız kıvırcıkken onunkiler daha düzenli bir şekilde omuzlarına düşüyor ve o güne kadar gördüğüm en narin üçgen yüzlerden birini çerçeveliyordu. O, bana bu kadar güzel bir kadın olduğunu düşündüren birkaç kadından biriydi.
zarifti, ama lacivert gözlerine baktığınızda *zarifliği* bırakıp *tehlikeli* olduğunu düşünmeye başlardınız. O hiç giymedi
Güvenlikte çalışırken yaptığı makyaj çoğu kadının yüzünü sade gösterirdi ama Echo'nun doğal siyah kirpikleri ve kaşları, derin, zengin mavi gözleri ve tüm o koyu renk saçları... ona bakarken aklınıza asla sade kelimesi gelmezdi. Belki *güzeldi* ama asla *sade* değildi. İş için daha dar bir siyah atlet üzerine daha bol bir siyah tişört giymek için elinden geleni yaptı. Tişörtünün altındaki atleti göremiyordum ama orada olduğunu biliyordum çünkü belindeki silahların vücuduna batmasından hoşlanmıyordu. Çıplak tenini korumak için bir kat giysi giyerdi. Tüm üzerine bir iş ceketi geçirmişti, böylece altındaki ince figürü olabildiğince saklıyordu, ama asla
Ne kadar saklamaya çalışsa da Echo'nun güzel bir kadın olduğunu uzun süre unuttum. Onunla yattığıma göre

iyi bir şey olabilirdi, ama beni garip bir şekilde gerdi, sanki yeniden on dört yaşındaymışım ve ilk aşkımı yaşamışım gibi.

"Sen hiçbir şey bilmiyorsun! Hiçbir bağ gerçek aşktan daha yakın değildir! Hiçbir bağ!" Cardinale bunu haykırdı ve hepimize doğru sert adımlarla yürümeye başladı.

"Sanırım bu gece çalışamayacak kadar duygusal olarak aşırı gerginsin," dedi Echo, sesi çok sakindi.

"Bu senin kararın değil. Damian'ın kararı. Müdür o, sen değilsin!"

Echo hâlâ bize doğru yaklaşmakta olan uzun boylu, kızıl saçlı vampirin yanından geçerek masasının arkasında duran uzun boylu kızıl saçlı vampire baktı, ama Ricky ve Roger onun öfkesinin ilk hedefi olacak kişiler olduğu için Echo ve benim biraz sakin kalabileceğimizi tahmin ediyordum. Damian'ın tüm duyguları kafamın içinde kaynarken sakin kalabileceğimden emin değildim. Benim ağzım kurumuştu, bu da onunkinin kuruduğu anlamına geliyordu, çünkü korkuyordu, çok korkuyordu. Cardinalei kaybetmekten korkuyor, benimle boşluğu dolduracak kadar ilişkisi olmamasından korkuyor, çok az şey kazanmak için çok fazla şeyden vazgeçmekten korkuyordu. Yüksek sesle beni bir sonraki ilişkisi olarak kullanamayacağını söylemeye başladım.

ama Echo sanki aklımı, kalbimi ya da niyetimi okumuş gibi koluma dokundu. Her neyse, koluma hafifçe dokunması o gerçeği söylememi engelledi ve o an geçti ve başka şeylere geçtik.

"Damian iyi bir yönetici, ancak burada güvenliğin başı benim ve bu gece bu kulübün huzurlu işleyişi için bir tehlike oluşturduğunuzu düşünüyorsam, o zaman bu gece çalışmayacaksınız."

"Bana böyle davranmaya hakkın yok!" Döndü ve Damian'a baktı. "Ona bu gece çalıştığımı söyle. Bu geceki dansta beni yanında istediğini söyle."

Ona baktı, sonra onu geçip Echo'ya, sonra da bana. Bakışlarını bir ağırlık gibi hissettim, sanki bana dokunmuş gibiydi.

"Söyle ona, Damian! Bana bu şekilde davranamayacağını söyle!"

"Echo, Danse Macabre'ın güvenlik şefi Cardinale," dedi, ondan duyduğum en boş ve tarafsız sesle.

"Ama müdür sizsiniz."

"Öyleyim."

"O zaman ona söyle. Beni bir çocuk gibi eve gönderemeyeceğini söyle." Şimdi onun önünde duruyordu, o kadar uzundu ki Damian'ın yüzünü ve vücudunun büyük kısmını görmemi engelliyordu ama onu hâlâ hissedebiliyordum. Artık üzgün değildi. Hiçbir şey hissetmiyordu, sanki tüm duygularını beden hareketleriyle birlikte kilitlemişti; onu görmeden
Orada, yaşlı vampirlerin yapabildiği o mutlak sessizlik içinde durduğunu açıkça biliyordum. Onlara daha sert bakma isteği uyandıran da bu hareketsizlikti, sanki başka tarafa baktığımda batacaklarmış gibi
o durgunluğun içine girip yok oluyorlar. Bunun düşündüklerini gizlemenin bir yolu olduğunu düşünmüştüm ama şimdi bundan daha fazlası olduğunu, varlıklarının özüne kadar hareketsiz kalmanın bir yolu olduğunu hissedebiliyordum.
Tetiği çekip birini öldürmem gerektiğini bildiğimde kafamın içinde gittiğim sessiz yer gibiydi; o anda elimdeki silahtan başka bir şey hissetmiyor, silahı en iyi nasıl kullanacağımdan başka bir şey düşünmüyordum.
ve atışı yapmak. Çok analitik, soğuk bir fiziksel mantığa dönüştü. Bunu şimdi Damian'dan ve ya önümüzdeki birkaç dakikanın o kadar acıtmaması için duygularını ya da yapılması gerekeni yapabilmek için onları sakladığını , ya da belki
İkisi de mi?

"Sana olan aşkımın kulübü yönetme becerimi ya da en azından sana bir çalışan gibi davranma becerimi engellemesine izin verdim."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum Damian. Her gece birlikte çalışmamızı seviyorum."

"İş yerinde bana göz kulak olmayı seviyorsun ama işinden nefret ediyorsun. Dans pistinde flört etmemi izlemekten ve yabancılarla dans etmek zorunda kalmaktan nefret ediyorsun. En iyilerden biriyken Neredeyse hiçbir şey kazanmamanın ipuçlarıyla para kazananlar, çünkü ortaklarımla beni izlemekle o kadar meşgulsünüz ki yeterince ödeme yapmıyorsunuz
kendi dans partnerlerinize dikkat edin."

"Bu gece daha iyi olacağım," dedi koluna dokunarak.

"İnsanlar buraya vampirler ve şekil değiştirenlerle dans etmeye geliyor, Cardinale. İçimizden biriyle romantizm yaşayabilecekleri yanılsaması için geliyorlar. Birinin onlara dikkat etmesi, onlara gerçekten bakması, onlarla konuşması, dinlemesi için gelirler. Eğer Guilty Pleasures
şehvet ve seks olasılığı, o halde Danse Macabre romantizm ve bir ilişki olasılığı hakkındadır."

"Ama sen ve ben birbirimizin ilişkisiyiz," dedi, sanki kendisine bakmasını sağlamaya çalışıyormuş gibi bir elini onun iki koluna koyarak ya da
Onu biraz sarsmak.

"Dünyada her şeyden çok istediğim şey buydu; beni gerçekten seven biriyle gerçek bir ilişki kurmak."

"Seni seviyorum! Seni gerçekten, delice, tamamen seviyorum!"

"İnsanlar buraya dinlenmek, kendilerini özel hissetmek için ama sen seni aldattığımdan o kadar endişeleniyorsun ki
Birkaç dakikalığına rol yapsak bile."

"Ne numarası?" Aralarında birkaç santim mesafe olmasına rağmen bağırdı. Elleri adamın çıplak kollarına, derisini benek benek yapacak kadar sertçe battı.

Roger yumuşak bir sesle, "Burada olmamız gerekiyor mu?" dedi.

Fısıltısı Ricky ve benim sıçramamıza neden oldu, sanki odadaki duygular tarafından dondurulmuş gibiydik.

"Hayır," dedi Echo, geri adım atıp beni ve iki erkek korumayı önünden sürükleyerek bizi ofisten çıkarıp
Kulübün ana bölümüne giden koridoru. Beni Cardinale'le yalnız bırakmıyordu ve buna itiraz edemezdim çünkü artık bana zarar vermesinden endişe . Onu öldürmem için beni zorlayacağından daha çok endişeliydim. Cardinale polis olarak intihar etmek istiyorsa
başka bir polis bulmaya karar verdim, duygusal yatırım yapmayan birini. Tabii ki, bu duygusal yatırım beni tereddüt ettirdi ve
Onu daha önce vurmuştum. En son ne zaman bir vampirin kutsal nesnelerimi bu kadar parlatmasına izin verdiğimi ve onları vurmadığımı hatırlayamıyordum. Eğer o
Bunu normal bir polis memuruna yapsalardı, kutsal ateşten kör olmadan önce onu çoktan vurmuş olurlardı. Onu vurmadığım için mutluydum ve bu beni bir dahaki sefere tereddüt ettirecekti, eğer bir dahaki sefer olursa.

Echo yarım adım arkamda kaldı, Ricky de onun arkasında ve diğer yanımda. Roger'ı koridorun sonundaki kapının yanında için önden göndermişti. Ricky'yi yanında tutması onun yeteneklerine güvendiğini gösteriyordu ya da belki Roger o kadar kötüydü. Damian Cardinale ile konuşmasını bitirmeden gitmemizi önerdiği için ona bir teşekkür borçluydum. Terapide üzerinde çalıştığım şeylerden biri de, sınırlarımı başkalarından korumakta zorlandığımdı.

ama görünüşe göre Roger bu işte daha iyiydi. Ateş edebilir ve iyi dövüşebilirdim, ama Roger, Roger Parks, daha iyiyse
Sınır sorunları, belki de beni takip etmesini ve bütün gece garip duygusal konuşmalardan beni kurtarmasını sağlayabilirdim. Bu güvenliğin iş tanımında yoktu ama benim için çok faydalı olabilirdi.

"Cardinale ile özel bir alanda bulunuyorsanız
Bu noktadan itibaren güvenlik personeli seninle, Anita," dedi Echo.

"Tamam," dedim.

Bana yan gözle baktı. "Benimle tartışmayacak mısın?"

"Hayır, eğer polis tarafından intihar etmek istiyorsa, bunun ben olmasını istemiyorum." "Polis tarafından intihar: Bir kişi intihar etmek istediğinde ancak
Görevi kendileri yapmaktan korkuyorlar, bu yüzden polisi tehdit ediyorlar ya da masumlara tehdit oluşturuyorlar, böylece polis başkalarını ya da kendilerini korumak için onları öldürmek zorunda hissediyor. Evet?"

Başımı salladım. "Evet, bu."

"Cardinale'in bu gece size karşı niyetinin bu olduğuna inanıyor musunuz?"

"Hayır, en azından kafasının önünde değil."

"Kafasının önü mü?"

"Bu, kafasının önünde olması gereken bilinçli bir düşünce değil, kafasının arkasındaki bilinçaltı bir düşünceydi."

"Ah, bence insanların kafalarının arkasında, önünde olduğundan çok daha fazla şey oluyor."

"Bu Tanrı'nın dürüst gerçeği değil mi?"

Dedim. "Evet, sanırım öyle," dedi Echo.

Hala kapalı olan kapıdan bas seslerinin geldiğini hissedebiliyordum; yürümeye devam ettim ve Roger kapıyı açtı, o kadar iyi zamanlanmıştı ki
otomatik kapı. İçeri girerken duraklamama bile gerek kalmadı. Aslında duraklamayı planlamıyordum. O kadar alışmıştım ki güvenliğin bana kapıları açmasını artık kanıksamıştım. Ne zaman oldu bu?

Cardinale'in geçmişi hakkında şimdiye kadar mümkün olduğunca çok şey bilmek istediğim zamanlar olmuştu, ama Jean-Claude onun iyi olduğunu düşünüyorsa, öyledir diye güvenmiştim, ama ne altı-yüz yaşındaki vampir kralın iyi olduğunu düşüneceği şey

Benim için sorun yoktu. Bu Jean-Claude'a bu kadar güvendiğimin ya da kibirlendiğimin bir işareti miydi?

Echo elini kapıya dayayarak durakladı ve dönerek, "Cardinale'in bu gece talihsiz bir şey yapmayacağından emin olacağım. Bu olayı bir kenara bırakıp randevuya ve sorunlarına gerçekten hazır olabilirseniz, bence en iyisi bu olacaktır. Tüm bunları önce siz konuşursanız, belki havayı bozar."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum."

Gülümsedi ve bu onun yüzünü sertlikten gerçekten güzelliğe taşıdı. Bu gülümsemeyi iş yerinde neden pek kullanmadığını anladım. Müşteriler kendileriyle dans etmesi için ona yalvarırlardı. giyinikti. Bu gülümsemenin sıcaklığının tadını çıkardım, çünkü bu gülümsemenin kendilerine yöneltildiği çok kısa bir insan listesindeydim. Bu benim de gülümsememe ve kızarmama neden oldu. tamamen kıramadığım bir alışkanlık.

Yüzünün kızarması, gülümsemesini dişlerini gösterecek kadar genişletti ve o klasik güzellikteki yüzünde bir gamze olduğunu gösterdi. Yüzüme dokundu ve hiç de profesyonelce olmayan bir öpücük için eğildi. Bir vampiri dişlerimi batırmadan nasıl biliyordum ama onun ağzı öptüğüm diğer herkesten daha küçüktü, bu yüzden daha zordu ama buna değerdi. O çekti önce geri döndü, beni biraz nefessiz bıraktı.

"Bu gecenin tadını çıkarabildiğin kadar çıkar,

Anita." "Bu Jean-Claude. Eğlenmeyecek ne var?"

Gülümsedi. "Çok doğru. Kralımızı paylaşacağımız bir sonraki seferi dört gözle bekliyorum."

Kızardım ve tutamadım. "Benim de."

Dönüp Ricky ve Roger'a baktı; onları unutmuş gibiydim. Echo'nun üzerimde böyle bir etkisi olabilirdi.

Roger yere olabildiğince sert bir şekilde bakıyordu. Ricky bize sanki bir şeymişiz gibi bakıyordu. Ona ters ters baktım. "Eklemek istediğin bir şey mi var?"

"Gösteriden zevk aldığı için bir erkeği

suçlayamazsın." "Evet, aslında suçlayabilirim."

"Ben senin amirinim ve o da senin kraliçen. İkisi de bakmamanız gereken insanlar," dedi Echo.

"Güzel kadınların yanında ne söylediğimi ve ne yaptığımı kontrol edebilirim ama istemsiz vücut tepkilerini kontrol edemem."

"Ereksiyonun umurumuzda değil," dedi Echo. "Bizim için önemli değil."

Öfkesi iyi pişmiş et kokusu gibi tenime yayıldı.
Jean-Claude'un şehvetle beslenebildiği gibi ben de öfkeyle beslenebilme yeteneğini kazanmıştım. Bu yeteneğini benimle paylaşmıştı ama şu ana kadar insanların öfkesini hortumlamak sadece benim yapabildiğim bir şeydi.

Havayı kokladım ve bunu büyük bir mesele haline getirdim. "Sakin ol, Ricky. Yemek gibi kokmaya başladın: nefis, nefis bir öfke."

"Siktir ." "Sen
öyle san."

"Saygılı , değil mi?" Echo sordu.

"Anita içimdeki kötülüğü ortaya çıkarıyor sanırım," dedi Ricky.

"Resmi olarak şartlı tahliyedesin Ricky," dedi. "Bu hiç
adil değil."

"Hayat adil olmamalı." "Ne
demek bu?"

"*Bu*, sadece çocukların "*Bu adil değil" diye sızlandığı* anlamına gelir. Yetişkinler adaletin nadir olduğunu ve iyi muamelenin hak edilmesi gerektiğini anlar."

"İşimde iyiyim."

"Öylesin. Bu yüzden seni bu gece kovmayacağım. Ama
Şunu unutma Ricky: Anita'ya ya da kadın çalışanlardan birine bir daha saygısızlık edersen işinden olursun."

"Onlara bakmadan işimi nasıl yapabilirim?"

"Bakabilirsin, ama gözlerini ."

"Aradaki farkı anlamıyorum."

İç çekti. "Sanırım bunu kastediyorsun." Kaşlarını çattı ve bana döndü. "Kralımıza git ve sevgilini paylaş. Ben Cardinale'in zarar görmemesini sağlayacağım ve bu adama bakış ile bakış arasındaki farkı anlatmaya çalışacağım."

"Son kısımda iyi şanslar," dedim.

"Belki de diğer erkek muhafızlardan bazılarını, bakmanın ama şehvet düşkünü olmamanın erkeksi inceliklerini anlatmaları için görevlendiririm."

"İyi fikir," dedim.

Benim için kapıyı açtı ve müzik bizi öyle bir sardı ki, bana veda ederken yüzündeki o süper ciddi, kendinden emin ifadeyi zar zor duyabiliyordum. Ondan bir öpücük daha almadan ayrıldığım için kendimi biraz üzgün buldum. Başka kadın sevgililerim de olmuştu ama hiç biri bana *kız arkadaş* gibi kelimeler düşündürmemişti. Echo benim kız arkadaşım mıydı? Ona ne diyeceğimden emin değildim ama ona bir şey demek istemeye başlamıştım. Daha önce hiçbir kadın bana kendimi Sanki ona bir unvan takmak istiyormuşum gibi. Bunu talep eden biri olmuştu ama ona kız arkadaşım demek istememiştim. Bu sefer benim fikrim ve ironik bir şekilde Echo'nun bu unvanı isteyeceğinden emin değildim.

Ona vermek istesem alırdı ama kendini güvende hissetmek için buna ihtiyacı yoktu ve belki de ona vermek istememin bir nedeni de buydu. Romantizm çok kafa karıştırıcı olabiliyor.

Eski sevgilimin ve şimdiki vampir hizmetçimin yatılı kız arkadaşının kimseye zarar vermediğinden emin olmak için kız arkadaşımı geride bıraktım.

ortak sevgilimizle buluşmaya gitti. *Ortak erkek arkadaş* diyebilirdim ama Echo'nun gerçekten çıktığı tek bir kişi vardı, o da hayatının ve ölümden sonraki yaşamının aşkı Fortune'du. Fortune benim

ya da belki Fortune da benim kız arkadaşımdı. Yani bu ikisinden biri benim kız arkadaşımın kız arkadaşı mı yoksa sadece benim

Kız arkadaşı mı? Jean-Claude kız arkadaşlarının erkek arkadaşı mıydı? Ya da herkes birbiriyle en azından ara sıra seks yaptığına göre, *erkek arkadaş* ve *kız arkadaş* gibi kelimeler bunu karşılamak için çok mu eski modaydı? Ben

başım ağrımaya başlamıştı ve bu dans müziğinden değildi.

4

EDWARD'I Jeep'imden aradım, çünkü sonunda Bluetooth'u nasıl kullanacağımı , böylece aynı anda hem konuşup hem de araba kullanabilecektim. Bu biraz sakız çiğnerken aynı anda başınızı okşamak, karnınızı ovmak ve bir ayağınızın üzerinde zıplamak gibi bir şeydi, ama çok daha kullanışlı ve daha az aptalca görünüyordu.

Saat dilimi hesabını yapmadığımı fark edene kadar telefon üç kez çalmıştı ve muhtemelen ilk saatleriydi. O uyanana kadar bekleyemeyecek bir şey öğrenmiş miydim? Hayır. Uyumuş olmasını umarak telefonu kapattım. Edward'ın benden yarım dünya uzakta olmasına alışkın değildim. Daha önce birbirimizden beş saatlik bir uçak yolculuğundan daha uzakta olmamıştık. Sanırım İrlanda aslında o kadar da uzun değildi, ama zaman
fark daha fazla hissettirdi.

Telefonu kapattıktan birkaç dakika sonra zil sesi arabayı doldurduğunda şaşırmadım. Ben de onu geri arardım. "Hey, Ed . . . Ted," dedim.

"Odamda yalnızım; bana ne istersen diyebilirsin." Sesi uykudan kalın ve pürüzlüydü.

"Saat değişikliğini unutmuşum. Özür dilerim."

"Sadece bana yardımcı olacak bir şey bulduğunu söyle."

"Hem evet hem hayır. İrlanda'da her zaman vampirler vardı, ya da en azından son bin yıl ve sonrasında."

Pozisyon değiştirirken çarşafların hareket ettiğini duydum. "Tekrar söyle." Söyledim.

"Nereden biliyorsun?"

"Önce Jean-Claude söyledi, sonra da İrlanda'dan bir vampir geldi."

"St. Louis'de İrlandalı vampirler olduğunu bilmiyordum."

"Aşağı yukarı bin yıldır orada vampir olmasına rağmen kendisini İrlandalı olarak görmüyor."

"O kadar yaşlı vampiriniz yok ya da yoktu. Harlequin'lerden biri mi?" Gördün mü, gerçekten de işimin çoğunu biliyordu.

"Hayır, ben Damian."

"Ne? Sesi İrlandalı gibi gelmiyor."

"Dediğim gibi, kendini İrlandalı olarak görmüyor. Dedi ki, *ben orada öldüm*. Kendisini hala bir Viking olarak görüyor. Tarih ona Danimarkalı Viking diyor ve hala kendini öyle görüyor."

"İrlanda'da geçen bin yıldan sonra bile." "Evet."

"Tamam, Damian'ın nedenlerini anlamak zorunda değilim. Ne öğrendin?"

"Eski metresi, Onu Yapan Kadın, kelimenin tam anlamıyla, zihninizi istila etme riski olmadan onun adını söyleyemezsiniz. Tüm Karanlığın Anası'nın ve eski vampir konseyinin yapabildiği bazı numaraları yapabiliyor."

"Size o söyledi, yoksa siz mi deneyimlediniz?"

"Bizi bir kez ziyaret etti. Damian'da korku yarattı ve bu bana ve Nathaniel'e de sıçradı. Oldukça korkunçtu. Bence Richard ve Jean-Claude metafiziksel bir yardımda bulunmasaydı, bizi korkudan öldürebilirdi."

Çarşafların tekrar hareket ettiğini duydum. Bahse girerim yatak başlığına yaslanmış oturuyordu. "Ölümüne mi korkuyorsun yani?"

"Evet."

"Böyle bir korkuya neden olabilecek başka vampirlerle tanıştığını biliyorum."

"Gece cadıları, evet, ama onlar Onu Yapan Kadın'a kıyasla amatördü."

"Gerçekten onun adını yüksek sesle söylemek istemiyorsun." "Hayır, gerçekten istemiyorum."

"Seni korkuttu."

"Tekrar ziyaret etmek istemiyorum diyelim."

"O kadar kolay ürkmezsin," dedi.

"Normalde değil, hayır."

"İrlandalılar neden vampirleri olduğunu bilmiyorlardı?" diye sordu.

"Damian sayılarını az tuttuklarını söyledi, en fazla bir düzine. çoğu ve genellikle daha azı. Orada burada biraz kan döküyorlardı ve öldürdükleri zaman da suçu savaşa, vahşi hayvanlara ya da günün şiddetine atmak kolaydı. Kaybolmaları suçlamak için genellikle bir savaş ya da başka bir şey olduğunu söylerdi."

"Bu mantıklı."

"Ayrıca yakınlardaki hapishanenin, gardiyana daha iyi muamele için ödeme yapanlar olmadıkları sürece insanların biraz erken ölmesini umursamadığını söyledi."

"Bin yıl önce hapishaneler ve hastaneler bir vampirin beslenmesi için mükemmel olurdu ve o haklı: hiç kimse birkaç ölüm daha olmasını ikinci kez düşünmezdi."

"İyi tanıdığım vampirlerin çoğu hapishane ya da hastanelerde beslenmezdi. Sanırım yeterince zarif kurbanlar değildi. Vampir konseyinin beslenmediğini biliyorum."

"Onlar aristokrattı, Anita. Köylüleri avlayabilirlerdi ve kimse bunu sorgulamazdı ya da önemli olan kimse sorgulamazdı. Sıradan insanları kendi malları gibi kullanan yeterince insan soylu vardı. kişisel avlanma alanıydı ve kimse de onları sorgulamadı."

"Tanıdığım sadece iki soylu, bir avcı tarafından suçlananlar Elizabeth Báthory ve Gilles de Rais idi, ancak en azından Báthory yakalandı çünkü küçük bir soylunun kızını kurban olarak kullanacak kadar zevksizdi. Sadece de Rais soylu bir kurban olmadan yargılanabildi."

"Her zaman içlerinden birinin bir yerlerde bir vampirle ilişkisi olduğunu düşünmüşümdür."

"Vampir topluluğu aslında Gilles de Rais'in, arkadaşı Jeanne d'Arc diri diri yakıldıktan sonra ruhunu şeytana sattığını düşünüyor. Bu onun Tanrı'nın iyiliğine olan inancını zedelemişti."

"Bunu görebiliyorum," dedi Edward.

"İkimiz de biliyoruz şeytan onun ruhunu istese bile, onu katil bir pedofil yapan dürtüler başından beri orada olmalıydı."

"Evet, ama Tanrı'ya olan inancını kullanarak bu konuda harekete geçmedi. Kilise'nin yüzyıllar boyunca kullandığı teoriye göre pedofilik dürtülerinizden kurtulun ve rahip olun."

"Evet, bunun nasıl sonuçlandığını pedofil rahip ve rahibelerin kurbanlarına sorun."

"Buna katıldığımı söylemedim."

"Özür dilerim. Katolik olarak yetiştirildim, bu yüzden benim için hassas bir nokta." "Bazen bunu senin hakkında unutuyorum."

"Ne?"

"Bir zamanlar iyi bir Katolik kız öğrenciydin." "Aslında Katolik okuluna gitmedim."

"Gerçekten mi, yani küçük ekose etek kıyafeti yok mu?" "Hayır. Sizi hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

"Liseli kızlar gerçekten bana değil."

"Nedense olacağını düşünmemiştim."

"İkimizin de birbirimizin sapkınlıklarını merak ederek çok fazla zaman sanmıyorum" derken telefonun diğer ucundaki gülümsemeyi neredeyse duyabiliyordum.

"Hayır," dedim.

"Peki, neden İsmi Lazım Olmayan Kadın birdenbire vampirleriyle birlikte çılgına dönüyor?"

"Damian o olduğunu düşünmüyor."

"Onun bilgisi dışında bazı vampirleri olabilir mi?"

"Daha beş yıl önce gitti Edward ve bu kadar dikkatsiz olan vampirlerini öldüreceğini söylüyor."

"Vampirler daha önce hiç olmadığı kadar çok ülkede yasal Anita. Eğer bunu yapmıyorsa neden hala saklanıyor?"

"göre, gerçekten yaşlı olanların çoğu gibi. O yapmaz
Yeni tavrının kalıcı olacağına ve insanlar tekrar vampirleri öldürmeye başladığında, İrlanda'daki kalesinde dokunulmadan saklanacağına inanıyor."

"O zaman Damian'ın eski grubu artık İrlanda'daki tek vampirler değil."

"Yüzyıllar boyunca diğer vampirleri uzak tutacak kadar güçlüydü. Eğer bu yeni dalgayı durduramazsa, Damian gücünü kaybettiğini düşünür."

"Adını bile anmak istemeyeceğiniz kadar korkutucu biriyken, bir grup yeni vampirin Dublin'de isyan çıkarmasına izin vermesine ne sebep olabilir?"

"Damian bu konuda bir tahminde bulunmadı." "Senin var mı?"

Gecenin karanlığındaki mahallelerden geçip, Lanetliler Sirki sayesinde soylulaştırılarak turistik bir cazibe merkezine dönüştürülen eski depo bölgesine doğru ilerlerken bunu düşündüm.

"Anita, hala orada mısın?"

"Buradayım Edward, sadece düşünüyorum. Bilmiyorum. Vampirlerin gücü ya artar ya da . Birkaç yıl önce hissettiğim güç yok olup gitmeyecekti."

"Eğer Adını Vermem Gereken Kadın buna neden olmuyorsa, ama bunu durduramıyorsa, o zaman neler oluyor?"

"Neredeyse İrlanda'ya yeni gelen ondan daha güçlü bir şey olmalı."

"Korkuyu dünyanın öbür ucuna fırlatabilen bir gece cadısından daha güçlü ne olabilir?"

"Tüm Karanlığın Anası derdim ama o öldü." "Onu biz öldürdük," dedi.

"Evet, öldürdük." Asıl öldürme kısmının çoğunlukla bana ait olduğu konusunda tartışabilirdim, ama Edward takviye kuvvetlerle bana doğru savaşmasaydı onun yerine ben ölmüş olacaktım, yani onu "biz" öldürdük. Ölümcül darbeyi vurmak için size yardım eden herkesi takdir etmeden vurmak sadece kötü bir sportmenliktir.

"O zaman başka ne ya da kim, Adı Konmaması Gereken Kadın'ı geri adım attıracak kadar güçlü?"

"She-Who-Made-Him olduğunu biliyorsun, değil mi?" "Evet, ama diğer şekilde söylemek daha eğlenceli." "Harry Potter hayranı olduğunu bilmiyordum."

"Becca küçükken sırayla ona okurduk. Serinin sonunda o da hepimize yüksek sesle okumaya başladı."

"Kitapları neden sevdiğini anlayabiliyorum," dedim.

"Peki, Adı Lazım Değil'i korkutacak kadar korkunç olan şey nedir?"

"Korktuğunu söylemedim, Edward."

"Korkunç insanlar sadece bir nedenden ötürü geri çekilirler, Anita." "O da ne?"

"Daha korkunç biriyle karşılaşırlar" dedi.

"Ya da birlikte çalıştığımız ama henüz arkadaş olmadığımız dönemde yaptığımız gibi bir anlayışa varırsınız."

"Doğru, ama kadim vampirlerin gerçekten iş arkadaşları olduğunu sanmıyorum."

"Pek sayılmaz," dedim.

"Damian'ın eski ustasıyla nasıl bağlantı kurabilirim?" "Kuramazsın."

"Bu konuda bir şeyler biliyor olmalı, Anita."

"Damian'ın bu kadınla, bu şeyle ilgili anılarını paylaştım ve sen onunla yalnız kalmak istemiyorsun."

" başımın çaresine bakabilirim."

"Bunu biliyorum ama onu öldürmeyeceksen rahat bırak." "Seni gerçekten korkuttu."

"Evet, Edward, gerçekten yaptı."

"Hâlâ ondan ya da grubundan birinden bilgi almam gerekiyor."

"Jean-Claude, Damian ve diğerleriyle konuşacağım. Bakalım doğrudan onunla muhatap olmadan konuşabileceğiniz birini bulabilecek miyim?"

"Bu kadar korktuğun son vampir Tüm Karanlıkların Anasıydı."

"Bu da size neden ben dünyanın öbür ucundayken onunla uğraşmanızı istemediğime dair bir ipucu vermeli."

"Sence desteğe ihtiyacım var mı?"

"Bence ona karşı çıkacak birinin desteğe ihtiyacı olacaktır."

"Bunu aklımda tutacağım," dedi ve söyleme şeklinden hoşlanmadım. "Ben sana dönene kadar bekleyeceğine söz ver. onu bul."

"Burada insanlar ölüyor, Anita."

"Ama onlar benim için yabancı. Sen değilsin."

"Donna'ya ve çocuklara neden artık buralarda olmadığımı açıklamak istemiyorsun."

"Kesinlikle istemiyorum, yüzden arkanı kollamak için orada değilken ölme."

"Sizi de davet etmelerini sağlamaya çalışıyorum ama burada büyücülüğe karşı ciddi bir dirençleri var."

"İrlandalılar benimki hariç neredeyse her türlü büyüye çok sıcak bakıyor. Çok güzel."

"Sizi buraya getirmek için ana akım polisi atlatmanın bir yolunu bulmuş olabilirim."

"Anlat."

"Hayır, gerçek olduğunda paylaşacağım ya da Damian'ın eski ustasıyla nasıl bağlantı kuracağımı söylediğinizde paylaşacağım."

"İyi, sırlarını sakla. gereken bir randevum var."

"Jean-Claude mu, yoksa Micah ve Nathaniel mi?"

diye sordu. "Bunların bir karışımı," dedim.

"Bilmek istiyor muyum?"

"Muhtemelen

istemezsin."

"İyi eğlenceler o zaman, ve benim yapmayacağım bir şey

yapma." "Edward, sen heteroseksüel bir erkeksin. Her türlü şeyi

yapmayı planlıyorum.

yapmayacağın şeyler."

Sonra güldü ve kahkaha sesleri arasında telefonu kapattık, bu da iyi bir sondu. Umarım Edward

Damian'ın yaşlı efendisini rahat bırakacağına söz ver. Donna ile olan düğününde sağdıcı gerekiyordu. Sonunda evleneceklerdi.

yasal hale getirmek. Damat İrlanda'da öldürüldüğü için düğünü kaçırmak istemedim. Onun güvende olması ve cinayetleri durdurmanın bir yolunu bulmamız dua ettim.

İleride, geceyi renkli bir karnavala çeviren Lanetliler Sirki'nin parlak ışıklarını gördüm. Parlak ışıklardan kaçınırdım.

Ön tarafa ve mutlu kalabalığa gidip daha karanlık, daha az kalabalık ve çok daha romantik olan arka tarafa geçtim. Jean-Claude beni bekliyordu. Güzel bir gece olacaktı.

5

JEAN-CLAUDE'un Damian'a yardım etme planı, onun bizimle ve Nathaniel'le birlikte yatıya kalmasını sağlamaktı. Üçümüzün birbirimizle olan metafiziksel bağlantılarımızı güçlendirmemiz gerektiği konusunda hemfikirdi. Micah
Bu da iyi oldu, çünkü kurallarımızdan biri de çekirdek grubumuzun, yani birbirimiz için öncelikli olanların
Ev düzenini etkileyebilecek her şeye tamam ve Damian'la yatıya kalmayı eklemek, seks olmasa bile, düzenli bir şey haline gelirse işleri değiştirir. Bunun ne kadar önemli olduğunu düşünmüyorsun.
Sadece birlikte uyumak, bunu nasıl yaptığınızı ve kiminle yaptığınızı değiştirmeye devam edene kadar çiftler arasında bağ kurabilir. Seks, sevgililerinizle gerçekten uyumaktan çok daha kolaydı.

Micah'tan iki rakip şekil değiştiren grup arasındaki bir anlaşmazlığı çözmek için şehir dışına gitmesinin istenmesi de yardımcı oldu. Eğer gelip aralarında bir uzlaşma sağlanmasına yardımcı olacak birini bulamazlarsa, bunun açık bir savaşa dönüşmesinden korkuyorlardı. Her iki grup lideri de Koalisyonu davet etmişti, bu yüzden Micah'nın çatışmayı durdurmak için kimseyle savaşmak zorunda kalmama ihtimali yüksekti, ki bu harikaydı. Bu, ona veda öpücüğü , onu bir daha asla göremeyeceğim için daha az endişelenmem anlamına geliyordu. Yıllarca rozet takan nişanlısının eve sağ salim dönüp dönmeyeceğini bilmediğinde bana veda öpücüğü verdikten sonra bana gelmişti. Şunu söylememe izin verin, bu dönüş sadece adil bir oyun değildi, aynı zamanda düpedüz korkutucuydu.

Yanında korumaları vardı ve Fare Kral Rafael de dayanışma gösterisi için onunla birlikte gidiyordu.
Çünkü fareler Birleşik Devletler'deki en büyük ve en güçlü tek lycanthrope grubuydu. Rafael'in yaptığı

ve tüm fare gruplarını tek bir kralı olan büyük bir rodere dönüştürdü. Onun eylemleri
Micah, Koalisyon'u ya katılmak isteyen ya da denetimsiz bırakılamayacak kadar tehlikeli olan grupların yönetim organı haline getirecekti. Damian kapıdan içeri girdiğinde yere değen mavi ipek bir bornozla büyük yatağın yanında duruyordum. Jean-Claude hâlâ
Randevumuzdan sonra banyoda temizlik yapıyordum. Hatta yatmadan önce saçlarımın kuru ve buklelerimin bozulmamış olması için saçlarımı difüzörle kurutmakta ısrar etmişti. Beyaz adamın meşhur 'fro' olayından beri kendi saçımda fön makinesi kullanmama izin verilmemişti. Jean-Claude sağ olsun, saçımdaki her bukleyle orada duruyordum.
Düşündüm de, mavi ipek bornoz onun hediyesiydi, yani her şey onun eseriydi. Bana bir hediye bile vermeyi başarmıştı.
Damian'la yalnız kaldığım bir an. Birden kendimi sahnede gibi hissettim ama bu ilk değildi ve son da olmayacaktı. Jean-Claude yüzyıllardır sosyal zekâsıyla yaşamıştı, şimdi duramazdı.

Damian kapının hemen önünde duraksadı. Terliklerinin uçları hariç hepsini gizleyecek kadar uzun, yeşil kadife ve bordo bir bornoz giymişti. Terlikler yeniydi ama cübbe Viktorya döneminden kalmaydı.
o sırada satın almıştı. Kadifenin yıprandığı yerlerde sürtünme izleri ve bir çocuğun yaptığı gibi onarıldığı yerlerde yamalar vardı.
çok sevdiği peluş oyuncağı. Damian'ın güvenceye ihtiyacı olduğunda giydiği bir şey olduğunu biliyordum, zor bir günün sonunda bizim rahat kıyafetlerimizin onun versiyonu gibi.

"Cardinale yatıya haberini nasıl karşıladı?" Kendime engel olamadığım için sordum.

"Kötü bir şekilde, ama Jean-Claude bunu bir emir olarak verdi, bu yüzden reddedemezdi ya da ben reddedemezdim. Kralın çağırdığında gidip onun emrini yerine getirirsin; bunu anladı."

"Tamam," dedim, gerçekten bir cevap alıp almadığımdan emin değildim ama boşverdim. Başka bir şey yapamayacak kadar kafa karıştırıcıydı.

"Bornozu sevdim," dedi.

"Jean-Claude benim için aldı." Kuşağa dokundum. "İç çamaşırları için renk yelpazemi genişletmemi istediğini söyledi."

"Onaylıyorum, eğer onayımın bir önemi varsa."

"*Onayınız önemli mi* derken neyi kastettiğinizden emin *değilim*. Siz önemlisiniz ve iltifatlara her zaman açığız."

Gülümsedi. "Güzel." Bana doğru yürüdü ve baktı. "Anladığım kadarıyla banyoda duyduğum Jean-Claude."

Banyodan hiçbir şey duyamıyordum ama üstün vampir işitme yeteneğine boyun eğdim ve "Evet, bir dakika içinde bize katılacak. Bekle. Nathaniel olmadığını nereden biliyorsun?"

"Koridorda bana sarıldı ve işten çıkar çıkmaz orada olacağını söyledi."

"Bu gece tekrar sahneye çıkmayacağını öğrendiklerinde Guilty Pleasuresda hayal kırıklığına uğramış pek çok hayran olacak," dedim gülümseyerek.

"Sırf benim için gösterisini kısa kesmek zorunda kaldığı için üzgünüm," dedi Damian gülümsemeden.

"Nathaniel, değişiklik olsun diye üçlümüz üzerinde çalışacağımız için çok heyecanlı."

"Bu konuda mutlu görünüyordu." "Bu konuda mutlu."

"Ama sen öyle misin?" diye sordu.

"Mutlu musun?" diye sordum. "Elini sıkmaktan fazlasını yapmadığım için kız arkadaşın neredeyse bana saldıracaktı. Yarın akşamki tepkisi konusunda biraz endişeliyim."

"Bu tamamen adil," dedi.

"Kapıdan geri kaçacakmış gibi görünüyorsun Damian."

Sonra yanıma geldi, kararsız görünüyordu. "Bu gece birlikte uyuyacağız ve biz sevgiliyiz, bu neden garip olsun ki?"

"Belki ama artık değiliz ve bu gece sadece birlikte uyuyacağız, başka bir şey yok."

Gülümsedi, kenarları biraz üzgündü. "Daha fazlasını yapmak isterdim ama bunun sana, Cardinale'e ve hatta belki de bana karşı adil olmayacağını biliyorum."

"Cardinale'den ayrılmak istiyorsan ayrıl ama büyük bir kavga için bahane olmayacağım. Bu senin ve onun suçu, benim değil."

"Bunun kimse için adil olmayacağını söyledim."

"Sen . Sanırım sadece noktaya değiniyorum."

"Bu gece sizinle uyumama izin verdiğiniz için size ve Jean-Claude'a minnettarım. İkiniz de iyi birer efendisiniz ve halkınıza iyi bakmaya çalışıyorsunuz."

"Teşekkürler. Elimizden geleni yapıyoruz."

Orada durduk, dokunacak kadar yakındık ama dokunmuyorduk ve garipliği haykıran o son birkaç boş santimdi. banyo kapısı açıldı; Damian başını kaldırdı ama ben ona bakmaya devam ettim. Jean-Claude, "Birbirinizi hiç selamladınız mı?" diye sordu.

Sonra döndüm ve ona baktım. "Merhaba dedik."

"Merhaba öpücüğü vermediğinizi biliyorum ama Cardinale bile sarılmaya izin vermeli."

"Sanırım sarılmak için uygun zamanı kaçırdık," dedim kaşlarımı çatarak.

"Bana kaşlarınızı çatmayın, *küçük hanım*. Aptalca davranan sizsiniz. bir Viking savaşçısı var, Cardinale'in bir kadın olduğu kadar çarpıcı ve güzel bir adam ve yine de ona dokunmayı reddediyorsunuz. Arkadaşlar bile ikinizden daha çok dokunur." Kendi rahat cübbesini giyerek odaya doğru ilerledi, ama bu cübbe yıpranmış değildi; diğer tüm favori giysileri kadar güzeldi. Cübbe siyahtı, yakalarında ve kollarında daha kalın siyah kürkler vardı. Kürkün göründüğünden daha yumuşak ve lüks olduğunu biliyordum. Göğsünün bir üçgenini çerçeveleyerek olduğundan daha beyaz ve mükemmel göstermesine bayıldım. Bornozu gevşekçe bağlamıştı, böylece
Göğsündeki haç şeklindeki yanık izi teninde soluk ve daha koyu görünecek kadar. Bir insan
Hayatta kalmak için ona bir haç saplamıştım ama o uzun zaman önceki kişinin başarısız olduğunu biliyordum. Bir kolumda haç şeklinde bir yanık izi vardı.
Vampirin insan hizmetkârı beni bununla damgalamıştı, beni bir vampir gibi yakan kutsal eşyalara benzetmesinin komik olduğunu düşünmüştü. Efendisi beni öldüremeden ben onu öldürmüştüm. Jean-Claude ve ben de aynı şeyi aynı sebepten dolayı yapmıştık: Eğer bir şey canını yakar ve seni öldürmeye çalışırsa, karşılık verirsin. Eğer bir şey seni öldürmeye çalışırsa, önce sen onu öldürmeye çalışırsın. Bazen hayat çok basit kurallara bağlıdır.

Orada durmuş Damian'ı işaret eden Jean-Claude'a baktım. O yeşil gözlere ve şimdi onunla tanıştığım zamankinden daha mükemmel olan o yüze baktım, çünkü hizmetkârım olmakla ilgili bir şey onun kemik yapısını kelimenin tam anlamıyla değiştirmişti, böylece eskisinden daha mükemmel, daha yakışıklı, daha seksi bir vampir olmuştu. Bunu bilinçli olarak yapmamıştım ama Damian hakkında bin yıldır doğru olan şeyleri değiştirmiştim ve yine de ona sarılma konusunda gergindim. Düşündüğünüzde bu çok saçmaydı.

Bir adım öne çıkıp kollarımı beline doladım ve eski kadifenin sert sürtünmesini hissettim. Gerçek kadife modern kadife gibi değildir. versiyonu; yumuşak ve yumuşacık değil, daha yumuşak ama daha sert, ama Damian ona sarıldığımda gerçek ve sağlamdı ve önemli olan da buydu.

Bir saniye tereddüt etti, sonra kollarını bana doladı. İpeğin ellerinin altında kayması hoşuna gitmiş gibiydi. Bana baktı ve gülümsedi. "Selamlar, efendim."

"Hey, Damian."

Birbirimize gülümsedik ve gerçekten sarıldık, sonra ayrıldık. Jean-

Claude ellerini bize doğru kaldırdı. "Çok sinir bozucusunuz, İkiniz de, kedimiz nerede? Şafak bizim için karar vermeden önce yatmalıyız."

O haklıydı. Havadaki baskıyı derinlerde bile hissedebiliyordum. bulunduğumuz yerin altında. Bunun çekimini hissetmek o kadar kolay değildi, ancak gün doğumu ve gün batımını hissetmek doğal bir yetenek gibi görünüyordu.
çoğu animatör ve büyücü. Hayatta kalmak için tek umudumun şafak olduğu birçok gecede savaştım ve gün batımının canavarların doğup beni yiyeceği anlamına geldiği günler geçirdim.

"İki saatten az yolumuz kaldı," dedim. Damian

ürperdi.

Koluna dokundum. "Her şey girecek."

Jean-Claude, " kadar yeter," dedi ve bornozunu çıkardı. Onun Cübbenin siyahına karşı vücudu inanılmaz derecede beyaz görünüyordu, sanki teni mermerden oyulmuş gibiydi ve tamamen çıplaktı. Canlanmış bir Rönesans heykeline benziyordu, Galatea'nın tüm romantik dileklerinizi gerçekleştirmeye gelen erkek versiyonu gibiydi.

Damian yere baktı, sanki yatağın ayak ucundaki halı birdenbire çok daha ilginç bir hal almıştı. Bin yıllık bir "yaşamdan" sonra çıplaklıktan daha az utanacağını düşünürdünüz ya da belki de söz konusu olan çıplaklıktı. Jean-Claude'un insanlar üzerinde böyle bir etkisi olabiliyordu, ya da belki de tüm o heteroseksüel-soyunma odasının-dışındaki-adam oda şeyi.

"Biz sadece Damian'la yatıyoruz, unuttun mu?" Yarı gülerek söyledim.

"Damian'ın yanında değil, sizin yanınızda uyuduğum için, *ma petite*, sanırım kıyafetsizliğim onun erdemini ihlal etmeyecek."

Damian odadaki diğer adama hiç bakmıyordu. Onun rahatsızlığına tekrar gülmemeye çalıştım çünkü bir zamanlar ben de başka nedenlerden dolayı aynı derecede rahatsız olmuştum. Jean-Claude ile seks yapmamak, onun beni baştan çıkarmasına izin vermemek için çok uğraşmıştım.

Damian'a göre çıplaklık heteroseksüel erkeklerin diğer erkeklerle yaptığı bir şey değildi, en azından günümüzde değildi ve Damian, Nathaniel'in hayal kırıklığına uğramasına neden olacak kadar heteroseksüeldi. Benim mutluluğum

biseksüel nişanlısı Damian'ın en az onun kadar

Richard'ın Jean-Claude ile olduğu kadar arkadaş canlısıydı. İşin tuhafı, Richard da Damian kadar heteroseksüeldi ama bizimle bondage yapıyordu.

Richard'ın hayatında bizim karşıladığımız ihtiyaçlar vardı ve bu o da bizim hayatımızdaydı. Damian tamamen vanilyaydı - bu bir hata değildi, ancak bu ilişkilerdeki geri kalanımız için daha da garip hale getirdi, çünkü ekstra kirazlar, krem şanti yığınları ve üstüne serpiştirilmiş kayalık yol gibiydik.

Damian bana baktı ve ben mavi bornozumla orada dururken bakışları bir soru sorar gibiydi.

"altında pijama giyiyorum," dedim. Damian gülümsedi.

"*Teşekkür mü* etmeliyim, yoksa *ah mı* demeliyim?"

Bu beni gülümsetti. "İkisi de değil, hadi biraz uyuyalım."

"Hâlâ Nathaniel'i bekliyoruz," dedi Jean-Claude, "ama beklerken yatağa girebiliriz." Yatağın yanına doğru yürüdü

Dış kapıya en yakın olan, onun tarafı olmuştu. Kapıyı fırlattı.

siyah örtüyü bir kenara bırakıp bornozumla aynı kraliyet mücevher tonundaki mavi çarşafları ortaya çıkardı.

"İç çamaşırlarımı çarşaflarla eşleştirmişsin," dedim.

Gülümsedi, belli ki kendinden memnundu, ama mavi çarşafları gösterişli bir hareketle geriye doğru süpürürken gergin olduğunu fark ettim. Gösterişli olabilse de bunun onun tercihi olmadığını anlamam yıllarımı almıştı ve bunu gerekli olmadığı halde yaptığında gergin olduğu anlamına geliyordu. Neden gergindi? Çarşafların arasına tırmanıp uzanırken merak ettim. Uzun siyah bukleleri, yüzünü çerçeveleyecek şekilde yastığa mükemmel bir şekilde yayılmış, bir omzunun soluk dökülmesini okşamış ve yine de yüzünün yarısını neredeyse saçsız bırakmayı başarmıştı, böylece kraliyet mavisi yastık kılıfı yanağının mükemmel çizgisini çerçeveledi. Aynı zamanda maviyi gözlerine çok yaklaştırdı, böylece neredeyse lacivert olacak kadar koyu bir maviden aniden kirpiklerinin kalın siyah dantelleri ve kaşlarının mükemmel kavisiyle ortaya çıkan daha parlak bir maviye dönüştüler. Beni ne kadar güzel olduğuna ikna etmeye çalışırken benim için yaptığı türden bir gösteriydi, ancak o zaman pijama giymişti, çünkü ilk günlerde çıplak olmasının beni tepelere kaçırttığını biliyordu.

Damian'ın kendisini güzel olarak görmesini mi istiyordu, yoksa gezegendeki en muhteşem adamlardan biri, güzelliğini hâlâ takdir ettiğime dair güvenceye mi ihtiyaç duyuyordu? Eğer Damian'ın iyiliği içinse, bu bir

Başka bir gecenin konuşmasıydı ama benim içinse bir şeyler . Eğer tamamen başka bir şey olsaydı, Jean'e sorardım-

Claude daha sonra yalnız kaldığımızda. Ona gülümsedim ve yatakta sergilenen teatral güzelliğin her zerresini gördüğümü anlamasını . Metafizik kalkanlarımızı indirmeye istekli olsaydık, manzaraya ne kadar hayran olduğumu tam olarak hissedebilirdi ve ben de onun niyetinin ne olduğunu tam olarak bilirdim, ama o zaman Damian benim hizmetkârımdı, tıpkı benim Jean-Claude için olduğum gibi, bu yüzden belki de hepimiz bir Birbirimize bakıyorduk ve bu, hepimizin ne düşündüğüne ve hissettiğine bağlı olarak Damian'ın tepelere kaçmasına neden olabilirdi.

"Beni baştan çıkarmanın bu kadar uzun sürmesinin nedenlerinden birinin, senin kadar güzel birinin benimle gerçekten çıkmak istediğine inanamamam olduğunu biliyorsun değil mi?"

Gülümsedi ve gerginliği biraz azaldı, yani kafasında olup bitenlerin en azından bir kısmı benden güvence alma ihtiyacıydı. Bu ilişkiye, yüzyıllardır kadınların erkeği olan birinin herhangi bir güvenceye ihtiyaç duymayacağına inanarak girmiştim. Jean-Claude'un
bana herkesin buna ihtiyacı olduğunu öğretti.

"Yatak direklerimde çentik yok, *ma petite*."

Ona sırıttım. "Yatak direkleri senin tüm fetihlerine dayanamadı."

"Bu kadar çok değil." Ve sonra güldü.

Midemde mutlu kelebekler gibi bir heves baloncuğu hissettim.
Ben değildim. "Nathaniel neredeyse geldi," dedim.

Korumalar bir iş adamı edasıyla kapıyı çaldı ve diğer yarımız için kapıyı açtı, yoksa diğer üçüncümüz ya da dördüncümüz mü olacaktı? Nathaniel, üzerine çok güzel oturan bir çift ipeksi lavanta rengi uyku şortu giyerek içeri girdi, o kadar güzeldi ki önden bakıldığında
bir an için dikkatimi dağıttı ama sonra çünkü her şey çok güzeldi. Omuzları geniş, kolları kaslı, göğsü derin, karnı düz ve formdaydı. Altılı karın kası yapmaya başlamıştı ama ne zaman kaslarını iyice kesse, o harika kalçasından çok şey kaybediyordu ve
Nathaniel belli bir kilonun altında doğru görünmüyordu. Adonis kemeri vardı, belinin çizgisi kalçası boyunca yumuşak kare bir çizgi oluşturuyordu ve şimdi ipeksi şortunun içine gizlenmişti. Uyluklarındaki kaslar etkileyiciydi, baldırları da öyle. Aslında ağırlık kaldırmayı azaltmak zorunda kalmıştı çünkü kaslanmaya başlamıştı
Sahnede dans etmek için istediğinden daha fazla. Genetik, odadaki diğer iki erkeğin yapamayacağı şekilde kaslanmasını . Jean-Claude ve Damian harika görünüyorlardı ve Jean-Claude da Nathaniel'le aynı sebepten spor salonuna gidiyordu, bu yüzden sahnede kıyafetlerini çıkarırken harika görünüyordu ama bir futbolcunun aksine uzun mesafe koşucusu ya da basketbol oyuncusu gibi uzun ve zayıf yapılıydı.

Damian spor salonuna diğer ikisi kadar sıkı gitmedi ama Danse Macabre'de dans ederken tüm kıyafetlerini çıkarmadı
müşterilerle ya da dans partnerleriyle. Alacağınızı bilmek

Yabancıların önünde çıplak olmak, daha fazla çalışmak için harika bir teşvikti.

Nathaniel'in saçları duştan çıktığı için hâlâ nemliydi.
Gerçek kızıl kumral renginden daha koyu kahverengi. Saçlarını hala ıslak bir şekilde örmüştü, çünkü saçlarınız baldırlarınıza ulaştığında uyumak için örmek zorundasınız yoksa gecenin sonunda kendinizi ve ortaklarınızı boğarsınız. Normalden bile daha iyi bir gülümsemesi vardı, Bu yüzden bir kez olsun ziyade yüzüne hakim oldu. Ehliyetinde göz rengi olarak mavi yazıyordu ama bunun tek nedeni lavanta ya da mor yazmasına izin vermemeleriydi. Normal rengi leylak gibi soluktu, ama ruh haline, ışığa ve
Yüzünün yakınındaki renk, menekşelerin gerçek moruna kadar koyulaşabilirdi. Şu anda neredeyse o kadar koyuydular, bu da duygularının yüksek ama mutlu olduğu anlamına geliyordu; üzüm karası olsalardı kızgın olduğu anlamına gelirdi. Gözleri nadiren bu kadar koyulaşırdı.

Mutluluğu bulaşıcıydı ya da benim için öyleydi. Kendimi hissettim Ona bir ayna gibi gülümsüyordu ve belki de bu benzetmede düşünmek istediğimden daha fazlası vardı çünkü o benim *moitié bête*'im, çağıracağım hayvanımdı. Kollarını bana dolamak ve ağzıma derin bir öpücük kondurmak için neredeyse odanın öbür ucuna sıçradı. Bu hevese kendi hevesimle karşılık verdim, böylece öpücük ellerimin onun sıcak kaslı pürüzsüzlüğünün izini sürmesine dönüştü
Geri. Elleri bornozumun ipeğini düzeltti ve muhtemelen altında ne giydiğimi bilecek kadar sertçe bastırdı.

Damian, "Sizi birkaç dakika yalnız bırakayım," dedi ve kapıya doğru ilerlemeye başladı.

Öpüşmeyi kestik ve Nathaniel "Neden gitmek istiyorsun?" diye sordu.

"Herkes fiziksel şefkat konusunda senin kadar rahat değil, *notre minet*." Bu da "bizim kedicik" ya da "kedicik" demekti. Bu bir sevecenlik terimiydi, ancak "kedi" için hangi Fransızca kelimeyi kullandığınıza dikkat etmeniz gerekiyordu, çünkü Fransız argosunda bazıları çok farklı bir kedi anlamına geliyordu.

"Biraz yalnız kalmak isteyebileceğini düşündüm," dedi Damian.

Nathaniel gerçekten şaşırmış görünüyordu.

"Nathaniel bir teşhirci ve röntgenci, Damian. Öpücüğün seni neden rahatsız ettiğini anlamayacaktır."

Damian mutlu olmaktan çok üzgün bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Sanırım bu doğru, ama eğer seks yapmak istiyorsan, o zaman geri gelebilirim."

"Her zaman seks yapmak istiyorum," dedi Nathaniel, bunu söylerken biraz güldü, çünkü bu hemen hemen doğruydu, "ama kendimi kontrol edebiliyorum
Anita'nın etrafında bile. Bu gece senin ve ihtiyacın olan şey için buradayız Damian."

Damian gülümsedi, sonra neredeyse gülecekti ve başını salladı. "Bu benim için çok şey ediyor Nathaniel, çünkü ciddi olduğunu biliyorum."

Nathaniel benden uzaklaştı, elini kolumda gezdirerek parmaklarımızın birbirine dolanmasını sağladı ve Damian'a doğru ilerlerken beni de parmak uçlarımızla peşinden sürükledi. "Elbette ciddiyim,
Damian. Sen diğer üçüncüsüsün. Daha iyi hissetmene yardımcı olmak için ne yapabileceğimi söyle."

Damian, her şeyden çok sinirli görünen küçük bir kahkaha attı. "Bu gece yatarken başka bir şey giymeni istesem, ne demek istediğimi anlar mıydın?"

Kaşlarını çatmış olduğunu anlamak için Nathaniel'in yüzünü görmeme gerek yoktu. Şaşkınlığını hissedebiliyordum. "Şortumu çıkarıp çıplak uyuyabilirim ama bir şeyle uyursam daha rahat edersin diye düşündüm."

Damian başını salladı ve gülümsedi. "Demek istediğim bu değildi, Nathaniel. Yatarken daha az giymeni istemiyorum. Daha fazlasını giymeni tercih ederim."

"Daha fazla mı?" Nathaniel sordu.

Kollarımı arkadan beline doladım, böylece çıplak sırtına hafif bir öpücük kondurabildim. "Yani demek istiyor ki
"Bu gece yatarken şorttan daha fazlasını giymelisin."

Yüzümü görebilmek için kollarımda döndü ve
Yüz ifadesi tamamen değişmişti. *Bir hata olmalı.* Ciddi olduğumu anlayınca Damian'a döndü. "Özür dilerim. Pijama dışında beni daha fazla örten bir şeyim yok."

"Eğer Nathaniel'in şortunu protesto ediyorsan, benim giymediğim bir şey seni derinden rahatsız ediyor olmalı," dedi Jean-Claude, kameraların çekmesini bekleyen bir seks tanrısı gibi uzandığı yataktan. Ben olsam bunun sadece ona aşık olduğum için olduğunu söylerdim.

ama gerçekten düşündüğüm kadar seksiymiş, herkes öyle söyledi.

Nathaniel sanki onu orada yeni fark etmiş gibi "Jean-Claude" seslendi. Beni bıraktı ve yatağa doğru koştu. Kelimenin tam anlamıyla kendini havaya kaldırdı ve Jean-Claude'un üzerine indi, elleri ve ayak parmakları üzerinde kendini yakaladı, böylece vampir, ama neredeyse onun üzerinde şınav çekiyordu. Sadece Nathaniel'in el becerisine sahip biri bunu romantik bir şekilde korkunç bir şekilde yanlış giden coşkulu bir jest. Bunu alıştırma yaparak yapamazdım.

Jean-Claude'un Nathaniel'e bakarken gerçekten şaşırdığını gördüm. Sırf bu bile şeye değdi. "Bu gece harika görünüyorsun!"

Jean-Claude güldü ama bu iyi bir gülüştü. "Teşekkür , kedicik. Her zaman yaptığın gibi yemek için yeterince iyi görünüyorsun."

"Eğer benden bir ısırık almak istersen, sadece sor." Nathaniel'in yüzü ciddiydi ve neden olmasındı? Bu işin ustalarından biri haline gelmişti. Vampir düzenli besleniyor, tıpkı benim gibi. Ama ilk defa Nathaniel'in onu beslemeyi teklif ettiği sırada diğer adamın vücudunun hemen üzerinde duruyordu, yüzleri neredeyse birbirine değiyordu. Nathaniel'in vücudu spor salonunda yapılan plank hareketine benziyordu ama bunu yumuşak bir şiltenin üzerinde yapıyordu, böylece sırtındaki, bacaklarındaki ve kollarındaki kaslar zorlandığını gösteriyordu. Kıçı sıkı ve sertti, vücudunu Jean-Claude'un üzerinde yerinde tutmaya yardımcı oluyordu.

"Uyumaya hazırlanıyor olmamız gerekiyordu, kedicik. Eğer senden beslenirsem, bu benim istememe neden olmaz."

Nathaniel ona gülümsedi. "İyi olacağım."

"Bundan hiç şüphem yok," dedi Jean-Claude.

Nathaniel yüzünü Jean-Claude'u öpecek kadar alçalttı. Onunla az önce yaptığımız öpüşmeye kıyasla daha iffetli bir öpüşmeydi ama Nathaniel'in vücudu diğer adamınkinin hemen üzerindeyken bunu yapmalarında çok erotik bir şey vardı. Jean-Claude bir elini kaldırarak Nathaniel'in çıplak sırtını okşadı ve onu üzerinde hareketsiz tutan kasların izini sürdü. Nathaniel yatağın bir tarafına doğru yuvarlanarak başını Jean-Claude'un göğsüne yasladı. Vampir bununla birlikte gelen doğal hareketi yaptı, yani

kolunu Nathaniel'in omuzlarına doladı ve onu kucakladı. Jean-Claude'a daha da sokularak sarıldı. Bu gece Nathaniel'in içine ne girdiğinden emin değildim. İyi bir ruh hali vardı ama bu değişken bir ruh haliydi, öyle ki bir sonraki adımın ne olacağını ben bile bilmiyordum.

"Dediğim gibi, sözüm o kadar keyifli bir şekilde kesilmeden önce, konfor seviyenize yardımcı olacaksa yatarken daha fazlasını giyebilirim."

"Kral yatakta hiçbir şey giymek istemiyorsa, bu kralın zevkidir," dedi Damian ama ikisinin yatağa sarılmasından rahatsız olmuştu. Omuzlarını tutuşundan ve onlara uzun uzun bakmayışından belli oluyordu bu. Nathaniel heteroseksüel vampirimizi daha da rahatsız etmeye mi çalışıyordu?

Bu Nathaniel'in Damian'a yapacağı bir şey gibi görünmüyordu, tabii kızıl saçlı vampirin Nathaniel'i başka bir yerde rahatsız ettiğini gözden kaçırmadıysam. Nathaniel genellikle karşılaşabileceğiniz en iyi insanlardan biriydi, ama bazen ona ters gelen bir şey olduğunda, intikamını kısasa kısas şeklinde alırdı. *Bunu bana yaparsan, ben de sana fazlasıyla yaparım.* Damian, Nathaniel'in onu öldürmek istemesi için ne yapmıştı?

Bu konuyu bu kadar çok mu çekiyorsunuz?

Jean-Claude, Nathaniel'i hâlâ kolunun arasında tutarken, "Bu gece seni daha rahat ettirecekse pijamalarım var," dedi.

"Anita'nın diğer tarafında uyuduğunu söylemiştin."

"Uyuyorum."

"O zaman ne giydiğin ya da giymediğin o kadar da ... önemli değil," dedi sonunda.

Jean-Claude, "Bunlar onun için çok uzun olacak ama Nathaniel'e bir çift pijama altı ödünç verebilirim," dedi.

"Genelde çıplak uyurum," dedi Nathaniel, yanağını Jean-Claude'un çıplak göğsüne bir kedinin insanını koklayarak işaretlemesi gibi sürterek.

"İkimizin de var," dedim.

"Ona ne giydiğinizi gösterin, *ma petite*. Belki bu sayede kızıl saçlı misafirimiz yatağa gelmeye daha istekli olur."

Bu konuda tereddüt etmedim, çünkü Damian'ın duruş şekli omuzlarından ayaklarına kadar her çizgide gitmeyi tartıştığını söylüyordu. Bornozumu indirirken Damian'la göz göze gelebildim.

Jean-Claude'unkinin yanında dantelli mavi bir kaşkorse ve bornozla aynı kraliyet mavisi olan erkek şortu ortaya çıktı.

"Çok güzel," dedi Nathaniel.

"Çok güzel," dedi Damian.

"Teşekkürler. Jean-Claude ," dedim.

Jean-Claude, "Rengi ben seçtim ama bir parça ipek ve danteli olağanüstü bir şeye dönüştüren sizin vücudunuz" dedi.

Dönüp yatağa doğru yürümeye başladım ve belki de dantelli erkek şortumun içinde kalçalarımı biraz daha fazla salladım. Damian'ın yatağa gelmek istemesini istedim. Erkekler garip bir şekilde
Bu konuda işbirliğine yanaşmıyor ya da heteroseksüel erkeğini beslemek istiyor gibi görünüyordu.
Fazladan bir erkekle aynı yatağı paylaşmanın verdiği gerginlik. Onun yatağa girmek isteyen tarafına hitap etmek istedim,
Adamların ne yaptığına bakmaksızın.

Damian'a döndüm ve yüzümde görmek istediği gülümsemeyi yaratmak için elimden geleni yaptım. Sanki dantelli pijamalarla çekip gitmek yerine ona tokat atmışım gibi şaşırmış görünüyordu. Görünüşe göre, ben
Kıyafetim düşündüğümden de iyiydi, ya da en azından kıçım öyleydi. I
Uzun şiltenin üzerine çıkmama yardım etmesi için yatak direklerinden birini tuttum. Damian'ın iyi için çok bilinçli bir şekilde yatak boyunca diğer iki adama doğru süründüm.

"Yatağa gel Damian," dedim ve dönüp yatağıma baktım.
Ona omuz attığımda yüzünde olmasını istediğim her şey vardı. Seks yapmayacağımıza göre bu haksızlık mıydı? Belki de,
Ama eğer Nathaniel ile benim aramda uyumanın terleme, kan ve kâbus olayını düzeltip düzeltemeyeceğini görmek istiyorsak, Damian'ın da bizimle yatağa girip uyuması gerekiyordu.

Damian bornozunu en son çıkardı ve yatağın en ucuna, boyumuz birkaç metre uzamadıkça kazara asla dokunamayacağımız bir yere koydu. Seks partisi yatağı şaka yapmıyorum.

Damian benim bornozum kadar ipeksi görünen bir pijama altı giymişti ama koyu kırmızıydı ve vücudunun üst kısmını
Neredeyse yarı saydam bir şekilde soluktu, sanki yürürken kemiklerinin hareket ettiğini görebilmeliydiniz ya da sanki kırmızı, cildine daha önce fark etmediğim bir parlaklık katmıştı.

"Üzerinde güzel durmuş, kırmızı yani."

"Teşekkür ," dedi.

"Yatağa gel de biraz uyuyalım," dedim.

"Umarım uyumam. Umarım şafakta ölürüm" dedi. Bir an için şafakta ölüp ertesi gece uyanmayı mı yoksa sadece ölmeyi mi kastettiğini sormak istedim. Ofisinde bundan bahsetmişti ve bu
Bir insanın spekülasyon yapmaya başlaması asla iyi bir şey değildir. Ama sormadım, çünkü bazı şeyleri yatmadan önce sormazsınız ve kesinlikle ölüm ve intihar hakkında soru sormazsınız.
Güneşin doğuşuyla ölebilecek iki yürüyen cesedin arasına kıvrılmak için.

Damian yatağın diğer tarafına, bizden tarafa tırmandı. Bize ulaşmak için biraz sürünmesi gerekti ve sonra üçümüze bakarken yine garip bir an yaşadık. Adamlar hâlâ birbirlerine ama ben onlara sanki bir salonun arkasıymış gibi yaslanıyordum.

Jean-Claude Nathaniel'i alnından öptü. "Damian'ın yanında uyumalısın, *mon minet*."

Nathaniel göğüs ucunun hemen üstünü öptü ve bir an için öpüp öpmemeyi tartıştığını biliyorum ama dizlerinin üzerine çöktü ve beni dudaklarımdan hafifçe öptü ve yatağın diğer tarafına geçerek Damian'a yer açmak için.

Jean-Claude'un yanına uzandım; bu benim için de bir tür test olacaktı çünkü genellikle vampirle arama diğer adamlardan birini koyardım. Jean-Claude'u seviyordum ama genellikle şafak vakti ölüyor olması dokunuyordu. Saatler geçtikçe vücudu soğuyordu ve bazen diğer vampirlerle birlikte tabutlara hapsolduğum kabuslardan uyanıyordum. Ben biraz
Bir dalış kazası sayesinde klostrofobik olmuştum ama ilk kez tek kişilik ama iki kişilik bir tabutta, bir ceset ve ben karanlıkta sıkışıp kalmışken, diğer ceset soğuk ve ölüyken, çığlık atarsam kimsenin bana yardıma gelmeyeceğini ve yine de çığlık attığımı bilerek uyanmak fobimin üzerine korkunç bir kiraz koymuştu. Yani vampirlerin yanında uyumakla ilgili sorunlarımı hak etmiştim ama Jean-Claude ve ben evlenecektik, bu yüzden denemeliydim.

Jean-Claude, ben yorganın altına girip onun hâlâ çok sıcak ve harika olan bedenine sarılırken yanağıma bir öpücük kondurdu. "Teşekkür , *anne*

minyon. Bunun senin için zor olduğunu biliyorum."

"Yük olmak istemem," dedi Damian.

"Yük olan sen değilsin Damian. Ona yaslanarak uyuyan herhangi bir vampir. Saatler geçtikçe daha da soğumamızı rahatsız edici buluyor, ta ki gerçekten bir ölünün yanında uyumak gibi olana kadar."

Damian yorganın altına tırmandı ve yakınıma yerleşti ama bana dokunmadı. "Özür dilerim. Bunun senin için bir sorun olduğunu bilmiyordum."

"Artık şafakta ölmediğini söyledin, o yüzden sorun olmayacaksın," dedim.

"Şafak vakti ölmesini ve burada onunla birlikte olduğumuz için kâbus görmemesini ummuyor muyuz?" Nathaniel sordu.

"*Oui, mon minet*, ama belki de bunu *ma petite'ye* bu şekilde yüksek sesle söylemek diplomatik değildi."

Nathaniel çok üzgün görünüyordu. Anlık pişmanlığını hissedebiliyordum. "Çok özür dilerim, Anita. Düşünemedim."

" değil, ama lütfen biraz daha düşünmeye başla." Aslında söylediklerinden değil, Damian'ın bizden kaçmasını istiyormuş gibi davranmasından bahsediyordum. Nathaniel aylardır Damian'la daha yakından ve kişisel olarak ilgilenmek istiyordu; şimdi eline geçmişken neden daha fazla yardım etmediğini .

Hepimiz uykuya dalmaya çalışırken bir başka garip an daha yaşandı, ancak Jean-Claude bu kez oradaydı ve
gariplik büyür.

"Damian, yan mı yatarsın, sırt üstü mü, yoksa karın üstü mü?"

"Sırtım ya da bazen karnım," diye yanıtladı Damian.

"*Ma petite* ve Nathaniel yan . Ben sırtımı tercih ederim ama uzlaşmak için elimizden geleni yapacağız."

Jean-Claude yatağın başucundaki lambayı söndürdü ve kasıklarının ipek ve dantelli çocuk şortuna bastırdığını hissedene kadar sırtıma yaslandı, böylece ona karşı biraz kıpırdandım. Vücudunun üst kısmı neredeyse koruyucu bir şekilde üzerime kıvrıldı, bir kolu beni yakın tutuyordu
ona karşı. "Kan almayalı çok uzun zaman oldu, *ma petite*. Bana karşı istediğin kadar kıvranabilirsin ama sana hiçbir faydam dokunmayacak."

Nathaniel, hâlâ dik oturmakta Damian'ın diğer tarafına yan yatmıştı.

", Damian, lütfen," dedim ve yanımdaki örtülerin bir kısmını düzelttim.

Kendisine söyleneni yaptı ama bana yakın olan kolu karnının üzerinde, Nathaniel'in yanındaki kolu ise sırt üstü yattı.
yan tarafındaydı. İki kolu da yorganın üzerindeydi. Nathaniel ve ben vampirin vücudunun üzerinden birbirimize baktık. Nathaniel bana kaşlarını kaldırdı, sanki "*Şimdi ne olacak*?" diye soruyordu. İkimizin de kolları yorganın altındaydı ama Damian'ın kolları şimdi onları sıkıştırmıştı, bu yüzden doğru uzanamıyorduk.

Sevgililerimin çoğu yan uyurdu ya da birkaç ay sonra yan yatmaya alışmışlardı. İşte, uyurken kaşıklaşabilmemiz için yan yatması konusunda baştan eğitmeye çalışacağım yeni biri. Bir elimi yorganın altından kurtardım ve çıplak göğsüne koydum. Dokunduğumda kıpırdandı ama sanki şimdi de bana dokunmaktan odaya ilk geldiği zamanki kadar korkuyordu.

"En azından ona bir el ya da kol uzat, Damian."

"Ona dokunmamı istemeyeceğinizi düşünmüştüm kralım."

"Ona dokunmanı istemeseydim, bugün bizimle yatman için ısrar etmezdim."

"Sanırım değil." Ve Damian göğsünün üzerinde duran elime dokundu.

Nathaniel, "Bu kolunu oynatmalısın Damian," dedi.

"Neden?" diye sordu.

"Çünkü örtülere hapsolmuşsun ve kolumu örtülerden kurtarmadan sana uzanıp Anita'ya dokunamıyorum. Seviyorum
uyurken yorganın altında."

Damian içini çekti ama yüzüstü döndü, bir kolunu vücudunun altına soktu ve diğer kolunu benim tarafıma uzattı, ama bu Jean-Claude'un çıplak tarafına dokunmasına neden oldu ve Damian geri çekildi.

"Buraya ilk geldiğinde seni asla zorlamayacağıma dair sana şeref sözü vermiştim. Sözümden şüphe etmen için sana asla bir sebep vermedim."

"Sözünün eri bir adam oldun, Jean-Claude."

"O zaman kolunu *ma petite'nin* üzerine koy ve bana dokun ya da dokunma, ama bana her dokunduğunda ürkme yoksa bu gece hiçbirimiz uyuyamayız."

"Henüz rahat değilim," dedi Nathaniel. "O

zaman rahatla, kedicik."

Nathaniel bir kolunu Damian'ın sırtına doğru kaydırarak bana dokunmasını sağladı ve Jean-Claude'u hafifçe gerdi.

"Damian, Anita'ya yaklaş, böylece hepimiz kucaklaşabiliriz."

Damian karşı çıkacakmış gibi bir nefes aldı, sonra sonunda tüm fikri kabul etmiş gibi görünüyordu. Hiçbir şey söylemedi ama kolu benim üzerimden Jean-Claude'un üzerine geçti ve sonra Damian bana sokularak Jean-Claude'un kolunu aramıza sıkıştırdı. Nathaniel de bana sokuldu.

Damian'ın diğer tarafına daha sıkı sarıldı, bir bacağını diğer adamın bacaklarının üzerine attı, bu da vücudunu Jean-Claude'un koluna ve Damian'ın yanına sıkıca bastırdı. Nathaniel kolunu Damian'ın sırtına doğru uzattı ve sonunda omzunun bir kısmını diğer adamın sırtına koymuş olmalıydı, çünkü sadece bana değil, Jean-Claude'a da yeterince ulaşabiliyordu, böylece elini diğerinin üzerinden geçirebildi. ve onu da tuttu. Jean-Claude kolunu kaldırıp Damian'ın sırtına ve Nathaniel'in yanına koydu. Şimdi Damian

kendini bana doğru yaklaştırdı. Biraz yan döndü, böylece kolu ve kalçasının bir kısmı bana yaslandı, bu da Nathaniel'in neredeyse kısmen onun üstüne yuvarlandığı anlamına geliyordu, ama bu sefer itiraz etmedi. Onun yüzüstü yatması mükemmel değildi.

Ama önce elimi sonra da kolumu onun sırtında gezdirince içimdeki gerginlik biraz olsun azaldı. Damian'ın sırtını okşayabiliyordum.

Aynı anda Nathaniel'in yan tarafını okşayabiliyordum, hepimiz o kadar iç içe geçmiştik ki. Jean-Claude'un arkama yaslanması her zaman iyi bir şeydi ama Damian ve Nathaniel'in tenlerinin benimkine dokunmasında sevgiden ziyade sanki uzun zamandır ikisine birlikte dokunmak istiyormuşum gibi bir ihtiyaç vardı.

Jean-Claude benimle yattığı için böyle mi hissediyordu?

Richard mı? Eğer öyleyse, son zamanlarda bunu kaçırıyordu. Jean-Claude'a daha sonra soracaktım ama şu anda aniden sadece uyumak istedim.

Damian'ın nefesinin uzun, neredeyse memnun bir iç çekişle dışarı çıktığını duydum. Yüzümü kızıl saçlarına gömdüm ve hala nemli olduğunu gördüm.
Duştan saç derisine yakın ve temiz otlar gibi kokuyordu. Sırtını okşamaya ve Nathaniel'in yan tarafıyla aynı şekilde oynamaya devam ettim.
Jest. Jean-Claude hepimize sarıldı ve tenin, ipek çarşafların ve temiz, nemli saçların sıcaklığında bir yerlerde hepimiz uykuya daldık. Kabusları düşünmüyorduk ama sorun değildi, çünkü kabuslar bizi düşünüyordu.

6

Arnavut kaldırımlı dar bir sokakta duruyordum. Arabalar park etmemiş olsaydı ara sokak diyebilirdim. Hava karardıktan sonraydı ama sokak lambaları tam anlamıyla karanlık olmasını engelliyordu, bu yüzden ışık elektrikle öpülmüştü ve ince, buğulu bir yağmurla yumuşatılmıştı, bu da ışıkların etrafında sanki meleklerin kafası kesilmiş ve bir uyarı olarak direklere asılmış gibi haleler oluşturuyordu.

Rüyadayken bile bunun *tuhaf bir düşünce* olduğunu düşündüm ve bunu düşününce bunun bir rüya olduğunu fark ettim. Uzaktaki duvarın gölgesinde yatan bir şey vardı, karanlığın içinde kaybolmuştu.
Sanki ışık ondan korkuyormuş ya da istemiyormuş gibi, ışık ıskalıyor gibiydi.
Herkes görecekti. İleri gittim, çünkü bir şekilde yapmak zorundaydım ve o koyu gölgeye doğru uzandığımda elim çok büyük, çok soluktu, bir erkek eliydi. Sonra benim oldu, sonra olmadı.
Sabit olmayan bir televizyon kanalı, böylece bir programdan diğerine geçiyor, ta ki ikili görüntüler birbirinin üzerine yığılana ve artık ne izlediğinizi anlayamayana kadar. Yaklaştım
Gölgeli yığına yeterince yaklaştı, çünkü duvara dayalı bir şey yığınıydı.
Yanında koyu renkli bir su havuzu vardı.
Ama sıvı ayakkabılarımızın -benim koşu ayakkabılarımın ve onun elbise botlarının- etrafından süzüldükçe bunun su olmadığını anladık. Giderek büyüyen bir kan gölünün içinde duruyorduk ve gölge bir sihirbazın bir örtüyü kaldırması gibi kalktı ve ...

Ceset yan yatmış, bir eli sıkıca yukarı çekilmişti.
Sanki midesinden dökülenlerin bir kısmını tutmaya çalışmış gibi yan tarafına yaslanmıştı. Bir şey onu parçalamıştı, onu parçalamıştı.
açıktı, çünkü bakan yüz bir kadındı. Genç görünüyordu,

belki de güzeldi, ama şimdi bunu söylemek zordu. Yağmur sanki biri serpiyormuş gibi teninde boncuk boncuk birikiyordu. Başını sallayacakmış gibi başı kaymaya başladı ama bu sadece ölü kaslarının başını yerinde tutmaktan vazgeçmesiydi. Boğazı da midesi gibi yırtılmıştı, öyle ki yumuşak ışık üzerinde parlıyordu.
Omurgası o kadar kırmızı etin arasında. Etinde diş izleri gördüğümü sandım ama emin olamadım çünkü gecenin karanlığında siren sesleri geliyordu ama sesler doğru değildi. Kafamdaki adam kaçmak için döndü ve ceset onun/benim bileğimi yakaladı.

Karanlıkta dik oturarak uyandım, nefesim kesilmişti ve panikledim. Sanki iki kez -hayır, üç kez- uyanmıştım ve hepimiz çığlık atmamak için mücadele ederken yanımda oturuyordum. "Damian, Nathaniel, ben Anita" diye fısıldamayı başardım.

Damian, "Tanrım, gördün, değil mi? Cesedi gördün."

"Evet." Yatak sanki uzun süredir kâbusların içinde hapsolmuşuz gibi terden sırılsıklam olmuştu.

Nathaniel, "Bu daha önce hiçbir rüyaya benzemiyordu," dedi, Karanlığın içinden uzanmıştı, böylece Damian'ın karşısında el ele tutuşuyorduk.

Jean-Claude yatağının başucundaki ışığı açtı.
Yatağın yanında duruyordu ve o anda nefesim kesildi, çünkü yatağı ıslatan ter değildi; kandı. Damian ve Nathaniel kana bulanmışlardı. Damian ellerini önünde tutarak haykırdı. Muhafızlar kapıyı çalmadan içeri girdiler, ellerinde çıplak silahlar vardı. İkisi de uzun boyluydu ve çoğu gardiyan gibi iyi durumdaydılar. Damian'a nişan aldılar, çünkü kralınızı, kraliçenizi ya da onların en büyük aşıklarından birini vuramazsınız.

"Hayır, ona zarar vermeyin!" .

Jean-Claude, "Sanırım incinen Damian," dedi.

Mavi geceliğim kanla morarmıştı; Nathaniel'in yüzünün yarısı ve vücudunun üst kısmı kırmızıya boyanmıştı ve şortu da kandan simsiyah olmuştu ama Damian'ın soluk teni tıpkı
Korkunç bir suçtan arta kalanlar. Kırmızı pijamasının altı belinden bileğine kadar simsiyahtı, kumaş çok fazla kanla bacaklarına sıkıca sarılmıştı.

"Ben ne yaptım?" diye sordu, ellerini bize doğru uzatarak.

"Bir şey yok, *dostum*, kanayan sensin, *ma petite* ya da Nathaniel değil."

"Ona kim zarar verdi?" Ben sordum.

"Hiç kimse. Bunun ter olduğuna inanıyorum."

Biri esmer, diğeri daha soluk kahverengi saçlı olan gardiyanlar silahlarını yere doğrultmuşlardı ama gitmiyorlardı. Onları suçlayamazdım bile. Yatak, herkesin hayatta olması dışında bir seri katilin suç mahalline benziyordu. Damian yaralarını kontrol etmeye başladı.

Nathaniel ve ben yardım ettik, sırtına ve ulaşamadığı yerlere dokunduk ama kanı sildiğimizde derisi bütün görünüyordu.

"Karanlıkta bir rüyayla boğuşan *ma petite'ye* uyandım, ama onu uyandırmaya gittiğimde hepinizin rüya gördüğünü fark ettim. Damian terlemeye başladı ve terimizin rengi biraz açık olsa da, bu ..." Yıkık yatağı işaret etti. "Daha önce hiç
bunu daha önce görmüştüm."

"Bana neler oluyor?" Damian sordu, neredeyse bir bağırıştı ama kan sıçramış yüzündeki ifade bir yalvarış gibiydi.

"Bilmiyorum," dedi Jean-Claude ve ne kadar endişeli olduğunu kısa bir an için anladım, sonra susup beni duygularından uzaklaştırdı ama sorun değildi çünkü Damian'dan yeterince şey hissediyordum. Nathaniel de ben de onun kendi tedirginliğimizden ayırmak için savaşıyorduk. Korkmuyordum, henüz değil. Korkmak için
Önümde savaşmam gereken gerçek bir şey varken. Ya da dörtnala koşmaya çalışan nabzımı sakinleştirirken kendime söylediğim buydu sanki kendi kalbimde boğuluyormuşum gibi. Tanrım, Damian çok korkmuştu.

Nathaniel vampir üçüncümüzün diğer tarafından bana baktı ve o da benim kadar sakindi; ikimiz de korkularımızla baş etmeye çalışıyorduk. Hayır, ikimiz de Damian'ın korkuları üzerinde çalışıyorduk.

"Önce üçünüzün de gerekiyor. Yatağı soyduracağım ve ne bakacağım."

"Neden kanlı değilsin?" diye sordu esmer gardiyan. "Çünkü
başladığını fark ettim ve yoldan çekildim."

"Bizi neden uyandırmadın?" diye sordum.

"Bunun nasıl sonuçlandığını görmenin önemli olduğunu hissettim."

"Çok teşekkürler," dedim kanlı çarşafların üzerinden yatağın kenarına doğru sürünmeye başlarken. Nathaniel de bana katılmak için sürünüyordu.

"*Ma petite*, birini unutuyorsun."

Durdum ve başını salladığı yere baktım. Damian hâlâ başka bir kâbusun içinde sıkışıp kalmış gibi kendine bakıyordu ama
Bu sefer uyanamadı. Ona yardım etmek istedim ama korkusundan boğuluyorsam ona dokunmak durumu daha da kötüleştirirdi.

Yüksek sesle, "Ona dokunursam korkusunun beni ele geçirmesini engelleyebileceğimden emin değilim" dedim.

"Dene. Sadece dene, *ma petite*."

Zor yutkundum, yutkunmak da istemedim ama Jean-Claude Denemek zorundaydım. Sürünerek Damian'a geri döndüm ve ona uzandım. Benden uzaklaştı. "Hayır, yapma. Ben kirliyim. Bende bir sorun olduğunu göremiyor musun?"

Nathaniel benimle birlikte sürünerek geri döndü. "Sen kirli değilsin Damian."

"Biz vampir değiliz. Hiçbir şey yakalayamayız," dedim, ürkek bir hayvana yaklaşır gibi yavaşça uzanırken.

"Anita. ."

"Bırak ben deneyeyim, Damian."

"İkimiz de deneyelim," dedi Nathaniel.

Gözleri kan maskesinin içinde ürkütücü bir Noel görüntüsü gibi yemyeşil görünüyordu ama kıpırdamadan oturdu ve koluna dokunmama izin verdi. Koluna dokunmama izin verdi.
Bunu yaptığım an benim nabzım yavaşladı, onunki de öyle. Sanki ona dokunmak ikimizi de sakinleştirmişti. Nathaniel diğer koluna dokundu ve sanki bir devre tamamlandı; son şeyi takmıştık ve bununla birlikte
Kanla ıslanmış çarşafların içinde otururken mümkün olduğunu düşünmediğim bir huzur vardı.

Omzumun üzerinden Jean-Claude'a baktım. "Bunun olacağını nereden biliyordun?"

"Kesin olarak bilmiyordum ama geçmişte Damian duyguların ortasında senin sakin merkezin olmuştu. Bunun iki şekilde de işe yarayabileceğini düşündüm."

Damian elimi tuttu ve son korku da denizin kıyıdan çekilmesi gibi geri çekildi. Bana göz kırptı. "Teşekkür .

İkinize de teşekkür ederim."

"Şimdi ne olacak?" Jean-Claude'a sordum.

"Şimdi, bir duşa ihtiyacınız var. Böyle bir şey için bu odadaki küvet yeterli olmayacaktır."

"Yani duştan sonra."

"Buraya geri gelin ve yatak uyumaya uygunsa deneyelim. Eğer değilse, günün geri kalanında misafir odalarından birini kullanacağız."

"Tekrar uyumak istemiyorum," dedi Damian. "Anita ve Nathaniel ile paylaştığım kâbusu gördün mü?"

"Hayır," dedi.

"O zaman anlamıyorsun."

"Rüyanın sonuçlarını görebiliyorum Damian. Sana kan ter içinde bırakacak kadar korkunç olduğunu anlıyorum."

Damian'ı elinden tutup yatağın kenarına doğru çekmeye başladım. Nathaniel onu yatağın kenarına doğru çekmeme yardım etti. "Hadi temizlenelim ve sonra ne olacağını konuşuruz," dedim.

Jean-Claude duş almaya gitmeden önce cep telefonuyla fotoğraflarımızı çekti. "Eğer danışacak bir doktor bulursak, onlara bunun fotoğraflarını gösterebiliriz," demişti ve mantıklı gelmişti.
suç mahalli kanıt toplamanın bir parçası olmak.

Jean-Claude kapıdan giren iki muhafızı bizimle birlikte gönderdi. "Yalnız bırakılmayacaklar," diye emir verdi.

"Bu ne anlama geliyor?" Damian'ın elini tutarak orada dururken sordum.

"Bu, neler olduğunu bilmediğimiz anlamına geliyor, *ma petite* ve sizi ve Nathaniel'i Damian'la yalnız başınıza, sizi izleyecek başka gözler olmadan göndermek benim için dikkatsizliğin ötesinde bir şey olur."

"Anita için tehlikeli olduğumu mu
düşünüyorsun?" "Aç değil misin?"

"Açım, hayır."

"Bu kadar kan kaybettikten sonra, *dostum*, öyle olmalısın."

Damian başını salladı. "Tüm ihtiyaçlarımı kontrol etmeyi yüzyıllar önce öğrendim Jean-Claude. Beni Yapan Kadın her ihtiyacımızı ve isteğimizi bize karşı kullandı. Hiçbir şey hissetmemek, hiçbir şey istememek, ona bu vermekten daha iyiydi."

"Kana susamışlıklarını bu derece kontrol edebilen çok az vampir tanıdım."

"Kan ihtiyacından çılgına dönene kadar bizi kandan mahrum bırakırdı. Açlıktan ölmek üzere olan vampirleri tutsaklar üzerinde serbest bırakmayı seviyordu. Bu
..." Damian başını salladı. "Bu tür beslenmelere hem tanık oldum ve onlara katıldım. Birkaç yıl önce kendimi kaybedip o insanlara saldırana kadar bu yanımı kontrol ettiğimi sanıyordum."

Elini sıktım. "Bu benim hatamdı. Senin efendin olduğumu bilmiyordum ve bilsem bile bunun ne anlama anlamamıştım."

"Gücünün benden çekilmesi beni delirtti, evet, ama o zavallı çifti katleden senin dişlerin, senin gücün değildi."

Jean-Claude, "Ne yaptığınızı hatırlamadığınızı sanıyordum, *dostum*," dedi.

"Hâlâ bilmiyorum ama benim yaptığımı söylediğinde sana inanıyorum." Elimi tekrar yukarı kaldırdı ve kenetlenmiş salladı. "Anita'nın eli elimdeyken kendimi kontrol edebilirim ve Kim-Olduğu-Made-Me beni indirgeyebilir." Diğer elini kaldırdı.
Nathaniel hâlâ dayanıyordu. "İkisinin de elleri benim elimdeyken, olduğumdan daha fazlası olabilirim."

"Eğer gerçekten tehlikeli olduğunuza inansaydım, sizinle birlikte bu odadan çıkmalarına izin vermezdim.
Olağandışı başka bir şey olur, hepsi bu."

Ben de inandığımdan emin değildim, ama söylediklerine inandım. Yine de sordum, "Bekle. Gözlerini bizden ayırmamaları, bizi duşta izlemeleri gerektiği anlamına mı geliyor, yoksa sadece duşun dışında durabilirler mi?
Kapı mı?"

Soluk kahverengi saçlı gardiyan, "Biz kan ya da başka bir şey bağışlamıyoruz. Biz sadece işimizi yaparız."

Jean-Claude, "Sizi gönüllü olarak yiyecek olarak kullanmıyordum," dedi.

"Kapının dışında bekleyebilirlerse sorun olmaz," dedim. Jean-Claude, "Daha yakından bakmalarını tercih ederim," dedi.

"Duşların dışında bekleyebilirler. Bize bir şey olmaz," dedim ve Damian'ı kapıya kadar götürdük.
arkamdan takip etti. Artık yeterince sakindim ama Jean-Claude'un yabancı erkekleri beni duş alırken izlemeye teşvik etmesinden memnun değildim. Evet, onlar şekil değiştirenlerdi, bu da çıplaklık anlamına gelmiyordu.

Onlar için çok şey ifade etmiyordu ama ben bir şekil değiştiren değildim ve hiç tanımadığım iki yeni gardiyanın duşta bizi izlemesini istemiyordum. Jean-Claude'la artık tartışmayacaktım ama onun görüş çıktıktan sonra bizimle gönderdiği iki muhafızla tartışacaktım. Onlarla tartışmayı kazanma şansım Jean-Claude ile tartışmaktan çok daha yüksekti.

7

Grup duşlarının önünden geçerken iki gardiyana isimlerini sormayı başarmıştım. Esmer olan Barry'ydi, Barry
Esmer ve soluk kahverengi Harris'ti. Adının mı soyadının mı olduğundan emin değildim ve sormadım da. İkisi de yeni gardiyanların çoğu gibiydi, birbirlerinin yerine geçebiliyorlardı, sanki biri onları
Aynı havuzda uzun boylu, atletik, genç, hepsi olmasa da çoğu beyaz ve Rafael'in adamlarının işe aldığı muhafızların olmadığı bir şekilde tamamlanmamış erkekler vardı. Daha çeşitli canlılar elde etmek için Kişisel korumalarımıza, kurtadamlar dışında diğer grupların da koruma görevi için adaylar sunmasına izin verdik; şimdiye kadar hiç kimse Rafael'in fareleri, bazı washyenalar ve Harlequin. Vampirlerin eski kraliçesinin kişisel muhafızlarıydılar ve en iyinin de iyisiydiler ama becerilerini geliştirmek için yüzlerce, bazen binlerce yılları vardı. Rekabet etmek zordu
Yeni guardların çoğu gibi otuz yaşının altındayken bununla başa çıkamazsınız; ama yine de Barry ve Harris bana bazı uzun süreli guardlarımızın verdiği güveni vermediler.

Grup duşlarını kullanmak gibi bir niyetim yoktu. Nathaniel ve benim Micah ile paylaştığımız odadaki duşu kullanırdık. Biz koridorun aşağısındaki grup duşlarından gelen gürültüyü duyabiliyordu. Erkekler gülüyor, birbirlerine sesleniyor ve bu kadar çok atletik ve profesyonel olarak yetkin, şiddet yanlısı adamın enerjisi iyi huylu bir rekabetin içinde yer alıyordu, çünkü bu her zaman gardiyanların altında yatan bir enerjiydi. İş tanımında iyi olan bu tip adamlar her zaman kimin en iyi, en hızlı, en güçlü olduğu konusunda spekülasyon yaparlar; kim kazanacak. Hepsinin hayvan olduğunu ve testosteronun

seviyesi boğulmak yeterli olabilirdi; normalde bunu sorun etmezdim ama bugün değil.

Damian'ın diğer tarafında Nathaniel'in irkildiğini hissettim ve ben öyle hissettim. Sanki üçümüz de hâlâ rüyanın etkisindeyken başa çıkılamayacak kadar büyük bir enerjiydi bu.

Gürültüyü fark ettiğimde duşları geçmek üzereydik.
içerisi çok daha azdı. Gürültü şenliğinden neredeyse sessizliğe dönüşmüştü. Kuşlar ve cırcır böcekleri ötmeyi bıraktığında ormanda olmak gibiydi - bir şeylerin ters gittiğini anlıyorsunuz. Arabayı terk etmiştim.
Elimde sadece Browning silahımla yatak odasına girdim, çünkü iç çamaşırları silah koymak için berbat yerlerdi. Silahı kapıya doğrultma dürtüsüyle savaştım ve yanımızdaki iki korumanın silahıma tepki vermemesi
Ani sessizlik onlardan puan almamı sağladı.

Duşun içindeki muhafızlar kapı aralığından dışarı döküldü, bazıları dizlerinin üzerinde yere çökmüştü, diğerleri ayaktaydı; bazıları kapı aralığının kenarında siper aldı, diğerleri ise ellerinde silahlar ve çoğunlukla çıplak bir şekilde koridoru doldurdu. Orada bir
Bizi gördüklerinde neredeyse tereddüt ettiklerini hissettiğiniz an ve sonra silahlar sabitlendi - hepsi Damian'a doğrultulmuştu. Bu Nathaniel ve benim katliamda masum olduğumuzu varsaymaları ilginçti.

" ol," dedim.

Hepsi beni görmezden geldi; bu iyi
değildi. "Bu Damian'ın kanı, benim
değil."

Bu, bazılarının bir ipucu arar gibi birbirlerine bakmasına neden oldu, ama çoğu silahlarını sabit tuttu. Bir silah biraz kımıldadı ve bana doğrultuldu; nasıl anlayabilirdim ki?
Doğrudan size doğrultulmuş yeterince silahınız olduğunda, bu tür şeylere karşı çok hassas oluyorsunuz.

Yine Ricky'ydi. Onu son gördüğümde Danse Macabre'de tüm iyi niyetimi tüketmişti. "Beni vurmayacaksan, silahını hemen üzerimden çek," dedim alçak bir sesle.

"Eğer bu Damian'ın kanıysa, o zaman sen ondan daha tehlikelisin." Sesi de eli kadar sakindi ama bu sakinlikte bir öfke vardı.

Kapı aralığında çıplak duran diğer muhafızlardan biri, "Ricky, silahını ana korumalarımızdan birine mi doğrultuyorsun?" dedi.

Harris etten bir kalkan görevi görmek için önümüze geçti. Barry silahını çıkarmıştı ama ikisi de bu kadar çok gardiyan arkadaşına ateş etmek istemiyordu. Onları anlıyordum ama hayatımı koruma konusundaki isteksizliklerini rapor edeceğimi de biliyordum. Bu onların ana işlerinden biri olduğu için güven verici değildi.

Et kalkanımın geniş omuzları üzerinden seslendim. "Ricky, seni son gördüğümde Echo sana sıçıp batırdığını söylüyordu, şimdi de bana silah doğrulttun. Bu işi istemiyorsun, değil mi?"

"Kanlar içinde ortaya çıkıyorsun ve bize bunun vampire ait olmadığını söylüyorsun - ne düşünmemiz gerekiyor?" diye sordu. Hatta inanacakmış gibi geldi. Belki de ilk karşılaşmamızda onu daha fazla korkutmuştum. Bazen, bir kez kullandıktan sonra
temelde vampir güçlerini birine verip
Yaptığın şeyi hatırladıklarında, bunu asla atlatamazlar. Böyle şeyler yüzünden gerçek vampirlere kin beslediğimi biliyorum.

Başka sesler de duydum ve korumaların Ricky'nin etrafını sardığını anladım. Yaptığı şeyi rapor edeceklerdi, çünkü bir korumanın itibarını bir müşterinin gözleri önünde ölmesinden daha çok zedeleyen tek şey, kendi güvenlik uzmanlarından birinin müşteriyi öldürmesidir.

"Hepiniz taze kanın kokusunu aldınız ama siz tepki vermeden önce biz tam tepenizdeydik."

"Evet." Bobby Lee'nin üzerinde bir çift boxer vardı ve elinde bir Smith & Wesson M&P tutuyordu. Vücudu zayıftı ve
Uzun mesafe koşucularının bazen sahip olduğu şekilde kaslıydı; vücudunda neredeyse hiç yağ yoktu, bu yüzden etkileyici bir şekilde kesilmiş görünüyordu, her kas derisinin altında görünüyordu, ama biraz fazla zayıftı ve yeterince yiyip yemediğini merak ettim. Bobby Lee, bizimle hiçbir ilgisi olmayan werat'lar için paralı yapmak üzere ülke dışına gönderilmesi en muhtemel adamlardan biriydi ve herkes
Bu tür bir işin stresini farklı şekilde yaşıyordu. Kısa sarı saçları hâlâ dökülmemişti, ama altın çerçeveli gözlükleri orta boylu ve uzun boylu olduğunu gösteriyordu.
kahverengi gözleri sabitti. Bobby Lee her zaman sabitti, ama

İyi olup öğrenmek için güvendiğim diğer gardiyanlarla konuşurdum.

"Damian'ın kanını ben akıtmadım. Sadece onunla birlikte pisliğin içinde uyandım."

"Peki hayatım, eğer ona sen zarar vermediysen kim verdi? Çünkü bu kan kaybedilemeyecek kadar çok." Her zaman hafif bir güney aksanı vardı,
ve her kadın *sevgiliydi*; stres altındayken aksanı kalınlaştı ve *ballı şili* ve *şeker* eklemeye başladı.

"Uzun hikâye Bobby Lee, ama duşu kullanabilmemiz için bu ikisinin bizi Nathaniel ve Micah'nın odasına götürmesine yardım etmek istersen, seni bilgilendiririm."

"Yardım etmekten mutluluk duyarım hanımefendi. Giyinip yeniden silahlanmam için bana bir dakika verebilir misiniz?"

"Elbette."

Gülümsedi ve sonra kahverengi gözleri siyaha döndü. Fare gözleri insan yüzünde. "Bil diye söylüyorum hayatım, kan vampir gibi kokmuyor. Ondan daha sıcak kokuyor."

Muhafızların içinden geçen enerji sıçramasını hissettim. içlerinde parladı. Birden kehribar, turuncu, kırmızı, kahverengi ve daha siyah kurt, aslan, sırtlan, sıçana bakıyordum. Savaştım
Titrememek ya da herhangi bir korku belirtisi göstermemek için elimden gelen her şeyi yaptım. Damian o kadar hareketsiz kalmıştı ki, elini tutmuyor olsaydım onu orada hiç hissedemeyecektim. Nathaniel'den daha fazlasını hissettim.
diğer tarafında, ikimiz de birbirimizin değil vampirin elini tutuyor olsak da.

Muhafızların enerjisi içime fısıldadı ve kafanızda rüyalar gördüğünüz gibi içimdeki canavarları görebiliyordum. Benim
Kurdum, aslanım, sırtlanım, leoparım ve en yeni yaratığım sıçan, hepsi yukarı baktı ve enerjileri derimin üzerinden geçerek koridordaki enerjiye doğru yayıldı. Artık tüm bunların kadar kontrolüm vardı ve hepsine bakarken bunun için mutluydum, çünkü bir grup hayvanın etrafında taze kan gibi kokmak
onlarınkine karşılık verecek kendi canavarınız olsa bile, canavarlar sağlığınız için her zaman iyi değildir.

"Ve işte böyle, seninle dövüşelim mi, seni becerelim mi yoksa yiyelim mi bilemiyoruz." Ricky yine, artık silahsız olmasına rağmen

Genellikle kötü adamlara ayırdıkları bir şekilde iki yanında muhafızlar vardı.

"Üçte iki olmuyor, Ricky, ama ilki, belki de antrenman minderlerinde buluşup neler olacağını görmeliyiz."

"Ve ben kazanmaya başladığımda, sihrini kullanacak ve hile yapacaksın."

"Eğer minderlerin üzerinde karşılaşırsak, söz veriyorum öfkeni yemeyeceğim ya da *ardeur*'u yükseltmeyeceğim."

"Benimle adil bir şekilde dövüşecek misin?"

"Benim 180 boyuma karşılık sen 1. boyundasın, bu yüzden aramızda adil bir dövüş yapabileceğimizden emin değilim, ama eğer ikimizde de olmayan doğaüstü yetenekleri kullanmayacağımı kastediyorsan, o zaman evet-adil bir dövüş
savaş."

"Evet, bunu çok isterim." Bana nefrete yakın bir bakış attı. İlk karşılaşmamızda onu küçük düşürmüştüm. Evet, o da
Ama çok ileri gitmiş olabilirim ve eğer gittiysem, bugün bana verdiği tepki benim hatamdı. Onun patronu olmam gerekiyordu, bu yüzden bildiğim tek yolla, kazanmasına izin vererek düzeltmeye çalışacaktım. İri bir ve korumalarımızla antrenman yapıyordu. Kazanmayı beklemiyordum; ve bunu beklemediğim için, birinin beni incitmeden önce iptal edeceği bir maçta kaybetmek benim açımdan herhangi bir ego riskine girmiyordu ve onunkinin bir kısmını geri getirebilirdi. Ama bu onun için son şanstı.
Ricky; onu antrenman minderlerinde gördükten sonra çizginin dışına çıkarsa, ya giderdi ya da ölene kadar zorlamaya devam ederdi ve bu da gitmişti. Belli belirsiz bir şekilde
İlk seferinde onunla uğraşmak benim hatamdı, bu yüzden onunla tam anlamıyla minderlere giderdim.

"Damian'la şu işi halledeyim, sonra bir şeyler ayarlarız," dedim.

"Yarın mı?" Ricky sordu.

"Sorunumun o kadar kısa sürede düzeleceğini sanmıyorum," dedi Damian ve sesini aynı anda hem küçümseyici hem de üzgün çıkarmayı başardı.

"Hayır," dedi Nathaniel, "yarın olmayacak."

Ricky bize kaşlarını çattı ve tıpkı onunla ilk tanıştığımda olduğu gibi, onun kutudaki en parlak ampul olduğundan emin değildim. Yanlış anlaşılmamıza katkıda bulunan şeylerden biri buydu. Ben

Çok geç olana kadar söylediklerimin ne kadarını anladığını abarttı.

"Birkaç gün sürebilir," dedim, "ama benimle antrenman minderine çıkma şansını yakalayacaksın."

"Söz veriyor musun?"

dedi. "Çoktan verdim."

Ricky başını salladı ve ilk kez yüzünde korku ya da nefret dışında bir şey gördüm. Beni dövmeye hevesli olmasının gerçekten bir gelişme olduğundan emin değildim, ama bazı günler alabileceğin kadarını alıyorsun.

8

BOBBY LEE dakikalar sonra hâlâ ıslak olan saçlarını taramış olarak geri geldi. Resmi olmayan kıyafeti olan siyahlar içindeydi.
muhafızlar için üniforma. Tamamen silahlıydı, üzerinde siyah bir tişört, siyah bir taktik pantolon, siyah üzerine siyah tokalı iyi bir deri kemer ve pantolonunun üst kısımları içeride kalacak şekilde bağcıkları bağlanmış uygun botlar vardı.
Onlar. Tanıdığım çoğu eski asker pantolonlarını bu şekilde giyiyordu. Benim de aynı kıyafetlerim vardı ve onları, Marshals ile birlikte bir infaz emrini yerine getirmek için sahadayken giymeye başlamıştım.
Hizmet. Hiç askerlik yapmamıştım ama birçok arkadaşım ve birlikte çalıştığım birçok polis askerlik yapmıştı ve ben her zaman başkalarının deneyimlerinden bir şeyler öğrenmeye istekliydim. Hâlâ
Çok fazla kot pantolon giyerdim ama taktik pantolonlar giderek daha fazla tercihim olmaya başladı. Kısmen fazladan cepleri vardı, çok kullanışlıydı.

", Bobby Lee?" diye sordum.

Bana bir bakış attı ve sonra gülümsedi; gözlerinin etrafındaki gülümseme çizgileri daha derin görünüyordu ama kahverengi gözleri mizahla parlıyordu.
"Sevgilim, her tarafın kan içinde, bir elinde çıplak bir silah, diğer elinde kana bulanmış vampir tutuyorsun, kanla kaplı erkek arkadaşın da vampirin diğer elini tutuyor. Bu soruyu sana benim sormam gerekmiyor mu?"

Haklıydı. Güldüm. "Kendi evimi düzene sokana kadar senin camdan evine taş atmayı bırakacağım. Anladım."

Gülümsemesi genişleyerek bir sırıtışa dönüştü. "Teşekkür ederim şekerim. Şimdi seni, bu taze kanın seni yenecek kadar güzel kokuttuğunu düşünen şekil değiştirenlerle dolu olmayan bir duşa götürelim."

Yüzünü inceleyerek kaşlarımı çattım. Bobby Lee benimle hiç flört etmemişti, bu yüzden ya çifte ima kasıtsızdı ya da sadece bir gerçeğin ifadesiydi. Gözlerinin içine baktığımda ikincisini düşündüm. "Ben gardiyanların çoğunun yanında bulundum, ya da antrenmanda yaralandıklarında birbirlerinin yanında bulundular. Bu neden daha cazip geliyor?"

"Yürüyelim ve konuşalım," dedi, hâlâ gülümsüyordu ama artık gözlerine ulaşmıyordu. Birden yorgun göründüler, sanki her şeyi saklayamıyormuş gibi.

Gözlerimi biraz kısmıştım ama "Tamam" dedim. Daha sonra, daha fazla mahremiyetimiz olduğunda açıklayacağına güveniyordum.

Harris ve Barry'ye baktı ve başıyla koridoru işaret etti. "Claudia'ya rapor vermeniz gerekiyor. Sizin için başka bir görevi var."

"Hey, biz yanlış bir şey yapmadık," dedi Esmer Barry.

"Kimse senin yaptığını söylemedi." Ama Bobby Lee'nin diğer adama bakışındaki bir şey Barry'nin irkilmesine neden oldu.

Harris onun koluna dokundu. "Barry, Claudia'ya rapor vermemiz emredildi, biz de öyle yapıyoruz."

Barry Bobby Lee'ye ters ters baktı, sonra öfkesini gözle görülür bir şekilde yuttu ve "İyi. Gidip Amazon'a rapor verelim."

"Bu Claudia'nın adı değil," dedim.

Barry bana baktı ve o yukarı aşağı yaptı.
Cinsel ama küçümseyici. Kanlı bir gecelik giymiş, başka bir adamın elini tutan kısa boylu bir kadındım. Elimdeki silah bile dengeleyemezdi, en azından Barry için.

"Adını biliyorum." "
zaman kullan," dedim.

Bana dudak , görmem umurunda değilmiş gibi dudağını kaldırdı. "Peki. Gidip Claudia'ya rapor vereceğiz. Claudia'ya rapor
vereceğiz." "Hanımefendi ya da beyefendi," dedim.

"Ne?" diye sordu kaşlarını çatarak.

"Bana hitap ederken *evet, hanımefendi* ya da *evet*, *efendim*
de, Barry." "Ben ..."

Harris, "Evet hanımefendi, gelecekte öyle yapacağız. Barry, gitmeliyiz."

Barry hâlâ suratsız görünüyordu ama Harris endişeli görünüyordu. Bu Harris hakkında daha iyi düşünmemi sağladı. O buradaki geleceğinden korkacak kadar akıllıydı; Barry ise korkmuyordu. Barry'nin Ricky ile birlikte gitmesi gerekiyordu.

"İhtiyacımız olan tek muhafız sen misin Bobby Lee?"

Ben sordum. "O ikisine kıyasla ben daha iyiyim."

"Bunu duydum," dedim.

"Ama hayır, Kaazim'i de dahil edecektim."

Kaazim, sanki adı onu çağırmış gibi, arkamızdaki kapının köşesinden katı ve canlı bir sıvı gibi döküldü. Hareket ederken gördüğüm en zarif adamlardan biriydi. Dansçılar tanıdım ve onlarla çıktım, hayvan olan dansçılarla ama hiçbiri bana uzun boyunlulardan dökülen suyu düşündürmedi,
Kaazim hariç her şeye dökülmek ve şekil vermek için geniş ağızlı kavanozlar.

Bobby Lee'nin yanında durana kadar uzun, esmer ve ince görünüyordu ve aniden boy yanılsaması ortadan kalktı çünkü
Bobby Lee'nin boyuyla karşılaştırmak . Kaazim beş-altı ya da biraz altındaydı. O ve ben, boylarımız yüzünden antrenman minderinde birden fazla kez eşleştirilmiştik. Ricky'ye de söylediğim gibi, dövüşte boy önemlidir. Özellikle de rakibimizi hızlıca sakatlayamayacağımız ya da öldüremeyeceğimiz bir dövüş söz konusuysa. Eşit derecede iyi eğitimli olduğunuzda, daha küçük birinin tek umudu dövüşü olabildiğince çabuk ve şiddetli bir şekilde bitirmektir.
Mümkün. Dövüş eğitiminde Ricky'nin beni çok kötü incitmesini engelleyen kurallar, benim de onu kötü incitmemi engelliyordu.
Uzun kavgalarda genellikle büyük olan kazanır.

"Kaazim," dedim ve gülümsedim.

Sakallarının ve koyu teninin siyahlığı içinde neredeyse kaybolan o belli belirsiz gülümsemesini takındı. Saçları sakalı ve bıyığıyla aynı renkteydi ve teni o kadar koyuydu ki; gözleri bile
Kahverengi o kadar koyuydu ki çoğu zaman siyah görünüyordu. Gözlerinizin ayrıntıları görmekte zorlanacağı kadar monotondu ve
Her zaman siyah giyinirdi, bu da rengindeki kontrast eksikliğine katkıda bulunurdu. Dünyanın bazı bölgelerinde herhangi bir kalabalığın içinde kaybolabilirdi, mükemmel bir casus, mükemmel bir suikastçı, çünkü onu hatırlamazlardı. Burada St. Louis'de çarpıyordu,

Çünkü asıl vatanının çöl kumlarından ve sivri şehirlerinden çok uzaktaydı.

"Anita. Nathaniel. Damian." Neredeyse başka herhangi bir gardiyan en azından Damian ve benim kanlar içinde olduğumuzu söylerdi ama o sormadı. Etrafımda gördüğüm en az konuşan insanlardan biriydi,
Ama kara gözleri her şeyi görüyor gibiydi.

Bol, yumuşak pantolonlu, dökümlü cüppeler giymişti.
Altında. Görevdeyken giydiği bu değildi ve fark ettiğimi anlamış olmalı ki, "İstersen değiştirebilirim," dedi.

"Bir bakışta cübbeyi aldığımı anladın mı?" Küçük bir baş sallama hareketi yaptı.

"Cübbeyle de normal muhafız kıyafetiyle olduğu kadar iyi hareket edebildiğin ve sürece benim için sorun yok."

"Ne giyersem giyeyim iyi dövüşürüm."

Sırıttım. "Bundan hiç şüphem yok."

Bana neredeyse sırıtmak denebilecek kadar büyük gülümseme fırlattı, koyu renk gözleri parlıyordu.

Damian beni yanına çekti. "Lütfen Anita, temizlenmem gerek."

O yeşil gözlere baktım ve acıyı gördüm, çok çiğdi.
Nathaniel ve benim ona dokunmamız duygusunu kontrol etmesine yardımcı oluyordu, ama bu su gerilimi gibiydi ve bu gerilim bir kez kırıldığında, duygu
Ondan önce temizlenmemiz gerekiyordu.

"Üzgünüm, Damian. Haklısın. Odamızdaki duşu kullanacağız." Micah ve Nathaniel ile paylaştığım odayı kastetmiştim. Komikti.
Jean-Claude'la yedi yıl çıktıktan sonra bile onun yatak odasını hâlâ onun odası olarak görüyordum ama diğer iki erkeğin yatak odalarını bizimkiler olarak görüyordum. Nedenini bilmiyordum ama bunun doğru olduğunu biliyordum.

"Odamda bir duş var," dedi Damian. "Cardinale orada olacak," dedim.

"Ama umurunda olmayacak, Anita. Şafak söktükten sonra dünya için ölmüş olacak."

"Gece uyandığında çok umursayacak," dedim.

Bobby Lee, "Üçünüzü şu anda bu şekilde Cardinale'in yanına götürmek iş parametrelerime aykırı," dedi.

"Cardinale dengesiz ve tehlikeli," dedi Kaazim ve Cardinale'nin durumunun benim bile bildiğimden daha kötü olduğunu anlamamı sağladı.

"Hayır, uyandığında umurunda olmayacak çünkü ona dün gece Jean-Claude ve seninle yattığımı söylediğimde beni terk etti."

"Ne?" dedim. Dedim.

"Bunu bize söylememiştin," dedi Nathaniel.

"Eğer başkalarıyla yatmak istersem artık benimle olamayacağını söyledi. Seçim yapmak zorundaymışım."

"Ona sadece uyuduğunuzu, seks yapmadığınızı söyledin mi?" Nathaniel sordu.

"Evet."

"Buna ne dedi?" Sordum, çünkü sormak zorundaydım.

"Bana inanmadı ve dedi ki, eğer ben Jean-Claude, Nathaniel ve seninle sikişirken benden nefret etti ve bir daha benimle konuşmak istemedi."

"Öyle demedi. Yani, olarak değil." "Hayır, ama bu temizlenmiş versiyonu."

"Eğer bu temizlenmiş versiyonuysa, diğerini duymasam da olur," dedim.

"Cardinale'in odada olmayacağından emin misin?" Bobby Lee sordu.

"Olsa bile, gündüz vakti. Kendinden geçmiş olacaktır."

"Değilsin," dedi Kaazim.

"Jean-Claude da öyle," dedi Damian.

"Evet, şu anda tüm vampirlerden sadece sen ve o uyanıksınız," dedi Kaazim ve şimdi Damian'a bakıyordu, sanki görmeye çalışıyormuş gibi İçinde özlediği bir şey vardı.

Damian'ın elini elimde salladım ve "O benimle Kaazim," dedim. "Tabii ki," dedi.

"Onu öldürmek için ölçüp biçmeyi bırak o zaman."

Gözlerini kırpıştırdı ve kara gözleriyle bana sabit bir şekilde baktı. "Çok gözlemcisin."

"Senin kadar gözlemci değilim."

Kendini küçümseyen küçük bir gülümseme verdi. "Bu konuda daha fazla pratik yaptım."

"Evet, birkaç yüzyıl daha," dedim.

"Vampir efendimin lütfuyla, beklenen süreden çok daha uzun yaşadım."

Bobby Lee, "Konuşmaya devam edersek tüm zamanımızı tüketeceğiz," dedi. "Hadi harekete geçelim."

Bu onun için alışılmadık bir şekilde ani oldu, ama silahını tutuşunda ve tüm teçhizatıyla orada duruşunda bir şey beni tartışmamaya itti onunla birlikte. Son şehir dışı gezisinde her ne olduysa
Görev kötü olmuştu, çünkü Bobby Lee'yi eve döndüğünde hiç böyle görmemiştim.

"," dedim.

Bobby Lee gitti. Kaazim arka korumayı aldı.
Damian, Nathaniel ve ben ait olduğumuz yerde, ortada kaldık. Elimde silahım vardı ama o anda bunun bir önemi yoktu.
Silahlı ya da silahsız, ben onların koruyucusuydum, o kadar; Bobby Lee bu kadar sinirliyken yapabileceğim en iyi şey işini yapmasına izin vermekti. Ayrıca, benim sadece bir silahım vardı; onunsa birkaç.

Damian'da gerginliğin yeniden başladığını hissedebiliyordum. Elinden benimkine doğru telgraf gibi geçti.

"İyi misin?"

"Eğer Cardinale yatağımızda ölmüşse hâlâ bir şansımız var demektir ama eğer orada değilse her şey bitmiş demektir. Bu şekilde yaşayamam. artık."

Nathaniel onlar hareket ederken başını hafifçe diğer adamın omzuna dokundurdu. "Özür dilerim, Damian."

Hâlâ el ele tutuşuyorduk ama nedense ona daha fazla dokunmam hissettim ve kolumu beline doladım. Hepimizin birlikte yürümeye alışması bir saniye sürdü ama başardık. "Ben
Ben de üzgünüm Damian."

"Ben de öyle," dedi ve Bobby Lee'nin aşırı zırhlı ve silahlı adamını koridorda takip ettik. Korumalar hayatınızı kurtarmakta harikadır ama biri kalbinizi kırmaya çalıştığında hiç yardımcı olamazlar.

9

DAMIAN aniden bekâr bir vampir mi olduğunu yoksa hâlâ bir ilişkisi olup olmadığını öğrenmek istiyordu. Bilmeye ihtiyacı olduğunu hissetti, bu yüzden önce onun odasına gittik. Cardinale yataktaysa, duş almak için Nathaniel'in ve benim odama geri dönecektik. Beşimiz Damian'ın odasında durduk. Mükemmel bir şekilde hazırlanmış yatağın yanında bir başucu lambası parlıyordu. Çiçekli bir örtü ve karyola çerçevesinden sarkan danteller vardı.
Yerde büyük bir halı vardı ve üzerinde kocaman
papatya benzeri çiçekler. Duvarlarda vazolar içinde çiçek resimleri, çiçeklerle dolu çayırlar, elinde çiçek tutan küçük bir kız vardı. Tüm bu çiçeklerle dolu, aşırı kadınsı odada Cardinale'den hiçbir iz yoktu. Tabutunun tabut odalarından birinde olduğunu biliyordum, yani burada onun için gizli bir yer yoktu. Ya yataktaydı, ya yatağın altındaydı, ya da küvette uyuyordu. Tanıdığım hiçbir vampir isteyerek küvette uyumazdı, yani ... "Özür dilerim, Damian." Çok yetersiz görünüyordu ama aklıma gelen tek şey buydu.

Nathaniel ona sarıldı ve Damian sanki onu gerçekten görmüyormuş gibi ona sarıldı.

Bobby Lee ve Kaazim orada öylece durdular, kapıyı izleyebilmek için odada yerlerini aldılar. Kendilerini o anki duygusallıktan uzaklaştırmak için olabildiğince boş duruyorlardı. Normalde Bobby Lee daha yardımseverdi ama sanırım kendi duygusal bokuyla doluydu, başka kimseye enerjisi kalmamıştı.

Damian'ın yıkılmasını, çığlık atmasını ya da onu aramaya gitmesini bekliyordum ama bunların hiçbirini yapmadı. Onun yerine dedi ki, "Onun yaptığı şeyden nefret ediyorum.
odama yaptı. Yatak örtüsünden nefret ediyorum." Odaya girdi ve

yataktan sürükleyip yere fırlattı. "Bu tablolardan nefret ediyorum!" Van Gogh*'un Ayçiçekleri* tablosunun kötü bir taklidine benzeyen tabloyu kaptığı gibi frizbi gibi odanın bir ucundan diğerine fırlattı. "Bu halılardan nefret ediyorum!" En büyüğünü aldı ve imkansız bir resmi elbisenin treni gibi arkasına çekti. Kapıyı açtı, onu içeri itti ve yatak örtüsünü de yanına getirdi. Altındaki çarşaflar pembeydi ama o anın duygusuna katkıda bulunabilecek bir şey söylemekten .

Kapıyı arkasından çarptı ve söylenmeye başladı, "Seçtiği renklerden, dolabımı dağıtmasından ve kıyafetlerinin
benimkinden daha önemliydi." Uzak duvardaki dolaba yöneldi ve kapıyı kaydırarak açtı. Sanırım kıyafetlerini halının ve yatak takımının yanına atacaktı ama kapıyı açtığında önünde dondu kaldı.

"Aman Tanrım," dedi.

Cardinale'i dolapta "uyurken" bulup bulmadığını merak ederek onun yanına geldim. Belki de onun ne yapacağını görmek için saklanmıştı; şeyler yapan insanlar tanıyordum, neden vampirler olmasındı? Ama dolabın içine bakabildiğimde, ceset yoktu ama fazla giysi de yoktu. Kıyafetlerinin kayıp olduğunu fark ettim.

"O gerçekten gitti," dedi ve öfkenin yerini
Keder, kayıp, pişmanlık belki de, bir ayrılıktan sonra, özellikle de bir ayrılığın hemen ardından sizi vuran tüm o duygular. Gerçi sanırım bu tam ortasındaydı.

"Üzgünüm, Damian."

Nathaniel de beni onayladı. "İkimiz de üzgünüz, Damian."

"Ben de öyleyim ama odama, alanıma yaptıklarından gerçekten nefret ediyorum. Sanki her şey onunla ilgiliymiş ve benim bir önemim yokmuş gibi."

"Onun için önemliydin Damian."

"İkinizden biri yatak odanızı çiçekli bir kâbusa çevirmesine izin verir miydi?" Sorarken bana baktı ve yüz ifadesinden yalan söylemenin bir seçenek olmadığını anladım.

"Hayır, ."

"Gençken yapardım ama şimdi değil," dedi Nathaniel. "Peki neden
Cardinale'in bunu yapmasına izin verdim?"

"Bilmiyorum."

"Ben de bilmiyorum," dedi, hâlâ neredeyse boş olan dolaba bakarak. "Kıyafetlerinin geri kalanı nerede?" diye sordum.

"Yeraltının ilerisindeki bir odada. İş için giyinmem gerekiyordu çünkü eşyaları için bir depoya ihtiyacı vardı." Boş askılara dokundu.

"Gidip odamızda elimizi yüzümüzü yıkayalım. Seni biraz bırakalım." "Yapma, Anita."

"Ne yapmayayım?"

"Gitme. Lütfen gitme. Gün ışıyor ve uyanığım ve tekrar uyumaktan korkuyorum. Kendi kanımla kaplıyım, ve . . . Bana olacaklardan korkuyorum. Cardinale burada olsaydı bile bana yardım edemezdi. Bu yüzden sana ve Jean-Claude'a gittim, çünkü bende bir sorun var ve bunu çözemezsek
Yakında korkuyorum."

Önce Nathaniel ona sarıldı ama ben de gelip kollarımı onunkilere ekledim. "Daha önce yaptığın gibi kontrolünü kaybetmekten korktuğunu biliyorum ama o zaman benim hatamdı. Seni bir daha asla metafiziksel olarak kendimden koparmayacağım, söz veriyorum."

"İkimiz de buradayız," dedi Nathaniel.

Kollarımızı benim ona dokunduğumdan biraz daha sert bir şekilde kavradı. "Geçen sefer masum insanları katlettim. Bunu yaptığımı hatırlamıyorum ama böyle kanlar içinde kaldığımı ve arkadaşlarım olan insanları öldürmeye çalıştığımı . Ve şimdi yine kanlar içindeyim ve nedenini bilmiyorum!"

"Her şey girecek Damian," dedim.

"Bunu bilemezsin. Bu her neyse, gittikçe kötüleşiyor Anita. Yatağı ıslatacak kadar kan ter içinde kaldım. Hiç böyle bir şey duymamıştım. vampir bunu yapıyor." Bizi çok sıkı kavrayan elleriyle beni biraz sarstı.

Ellerimi kollarına koydum, kısmen sadece ona dokunmak için ve Kısmen kontrol etmeye çalışıyordu. "Artık aramızda çok sayıda eski vampir var Damian. İçlerinden biri bir şeyler biliyor olabilir."

Bobby Lee, "Kaazim bir vampir değil ama yüzyıllardır vampirlerle birlikte." dedi.

İkimiz de Bobby Lee'den Kaazim'e baktık.

sessizce kapının yanında. Damian dönmem için bizi bıraktı.

Diğer adama doğru. "Ne dersin Kaazim? Bir vampirin bu kadar çok kan terlediğini hiç duydun mu?"

"Bir kabustan, hayır."

"Ama başka bir şeyden, değil mi?" Ben sordum.

Sanırım yine gülümsedi ama o gölgelerin içindeyken bunu söylemek zordu. Mümkün olduğunca görünmez olmak için mükemmel bir yer seçmişti; yüzyıllarca pratik yapmıştı. "Evet."

"Anlat bize," dedi Damian.

"Kraliçemin hizmetkârına cevap vermem."

Damian kaşlarını çattı ve öfkesinin ikimizin de içine işlediğini hissettim, sonra soğuklaştı, hareketsiz kaldı, duyguları bastırılmadı ama yok oldu. nasıl yaptığından asla emin olamadım ama neden yaptığını biliyordum.

Onu Yapan Kadın tüm duyguları insanlara karşı kullanmıştı, bu yüzden hayatta kalmak için onları benimle paylaştığı buz gibi bir sakinliğin altına saklamayı öğrenmişti. Bazen bana terapi kadar yardımcı olan şeyin onun sakinliği olduğunu düşünürdüm.

"Kraliçenizin evcil hayvanına ne dersiniz? Benim için cevap verir misin?" Nathaniel söyledi.

Kaazim hafifçe gülümsedi. "Sadece bu kadar olsaydın, hayır, sana cevap vermezdim."

"O zaman kraliçene cevap ver," dedim ama sesimden diğerlerini küçümsediği için duyduğum hoşnutsuzluk belli oluyordu. Duygularımı saklamakta o kadar iyi değildim.

Küçük bir selam verdi ve "Kraliçem nasıl emrederse," dedi ama tek söylediği buydu.

"Bana zorla söyleteceksin, değil mi?" "Sorduğunuz her soruya doğrudan cevap vereceğim kraliçem."

"Spor salonunda çalışırken ve sen sadece bir arkadaş olarak cevap verirken bunun Anita olduğunu söyleyemem."

Gölgelerin arasından yüz ifadesini tam olarak okuyamadım. Sadece daha önce görmediğim bir ifade olduğunu biliyordum. "Bana arkadaş mı diyorsun?"

"Birlikte içmeye gitmediğimizi ya da aynı filmleri izlemediğimizi biliyorum ama evet."

"Biz arkadaş değiliz Anita, o değil." Başımı salladım. "Tamam, o zaman iş arkadaşıyız."

Bunu bir an düşünür gibi oldu, sonra "Bu terimi biliyorum. İş yerinde arkadaş olduğumuzu ima ediyor ama ben senin koruman olursam nasıl arkadaş olabiliriz?"

"Gardiyanlarımın çoğuyla arkadaşım," dedim.

Gölgelerin bile parıltısını görebileceğim kadar geniş gülümsedi. "Hiçbir zaman o kadar dost olacağımızı sanmıyorum."

Ben de onunla birlikte güldüm. "O tür bir arkadaşlığı kastetmiyorum. Daha çok Claudia, Bobby Lee, Fredo, Lisandro ya da Pepita, Pepe ile olduğum gibi."

Tekrar başını salladı. "İş arkadaşları." Yumuşak bir sesle söyledi. "Evet."

"Bir kraliçe olarak seni avlatır ve doğru soruları sordururdum. Eğer bazı şeyler soracak olursan, ustam bana bunu yapmamı söyledi."

"Billie neden sana benden bir şeyler saklamanı söylesin ki?" *Billie*, *Bilquees*'in kısaltmasıydı, gerçi bana bazen *Queenie* tarafından gitti. *Billie*'yi daha çok severdim. "Efendimin sebepleri kendi sebepleridir."

Bu da muhtemelen bana nedenlerini söyleyemeyeceği ya da söylemeyeceği anlamına geliyordu. İyi o zaman. Devam ettim. "Ama eğer arkadaşsak, Damian'a yardım etmem için bana yardım eder misin?"

Başını salladı. "Biri benden dostluk adına bir şey istemeyeli uzun zaman oldu, Anita, çok uzun ."

"Bunun için özür dilerim." "Neden üzgünsün?"

"Çünkü herkesin arkadaşı olmalı."

Tekrar gülümsedi ama gözlerini hiç göremiyordum, bu yüzden mutlu bir gülümseme mi yoksa saklanan bir gülümseme mi olduğunu bilmiyordum. "Harlequin'in arkadaşı yoktur, Anita. Harlequin'in hayvanlarının bundan daha da azı vardır."

"Yaşlı vampirlerin hayvanlarına karşı hissettikleri çifte standardı ortadan kaldırmak için elimden geleni yaptım."

"Sen ve Jean-Claude bize yardımcı olmak için çok şey yaptınız."

Damian elimi tutmaya devam etti ama diğer adama doğru bir adım attı. "Bana yardım et Kaazim. Bana yardım et çünkü Anita senin arkadaşın ya da Kraliçeniz."

"Sen bir hizmetkârsın. Ben hizmetçilere cevap vermem."

"Kaazim, senin ve Harlequin'in çoğunun nesi var? Hepiniz Damian'dan hoşlanmıyor gibisiniz. Neden?"

"Buna cevap verebilirim," dedi Bobby Lee. "O

zaman cevap ver," dedim.

"Tüm Harlequin'ler yaşlı vampirlerdir. Bu da insan hizmetkârların daha aşağı varlıklar olduğunu düşündükleri anlamına geliyor ama Damian size onların hizmetkâr olduğunu hatırlatıyor. Bundan pek hoşlanmazlar."

"Tamam, bunu anlıyorum ama Kaazim ve diğer şekil değiştirenlerin neden bir sorunu var?"

"Hepsi Harlequin insan hizmetkârlarına daha aşağı bir varlıkmış gibi davranıyor, çünkü çok azı savaşacak kadar iyi
Harlequin'in vampirleri ve şekil değiştirenlerinin sahip olduğu beceri

seviyesi." "Fark ettim ki Harlequin vampirlerinin neredeyse hiçbirinde insan hizmetkarlar."

"İnsanlar bizim dünyamız için fazla kırılgan," dedi

Kaazim. "Harlequin'in dünyasını mı ?" Ben sordum.

"Evet."

Bobby Lee, "Damian bir vampir hizmetkârı, böylece Harlequin'in çağırdığı hayvanların kendilerini hissedebilecekleri bir vampirleri var," dedi.

"Bu mantıklı, sanırım."

"O zaman kendini benden üstün hisset," dedi Damian, "ama bana neler olduğunu açıklayabilecek bir şey biliyorsan, lütfen paylaş."

Kaazim gölgelerin arasından sıyrıldı, böylece onu görebildim. Yüzünde şaşkınlık vardı. "Anita seni hizmetçisi olmaya zorladığı için seni daha az önemsemem seni rahatsız etmiyor mu?"

"Hayır."

"Çünkü benim fikirlerimi önemsemiyorsun." Kaazim seslendi
Şimdi kızgın. Canavarının ilk ipliği, sanki biri sıcak bir fırını bir saniyeliğine açmış gibi odaya yayıldı.

"Sen Harlequin'sin. Bu da benim olabileceğimden çok daha iyi bir savaşçı olduğun anlamına geliyor. Tek başına bu bile sana kendini benden üstün hissetmen için bir sebep veriyor ama beni yaratan vampir yüzyıllar önce içimdeki gururu işkenceyle çıkardı. Beni uygun gördüğü şekilde dolduracağı boş bir kap yaptı. Boş kapların gururu olmaz, bu yüzden yaralanacak bir gururum yok."

"Yaratıcınızı biliyoruz."

"Her zaman Beni Yapan Kadın'ın sonunda öyle korkunç bir şey yapacağını umdum ki vampir konseyi onu öldürmesi için Harlequin'i gönderecekti."

"Efendinizi öldürmek için gönderilmiş olsaydık, sizin kadar yaşlı hiçbir vampiri hayatta bırakmazdık."

"Her iki durumda da ondan kurtulmuş olacaktım."

"Efendinizden kurtulmak için ölümü kucaklar mıydınız?" "Oh, evet."

"İntihar seni de özgürleştirirdi."

"Ama bu benim Valhalla'ya girmeme engel olabilirdi. Harlequin'in ellerinde ölmek şanlı bir ölüm olurdu."

"Bunca yüzyıldan sonra hâlâ Valhalla'nıza inanıyor musunuz?" Kaazim sordu.

"Evet, biliyorum."

"Çoğumuz vampirlerin gücü altında inancımızı kaybederiz."

"Benden alamayacağı tek şey buydu."

Kaazim onu inceledi, duygular karanlık yüzünde rüzgârlı bir günde bulut gölgeleri gibi oynaşıyordu, benim anlayamayacağım kadar hızlıydı ama onun sergilediğini hiç görmediğim kadar çok duyguydu. "Eğer sana inancını bıraktıysa, bu sadece onu senden koparacak kadar anlayamadığı içindir."

"Evet, büyük ."

"Efendiniz inancı anlamadığı için şanslısınız." "Öyleyim."

"Bir keresinde onu gözetlemek için gönderilmiştim, hanımefendinizi. O korkunç bir şeydi."

"Beni gördün mü?"

"Evet."

"Onun emrini yerine getirdim."

"Gördüm."

"Onun emriyle beni ne yaparken gördüğünüzü sormayacağım, çünkü Anita'nın hakkımda kötü şeyler öğrenmesini istemiyorum."

"Sen onun hizmetkârısın. Tüm sırlarını biliyor." "Hayır, bana alan ve mahremiyet bırakıyor."

Kaazim şaşırmış görünüyordu. "Bunu neden yapsın ki?"

"Ben de Damian'ın tüm sırlarımı bilmesini istemiyorum. Kimsenin kafamın içine bu kadar girmesini istemiyorum."

"Bu tam size göre," dedi Kaazim.

"Evet, öyle. Damian'a olanlar hakkında ne biliyorsun?"

"Hiçbir şey," dedi.

Bobby Lee, "Damian gibi semptomları olan bir vampir hakkında ne biliyorsun?" dedi.

Kaazim gülümsedi ve diğer muhafıza saygıyla başını salladı. "İyi söyledin dostum."

"Dünyanın sizin bölgenizde çok bulundum."

"Böyle belirtiler görmeyeli yüzyıllar oldu." "Neyin belirtileri?" diye sordum.

"Tüm Karanlıkların Anası'nı kızdırdığın için."

"Anlamıyorum."

"Anne hiç rüyalarını ziyaret etti mi, Anita?" diye sordu.

Başımı salladım. "Evet."

"Hiç soğuk terler dökerek uyandığınız oldu mu?"

Marmee Noir'ın beni ele geçirmeye çalıştığı zamanları düşünmeye çalıştım. "Sanmıyorum ama emin değilim. Az önce rüyalarıma girdikten sonra ne kadar terlediğime dikkat etmiyordum."

"Anlıyorum," dedi Kaazim.

"Bir dakika. Damian'ın sorunlarının arkasında Tüm Karanlığın Anası'nın olduğunu mu ima ediyorsun?"

"Bu tür belirtileri en son gördüğüm kişi ." Başımı salladım. "O öldü."

"O bir vampir, Anita. Ölü olarak başladı."

Başımı daha sert salladım. "Hayır, o öldü, bu sefer tamamen, tamamen, gerçekten, gerçekten öldü."

"Sadece ruh olan bir şeyi nasıl öldürebilirsin, Anita?"

"Onun ölümüne tanık olan Harlequin'in başkalarıyla temas halinde olduğunu biliyorum. Harlequin onun ölümüne şahit olduklarını söylüyor."

Kaazim başını salladı. "Gerçekten de bazılarımız öyleydi." "O zaman kendi soruna kendin cevap ver," dedim.

"Onu vücudunun derisi aracılığıyla emdin."

"Evet, ürpertici ama evet."

"Geceyi yutmak nasıl bir duyguydu, Anita? Çünkü o, gecenin canlı ve gerçek kılınmış haliydi. Nasıl olur da küçük bir insan, hatta bir "büyücü, gecenin kendisini tüketir mi?"

"Birinin enerjisini nasıl alacağımı başka bir vampirden öğrendim."

"Evet, Obsidian Butterfly, Albuquerque, New Mexico'nun Efendisi."

"Madem tüm cevapları biliyorsun, neden bu soruları soruyorsun?" "Ne olduğunu biliyorum ama bunlar çıplak gerçekler. gerçeklerden çok daha fazlasıdır."

"Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum Kaazim."

"Yaşayan karanlığı yedin, Anita. O sana kendi Nekromansi neredeyse efsanevi boyutlarda bir güç sıçraması. Boulder şehri ve çevresindeki tüm mezarlıkları ve yalnız bedenleri ayağa kaldırdınız,
Geçen yıl Colorado'da, artık dağılmış olan vampir grubunun son üyelerinden biri olan Ölüm Aşığı'ruhunu kovalarken
Jean-Claude'un isyanına boyun eğmeyen konsey."

"Sen isyan diyorsun. Ben ise dünyayı vampirliği ve bulaşıcı zombi salgınını tüm gezegene yayma planlarından kurtarmak için çılgın orospu çocuklarını öldürmek diyorum."

"Bu insan ırkı için bir kıyamet olurdu." "Ama kıyamet değil."

"İncil'dmi kastediyorsun?" diye sordu. "Evet, kıyametteki gibi."

"Sanki sadece bir tane varmış gibi söylüyorsun." "Sadece bir tane *var*."

"İki tanesini tek önlediniz. Gezegeni ya da en azından insan nüfusunu yok edebilecek daha fazla olayı önledik. Bazılarımız son büyük yok oluşu ve büyük kışın gelişini yaşadı."

"Buzul Çağı'ndan bahsediyorsun, gerçek Buzul Çağı'ndan." Başını salladı.

Derin bir nefes aldım, yavaşça verdim ve "Tamam, bazılarınız yaşlısınız. Ne demek istediğinizi anlatın."

"Demek istediğim şu ki, Anita, büyük yıkım ya da dini bir öneme sahip ikinci geliş anlamında kıyamet daha önce de yaşandı ve muhtemelen yine yaşanacak."

"Bunu aynı şekilde tanımladığımızdan emin değilim," dedim.

"Belki de değil, ama gerçekten bir çoğul olması gerekiyor. *kıyamet*."

"Tamam. Demek istediğini anladım. Şimdi tüm bunları Damian'a olanlara bağla."

"Muhtemelen yüzyıllarca yaşayacak biri için çok sabırsızsınız."

"Ölümsüz olduğum kesin değil, Kaazim, ve ayrıca, ben Tanıdığım herkesten daha fazla sözde ölümsüz varlığı öldürdü, bu yüzden kimin sonsuza kadar yaşayacağı gerçekten tartışmaya açık."

"Yeterince adil," dedi, "ama o kadar gücü nasıl kontrol edeceğinize dair hiçbir fikriniz olmadan Tüm Karanlığın Anası'nı özümsediniz."

"Bu biftek yemek gibi bir şey; vücudum yediğim yemeğin enerjisini otomatik olarak kullanıyor. Ona kemik ya da daha fazla kırmızı kan damarı yapmasını söylememe gerek yok; o sadece bunu yapıyor."

"Peki metafiziksel yiyeceklerin fiziksel yiyeceklerle aynı olduğunu kim söyledi, Anita?"

Gözlerimi ona dikmiş, söylediklerini anlamaya çalışıyordum. "Anladığımdan emin değilim."

Damian, "Büyü yemenin biftek yemekle aynı şey olmadığını söylüyor," dedi.

Ona baktım ve elini sıktım. "Tamam, belki çok yavaş davranıyorum ama hâlâ anlamıyorum."

"Tüm Karanlığın Anası'nı, vampiroğlunu yaratanı, bize hayatımızı vereni gerçekten tüketebileceğini mi düşündün? Medeniyetimiz, kurallarımız, yasalarımız ve bunun senin üzerinde hiçbir etkisi olmayacak mı?" "Beni öldürmekten daha kötüsünü yapmaya çalışıyordu Kaazim. Beni öldürmekten Bedenimi ele geçirip evi, arabası ya da her neyse onun için kullanacaktı. Beni hamile bırakmaya bile çalıştı, böylece ruhunu bedenime aktarabilecekti.

Doğmamış bebek, beni alamazsa diye. Onu tek yolla öldürmekten başka seçeneğim yoktu. Sen : O sadece bir ruhtu, dokunulmazdı, ele geçirilemezdi, bu yüzden onu yapabileceğim tek şekilde yok ."

"Onu yiyerek," dedi.

"Evet, sayılır."

"Büyük bir güç elde ettiniz ve Jean-Claude bunu iyi kullandı."

"Evet, ."

"Ama onu tüketen güç sendin Anita, Jean Claude değil. Etini onun kullandığı bedene karşı koyan ve yıldızların arasındaki karanlığı içen sendin."

O anı ve aynı şeyi nasıl düşündüğümü hatırladım: ışık onu bulmadan önce var olan bir karanlık ve
son yıldız söndükten ve karanlık her şeyi tekrar ele geçirdikten sonra var olacaktı. Ama ben kazanmıştım. Onu yenmiştim. Kendimi kurtarmış ve insanlığın geri kalanı için planladığı tüm kötülükleri durdurmuştum. vampirlerin geri kalanı ve şekil değiştirenler-eşitti-
fırsat kötü adam. Hepimizi ele geçirmeyi ve bizi köleleri ya da kuklaları haline getirmeyi ya da kaprislerine göre öldürmeyi planlamıştı.

Nathaniel bana arkamdan sarıldı, beni kendine doğru çekti. Vücudu. Tüm Karanlığın Anası'nı tükettiğimde metafiziksel olarak bana bağlanmıştı. Onu yenmeme yardım eden şeylerden biri de ona, Jean-Claude'a ve diğer tüm erkeklere duyduğum aşk ve özlemdi. sevdi. Tüm Karanlıkların Anası aşkı anlamamıştı. "Ne

düşünüyorsan söyle Anita," dedi Kaazim.

"Karanlığı yutamayacağımı düşündüğüm bir an vardı, çünkü karanlık ışıktan önce vardı ve son yıldız söndükten sonra da var olacaktı. Karanlık her zaman oradadır. Sonunda her zaman kazanır."

"Evet, Anita, gerçek bu." "Ama

ben kazandım."

"mı?"

Ona kaşlarımı çattım. "Artık bilmece yok Kaazim. Sadece söyle, her ne ise."

"Anne, iradesine boyun eğdirmek istediği vampirlere eziyet ederdi. Onların rüyalarına musallat olur ve bazıları Damian'ın bugün yaptığı gibi derilerinden kan akıtırdı."

"Bunu Marmee Noir yapmadı Kaazim, çünkü o öldü." "O öldü ama

sen buradasın."

"Evet, ben de öyle dedim. Ben kazandım, o kaybetti. Ben yaşıyorum, o öldü."

İçini çekti ve başını salladı. "Ondan sanki bıçaklayıp ölmesini izleyebileceğin bir bedenmiş gibi bahsediyorsun Anita, ama o saf ruhtu. Kendisini takipçilerinin bedenlerine yerleştirdi ama bir beden kullanmak zorunda değildi."

"Evet, Ölüm Aşığı da bu numarayı yapmayı başardı ama tıpkı diğer konsey üyelerinizden biri olan Gezgin gibi orijinal bedenine zarar vermemesi gerekiyordu."

"Tüm Karanlığın Anası konsey üyesi değil, Anita." "O onların kraliçesiydi, biliyorum."

"Hayır, bilmiyorsun. Onu özümsediniz, içtiniz ve belki de öldü ama gücü ölmedi çünkü onu kendinize aldınız."

Damian, "Hepimiz Anita'nın gücü kendi eline aldığını biliyoruz," dedi.

Bobby Lee, "Hepimiz böyle bir şey bilmiyoruz," dedi.

Ona baktık. "ama Bobby Lee, bana bilmediğini söyleme."

"Evet, ama bunu bu odanın dışında herkesin önünde tartışmanızı istemiyorum."

"Kaazim zaten biliyor."

"Yine de Jean-Claude'un kral olmasına karşı çıkan tartışmalardan biri, büyük kötüyü öldürenin o değil, siz olduğunuzdur."

Kaazim, "Hizmetçiye ait olan her şey efendiye aittir," dedi.

"Evet, ama Jean-Claude'a karşı olan vampirler efendinin vampir değil büyücü olduğunu ."

Kaazim başını salladı. "Damian'ı Anita'nın vampir hizmetkârlar yaptığının kanıtı olarak kullanıyorlar."

"Yani bazı vampirler Jean-Claude'un da benim olduğunu mu düşünüyor?"

"Evet."

"Bir vampirin aynı anda sadece bir hizmetkârı olabilir."

"Bir vampir olarak aynı anda yalnızca bir hayvan çağırabilirsiniz, ancak çağırabileceğiniz yaklaşık bir düzine hayvanınız var, bu nedenle birden fazla vampir hizmetkârınız olabileceğini düşünmek çok da mantıksız değil."

Onunla tartışmak istiyordum ama nasıl yapacağımı bilemiyordum. "Jean-Claude benim hizmetkârım değil."

"Bundan nasıl emin olabiliyorsunuz?"

"Damian'la gücüm kesinlikle böyle çalışmıyor ve o benim hizmetkârım."

"Arayacağınız leopar Nathaniel, arayacağınız kurt Jason ve arayacağınız tüm kaplanlarınızla bağlantınız farklı olduğu için."

Ağzımı açtım, tekrar tartışmak istedim ama mantıklı bir argümana ulaşabileceğimden emin . Nathaniel'in kollarını kendime daha sıkı sardım ve Damian'ın elini sıktım. Jean-Claude hakkında söylediklerimin doğru olmadığını biliyordum ama bunu konuşarak kanıtlayamazdım, sadece hissettiklerimle kanıtlayabilirdim ve hisler çok kötü tanıklık ederdi.

"Peki bunların olanlarla ne ilgisi var? Damian'la?" Ben Kaazim'in beni içine soktuğu mantık labirentinde yolumu bulmaya çalışırken Bobby Lee sordu.

"Anita Hepimizin Annesi'nin gücünü özümsedi ama o genç ve deneyimsiz. Bu bir bebeğe AR tüfeği vermek gibi bir şey. Doğru ellerde son derece güvenli bir araçtır, ancak yanlış ellerde çok zarar verebilir."

"Ne?" Ben sordum.

"Ya Damian'ın sorununa sen neden oluyorsan, Anita? Güç İçinden akan ve nasıl kontrol edeceğini bilmediğin bir güç. O senin vampir hizmetkârın ve sen ondan neredeyse her şekilde kaçtın ama bir vampirin gücü hizmetkârlarını kendine çeker. Sen onu görmezden geliyorsun ama gücün görmezden gelmiyor."

"Bunu ona ben yapmıyorum."

Damian, "Bu Anita'nın gücü gibi hissettirmiyor," dedi.

"Beni dinlemedin mi? Bu Anita'nın gücü değil. Sadece onun içinde bulunuyor, ama onun değil."

"Sen neden ?" diye sordum.

"Bekle," dedi Damian. "Bu gücün Tüm Karanlıkların Anası'nın gücü olduğunu mu söylüyorsun?"

"Neredeyse," dedi Kaazim.

"Neredeyse derken ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Bunun Tüm Karanlığın Annesi'nin gücü olduğunu söylemiyorum. Tüm Karanlığın Annesi *olduğunu* söylüyorum."

"Hayır, bedenimi ele geçirmeye çalıştı ama ben onu durdurdum."

"Yapmak istediği şeyi yapmasına yardım ettiniz mi, etmediniz mi?"

Başımı salladım. "O öldü."

"Onun gücünü, büyüsünü, ruhunu yedin ve o sadece buydu, sadece ruh. Belki istediği gibi olmadı ama o senin içinde."

"Beni kontrol edemiyor ve istediği de buydu." "Doğru, ama eğer

oradaysa, Anita, beni nasıl kontrol edeceğini bulmaya çalışıyordur. Yeni bir araba gibi çalışıyorsunuz. Belki de Damiana olan şey gaz pedalını kullanmayı öğrenmesi ya da bir virajda nasıl drift yapacağını bulmasıdır."

"Hayır," dedim ve sesim bundan çok emin geliyordu.

"O zaman eğer bu Anne değilse, bu onun gücüdür ve senin Damian ile daha sıkı bir bağ kuran bu güç, ona kaçak bir vampir gibi davranıyor."

"Kaçak vampir, bu da ne demek oluyor?"

"Daha fiziksel ve daha az ruhsal olduğunda, bazen ona yakın olmasını istediği vampirler ondan kaçardı. Gidebildikleri kadar uzağa kaçarlardı. Onları yakalamamız için bizi gönderirdi ama sonra gücü arttı. Onları rüyalarında avlayabiliyor, istediğini yapana kadar onlara eziyet edebiliyordu."

Söylediği her şeyi düşündüm ve sonunda sordum: "Onu kendime yakınlaştırmak için ne yapabilirim? Yani, o tam burada, elimi tutuyor."

"Jean-Claude'un soyundan geliyorsun ya da gücün öyle, bu da şehvetin mallarla takas edilecek paran olduğu anlamına geliyor, Anita."

Ona baktım.

"Neden öyle bakıyorsun, Anita? Damian'la daha önce seks yaptın ve bir erkek için yeterince yakışıklı görünüyor. Neden ondan bu kadar kaçıyorsun?"

"Cardinale ve Damian'a tek eşliliklerini onurlandıracağıma dair söz verdim."

"Giysilerini almış, Anita. Sanırım işleri bitti," dedi Bobby Lee.

Başımı salladım. "Cardinale tam bir drama kraliçesi, aşırı bir kız."

"Bu ne anlama geliyor?" Damian sordu.

"Onu ne kadar sevdiğinizi görmek için tür test olarak eşyalarını dışarı taşımasını yadırgamazdım."

"Yani onu ne kadar özleyeceğimi görmemi istiyor." "Onun gibi bir şey."

Başını iki yana salladı. "Yüzyıllarımı Beni Yapan Kadın için sürünerek geçirdim. Bunu bir daha yapmayacağım." Kendisinden başka herkese aitmiş gibi görünen odayı işaret etti. "Cardinale için yeterince süründüm zaten."

Kaazim, "Eğer ilişki sona erdiyse, o zaman onların tek eşliliğine saygı gösterme sözünüz de sona ermiştir" dedi.

"Onu ne kadar çok sevdiğini hissettim," dedim.

"Elimi tutuyorsun. Kalkanlarımı indireceğim. Tam olarak ne hissettiğimi hissedebilirsin."

"Kalkanları şimdi indirirsen ben hissederim," dedi Nathaniel.

"Biliyorum," dedi Damian.

"Cardinale hakkında ne hissettiğini neden bilmemi istiyorsun?" diye sordum.

"Neden gerginsin Anita?" Kaazim sordu. "Emin
değilim."

"Eğer beni istemiyorsan, bu senin hakkın." Damian geri çekildi Elimden kurtuldu ve ikimizle olan fiziksel bağlantısını kaybetti. Hâlâ bir korku filminin figüranı gibi kendi kurumuş kanıyla kaplıydı. Sanırım üçümüz de korku filminden kaçmış gibiydik.

"Seni istemediğimden değil, Damian. Sen çok güzelsin." "O
zaman neden tereddüt ediyorsun?" diye sordu Kaazim.

"Bu gerçekten seni ."

"Benden yardım istediğinde, bunu benim işim yaptın." "Peki,
teşekkür ederim ve şimdi geri çekil."

"Kraliçemizi yok ettin, Anita. Yaşam tarzımızı ve varoluş nedenimizi sona erdirdin. Artık sen bizim karanlık kraliçemizsin ve Jean Claude da kralımız. Biz senin korumanız. Senin iyiliğin nasıl bizim işimiz olmaz?"

O böyle söyleyince, ona kızmak zordu ama çok istiyordum. "Peki kiminle seks yaptığım seni neden ilgilendiriyor?"

"Şiddetten beslenen bir soydan geliyor olsaydınız,
Ona zarar vermeni söylerdim. Eğer bir terör soyundan geliyorsa, senden korkmasını sağla . Eğer öfke ise, o zaman ona öfkelen. Ama senin gücünü elinde tutan şehvettir."

"Öfkeyle beslenebilirim," dedim.

"O zaman onu kızdırın ve öfke çığlıklarıyla onu kendinize bağlayın. Belki de ona vur. Bu size ondan daha fazla yiyecek çekmenizi sağlayacaktır."

"Eğer senin için her şey aynıysa, sadece seks yapmayı tercih ederim," dedi Damian. "Ben seks diyorum," dedi Nathaniel.

Damian'ın buna itiraz etmesini bekledim.
seks üçümüzü de kapsayacaktı ama o sadece bana bakmaya devam etti.

"Anita," dedi Bobby Lee, "neden bu konuda tuhaf davranıyorsun?"

"Düzenli sevgililer listeme bir isim daha eklemekten kaçınmanın tuhaf olduğunu düşünmüyorum. Sanırım sahip olduklarıma yeterince ilgi gösterme sınırımı aştım."

"Seni endişelendiren tek şey buysa, Anita, ben büyük, yetişkin bir vampirim. Kalpler ve çiçekler beklemiyorum." Damian baktı "Sanırım bir süreliğine yeterince çiçek aldım." diye ekledi.

"Sana inanmıyorum."

Elini uzattı. "Bana dokunun, kalkanlarınızı indirin ve ben de o."

"Anita, sadece dokun ona ve o zaman gerçekten nasıl hissettiğini anlayalım. Hayır.
Taahhütler, söz vermek yok, sadece ona dokun," dedi Nathaniel, bana sıkıca sarıldı ve son sözünü neredeyse yanağıma doğru söyledi.

İçimi çektim, sonra Damian'a uzandım. Çok kan kaybettiği ve henüz beslenmediği için eli garip bir şekilde sıcaktı. Biz
ellerimizi birbirine sardık, birbirimizin gözlerinin içine baktık ve kalkanlarımızı indirdik. Nathaniel bana tutundu ama vampire dokunmak için hiçbir hareket yapmadı.

Ben çok dikkatli bir şekilde pek bir şey hissetmiyordum ama Damian birçok şey hissediyorum. Üzgün, yorgun, kızgın, kafası karışık ama en çok yorgun. Cardinale pek çok yoğun kıskanç insanın yaptığı şeyi ; onu yıpratmış, duygusal olarak yıpratmıştı. O sevgiyi hissetmeye çalıştım.

Birkaç saat önce ofisinde bir anlığına gözüme çarpmıştı ama bulamamıştım. Bu ne anlama geliyordu ki? Gerçek olmadığı mı, yoksa Cardinale'in sonuncusunu da tükettiği mi, sanki aşk ikinizin de sevgiyle, şefkatle, neşeyle, seksle, her şeyle doldurduğunuz bir bardak olabilirmiş gibi
sizi bir çift yapan şeydi, ama fincanı doldurabilseydiniz, zulüm, keder, acı, kıskançlık ve öfkeyle de kurutabilirdiniz.

"Çok üzgünüm Damian," dedim sonunda.

"Biz de çok üzgünüz," dedi Nathaniel.

"Kendimi hissediyorum. Bunu daha fazla yapamam,"
dedi. "Neyi yapamazsın?" Ben sordum.

"Cardinale ve ben."

"Bitmiş
hissediyorsun."

Başını salladı. "Sanırım öyleyim."

"Tamam o zaman, hadi ."

Hâlâ duygusal olarak bağlıydık, bu yüzden bir umut parıltısı ve hemen arkasından gelen arzuyu hissettim. Benimle seks yapma ihtiyacı o kadar yoğundu ki bir an için nefesimi tutmama neden oldu. Kalkanlarımı tekrar yerine yerleştirdim ve birden sadece el ele tutuşmaya başladık. Güzeldi ama bir saniye öncesinin samimiyeti değildi.

Nathaniel'in vücudu sanki kalkanları çarpmam onu gerçekten incitmiş gibi bana karşı sarsıldı. "Sen iyi misin?" diye sordum.

"Bir dahaki sefere bunu yapmadan önce beni uyar, Anita; bu çok acıttı."

"Özür dilerim. Kimseyi incitmek istememiştim."

"İhtiyacımı hissettiğin ve bu seni rahatsız ettiği için üzgünüm," dedi Damian ve elini benimkinden çekmeye çalıştı.

Kendimi tuttum ve "Duyguların biraz yoğundu ama sorun değil, ne hissediyorsan onu hissetmeye hakkın var" dedim.

"Seni kaçırmadı mı?"

"Herkes arzulanmayı sever ve metafiziğimiz birbirimizi arzulamak zorunda olduğumuz anlamına gelir; Kaazim'in dediği gibi, şehvet benim soyumun parasıdır."

"Bunun seni rahatsız ettiğini biliyorum ama bunun terör, öfke ya da diğer korkunç şeyler olmamasına sevindim, Anita."

"Seni suçlamıyorum ve dürüst olmak gerekirse, seks ölümden daha kötü bir kader değil ve Ölümün Sevgilisi'nin her ölümden beslenebileceğini biliyorum

ki bu da soyundan gelmek için oldukça korkunç bir soy olurdu. Jean-Claude'un soyu dışarıdaki en kötü şey değil."

"Hayır, değil."

"Bunun ne kadar doğru olduğunu bilemezsin," dedi Kaazim. Vücudunda hafif bir titreme oldu ve ürperdiğini fark ettim. Harlequin'ler çoğunlukla korkunun bu kadar açık bir şekilde sergilenmesine karşı dayanıksızdı, bu yüzden hatırladığı şey gerçekten korkunç olmalıydı. Ona ne hatırladığını sormadım. Kendi kötü anılarımdan yeterince vardı; daha fazlasına ihtiyacım yoktu.

"Duş alalım, şu pisliği üzerimizden atalım," dedim ve Damian'ı banyoya doğru götürmeye başladım.

Bobby Lee, "Harris üçünüzü gözetimsiz bırakmama emri aldığını söyledi," dedi.

"Evet, sanırım öyle."

"O zaman kapıyı açık bırak."

"Bundan biraz daha fazla mahremiyet istiyorum," dedim.

"İstediğini biliyorum hayatım ve bunu sana vermeyi çok isterim ama kapıyı kapatırsan ve kötü bir şey olursa Jean-Claude'a, Micah'a ya da herhangi bir arkadaşına kapıyı açık sağlayamayacak kadar hassas olduğumuz için yaralanmana nasıl izin verdiğimizi açıklamak istemiyorum."

İçimi çektim ama sanırım onu suçlayamazdım. Eğer pozisyonlar Tersine, ben de bunu açıklamak istemezdim. "Peki, ama kapıdan uzak durun; bana biraz mahremiyet yanılsaması verin."

"Sen nasıl istersen, sevgilim."

"Saçmalama, Bobby Lee."

Sırıttı. "Bunun için üzgünüm."

Nathaniel, "Temizlendikten sonra duşta seks yapmayı planlıyorduk ve senin görebiliyor olman Anita'yı çok rahatsız edecek," dedi.

"Duşta seks yapmayı kabul ettiğimi hatırlamıyorum," dedim.

Nathaniel bana o sabırlı bakışını attı. "Anita, Damian'la sadece uyumayı denedik ve kabuslar ve kanlı terlemeler düzelmedi."

"Daha da kötüleştiler," dedim.

"Kan, evet, ama geçen seferkinden çok daha fazla değil. Kabus da o kadar kötü değildi," dedi Damian.

"Gördün mü?" Nathaniel söyledi.

"Neden her sorunun seksle çözüldüğünü anlamıyorum."

"Her sorun değil. Bazen insanları öldürmek zorunda kalıyoruz. Çözüm olarak bunu mu tercih edersiniz?" Nathaniel sordu.

"Hayır," dedim, sesim kendime bile huysuz geliyordu.

Bobby Lee, "Duşta seks yapmaya başlarsanız gözlerimizi kaçırırız," dedi.

Kaazim, "Yanlış bir anda kafamı çevirirsem Damian'ın onlara zarar vermesinden korktuğum için yapmayacağım," dedi.

"Anita'nın kendini daha iyi hissetmesini sağlamak için kibarca bir kurmacaydı Kaazim." "Ah, özür dilerim. Her şeyi berbat mı ettim?"

"Boş ," dedim.

Nathaniel ikimizi de tekrar banyoya doğru götürmeye başladı.

"Gerçekten duşta seks yapmamızı mı planlıyorsun?" Damian iki şekil değiştirenin de onu duyacağını bilmesine rağmen sesini alçaltarak sordu; bazen elimizdeki tek şey illüzyondur.

"Evet," dedi Nathaniel.

"Hayır," dedim.

"Bir karar verdiğimizi bilmek güzel," dedi, alaycı ve biraz da kendine gülüyormuş gibi konuşmayı başararak.

"Duş olmazsa, temizlenip yatağı kullanırız diye düşünüyordum ama şimdi daha çok seyircimiz var ve Anita bunu Bobby Lee ve Kaazim'in önünde yapmayacak."

Damian iki muhafıza tekrar baktı. "Ben de izlenmekten pek hoşlanmıyorum."

"Öyleyim, ama ikisinin de röntgenci sanmıyorum ve siz ikiniz de onlar izlerken bunu yapmayacaksınız, o yüzden duş alalım," dedi.

Damian yüzünde kuruyan kana dokundu. "Ne yaparsak yapalım, önce bunun üzerimden çıkmasını istiyorum."

"Merak etme," dedi Nathaniel. "Biz temizlenene kadar seks olmayacak."

"Seksin gerçekleşmesini hiçbir şekilde kabul etmedim," dedim.

"Önce temizle. Sonra bakarız," dedi Nathaniel, ama bu konuda benden ya da Damian'dan çok daha neşeli görünüyordu

Mesele. Nathaniel onun tarafını tuttuğunda vampir garip bir şekilde sessizleşmişti. Damian'ın, Nathaniel'in onun erdeminin peşinde olmasından endişelenip endişelenmediğini merak ettim. Bu konuda endişelenmesine gerek yoktu; Damian'ın istediğini düşünseydi Nathaniel'in yıllar önce kirazını patlatacağını biliyordum. Bu kısmı yüksek sesle söylemedim, ama eğer
Nathaniel seks olayını zorlamaya devam etti.

10

DAMIAN duşu açmaya başladı ama ben kafamda hesap yaptım ve "Bu normal boyutta bir duş. Üçümüz buraya asla sığmayız."

Damian bana baktı ve yüzünde kuruyan kanla olduğundan daha kederli . "Ben burayı temizlerim, siz de duşunuzu alırsınız."

Nathaniel, "Daha büyük olduğu için neden üçümüz duşumuza gitmiyoruz?" dedi.

Başımı salladım. "Ben de bunu ima etmeye

çalışıyordum." "Gerçekten öyle miydi?" diye sordu.

"Evet, gerçekten; üçümüz de korkunç bir kabus gördük ve
Bazı yan etkileri hiç de fena değil," dedim, bir zamanlar çok güzel olan elime giderek daha fazla yapışmaya başlayan kana bakarak.
iç çamaşırıma ve tenime. "Sanırım şu anda hiçbirimiz yalnız kalmak istemeyiz."

"Hayır," dedi Damian.

"Neredeyse hiç yalnız kalmak istemiyorum," dedi Nathaniel ve Damian'ın elinden tutup bana doğru yönlendirdi. Beni önlerinden iterek kapıdan geçirdi ve Bobby Lee ile Kaazim'in yatağın yanında, banyoyu görebilecekleri ve belki de oturabilecekleri bir yerde durduklarını gördü.
Yatağa uzan.

"Bir sorun mu var?" Kaazim sordu.

"Duş çok küçük," dedi Nathaniel ve ikimizi kapıya doğru sürmeye devam etti. Bobby Lee kapıyı açmak için acele etmek zorunda kaldı.
Biz oraya varmadan önce.

Gülmeye başladım. "Acelen ne?"

"Üzerindeki kanı temizlemek istemiyor musun?" diye sordu.

"Evet."

"O zaman şimdiki zaman gibisi yok."

Ona kaşlarımı çattım ve Damian'a baktım, o da bana şöyle bir baktı Bu da acelenin ne olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığını gösteriyordu. Bobby Lee koridorda Nathaniel'in, Micah'nın ve benim odama doğru ilerledi. Kaazim arkadan geldi. Birdenbire dakikalar önce önünden geçtiğimiz odaya geri dönmüştük.

Bobby Lee kapıyı açtı ve Nathaniel ikimizi de içeri soktu ve neredeyse bizi banyoya doğru çekiyordu. Odamız kişiliklerin bir karışımıydı; üç duvar soluk yeşil, dördüncü duvar ise koyu lavanta, neredeyse mordu. Yatağın başının dayandığı duvardı. Büyük boy yatak yeşil ve mor bir kumaşla kaplıydı.

Mor şal desenli yatak örtüsü, Nathaniel'in istediği tavus kuşu desenli örtü ile bir uzlaşmaydı. Düşünmüştüm ki

Şal deseni berbat görünürdü ama aslında güzel görünüyordu. Çeşitli boyutlardaki mor, yeşil ve deniz mavisi yastıklar yatağın etrafına ustaca serpiştirilmişti. Tavus kuşu rengindeki minderlerin arasında doldurulmuş bir oyuncak penguen duruyordu. Oyuncak yatağa uymuyordu, ama o penguen Sigmund'du.

Hayatımdaki erkeklerden herhangi biriyle tanışmadan çok önce konfor nesnesi. Uzak köşede bir sandalyenin üzerinde ve etrafında daha fazla penguen vardı. Bu benim penguen koleksiyonumun yarısıydı; diğer yarısı evde

Jefferson County. Benimle birlikte Sirk'ten eve gidip gelen tek kişi Sigmund'du. Artık nadiren onunla aynı yatakta uyuyordum, çünkü iki ya da daha fazla kişiyle

Ona yer yoktu ama gece kaldığım yerde olduğunu bilmek hoşuma gidiyordu.

Bir duvarda resimlerden oluşan bir kolaj vardı, çünkü burada evdekinden daha fazla duvar alanımız vardı. Resimler çoğunlukla samimi fotoğrafları, hepimizin derken kastediyorum. Birlikte yattığımız ya da güçlü bir bağımız olan neredeyse herkes çerçeveli fotoğrafların bir yerindeydi. Duvarda Micah'nın ailesinin fotoğrafları da vardı ama ben bunun garip olduğunu söyleyerek itiraz etmiştim.

babası ve kardeşleri bize bakarken seks yapıyorduk, bu yüzden onları Jefferson County'deki evin oturma odasında dik duran çerçevelere taşımıştı. Ayrıca ikimizin küçüklük fotoğrafları da vardı.

Çocuklar orada ailesinin arasına karışmışlardı, hatta benim ailemden de birkaç resim vardı, ancak bunlar itirazlar üzerine eklenmişti. Nathaniel'in ekleyecek aile fotoğrafı yoktu ve çocukluk fotoğrafları da yoktu.
Evden kaçarken üzerinde sadece kıyafetleri vardı.
giyiyor. Üvey babası, ağabeyi Nicholas'ı gözleri önünde öldüresiye dövdüğünde yedi yaşındaydı. Kardeşinin son sözleri Nathaniel'e kaçmasını söylemekti, o da öyle yaptı. Ağabeyinin ya da annesinin bir fotoğrafı olmadığı için pişman olduğunu biliyordum.
Kanser olduğunu düşünüyordu ama kanser olduğunda o kadar küçüktü ki emin olamıyordu. İlk başta kendi fikri olan koleksiyonlara ekleyeceği çocukluk fotoğrafları olmadığı için pişman olduğunu biliyordum.
yer.

Resimlerin altında bir kitaplık vardı. Çoğunlukla çocuk kitapları vardı, çünkü birbirimize okuduğumuz kitaplar bunlardı.
Çoğu. Birbirimize kitap okumaya Nathaniel daha önce hiç kimsenin ona *Charlotte'un Ağı'nı okumadığını* söylediğinde başlamıştık, ki bu benim favorilerimden biriydi, ya da *Peter Pan*, Micah'ınkilerden biriydi. O zamandan beri başka şeylere geçtik, Rex Stout'un Nero Wolfe kitapları ve Spenser kitapları gibi birkaç yetişkin gizemi ekledik.
Robert B. Parker ve hatta babamın ve Micah'ın favorisi birkaç Louis L'Amour Western romanı. Şu sıralar
Dodie Smith'*in* yazdığı *Yüz Bir Dalmaçyalı*'yı birbirimize okuduk. Kitap filmden çok daha iyiydi, ancak Micah ve ben son zamanlarda o kadar çok şehir dışındaydık ki, kitabın ritmini tekrar yakalamak için baştan başlamamız gerekebilir.

Kitaplığın hemen önünde küçük, çoğunlukla deniz mavisi bir halı ve salonun orta kısmının çoğunu kaplayan çok daha büyük kare bir halı vardı.
İçinde biraz siyah olan morun tüm tonlarını barındıran bir odaydı. Şu anda üzerinde durduğumuz halı ise çoğunlukla yeşil, arada bir de mor renkliydi. Farklı renklerdeki halıların birbiriyle çatışacağını düşünmüştüm ama bir şekilde hepsi bir arada çalışıyordu. Renk koordinasyonunu Nathaniel yapmıştı. Micah kısmen renk körüydü ve benim de bir odada desenleri nasıl karıştıracağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

"Eminim dolabınızda sadece Anita'nın kıyafetleri yoktur," dedi Damian. "Dolabı paylaşıyoruz," dedim.

"Yine de normal bir taneden daha büyük, bu yüzden paylaşması daha kolay."

Nathaniel kapıyı açmak ve aslında küçük bir gömme dolabımız olduğunu göstermek için odanın karşısına geçti, bu da bizimkini gömme dolabı olan birkaç odadan biri yapıyordu. Gerçi Jean-Claude'un yatak odasındaki taş duvarların da buradaki gibi kayadan delinmeye dayanıklı olup olmadığını görmek için aynı müteahhitle görüşüyorduk.

"Bir çiftin odasının böyle olması gerekir; burada üçünüzden de parçalar görebilirsiniz."

Oda değiştirmeye karar verdiğimizde bunu düşünmemiştim ve görünüşe göre Nathaniel de düşünmemişti çünkü Damian'a sarıldı ve "Başka bir partnerin seni kontrol etmesine asla izin vermeyeceksin" dedi.

"Beni kontrol etmeyen bir kadınla nasıl iletişim kuracağımı bilmiyorum."

Ona baktık ama ciddi görünüyordu. "Yani Anita'nın seni kontrol etmek istememesi seni çok rahatsız ediyor olmalı," dedi Nathaniel.

"Sanırım öyle."

Arkama baktığımda Bobby Lee ve Kaazim'in banyonun içini görebilecekleri bir yer bulmaya çalıştıklarını gördüm. Duşta izlenmekle ilgili sorunlarımı çözememiştik ama artık o kadar da umursamayacak kadar yorulmuştum. Kâbus uykumuzu bölmüştü.

saatler kalmıştı ve sonunda bunu hissetmeye başlamıştım. Zombi yetiştirmek enerji gerektiriyordu ve henüz kahvaltı etmemiştim, hatta kahve bile içmemiştim. Birden acıktım.

"Acıktım."

Nathaniel, "Duşlar, seks, *ardeur*'u beslemek ve sonra gerçek yiyecek alacağız," dedi.

"Gerçek seksi kabul ettiğimden emin değilim," dedim.

"Dün gece *ardeuru* beslemedin," dedi Nathaniel.

"Kahretsin, vermedim. Bu yüzden bu kadar açım."

Bobby Lee, "*Ardeur'*u gerçekten besleyecek misin, Anita?" dedi.

"Sanırım beslemek ; Jean-Claude'un kana susamışlığı gibi, ya da senin

Et açlığı; eğer çok kötüleşmeden beslerseniz, üzerinde daha fazla kontrol sahibi olursunuz. Hiçbirimizin *ardeur'*un kontrolünü kaybetmemi isteyeceğini sanmıyorum." Bu, Jean-Claude'un etten beslenmesini sağlayan güçtü.

Guilty Pleasures'daki müşterilerin şehveti ve gerçek

Ben de dahil olmak üzere sevgilileriyle birlikteyken seks yapardı. Bu onun Belle Morte'dan gelen orijinal kan bağının bir parçasıydı ama bizim versiyonumuz sadece şehvetten ibaret değildi, Belle'kıyasla şehvetin içine daha fazla aşk karışmış gibiydi. Bu güç bana Jean-Claude'dan miras kalmıştı. Şimdi, onu yeterince sık beslemediğimde çoğu yarayı iyileştirme yeteneğim
insan-normale dönmeye başladı. İyileştirme yeteneklerim hayatımı birden fazla kez kurtarmıştı.

"O zaman Kaazim ve ben kapıya yakın bir yerde bekleyeceğiz."

Kaazim, "Jean-Claude onları gözetimsiz bırakmamamız gerektiği konusunda çok netti," dedi.

"O zaman sadece seks yapıyorlardı. *Ardeur* beklenmedik bir şekilde odaya yayılabilir. Kimsenin yemeği olmak istemiyorum."

"Kimsenin seks kölesi de değilim," diye ekledi Kaazim.

"Buna içerliyorum. Ben insanları seks kölesi yapmam."

"Bilmiyorum Anita," dedi Nathaniel. "zaman senin seksini arzuluyorum."

"seks istiyorsun."

Gülümsedi. "O da var ama terapistim artık resmen bağımlı olmadığımı söylüyor."

"Bildiğim iyi oldu ve yaşasın sen," dedim ve ciddiydim.

"Seksi çok seviyorum ama artık iyileşmekte olan bir bağımlıyım. Seksin benim için tek değer olduğunu düşünüyordum, bu yüzden iyi olduğumu düşündüğüm tek şeyi sundum, o da seksti."

Yüzünün kanla kaplı olmayan tarafına dokundum ve ona gülümsedim. "Sen benim için seksten çok daha fazlasısın."

"Bunu biliyorum; her şeyi anlamama yardımcı olan şeylerden biri de bu," dedi elini benimkinin üzerine bastırarak.

Bobby Lee, "Heyecanın arttığını anda kapının dışında olacağız," dedi.

Ona ve Kaazim'e baktım. İkisi de gergin görünüyordu. İkisini de hiçbir şeyin ürkütemeyeceğini söyleyebilirdim ama bu. "Kimseyi seks kölem yapamayacağımı biliyorsunuz, değil mi?"

"Sizinle seks yapan herhangi biri durmak istedi mi?" Kaazim sordu.

"Evet."

"*Ardeur'u* bir güç olarak edindiğinizden beri mi?"

Tabii demeye başladım ama sonra kendimi durdurmak zorunda kaldım. Kahretsin, sanırım haklıydı. "Bilmiyorum. I . . . Sanırım hayır."

"O zaman siz o gücü yükselttiğinizde biz dışarıda bekleyeceğiz," dedi.

Mantıklı argümanlarım kalmamıştı, bu yüzden tartışmaya çalışmayı bıraktım. Birkaç yıl öncesine kadar tartışırdım.
ama terapi bana şunu anlamamda yardımcı oldu
Bazı şeyleri oluruna bırakabileceğimi düşündüm. Buna izin verdim ve kapının yanında durmalarına izin verdim, bu da artık banyoyu hiç göremeyecekleri anlamına geliyordu. Alçakgönüllülüğüm kurtulmuştu.

11

Odamızdaki DUŞ, üçümüz için de yeterli . Birden fazla duş başlığı vardı; aslında su o kadar çok yönden geliyordu ki, eğer tek başımaysam sadece kısmını açıyordum. Tamam, bir tanesini açtım ama Nathaniel'in
duşun farklı bir görünümü. Tüm duş başlıklarını ve olabildiğince çok, gürül gürül akan suyu seviyordu. Menteşeli cam kapıyı açtı ve suyu açabilmek için içeri girdi. Şortunu çıkarma zahmetine bile katlanmamıştı. Sıcaklık kadranını biraz daha soğuk olacak şekilde ayarladı, ardından ilk soğuk su patlamasının kendisine çarpmaması için bir kenarda durdu. Bize dönerken suyun akmasına izin verdi.

"Hepimizin üzerinde çok fazla kıyafet var," dedi.

"Sanırım odadaki tek teşhirci sensin," dedim.

Başını iki yana salladı. "Anita, bu teşhirci olmakla ilgili değil. Sadece üçümüz varız. Birbirimizi çıplak görmemizde bir sakınca yok."

Damian'ın sesi yumuşak ve hüzünlüydü, "Anita'nın bizi kendisine hizmetkâr olarak bağladığı ilk geceden beri birbirimizi çıplak görmedik," dedi.

"Bu doğru görünmüyor," dedim.

Damian, "Nathaniel'i çok çıplak gördün," dedi ve sonra gülümsedi. "Hepimiz onu burada dolaşırken çıplak gördük."

"Ben bir hayvanım; hiçbirimiz kıyafet sevmeyiz."

"Micah yatak odasının dışındayken kıyafet giyiyor," dedim.

Nathaniel gülümseyerek ve kaşlarını sallayarak, "Bu sadece kibarlık," dedi.

Kısmen onun konuşmasından, kısmen de mutlu bir utanca yakın bir şeyden dolayı güldüm.

Damian, "Geri kalanımız onun bu düşüncesini takdir ediyoruz," dedi.

Ona baktım, bir gülümseme görmeyi bekliyordum ama ciddi görünüyordu. "Micah'ın iyi ama korkutucu derecede büyük değil."

Damian soluk bir kaşını kaldırdı.

"Ah, hadi ama," dedim.

"Anita, eğer Micah'nın korkutucu derecede iri olduğunu düşünmüyorsan, o zaman gerçekten iri yapılı erkeklerden hoşlandığına dair söylentiler doğru olmalı."

Nathaniel gülümseyerek, "Oh, bu bir söylenti değil," dedi.

Damian başını salladı. "Ben de düşünmüştüm." Haberlerden olması gerekenden çok daha mutsuz görünüyordu.

"Ben sadece beden kraliçesi değilim," dedim. "Beceri de önemli."

"Evet, evet, öyle," dedi Nathaniel, kollarını bana dolayarak, yüzlerimiz neredeyse öpüşecek kadar yakındı. İkimiz de hâlâ kan içinde olmasaydık daha romantik olabilirdi,

Ama birkaç santim öteden gözlerinin içine bakınca bunun o kadar da önemi yoktu. O kesin gülümseme ile gülümsedi.

Benimle ve bana yapacakları yaramaz şeyleri düşünüyordu. Bu benim de gülümsememi ve bakışımın kendi versiyonunu yapmamı sağladı.

Damian, "Yeterince başarılı olamadığım için üzgünüm Anita," dedi.

İkimiz de irkildik ve kollarımız hâlâ birbirimize sarılıyken dönüp ona baktık. "Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Nathaniel, "Eğer Micah ile boy ölçüşemeyeceğinizi kastediyorsanız, o zaman hiçbirimiz ölçüşemeyiz, belki Richard hariç," dedi.

"Güven bana Damian, yatak odasında hoşlandığım şey sadece boyuttan ibaret değil."

Sonra yere baktı ve "O zaman seni başka şekillerde hayal kırıklığına uğrattığım için daha da üzgünüm" dedi.

Nathaniel'le bakışlarımızı değiştirdik; omuz silkti ve beni bıraktı, ben de Damian'ın önünde durmak için hareket edebildim. Ona dokundum

Sanki onu incitmişim gibi irkildi. "Damian, sen . ." Nasıl düşünmeye çalıştım, çünkü eğer yanlış anladıysam ve

yanlış bir şey yaparsa, o zaman ona sahip olmadığı bir kompleks verebilirim.

Nathaniel, "Sence Anita'nın daha fazla seks için geri dönmemesinin nedeni seninle mutlu olmaması mı?" diyerek bana yardımcı oldu.

Damian başını salladı ama hâlâ göz teması kurmuyordu. Yeşil gözleri yüzümü görecek kadar açıldı ve orada gördüğü şey bana biraz daha sert bakmasına neden oldu. Ben de onun gibi bakıyor olmalıydım. Benim hissettiğim kadar şaşkındı. Sonunda birkaç kelime buldum ve "Damian, sana yemin ederim ki yeteneklerin, eksikliğin ya da seninle ilgili herhangi bir şey seni sevgili olarak takip etmememin nedeni değildi" dedim.

Nathaniel benim yerime, "Yeteneksiz olduğunuzu kastetmedi," diye ekledi.

Ona baktım ve sonra tekrar vampire döndüm. "Hayır, tabii ki hayır."

"Peki ondan sonra neden beni hayatının o kısmından çıkardın?"

"Bilmiyorum, bunu öğrenmenin oldukça bunaltıcı olması dışında İmkânsız olması gereken bir vampir hizmetçim ve sadece vampir olsaydım işe yaraması gereken bir hayvanım vardı."

Nathaniel, "O gece benimle hiç seks yapmadı, unutma," dedi.

"Ondan sonra aylarca sevgilim olmadın," dedim.

"Neredeyse bir yıl," dedi.

Damian şaşırmış görünüyordu. "Ama o zamana kadar aylardır Anita ile yaşıyordun."

"Geriye dönüp baktığımda aptalca görünüyor ama Nathaniel'i erkek arkadaşım yapmamaya kararlıydım."

"Neden?" Damian sordu.

"Açıklaması zor," dedim, "ama o zaman bana mantıklı gelmişti."

"Yanına taşınmama ve seks yapmadan hayatının bir parçası olmama izin vermesi, bir insan olarak kendime değer vermeye başlamama yardımcı oldu. Anita'dan önce
birilerine sunabileceğim tek şeyin yatak odasındaki becerilerim ve güzelliğim olduğunu düşündüm."

"Seks yapmamanın iyi bir şey olduğunu mu söylüyorsun?" Damian sordu.

Nathaniel gülümsedi. "O zamanlar bu beni deli ediyordu ama uzun vadede evet, çünkü Anita'nın bana değer verdiğini, beni önemsediğini görebiliyordum.
seks olmadan. Belki de sadece seks yapmaktan ve kıyafetlerimi iyi görünmekten daha fazlası olduğunu fark etmeye başlamamı sağladı."

Damian bana baktı. "Tamam, sormaya korktuğum şeyi soracağım: Neden bir kez seks yaptığın ve sonra bir daha istemediğin tek erkek benim?"

"Sen değilsin. Byron'a sadece bir kez *ardeur* yedirdim!"

"Peki, neden sadece bir kez yattığın kadınları tercih eden tek erkek ben oluyorum?"

Cevabın ne olduğunu düşünmeye çalıştım, çünkü gerçekten bir cevabım yoktu. "Bilmiyorum."

Damian'ın yüzü bana inanmadığını gösteriyordu. "Her kadın neden bir erkek istemediğini bilir."

"Kimseyle yatmamak için savaştım, hatırladın mı? Jean-Claude, Richard ya da Nathaniel değil. Sanırım şimdiye kadar yattığım iki erkek
Onlarla ilk tanıştığım ve daha sonra seks yapmaya devam ettiğim kişiler Micah ve Nicky oldu."

Nathaniel, "Sin'le ilk karşılaştığınızda onunla yatmıştınız," dedi.

Başımı salladım. "Bu farklı. Tüm Karanlığın Anası
İkimizin de zihnini sikti ve beni kendisiyle uğraşmaktan alıkoymak için seçtiği diğer kurt kaplanlar gibi onu da bir çeşit dikkat dağıtıcı olarak kullandı.
planlar." Damian bana neden sonunda gerçek bir terapiye gittiğimi sormuştu; cevap vermek istememiştim çünkü Cynric-Sin'le her türlü sorunum vardı. Tanıştığımızda on altı, yanımıza taşındığında ise on sekiz yaşında olduğu için yaşından kaynaklandığını düşünmüştüm ama sonunda
yaş farkı olmadığını fark ettim. Birlikte geçirdiğimiz ilk geceyi tecavüz olarak görmemdi. O gecenin bir parçası olan tüm kurt kaplanlar, Tüm Karanlığın Annesi'nin temelde hepimize tecavüz ettiğini hatırlatıyordu. Bunu yapmak için başka bedenler kullanmıştı ama
hiçbirimiz için rızaya dayalı değildi. Crispin ve Domino benim birkaç yaşımdaydı - biri daha genç, diğeri daha yaşlı - ama onları da ana sevgililerimin bir parçası yapmamıştım. *Arada* sırada onları da heyecanlandırıyordum ama sonuçta onlar da Sin'in boyandığı aynı sorunlu fırçayla boyanmışlardı; hepsi
bana o geceyi hatırlattı. Bana kontrol kaybını, seçeneksizliği, ertesi sabah isimlerini bile bilmediğim yabancılarla yatakta uyandığımı ve bir gece geçirdiğimizi fark ettiğimi hatırlattılar.
seks partisi. Domino ve Crispin başka ilgi alanları bulmuştu ama Sin bulamamıştı. Bir tek o ısrar etmişti.

Onu reddetmek için sebep üstüne sebep bulmama rağmen benimle yaşadı. Annesi Darkest'in aklına girdiğinde on altı yaşındaydı ve bakireydi.
İkimizi de becerdi ve ilk seferinde benim vücudumu kullandı. Bu bana Cynric hakkında ne yapacağımı bilemediğim kadar çok sorun çıkardı ve sonra Günah lakabını kullanmaya karar verdi. Bu yaraya tuz basmak gibiydi.

Damian, "Her ne düşünüyorsan iyi bir şey olamaz," dedi.

"Bana karşı gerçekten dürüst oldun Damian, ben de aynısını yapmaya çalışacağım. Neden sonunda terapiye başladığımı sordun. Gerçek şu ki Cynric-Sin yüzünden. Birlikte geçirdiğimiz ilk geceyi hâlâ tecavüz olarak görüyorum. Bedenlerimiz oradaydı ama sanki tüm karanlığın anası
İkimiz de. Ona daha az bağlı kalmayı başarmamın ya da birbirimize olan bağımızı koparmaya devam etmemin nedenlerinden biri de bana o geceyi hatırlatması."

Damian bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı, kapattı ve sonunda, "Dürüstçe söyledin," dedi.

"Senin için çok mu fazla dürüstlük?"

"Hayır, hayır, sadece o gece yüzünden kendini mağdur hissettiğin için gerçekten üzgünüm. Olayı bu şekilde gördüğünü fark etmemiştim."

"O kelimeyi söyleyebilirsin Damian. Bunu tecavüz olarak gördüğümü fark etmedin."

"Ben bir erkeğim ve hayattayken bir Viking'dim. Bu kelimeyi gerçekten kullanamam, Anita."

"Erkek kısmını anladım ama diğerini düşünmemiştim. Sanırım o zamanlar bunu yanlış olarak görmüyordun."

"Doğru ya da yanlışın geçerli olduğundan emin değilim ama kültürel olarak
Yağmacılar. Sadece tecavüz etmedik; onları kaçırdık ve yanımızda eve getirdik ya da köle olarak başkalarına sattık, böylece diğer insanlar onlara tecavüz etmeye devam edebilirdi. Bu yüzyılda yaşamanın en zor yanlarından biri, yüzlerce yıl önce yaptığım bazı şeylere dönüp bakmak ve yaptıklarımla yaşamak."

"Bunun yanlış olduğunu düşünmedin mi?"

"Ben bunu yaparken değil, hayır ve eğer bunu açıklamamı isterseniz, cevapların hiçbirini beğenmeyeceksiniz. Cardinale'in hoşlanmadığını biliyorum."

"Ben o değilim."

"Hayır, ama sen vücudunu kendi vücudu olarak gören modern bir kadınsın. Kendini kendinden başka kimseye ait görmüyorsun ve kesinlikle hiçbir erkek için değil. Bin yıl önce çoğu kültürün kadınlara karşı ne kadar farklı olduğunu anlayamazsınız."

"Jean-Claude'un yüzlerce yıl öncesine ait bazı anılarına sahibim."

"Ama annesi ve kız kardeşleri tarafından büyütüldü ve daha sonra Soylu bir kadın, oğlu ve varisine eşlik etmesi için onu seçti.
Yüzlerce yıldır Belle Morte'un sarayının bir parçasıydı. Kendine has bir kadındı. Yüzyıllar boyunca etrafı
güçlü kadınlar; ben yapmadım, ta ki Beni Yapan Kadın beni alana kadar. O şeytani ve kıskançlığı bir korku gösterisine dönüştürüyor, ama o etrafındaki şey."

"Jean-Claude'un kadınlara yönelik hakim tutumun gerçekten bir parçası olmadığını, bu yüzden bunu benimle paylaşamayacağını söylüyorsunuz."

"Aynen öyle."

"Bütün sıcak suyu boşa harcıyoruz," dedi Nathaniel.

Sanki sıcak buharın nereden geldiğini unutmuşuz gibi ona baktık.

"Konuşmaya devam edeceksek, kapatacağım ve gerçekten temizlenmek için saklayacağım," dedi.

"Hepimizin gerekiyor," dedim.

"Siz ikiniz burayı temizleyebilirsiniz. Ben odama döneceğim." Aslında yanımızdan geçip gitmeye başlamıştı ama ben kolunu yakaladım.

"Gitme, Damian."

Bana, kolundaki elime ve sonra da yüzüme baktı. "Bana neden kalmam gerektiğini söyle, Anita."

"Jean-Claude hasta olmanın nedeninin seni uzakta tutmam olduğunu düşünüyor. Üçlümüzün bir bütün olabilmesi için daha fazla yakın ve kişisel zamana ihtiyacı var."

Nathaniel, "Kaazim'in dediği gibi: seks Jean-Claude'un soyundan gelen güçtür," dedi.

Damian ona baktı. "Üçümüz için seksin tam olarak ne anlama geldiğini müzakere etmemiz gerekebilir."

Nathaniel'in yüzünde biraz muziplik, biraz da daha fazlası olan bir sırıtış belirdi. "O zaman biz duş alırken pazarlık yapalım.

Kanını akıt. Sıcak suyun bir kısmını seks kısmı için kullanmak istiyorum."

Damian ve ben birbirimize baktık. Kan maskesinin içindeki yeşil gözleriyle bana bir soru sordu. Omuz silktim. "Kulağa bir plan gibi geliyor."

Gülümsedi. "Seni tatlı dilli şeytan seni."

Kaşlarımı çattım. "Bu da ne demek oluyor?"

Elimi sıktı. "Evet demek."

Evet cevabını aldım ve gerisini kendi haline bıraktım. Her seferinde bir ilişki engeli; hepsini birden atlamaya çalışırsanız yüz üstü düşersiniz

ve her şey dağıldı. Birlikte duşa girdik, üçümüz de dağılmaması için çok uğraştık.

12

, uzun saçlarımızı sımsıkı tutturmuşken
Nathaniel'in saçları vücudunun arka kısmının büyük bir bölümüne yapışmış olsa da omuzları, *ardeur*'u serbest bıraktım. Kaazim beni insanları seks kölem yapmakla suçlamıştı. Buna inanmıyordum ama ona bunu düşündüren güç buydu. Sonunda konsantre olmama izin verdim ve özlem , eğer duymama izin verirsem neredeyse her zaman olduğu gibi. Eğer *ardeur* iyi beslenmişse, o zaman başka bir yemeğe ihtiyaç duymak gibiydi, doldurulması gereken zayıf bir boşluk, ama daha fazla gidersem
Altı saatten fazla bir süre, birkaç öğünü kaçırdıktan sonra gerçekten acıkmak gibiydi. *Ardeur*'a gerçek yemek açlığına davrandığım gibi davrandım, işimi yaparken unutulacak bir şeydi.
diğer şeyler, yani dün gece neredeyse hiçbir şey yemedim ve *ardeur'u* hiç beslemedim. Ne kadar çok gerçek yemek yersem *ardeur*'u kontrol etmek o kadar kolay *oluyordu*. Uyumuştum ama hiçbirimiz kahvaltı etmemiştik.
Nathaniel ve Damian'ın efendisi olmam gerekiyordu. Ben
Son on altı saat içinde gerçek bir yemek yemiş olsaydım, ya da son on altı saat içinde *ardeur*'u beslemiş olsaydım, kontrolün bende olması gerekirdi.
son on iki. Yemek yemeyi unutmak istememiştim ve sevgililerimden biriyle seks yapmadan bu kadar uzun süre geçirdiğim nadirdir ama yoğun gündü. Micah, Koalisyon işleri için şehir dışına çağrılmış ve ana beslemelerimden birini de yanında götürmüştü. Damian, Nathaniel ve Jean ile yatakta seks yapılmamasını istemişti.
Claude ve ben, yani beni beslemek için o pencereyi kaçırmıştık. Jean-Claude ana besin kaynağı olan kanı almıştı; seks onun için bir takviyeydi. Benim için bir takviye değildi. Benim için bir takviye değildi.
onun kana susamışlığını ya da Richard'ın ete olan arzusunu paylaşmamı engelledi. Bu

Damian'ın kana susamışlığını ve Nathaniel'in ete olan arzusunu paylaşmamı engelleyen şeydi. İçimdeki tüm canavarları sessiz ve kontrollü tutmama yardımcı olan şey buydu. Bir canavara dönüşmememi sağlayan şey buydu. *Ardeur'*u beslemek, aslında istediği şey insanların boğazını parçalamakken canavarı güvenli bir şeyle beslemek gibiydi.

Küstahça davrandığım ve güvenlik önlemlerimin çoğunu göz *ardı* ettiğim için küstahlığı serbest bıraktım ve hepimizin üzerinde kükredi. Bir an üçümüz de duşta makul çıplak yetişkinler gibi duruyorduk ve sonra dokunmak, öpmek, emmek ve ısırmak isteyen eller ve ağızlar olduk. Üzerimize dökülen su
Neredeyse her yön sıcak, vurucu ihtiyacın bir parçası oldu.
Damian vücudumun arkasına olabildiğince sıkı bastırıyordu.
bir kolunu belime doladı, diğer koluyla da boynumu çıplak bırakmak için başımı yana çevirdi. Nathaniel önümde diz çöktü, parmakları bacaklarımın arasında oynuyor, ağzı kalçamı öpüyordu.
Damian'ın vücudu bana karşı o kadar sıkıydı ki, kıçıma sıkıca yapıştığını hissedebiliyordum, ama hiç sertleşmemişti, çünkü o da beslenmemişti. Kan almadan ihtiyacımı karşılayamazdı.

Nathaniel vücudumun hatlarına baktı; gözleri şimdiye kadarki en koyu halini almıştı, gerçek mordu ve parmakları
bacaklarımın arasında. Kalçamdaki suyu yaladı ve bu bile beni ürpertti.
Damian'ın kolu vücudumun ön tarafında sıkılaştı,
Beni ona doğru sıkıştırdı ve bu ekstra güç nefesimi tutmama neden oldu.

Nathaniel, ağzını konuşabilecek kadar tenimden kaldırarak, "Isırmak için onu tutmak üzere saçlarını çek," dedi.

Damian tereddüt etti. Kıçımı onun önüne dayadım ve "Lütfen" dedim.

Saçlarımdan bir tutam aldı ve onu boynumu gerginleştirmek için kullandı. "Daha sert" dedim.

"Daha sert," dedi Nathaniel.

Damian tereddüt etti.

"Yap !" Dedim.

Saçlarımdan daha büyük bir tutam yakaladı ve daha sert çekti. Onun için küçük mutlu sesler çıkardım.

"Sen boynunu ısırırken ben de kalçasını ısıracağım."

"Beni nerede ısıracaksın?" diye soracak kadar kendimdeydim.

Dişlerini uyluğuma hafifçe geçirerek yerini işaretledi.

"Evet," diye fısıldadım.

Damian'ın ateşi düşmüştü; kendini çok iyi kontrol ediyordu ve bu da onunla benim aramdaki sorunun bir parçasıydı. İkimiz de çok
Birlikte daha fazla olduğumuzu kontrol etmek, kendimize gelmemize yardımcı olmaya yetti.

Nathaniel, "Hayır, bu sefer olmaz!" dedi. Beni o kadar sert ısırdı ki acıdan çok şaşkınlıktan çığlık attım.

Damian hâlâ tereddüt ediyordu.

"Tanrım, lütfen!" Nathaniel'in dişlerini kalçamda hissettiğimde ürpererek haykırdım. Aşağıya baktığımda gözlerinin soluk, neredeyse mavi-gri leopar gözlerine dönüştüğünü gördüm. Canavarı üzerime ve sırtımdaki vampirin üzerine sıcaklık akıttı. Bu kadarı yeterliydi.
Damian'ı hissettim
Nathaniel ağzındaki parçamın etrafında hırlarken gergindim. Damian beni ısırdı, dişlerini boynuma geçirdi.

Onun için çığlık attım, sonra emmeye başladığını hissettim. Nathaniel ağzını uyluğumdan kaldırdı, kanım dudaklarını süslüyordu. Bacaklarımın arasını yalamak için eğildiğinde bana doğru hırladı. İkimiz de Bunu yapmasını istiyor ve yapmasından korkuyordum; canavarı ne kadar kontrol altındaydı? Vücudumun o en mahrem yerini yalamaya başladığında ne kadarı oradaydı? Vücudumda kanlı bir iz bırakmıştı. Kalçamdaki dişleri. Orada olmasını istemiyordum ama Damian boynumdan beslenirken konuşamıyor, küçük sesler çıkarmaktan başka bir şey yapamıyor gibiydim. Nathaniel beni seviyordu; beni asla daha fazla incitmezdi.
incinmek istemedim. Ona güvenmiştim. Ona güvenmiştim. Vampir beni içerken ve kurt adam bacaklarımın arasındaki son orgazm yaladıktan sonra beni ağzına alıp ısırmaya başladığında dişlerinin arasında et gibi kalmam için beni aralarında kıvranarak orgazma ulaştırırken kendime sürekli bunu söylüyordum.

13

NATHANIEL dişlerinin etrafındaki kavrayışını hissetmeme izin verdi, dişleri bir tehdit ya da bir vaat gibi yavaşça bastırıyordu. Damian'ın Vücudu arkamda daha da kalınlaşıyordu. Boynumdan geri çekildi ve sanki hava almaya çıkmış gibi uzun, titrek bir nefes aldı. Vücudunun bana karşı titremesi benim de titrememe neden oldu ve bu da Nathaniel'in dişlerinin arasındaki parçamı hareket ettirdi. Daha fazla çekti ve hepsi benim hatamdı. Nathaniel yarı homurdandı, yarı
Ben hala ağzındayken güldü. Kıvranmamak için savaştım.
dişleri yavaşça kapanırken. Hâlâ acımıyordu ama oyun, aslında hiç yapmadan gelecek acının vaadiydi.
Damian elini saçlarımda ve vücudumda sıktı, vücudu benimkine tepki verirken seçimden çok refleksti, ama bundan hoşlandım ve bunu bilmesine izin verdim, "Evet, Damian, evet" diye fısıldadım.

Nathaniel biraz daha sert ısırdı, ben de "Hayır, Nathaniel" dedim.

Daha fazla ısırdı.

Nefesim kesildi ama "Sarı" dedim, bu da gevşemem anlamına geliyordu. Daha da ısırdı.

"Red!" diye seslendim.

Isırmayı bıraktı ve beni bir kez daha uzun uzun yaladıktan sonra geri çekilip masum görünmeye çalışan ama içinde inanılmayacak kadar çok şeytani kötülük barındıran çiçek rengi gözleriyle bana baktı.

Ayağa kalktı ve ben aniden iki adamın arasında sıkıştım.
Nathaniel kollarını ikimize de dolayarak Damian'ı
Kendini arkama doğru daha da sıkı itiyor ve önüme doğru da bir o kadar sıkı çekiyordu. Bu kombinasyon beni kıvrandırdı
Bu da her ikisini de daha sert ve kalın hale getirdi, o kadar sertti ki

Bu kadar sert olmanın acı verici olup olmadığını merak ettim. Daha sonra hatırlarsam sorardım, ama o anda tüm o sertliğin bana karşı bu kadar sıkı bastırılmasının hissi neredeyse eziciydi. Haykırdım sadece bundan.

Nathaniel, Damian'ın beni ısırdığı boynumu yaladı. Vampir yaladı ve sonra sırayla

Yarı protesto yarı da iyi hissettirdiğini ama başka şeyler yapmalarını istediğimi haykırana kadar yara.

Nathaniel omzuma doğru eğildi ve Damian'ın vücudunun aniden irkilmesi vampiri öptüğünü anlamama yardımcı oldu,

izlemek için başımı çevirmeden önce. Damian'ın yaptığı tüm görüşmelerde, diğer adamı öpmekten hiç bahsetmemişti.

olumsuz ya da olumlu. Ayrıntılı olarak konuşulmayan her şey size manevra alanı sağlıyordu. Damian öpüşürken hareketsizdi ama

geri çekildi. Hoşuna mı gidiyordu yoksa şoktan donup kalmış mıydı emin değildim.

Nathaniel itiraz etmemesini rıza olarak algıladı ve dudaklarını daha fazla hareketlendirerek iyice öptü. Zihin okuyucu değildi, bu yüzden Damian bir şey söyleyene kadar diğer adamın vücudunun bu kadar hareketsizleştiğini ve bana karşı bastırılmaktan daha az mutlu olduğunu bilmesinin bir yolu yoktu. Ben sıkışıp kalmışken, iki adamın birkaç santim öteden öpüşmesini izlemek hoşuma gitmişti! Ama Nathaniel'e Damianın bundan hoşlanmıyor olabileceğini mi söylemeliydim, yoksa vampirin kendi adına konuşması mı gerekiyordu?

Jean-Claude'un gücü zihnime fısıldadı. "*Ma petite*, neden beslenmedin?"

"Çok kontrollüyüz," dedim yüksek sesle.

Nathaniel bana döndü, diğerinin tadıyla beni öptü.

hala dudaklarında. "Bunu düzeltebilirim" diyecek kadar geri çekildi. Ağzını göğsüme indirdi ve ağzımı öptüğü gibi onu da öpmeye ve emmeye başladı, sanki her santimimin tadını yalamak istiyormuş gibi. Damian'ı da bu şekilde öpmüştü.

Ağzının kokusunu ve tadını benimkine getir.

Meme ucumu dişleriyle o kadar iyi hissettiren bir et çizgisiyle çekti ki, neredeyse acı veriyordu, neredeyse ama tam olarak değil. Damian'ın vücudu yine bana sıkıca bastırılmıştı. Küçük, istekli sesler çıkarıyordum.

Nathaniel göğsümü emdi, sonra diğer göğsüme döndü ve fısıldayarak, "Oh, bak, ikinci bir tane." dedi.

"O zaman daha az kontrollü ol, *küçük* hanım," diye fısıldadı Jean-Claude kafamın içinden, Nathaniel göğsümü sanki ondan beslenmeye çalışıyormuş gibi emmeye başlarken. Lycanthrop'lar et parçalarını ısırarak beslendikleri için "Sarı" demek zorunda kaldım. Tekrar iyi hissettirdiği bir noktaya kadar gevşedi ve onun için inledim. Damian kıçıma daha sert bastırdı ve ben de onun büyüdüğünü hissederek ona sürtündüm.

Acı verecek kadar sertti. Onu içimde istiyordum, bunu çok istiyordum. Sanki aylarca birbirimizden kaçmış, onun benimle birlikte olmasına izin vermiştik.

Cardinale ve biz değil, bu ana konsantre olmuştuk.

zaman içinde. Arzu . . . Sanki arzu, birinin doğrudan bedenlerimize enjekte ettiği bir ilaç gibiydi.

"Becer beni" dedim.

"Becer onu," dedi Nathaniel.

"Lütfen," dedim.

Nathaniel önümde diz çökerek, "Becer onu," diye tekrarladı,

Suyun vücudumun ön tarafına çarpmasına ve başının üzerinden dökülmesine izin vererek, saçlarını vücudunun arkasına bir

ikinci tenim. Ellerini kalçalarıma bastırarak beni Damian'ın bedenine daha da sert bir şekilde bastırdı.

Damian , "Tanrılar!"

"Artık kontrol yok," dedi Nathaniel, "artık beklemek yok."

Cümlenin içinde çok fazla kelime vardı. Damian bana doğru bastırırken, elleri göğüslerimi kavrarken düşünemiyordum.

Nathaniel'in parmakları kalçalarıma batıyordu, vücudu suyla kaplıydı ve kendi saçlarının boğucu rengindeydi. "Ne?" diye sordum. diye sordum.

Nathaniel bana baktı ve irislerinin lavantası gözlerinin üzerinden taştı, böylece bana kendi gücüyle kör bir şekilde baktı. "Bunu istiyorum," dedi.

"Bunu istiyorum," dedi Damian. Dönüp omzumun üzerinden baktığımda vampirin gözlerinin katı, parlayan bir yeşil olduğunu gördüm.

"Bunu istiyoruz," dediler ve sesleri senkronizasyondan sadece bir saniye uzakta birbirini yankıladı.

"Bunu istiyoruz," dedim, bunun doğru olduğundan yüzde yüz emin olmadığımı bilsem bile.

"Ma petite, *kalkanlarınızı indirin ve onları içeri alın*."

"Nasıl yapacağımı bilmiyorum," dedim.

"Biliyorum," dedi Nathaniel.

Çiçek rengi gözlerine baktım ve "Ne?" dedim. "Bana bak," dedi.

"Bize bak," dedi Damian ama ben ikisine de aynı anda bakamadım. Nathaniel'in boğucu lavanta rengi gözlerine baktım ve gözlerimi kaçıramadım. Jean-Claude beni gözleriyle yakalayamazdı -hiçbir vampir yakalayamazdı- ama Nathaniel'in gözlerine bakarken başka yere bakamıyordum. Gözleri bir gün batımındaki lavanta çizgisi gibi parlamaya başladığında aşağıya bakmaktan başka bir şey yapamadım. O parlayan gün batımının içine düştüm, sanki dünya aydınlanmıştı ve tek yapabildiğim ışığın içine düşüp bir şeyin beni yakalamasını beklemekti.

14

Odamızdaki yatağın üzerinde bir çarşaf yığınının içinde uyandım.
Uyanmamıştım.
Banyodan çıktığımı ya da yatağa girdiğimi hatırlamıyorum. Nathaniel'in kolu beni belimden kavradı, saçları sanki ıslak uyumuş gibi karmakarışıktı. Damian onun diğer tarafında yatıyordu. Sırt üstü yatıyordu, yüzü uykuyla huzur doluydu. Nathaniel'in
Diğer kolunu beline dolamıştı, yani ikimize de sarılarak uyumuştu. Orada yatarken daha önce neler olduğunu hatırlamaya çalıştım. Duşa girdiğimi hatırladım. Bazı şeyleri hatırladım.
ön sevişme, ve sonra . . . hiçbir şey.

Vücudum bana seks yaptığımızı haber veriyordu, çünkü içeri giren eninde sonunda dışarı çıkmak zorundaydı. Hissettiğim kadarıyla prezervatif kullanmamıştık. Nathaniel ile kullanmamıştım ama Damian ile kullanırdım. Kullanmış mıydım? Az önce Nathaniel ile çoklu cinsel ilişkiye girmiştim ve hissettiğim şey bu muydu? Çöp kutusunu kontrol ederdim.
emin olmak için yatak odasına ve banyoya baktım. Eğer kullanılmış bir prezervatif , o zaman hepimizin en önemli şeyi unuttuğumuzu anlardım.
önemli bir güvenlik kuralı olan güvenli seks. Doğum kontrol hapı kullanıyordum ve ne vampir ne de likantrop cinsel yolla bulaşan herhangi bir hastalık taşıyabilirdi, ama yine de ... hepimiz ne halt düşünüyorduk?

çalıştım ama Nathaniel daha sıkı sarıldı, böylece kolu beni yatağa ve vücuduna sıkıca sabitledi. Damian hiç hareket etmemişti. Ona baktım ve nefes alıp almadığını görmek için nefesimi tuttum ama göğsü hiç hareket etmedi. Vampirlerin nefes alması gerekmezdi.
Nefes al. Damian'ın koluna dokunana kadar bir elimi Nathaniel'in omuzlarına doğru uzattım. Teni dokunulamayacak kadar soğuktu ve hayatımda ilk kez sevgilimin etinin soğumasını rahatlatıcı buldum.

İyi bir vampirin ölmesi gerektiği gibi ölmüştü. Bugünün geri kalanında kabus , yani en azından her ne yaptıysak işe yaramıştı.

Ama onu iyileştirmek için ne yapmıştık? Duşa girdikten sonra hiçbir şey hatırlayamadım. Tamam, duşa girdik ve sonra . . . Ne oldu?

Nathaniel uyurken ikimize sarılmış bir şekilde yatıyordum ve bir şey vardı. Bir anı, bir düşünce, bir ... bir şey. Sanki ne kadar çok düşünürsem, zihnim ondan o kadar uzaklaşıyordu. Seks, hatta *ardeur* ile seks bile, başka bir şey bizi engellemediği sürece asla böyle olmamıştı. Tüm Karanlıkların Anası bilinç kaybına neden olabilirdi, Belle Morte ve Ölümün Sevgilisi de öyle. Üçünden ikisi ölmüştü, çünkü yardım etmiştim;

Ama bu onun için çok inceydi. Sana kazık attığını bilmeni istiyordu. Eğer başka bir vampir değilse, o zaman neden olanları hatırlayamıyordum?

saate baktım ve bir kez daha düşünmek zorunda kaldım. Saat neredeyse öğleden sonra bir olduğunu gösteriyordu, bu da neredeyse yedi saattir burada olduğumuz anlamına geliyordu. Bu mümkün değildi. İlk korku damlası midemi sıktı ve derin bir nefes almamı biraz daha zorlaştırdı. Birden

En son bu kadar zaman kaybettiğimde vampir konseyi ya da Karanlık Anne yüzünden olmuştu. İlkinin gücünü yok etmiş ve ikincisini öldürmüştük. Kaazim'in sözlerini hatırladım.

Annemin gücü içimdeydi ve onun gücü benim hiç anlamadığım şekillerde hareket ediyor olabilirdi.

Hareket etmeye çalıştım ve Nathaniel'in kolu yine etrafımda sıkılaşarak beni yerimde tuttu, ama bu sefer beni panikletti. Yataktan çıkmam gereken klostrofobik anlardan birini yaşadım. Neler olduğunu ve gerçekten ne kadar zamandır bu odada olduğumuzu öğrenmem gerekiyordu. Doğrulmayı başardım ama Nathaniel'in kolu belimi sıktığı için yataktan kalkmam mümkün olmadı. Hiçbir şey yoktu.

Yanlış, kimse bana zarar vermiyordu ama aniden panik içinde boğuluyordum. Nathaniel'in omzunu o kadar sert ittim ki başını kaldırdı ve bana halsizce göz kırptı.

"Yukarı!" dedim, sesim sertti.

"Neyi?" diye mırıldandı.

"Yataktan kalkmam lazım."

Bir dirseğinin üzerinde ayağa kalktı, beni bıraktı ve "Sorun ne?" diye sordu.

Lavanta rengi gözlerine baktım ve duşta parlayan gözlerini hatırladım. Yataktan o kadar hızlı çıktım ki yarı yarıya yere düştüm. Yatağın kenarına geldi ve bana baktı.

"Anita, sorun ne?"

"Bilmiyorum." Ama bu bir yalandı. Biliyordum ya da bildiğimi sanıyordum. Sadece bunu yüksek sesle söylemek istemedim.

"Kabus mu gördün?" diye sordu.

Ayağa kalktım ve başımı salladım. "Hayır. Sen

uyudun mu?" "Hayır, harika uyudum. Ya sen?"

"Emin değilim."

"Emin değilim de ne demek?"

"Duşa girdikten sonra ne hatırlıyorsun?" diye sordum.

Kanaryayı yiyen kedi gibi kendinden memnun bir şekilde sırıttı. "Her şey."

"Her şeyi tanımla."

"Seks inanılmazdı, bizim için bile."

"Damian'la seks yaptık," dedim.

Nathaniel'in gülümsemesi solmaya başladı. "Damian'la seks yaptığını hatırlamadığını mı söylüyorsun?"

Başımı salladım.

Yatakta doğrulup oturdu ve Damian'ı yerinde tutan o olmadan vampir yastıklardan aşağı kayarak kırık bir oyuncak bebek gibi garip bir şekilde uzandı. Sadece başının açısı bile dünya için ölü olduğundan emin olmamı sağladı, çünkü uykuda olsa pozisyonunu değiştirirdi. Boynunun açısı o kadar garipti ki neredeyse kırık gibi görünüyordu. Yatağa geri dönmeden değiştirebilseydim bunu yapardım ama o anda hiçbir şey beni yatağa geri döndüremezdi. O kadar korkmuştum ki tenim buz kesmişti.

"Gerçek seksi hatırlamıyorum" derken sesim sadece biraz solukluydu.

Kaşlarını çattı ve yatakta doğrulup oturdu, çarşaflar arkasında birikti, böylece orada otururken çıplaktı ve endişeli görünüyordu. "Anlamıyorum."

"Ben de öyle," dedim.
"Korkmuş
görünüyorsun."
Başımı salladım.
"Benden korkuyor musun?"
"Son birkaç saati hatırlamamama neden olan şeyden korkuyorum."
"Cidden seksle ilgili hiçbir şey hatırlamadığını mı söylüyorsun?"
"Hatırladığım son şey gözlerinin parladığı ve senin şöyle dediğindi, *Bunu istiyorum*."
"Sonra inanılmaz bir seks yaptık," dedi.
"O kısmı hatırlamıyorum, Nathaniel."
"Damian'ın seni becerdiğini hatırlamıyor
musun?" "Hayır, hatırlamıyorum."
"Ya da ona ilk kez oral seks yapmamı?" "Hayır."
"Ya da seks yapmaya devam edebilmemiz için benden kan almasını mı?" Nathaniel, boynundaki diş izlerini görebilmem için birbirine karışmış saçlarını yana yatırdı.
"Bunu hatırlamıyorum."
"Hatırladığınız son şey nedir?"
"Sana söyledim, senin gözlerin parlıyor ve Damian'ın gözleri parlıyor."
"Senin gözlerin de parlıyordu Anita, güneşte parlayan kahverengi
elmaslar gibi." "Sözüne güveniyorum ama hatırlamıyorum."
"Hatırlamalısın, Anita."
"Hatırlamıyorum."
"Neden
yapmıyorsun?"
"Bilmiyorum."
Arkasından yatakta cansız yatan diğer adama baktı. "Umarım Damian senden daha çok şey . Bazı ciddi ilklere imza attık. Onları hatırlayan tek kişi ben olsaydım üzücü olurdu."
"Jean-Claude ile konuşmamız gerekiyor,"
dedim. "Neden?"
"Çünkü hiçbir şey hatırlamıyorum, Nathaniel. Yani, gözlerin parlamaya başladıktan sonra hiçbir şey."
"Sadece benim değil, herkesin gözleri parladı Anita."

"Sözünüze ama gerçekten hatırlamıyorum."

Yataktan kaydı ve ben bir adım geri çekildim. Kıpırdamadan durdu, yüzü çok ciddiydi. "Sadece korkmuyorsun. Benden korkuyorsun."

"Sanırım öyle."

"Neden? Sana asla zarar vermem, Anita."

"Mantıksal olarak bunu biliyorum ama bu mantıkla ilgili değil." "Hayır, senin için her şey duygularla ilgili. Kokusunu alabiliyorum." "Neyin kokusunu, duygularımın mı?"

"Korkun," dedi, sesi sanki duruma daha fazla duygu katmak istemiyormuş gibi sakindi. Micah genellikle böyle yapardı. Üzgün olduğumda benimle konuşurdu ama sanırım yeterince çıktığımız için artık birbirimizle nasıl başa çıkacağımızı biliyorduk.

"Anita, ne olduğunu ya da neden her şeyi hatırlayamadığını bilmiyorum ama eğer daha büyük bir vampir tarafından yuvarlandıysak, geçmişte Sin'e ya da Jean-Claude ve Richard'a yaptıklarını bana yapma."

"Peki bu ne? Ben onlara ne yaptım?" Sesimdeki korkuyu ve öfkenin sınırını duyabiliyordum.

"Olanlardan duyduğunuz korkunun, olaya dahil olan herkesi aynı sorunlarla boyamasına izin verin. Bana bu şekilde davranırsan kalbim kırılır."

O yakışıklı yüze baktım ve ne diyeceğimi bilemedim. "Bununla onlar kadar iyi başa çıkabileceğimi sanmıyorum."

"Bu ne anlama geliyor?" Sesim hala öfkenin ilk kıpırtılarıyla sertleşiyordu, çünkü korkuyu kovmaya yardımcı oluyordu.

"Yani biz de yuvarlandığımızda beni ya da Damian'ı suçlama." "Ama unutma. Eğer yuvarlanmış olsaydın Unutmayın."

"Neden hatırladığımı bilmiyorum ama sen ve Damian yaptığımız her şeye evet dediniz. Evet dediğinizi hatırlamamanız fikrinden nefret ediyorum ve Damian'ın daha sonra hatırlamasını umuyorum."

Yatakta kırık dökük yatan vampire baktım. "Pozisyonunu değiştirebilir misin? Kırılmış görünüyor."

"Bu şekilde yalan söylemek ona gerçekten zarar verebilir mi?" diye sordu. "Hayır, ama rahatsız görünüyor."

Nathaniel tartışmadı, sadece yatağa geri tırmandı ve vampiri daha normal bir uyku pozisyonunda yatana kadar hareket ettirdi.

pozisyonunu aldı. Vücudu sadece ölülerin yapabileceği gibi hareket , kemiksizdi ve koyduğunuz yerde tutmakta zorlanıyordunuz, böylece başı bir tarafa doğru sallanıp duruyordu.
kırık boyun açısı. Nathaniel sonunda vampirin kafasını beni daha mutlu edecek bir açıya getirmek için yastıkları kullanmak zorunda kaldı.

"Gidip Jean-Claude'u bulalım; şimdiye kadar uyanmış olmalıydı," dedim. "En azından saçlarını parmakla taramak isteyeceksin," dedi gülümseyerek.

Kaşlarımı çattım. "Şu anda saçımın nasıl göründüğünü gerçekten umursadığımı mı sanıyorsun?"

"Hayır, ama aynaya bakarsan görebilirsin."

Yarı gülümsedim ve başımı salladım. "Israr ettiğine göre kötü bir şey olmalı."

"Oldukça kötü. Sanırım hepimiz duş kısmını bitirdikten sonra saç bakım ürünlerini ve saç kremini sürmeyi unuttuk."

"Saç bakım ürünlerini asla unutmuyorsun," dedim.

Kaşlarını çattı. "Doğru."

"Olan her şeyi hatırladığına emin misin?" diye sordum. "Hatırladığımı sanıyordum ama şimdi emin değilim."

Uzanıp saçlarıma dokundum ama sadece hissetmek bile o kadar kötü gelmedi. Banyoya doğru yürümeye başladım ama Nathaniel beni takip etti ve onu durdurmak zorunda kaldım. "Şu anda banyoda benden başka kimseyle olmak istemiyorum, Nathaniel."

Çok üzgün görünüyordu.

"Üzgünüm Nathaniel, ama az önce ne olduğunu anlayana kadar biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Geri çekilme, Anita."

"Banyoda biraz mahremiyet istiyorum. Bunun çok fazla bir şey istemek olduğunu sanmıyorum," dedim.

Başını salladı ve yalnız yürümeme izin verdi, ama omuzları öne doğru çökmüştü, her çizgisi birkaç saniye öncesine göre daha üzgündü. Koşup ona sarılmak, içindeki tüm hüznü silmek istedim,
ama tuvalete yalnız gitmeye hakkım vardı, lanet . Biraz mahremiyete, biraz boşluğa hakkım vardı, onunla bile.

Kapıyı kapattım ama zaman kaybettiğim odada öylece durmak hiç iyi değildi. Birden yataktan çıkmak istediğim kadar odadan da çıkmak istedim. Kapıyı açtım ve zor nefes alarak dışarıda durdum.

"Anita, iyi misin? Az önce odada bir şey mi oldu?"

Başımı salladım. "Kapıyı açık bırakacağım, tamam mı?"

"Tamam, sen içeri girmeye çalışmayacağım."

"Teşekkür ederim," dedim.

"Neyin yanlış olduğunu bilmiyorum ama durumu daha da kötüleştirmek istemiyorum," dedi.

"İstemediğini biliyorum." Aynaya bakmak için banyoya geri döndüm ve Nathaniel'in neden bir şey söylediğini hemen anladım. Buklelerim ıslak uyuduktan sonra her zaman harika görünmezdi ama bu benim için bile olağanüstü kötüydü. Sanki orantısız boynuzlarım ve aralarında başka tuhaf çıkıntılar varmış gibi görünüyordu. Saçlarımın üzerinde sadece ıslak bunu yapmazdı; sanki saçlarımı ya da saç bakım ürünleriyle çıldırmış ama saçlarını hiç düzeltmemişti. Saçımı gördüğümde Nathaniel'in de her şeyi hatırlamadığını anladım. O asla saçımda bu kadar şey varken uyumama izin verdi. Nathaniel her şeyi hatırladığını sanıyordu ama hatırlamıyordu.

Üzerine su sıçratmak ve yardımcı olmak için elimden geleni yaptım ama sonunda Nathaniel'in bana yardım etmesine izin verdim. Sonunda saçımı başıma yakın bir şekilde ördü ve daha sonra yıkamama yardım edeceğine söz verdi. O da kendi saçını örmek zorunda kaldı. İkimiz de daha sonra saçlarımızı yeniden örmek zorunda kalacaktık ama Jean-Claude ile konuşmadan duşa girmem mümkün değildi. Bizi kimin ve neden yuvarladığını bilmem gerekiyordu. Bazı yaşlı vampirler sırf sevişmek için seninle sevişir. ama çoğunun size eziyet ederken bir amacı vardır; buna bir nedeni olan sadizm diyebilirsiniz. Bu nedeni bilmem gerekiyordu ve Jean-Claude'un hâlâ beni bu kadar hırpalayacak kadar büyük ve kötü biri olduğunu bilmesi gerekiyordu, çünkü eğer bunu ona fark ettirmeden yapabiliyorlarsa, o zaman ciddi birer kötü adamdılar. Ne zaman büyük kötülüğü yok etsek, "Doğa boşluktan nefret eder" sözünün şeytani bir versiyonu gibi bir başkası onun yerine yükseliyor gibiydi. Sanki Tüm Karanlığın Anası diğer kötü vampirleri hizaya sokmuş gibiydi, ve şimdi o gittiğine göre, süper kötü kanatlarını deniyorlardı. Onlar için günün hedefi olmaktan gerçekten yorulmaya başlamıştım.

15

"MA PETITE, size zaman kaybettirenin bir dış güç olduğuna inanmıyorum."

"O zaman neydi?" Odada volta atarken talepte bulundum. Yatak odasına geri dönmüştük ama sahanlığın etrafındaki sandalyelere oturmak zorunda kalmıştık.

Şömine, çünkü genellikle uzanmayı sevdiği yatak, karyola çerçevesinden başka bir şeye dönüşmemişti. Özel yapım

Yatak ve karyola Damian'ın döktüğü kan yüzünden mahvolmuştu. Kendi çalışanlarımızdan oluşan temizlik ekibi, tamir edebileceklerini garanti edemezdi. Bu haftalar ya da

hatta özel bir yedek almak için aylar.

Masanın önünde kıvrılmış olan Nathaniel'e baktı.

üzerinde bir çift ipeksi siyah şort ve uzun saç örgüsünden başka bir şey yoktu.

"Kediler her zaman odanın en sıcak yerini bulur," dedi Jean-Claude.

"Keşke biz burada uyurken elektrikli şöminenin çalışmasına izin versen,"

Nathaniel söyledi.

"Ben kendimi kurtaramazken kıvılcım çıkmayacağına ve alev almayacağına güvenemem."

Nathaniel, "Modern elektrik eskiden olduğundan çok daha güvenli," dedi.

Jean-Claude başını salladı. "Mantıken evet, ama bazı endişeler mantıkla ilgili değildir."

"Bize saldıran başka bir büyük kötü vampir var ve sen biz uyurken ısınmaktan endişeleniyorsun. Seninle Micah arasında uyurken biraz daha sıcak olsaydım erirdim."

Nathaniel, "Ben genellikle uç taraftayım, bu yüzden daha sıcak olması benim için iyi olur," dedi.

"Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?" Ona sordum.

Omuz silkti ve titreyen alevlere baktı. "*Ardeur* beslendi. Hepimiz daha iyi hissediyoruz. Damian bir günlüğüne öldü bile. Hiçbir sorun yok gibi görünüyor; neden daha sakin değilsin?" Ben volta atarken başını kaldırıp bana baktı.

"Kediciğimiz bir konuda haklı, *ma petite*. Hiçbir zarar yok gibi görünüyor."

"Bu sefer bir zarar gelmedi ama öğrendiğim bir şey var ki, bu şerefsizlerden biri bizimle uğraşmaya başladı mı, canları sıkılana ya da bize zarar verene kadar durmuyorlar."

"Bunu yapanın canı sıkılana ya da bize zarar verene kadar durmayacağı konusunda hemfikir misin kedicik?"

Nathaniel başını salladı. "Sıkılacaklarını sanmıyorum."

Birinden diğerine baktım, çünkü bir şeyi kaçırdığımı fark ettim. "Bu odadaki diğer herkes ne biliyor?
benim ?"

Birbirlerine baktılar ve Jean-Claude diğer adama doğru küçük bir el hareketi yaptı. "Yapmak zorunda mıyım?" Nathaniel sordu.

"Evet, *mon minet*, biliyorsun."

"Nathaniel'in ne yapması gerekiyor?" Ben
sordum. "Sana doğruyu söyleyeceğim."

"Ne hakkında?" Ben sordum.

Nathaniel dizlerini göğsüne çekti ve bana değil yere baktı. Bu hiç iyi bir şey değildi. "Sana akıl veren bir vampir değildi."

" zaman neydi?"

Yukarı baktı. "Kızmayın. Bunu yapmak istememiştim. Yapabileceğimi bilmiyordum."

"Sen neden ?" diye sordum.

"*Ardeur* için Damian'dan beslenmek konusunda çelişkideydin. Her zaman olduğu gibi üçümüzün birlikte olması konusunda çelişkiler yaşadın."

"Yani?"

"Kafam karışık değil."

"Üçümüzün en azından cinsel anlamda gerçek bir üçlü olmamızın hoşuna gideceğini biliyorum."

"Damian'ı neden senden daha lezzetli görmediğini anlamıyorum."

"Onun ve benim çatışmalarımız yolumuza çıkıyor,"

dedim. "Benimkiler yoluma çıkmıyor."

"Üçümüzün daha yakın olması konusunda herhangi bir ihtilafın yok," dedim.

"Aynen öyle."

Ona kaşlarımı çattım.

"*Ma petite'*ye karşı daha açık sözlü olmalısın, Nathaniel. Bunu biliyorsun."

Nathaniel iç çekti. "İkiniz yine her şeyin elimizden kaçmasına izin veriyordunuz ve ben de yürümesini istedim, bu yüzden yürümesini sağladım."

Kaşlarımı daha sert çattım. "Anlamıyorum."

"Bize saldıran dışarıdaki bir güç değil, *ma petite*, içeridekiler güçlerini arttırıyor."

"Hala anlamıyorum." Sonra birden ya da anladığımı sandım. "Bekle. Nathaniel'in bana akıl verdiğini mi söylüyorsun?"

"O kısmı yapmak istememiştim ama senin ve Damian'ın benimle birlikte olmanızı, hepimizin bir arada olmasını istedim."

"Ne yaptın sen?" Önünde durarak sordum.

Omuzlarını ve kamburunu çıkardı. "Üzerime gelmen hiç yardımcı olmuyor."

"Benden daha uzunsun."

"Bu fiziksel boyla ilgili değil, *küçük hanım* ve siz de bunu

biliyorsunuz." "Peki," dedim ve görünmemek için geri çekildim. Orada durdum,

Kollarımı göğsümün altında kavuşturmuş, ona kaşlarımı çatmamaya çalışıyor ve muhtemelen başaramıyordum.

"ilişkinin yürümesini istedim."

"Bekle. Bir şey söylediğini hatırlıyorum: *Bunu istiyorum,* demiştin."

"Evet."

"Gözlerin lavanta renginde parlıyordu, yani bu senin gücündü, değil, çünkü o zaman gözlerin bizi ele geçirmeye çalışan kişinin renginde olurdu."

"Damian'ın gözleri kendi renginde parlıyordu ve seninkiler de senin gücüne göre parlıyordu.
, sadece biz."

Başımı salladım. "Peki neden hatırlamıyorum?"

"Bu onun sizin metafiziksel birliğinizden ilk sorumlu olduğu zamandı, *ma petite*. Sanırım gerekenden daha fazla güç kullandı ama siz bunu hatırlamayana kadar farkında değildi."

"Hepimiz korunmasız seks mi yaptık? Yani, Damian için prezervatif almayı düşündün mü?"

Nathaniel perişan görünüyordu. "Hayır, her şeye kendimi kaptırdım. Özür dilerim, o kısım için gerçekten özür dilerim."

"Normalde buna daha çok kızardım," dedi Jean-Claude, "ama *ma petite* prezervatif dışında bir doğum kontrol yöntemi kullanıyor. Damian ise
Ayrıca benden bile daha yaşlı, bu yüzden doğurgan olması pek mümkün değil. Eğer bu hatayı biriyle yapmak zorunda kalsaydınız, o iyi bir seçim olurdu."

"Kızmadığın için teşekkür ederim," dedi Nathaniel. "O
kızgın değil ama ben kızgınım."

"Hepimizden sorumlu olabileceğimi bilmiyordum. İkiniz de sadece istediklerime evet dediniz. Birkaç kez izin istedim ve ikiniz de evet dediniz."

"Neye evet?" Ben sordum.

"Şöyle diyelim, umarım Damian ya bana evet dediğini hatırlar ya da şey hatırlamaz."

Başımı salladım. "Heteroseksüel vampir çocuğumuza ne yaptın?"

"Ona tam olarak hiçbir şey yapmadım." "O
zaman ona tam olarak ne yaptın?"

Başını bir tarafa çevirdi ve sonunda boynunun yan tarafındaki daha düzgün diş izlerini ortaya çıkarmak için örgüsünü bir tarafa kaydırdı. "Tekrar seks yapmak istedi."

"Yani bir sonraki tur için kanı sen sağladın," dedim.

Örgüsünün üzerine izin verdi. "İkinci raunt için, evet." "Kaç
tur vardı?" Şüpheyle sordum.

Sırıttı ama sırıtışıyla birlikte gelen bakış, kendisinden fazlasıyla memnun olduğunu gösteriyordu.

"Kaç tane, Nathaniel?"

Dizlerini açtı ve iç uyluğundaki bir başka düzgün ısırığı göstermek için şortunu yoldan çekti.

Elimi bacağıma doğru uzattım. "Giyindiğimde fark etmemiştim."

"Giyindiğinde oldukça üzgündün," dedi küçük bir gülümsemeyle. Mutlu görünmemeye çalışıyor ama başaramıyordu. Beni daha fazla kızdırmamak için gösterdiği çabayı takdir ettim. İşe yaramıyordu ama çabasını takdir ettim.

"Dört kez mi, gerçekten mi? Prezervatifsiz dört kez - bu olasılıkları biraz fazla yükseltiyor, Nathaniel," dedim. Kaşlarımın son on beş dakikadır çatmak istediğim çatıklığa dönüşmesine izin verdim.

"Şansını dört kat artırmadı ve hamile kalma konusunda endişelenmeme gerek yok."

"Bu ne anlama geliyor?" Ben sordum.

Jean-Claude yüksek ve uzun uzun güldü, başı arkadaydı, ağzı o kadar açıktı ki sadece dişlerini değil neredeyse tüm dişlerini gösteriyordu.
kafasında parlayan diş.

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Bu kadar komik olan ne?"

"*Ma petite*, Nathaniel vücudunu sizinkini korumak için kullanacak kadar cesurdu."

"Ne?" Ben sordum.

"Sen ve Damian sürekli evet dediniz. İzin verecek kadar ayık olmadığınızı nereden bilebilirdim ki?"

Yavaş davranıyordum, çünkü kızgındım ve
Dinlemek yerine kızmak daha kolaydı ama Nathaniel benden daha iyisini hak ediyordu. Onu seviyordum, ona aşıktım, birden fazla erkekle evlenebilseydim onunla evlenirdim. Derin bir nefes aldım ve nefeslerimi sayarak yavaşça verdim, sakinleştirerek geri kalanımı sakinleştirmek. Öfke ve suçlama herkes kolaydı. Bu beni yıllarca duygusal olarak güvende tutmuş ve duygusal olarak izole etmişti. Artık bunu yapmak istemediğime dair bir seçim yapmıştım, bu da başka bir şey seçmem gerektiği anlamına geliyordu.
yapmak. Hayatımda neyin işe yaramadığına karar vermiştim; hala işe yarayanın yerine ne koyacağım üzerinde çalışıyordum.

"İyi misiniz, *küçük hanım?*"

Başımı salladım. "Olmaya çalışıyorum." Nathaniel'in yanına gittim ve ona elimi uzattım. Bana baktı, sonra elimi tuttu.

"Gerçekten üzgünüm, Anita. Yemin ederim ki Damian'la senin de her şeyden benim kadar keyif sanıyordum."

"Sana inanıyorum."

Gülümsedi ve elimi sıktı. "Seni seviyorum." "Ben

seni daha çok seviyorum."

"En çok seni seviyorum," dedi.

"En çok seni seviyorum," dedim gülümseyerek. Genelde Micah litanyayı bitirmemize yardım ederdi ama sadece ikimiz için işe yaradı.

"Damian gece uyandığında ne bilmiyorum ama ben iyiyim."

"Sanırım, *ma petite*, *mon minet*, bu Damian'ın ilgi görmesine ya da ilgi göstermesine bağlı olacak."

"Aldım," dedi Nathaniel. "Pek çok heteroseksüel erkek bunu yapmaya istekli ama işin diğer tarafında olmak onları daha çok ürkütüyor. Ben zorlamadım."

Jean-Claude, "İlk başta normal ikna ile vampir güçleri arasındaki farkı anlamak zor olabilir," dedi.

"Vampirik güçlere sahip olmayı beklemiyordum," dedi Nathaniel. "I Sadece Anita ve Damian'ın 'güçleri' olduğunu sanıyordum." *Güçler* derken boştaki eliyle tırnak işareti yaptı.

Jean Claude, "Richard üçlümüzün bir parçası olduğu için daha güçlü," dedi.

"O yerel kurtadamların lideri. Daha güçlü başladı," dedi Nathaniel.

"Kendini hafife alma, Nathaniel. Gücün farklı türleri vardır. Richard'ın asla başaramayacağı bir şey yaptın."

"Beni daha önce de büyülemeye çalıştı," dedim.

Jean Claude, "Ama asla başarılı olamadı ve bu çok ," dedi.

Nathaniel, "Umarım Damian uyandığında başarılı kısmı kabul eder," dedi.

"Her seferinde bir sorun, kedicik."

Telefonum çaldı ve Edward'ın zil sesiydi.

Nathaniel elimi sıktı ve dedi ki, "Bu Edward. Al ." Telefonumu çıkardım ve "Buradayım. . . Ted." dedim.

"Şu anda rol yapmamıza gerek yok," dedi. "Tamam, ne oldu Edward?"

"Polise buradaki yaşlı vampirleri tanıyan bir vampiriniz olduğunu söyledim."

"Ve?"

"Onlarla konuşmamıza yardımcı olması için onu getirirseniz, polis danışmanlık için gelmenizi kabul edecektir."

"Damian'ın İrlanda'ya geri dönmesini kabul edemem, Edward. İlk seferinde zar zor kaçmış gibi hissediyor."

"Bu kez vampirlerin burada ve gerçek olduğunu biliyoruz. Damian polisin tam korumasıyla içeri girebilir."

"Ne istediğini bilmiyorsun, Edward."

"İnsanların öldüğünü biliyorum, Anita. Eğer bunu nasıl durduracağımızı bulamazsak daha fazlasının öleceğini de biliyorum."

"Onlar sadece bir avuç vampir, Edward. Vampirleri nasıl öldüreceğini biliyorsun. Öldür onları ve çık oradan."

"Yerel polis beni pek serbest bırakmıyor." "Bu da ne demek oluyor?"

"Bu, İrlandalıların vampirlerle nasıl başa çıkacaklarına karar vermekte zorlandıkları anlamına geliyor."

"Bunu yapan vampirleri buldunuz mu?"

"Henüz değil, ama bunu yaptığımızda İrlandalılar hala ölüm cezasına çarptırılmayacak."

"Bir dakika. Bu piçlerin izini sürdüğünüzde yerel halkın onları öldürmeyeceğini mi söylüyorsunuz cidden?"

"Vampirlerin iyi birer vatandaş olabileceğini sen benden daha iyi biliyorsun, Anita."

"Böyle bir şey yapıyorlarsa hayır, Edward."

"Bahse girerim nişanlınıza mezardan ilk çıktığında ne yaptığını sorarsanız bundan daha kötü bir şey söylemeyecektir."

Jean-Claude konuşmanın her iki tarafını da duymuştu elbette. "Kana susamışlık ilk ortaya çıktığında hepimiz korkunç şeyler yaparız, tabii efendilerimiz bizi o ilk geceler için kilitlemediyse."

Edward'a, "Kimse masum değil sanırım ama İrlanda'da bunu yapan her kimse insanları şimdi öldürüyor, yüzlerce yıl önce değil," derken ona baktım.

"Sanırım bu durumu daha da kötüleştiriyor," dedi, sesi çok kuruydu. "Damian'dan İrlanda'ya geri dönmesini isteyemem."

"Anita, eski efendisi seni korkutacak kadar korkunçtu, ama sadece birkaç yıl sonra bir grup yeni vampiri kontrol edemeyecek kadar güç kaybetti. Ne değişti?"

"Damian bunun cevabını bilmeyecek."

"Hayır, ama yerel vampirler hakkında buradaki herkesten daha çok şey bilecektir, çünkü o da onlardan biriydi."

"Gelmeyi kabul edeceğine söz veremem, Edward."

"Sen onun efendisi değil misin?"

"Onu zorlamayacağım, Edward."

"Sık sık yardım istemem, Anita, ama şimdi istiyorum."

"Başka bir şey mi oldu, Edward?"

"İki ceset daha."

"Daha önce de cesetler gördün, Edward."

"Onları burada görmemeyi tercih ederim, Anita."

"Bana söylemediğin şey ne Edward?"

"Çocuk vampirlerin diğer çocuklara saldırma olasılığı daha mı yüksek?"

"Bazen. Onları fiziksel olarak bastırmak onlar için daha kolay. Pedofillere karşı uyarılan modern çocuklar bile diğer çocuklara güveniyor. Kahretsin, son iki kurban çocuktu."

"Evet."

"Çocuklar her zaman zordur."

"Henüz kendi çocuğun yok, Anita; olduğunda anlayacaksın."

"Hiç çocuk sahibi olmayı düşünmüyorum, Edward."

"Ben de öyle."

"Sanırım zaten bir ailesi olan insanlarla çıkmaktan kaçınabilirim," dedim.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Gece uyandığında Damian'la konuşacağım, ama nefesini tutma."

"Sana son resimleri gönderebilirim, Anita. Bu onun fikrini değiştirebilir."

"Bundan şüpheliyim."

"Seninkini değiştirebilir."

"Benim gelmem her zaman gündemdeydi."

"Eski vampirleri bulmaya çalışıyordum, Anita. Sanki burada değillermiş gibi."

"Oradalar, Edward. Sana söz veriyorum." "O zaman onları bulmama yardım et."

"Damian'ın uyanmasına daha saatler var."

"bana haber ver. Belki onu ikna etmenize yardımcı olabilirim."

"Damian'la hiç konuştunuz mu?" "Hayır."

"O zaman benden daha ikna edici olabileceğinizi düşündüren nedir?"

"Çaresizlik."

"Kolay kolay umutsuzluğa kapılmıyorsun Edward; bana söylemediğin şey ne?"

"İçimde öyle bir his var, Anita. İşlerin daha da kötüye gideceğini söyleyen o his."

Bu kadar ürkmüş olmak ona göre değildi. "Kıçını koru." "Her zaman öyle değil miyim?"

"Evet, biliyorsun ama bazı şeyleri atlıyormuşsun gibi hissediyorum." "Her zaman öyle değil miyim?" dedi.

"Evet, öyle." İçimi çektim.

"Damian'ın cevabıyla birlikte beni ara," dedi. Telefonu kapattı. "Siktir," dedim telefona.

"Sorun nedir?" Nathaniel sordu.

"İrlanda'da daha fazla ölü var. Görünüşe göre vampirlerden biri çocuklardan hoşlanıyor."

Nathaniel, "Vampirlerin çocuklara bu kadar sık saldırdığını düşünmezdim," dedi.

Jean-Claude, "Yok," dedi.

"Boğazları o kadar küçük ki iyi bir ısırık kan durdurabilir, öyleyse neden onlara saldıralım?" diye sordum.

"Edward'dan sana yeni kurbanların fotoğraflarını göndermesini iste. Eğer onların
Boğazları sağlam ve ısırıkları yeterince zarifse, yeni İrlandalı vampirler birkaç katı tabumuzdan birini yıkıyor olabilirler."

"Yani yeni çocuk vampirler mi yapıyorlar?" dedim.

Jean-Claude başıyla küçük bir selam verdi. Yüzündeki öfkeyi gizlemeye çalışmadı. "Ben sadece Amerika'nın kralıyım, ama bunu yapıyorlarsa durdurulmalılar. Çocukları buraya getirmenin yasak olmasının bir sebebi var."

"Amerika'nın kralı olarak bu ülke dışında hiçbir yetkiniz yok, değil mi?"

"İrlanda'daki tek otorite Damian'ın eski efendisiydi. Eğer ülkesinin en yeni üyelerini bundan daha iyi denetleyemiyorsa, o zaman bir şeyler çok yanlış gitmiş demektir."

"Sadece birkaç yıl içinde gücüne ne bu kadar zarar vermiş olabilir?" Ben sordum.

"Sen onun gücünü uzaktan hissettin, *ma petite*, Nathaniel. Onun gücünü bizzat hissettim. Onu herhangi bir düşman karşısında dişsiz ve güçsüz bırakabilecek hiçbir şey düşünemiyorum.
Annemin kendisi."

"Bu yeni canavarlar gibi hissettiriyor, eskiler gibi değil,"
dedim. "Katılıyorum, *ma petite*, ama güçlü ."

"Eski ya da yeni güç olması fark etmez," dedi Nathaniel. "Bunu her kim yapıyorsa durdurmamız gerekiyor."

"Evet, var," dedim.

Jean-Claude, "Anlaştık," dedi.

Hepimiz aynı fikirdeydik ve bu harikaydı ama ihtiyacımız olan şey bir plandı. Edward yardım istiyordu. Neredeyse hiç yardım istemezdi. Etraftaki en korkunç vampirlerden biri, ülkesinde olanlar karşısında güçsüz görünüyordu ya da belki de umurunda değildi.

Jean-Claude'a "Damian'ı yapan kadın umursamıyor olabilir mi?" diye sordum.

"Ne demek istiyorsun, *ma petite*?"

"Yeni vampirlere polislik yapacak kadar umursamıyor olabilir mi?"

"Vazgeçti mi demek istiyorsun?"

"Yani, zamana ayak uyduramayacak kadar yaşlı mı? Bazıları bunu yapar, değil mi? Değişimi kabullenmeyi reddederler ve her şeyden saklanırlar."

"Bu oldu, ancak geçmişte konsey bunun her zamanki gibi işleri aksatmasına izin vermedi."

"Yani Tüm Karanlıkların Anası, Harlequin'i neyin yanlış olduğunu görmesi ve düzeltmesi için mi gönderecekti?"

"*Evet*, ben de bunu kastetmiştim."

"Tüm Karanlığın Anası'nı öldürdük ve Harlequin'lerin çoğu artık bizim için çalışıyor."

"Bu doğru, *ma petite*."

Nathaniel birimizden diğerimize baktı. "Bizim şu anda yapmadığımız bir şey mi yapıyorlardı?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Jean-Claude yeni güç yapısının başında ama eskisi gibi değil. Burada, Amerika'da çoğunlukla sadece biz varız. Eski konsey işleri farklı yürütüyordu, değil mi?" Nathaniel söyledi.

Jean-Claude, "Onlar dünyanın bizden daha büyük bir kısmıyla ilgileniyorlardı," dedi.

"Burada bir hata mı yaptık Jean-Claude? Anne ve Harlequin ya da eski konsey İrlanda'nın güvenli bir şekilde ilerlemesini sağlamak için bir şeyler mi yapıyordu ve şimdi onların gücünü yok ettiğimiz için buna bir şekilde biz mi neden olduk?" Dedim.

Çok hareketsizdi. Bunun ya düşündüğü ya da düşündüklerini sakladığı anlamına geldiğini biliyordum. "Öyle olduğunu sanmıyorum, ama konseyin İrlanda'daki statükoyu korumak için ne yaptığını bilmek burada soracak insanlarımız var."

"Harlequin," dedim.

"Artık bizim muhafızlarımız," dedi.

"Yapılması gereken önemli bir şey olsaydı Harlequin size söylemez miydi?" Nathaniel sordu.

"Tüm Harlequin'ler benden daha yaşlı ve belli bir yaşta olmanın insana daha uzun bir bakış açısı kazandıran bir yanı var."

"Bu ne demek oluyor?" diye sordum.

"Bir sorun haline gelene kadar bunu paylaşacak kadar önemli görmeyebilirler."

"Hayatlara mal olsa bile mi?" diye sordum.

"Harlequin'in vampirleri binlerce , *ma petite*. İnsan hayatını bizim kadar değerli görmüyor olabilirler."

"O halde tutumlarının değişmesi gerekiyor," dedim.

"Önemli sırları bir sorun haline gelmeden önce paylaşmalarına razı olurum."

"İrlanda hakkında bir şey sakladıklarını bilmiyoruz," dedim.

"Hayır, bu doğru ama eski konsey dağıtıldı. Onların gücü yok edildi ve bizim güç tabanımıza dahil edildi.
Binlerce yıldır sorunsuz bir şekilde yönetilen ülke çalkantı içinde. En azından bu tesadüfü sorgulamalıyız."

"Eğer bu bir tesadüfse," dedim.

"Sorun ödünç almayın, *küçük* hanım. Dünyada ters giden her şey bizim suçumuz değil."

"Doğru, ama sadece Amerikan vampirlerinden biz sorumluysak, şimdi Avrupa'dan kim sorumlu?"

"Gücümüzü dünyanın geri kalanına yaymaya çalışırsam, elimizde daha fazla savaş olacak. Her şeyin bu kadar sorunsuz gitmesinin nedenlerinden biri dünyayı yönetmek için savaşmamış olmamdır."

"Vampirlerin dünya savaşına girmesini istemiyorum ama birilerinin sizden sorumlu olması gerekiyor."

"İnsanlar yönetilecek bir dünya olduğunu bildiğinden beri kendimizden sorumluyuz."

"Ama tüm bu zaman boyunca Tüm Karanlığın Annesi hepinizden sorumluydu, değil mi?"

"Oui."

"Artık değil, çünkü onu biz öldürdük."

"Kedi öldüğüne göre vampir farelerin ne yaptığını merak ediyorsunuz, öyle mi *küçük* hanım?"

"Evet, o," dedim.

"Kedi gittiğinde farelerin her zaman yaptığı şeyi yapıyorlar," dedi Nathaniel.

Ona baktık.

"Peki bu ne olacak, bizim kedicik mi?"

"Yeni bir kedi önce yok edebilecekleri her şeyi yok ederler." "Ve biz yeni kediyiz," dedim.

"Belki de, *ma petite*, *mon minet*, ya da belki de Avrupa'yı yönetecek başka bir kedi bulmamız gerekiyor."

"Kim?" Ben sordum.

"Bilmiyorum ama dünyayı yönetmek istemediğimi biliyorum. Amerika benim için yeterli."

"Canavarları İrlanda'da serbest mi bıraktık Jean-Claude?"

"En güvendiğimiz Harlequin'e soralım. İrlanda'nın vampir geçmişine dair bir sır varsa, bunu onlar bilecektir."

"Önce kime soracağız?"

"Magda," dedi Nathaniel. Biz

de ona baktık.

"O bizim aşıklarımızdan biri ve o kadar açık sözlü ki acı veriyor. Bildiği bir şey varsa, paylaşacaktır. Eğer Giacomo yanında olmadan sorarsak."

"Vampir kralından önce vampir efendisine itaat edeceğini mi söylüyorsun?" Jean-Claude sordu.

"Ona seçim yaptırmayalım," dedi Nathaniel. "Ona şimdi, o uyanıkken ve efendisi hâlâ dünya için ölüyken soralım."

"Gittikçe daha kurnaz oluyorsun, *mon minet*."

"Bir ara daha akıllı olmam gerekiyordu," dedi.

"Hayır, ne yazık ki bazı insanlar yüzyıllarca yaşıyor ve asla akıllanmıyor."

Hepimizin aynı kişiyi düşündüğünden oldukça emindim ama hiçbirimiz onun adını söylemedik. Asher, Jean-Claude'un yüzyıllardır öbür dünyasındaki bir dargın bir barışık aşkıydı. Aynı kadını, Asher'ın insan hizmetkârı Julianna'yı sevmiş ve kaybetmişlerdi.
onun yasını tutmayı bırakmışlardı. Aşk tüm yaraları iyileştirir derler ama Jean-Claude ve Asher bir yargıçsa, belki de öyle değildir. Asher'ın Kıskançlık sorunları onun ciddi anlamda kötü siyasi tercihler yapmasına yol açmış ve neredeyse burada, St. Louis'de biz ve yerel washyenalar arasında bir savaş başlatmıştı. Bu son aptallığı Jean-Claude ve hepimizin onu terk etmesi için bile yeterliydi. Altın saçlı ve sadist güzelimiz Asher, şimdi elinde kalan tek sevgilisi Kane ile tek eşli olmaya çalışıyordu. Hiçbirimiz Kane'i sevmiyorduk ve o da bu duygulara karşılık veriyordu. Hepimiz Asher'ın iyi davrandığı zamanları özlüyorduk.
Ama hiçbirimiz o kısımları bu olayı affedecek kadar özlemedik.

son felakete yakın seçim. Jean-Claude'un iyi vatandaşlar olarak vampirlerin kamusal yüzü olduğu bir dönemde St. Louis'de doğaüstü güçler arasında çıkan bir savaş vampirlere çok şey kaybettirebilirdi, tıpkı tüm vampirlere tanınan yeni oy hakkı gibi
ne kadar süredir ölü olduklarına bağlıydı. On beş yıldan daha kısa bir süre önce bir vampir, sadece vampir olduğu için görüldüğü yerde sorgusuz sualsiz öldürülebiliyordu.
Bazı Batılı eyaletlerde, hala aşağıdakilere izin veren yasalar vardı çakallar ya da gibi öldürülebilmeleri için. Birini öldürebilirsiniz ve kan testleri pozitif çıktığı sürece
lycanthropy haklısınız. Koalisyonun değiştirmeye çalıştığı şeylerden biri de bu tür yasalardı. Bu ülkede ya da dünyanın herhangi bir yerinde özgür ve temiz değildik. Asher son kötü kararlarını verirken bizden çok daha fazlasını riske atmıştı.
Sonunda, affedemediğimiz şey bu düzeyde bir dikkatsizlik oldu.

Nathaniel içini çekti. "İkiniz de kabul ben kabul " "Neyi
itiraf edeceksin?" diye sordum.

"Asher'ın zindanda üstüme çıkmasını özledim. Onunla seks yapmayı bile özledim."

"Eğer saka kuşum *mon chardonneret* ile sevişmeyi özlemeseydim, onunla işim yüzyıllar önce biterdi."

"İyi, iyi. Onu yatak odasında ve zindanda özlüyorum."

Nathaniel, "Özlediğimiz şey, bizi onun gibi zirveye taşıyan başka birini bulamamamız," dedi.

Esaret ve boyun eğmenin cinselliğimin devam eden bir parçası olmasıyla ilgili sorunlarım üzerinde hala çalıştığım için buna ne diyeceğimi bilemiyordum.

Jean-Claude, "Bu tür konularda Asher kadar yetenekli olduğunu bildiğim tek kişi Belle Morte," dedi.

"Vampir konseyi düştükten ve Fransa'dan kaçmak zorunda kaldıktan sonra seninle iletişime geçmeye ve buraya gelmeye çalıştığını biliyorum," dedim.

"Topraklarıma sığınmasına izin vermediğim için kafası çok karışmış görünüyordu."

"Onu geri alacağını düşündü," dedi Nathaniel.

"Üçümüzün eskiden olduğu gibi birlikte olabileceğimizi teklif etti."

"Sen, Asher ve o mu?" Nathaniel sordu.

"Evet." Odanın içine baktı ama önünde hiçbir şey görmediğinden .

Görüş alanını emin olmak için hareket ettim. Bana baktı; mavi gözleri loş ışıkta saçları ve giydiği cübbe kadar siyah görünüyordu, böylece sadece yüzünün solgunluğu ve
Göğsündeki o üçgen onun karanlığını hafifletti.

Elimi aşağıya uzattım ve o da uzun eliyle hafifçe tuttu,
ince parmaklar. "O zaman sana hiç sormamıştım: Baştan çıkarıldın mı?"

Dudakları kıpırdadı ama bu tam olarak bir gülümseme değildi, daha çok gülümsemeyi düşünüyor gibiydi. "Teklif ettiği şey bir yalandı, *ma petite*, her zaman olduğu gibi."

"Sen ve Asher yüzyıllardır onun esas oğlanlarıydınız."

"Biz onun en sevdiği piyonlarıydık, ya da belki de araçları. Evet, biz onun en sevdiği araçlardık ya da baştan çıkarmamızı, utandırmamızı ya da planları için manipüle etmesine yardım etmemizi istediği kişilere yönelttiği silahlardık. Belle bir zamanlar neredeyse tüm Avrupa'ya hükmediyordu.
Thrones. İkimiz, onun bir çok kişiyi baştan çıkarmasına yardım ettik. soylular, kilise görevlileri, kontrol etmek istediği güç konumundaki herkes."

"O günlere dair anıların olduğunda kafanın içindeydim Jean-Claude; onu seviyordun. Ona aşıktın."

"Öyleydim ama bana ya da Asher'a asla aşık olmadı. Eğer birini sevebildiyse bile, bu biz değildik."

"Yani baştan çıkmadın mı?"

"Bir an için belki, ama bu bir rüyanın cazibesine kapılmak gibi bir şey. Bu gerçek değil."

"Ama rüya gerçekmiş gibi hissedebilirsiniz," dedim.

"Hepimizi bağımlısı gibi tuttu, *ma petite*. Onun cazibesine bağımlıydık. Onun aşkı için yarıştık ama daha önce hayatımızdaki diğer insanlar için de söylediğiniz gibi, bu hileli bir oyun. Belle Morte'un dahil olduğu her oyunda sadece bir kazanan vardır, o da Belle Morte'tur."

Nathaniel ateşin yanından kalktı ve iki ayağı üzerinde yürümeye başladı.
Kedi gibi, sanki insan vücudu daha hafif bir zarafeti hatırlıyormuş gibi ve diğer elimi tutup Jean-Claude'a bakmaya geldiğinde hepsi oradaydı.

"Biz kazanabileceğiniz bir maçız" dedi.

Jean-Claude o zaman gülümsedi ve diğer elini ona uzattı. Nathaniel onu aldı ve gülümsedi. "Ah kedicik, kedicik, haklısın, çünkü hepimiz doğru olan hakkında konuşmaya istekliyiz ve İhtiyacımız olan, istediğimiz ya da onsuz yaşayamayacağımız şeyler. Birbirimizle oyun oynamayız -nasıl denir?

"Sevdiğin insanlarla oyun oynamıyorsun," dedim.

Sandalyede dimdik oturdu, biz birbirimizin ellerini tutarken o da bizim ellerimizi tutmaya devam etti. "Çok haklısınız, *küçük* hanım. Şimdi zeki kedimizin tavsiyesine uyalım ve Magda'yı efendisi uyanmadan ve o daha da zeki olmadan önce bulalım."

"O aptal değil," dedi Nathaniel.

"Hayır, ama o da derin düşünen biri değil."

"Vücut farkındalığı ve fiziksel zekası inanılmaz," dedim.

"Bu da onu mükemmel bir savaşçı yapıyor," dedi Jean-Claude.

"Ve gerçekten fiziksel bir aşık," dedi Nathaniel.

Yüzümde beliren kızarıklığın ilk sıcaklığını hissettim. Artık o kadar sık kızarmıyordum, ama ara sıra ... . Jean-Claude güldü ve elimi öptü. "Oh, *ma petite*, asla bıkkınlık göstermiyorsun. Bu senin birçok özelliğinden biri."

"Kadınlarla çıkmak yeni bir şey, tamam mı?"

"Magda'yla çıkmıyoruz," dedi Nathaniel. "O daha çok menfaatleri olan bir koruma."

Onu kucakladım ve kolumu Jean-Claude'un omuzlarına koyarak bizi bir tür grup kucaklaşması haline getirdim. "verebileceğim kadar çok insanla çıkıyorum; 'menfaatlerle' tamam."

Hepimiz bu konuda hemfikirdik; gerçi ben "birlikte" kavramından nefret ediyordum.

"bazen sunabileceğim tek şey buydu. Eğer birisi bunun yeterli olmadığını düşünüyorsa, poli'mizin bir parçası olmayı bırakmakta özgürdü.

Grup. Sonunda sınırsız zamanım olmadığını fark etmiştim.

Bu kadar insanla buluşmak için enerji. Evimizi kapatmayı düşünüyorduk. Bu da eninde sonunda hayır demeye başlayacağımız anlamına geliyordu. İşin sırrı, olasılıklar kapısı kapanmadan önce kimin evetçi olduğunu bulmaktı ama şu anda İrlanda'daki vampirlerle ilgili neyin yanlış gittiğini bulmamız gerekiyordu. Bunu düşündüğümde

Damian'ın efendisi o kadar güçlü ve kötüydü ki
yok edildi ve şimdi neden bölgesini koruyacak kadar güçlü olmadığı konusunda endişeliydim. Bazen kötülük de güzellik gibi bakanın gözündeydi.

16

JEAN-CLAUDE bir iş görüşmesi yapmak zorundaydı, çünkü artık ülkedeki tüm vampirlerin başı olmasına rağmen, hala kendi işlerini ve mali durumunu yürütüyordu. Bazen onun kral olmasını sağlayan şeyin iş yapma becerisi olduğunu unutuyordum ama o unutmuyordu. Bu benim hiç yardımcı olmadığım güç tabanımızın bir parçasıydı; benim yatırım anlayışım iş yerimdeki 401(k) planımdı. Nathaniel ve ben İrlanda'yı sormak için Magda'yı bulmaya gittik, çünkü
Jean-Claude sadece onun yapabileceği şeyleri yaparken. Bu
Gerçi genellikle Nathaniel mücadele ederken benimle gelmezdi ama bu gerçekten de
daha çok, çağlar boyunca iyi işleyen bir ülkenin neden birdenbire çılgına döndüğünü anlamaya çalışmakla ilgiliydi. Jean-Claude ve ben her şeyi berbat edecek bir şey mi yapmıştık? Eğer yaptıysak, nasıl düzelttik? Eğer , İrlanda'da ne değişmişti?

Biz Magda'yı bulamadan Nicky bizi buldu. Uzun boylu, sarışın, mavi gözlü ve o kadar formdaydı ki neredeyse korkutucuydu. Hayatımdaki en uzun insan değildi, ama bize doğru ilerlerken
Koridorda öyleymiş gibi görünüyordu; bu biraz tavırdan, biraz da omuzlarının neredeyse benim boyum kadar geniş olmasından kaynaklanıyordu. Pazuları gerilmişti.
siyah egzersiz gömleğinin kollarına karşı. Nicky gibi harika kaslı kalçalara sahip erkeklere uyum sağlaması için dış uylukları ikiye ayrılan yeni şortlardan giyiyordu.
MMA-karma dövüş sanatları sırasında sekizgende hareket aralığı
-Maçlar. Onları ilk kez Nicky ve gardiyanlar arasındaki diğer arkadaşlarımla birlikte izlediğim izleme başına ödemeli bir maçta görmüştüm.

Seni için mutlu olan gülümsemem kıyafeti görünce soldu. Cumartesi sabahı gayri resmi bir dövüş antrenmanı vardı. Bazen
Yeterince insan gelmiyordu ve kıçını yataktan kaldırıp gelenler de ağırlık salonuna ya da piste gidiyordu. Nicky'nin yeni süslü şortlarından bazılarını bir Cumartesi antrenmanında harcaması için bildiğim hiçbir neden yoktu.

Nathaniel beni sormak zorunda kalmaktan kurtardı. "Neden ciddi bir dövüş antrenmanı için giyindin?"

"Bugün eğitmenlerden biriyim. Neden bu kadar erken uyandınız?" Nicky gülümseyerek söyledi.

Nathaniel gülümsedi ve "Hey, ben bütün gün uyumuyorum" dedi.

"En azından birkaç saat daha Jean-Claude ve Damian'ın arasında yatacağını düşünmüştüm."

"Yeterince uyuduk," dedim.

"Kendi adına konuş," dedi Nathaniel.

Nicky sırıtarak, "Bütün gün uyuyacaksın," dedi.

Nathanieli diğer adama dokunabilecek kadar yaklaşana kadar ilerlettim. Bir gözü mavi, diğer gözü ise ortasına beyaz bir kafatası siyah bir göz bandıyla kapalı olarak bana baktı. Nathaniel'in elini bıraktım böylece uzanıp yüzünün sağ tarafındaki uzun, ince örgüye dokunabildim. Bu
Yüzüne uzun bir üçgen şeklinde düşen perçeminin yan tarafındaki saçları kayıp gözünü gizliyordu. Gerçek bir dövüş için düşmanlarının o tarafının tamamen kör olduğunu fark etmesini bu şekilde engellemişti. Werelionlar kendi türlerinden başka gruplarla karşılaştıklarında çoğu likantroptan daha fazla ölümüne savaşırlardı. Aslında, onlar
Kendi grupları içinde vahşice savaşması en muhtemel hayvan grubu. Tanıdığım diğer tüm likantrop türlerinin kendi aralarında ciddi kavgaları sınırlayan gelenekleri vardı. Aslanlar tüm gruplar arasında en vahşi kültürlerden birine sahipti, bu yüzden kör tarafı olan bir aslan olmak ciddi bir sorundu.

Yüzünün yan tarafına dokundum ve ona gülümsedim. "Tanrım, çok yakışıklısın."

Gülümsedi ama başını salladı. "Yakışıklıyım ama kıyaslayabileceğim Nathaniel, Jean-Claude, Micah ve hatta Dev var ve hepsi benden daha güzel."

"Şey," dedi Nathaniel, "ben daha güzelim ama bu senin yakışıklı olmadığın anlamına gelmez." İçinde çok fazla muziplik barındıran o sırıtışını parlattı. "Daha biseksüel olmadığın için üzgün olduğumu Nicky ve ben sadece muhteşem erkeklerle birlikte oluyorum."

Nicky gülümsedi ve başını salladı. "ve ben birbirimizi bu şekilde düşünmüyoruz, ama düşünseydim benim için fazla güzel olurdun. Ben erkeklerimi daha çok erkek erkeğe severim. Şimdiye kadar gördüğüm kadınların çoğundan daha güzelsin.
Berbat."

"Oh, Nicky, bir kızın gururunu okşamak için ne söyleyeceğini her zaman biliyorsun," dedim.

Gözü açıldı ve korsan görünümlü göz bandının arkasında açılacak bir göz olmamasına rağmen diğer kaşı da kalktı. "Seni kastetmediğimi biliyorsun, Anita."

Ona gülümsedim. "Sen benim gelinimsin, Nicky. Metafiziksel olarak beni mutlu etmek zorundasın, bu yüzden üzülmemem için bu tamamen yalan olabilir."

Yüzünde az önce söylediklerimi anlamaya çalıştığı belli oluyordu ve sonra bana daha tipik bir alaycı bakış attı. O
Kollarını bana doladı ve beni kucakladı. Ona karşı koymadım, sadece kollarımı ince beline doladım. "Seni hissedebiliyorum
duygular, hatırladın mı?"

"Hatırlıyorum," dedim gülümseyerek.

"O zaman benimle mutlu olduğunu ve kollarımda olmaktan keyif aldığını biliyorum, bu yüzden dalga geçiyorsun." "Kollarımda" kısmını söylerken gülümsemeye başlamıştı.

"Bazen, kalkanlarımı indirdiğimde ve paylaşmak istediğimizde Nathaniel'in duygularını hissedebildiğim gibi senin duygularını da hissedebilmeyi diliyorum."

"Ben bir sosyopatım, Anita. Çoğu zaman duygularımı ya da düşüncelerimi okumak istemezsin."

"Bana senin vicdanın olduğumu söylemiştin."

". Senin büyün beni evcilleştiriyor, çünkü bir Gelin
Efendilerini mutlu etmek için her şeyi yapmak üzere tasarlanmışlar. Vicdanım varmış gibi davranmak sizi memnun ediyor."

"Öyle." Ona belimden sarıldım ve kollarını biraz esneterek tüm o kaslardaki gücü hissetmeme izin verdi. Beni kolayca ezebilirdi. Eğer sadece insan olsaydı ve bu kadar formda olsaydı,

az bir çabayla omurgamı ikiye ayırabilirdi, ama bir
Bunun üzerine bir de lycanthrope eklenince, beni kelimenin tam anlamıyla ezebilir ya da parçalara ayırabilirdi ve bunu pençeleri ve dişleri olacak şekilde form değiştirmeden de yapabilirdi. Kollarını etrafımda öyle sıktı ki göğüs kafesimi tehlikeye attı ve tam bir nefes almak zorlaştı. Nicky nefes oyununu severdi ve bana da bundan zevk almayı öğretmişti ama hiç bu şekilde yapmamıştık.

"Sana aşığım ve bu her erkeğin bir kadını mutlu etmek istemesine neden olur," dedi.

Sözlerime dikkat ediyordum, çünkü normal bir şekilde konuşabilmek için nefes almaya konsantre olmam gerekiyordu, "Ve sana aşığım, bu da beni mutlu etmene izin vermemi ve iyiliğinin karşılığını vermemi istiyor."

Gülümsemesi yarı mutluluk yarı şeytani ya da belki de kötücül bir mutluluğa dönüştü. Kollarını sıkmadan bir saniye önce ne yapacağını biliyordum ve aniden
nefes almak için mücadele ettim. Güvenli kelimemi kullanıp her şeyi durduracak kadar nefesim vardı ama yapmadım. Çoğu insana söylerdim
Ama Nicky benim için kaba seks ve esaretin bir parçasıydı, ben de onun, yani kapana kısılma ve nefes almak için mücadele etme hissi beni heyecanlandırıyordu. Beni daha sıkı sıkmasını isteme isteği uyandırdı ama bunu yaparsam güvenli kelimemi söyleyemeyebilirdim ve o zaman Nicky'nin
merhamet, ama söylediği gibi, ne hissedebiliyordu. Onunla mutsuz olmam ona gerçekten acı veriyor gibiydi, bu yüzden durmasını isteseydim ne hissederdim.

Eller Nicky'nin kollarının altından sırtıma dokundu.
Kaburgalarımı sıktı ve onun Nathaniel olduğunu anladım. Elleri, kalçalarımın ve kıçımın kabarıklığını izleyene kadar vücudumda aşağı doğru okşadı. Gözlerimi kapatmak zorunda kaldım ve orgazm olasılığının o ilk zayıf önsözüyle ürperdim. Güneş olmasına rağmen rüzgârla birlikte yağan yağmurun kokusu gibiydi. Bu
Islanacağınıza söz vermiştim ama rüzgar değişebilirdi. Ama ilk ve tek seferinde ikisinin de ağzını tıkamalarına izin vermiştim.
Nathaniel beni memnun olduğumdan çok daha sert bir şekilde ısırmıştı ve yaptığında kesinlikle biliyordu. Artık konuşmakta zorlandığım durumlarda kullanabileceğim bir el işaretimiz vardı,

ama yine de . . . Nathaniel ipeksi şortunun önünü kıçıma bastırdı ve kot pantolonun içinden bile orada olmaktan mutlu olduğunu hissedebiliyordum. Bu beni aynı derecede mutlu bir beklentiyle tekrar ürpertti.

"Tanrım, Anita, tanıdığım kadınlar arasında en hızlı toparlanan sensin ve buna bayılıyorum, ama Jake beni antrenmanda bekliyor. Ben
vermesine yardım etmesi gerekiyordu."

Nathaniel alnını saçlarıma yasladı ve kalçalarını bana baskı yapmayacak kadar geriye çekti. "Lütfen bana bunu daha sonra yapabileceğimizi söyle."

"Evet," dedi Nicky.

"Belki," dedim, sesim titrek ve duyması neredeyse acı vericiydi, Yine de beni incitmedi. Onlarla seks yapmak istiyordum ama göğsümü sıkarak nefes oyunu yapmaya tamamen ikna oldum. Normal bir insandan daha zor inciniyordum ama
Bir lycanthrope gibi yok edilemez. Sert seks yaptığımız ve Nicky'nin ne yaptığını yeterince iyi anlamadığım için kaburgamı kırmaktan nefret ederdim. Bunu yapmadan önce çok daha fazla müzakere ve bilgi paylaşımına ihtiyacımız olacaktı.
Böyle bir şey gerçek olamaz.

Nicky bana bir bakış attı. Beni sıkmayı bıraktı ve bu bakışa cevap verirken sesim neredeyse normaldi. "Ben seks yapmak istiyorum İkiniz de, ama bunu yaparken göğüs kafesimin sıkıştırılmasından emin değilim."

"Yeterince adil," dedi.

Nathaniel, "Ben bile nefes oyunu için göğsümü sıkıştıran birini hiç görmedim," dedi.

"Yatak odasında alt olarak yapmadığın bir şeyi yapmak neredeyse buna değer," dedim ve ona bir öpücük verebilmek için başımı çevirdim, o da öpücüğü aldı.

"Zindanda ve yatak odasında senden çok daha uzun süredir dip yapıyorum," dedi gülümseyerek.

"Son birkaç yıla kadar esaret ve teslimiyetten ya da sert seksten hoşlandığımı bile bilmiyordum."

"Zindanda alttan almayı sevdiğimi hep biliyordum ama sen hayatıma girene kadar üstten almaktan hoşlandığımı bilmiyordum," dedi ve beni tekrar öptü.

"Magda'nın nerede olduğunu biliyor musun?" Ben sordum.
"Spor salonunda. Üzerimi değiştirmeye gittiğimde
onu içeri girerken gördüm." "Bana on beş dakika
verebilir misin?"
"Neden?"
"Üzerimi değiştirip antrenmana geleceğim. Bir şansım var
Bir iş için ülke dışına çıkıyorum ve kötü adamları avlarken ne zaman antrenman asla bilemiyorum."
"Ben de üstümü değiştireceğim,"
dedi Nathaniel. Biz de ona baktık.
"Ne? Ben spor yapıyorum ve sen beni haftada en az bir dövüş antrenmanı yapmaya zorluyorsun."
Nicky, "Dövüşmek benim için sizin mutfağınızın bir versiyonu," dedi.
"Sen benim ağabey-kocamsın; elbette savaşmanın benim mutfağımın senin versiyonu olduğunu biliyorum. Sen sahip olduğum en iyi aşçı yardımcısısın."
Nicky sırıttı. "Herkese tek başına yemek pişirmeni istemeyiz."
"Ya da daha kötüsü, bana yardım edecek
sadece Anita varken." "Hey," dedim.
Nathaniel bana sarıldı. "Üzgünüm ama gerçekten yemek
yapamıyorsun." "Belki de sadece yemek yapmak istemiyorumdur,"
dedim.
Nicky ikimize de sarıldı. "Çok tatlısın," dedi.
"Ben sevimli değilim," dedim.
"Evet, ," dedi Nathaniel. "Sadece sana sevimli denmesinden nefret
ediyorsun." "Kısa boylu, narin görünümlü insanlar kendilerine sevimli
denmesinden hoşlanmazlar."
"Micah da bundan nefret ediyor," dedi Nathaniel.
Nicky ikimize de sarıldı ve başımın üstünü öptü, sonra dönüp Nathaniel'i alnından öptü. Bu onu güldürdü. "Sen
Birbirimizi bu şekilde düşünmediğimizi söyleyen kişi."
"Etmiyoruz ama fiziksel şefkat elden ele dolaşırken dışarıda bırakılmaktan nefret ediyorsun."
Nathaniel sadece gülümsedi, çünkü aynı fikirde değildi.
"Aşkım ve kardeşim, antrenman için üstünüzü değiştirecekseniz çabuk olun. Jake ilk kez Harlequin olmayan birinden eğitime yardım etmesini istiyor. Pişman olmasını istemem."
Egzersiz kıyafetlerimizi almak için odamıza gittik. Diğer Harlequin'in Jake'in Nicky'yi seçmesi konusunda ne hissedeceğini merak ediyordum.

onlardan. Bazılarının kendilerinden olmayanlarla ciddi sorunları vardı. Harlequin. Tek kurtarıcı lütuf, vampirlerin çoğunun uyanması için hâlâ çok erken olmasıydı. Harlequin hayvanları gururluydu,
Ama vampirler düpedüz herkesten üstündü. Bu üstünlüğü sorgulamalarına neden olan hiç kimseyi iyi karşılamazlardı. İlginç bir dövüş antrenmanı olacağa benziyordu.

17

NICKY, Jake'i bekletmemek için önden gitti ama
Eğer acele edersek, antrenman başlamadan önce oraya varmamızı beklemeyi kabul etti. Nathaniel ve ben antrenman minderinde giyebileceğimiz kıyafetlerimizi değiştirdik. Saçımdaki ürün eksikliği ve bulanıklıkla başa çıkmama yardımcı olmak için yaptığı örgü, egzersiz yapmak için mükemmeldi.
Magda spor salonundaydı ve sarı saçlarını sıkı bir at kuyruğuyla arkadan bağlamıştı; üzerinde bir sporcu sütyeni ve Nathaniel'i mutlu edecek bir çift koşu şortu vardı.
çok az şey giyiyordu. Göğüslerinin spor sütyeninin kenarlarından kabarması ve beş-on santim boyunun çoğunu oluşturan uzun bacaklarının üzerine uzanırken minik şortunun oturması nedeniyle biraz dikkatimin dağıldığını itiraf etmeliyim. Daha önce spor salonunda bir kadının dikkatimi bu kadar dağıttığını sanmıyorum, ama o zaman da hiç bir kadınla sevgili olmamıştım.
benim gibi çalışıyordu. Uzun boylu Valkyrie genetiğiyle ilgili bir şey onun benden daha iyi kaslanmasını sağlıyordu ama önce bir uzun bacağını sonra diğerini uzatırken onu asla bir erkek sanmazdınız. Doğru kıyafetlerle bir erkeğin yerine geçebilirdi ama buna izin verecek kıyafetlerin kıvrımları gizlemek için kat kat olması gerekiyordu.
Makyajsız yüzü sade, gri-mavi gözleri soğuk olabiliyordu ve bu da bazı insanların şöyle düşünmesine yetiyordu
Bir kadın için, özellikle de uzun boylu bir kadın için erkeksi, ama bunlar olaylara yüzeysel bakan ve ben çoğu insanı böyle görmüyordum ve kesinlikle Magda'yı da artık böyle görmüyordum.

Cynric onun yanında uzanıyordu. Alnı dizine değiyordu, o uzun gövdesi daha da uzun bacaklarının üzerinde eğiliyordu. Şimdi otuz üç yaşındaydı; onunla tanıştığımda on santim daha kısaydı ama

O zamanlar on altı yaşındaydı, şimdi ise on dokuz. Saçları spor salonunun ışıklarında siyah görünüyordu ama daha parlak ışıkta lacivertten kobalta kadar koyu mavinin tonlarındaydı. İnsanlar ona nerede olduğunu soruyordu.
harika bir boya yaptırmıştı ama bu onun doğal rengiydi. Antrenman için sıkı bir at kuyruğu yapmıştı; kendi saçını nasıl öreceğini hâlâ öğrenememişti çünkü saçı da diğer saçları gibi bir zamanlar kısaydı. Genellikle içimizden biri onun için örerdi ama bu sabah bizimkinin koridorun sonundaki odasında tek başına uyandı.

Kıçı küçük şortunun içinde Magda'nınki kadar güzel ama bir çift kompresyon şortu ve bol bir atlet eklemişti.
Göğsünün büyük bir kısmını örttüğünden, sadece kaslı kolları ve omuzları manzaranın geri kalanının ne kadar güzel olacağına dair bir ipucu veriyordu.

Antrenman için esneyen sadece birkaç kişi daha vardı. Cumartesi sabahı erken saatlerde yapılan ders sadece
ortaya çıktı ve bir şeyler üzerinde çalışmak istedi. Bu, el ele ya da silah talimi yapan insanlar olabileceği anlamına geliyordu; her şey en çok neye ihtiyaç duyduklarını düşündüklerine ya da ne üzerinde çalışmalarına yardımcı olacak birini bulabileceklerine bağlıydı. Ama bugün tam bir sınıf için yeterli sayıda insan vardı.

Nathaniel ve ben esneme grubuna katıldık. Eğer yer olsaydı Magda ve Cynric'in yanına giderdik ve dersten önceki hazırlığı ona İrlanda hakkında ön sorular sormak için kullanırdık, ama insanları hareket ettirmeden yer yoktu ve bu kabalık görünüyordu. Patron kartını gereğinden fazla kullanmamaya çalıştım ve hepimiz tatbikat çalışması için kenarlara dizildiğimizde bizi Magda ve Cynric'in yanına taşıyabilirdim. Yarım düzine insanı
gardiyanlar esnemeyi bırakır ve dakikalar önce yapmak için yolumuzdan çekilir.

Nathaniel hiçbir şekilde dövüş antrenmanı yapmayı sevmezdi ama ben ısrar ettikten sonra haftada en az bir kez gelmeye başlamıştı. Onu, beni ve sevdiğimiz birkaç kişiyi öldürmeyi planlayan bir bombacıyla güreşmek zorunda kaldıktan sonra ısrar ettim. sadece dünya dışı hızına, gücüne ve becerisine güvenmesini istemedim. Sahip olmasını istedim
Eğer bir daha ihtiyacı olursa, gerçek dövüş becerileri. Akıllıca, tartışmamıştı, sadece programında bunu yapmak için zaman bulmuştu. Pek iyi değildi.

Bu. Doğuştan yetenekli olmadığı çok az fiziksel aktiviteden biriydi. Ana el ele dersini veren ve Magda ile erkeklerin çoğunu küçük gösteren Claudia, bunun doğal olmadığını söyledi
Nathaniel'de eksik olan şey yetenekti; kazanma isteğiydi. Pratikte bu kadar güçlü olmaktan hoşlanmıyordu ve kadının bulabildiği hiçbir şey onu kendi yolundan alıkoyamıyordu. Pratik yaptı ve
ama kazanmak için gelmedi.

Cynric-Sin kazanmak istiyordu ama karşısında genellikle profesyonel muhafızlardan biri oluyordu ve bu da ne kadar uğraşırsa uğraşsın kazanamayacağı anlamına geliyordu ama denemeye devam etti ve sonuçta önemli olan da buydu. Ben de pek kazanamadım. Kazandığım gerçeği
Ara sıra bazı gardiyanları rahatsız ediyordum, özellikle de benden bir karıştan daha uzun olan ve benden yüz kilo daha ağır olan birine karşı kazanıyorsam. Magda kazandığım kişilerden biri değildi, ama benden sadece birkaç santim uzun ince bir figür de minderde uzanıyordu; o da farklı bir hikayeydi. Pierette neredeyse dizine kadar uzanan kompresyon şortu ve kısa kollu tişörtüyle gerinirken neredeyse narin görünüyordu. Spor salonunda ya da başka bir yerde asla fazla ten göstermezdi. Ayrıca Harlequin'ler arasında, eskiden bir maske ve saklayan bir kıyafetle gelen alter egosunun adını kullanan birkaç kişiden biriydi.
Her şeyi. Harlequin'in arkasındaki fikir onların cinsiyetsiz, neredeyse şekilsiz olduklarıydı ve kıyafetleri de pelerinlerden bir sonraki parçanın etrafını saran ya da içine kayan kıyafetlere, kolun eldivene, pantolonun çizmeye, yüzdeki atkı ya da yün maskeye kadar bunu yansıtıyordu. Orta kısımlarını gizleyen maske, son kısımlarını da örtüyordu. Sadece gözleri parlıyordu ve bazı Harlequin'ler modernleşerek göz deliklerine ağ veya yansıtıcı yüzeyler koymuşlardı, böylece gözlerinin rengi bile bir gizem olmuştu. Magda da dahil olmak üzere çoğu, yüzyıllardır sahip oldukları isimlere geri dönmüştü.
daha önce doğum adları ya da takma adları vardı ama Pierette artık sadece Pierette'ti, antrenman kıyafetleriyle ya da suikast kıyafetiyle. Harlequin'ler arasındaki ilk Pierette o değildi; sadece ölen birinin yerine geçmişti. İsimler değişmemişti, sadece
onları sıktı.

Koyu renk saçları çok kısa kesilmişti ve telleri vücuduna yapışmıştı. Neredeyse narin bir dantelle üçgen bir yüz. Saçlarını nasıl bu kadar mükemmel bir hale getirdiğinden hiç emin olamadım ve saçları bebek inceliğinde ve tamamen düz olduğundan, onunkinde işe yarayan şey benimkinde zaten işe yaramazdı. Dövüş antrenmanına gelmeden önce saçlarını şekillendirmiş ve makyaj yapmış olması beni şaşırtıyordu ama belki de bu onun kendini daha iyi hissetmesini sağlıyordu.

Sin bizi fark etmişti ve bize çok hoş bir gönderdi. Onunla tanıştığımda henüz tamamlanmamıştı ama şimdi yakışıklı ve seksiydi. Hâlâ kafamda onun hangi kutuda olduğuna dair bir geçiş yapmamıştım ya da en azından zarif bir geçiş yapmamıştım. Beni biraz daha ısıttı. Bana yönelttiği gülümsemenin içinde, kenetlenmiş ellerini arkasına götürüp benimkiler kadar uzağa gitmeyen bir omuz gerdirme hareketi yaptı. Başımı eğdim, böylece yüzümdeki kızarıklığı göremedi.

Onun son gülümsemesiyle yüzümde bir gülümseme belirdi. Benden on yaş daha gençti ama bu daha esnek olduğu anlamına gelmiyordu. Çalışmaya devam etmediği sürece yaşlandığında olacağından daha esnekti ama bırakın Nathaniel'i, kurt kaplanı olmak bile onu benden daha esnek yapmıyordu. Eğer dikkatli olmazsa, kaslandıkça esnekliğini kaybeden şu iri adamlardan birine dönüşebilirdi.

Güç. On dokuz yaşındayken bu bir sorun değildi ama beş yıl içinde, yaptığı antrenmanlara bağlı olarak sorun olabilirdi. Bir atletizm yıldızıydı ve Lisede oyun kurucuydu ama üniversite yaklaşırken sporları arasında seçim yapmak zorunda kalmıştı. Futbol kazanıyordu, çünkü burs ve profesyonel para için daha fazla şans yaratıyordu

Daha sonra. Atletizm için burs teklifleri almıştı ama futbol kadar çok ve eve yakın değildi. Üniversiteye gideceğini ve aramızdaki bu sıcaklığın soğuyacağını düşünmüştüm.

Belki kendi yaşında hoş bir kız ama bunun planlarının bir parçası olmadığını açıkça belirtmişti. Hayatımın onu mutlu edecek kadar büyük bir parçasına sahip olmadığını düşünmem benim sorunumdu, onun değil, ya da Sin geçenlerde bana böyle söylemişti.

Nicky ve Jake yan odadan çıktılar.

Atıştırma odası ve eğitmenlerin plan yapabileceği bir yer. Boyları neredeyse aynıydı, 1.80'in biraz altındaydılar. Jake daha kısa , çünkü genellikle omuzlarını yuvarlıyor ve kendini öyle tutuyordu

göze çarpmamaya çalışıyordu. Saçları kahverengiydi, ne çok koyu ne de çok açıktı, çok düz değildi ama tam olarak kıvırcık da değildi, kısa kesilmişti, böylece onlarca yıldır moda olan bir saç stilindeydi ve Muhtemelen bundan onlarca yıl sonra bile hâlâ moda olacaktı. Gözleri yine ne çok koyu ne de çok açık, sadece orta kahverengi bir kahverengiydi. Ten rengi bile orta tonlardaydı; aslında Jake'in her şeyi orta . Beni en çok etkileyen Harlequin'lerden biriydi.
Hem en iyi casuslar hem de en iyi suikastçılar olduklarını hatırlayın. Jake o kadar da beyaz görünmüyordu. Bazı Güney Amerika ülkelerinden ve İspanya'nın bazı bölgelerinden onun kadar solgun ve muhtemelen daha fazla bronzlaşamayacak Hispanik muhafızlarımız vardı. O hiçbir yerden ve çoğu yerden gelen bir adamdı. Jake bana hep James Bond'un olması gerektiği gibi biri olduğunu düşündürürdü, çoğu yere girip çıkabilen bir adam.
fark edilmeden, takip eden atı martinisinin karıştırılmadan çalkalanmasını isterken.

Eğer Jake, Bond'un, James Bond'un antiteziyse, Nicky de sergilediği tüm o kaslar ve kafatası göz bandıyla harika bir Bond kötü adamı olabilirmiş gibi görünüyordu. Bir film kötü adamına çok benzeyen teatral bir dokunuştu. Sanırım Nicky kadar kaslıysanız kötü adam olduğunuzu tam olarak gizleyemezsiniz, o zaman neden deneyesiniz ki? Jake'in neredeyse huzurlu dalgalar halinde yaydığı gibi daha sakin bir enerjiye sahip olabilirdi. Aslında, Nicky neredeyse nötr olabilirdi, iyi bir koruma gibi, onlar gelene kadar arka planda kalabilirdi.
gerekiyordu ama bugün saklanmaya çalışmıyordu. O yaydı
Açıkça söylenen tavır, odadaki en büyük, en kötü şeydi, nokta, hikayenin sonu. Bu, köpeklerin diğer köpeği uyarmak ya da kavgayı başlatmak için yaptığı türden bir duruştu. Onunla ilk tanıştığımda da böyle bir tavrı vardı.
O zaman da beni etkilemişti, şimdi de etkilemiyor ama benim dışında olduğunu biliyordum. Bu gösteri benim için ya da odadaki herhangi bir kadın için değildi. Diğer erkeklere yönelikti. Bunun cinsiyetçi olduğunu düşünüyorsanız haklısınız ama yine de gerçek bu. Erkekler nadir istisnalar dışında kadınları fiziksel bir rakip olarak görmezler. Magda bir istisnaydı, ama odadaki tek istisna oydu; Pierette bile, neredeyse herkesi iki kez vurabilecek kadar hızlıydı.

ona bir kez dokunmak, Nicky'nin bu şekilde durmasına neden olmazdı. Sanki Jake'le birlikte öğretmenlik yapmak, benim koca aslanımı hiçbir özür dilemeden istediği kadar erkeksi olabilmesi için serbest bırakmıştı. Davranışlarımın onun bu yönünü ne kadar körelttiğini merak ediyordum.

Hepimiz gerinme hareketlerimizi matın kenarlarına taşıdık, böylece Jake ve Nicky matın ortasına sahip oldular. Nathaniel ve ben Magda ve Sin'in yanına geçtik ve o da mutlu bir şekilde hepimize yardımcı oldu. birlikte oturuyorduk. Odadaki diğer insanlardan bazıları iki eğitmenimizi izlemek için esnemeyi bırakmıştı. Jake herkese gülümsedi.

"Bugün tartışacağız."

"nefret ediyorum," diye fısıldadı Nathaniel.

Aniden mutsuzlaşan yüzüne baktım. Antrenmandaki saldırganlık eksikliği, antrenmanlarda gerçekten kötü olduğu anlamına geliyordu.

Sin, "Antrenmanları seviyorum," dedi.

Nathaniel gibi buna karşı ses çıkaran birkaç kişi daha vardı ama çok fazla değildi. Antrenman, nasıl dövüşüleceğini öğrenmenin güvenli bir yoluydu.

Gerçek dünyada savaşmak ya da üzerinde en çok çalışmanız gereken şeyi bulmak için. Odadaki neredeyse herkes geçimini bazı işlerden sağlıyordu.

Bu da hepimizin bu konuda daha iyi olmamız ya da en azından bize zarar vermeye çalışan kişiden daha iyi olmamız gerektiği anlamına geliyordu. Günah bile

odaklanmasına ve futbol sahasında daha iyi olmasına yardımcı olacak bir saldırganlık; sadece Nathaniel'in dövüş antrenmanlarının muhtemelen daha iyi olmasına yardımcı olmayacağı bir işi vardı. Eğer sahnede kıyafetlerini çıkarmak için daha formda olması gerekseydi, MMA onun için harika bir antrenman olurdu ama Nathaniel zaten muhteşem bir formdaydı.

Magda inleyen insanlardan biri değildi. O da benim gibiydi; spor salonuna çalışmaya geliyorduk, sızlanmaya değil. Ayrıca, biz kadındık ve dövüş sanatlarında ya da dövüş sporlarında başarılı olmanın tek bir yolu vardı, o da erkekler kadar ya da daha sert olmaktı. Bu adil mi? Hayır. Hala doğru mu? Evet.

Magda, "Antrenmanlarda kendini geliştiriyorsun ama zemin çalışmalarına daha fazla dikkat etmen gerekiyor," dedi.

"Ve eğer biri beni fırlatırsa, o zaman boğuşma ve yer çalışmalarım üzerinde çalışacağım," dedi Sin; her konuda daha iyi olmak istiyordu.

fiziksel olarak yapmaya çalıştım.

Nathaniel derin bir iç çekti. Bu, mızmızlandığı ve şikayet ettiği ilk fiziksel şeydi. Bundan gerçekten nefret ediyordu, ama hayatım, en azını bile yapamayan birini barındıramayacak kadar tehlikeliydi.

Nefsi müdafaa.

Jake, Scaramouche'a minderin ortasına gelip onlara katılmasını işaret etti. Scaramouche ayağa kalktı, uzun siyah saçlarını sıkı bir topuz yapmıştı. Her zaman uzun boylu görünürdü ve normal kıyafetlerle ince, neredeyse narin ve her zaman zarif görünürdü, sanki bir mihracenin Batı'ya tasarım kıyafetler giymeye ve Hindistan'daki ailesine borçlu olduğu her şeyi unutmaya giden oğluymuş gibi. Gömleksiz, orta kahverengi teninin göründüğü egzersiz şortundan başka bir şey giymeden, zayıf, kaslı ve çok daha savaşçı görünüyordu.

Şımarık prens. Antrenman minderine ayaklarında ve bacaklarında yaylar varmış gibi yürüdü. Nicky'ye kıyasla hâlâ narin görünüyordu ama aynı zamanda hızlı, güçlü *ve* kendine has bir "*gel de biraz* enerji *al" havası* veriyordu. Jake'in önünde eğildiğinde sırtındaki ve omuzlarındaki kaslar oynuyordu. Nicky'nin cüssesine sahip değildi ama zayıf olduğunu düşünmek hata olurdu.

Jake bir saygı göstergesi olarak eğildi ama bakışlarını diğer adamdan ayırmamaya dikkat etti. Scaramouche'un da yüzünü görmeden selam verdiğinde aynı şeyi yaptığını biliyordum. Gözlerini herhangi bir potansiyelden ayırmanın, sana zarar verebileceğini öğrenmen uzun sürmedi.

Dojo'da, antrenman minderindeki rakip bir hataydı.

Nicky ve Scaramouche pedlerini ve tekmeliklerini giyip dövüşmeye başladılar.

Eldivenler. Eldivenler elin ön tarafını kaplıyordu ama parmaklar çıplaktı, böylece adamlar kavrayabiliyor ama ellerini korumasızken olduğu kadar yırtmıyorlardı. Birbirlerini selamladılar ve bu sefer izlediklerini görebiliyordum.

Nathaniel'in yanımda gerildiğini hissettim. Çıplak omzu koluma değecek kadar eğildi. Artık kendisi dövüşmek zorunda olmadığına göre Nicky için endişeleniyordu. Jake'in öğretim asistanının sadece talimat vermek yerine herhangi biriyle idman yapmasına izin vermesine biraz şaşırmıştım. Bu bir şeyler döndüğü anlamına geliyor olmalıydı. Belki de Jake'in Nicky'yi bugün kendisine yardım etmesi için görevlendirmesinin birden fazla nedeni vardı.

Etrafıma bakındım ve burada normalden daha fazla Harlequin olduğunu fark ettim ve çoğu Scaramouche ve
Louis'den pek de memnun olmadıklarını belli eden Pierette. Vampir efendisi Magnifico'nun hayvan yarısı olan Hortensio, tıpkı bizim Magda ve Sin'e yaklaştığımız gibi Pierette'in yanında oturuyordu. Harlequin'lerin bazılarına isimleri ölmüş kraliçeleri tarafından verilmişti, ancak diğerleri isimlerini kraliçelerinin izniyle seçmişlerdi. Magnifico da onlardan biriydi, yani sanırım seçtiğiniz isim buysa egonuz yeterince büyük olacak
bir sorun olacağının farkındaydı. Hortensio, efendisinin tavırlarını neredeyse her şekilde yansıtıyordu ve bu da onu ciddi şekilde sinir bozucu yapıyordu
Efendisinin kibar ve nazik tavırları olmadan bunu dengeleyemezdi. Maskeli ikinci benliklerinin isimlerini saklayan Harlequin'lerin çoğunun, öldürdükleri isimler altında, başımızın belası olması ne garip.

Nicky ve Scaramouche dövüş duruşuna geçtiler ama bu aynı duruş değildi. Nicky'nin dövüş stilini her zaman böyle belli etmediğini biliyordum ama bu iki adam daha önce de dövüşmüş ve birbirlerini diğer muhafızlarla dövüşürken izlemişlerdi. Birbirlerinden sakladıkları derin, karanlık savaş sırları yoktu. Asker arkadaşlarınızın güçlü ve zayıf yönlerini bilmek bir artıydı, ama eğer
Aslında onlarla birlikte değil, onlara karşı savaşmak zorundaydı. Nicky bunu biliyordu, o yüzden nazlanmaya çalışmıyordu.

Nicky, Scaramouche'un bacağına bir tekme atar gibi yaptı ve kurt adam da karşılık verdi ama ikisi de fazla güç kullanmadı. Kurt adam Nicky'nin suratına bir yumruk savurdu. Nicky yana doğru sallanarak yumruğun geçip gitmesine izin verdi ve ardından Scaramouche diğer eliyle hızla hareket etti. Nicky'nin kolu tam yüzünün önündeydi ve diğer adamın yumruğunu engelliyordu. Blok yapmak için hareket ettiğini bile görmemiştim; sihir gibiydi. Scaramouche bir yumrukla onu takip etmeye çalıştı.
Nicky'nin kaburgalarına vurdu ama aslan dirseğiyle engel oldu ve yeterince hareket etti, bu yüzden o da ıskaladı.

Scaramouche diğer adamla arasına biraz mesafe koydu, elleri hâlâ yüzünü korumak için yukarı kalkıktı, dirsekleri kaburgalarının üzerinde sıkıydı. "Benden o kadar hızlı olmamalısın, aslan."

"Ben gururumuzun Rex'iyim, sıçan."

"Fark etmez. Sen Harlequin değilsin. Benden daha hızlı ."

Nicky kollarını kaldırmış, dirseklerini sıkıca kavuşturmuş bir halde ona bakıyordu.

Vücudunun yan tarafına doğru; ayaklarının topları üzerindeydi, neredeyse yerinde zıplıyordu. Onun cüssesinde biri böyle zıplamamalıydı.

O da öyle; her zaman göründüğünden daha çevikti, ama ben

Yeni hız konusunda Scaramouche ile aynı fikirdeyim. Nicky'nin böyle hareket ettiğini hiç görmemiştim.

"Bu kadar yavaş olmaman gerektiğini söylemiyor musun?" Nicky söyledi; sesinde şimdiden hırıltılı bir ton vardı.

"Evet, demek istediğim tam olarak buydu aslan. Sadece Harlequin'ler o kadar hızlıdır ki başka bir hayvan onların hareket ettiğini göremez." Scaramouche ona tekme attı, ama Nicky engellemeye gerek duymadan tekmenin çekildi. Scaramouche aniden bir darbe ve tekme yağmuruyla harekete geçti. Her şeyi takip edemiyordum ama sanki Nicky'nin elleri, kolları ve bacakları olması gereken yerdeydi. Scaramouche karanlık bir bulanıklıktı, ama Nicky o kadar hızlıydı ki gözlerim onun hareketinin bulanıklığını bile göremiyordu. En son bu kadar hızlı birini gördüğümde, karanlık kraliçelerini öldürmeden önce Harlequin'lerden bazılarıydı. O Harlequin'lerin biri hariç hepsi korkunç bir şekilde , bu yüzden doğaüstü hız mucizesi onlara pek yardımcı olmamıştı ama insanlarımızdan birinin bu kadar hızlı olduğunu hiç görmemiştim.

Bir dövüşte hayal kırıklığı dört şeye yol açabilir: Pes edersiniz, daha çok dövüşürsünüz, daha kötü dövüşürsünüz ya da hile yaparsınız. Scaramouche

Harlequin; pes etmediler. Daha sert dövüştü ama bu Nicky'nin gardını geçmesini sağlamayınca, kolu biraz fazla geniş sallandı. Nicky açıkta kalan kaburgalarına bir yumruk indirdi.

Gücün sıcak hücumunu hissettim ve ilk defa, bu benim Scaramouche'un enerjiye karşılık veren iç sıçan. Nicky geriye doğru sallandı ve yanağı kanadı, ama Scaramouche ona vurmamıştı. Bunu görmeliydim.

Jake aralarındaydı, o kadar hızlı hareket ediyordu ki sanki onları ayırmak için ortaya çıkmış gibiydi.

"Pençe yok, bunu biliyorsun, Scaramouche."

Artık eldivenlerinin parmaklarından kıvrılan pençeleri görüyordum; her iki elinde de pençeler filizlenmişti, bu da sadece bu kadarını değiştirebilecek kadar güçlü olduğu anlamına geliyordu, daha fazlasını değil. Micah bunu yapabilirdi, ama o
Nimir-Raj; Nicky bunu yapamazdı ve o Rex'ti. Nicky parmak uçlarıyla yüzündeki küçük kesiklere dokundu. Pençelerin derisine dokunmaktan daha fazlasını yapmasını engellemişti.

Jake dövüşü durdurmaya başladı ama Nicky, "Hadi yapalım şunu," dedi. Jake, "Pençe yok, yer değiştirmek yok," dedi.

"Çünkü Rex kısmi bir vardiya yapacak kadar güçlü değil."

Nicky, "Ve sen de vites değiştirmeden beni yenecek kadar iyi değilsin," dedi.

Scaramouche, fare sesi olduğunu düşündüğüm şeytani bir ses çıkardı. Hırlamaya eşdeğerdi, çünkü yine içimdeki küçük, koyu kürklü bir şekil onun canavarına tepki verdi. Rafael canavarını benimle bilerek paylaşmıştı ama bu hâlâ yeniydi.

"Seni şekil değiştirmeden yenebilirim." "," dedi Nicky.

Jake kurtadama ellerini göstererek parmaklarının tekrar insan parmakları haline geldiğinden emin oldu.

"İkinizin de bunu yapmak istediğinden emin misiniz?" Jake sordu. "Evet," dedi Nicky.

"Hem çok," dedi Scaramouche.

"Eğer canavarını tekrar ortaya çıkarırsan, dövüşü Nicky'nin yerine ben bitiririm. Anlaşıldı mı, Scaramouche?"

Kurt adamın gözleri biraz büyüdü ama vücudunu gevşetmek için olduğu yerde zıpladı ve "Aslanı adil bir şekilde yeneceğim" dedi.

"Scaramouche," dedi Pierette, ama sanki Pierette hiç konuşmamış gibi onu duymazdan geldi.

Nicky kendi zıplamasını yaptı. Jake geri çekildi ve "Dövüş." dedi.

Jake'in sözünü dinlediler; yumrukları ve tekmeleri engellemek bile güçlüydü. İkisi de istem dışı sert sesler çıkarıyordu ama bazı dövüş sanatları derslerinde öğretilen bağırışların hiçbiri yoktu. Gerekmediğinde bağırmak gösteriş içindi. İki adam gösteri yapmıyordu. Bu bir kavgaydı, gerçek bir kavga. Sadece birleşik yetenekleri daha da şiddetli olmasını engelledi çünkü ikisi de

diğerinin gardını aşmayı başardı. İkisi de çok hızlıydı, hepsini takip edemedim.

Nicky'nin yumruğu Scaramouche'un tüm yumruklarının arasından geçip ağzına geldi. Kurt adam sendeledi ve kan gördüm. Nicky, Scaramouche'un kaburgalarına bir kroşe indirdi, Scaramouche onu engelledi ama Nicky diğer adamın kalçasına bir diz indirdi. Scaramouche, Nicky ona yumruklar, tekmeler ve dirsekler yağdırırken kendini olabildiğince kapattı.

İnsanlar Jake'in devreye düdük çalmasını bekliyordu ama o bunu yapmadı.

Scaramouche, Nicky'nin ona fırlattığı her şeyin altından kalktı ve tam çenesine bir aparkat vurdu. Nicky kendini kaptırıp bir açık verene kadar hasarı karşıladı ve sonra da vurdu. Nicky'yi sendeletmiş ve zilini sertçe çalmıştı. Eğer bu gerçek bir UFC dövüşü olsaydı nakavt diyebilirlerdi, çünkü tek mavi gözü odaklanmıyordu. Hâlâ ayaktaydı.

Scaramouche ayağa kalktı ve Nicky'nin kafasının yan tarafına doğru bir tekme savurdu. Nathaniel'in eli benimkini sıkıca kavradı.
Sin'in nefesi kesildi. Nicky'nin eli tam zamanında oradaydı ve tekmenin isabet etmesini engelleyip bacağını kavrayarak dizini kilitledi. Scaramouche yere düşerek Nicky'nin dengesini bozmaya çalıştı ama aslan daha iriydi ve sağlam durdu. Scaramouche diğer uzun bacağını Nicky'nin suratına doğru bir tekme olarak savururken elleri minderde kaldı. Nicky onu engellemeye çalışmadı; eklem kilidini bitirdi. Islak, etli bir patlama sesi duydum. Scaramouche, tekmesi Nicky'nin ağzını kanatırken bile çığlık attı.

Jake araya girdi ve dövüşü durdurdu. Nicky'nin Scaramouche'u mindere yatırmasına yardım etti. Bacağı, bacakların bükülmemesi gereken bir şekilde bükülmüştü. Scaramouche acı içinde kıvranmamaya çalışıyordu. Acıdan yeşil görünüyordu ve muhtemelen kusmamaya çalışıyordu.

Pierette onun yanında diz çöktü. Hortensio, Jake ve Nicky'ye ters ters bakıyordu. "Bunun ne olması gerekiyordu?"

Pierette diz çöktüğü yerden, "Bu bir antrenman değildi," dedi.

"Hayır, bu bir dersti," dedi Jake ve sesi hiç duymadığım kadar soğuk ve tehditkârdı.

"Ne hakkında bir ders?" diye sordu Scaramouche'un elini tutarak.

"Harlequin yeni silah arkadaşlarımıza saygı duymayı öğrenmeli," dedi.

Scaramouche'un sesi acıyla gerilmişti. "Saygımızı kazanmak için yüzyıllar harcamadılar."

Nicky kanlı ağız koruyucusunu çıkardı ve "Seni döverek saygını kazanmak benim için sorun değil," dedi.

"Benim üzerimde kral değilsin aslan," dedi dişlerini sıkarak.

Nathaniel'in mindere çıktım.

Ona elimi bıraktırmıştım. Öfke yüksekti ve her ihtimale karşı iki elimin de serbest olmasını istiyordum. Magda ve Sin arkamdaydı. Sin'in ne kadar yardımcı olacağından emin değildim ama arkamdaki dişi aslan, bizim bölgemizde aptalca bir şey yapmadan önce iki kez düşünmelerini sağlayabilirdi.

Yön. Onları duraksattığımı düşünmek isterdim ama daha iyisini biliyordum. Birçoğu beni kaybettikleri oğullarının yerine koyuyordu. Kraliçe; unvanım ne olursa olsun, bazı Harlequin'ler için yeterince iyi değildim.

"Peki ya ben? Ben senin kraliçen olmalıyım," dedim.

"Sen Jean-Claude'un nişanlısısın ama bir vampir değilsin. Bizi nasıl bir vampir gibi yönetebilirsin?"

"Anita, kurtadamlar için de Nimir-Ra'dır," dedi Nathaniel. "Micah'ın Nimir-Raj'ının Kraliçesi."

Pierette, "Leopar formuna geçmiyor; insan formuna hapsolmuş bir Nimir-Ra'yı kabul etmeyeceğim," dedi.

Jake, "Şekil değiştirmemiş olabilir ama o hâlâ bir büyücü ve yeni karanlık kraliçemiz," dedi.

"Hayır. Hayır, değil. O bizim karanlık metresimiz değil. Bizim olan gücü içmesine izin veren şanstı ve şimdi onu ona verdi." Dramatik bir parmakla Nicky'yi işaret etti.

Magda alçak bir sesle, "Sadece o değil," dedi.

Pierette, "Hayır, seninle ve Jean-Claude ile yatan tüm Harlequin'ler güçlerini korudular ya da yeniden kazandılar," dedi.

Hortensio yarı kahkaha yarı hırıltı bir ses çıkardı.

"Scaramouche senin *moitié bête*'in, çağıracağın faren ve sevgilin olmak istedi. Sana gerçek bir *moitié bête'in* bir kraliçe için neler yapabileceğini göstereceğini söyledi. Bu övünme yüzünden Gelin'in onu sakat bıraktı."

Nicky'den Jake'e baktım. Nicky, "Önce Scaramouche beni kana buladı. Ben sadece ." Bir an Nicky'ye baktım. "Seni bir ödül gibi kazanabileceğini düşünmesini mi istiyorsun?"

Tekrar Scaramouche'a döndüm. "İncindiğin için üzgünüm ama tacı fare kralın Rafael'den almayı başarsan bile, seni canavar yarım ya da sevgilim yapmam. Eğer istediğin Jean-Claude'un tahtına ve bana daha yakın olmaksa, sevenlerime zarar vermek sana hiçbir şey kazandırmaz."

Acıdan yeşile dönmüş, bacağı neredeyse geriye bükülmüş, koyu kahverengi gözlerini acıdan çok öfkeyle bana dikti ve
Ben olsaydım başarabileceğimden daha fazla kibir. "Fareler için daha iyi bir kral olurdum ve tatmadığınız bir şeyi geri çevirmeyin, çünkü size sunacağım şeyin daha önce sahip olduğunuz her şeyden çok daha tatlı olacağını biliyorum."

"Vay canına," dedi Sin, "dördümüz burada duruyoruz ve sen hepimizi aşağılayacaksın."

"Değerimi biliyorum," dedi Scaramouche.

Hortensio Sin'e, "Sen daha çocuksun," dedi. O" -Nathaniel'i göstererek- "erkeklere karşı kadınlardan daha yetenekli bir katamount. Rex ringde olduğu kadar yatakta da acımasızdır. Hiçbir kadın böyle bir vahşeti istemez."

Nathaniel, Sin ve Nicky aynı anda güldüler. "Seyircinizi tanımalısınız ama belli ki " dedim.

"Peki ya ben?" Magda sordu.

"Sen bir kadınsın," dedi Hortensio. "Bu arenada rakip değilsin."

İnsan dudaklarının arasından alçak, yumuşak bir hırıltı süzülmeden önce ondan gelen sıcak enerji akışını hissettim. "Sen her zaman bir aptaldın."

Hortensio ona doğru bir adım attı, bu onu bana yaklaştırdı ama başımın üzerinden Magda'ya bakıyordu. "Geri ," dedim. O da
Beni görmezden geldi. Solar pleksusuna kısa bir yumruk indirdim. Tamamen hazırlıksızdı, bu yüzden tüm rüzgarını aldı ve iki katına çıktı
onu devirdi. Başının arkasından tuttum ve aşağı doğru çektim.
dizimi olabildiğince hızlı ve sert bir şekilde ve olabildiğince çok sürdüm. Onu tamamen hazırlıksız yakalamıştım, bu yüzden karşı koymaya bile çalışmadı.

Geri. Kanın bacağımdan mindere aktığını gördüğümde
onu benden uzaklaştırdım ve yere yan yattı. Hareket etmedi. Yüzünün alt kısmı o kadar yoğun kanla kaplıydı ki ne kadar hasar verdiğimden bile emin değildim. Burnunun kırıldığını biliyordum. Gözleri açıktı ama yumruktan sonra olduğu gibi
Nicky sendeledi, odaklanmıyorlardı.

Pierette solgun ve kendinden biraz daha az emin görünüyordu. Scaramouche hâlâ öfkeli ve küstah görünüyordu, acı içindeydi ve midesi bulanıyordu ama kara gözlerinde yeni bir şey vardı. Sanırım bu belirsizlikti. Planlarını benim karşı koyamayacağımı düşünerek yapmıştı. I
Sanırım bunu yeniden değerlendiriyordu. Güzel.

"Ben senin kraliçenim, Hortensio; yani ben geri çekil dediğimde, sen de geri çekileceksin!"

"Seni duyabildiğini sanmıyorum," dedi Sin.

"O zaman Pierette ve Scaramouche bunu ona daha sonra tekrar edebilirler, değil mi?" Daha çok Pierette'e bakarak söyledim.

Scaramouche'un elini bıraktı ve diz çöktü,
Başını ayaklarımın önünde yere koydu; yapabileceği kadar alçak bir eğimdi. Ellerini kibarca omuzlarına yaklaştırdı, böylece ayaklarıma yakın olan tek şey başı oldu. Gerçek bir selamdı, ama yüzyıllar boyunca her türlü selam verme pratiği yapmıştı.

"Sen kalk diyene kadar öyle kalacak," dedi Jake. "Şu anda bu benim işime geliyor," dedim.

Jake onu şaşırtmış ama aynı zamanda memnun etmişim gibi ağzıyla küçük bir hareket yaptı. "Sen kraliçesin."

"Bu doğru, öyleyim ve dahaki sefere biriniz bunu unutursa, sizi kanatmak için kullandığım dizim olmayacak. Anlaşıldı mı? Scaramouche?"

"Bizi kendin mi öldüreceğini söylüyorsun?"

Jake hızla, "Hayır, söylediği bu değil," dedi.

"Seni öldürmek istemiyorum, lanet . Bu yüzyılların israfı. Yetenek ve güç, ama beni bir karar vermeye zorlarsanız, bunu ."

"Sana inanıyorum," dedi Scaramouche.

"Evet, kraliçem," derken Pierette'in sesi yere çarparak boğuklaşıyordu.

", Pierette."

Başını yavaşça, temkinli bir şekilde kaldırdı. "Ayağa kalkmamı ister misiniz kraliçem?"

"Scaramouche ile kal ya da ayakta dur. Umurumda değil; yeter ki aptalca bir şey yapmayın."

"Evet, kraliçem."

"Bir leoparı daha evcilleştirdin, Anita," dedi Scaramouche. "Peki ya sen, Hortensio? Hâlâ başımın belası olmaya devam mı edeceksin? Yoksa kendimi edebildim mi?"

Ellerini hafifçe burnunun üzerine bastırmıştı. Sesi tuhaf çıkıyordu ama "Çok net kraliçem," derken anlaşılabilirdi.

Yere baktım. "Ya sen, Scaramouche? Evcilleştirildin mi?"

"Sahibim dışında hiç kimse tarafından evcilleştirilmeyeceğim."

"O zaman anlaştık mı?"

Nicky'nefret dolu ciddi bir bakış attıktan sonra tekrar bana baktı. "Sen ve gelinin çok açık konuştunuz."

"Harika, o zaman aramızda başka sorun kalmayacak." "Size saygısızlık etmeyeceğiz ama bir sorunumuz var, kraliçemiz."

"Neymiş o sorun?" diye sordum.

"Seks yaptığınız insanlar eski hızımızı ve becerilerimizi kazanırken ya da Magda ve yatağınızdaki diğer Harlequin söz konusu olduğunda bunları geri kazanırken, lütfunuza mazhar olmayan bizler hem becerilerimizi hem de gücümüzü kaybetmeye devam ediyoruz."

Ağzımı açtım, kapattım ve Jake'e baktım. "O haklı mı?"

Jake içini çekti, omuz silkti ve sonra, "Yüzde yüz kesin değil ama bir hipotez olarak talihsiz bir değeri var," dedi.

"Lanet olsun," dedim.

"Yeterli değil," dedi Scaramouche.

"Herkesi beceremeyiz."

"Eğer bir savaşçıya ve krala yakışır bir planla eski ihtişamımı yeniden kazanamayacaksam, Jean-Claude'un istediği her türlü anlaşmayı kabul ederim."

Kurt adama baktım. "Ne dediğini anlıyor musun?" "Yoksa acı senin yerine mi konuşuyor?" Jake ekledi.

Scaramouche, "Ne söylediğimi biliyorum ve gücümün karşılığı olarak Jean-Claude'un benden istediği her şey olurum," dedi.

Pierette sadece başını salladı ve korkmuş görünüyordu. O değildi Ne gerekiyorsa yapmaya hazırdı ve ben de onu suçlamadım. Bu, birine vermek için çok fazla açık çek demekti.

"Jean-Claude'un katamiti olmayacağım," dedi Hortensio; burnu şişmeye devam ettikçe sesi daha da kötü çıkıyordu. Öksürdü ve boğulmaya başladı, oturduğu yerden kalkmak için yeterince mücadele etmek zorunda kaldı, bu da yüzünün acımasına neden oldu, böylece acıyla inledi.

Jake, "Onları tıbbi yardıma götürmeliyiz," dedi.

"Evet," dedi Nicky, "her tarafı kan içinde."

Şaka yapıp yapmadığını anlamak için baktım. Ağzı hâlâ o kadar kanıyordu ki elinin tersiyle ağzını silmek zorunda kalıyordu. Tüm bunlar olurken bir ara eldivenlerini çıkarmıştı. Alaycı bir tavır takındıysa da yüzü bunu göstermiyordu. Yanağındaki izler
ağzı kadar kötü değildi.

"Ya da herkes şekil değiştirip kendini iyileştirebilir," dedim.

"Paspasların her tarafına yapışkan bir şeyler bulaştıracaklar," dedi Sin. "Claudia bize spor salonunda yer değiştirmemize izin verilmediğini söyledi."

"Tamam. Koridor işe yarayacaktır."

"Buna cesaret edemem kraliçem," dedi Scaramouche.

"Dizi çıkmış. Vites değiştirmek onu iyileştirecektir."

"Evet, ama canavar formumdayken hızlı iyileşme sırasında harcadığım enerjiyi geri kazanmak için yiyeceğe ihtiyacım olacak."

"Evet, yani canlı yiyeceklerin bulunduğu alana doğru yürüyorsunuz."

"Hayır, kraliçem. Eğer form değiştirirsem, canlı yiyeceklerin seni ve diğerlerini hayvanım için yiyecek olarak görmezdim."

"Bize saldırmamak için hayvan formunuzu yeterince kontrol edemeyeceğinizi mi söylüyorsunuz?" Ben sordum.

"Bunu itiraf etmekten utanıyorum ama bu doğru."

"Siz Harlequin'siniz, nihai casuslar ve suikastçılar. da kendiniz üzerinde nihai kontrole sahip olduğunuz anlamına geliyor. anlamına geldiğini düşündüm."

"Bir zamanlar tam olarak bu anlama geliyordu, ancak güçlerimiz azalmaya başladığında, içimizdeki şeytanlar üzerindeki kontrolümüz de azaldı."

Ondan diğer iki baş belasına baktım. Pierette başını eğdi ve bakışlarıma karşılık vermedi. Hortensio taze bir acıyla yuvarlanıyordu; anlaşılan burnunu çok sert sıkmıştı.

"Hiçbirinizin canavar yarısını kontrol edemediğini mi söylüyorsunuz?"

"İlk dönüştüğümüzde et yemeliyiz. Yedikten sonra kendimize gelir ve canavarı kontrol edebiliriz, ancak o ilk beslenmeye kadar akılsızızdır ve sanki yeniymişiz gibi saldırırız. Henüz kendi kontrolümüzü ele geçirememiş likantroplar." Jake ve Magda'ya baktım. "Bu için geçerli mi?"

"Yeteneklerimde bir azalma olmadı," dedi.

"Çünkü onlarla yatıyorsun," dedi Pierette, sesi Acı. Bunu söyler söylemez, sanki kendi tepkisinden korkuyormuş gibi gözlerini yere dikti.

Jake'in yüzü olabildiğince boş ve okunamazdı. "Ben de yeteneklerimi korudum ve yeni liderlerimizle yatmıyorum. Kaazim de iyi ve onların sevgilisi değil."

"Bekle, Jake, Magda. İkinizin de bundan haberi olmadığını mı söylüyorsunuz?" diye sordum.

"Bilmiyordum," dedi. Magda sadece başını salladı.

"Sizin Jake'e rapor vermeniz gerekiyor," dedim diğerlerine bakarak.

"O Karanlık Annemize ihanet edenlerden biri," dedi Scaramouche.

Hortensio sesini yeniden buldu, ancak burnu şişmeye devam ettiği için sesi kalındı ve anlaşılması zordu. "Altın kaplanların bizden saklanmasına yardım etti. Eğer Her Şeyin Anası gibi öldürülmüş olsalardı Karanlık emretti, o zaman asla güce yükselemezdiniz. Kaplanların Babası'nın gücüne sahip olman ve Şafak'ın yeni Babası olman gerekiyordu ve bunun için de altın kedilere ihtiyacın vardı."

Scaramouche, "Jake ve Kaazim'in her ikisi de Altın kaplanların katledilmediğini bilen hainler ve

Şimdi onlar kazandıkları için hala güçlerine sahipler, ama onların komplolarından habersiz olan bizler değiliz."

"Yani belki de Jean-Claude ve geri kalanımız için seksten daha fazlası söz konusudur," dedim.

"Belki," dedi, ama buna inanmış gibi değil, belki de inanmak istemiyordu, çünkü eğer seks sorunu çözmeyecekse, o zaman birden fazla yönden mahvolmuşlardı.

"Micah'ın bundan haberi var mı?"

Scaramouche ve Pierette başlarını salladılar. "Utancımızı kimseye söylemedik," dedi.

"Seni Kaazim'in az önce döndüğü gibi bir göreve göndermeye karar verseydik, o zaman kimseye söyler miydin?" Nicky sordu.

Hortensio, "Sana bir cevap borcumuz yok Gelin," dedi.

"O zaman ben sormuşum gibi davran, çünkü bu iyi bir soru ve cevabını istiyorum."

"Buradaki liderlerin hiçbiri bizi gönderecek kadar bize güvenmiyor" dedi.

Pierette, "Yüzyıllardır dünyayı gezebilecekken burada, bu küçük şehirde kapana kısıldık," dedi ve *kederli* bir baktı. Birdenbire yüzünde kederli bir ifade belirdi.
ebediyen genç bir yüz.

"Sanırım bu bir değişiklik," dedim.

Magda, "Eğer güvenli bir şekilde şekil değiştiremiyorlarsa, onları revire götürmeliyiz," dedi. Savaşçı arkadaşlarının durumuna acıdıysa da bunu belli etmedi.

Scaramouche, "Yürüyemediğim için bir sedye talep ediyorum," dedi.

"Sedyeyi hak edecek ne yaptın?" Nicky sordu. "Hiçbir şey, ama

kraliçemden ve prenslerinden alçakgönüllülükle şunu rica ediyorum ve merhamet göstermelerini istiyorum." Nicky,

"Merhamet konusunda pek iyi değilim," dedi.

Magda, "Ben de öyle, özellikle de beni sürekli unutan savaşçılar için," dedi.

Scaramouche, kadar sert bir şekilde yutkundu ve "Kraliçem, prensleri ve , merhamet ve bir sedyeye izin verilmesi için yalvarıyorum" dedi.

Magda'nın prensesim olduğundan emin değildim ama boşverdim. Kazanıyorduk; asla tartışmaya girme. Sedye almasına izin verdik. Ne olacaktı ki? ulaşmıştık.

18

Doktorlar Nicky'nin diğer yaralılarla birlikte yeraltındaki hastaneye gitmesinde ısrar etti. İyi olduğu konusunda ısrar etti. "Ağzımdaki kanama durdu."

"Beyin sarsıntısı geçiriyor olabilirsiniz," dedi doktor.

"Beyin sarsıntısı geçirebilir miyiz?" Sin sordu.

Doktor, düşük bir ihtimal olsa da bunun mümkün olduğunu söyledi, bu da Nicky'nin de hastaneye gitmesi gerektiği anlamına geliyordu.

Nicky, "Hayvan formuna geçebilir ve başka kimseyi tehlikeye atmadan kendimi iyileştirebilirim," dedi.

"Ancak beyin sarsıntısı yeterince şiddetliyse, kayma iyileşmeyecektir. Her şeyi. Form değiştirip konuyu karıştırmadan önce bazı testler yapalım," dedi doktor.

Nicky isteksizce kabul etti. Dördümüz onunla gidiyorduk ama telefonum çaldı ve çalan Edward'ın zil sesiydi. Onun yüzünden
Telefonumu spor salonunda yanımda taşıdığım için çok
mutluydum. "Hey, Edward."

"İrlanda için bavullarını topla."

"Beni davaya dahil etmeleri için onları ikna ettin mi?"

"Sen ve bazı doğaüstü arkadaşların," dedi ve kendisinden memnun görünüyordu.

Nicky, " bak," dedi ve uzaklaşmaya başladı.

"Bir saniye bekle, Edward." Nicky'ye yetiştim, koluna dokunarak bana doğru dönmesini sağladım. Ona veda öpücüğü vermek istemiştim ama çenesi ve alt dudağı hâlâ kanla kaplıydı; kan
Korsan göz bandıyla birleşince Bond kötü adamlarına daha da çok benziyordu ama o benim kötü adamımdı, belki de uşağım.

Bana gülümsedi ve yanağını öpmek için eğildi, ben de ona yanağını uzattım. "Sanırım şu anda öpüşmek için ağzın çok acıyor."

"Acı çekmeyi değil, acı vermeyi seviyorum," dedi sırıtarak.

"Bunu bilmiyor muyum?" dedim.

"Nicky ile hastaneye gidebiliriz, böylece siz de iş konuşabilirsiniz." Sin söyledi. "Biz "in kimi içerdiğinden emin değildim ve görünüşe göre Nathaniel ve Magda da değildi, çünkü birbirlerine bakıyorlardı.

Nathaniel, "Davanın bazı detaylarını zaten biliyorum ve bu davanın şu anki durumla bir ilgisi olabilir.
Damian."

Magda, "O sizin üçlü yönetiminizin bir parçası, anlıyorum," dedi. "Kal. Ben Sin ve Nicky ile gideceğim."

"Teşekkür ," dedi Nathaniel.

"Böyle bir şeyi çok sık istemezsiniz. Üçünüzün işleri yoluna koyduğunuzu gördüğüme sevindim," dedi ve Nicky'nin yanına gitmek üzere hareket etti.

"Magda, İrlanda'ya Harlequin işi için mi gittin?" diye sormayı hatırlayan Nathaniel oldu.

"Hayır, tarihlerinin büyük bir bölümünde çok izolasyonisttiler ve ustam Giacomo onlardan biri olarak kabul edilemezdi."

Bunu söylediğinde kendimi aptal gibi hissettim, çünkü Giacomo Harlequin ile ilgili kuralın istisnasıydı. Bir olarak kullandığı isimle anılıyordu ama baş belası değildi. Şimdi Moğolistan olarak bilinen bölgeden gelen bir Moğol'du. Bir Moğol sürüsünde olmanın bozkırlarda at sürmek anlamına geldiği zamanlarda orada yaşamıştı,
Karşılaştığınız her şeyi fethediyor ya da öldürüyordunuz. Etnik kökenini bilmeseydiniz onu İrlandalı sanmazdınız; belki Çinli ya da Koreli, hatta belki de Pasifik'teki bir adadan,
Ama kesinlikle Asyalı görünüyordu, Avrupalı değil. Ayrıca omuzları neredeyse Nicky kadar genişti ve bu ağırlık kaldırmaktan kaynaklanmıyordu. Giacomo'nun temel yapısı o kadar büyüktü.

"Bu mantıklı," dedi Nathaniel.

"Harlequin'lerden herhangi birinin İrlanda'ya düzenli olarak ya da hiç seyahat edip etmediğini biliyor musunuz?" Ben sordum.

"Pierette ve efendisi oraya bildiğim kadarıyla herkesten fazla seyahat etti." Magda böyle söylemişti çünkü onlar casustu, bu da diğerlerinin ne bilmedikleri anlamına geliyordu. Casuslar sırlar demektir ve bir sırrı ne kadar az kişi bilirse, saklamak o kadar kolay olur. Sadece Tüm Karanlıklar Kraliçesi'ne tüm raporlar verilmişti ve o yüzyıllar süren uykusuna, kış uykusuna ya da Uyuyan Güzel lanetine ya da her neyse ona düştüğünde, vampir konseyine rapor veriyorlardı. Ne hakkında rapor verdiklerine bağlı olarak farklı konsey üyelerine rapor vermişlerdi, bu mantıklıydı ama bize yardımcı olmadı. Pierette'in
Bugünkü "dersten" önce bizden hoşlanıyordu; arkadaşlarının dayak yemesini izlemesinin bizi daha çok sevmesini sağladığından şüpheliydim.

"Tabii ki İrlanda'yı daha iyi bilen Pierette olacak; mükemmel," dedim.

"İrlanda'yı bilen başka bir vampiriniz var mı?" Edward telefonda sordu.

"Wereleopard, ama arkadaşlarının canına okuduktan sonra bizimle konuşup konuşmayacağını kim bilebilir?"

"Neden onun arkadaşlarını dövdün?" diye sordu.

"Uzun hikaye."

Magda, "Sana söylemesini emret Anita, bunu yapmaya yeminlidir," dedi.

"Kraliçe sensin, Anita; öyle davran. Bilgi talep et," dedi Edward.

Edward ve Magda'dan stereo tavsiyeleri almak biraz sinir bozucuydu ama sanırım şaşırtıcı değildi. İkisi de çoğu zaman çok pratikti.

Başımı salladım. "O dünyanın en eski ve belki de en iyi casus şebekesinin bir parçası; bana yalan söylemek isterse söyleyebilir."

"Hepiniz nefesinizi ve kalp atış hızınızı kontrol edebiliyorsunuz," dedi Sin, "ama yemin ederim bazılarınız kokunuzu kontrol , bu yüzden Yalan söylediğinde

değişirsin." "Bazılarımız

değişebilir."

Nicky, "Pierette'i yalnız yakalayabilirsek bize İrlanda'dan bahsetmesi için onu korkutabiliriz," dedi.

Magda, "Bunu efendisi gece uyanmadan önce yapmalıyız, çünkü Pierrot Pierette'iyle birlikte olduğunda artık o kadar kolay korkmayacaktır," dedi.

Sin, "Muhtemelen hâlâ hastane bölgesinde, Scaramouche'un elini tutuyordur," dedi.

Nicky, "Ve doktor hastaneye gitmem gerektiğini söyledi," dedi.

Sin gülümsedi. "Yardım edebilir miyim?"

"Korkutucu olabilir misin?" Nicky sordu.

Sin bunu düşünüyor gibiydi. "Evet, ama Harlequin'lerden birinin gözünü korkutacak kadar korkutucu mu? Muhtemelen olmaz. İkinizi izleyebilir miyim?
Pierette'in gözünü korkutmak mı?"

Magda biraz sendeletecek kadar sert bir şekilde omzuna vurdu. "Gel de izle; belki sana nasıl daha korkutucu olunacağını öğretebiliriz."

"Bu tür bir beceri setine ihtiyacı olduğundan emin değilim," dedim.

Nicky bana tam olarak okuyamadığım bir bakış attı. "Korkutucu olmak her zaman iyidir, Anita; bunu biliyorsun."

"Bunun gerçek dünyada çoğu insan için doğru olduğunu sanmıyorum" dedim. "Biz o dünyada yaşamıyoruz ve çoğu insan da biz değiliz" dedi.
Onunla tartışmak isterdim ama yapamadım.

"İrlanda'daki vampir sorununu çözmemize yardımcı olacak bir şey öğrenebilirlerse," dedi Edward, "bırak onu korkutup kaçırsınlar, Anita."

"Seninle konuşmamı mı istersin, yoksa gidip korkmalarına yardım etmemi mi?" "Nicky'nin sesini duydum, değil mi?"

"Evet."

"Korkutucu olmak için yardıma ihtiyacı yok ve sen ve ben Zümrüt Ada'ya seyahatinizi planlamaya başlamalıyız."

Diğerleri uzak tünel girişine doğru ilerlerken Sin geri geldi. "Ağzım bir öpücük için fazla ağrımıyor," dedi.

Ona kaşlarımı çattım.

"Sert olmayı bırak ve sadece öp beni."

Bu yorum beni gülümsetti ve böylece tüm huysuz sokak itibarım pencereden dışarı çıktı. "Bir dakika daha bekle, Edward."

"Kim öpücük istiyor? Sesi tanıyamadım."

"Cynric," dedim.

"Vay, vay, sesi gibi geliyor."

"Seni beklemeye alıyorum, haberin olsun."

"Telefonda öpüşmeyi eleştirmeyecektim, Anita."

"Şimdi seni beklemeye alıyorum, Edward." Sin'e döndüm, çok uzun boyluydu ve tıpkı Edward'ı daha derin bir sesle
onu telefonda tanıyamadım.

Magda koridordan ona seslendi. "Nicky geç kalırsan korkutmaya sensiz başlayacağımızı söyledi."

"Geliyorum," diye karşılık verdi Sin. Bana döndü ve öpmek için eğildi. Bir metreyi aşan boyunu yarı yolda karşılamak için parmak uçlarımda yükseldim. Dudakları yumuşak ve nazikti ama kollarımı kavradığı elleri öyle değildi. Kollarımda hissetmem için yeterince sıktı.
Ellerindeki güç, futbol topunu yeterince uzağa ve üniversitelerin onu izlemesi için yeterince iyi fırlatabilir. Onun bazı kombinasyonları
Elleri ve öpücüğü beni biraz nefessiz . Yüzümdeki ifadeye bakıp sırıttı ve nabzımı hızlandırdığını biliyordu.
hızlandırdı. O bir kurt kaplandı; kalp atışlarımın tadını dilinde hissedebiliyordu.

Diğerlerinin peşinden koştu. Daha korkutucu olmayı öğrenmeyi kaçırmak istemiyordu.

19

"Edward'ı beklemeye alsan iyi olur," dedi Nathaniel. "Oh, doğru."

Nathaniel sırıttı. "Küçük kardeşinin sana kendini böyle unutturabilmesi hoşuma gidiyor."

"Ona *küçük kardeşim* demen yaş farkı konusunda bana yardımcı olmuyor, Nathaniel. Sadece söylüyorum. Ama telefon görüşmesi için dinlenme odasına gidelim, belki biri spor salonunu kullanmak ister."

Nathaniel, Nicky ve Jake'in bir saat kadar önce çıktıkları küçük odaya doğru yürürken, "O benim seçtiğim kardeşim ve daha genç," dedi. Yoğun bir saat olmuştu.

"O senin kardeşin-kocan. Arada fark var," dedim.

Edward'ı beklemeye almak için düğmeye bastığımda kapıyı benim için tuttu.

"Çocuğu öp dedim, onunla öpüş demedim," dedi Edward.

"Telefona kaşlarımı çatarak bakıyorum, haberin olsun."

Kıkırdadı; sanırım gezegende ondan bu sesi duyabilen beş kişiden biriydim. "Seni hoparlöre alıyorum, Edward," dedim. Dört kişilik masaya oturdum, böylece telefonu masanın üzerine koyabilir ve ikimiz de telefonun yanına oturabilirdik.

"Seni kim dinliyor?" diye sordu. "Nathaniel."

"Ne zamandan beri telefon görüşmelerimize onu da dahil ediyorsun?"

Bir an ne diyeceğimi bilemedim ama Nathaniel telefona eğildi ve "Hâlâ Damian'ın sana yardım etmek için İrlanda'ya gelmesini istiyor musun?" dedi.

"Evet," dedi Edward ve bu tek kelime çok kırpılmıştı ve pek de dostça değildi.

"Bugün hala dışarıda, bu yüzden onun yararına dinliyorum, böylece bilinçli bir karar verebilir."

"Damian'a gerçeği söyleyeceğim konusunda bana güvenmiyor musun?" diye sordum.

"Ona kendi gerçeğini, polis gerçeğini anlatacaksın. Seni seviyorum Anita, ama öncelikli olarak davayı çözmeye odaklanacaksın."

"Sırf davayı çözebilmek için Damian'ı İrlanda'ya gelmesi için manipüle ettiğimi mi söylüyorsun?"

"Kafanın önünde değil ama kafanın arkasında, evet." "Davaya Damian'ın iyiliğinden daha çok değer verdiğimi mi söylüyorsunuz?"

"Eğer kendini onun o kadar fazla hasta olmayacağına ikna edebilirsen ya da korkularıyla yüzleşmesinin onun için iyi olacağını ve İrlanda'daki cinayetleri durdurmanıza yardımcı olabileceğini düşünüyorsanız, evet, kesinlikle."

Edward güldü ve bu gerçek bir gülüştü, gerçekten eğlendiğini gösteren bir gülüş.

"*Et tu*, Edward?" Dedim.

"İkimiz de insanlara yapmalarını istediğimiz şeyleri yaptırmak için nedenler bulmakta iyiyiz, Anita. O bu konuda haklı."

"Olabilir. Onun senin için sorun olur mu?"

"Eğer öyleysen," dedi ve bunu bu kadar sakin karşılaması beni şaşırttı.

"Evet, benim için sorun yok."

"Peki. O zaman seninle Nathaniel orada durmuyormuş gibi konuşacağım, o da araya girebilir."

"Araya girmek mi?" Dedim.

"Peter'ın üniversite başvurularını doldurmasına yardım ediyordum," dedi. "Yani hemen askere gitmiyor mu?"

"Annesi ve ben onu bir yıl üniversiteye gitmeye ikna ettik. Eğer beğenmezse yine de ."

Donna'nın Edward'dan daha çok ikna ettiğinden emindim ama bunu . Aslında bu Donna ile aynı fikirdeydim. "Bunu duyduğuma sevindim. Üniversiteyi denemek ve sonra orduya kaydolmak diğer daha kolay."

"Bu konuda Donna'nın tarafını tutmamın nedenlerinden biri de bu." Bunu söyleme şekliyle ilgili bir şey konuyu kapatmama neden oldu.

"Hiç üniversite ziyareti yaptınız mı? Sin ile biraz yaptık." Nathaniel söyledi. Edward'ın ses tonunu benim kadar iyi bilmiyordu, bu yüzden "bu konu kapanmıştır" kaçırmıştı.

"Birkaç tane var ama Eski Ev Haftası'nı sonraya saklayalım," dedi Edward.

Nathaniel bir şeyler söylemeye başladı ama ben ona başımı salladım. İpucunu aldı ve .

"Beni ve doğaüstü arkadaşlarımı İrlanda'ya götürmekle ilgili bir şeyler söylediniz; ne demek istediniz?" diye sordum.

"Washington eyaletindeki davada yaptığınız gibi yardımcılarınızı getirebilirsiniz."

Dedim ki, "Özel durumlar dışında, ABD Marshals Service'in Doğaüstü Şubesi'nde ülkedeki sivillere bile vekâlet veremiyorum. İrlanda'da bunu nasıl başardınız?"

"Onlara burada milletvekili diyemezsiniz ama yine de getirebilirsiniz."

"İrlanda'ya mı?"

"Evet."

Nathaniel bana iri iri baktı, çünkü onunla kimsenin benim oynamamı istemediğini konuşmuştuk.

"Nasıl? Bırakın beni ve fazladan insanları, beni ülkeye sokacağınızdan bile emin değildim."

"İlk olarak, İrlanda polisi, polis memurlarının ne kadar iyi çalıştığını görmek istiyor. Şekil değiştirenler hem bizimle hem de onlarla çalışır. Grubun geri kalanıyla iyi çalışmayacağını düşünmüyorsanız Socrates'i de getirin."

"Çünkü o eski bir polis," dedim.

"Evet, mümkünse daha çok eski asker ve polisle giderdim."

"geleni yapacağım. Bize yardım eden muhafızlar Washington eyaleti sizin için uygun mu?"

"İşe yararlar ve Nicky her zaman gelip bizimle oynayabilir." "O eski polis ya da asker falan değil," dedim.

"Hayır, ama o kadar iyi ki, sen onunla gelemesen bile onu destek olarak alırdım."

"Vay canına, bunu senden duymak büyük övgü." "Sadece gerçek."

Nicky'ye daha sonra söylemeyi unutmamalıyım. Muhtemelen omuz silkip "*Elbette*" diyecek ya da hiçbir şey söylemeyecekti. Bunun onu memnun edip etmediğini bile anlayamayabilirdim. Bu onu çok gıdıklamıştı.

Edward bana destek için yeterince iyi olduğumu söylediğinde, ama tabii ki benim geçmişim ve Nicky'ninki çok farklıydı ve bazı şeylere verdiğimiz tepkiler de öyle.

"Tamam, Socrates ve Nicky. Başka bir isteğiniz var mı?" "Lisandro, Claudia, Bobby Lee."

"Claudia benimle şehir dışına çıkmıyor, ama diğer ikisi, tamam."

"Colorado'ya geldi."

"Jean-Claude ile geldi, benimle değil."

"Tamam, her neyse, bunun neden önemli olduğunu bana daha sonra açıklayabilirsiniz, ama şu anda sadece polis ve askerle yeterince iyi oynayabilecek küçük bir grup getirin ve onları oynamamıza izin verme kararından pişman etmeyin."

Ama Nathaniel Claudia'nın sorusuna cevap vermek zorunda hissetti kendini. "Claudia, Anita'yla yalnız kaldığında *ardeur*'un yükselmesini istemiyor. Bu yüzden onunla şehir dışına çıkmıyor."

Ona aşırı paylaşımın hak ettiği bakışı attım. Bu dostça bir bakış değildi.

Omuz silkti ve "Ne?" dedi.

"Nathaniel'in bu görüşmeye katılması hoşuma gitmeye başladı," dedi Edward. Nathaniel'e kaşlarımı daha da çatarak baktım ve sonra telefona yöneldim,

Sanki Edward da görebiliyormuş gibi. Gerçek şu ki, eğer orada olup bana ters ters baksaydı, hiç rahatsız olmazdı.

"odaklanalım, olur mu?"

"Ben tamamen işle ilgiliyim, Anita; bunu biliyorsun."

"Bunu nasıl başardın bilmiyorum, Edward." "Şansımız yaver gitti; kendi adamlarını

Doğaüstü birimi bir araya getirmek istiyorlar ama İngiliz birimini basitçe kopyalamak istemiyorlar. En son yardım için çağırmak zorunda kaldıklarında İngilizlerin tutumundan pek memnun kalmadılar."

"İngiliz kontrolünden kurtulmak için uzun süre mücadele etmediler mi?"

"Evet, en son doğaüstü bir vatandaşın onlara saldırması üzerine İngilizlerden yardım istemek zorunda kalmaları

hükümet ya da halk oylaması."

"Ah, seçimlerin geldiğini duyuyorum," dedim.

"Mesele sadece politikacılar değil, Anita. En yakın komşularından yardım istemek için ne kadar çaresiz olduklarını anlamak ülkenin tarihini daha iyi bilmeniz gerekir."

"Neden Interpol'den yardım istemediler?" Ben sordum.

"Interpol'ün doğaüstü birimi başka bir yere bağlanmıştı ve oraya İngilizler kadar çabuk ulaşamadı. İrlandalıların hayatını kurtarmak için eski fatihlerini tekrar ülkelerine soktular. İrlanda Cumhurbaşkanı ve partisi bu yüzden bir sonraki seçimi kaybetti."

"Bir dakika. Bu okuduğum başka bir şeyin dipnotu gibi bir şey. Lycanthropes, bir insan büyücü, birkaç cadı ve bazı perilerden oluşan karışık bir gruptu - yani Fey ya da her neyse."

"İrlanda'da önemli bir güvenlik ipucu: Onlara peri demeyin." "Bunu biliyorum Edward, gerçekten."

"Sadece bir hatırlatma. Tüm halkınıza da bunu hatırlamalarını söyleyin." "Neden onlara peri diyemiyoruz?" Nathaniel sordu.

"Eski dünya Fey'inde bu, Afrikalı-Amerikalı birine N-kelimesiyle hitap etmekle eşdeğerdir, ancak Fey'de bu hakaret için sizi cezalandıracak büyü vardır."

"Vay canına, gerçekten mi, bu kadar büyük bir hakaret mi?"

"Eski Dünya'daki bazı yaşlı Fey'lere göre evet," dedim. "Bunun yerine onlara ne diyoruz?" diye sordu.

Edward cevap verdi, "Fey, nazik halk, kibar olanlar; *küçük insanlar* gözden düştü, ama bazı eski zamanlayıcılar hala kullanıyor."

"*Gizli halk* başka şey," dedim.

Edward, "*Fey*, çoğu ülkede polisler arasında daha kısa ve daha yaygındır," dedi.

"İrlanda'nın dünyadaki en yüksek Fey yoğunluğunu barındırdığını biliyorum," dedim.

"Ancak küçük halkın çoğu iyi vatandaşlar ya da sadece son bin yıldır yaptıkları şeyi yapmak için yalnız bırakılmak istiyorlar."

"Saçmalık, orada hâlâ Unseelie Fey var ve onlar her zaman kötü şeyler yapmaya meyilli olmuştur."

"Onlar bu şekilde görmüyorlar, Anita. Doğa gibi nötr olduklarını düşünüyorlar."

"Evet, doğa tarafsızdır, ancak bir kar fırtınası sizi yine de öldürebilir ve insanlara zarar vermekten gerçekten hoşlanan birkaç tür nazik halk vardır."

"Ama yapmıyorlar, çünkü sınır dışı edilmek istemiyorlar" dedi.

"Üniversitedeyken bazı Avrupa ülkelerinin nazik halkı sınır dışı etmek için neler yaptığını okuduğumu hala hatırlıyorum. Büyük bir büyü, çünkü toprağa bağlılar; halktan bazılarını çıkarırsanız toprak gerçekten ölmeye başlayabilir."

"Bu işleri karmaşıklaştırır."

"O zamanlar bunun toprağı öldüreceğini bilmiyorlardı ve topraklarına bağlı olmayan Fey'lerin büyük bir şekilde haydutluk yapabileceğini anlamıyorlardı ya da İngilizler bilmiyordu. Görünüşe göre İrlanda'nın Fey nüfusu Britanya Adalarındaki benzerlerine göre daha vahşi ve toprağa daha sıkı bağlıydı."

"Ve tüm bunları üniversiteden mi hatırlıyorsun?"

"Sen bana İrlanda'nın bir olasılık olduğunu söyledikten sonra kısa bir süre internette araştırdım."

"Sen, bilgisayarda isteyerek mi?"

Nathaniel, "Anita teknolojiyle birlikte çok daha iyi oldu," dedi. "Hey, ben akıllı telefonumu tamamen kazandım ve bu bir küçük bilgisayar."

Edward kıkırdadı. "Yeterince adil."

"Sizinle ilk kez konuştuktan sonra hatırladığım bazı şeyleri tazelemek istedim. bazıları büyük patates kıtlığının ve İngiliz işgalinin sadece sanatçıları ve yazarları değil, aynı zamanda doğuştan medyumları ve cadıları da kaybettirdiğine inanıyor.
Görünüşe göre büyücüler dışında yetenekli olan herkese oldukça sıcak davranıyorlar. Yazarları gelir vergisinden muaf tuttukları dönemde, aynı şeyi kanıtlanabilir psişik ya da büyüsel yetenekleri olan herkes için yapmışlardı."

"Bu sonuncusu benim için yeni bir haber."

"Kişisel olarak sizinle ilgili değildi ve benim dışımda umursayacak kadar yetenekli insanlarla çalıştığınızdan bile emin değilim."

"Doğru."

Nathaniel, "Mareşal Kirkland ölüleri de diriltiyor," dedi.

"Larry ve ben, kanıtlanabilir psişik yeteneği olan çok az kişiden ikisiyiz."

"Yeteneklerinizin hayatta kalmanıza ve işinizde daha iyi olmanıza yardımcı olduğunu biliyorum.
Geri kalanlar psişik yetenekleri olmadan nasıl hayatta kalabiliyor?" Nathaniel sordu. "İdare ediyoruz," dedi Edward kuru bir sesle.

"Seni kastetmedim. Sen Edward'sın."

Aslında ne demek istediğini anlamıştım. "Haklı olduğunu biliyorsun; sen Edward'sın ve bu her gün sihirden daha iyidir."

"Ben hep Edward'ın büyüye ihtiyaç duymayacak kadar kötü biri olduğunu ama diğer herkesin biraz büyüye sahip olduğunu düşünmüştüm."

"Hayır," dedim, "ben, Larry ve Denis-Luc St. John, emekli olmadan önce Manny, Batı Yakası'nda bir çift ve Doğu Yakası'nda bir tane var, ama diğer herkes psişik olarak özgür."

"Sanki tam tersi olmalıymış gibi görünüyor," dedi Nathaniel. "Bu iş başladığında insanlar medyumlara güvenmiyordu," dedi Edward. dedi. "Cadı olmaya çok yakındı ve eski zaman vampir avcılarının çoğu da cadı avlardı."

"Birkaç yıl önce burada, St. Petersburg'da haydutluk yapan bir cadılar meclisimiz vardı.
Louis. Üzerlerinde infaz emri yoktu ama polis yine de danışmam için beni çağırdı."

"Doğaüstü vatandaşlar rezervasyon dışına çıktığında kimi arayacaksın?" Edward sordu.

"Biz."

"Biz," dedi.

"Yani İrlandalılar bizden preternaturalleri buraya getirmemizi istiyorlar, böylece onları yeni yerli birimlerine entegre etmek isteyip istemediklerini görebilecekler.
Bu mı?"

"Onun gibi bir şey," dedi. Bunu nasıl söylediğini daha sonra hatırlayacaktım ve o zaman bunu sorgulamamıştım.

"Bu gerçek olamayacak kadar iyi görünüyor, Edward. Bu bizi rozetlerin Amerikan olması gibi. Gerçekten de bir grup polis olmayan silahlıyı büyük bir kötülük için getirmemize izin verecekler mi? vampirler?"

"Anlaşma böyle, gerçi onlara ortalığı fazla dair söz vermem gerekti."

"Her şey giderse, orada olduğumuzu kimse bilmeyecek," dedim. "Ben de onlara böyle söyledim."

"İrlanda'da bazı bağlantıların olduğunu söylemiştin. Bu 'bazı bağlantılardan' çok daha fazlası, Edward."

"Sana söyledim, şansımız yaver gitti. Yeni birimi bir araya getirmekle görevli adamlardan birinin bana bir iyilik borcu vardı."

Bir an Edward'a bir iyilik borçlu olmanın ne demek olduğunu düşündüm. Bir ona borçluydum ve insanları öldürmekten daha kötüsünü yapan bir canavarı avlamam için beni New Mexico'ya çağırmıştı. O zaman ikimiz de neredeyse ölüyorduk.

"Sana ne tür bir iyilik borcu vardı?" "Buna
cevap vermeyeceğimi biliyorsun."

Nathaniel, "Sadece burada durduğum için parmaklarımı kulaklarıma koyup mırıldanabilirim," dedi.

"Orada durduğun için değil," dedi Edward. "Bana
söylemeyecek," dedim.

"Madem biliyordun, neden sordun?" Nathaniel sordu.

"Konuşmaya başlamasını umuyordum."

"Ben ne zaman geveze oldum ki?" dedi Edward.

"Sana iyilik borcu olan adam seni askerdeyken mi tanıyordu, yoksa çıktıktan sonra mı?"

"Yorum yok."

"Tamam, tanıdığım neredeyse tüm insanlardan daha iyi sır sakladığını biliyorum."

"Neredeyse mi?" Bunu bir soru haline getirdi.

O göremese de ben gülümsedim. "Tamam, sen sır şampiyonusun."

"Sadece insan mı?"

"Vampirler tanıdığım herkesten daha iyi sır saklarlar."

"Siz düğünü planlarken uzun boylu, pek esmer olmayan ve yakışıklı olan sizden bir şeyler mi saklıyor?"

"O altı yüz yaşından fazla, Edward. Tüm sırlarını asla bilemeyeceğim, ama hayır, Jean-Claude'u düşünmüyordum, sadece vampirleri düşünüyordum.
General."

"Ve ben de buna izin vereceğim, çünkü bana söyleyeceğin her şeyi söyledin," dedi.

Güldüm. "Hey, nasıl sır tutulacağını en iyisinden öğrendim." "Yani
kendi arkamı topluyorum, mi?"

"Evet."

"Şanslıyız ama İrlandalı meslektaşlarımızın ihtiyaç duyduğu bir şeye de sahibiz."

"Bu tam olarak nedir?"

"Polisle çalışmış ya da daha önce polis olmuş doğaüstü varlıklardan oluşan karma bir grup."

"Eski arkadaşın benim ve halkım hakkında ne kadar şey biliyor?" "O benim arkadaşım değil, daha çok bir iş tanıdığı."

"Tamam, yani ona fazla bir şey anlatmadın." "En azını."

"Hangisi ne olurdu?"

"Senin hakkında ikimizin de rahat edemeyeceği kadar çok şey bilen belli bir askeri ve gizli operasyon grubu var ya?"

"Van Cleef demek istiyorsun."

"Bu ismi gerçekten Nathaniel'in önünde söylemek istedin mi?"

"Bu ismi daha önce de duymuştum," dedi.

"Donna bu ismi bilmiyor," dedi Edward.

"İsim en son gündeme geldiğinde Nathaniel Colorado'da bizimle birlikteydi." "Hikayeyi anlattığında odada sadece sen ve Micah vardı. babası ismini bıraktığında."

"Micah ve ben Nathaniel'in ismi bilmesinin daha güvenli olacağını düşündük."

"Peter'a da söylemedim."

"Sır saklamayı seviyorsun, Edward. Ben bilgiyi paylaşmayı senden daha çok tercih ediyorum."

"Nicky'nin bunu Colorado'da öğrendiğini biliyorum. Başka kime söyledin?" "Dikkatli davrandım."

"Kime söyledin?"

"Bana Van Cleef'le ilgili her türlü ipucundan uzak durmamı söylediniz. Bana onun İrlanda'daki yeni birimle ilişkisi olduğunu mu söylüyorsun?"

"Şahsen o değil ama onun gibi insanlar. Hepsi de senin bir işadamı olmanın tüm avantajlarına sahip olduğun gerçeğiyle ilgileniyor. şekil değiştirme yan etkisi olmayan bir lycanthrope."

"Evet, bana sürekli olarak askeri kompleksin ordunun kendisi değil, bazı gizemli güçler tarafından büyülenmiştir.

Benim bazı yeteneklerime sahip süper askerlerin ortaya çıkma ihtimaliyle."

"Ana akım ordunun bu fikirle hiçbir ilgisi yok, Anita."

"İş başında likantropi hastalığına yakalananlara hala tıbbi tahliye verdiklerini biliyorum."

"Ancak daha çok özel güvenlik alanında faaliyet gösteren bazı firmalar çok ilgili."

"Tanıdığınızın İrlanda polisi olduğunu
sanıyordum." "Öyle, ama her zaman değildi."

"Askeri mi?" Ben
sordum. "Evet."

"Özel güvenlik firması
mı?" "Evet."

"Özel güvenlik olduktan sonra normal ordunun ya da polis teşkilatının seni pek sevdiğini sanmıyordum."

"İrlanda'da doğmuş, yeni becerilerle ve hükümetin yapılmasını istediği bir projeye harcayacağı yeni parayla geri dönmüş bir vatan evladı."

"Para. Bekle. Bu şeyi kendisi mi finanse ediyor?"

"Hayır, ama yeni silahların değerini hükümete kanıtlamak ve böylece yeni aletlerini sipariş etmelerini sağlamak için teçhizata yardım ediyor."

"Bir devlet ihalesi çok para kazandırır," dedim.

"Olabilir ama bu yolun sonunda. Şu anda destekçilerinin parasının çoğunu, sonuçlanabilecek ya da sonuçlanamayacak bir yatırım olarak harcıyor."

"Yani bu büyük bir kumar,"
dedim. "Evet."

"Ve bahsi kazanmasına yardım edeceğiz."

"Evet."

"Senin ... ... Ona tanıdığın demeye devam edemem." "Brian."

"Brian. Gerçekten mi? Ne kadar
. . . İrlandalı." "Bu hala onun
adı."

"Pekala, biz kötü vampirleri avlarken Brian da bizi takip etmeyi düşünüyor mu?"

"Bize yardım etmeyi planlıyor."

"Kötü bulduğumuzda öldürebilir miyiz?"

"Seni silahlı olarak ülkeye soktum, Anita-her seferinde bir sorun."

"Bekle," dedi Nathaniel. "Anita'nın vampirleri bulduğunda onları öldüremeyeceğini mi söylüyorsun?"

"Dublin'de bize sorun çıkaran vampirlerin yeni ölenler olduğunu düşünüyoruz. Bazı kaybolmalar var, ama hiç kimse
Ölü ilan edildiler, bu yüzden hala yaşayanların tüm haklarına sahip yasal vatandaşlar. İrlanda yasaları vampirleri kapsamıyor. Onlardan bahsetmiyor bile."

"Kötü adamları bulduğumuzda ne yapmamız gerekiyor Edward, bilek güreşi mi?"

"İnsanlara, vampir ısırıkları olanlara bile, bizi aktif olarak öldürmeye çalışmadıkları sürece normal insanlar gibi davranılmalıdır; o zaman fırsat hedefi haline gelirler."

"Peki ya vampirlerin kendileri? Onları bulduklarında öldürmezlerse ne yapacaklarına karar verdiler mi?"

"Hayır."

"Bu delilik," dedi Nathaniel.

"İrlandalı polisler gerçekten de çocuklarını öldüren vampirleri kurtarmak mı istiyor?" Ben sordum.

"İrlandalılar can almamak konusunda çok ciddiler."

"İnmeden önce ölümcül bir şeyler bul Edward. Güç sahibi biri ürktü diye halkımı öldürülmeleri için getirmeyeceğim."

"Elimden geleni yapacağım ama yerel polis barışı koruma işini ciddiye alıyor."

Nathaniel, "Vampirlerin neler hiç görmemiş olamazlar," dedi.

"Brian dışında çoğu yapmadı."

"Bu katillerle barışçıl bir son olmayacak, Edward."

"Bunu tartışmıyorum Anita, ama İrlandalıların çekindiği tek şey senin büyücülük konusundaki şöhretin değil."

"Başka neyimi beğenmiyorlar?" diye sordum. "Şiddet konusundaki ününü."

"Seninki de daha iyi değil."

"Aslında hala en yüksek öldürme sayısına sahip olan sensin, yani ben senden daha az kana susamışım."

"Harika, yani ben büyük kötü her neysem."

"Doğaüstü dostlarınız İrlanda'dayken yanlarına bir insan memur vermekten bahsediyorlar."

"Korumalarımın üzerinde bir koruma mı?"

"Bunu daha çok bir savaş arkadaşı olarak düşünün. Şekil değiştiricilerinizden biri talihsiz bir şey yaparsa, yanındaki memurun da başı belaya girecek, böylece herkesi doğru yolda tutmak için motive olacak ve
dar."

"Cennete giden yol düz ve dardır, Edward. Biz o yoldan gitmiyoruz."

"Brian cehennemi yaşadı, Anita. O iyi olacak."

"Sen ve o birlikte görev yaptınız."

"Ben öyle bir şey demedim."

"Birlikte savaştık o
zaman." "Ben de öyle bir
şey demedim."

"Tamam, lanet olası kara operasyonlar, ama bana Brian'ın kendi kendini idare ettiğini gördüğünü söylersen sana inanırım."

"Brian'ın her türlü operasyonda üzerine düşeni yapacağına güveniyorum ama adamlarını tanımıyorum. İyi insanları seçeceğine güveniyorum ama o hükümetle çalışıyor."

"Bu ne demek oluyor?" diye sordum.

"Bu da tüm ekibini seçememiş olabileceği anlamına geliyor, bu yüzden Brian kadar iyi olduklarını öğrenene kadar dikkatli olun."

"Bu sözü buradaki adamlarıma ileteceğim."

"Öyle yap."

"Ekibimi burada tamamlayacağım ve onlara silahlarımızı getirebileceğimizi müjdeleyeceğim."

"Patlayıcı yok. İhtiyacımız olursa Brian'ın adamları temin edecektir"

"Patlayıcılarla seyahat ettiğimi hiç sanmıyorum; bu sizin işiniz."

"Gulyabaniler ve diğer ölümsüzler üzerinde fosfor bombaları kullandın."

"Peki. Onları evde bırakacağım. Ayrıca, Avrupa el bombaları Colorado'da yaşadıklarınız çok daha yıkıcıydı."

"Eğer ihtiyacımız olursa, Brian bize biraz getirecektir." "Bildiğim iyi oldu."

"Toparlan ve mümkün olduğunca çabuk uçağa bin, Anita. Seninle İrlanda'da yerde buluşuruz."

"Hâlâ uçmaktan korkmasaydım bu çok daha kolay olurdu."

"Uçuş fobin olduğunu unutup duruyorum. Seni uçağa bindirmeliyim.

bir gün bunu atlatırsın."

"Uçabiliyor musun? Yani, pilot musun?"

"Zümrüt Adası'nda görüşürüz, Anita."

"Kahretsin, Edward."

"Evet?"

"Hiçbir şey. Sadece sırlarını sakla ve gizemli ol. Bana en iyi arkadaşın olduğumu söyleyip . Bilirsin, insanlar en iyi arkadaşlarından bu kadar çok sır saklamazlar."

"," dedi. "Göletin öbür tarafında görüşürüz, Anita."

"Orada görüşürüz, Edward."

"Güle güle, Nathaniel."

"Güle güle, Edward."

"Bana Anita'yı tehlikeye atmamamı söylememiştin."

"Anita'nın ne iş yaptığını biliyorum ve sana daha çok güvendiğini de biliyorum. Onun kararlarına güveniyorum."

"Nişanlım bu konuşmayı bu şekilde ele almazdı." "Donna da senin ne yaptığını biliyor," dedi Nathaniel. "Yaşamak için ne yaptığımın bir kısmını biliyor ama

her şeyi bilmek için."

"Belki, ama Peter biliyor."

"Bana seninle telefonda konuştuğunuzu söyledi," dedi Edward.

"Bekarlığa veda partisini düzenlemek için yardım istiyor."

"Ben senin . Bunu benim planlamam gerekmez mi?" Ben sordum. "Gerçekten bekarlığa veda partimi planlamak istiyor musun?"

"Hayır, ama on dokuz yaşındaki oğlunuzun bunu planlamasını istediğimden de emin değilim."

"Bunu yapmayı o istedi," dedi Edward.

Nathaniel, "Planlama konusunda iyi gidiyor," dedi.

"Peter'la ne kadar çok konuştuğunuz konusunda biraz endişelendiğimi itiraf ," dedi Edward.

"Neden endişelisin?" Ben sordum.

"Onun üzerinde kötü bir etkim olduğunu mu düşünüyorsun?"

Nathaniel sordu. "Hayır, Anita'ya göre bu benim işim."

"Aile işine girmesinin iyi bir şey olduğunu düşünmüyorum," dedim.

"Marshal Programı'na dahil edilmeden önce vampir celladı olacaktı ama şimdi yeni eğitim programından geçmesi gerekiyor. Doğrudan bu işe girmek için çok genç, o yüzden seçeneklerini yeniden düşünüyor."

"Bu aile işinin diğer tarafına da geçmeyeceği anlamına mı geliyor?" diye sordum.

"Şimdi olmaz, Anita."

"Benim yanımda konuşmaktan korkmana gerek yok, Edward. Rozetini takmadan önce ne yaptığını ya da neler yaptığını biliyorum," dedi Nathaniel.

"mi?"

"Evet, Donna benden Peter'la üniversite hakkında konuşmama yardım etmemi istedi."

"Yani üniversiteyi denemeyi kabul ettiğini bilmiyormuş gibi mi davranıyordunuz?"

"Yalan söylemiyordum. Sadece Peter'ın kararını verdiğini bilmiyordum. Son konuştuğumuzda hâlâ tartışıyordu."

"Peter'la bu kadar iyi arkadaş olduğunuzu bilmiyordum." Edward'ın sesi mutlu değildi. Bir zamanlar Nathaniel için korkmama neden olabilecek bir tondu ama Edward'ın benim aile içi mutluluğumu tehlikeye atacak bir şey yapmayacağını biliyordum, tıpkı benim de onunkini tehlikeye atacak bir şey yapmayacağım gibi; ikimiz de sevecek insanlar bulmak için çok çalışmıştık ve şimdi bunu mahvetmek istemiyorduk.

"Biz değiliz."

"Sizinle buradaki arkadaşlarından daha çok konuşuyor gibi görünüyor."

"Benimle daha fazla konuşmuyor ama arkadaşlarıyla konuşamadığı şeyleri benimle konuşuyor. Annesinin bile bilmediği derin karanlık sırları zaten biliyorum. Peter'ı annesiyle, kız kardeşiyle, arkadaşlarıyla konuşamayacağı bir duruma soktunuz. Terapistine ya da New Mexico'daki en iyi arkadaşlarına, çünkü bu sırlarınıza ihanet etmek olur. Üvey babasının Batman olduğunu biliyor gibi,

ama sadece Bruce Wayne'i tanıyormuş gibi davranmak zorunda. Bu konuda kimseyle konuşamaz."

"Bu konuda benimle konuşabilir," dedi Edward.

"Aynı kişi olduklarını biliyorsanız Bruce Wayne ile Batman hakkında konuşamazsınız."

"Bütün cesetlerin nereye gömüldüğünü biliyorum," dedim. "Zaten bilmediğim bir şey söylemeden benimle konuşabilir."

"Sen bir kadınsın, Batman'le canavar avına çıkabilecek kadar güçlü ve güzel bir kadın. Ayrıca Edward'ın en iyi arkadaşısın. Peter, Edward'a söyleyip söylemeyeceğinizi merak etmeden sizinle nasıl konuşabilir?"

" söyledin," dedim.

"Peter'ın konuşmak için senin gizli kimliğini zaten bilen birine ihtiyacı vardı. İnan bana, eğer başka biri olsaydı onunla konuşurdu."

"Neden öyle söyledin?" diye sordum.

"Başka biri olsaydı senin erkek arkadaşlarından birine sırrını açmazdı."

"Erkek arkadaşım olmanın bununla ne ilgisi var?" "Bunu konuşmuştuk, Anita," dedi Edward.

"Biliyorum, biliyorum. Onu ben kurtardım ve bana yavru bir ördek gibi bağlandı."

Nathaniel o zaman kızgın görünüyordu, canavarının enerjisi dışarı akıyordu. "Yapma bunu, Anita. Olayı olduğundan daha az büyütme."

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Umarım bunu kastetmiyorsunuzdur, çünkü bu Peter'ın en önemli gerçeklerinden biridir."

Başımı salladım. "Onun gerçeği hakkında ne demek istediğini anlamıyorum." "Peki. İşte gerçek. Haklısın. Sana kafayı taktı, ama nasıl

Yapamaz mıydı? Kaçırılmış ve ona cinsel işkence yapmışlar. Korkunç ve dehşet vericiydi ama bu onun ilk cinsel deneyimiydi ve sonra Anita ortaya çıkıp onu kurtardı. Sonra onunla yatan kadını öldürdüğünde onun yanındaydınız. Onu kadının vücudundan tutup duvara yapıştıran ve ona kadının öldüğünü, onu öldürdüğünü söyleyen sendin.

intikam aldım."

"Anita'nın sana bütün bunları anlatmadığını biliyorum," dedi Edward ve sesi artık nötr ya da kızgın değildi.

"Peter'ın tüm gerçeği anlatabileceği birine ihtiyacı vardı ve siz ona başka kimseye anlatamayacağı bir tuzak kurdunuz."

Edward, "Bana tüm detayları anlatmadı bile, ben zaten biliyorum," diye sordu.

"O ima etti ve ben de ona geçmişimden bahsettim. Benim de tacize ve tecavüze uğradığımı öğrendikten sonra, bunu yapmayacağımdan emindi. gelenler için onu yargılamak. Erkekler için kurban olduklarını kabul etmek zordur. Onu buradaki erkekler grubumuza davet ettim ama henüz grupta konuşmaya hazır değil."

"Bir grubunuz var mı?" Edward sordu.

"Peter'ın ve benimki gibi hikayeleri olan sandığınızdan çok daha fazla adam var."

"Sorun o değil. Özür dilerim, Nathaniel. Peter'a yardım ettiğini bilmiyordum. Peter'a yardım ettiğini bilmiyordum. Ben yanında olamadığımda onun yanında olduğun için teşekkür ederim."

Öfke Nathaniel'in üzerinden akıp gitti. Şaşırmış görünüyordu. "Bir değil. O iyi bir insan, kafası karışık, biraz kırılmış ama güçlü ve sizin Batman'inizin Robin'i mi yoksa başka bir şey mi olduğunu anlamaya çalışıyor."

"Size bazı kız arkadaşlarından bahsetti mi?" "Evet."

"Ve?"

"Ve Peter benden birkaç tavsiye istedi. Hoşlandığı şeylerden zevk aldığı için bir ucube olmadığını bilmek istiyordu."

"Ona ne söyledin?" Edward sordu.

"O bir ucube değil. Sadece her şeyin güvenli, aklı başında ve rızaya dayalı olduğundan emin olması gerekiyor. O ve ben rıza hakkında çok konuştuk."

"Onunla seks hakkında konuşmaya çalıştım," dedi Edward.

"Biliyorum ama bazı şeyleri seninle konuşamazdı. Sen onun babasısın ve ondan daha vanilyasın."

Nedense *vanilya* Edward için kullanacağım bir kelime değildi, asla, ama o ve ben onun seks hayatını tartışmazdık. Ona sadece saf vanilya olmadığına dair şüpheyle yaklaştım.

"Peter'ın istediği bazı şeyleri anlamıyorum."

"Bunu biliyor ve anlamaya çalıştığını da biliyor, ama onun sapkınlıkları senin sapkınlıkların değil ve sen onu bir terapiste gönderdin.
esaret ve boyun eğmeye olan ilgisini kırılmışlığının bir parçası olarak ele almıştır."

"Terapisti, Peter'ın esaret ve sert seks yoluyla kendi istismarını ve öfkesini dışa vurduğunu düşünüyor."

"Bazıları, ama bunun istismardan mı yoksa içinde cinselliğinin bir parçası olmayı beklemekten mi kaynaklandığı gerçekten önemli değil."

"Tabii ki önemli."

"Hayır, Edward, gerçekten önemli değil. Önemli olan Peter'ın kendini bir ucube ya da canavar gibi hissetmemesi, cinselliğinin normal olduğunu anlaması. Herhangi bir sahne oyununu müzakere etmesi gerektiğini vurguladım, böylece partneri tam olarak ne olacağını bilir ve her şeyi kabul eder. Ayrıca ona bir şey hakkında fantezi kuruyor olmasının gerçekte bundan zevk alacağı anlamına gelmediğini ve bazı fantezilerin her zaman sadece fantezi olarak kalması gerektiğini söyledim."

"Sana fantezilerini anlattı mı?"

"Bazılarını."

"Bana söylemeni istemeyeceğim."

"Güzel, çünkü ben onun güvenine bu şekilde ihanet etmezdim."

"Peter'a söylemeyeceğine söz verirsen sana bir şey sorabilir miyim?"

"Ne olduğuna bağlı. Körü körüne söz veremem."

"Sanırım bu adil. Anita'ya Peter' başına gelenlerden dolayı istismarcı olacağından endişe ettiğimi söyledim."

"Olabilirdi, ama olmak istemiyor ve bazen böyle şeyler başınıza geldiğinde, o kişi olmamaya karar vermek
canavar bundan kaçınmak için yeterlidir."

Edward, "O da benim gibi bir yırtıcı ve bu sadece on dört yaşında başına gelenlerden kaynaklanmıyor," dedi.

"Hayır, değil," dedi Nathaniel.

"Anita'ya Peter'ın bir adım daha atmasından ve benden daha yırtıcı korktuğumu söyledim; anlıyor musun?"

"Yatak odasında sertlikten, hatta şiddetten hoşlanmasının onun bir seri katile dönüşeceği anlamına gelmesinden endişe ediyorsunuz."

"Bana sorduğunda bunun Peter için doğru olduğunu düşünmediğimi söylemiştim, Edward," dedim.

"Ama seninle Nathaniel'le konuştuğu kadar ayrıntılı konuşmadı."

"Öylece bir seri katile dönüşmezsin, Edward," dedi Nathaniel, "uzun süreli ve sistematik istismar olmadan olmaz, ki Peter'ın başına gelen bu değildi."

"Bir tane doğabilirsin," dedi Edward.

"Edward," dedim, "Nathaniel haklı. Peter'ın hayatında aldığı hasardan daha fazlasını almadan seri katil olamazsın."

Nathaniel, "Peter gençken yatağını ıslatır mıydı?" diye sordu. "Hayır."

"Yangın çıkarma geçmişi var mı?" "Hayır."

"Hayvanlara işkence etmek mi?"

"Hayır," ve bu son *hayır* ilk ikisinden daha rahat geliyordu.

"Peter'da seri katil üçlüsü eksik, yani o doğuştan seri bir şey değil. Sekiz yaşındayken bir kurt adamın gözleri önünde babasını öldürdüğünü gördü ve babasının düşürdüğü silahı alıp canavarı öldürerek annesini ve küçük kız kardeşini kurtardı. Bu travmatik ama aynı zamanda cesurca ve kahramanca. Belki de bu onu hayatının diğer bölümlerinde şiddete daha yatkın hale getirdi ya da belki de şiddet her zaman içindeydi; belki de silahı alıp babasını öldüren canavarı öldürmek için kullanabilmesine yardımcı olan şey buydu. Şiddet konusunda iyi olmak her zaman olumsuz bir şey değildir. Bunu çoğu insandan daha iyi biliyor olmalısınız."

"Haklısın. Yapmalıyım ama söz konusu olan senin çocuğun olunca her şey farklı oluyor." "Umarım bir gün ne kadar farklı olduğunu öğrenirim," dedi Nathaniel ve sonra bana dönüp fazlasıyla ciddi bir bakış attı.

"Bana bakmayın. Üremeyi düşünmüyorum, teşekkürler."

"Çocuklar harikadır, Anita," dedi Edward.

"Sakın başlama."

"Seni hamile ve işimizi yaparken hayal edemiyorum ama hiç çocuk istemediğini de hayal edemiyorum."

"Bu sefer gerçekten benim tarafımda olacağını düşünmüştüm, Edward." "Ben kimsenin tarafında değilim. Sadece en iyi arkadaşımın mutlu olmasını istiyorum, Bu onun için ne anlama geliyorsa."

Nathaniel bana gülümsedi.

Parmağımla onu işaret ettim. "Bu konuşmayı bir daha yapmayacağız.
Özellikle Jean-Claude ile büyük bir düğün ve sen ve Micah ile biraz daha küçük bir tören planlarken olmaz."

"Her ikisinin de planlanmasına yardım ediyorum, ayrıca Donna'ya Edward'la düğünü için yardım ediyorum, ama şikayet etmiyorum."

"Senin için zor, ama ben ciddiyim, Nathaniel. Evlilik mutluluğunu atlatana kadar bebek muhabbeti rafa kalktı."

"İyi. Bebekler üç düğün de bitene kadar rafa kaldırıldı."

"Ben öyle demedim."

"Öyle sayılır," dedi Edward. ",
sen onun tarafındasın."

"Hamile değilim. Yani, eğer hamile kalırsan, kim benimle hırsız-polis oynamaya gelir ki?"

Gözlerimi devirdim, bu Nathaniel'in gülümsemesine neden oldu ama Edward bunu anlamadı. "Evet, beni oyun arkadaşı olarak kaybedersin."

"Sen ve ben en iyi oyunları birlikte oynarız."

"Hayır," dedi Nathaniel. "Anita ve ben en iyi oyunları birlikte oynarız."

"Ve işimiz bitti," dedim. "Siz ikiniz birbirinizle
bir şey hakkında notlar."

"Bunu yapabilir miyiz, Anita?" dedi Edward, sesi alaycıydı.

"Bunu öğrenmeyeceğim, çünkü bu konuşma bitmiştir."

Edward güldü, Nathaniel de katıldı ve bir dakika boyunca ikisine de surat asmaya çalıştıktan sonra pes edip ben de onlara katıldım. Kahkahalar kesildiğinde Edward tekrar Damian'dan İrlanda'ya gelmesini ve Dublin'e musallat olan vampirleri bulmasına yardım etmesini istedi. Nathaniel sordu
O zaman daha fazla soru soracaktı çünkü vampir nihayet uyandığında ona mümkün olduğunca çok bilgi vermek istiyordu.

"O senin vampir hizmetkârın. Sadece seninle İrlanda'ya gelmesini emret," dedi Edward.

"Bunu yapmayacağımı biliyorsun,
Edward." "Hayatını zorlaştırıyorsun,
Anita."

"Hayatımı zorlaştırmasaydım sevdiğim erkeklerin hiçbiri hayatımda olmazdı, buna Nathaniel de dahil."

Edward buna itiraz edemezdi, o yüzden denemedi. "Eğer şehri tanıyan bir vampirimiz varsa, bu büyük bir fark yaratabilir, Anita."

"Biliyorum, Edward."

Nathaniel, "Bize söylemediğin ne var?" diye sordu.

"Anita gerçek cinayetler hakkında daha fazla detaya sahip."

"Peki ya gizemli arkadaşın Brian ve nerede tanıştığınız?" "Hayır."

"Peki ya yeni projenin arkasındaki Van Cleef olmayan ama Van Cleef'e benzeyen kişi? Kim o? Anita için ne kadar tehlikeli?"

"Onun için tehlikeli olduğunu düşünseydim, gelmesini istemezdim."

Nathaniel birkaç soru daha sordu. Ben daha iyi biliyordum. Edward paylaşacağı bilgi miktarına karar verdikten sonra işi bitmişti.

şekilde bıraktık, çünkü Edward'la kanka olmak, onun geçmişiyle ilgili her şeyi asla bilemeyeceğim gerçeğini kabullenmem gerektiği anlamına geliyordu. Bununla yaşayabilirdim, Edward da öyle. Bazı sırları olduğundan şüpheleniyordum, eğer bunları benimle paylaşırsa, onlarla birlikte yaşayamayabiliriz, çünkü birileri bizi bulur ve yaşamadığımızdan emin olur. Belki de sadece hapse girip
Ama ben gizemli Van Cleef'in daha çok nihai çözüm odaklı bir adam olduğuna bahse girmiştim ve hiçbir şey ölmek kadar nihai olamaz.

20

Telefonumu elime aldım ve küçük masanın karşısındaki Nathaniel'e baktım. "Peter'la bu kadar detaylı konuştuğunu bilmiyordum."

"Donna ve Edward-Ted, Peter'ın bekârlığa veda partisini planlamasına yardım etmem için beni aramasını önerdiler. Parti için yapılacaklar hakkında konuştuk.
Bu sayede bazı konulardan utanmadığımı anladı ve benimle konuşmaya başladı."

"Bana bundan hiç bahsetmemiştin."

"Peter benimle sır olarak konuştu."

"Anlıyorum ama yine de önemli bir şeyi kaçırmışım gibi geliyor."

Gülümsedi. "Bilmek isteyeceğin hiçbir şeyi kaçırmadın."

Bunu bir an düşündüm ve sonra omuz silktim. "Bunun ne anlama geldiğini anlamıyorum, Nathaniel."

"Bu, bana sırrını açtığı ve Peter'dan duyduğunda seni utandıracak şeyler hakkında benimle konuştuğu anlamına geliyor. Onu on üç ya da on dört yaşından beri tanıyorsunuz, yani sizin için o küçük bir çocuk. Yardıma ihtiyacı olan şey, bırakın sizi, hiçbir kadınla konuşamayacağı yetişkinlik meseleleriydi."

"Tamam, bu ne anlama geliyor?"

Gülümsemesi kenarlarda soldu ve başını salladı. "Peter ile konuştuklarımız hakkında seninle konuşmayacağım. Bu ve size olan güvenini sarsarsam bu onu çok rahatsız eder."

"Peki bu ne anlama geliyor?"

"Bu, konunun kapandığı anlamına geliyor, çünkü benim cevaplarımdan bir şeyler anlayana kadar soru sormanıza izin vermeyeceğim. Peter hakkında konuşmamız bitti."

"Birdenbire çok ciddileşti."

İki kaşını da kaldırdı ve bana dikkatle baktı. "Ne?" diye sordum.

diye sordum.

Sandalyesini geriye itti, ayağa kalktı ve bana elini uzattı. "Gidip Sin ve diğerlerini bulalım ve Pierette'in İrlanda hakkında Damian kadar çok şey bilip bilmediğini öğrenelim."

"Onun benimle gelmesini gerçekten istemiyorsun."

"Damian bir keresinde Onu Kim Yaptı'dan zor kurtulduğunu düşünüyor. Onu fiziksel olarak tekrar dokunabileceği bir yere geri göndermek kötü bir fikir gibi görünüyor."

"Kaçmadı. Gitmesine izin verdi, çünkü onunla bitmişti. Eğer kaçmış olsaydı, onu oraya geri götürmezdim."

"Hâlâ Pierette'in sana İrlanda hakkında bilgi vermesini umuyorum, böylece Damian'ı evde bırakabilirsin." Elini bana doğru salladı.

Bir anlık tereddütten sonra elini kendi aldım. Evet, almamayı düşündüm ama bu çocukça olurdu. Ben
Bundan daha iyi olmaya çalışıyordum. Bu sefer kapıdan birlikte girdik. Spor salonu hâlâ boştu ve diğer insanların koşuşturması olmadan çok sessiz görünüyordu.

"Edward söylediklerin hakkında Peter'la konuşabilir," dedim.

"Hayır, konuşmayacak," dedi Nathaniel.

"Yapmayacağını nereden biliyorsun?"

"Çünkü Peter'ın bu konuda konuşabileceği biri olduğu için rahatlamış durumda."

"Donna'ya söylerse, Peter'ın başına bela olur."

"Eğer ona söylerse."

"Sence yapmaz mı?"

"Bence Edward Peter için en iyi olduğunu düşündüğü şeyi yapacaktır."

"Ve bunun annesine onun sırdaşı olduğunu söylemeyi içermediğini mi düşünüyorsun?"

"Öyle değil mi?" Nathaniel sordu.

Bir dakika düşündüm ve sonra başımı salladım. "Donna bu işin bırakmazdı. Oğlunun kendisinden çok sana güvenebilmesi onu rahatsız edecektir."

"Yardıma ihtiyaç duyduğu konular bir anne/oğul konuşması için son derece uygunsuz olsa da mı?" Nathaniel sordu.

"Düğüne yardım ederken Donna ile telefonda ve Skype üzerinden yeterince konuştun; ne düşünüyorsun?"

Düşünme sırası ondaydı ve sonunda şöyle dedi: "Haklısın. Onu dürtmek zorunda kalacaktı."

"Yani haklısın. Edward ona bundan bahsetmeyecek, çünkü onun bu işin bırakmayacağını bizden daha iyi biliyor."

Spor salonunun dışındaki koridora girdik ve spor salonunun geniş açık alanlarından sonra burası bir tünel gibiydi. Sin'in sesini duydum, ancak gerçek kelimeleri seçemedim. Bir kadın sesi
ona cevap verdi, ama onlar görüş alanıma girene kadar Sin ve Pierette olduklarını göremedim. Nicky ve Magda görünürde yoktu.
Pierette onunla ciddiyetle konuşuyordu. Devam etmesi için onu cesaretlendirircesine başını salladı. İçindeki tüm öfke akıp gitmiş gibiydi; Sin Pierette'e ne söylemişti de her şeyi anlatmaya bu kadar hevesliydi?

Bizi ilk gördü ve neredeyse irkildi, sanki dikkat çekiyormuş gibi daha uzun durdu. "Kraliçem," dedi ve eğildi.

Nathaniel ve ben birbirimize baktık. Beni duyacağını bilmesem, pod insanları olduğunu söylerdim, çünkü Pierette'in tüm tavrı birkaç dakika içinde değişmişti. Sin çekici olabilirdi ama yirmi yaşında bir adamdı; bu kadar çekici olmak için yeterli hayat tecrübesine sahip değildi. Lanet olsun, Jean-Claude bile
vampir zihin güçlerini kullanmadan bunu başardı.

"Pierette," dedim ve başımı ona doğru eğdim, ancak dürüst olmak gerekirse biri benden kraliçeleri olarak bahsettiğinde ne yapacağımı asla bilemedim. Bu unvanı kullanmalarına izin verdim çünkü bu Tüm Karanlıkların Anası'nın unvanıydı ve "Kraliçe öldü. Çok yaşa kraliçe."

Sin gülümseyerek bize baktı. "Pierette bana efendisi Pierrot ile birlikte yaptığı dünya seyahatlerini anlatıyordu."

"Bu maceralardan herhangi biri İrlanda'da mı geçiyor?"

diye sordum. "Evet, kraliçem," dedi.

Sin, "İrlanda, Pierette ve Pierrot'nun eski vampir konseyi için polislik yaptığı yerlerden biriydi," dedi.

"Polis insanları tutuklar. Hayat kurtarırlar. Sen insanları tutukladın mı Pierette?"

"Kendilerini aşan vampirler için tek bir ceza kraliçem."

"Peki bu neydi?" Ben sordum.

"Şu anda olduğu gibi: ölüm." Onun mantığına karşı çıkamazdım. Ben bir U.S. Marshal'dım, ama aslında iş tanımım değişmemişti. Hâlâ rozeti olan yasal bir infazcıydım.

"İrlanda'da hiç birini öldürdün mü?" diye sordum.

"Hayır, leydim bu tür şeylerle kendisi ilgilenirdi."

"Hanımefendi mi? Ona daha önce hiç böyle dendiğini duymamıştım." Artık onlarla eşit seviyedeydik, bu yüzden onun iri kahverengi gözlerini tüm ağırlığıyla görebiliyordum.

"Tüm Karanlığın Anası'nın gücünü arkamıza alan biz Harlequin'ler bile gerçek adını söylemeye cesaret edemedik, çünkü bu onun dikkatini üzerimize çekerdi, bu yüzden ona M'Lady adını verdik, çünkü bu evcil hayvanlarına zorla söylettiği isimdi."

"Evcil hayvanlar. Çağıracağı hayvanları mı kastediyorsun?" Sin sordu.

İri kara gözleriyle o narin yüzünü onun yüzüne çevirdi. "Hayır, prensim. Bazı canlıları evcil hayvana dönüştürmüş olsa da, çoğu kraliçenin hizmetkârı Damian gibi vampirdi."

"Damian onun evcil hayvanıydı da ne demek? Bu kelimenin bu bağlamda ne anlama geldiğini anlamıyorum."

"Onlar onun cinsel partnerleriydi, ama onlara sevgili demek M'Lady'nin sergilemediği bir duyguyu çağrıştırıyordu. Onlarla zevk paylaşmak kadar onlara işkence etme olasılığı da vardı. Onlar onun kaprislerinin merhametine kalmışlardı ve o ... çok kaprisliydi."

"*Tuhafın* eğlenceli ve kaygısız anlamına geldiğini sanıyordum," dedim.

"O zaman yanlış söyledim, çünkü M'Lady eğlenceye yatkın değildi ve eğer kastettiğiniz anlamda bir kalbi varsa, bunda hafif bir şey yoktu. Onları kendisine Leydi demeye zorladı, tıpkı esaret ve boyun eğme topluluğundaki bir kölenin baskın *efendisine* seslendiği gibi, ancak bu unvan genellikle kazanılır ve özgürce
verilirdi ve M'Lady ile evcil hayvanları ya da köleleri arasında hiçbir şey bedelsiz değildi."

Nathaniel, "Birine *efendi* demek BDSM topluluğunda bir sevgi ve saygı terimidir," dedi.

"Yine de yanlış söyledim, çünkü bu bir talepti, *kraliçe* ya da *kral* gibi bir unvandı, hiçbir sevecen yanı yoktu."

"Evcil hayvanlarına zorla kullandırdığı ismi kullanmak seni rahatsız etmedi mi?" diye sordum.

"Biraz, evet, ama ona başka ne diyebilirdik ki?"

"*İrlanda'nın Kötü Kaltağı* benim için çalışıyor."

Pierette bir an için şok olmuş gibi göründü ve sonra güldü ama bu, biri sizi şaşırttığında ya da şok ettiğinde attığınız bir kahkahaydı, sizi eğlendirmekten daha fazlasını yapıyor. "Eğer onu görme talihsizliğine uğrarsanız, kraliçem, lütfen yüzüne karşı öyle demeyin. İki yıldan kısa bir süre içinde başka bir karanlık kraliçeyi daha kaybetmek istemiyorum."

"Peki ya size M'Lady'nin kendisine ait olmayan vampirlerin İrlanda'da bir şehirde terör estirmesine izin verdiğini söylesem?"

"Bunun doğru olmadığını söyleyebilirim. İrlanda'daki vampirler üzerinde mutlak bir hakimiyeti var, çünkü sadece onun ısırığıyla, onun soyuyla yükselebiliyorlar. Tıpkı Jean Claude'un olduğu gibi, Belle Morte ve Ejderha'nın yüzyıllardır olduğu gibi, o da kendi *sourdre de sang*'ı, kan pınarı. Sadece onun gücü, toprakların ölülerinden vazgeçme konusundaki isteksizliğinin üstesinden gelmeye yetecek kadar büyüktür."

"Arazi hakkında ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"Fey'in vahşi büyüsü İrlanda'da dünyanın geri kalan her yerinden daha güçlüdür. Biri vampir ısırığıyla ölse bile, üç ısırık ve son beslenmede alınan doğru miktarda kanla, çoğu ceset İrlanda'da dirilmez. Sadece ölürler ve çürümeye başlarlar. Sadece kendi kanından olan biri İrlanda'da vampir yaratma umuduna sahip olabilir."

"Yani, kan pınarı olan bir vampir orada vampir yetiştirebilir ama başka kimse yetiştiremez mi?" Ben sordum.

"O zaman bile bu kesin olmazdı. M'Lady'nin vampir yaratmaya çalıştığını ve bedenlerin hareketsiz kaldığını gördük. Başarısızlıkları onu öfkelendirmişti ve bu başarısızlıkların sayısı hiç de az değildi. Bu toprakların büyüsü, herhangi bir ölüm büyüsünün orada işe yaraması için fazla canlı."

"O zaman İrlandalılar neden büyücüleri sevmiyor?"

Pierette, "Gerçek büyücüler tarih boyunca o kadar nadirdir ki, lehinde ya da aleyhinde bir politikaları olduğunu sanmıyorum," dedi.

"Başka bir Marshal İrlanda'ya gelip bir davada kendisine yardım etmem için izin almaya çalışıyordu ama bir büyücünün ülkelerine girmesine izin vermek istemediler."

"Bu beni şaşırttı kraliçem. Onlar dünyadaki tüm büyülere en sıcak bakan ülkelerden biri."

Omuz silktim. "Size tek söyleyebileceğim, ilk başta beni içeri almak istemedikleri."

Nathaniel, "Şiddet konusundaki şöhretinizin bunun bir nedeni olduğunu söyledi," dedi.

Ona kaşlarımı çattım. "Tamam. Şey, evet."

"Onların buna itiraz ettiğini görebiliyorum ama senin büyüne değil," dedi. "Bana söylenen buydu."

"Belki de gerçek bir büyücü olduğun içindir," dedi Sin.

"Ne demek istiyorsun?"

Nathaniel, "Tüm Karanlıkların Anası'nı öldürdün Anita; bu normal büyücülükten bir adım ," dedi.

"Normal bir büyücülük yok," dedi Pierette. "Son bin yılda bu ismi hak eden sadece bir avuç büyücü oldu ve biz onları tam güçlerine ulaşamadan öldürdük."

"Yine de herkes bizden korkuyor," dedim.

"Senin iş arkadaşların gibi insanlardan korkuyorlar. zombileri kontrol etmek. Gerçek bir büyücünün neler yapabileceği hakkında hiçbir fikirleri yok."

Sin, "İnternetin her yerinde geçen yıl Boulder, Colorado'daki zombileri gösteren videolar var" dedi.

Pierette başını salladı. "Bazıları Anita'yı kendi zombi ordusuyla çevrili gösteriyor. Evet, bu İrlandalı yetkilileri duraksatabilir."

Bunu hiç düşünmemiştim. "Ama bekle. Toprağın büyüsünün orada zombi yetiştirmemi engellemesi gerekmez mi?"

Pierette, "Öyle olmalı ama orada vampirlerle ilgili bir dava da olmamalı," dedi.

"M'Lady neden delirip insanlara saldırmadı ki?" Sin sordu.

"Böyle bir hoşgörü için her şeyi riske atamayacak kadar kontrollü ve çok yaşlı."

"Oradaki şehirlerden birinde yeni vampirlerin ortaya çıkmasına ne sebep olabilir?"

"Hiçbir şey," dedi ve çok emin görünüyordu.

"Sana söyleyeceğim hiçbir şeyi kimseyle paylaşmayacağına dair söz vermeni istiyorum Pierette," dedim.

"Efendimden sır saklayamam, çünkü uyandığında o uyurken yaşadığım her şeyi bilecek."

"Tamam, o zaman bunun daha ileri gitmeyeceğine dair senin ve onun sözüne ihtiyacım var." "Sana söz veriyorum, benim sözüm onun sözüdür, onunki de bana."

Cümlesi beni biraz şaşırttı ama kabul ettim. "Şeref sözü mü?"

"Sende."

Yaşlı vampirlerin iyi yanlarından biri de şeref sözlerinin gerçekten iyi olmasıydı, çünkü hâlâ söz konusu olanın gerçekten kendi şerefleri olduğuna inanıyorlardı ve bu için bir anlam ifade ediyordu. Ona mümkün olduğunca az şey anlattım ama neredeyse her gece Dublin'de yeni vampirlerin ortaya çıktığını bilmesine yetecek kadar.

"Bu mümkün olmamalı," dedi ve sanki çok düşünüyormuş gibi şaşkın görünüyordu.

"Ama görünen o ki böyle oluyor."

"Onları o yaratmamış olsaydı, bu daha doğru olurdu, ama onun yaratmadığı vampirler bile onun gücüne tabi olmalıdır."

"Yalan mı söylüyor?" Sin sordu.

Pierette önce ona, sonra da yere baktı. "Bilmiyorum ama yalan söylemiyorsa bir şeyler çok yanlış gidiyor demektir."

"Bu ne ?" Ben sordum.

"Tüm Karanlığın Anası'nı öldürdüğünüzde, şafakta uykuya dalan ve o gece hiç uyanmayan vampirler vardı. O onların güç kaynağıydı ve güçleri yok olduğunda bir daha dirilemezlerdi. M'Lady'nin kendi soyu olarak herhangi bir güç azalmasına karşı güvende olacağını düşünürdüm ama bu da bir olasılık."

"St. Louis'de burada yükselmeyen kimse yoktu," dedim. "Sen ve Jean-Claude buradasınız. Burası sizin güç merkeziniz ve Ona kan bağıyla bağlı vampirler Karanlık Ana'yı yemeniz sayesinde güç kazanmış olabilirler, ama güç bir yerden gelir,

Anita. Onu Tüm Karanlığın Anası'ndan aldınız ve vampirlerinize, hayvan müttefiklerinize verdiniz, ancak güç kaynaklarıyla bağlantılarının kesilmesi diğerlerine pahalıya mal oldu."

"Neden güç kaynağı olarak Jean-Claude ve Anita ile devam etmediler?" Sin sordu.

"Bilmiyorum ama kendi soyundan gelen bir efendi vampirin, bölgeyi yeni bir efendi devralmış olsa bile, bazı vampirlerinin hayatına mal olmadan öldürüldüğünü hiç görmedim. Bir yaşam kaynağından diğerine geçiş asla modern vampirlerin inandığı kadar düzgün ve temiz değildir."

"Yaşlı usta vampirler hâlâ küçük vampirlerine, eğer usta ölürse ertesi gece uyanmayacaklarını söylüyorlar ama ben bunun doğru olmadığını kanıtladım."

"Basit bir usta vampir için öyle değil, ama Şehrin Efendileri daha küçük vampirlerinden bazılarını mezara götürebilirler ve bir *sourdre de sang*, yarattıklarının çoğunu ölüme götürebilir onlarla birlikte. Geçen yıl Ölüm Aşığı'nı öldürdüğünüzde, çocuklarının çoğu da onunla birlikte öldü."

"Bunu bilmiyordum," dedim.

"Bilseydiniz umursar mıydınız?"

"Belki, ama ölen ve tabutlarından çıkamayan vampirlerden bahsetmiyoruz. Daha fazla yeni küçük vampirin doğmasından bahsediyoruz," dedim.

"Toprağın büyüsü İrlanda'da böylesi bir vampir salgınını engellemelidir."

"Polise göre her gece daha fazla saldırı oluyor," dedim.

Pierette kaşlarını çattı ve tekrar yere baktı, belli ki çok düşündüğü zaman yaptığı şey buydu. "Burada hiç
Şehir dışındaki saldırılar?" diye sordu sonunda.

"Bana bahsedilen bir şey değil."

"Eğer kırsal kesimde değil de sadece şehirde oluyorsa, o zaman vahşi peri büyüsünün kendisi azalmaya başlıyor olabilir. Dünyanın neredeyse her yerinde böyle oldu ve eğer sebep buysa şehirde başlaması gerekirdi. İnsanoğlunun tüm teknoloji ve metallerinin olmadığı kırsal kesim büyüsünü daha uzun süre koruyacaktır."

"Bunun olup olmadığını nasıl kontrol edecekler?" Ben sordum.

"Küçük insanlara sorun, onlar hâlâ oradalar ve insanlarla ilgileniyorlar. Peri Doktorlarına sorun, onlar bilir."

"Gerçekten peri doktorları mı?" Ben sordum.

Küçük bir gülümseme verdi. "Hayır, onlar büyülerini ya nazik halktan alan ya da bir şekilde Fey tarafından sevilen insanlardır. İrlandalılar onlara Peri Doktorları der çünkü geçmişte hasta hayvanları ya da insanları bir doktor gibi iyileştirirlerdi ama bunu tıp bilimiyle değil peri büyüsüyle yaparlardı."

"İnsanları iyileştirmek için büyü kullanmalarına hâlâ izin veriliyor mu?" Nathaniel sordu.

Pierette onu duymamış görünüyordu.

"Modern tıbbın onları ortadan kaldırdığını düşünürdüm," dedim.

"Doktor olarak hareket etmelerine izin verilmiyor, ancak yine de bir tür psişik yetenek olarak değer görüyorlar" dedi.

"Modern tıbbın tedavi şeyleri tedavi edebilirler mi?" Nathaniel sordu.

Pierette yine onu görmezden geldi.

"Nathaniel sana bir soru sordu," dedim.

Bana baktı. "Sen bizim kraliçemiz ve fatihimizsin. Sin genç bir prens ve yeni kralımız tarafından öyle muamele görüyor. Ama o" -ve Nathaniel'i işaret etti- "bizim için bir hiç. Ne kral, ne prens, ne Nimir-Raj, ne Rex, ne Ulfric, ne de herhangi bir grubun lideri. Neden onun sorularına cevap vereyim ki?"

"O benim nişanlım," dedim.

"Hayır, Jean-Claude senin nişanlın. Nathaniel, kendi yasalarınızın bile yasal olarak bağlayıcı bir sözleşme olarak kabul etmediği, resmi olmayan bir tören yapacağınız biri."

"Aynı şey Micah ve benim için de geçerli."

"O hem leoparların hem de Koalisyonun kendi başına bir kralı" dedi.

"Ben kendi başıma bir prens değilim," dedi Sin. "Sadece Jean-Claude öyle dediği için öyleyim."

"Ve sen kraliçenin yatağındasın."

"Nathaniel de öyle," dedi.

Pierette başını salladı. "Aynı şey değil." "Onun

parmağına yüzük takıyor, benimkine değil."

İnatla başını salladı. "Gerçek bir *moitié bête* gibi davranıyorsun. Öyle değil."

"Nathaniel, Damian'la birlikte benim güç üçlüsümün bir parçası; bu ona neden daha fazla statü kazandırmıyor?"

"Jean-Claude kendi üçlü hükümdarlığı sayesinde güç kazanıyor, ama siz kendi hükümdarlığınız sayesinde hiçbir şey kazanmıyor gibisiniz. O en güçlü olanı seçti

Tüm Karanlığın Annesi'nin insan hizmetkârı ve yerel kurtadam sürüsünden Ulfric'in *de moitié bête'*si olmasından beri büyücü.

Nathaniel yerel pard'daki wereleopardların en zayıflarından biri ve Damian da M'Lady'nin vampirlerinin en zayıflarından biriydi."

"Demek sen de Damian'a saygı ," dedi Sin.

"Yüzyıllar boyunca katlandığını gördüğüm şeyler için ona acıyorum ama hayır, ona saygı duymuyorum. Harlequin zayıflığa saygı duymaz."

"Nathaniel'e aşığım ve olsa onunla, Micah'la ve Jean-Claude'la yasal olarak evlenirdim."

"gelse bana yapacağından daha fazlasını yapıyor," dedi Sin. Sesi acı ya da kızgın değildi; sadece gerçeği ifade ediyordu.

"Diğer erkeklerin hiçbiri sizi kendi kedileri olarak görmüyor, prensim. Anita ile evlenemezsin çünkü diğer erkeklerin hiçbiri seni romantik bulmuyor."

"Nathaniel ve ben Anita'yı aktif olarak paylaşıyoruz."

"Ama paylaşmıyorsunuz," dedi.

Sin diğer adama baktı. "Bana yardım et, Nathaniel."

"Yapabileceğimi sanmıyorum, Sin. Pierette haklı. Ben ne bir kralım ne de

Prens."

"Bazı muhafızlar sana ve Micah'a prenslerim diyor," dedim.

"Micah Koalisyonu hesaba katılması gereken bir güç haline getirdiğinden ve Sin genç prens olduğundan beri değil."

"Yani birisi lider olmadığı sürece onu göz ardı mı ediyorsunuz?" diye sordum.

"İndirim değil, ama başka hiçbir şeyden sorumlu değillerse, Harlequin'den de sorumlu olamazlar," dedi. Bunu sanki hayatın bir gerçeğiymiş, verili bir durummuş gibi söyledi.

"Nicky yerel aslanlardan sorumlu ama sen ona Micah ya da Sin kadar saygı duymuyorsun," dedim.

"Scaramouche bugün pençelerini kullanmamalıydı," dedi. "Ama günlük ilişkilerinde Nicky'ye davrandığın kadar iyi davranmıyorsun.
Ben," dedi Sin.

İç çekti. "Kimseye hakaret etmek istemem."

"Söyle bize Pierette," dedim.

Başını salladı ama bu daha çok boynunu eğmek gibi bir şeydi.
"Kraliçem emrederse."

"Evet, emrediyorum."

"Nicky yerel gururunuzun Rex'i olmak için savaşabilirdi ama sizin desteğiniz olmadan liderliğini sürdüremezdi. Herkes biliyor ki eğer ona meydan okurlarsa, siz ve Jean-Claude'un gücü onun yanında olacaktır. Eğer aslanları yönetmesine yardım edecek diğer iki erkek aslan olmasaydı, bu bile yeterli olmayabilirdi. O iyi bir savaşçı ama iyi bir lider değil.
Gelin, hayvandan daha az, hatta bir insan hizmetçisi. Size saygısızlık etmek istemem kraliçem ama gelinler bu kadar uzun süre tutulmak için yaratılmamıştır. Onlar damatlarını memnun etmek ve gerektiğinde onun güvenliği için feda edilebilir."

"Saygısızlık etmek istemedim, ama ha? Sen ve dayak yiyen diğer iki oyun arkadaşın genelde bana karşı bile bu kadar saygılı olmazsınız. Ne değişti?"

"Bizi fark ettiğinizi ve davranışlarımızı onaylamadığınızı gösterdiniz."

Ona kaşlarımı çattım. "Magda da diğer dişi aslanlarla kavga etmeyi bırakmasını sağladığımda neredeyse aynı şeyi söylemişti, çabalarını fark ettiğimi söylemişti."

"Bizi yönetmesi için kraliçemize ya da kralımıza ihtiyacımız var, Anita." "Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Tam olarak söylediğim şeyi ifade ediyor."

İfadenin anladığımdan daha fazlasını kastettiğinden oldukça emindim, ancak bana mantıklı gelecek bir açıklama almak için doğru soruyu nasıl soracağımdan emin değildim.

Nathaniel, "Belki de biri geri itene kadar iten insanlar gibidirler, çünkü kuralları bilmeleri gerekir ya da

belki de kurallara ihtiyaçları vardır."

"Yani Nicky'nin onları fena benzetmesi ve Scaramouche'un birdenbire Jean-Claude'u becermeyi ya da Jean-Claude'un onu becermesine izin vermeyi teklif etmesi gibi mi?"

"Evet."

"Yani iyi muamele göremezlerse kötü muamele görene kadar yaramazlık yapacaklar, mi?" diye sordum.

"Sanırım öyle," dedi Nathaniel.

Pierette sanki konuşmayı ezberliyormuş gibi bizi izliyordu ve belki de Harlequin arkadaşına tekrar edebilmek için izliyordu.

"Bu kadar mı Pierette?" diye sordum. "Herhangi bir ilgi hiç ilgiden daha mı iyi?"

"Soruyu anlamadım."

"Magda, ben onunla ilk kez yatana kadar yerel dişi aslanlardan biriyle kavga ediyordu. Onun çabalarını fark ettiğim için artık diğer dişi aslanları rahat bırakacağını söyledi.
Scaramouche, Nicky onu yumruklayana kadar başımızın belasıydı ve şimdi bizimle işbirliği yapmaya istekli. Magda olumlu ilgi gördü ve daha iyi davrandı. Scaramouche ve sen negatif ilgi görüyorsunuz ve daha iyi davranıyorsunuz, yani benden ilgi gördüğünüz sürece ne tür bir ilgi gördüğünüzün bir önemi yok gibi görünüyor. Sanırım Jean-Claude'un ilgisi de aynı işe yarayacaktır, ama şimdi anlatmaya çalıştığımız noktayı anlıyor musun?"

Bunu düşündü ve tekrar yaparken yere baktı.
"Öyle olduğuna inanıyorum ve bu doğru olabilir. Kesin bir cevap vermeden önce efendimin sözlerinizi duymasını isterim."

"Yeterince makul," dedim.

Sin, "Nathaniel'in az önce yaptığı şey Anita'nın hayatındaki amaçlarından biri," dedi.

"Anlamıyorum, prensim," dedi Pierette. "Onun
daha iyi düşünmesine yardımcı oluyor."

"Ah, evet, anlıyorum. O zaman düşündüğümüzden daha *iyi* olabilir ama hem bir lider hem de bir savaşçı olarak hâlâ zayıf."

"Ama o benim kalbimde çok güçlü," dedim ve Nathaniel'in elini tutmak için uzandım.

"Onu sevdiğinizden hiç şüphemiz yok kraliçem, ancak sevgi birisini bizim üzerimize kral olarak koymak için yeterli değildir."

"Sorun yok, Anita. İrlanda'ya konsantre ol," dedi Nathaniel.

"Sana saygısızlık etmeleri sorun değil."

"Hayır, ama önce hayat kurtarın. Gerisi
bekleyebilir." "Sen bile mi?"
Gülümsedi. "Ben bile."

"Pekâlâ Pierette, sence Karanlık Anne öldüğünde M'Lady, Dublin'i yeni vampirlerle dolduracak yeni bir vampiri durduramayacak kadar güç mü kaybetti? Bu gerçekten mümkün mü?"

"Pek çok şey mümkün kraliçem, ama muhtemelen hayır."

"O zaman peri büyüsü neden azalıyor?"

"Bilmiyorum. Kibar insanlarla işim olmaz. Vampirleri ya da onlarla ilişki kuranları sevmezler. M'Lady'ye tahammül ettiler çünkü onları uğraşmaya zorlayacak güce sahipti. Belki de Fey büyüsü kendi güçleri için bizim anladığımızdan daha önemliydi ve M'Lady'yi zayıflatan da bu büyünün başarısızlığıdır."

"Yani En Karanlık Anne öldüğünde M'Lady'nin güç kaybetmesi değil de peri büyüsünün azalması mı onun güç seviyelerine zarar veriyor?"

Pierette söylediklerimi düşünürken yine yere baktı. "Durum bu olabilir."

"Yani şehirde tüm bunları yapan her kimse, ülkede yeni bir oyuncu mu?"

"Yeni bir vampir, evet," dedi.

"Peri büyüsünün solması neden M'Lady'nin gücünün neden olsun ki?" Sin sordu.

"Çünkü bu onun bir parçası, tıpkı İrlanda'nın toprağı gibi." "Kendi
topraklarında yatmaları gerektiğine dair efsanenin
nereden geliyor?"

"Bazı çok zayıf vampirlerin orijinal topraklarında yatmaları gerekir, yoksa ölürler ve bir daha asla uyanmazlar."

"Bu kesinlikle hiçbiriniz için doğru değil. Dünyayı dolaştınız," dedim.

"Yolculuklarımızda bize güç veren Tüm Karanlıkların Anası vardı. Onun bizi ayakta tutacağını biliyorduk."

"Onun gücü olmadan başka bir ülkeye gidersen bir daha uyanamayacağını mı söylüyorsun?"

"Ustam yüzyıllardır kendi topraklarında değil ve beni o ayakta tutuyor."

"Eğer onunla birlikte ölmeseydin, sana ne olurdu?" Sin sordu.

"Kimse bilmiyor, çünkü bir yarınız öldüğünde diğer yarınız da onu takip ediyor." "Siz hep efendilerinizle birlikte mi ölürsünüz?" Ben sordum.

"Evet, ama o zaman çoğu *moitié bêtes* efendileriyle birlikte ölecek, çünkü bizi ayakta tutan onların gücüdür."

Nathaniel'in elini sıktım ve Sin'in koluna dokundum. Bana gülümsedi ve bir kolunu omuzlarıma koydu. "Sorun yok, Anita."

"Arayacağım hayvan olmayı sen istemedin."

Nathaniel gülümseyerek, "Bunun için neredeyse yalvarıyordum," dedi.

"Seni bana yaklaştıracak her şeyi istedin," dedim başımı hafifçe omzuna vurarak.

" seviyorum," dedi ve beni nazikçe öptü.

Pierette yüzünü boş tutmaya çalıştı ama bunu pek başaramadı.

"Onaylamıyor musun?" diye sordum.

"Onaylamak ya da bana düşmez."

Sin diğer kolunu hem bana hem de Nathaniel'e doladı, böylece grup halinde kucaklaştık. Her ikisine de bu şekilde dokunmak tenimin güçle ısınmasına neden oldu. Bu heyecan bir anlığına gözlerimi kapatmama neden oldu. Çok iyi hissettirdi.

"İşte bu yüzden size gücünüzü nasıl kullanacağınızı söylemiyoruz kraliçem, çünkü sadece bu ekstra dokunuş üçünüzün de yanmasına neden oldu.
daha parlak."

"Hepimiz birbirimizi seviyoruz," dedi Sin. Başımı kaldırıp ona baktım.

Kalkık yüzüme bakıp gülümsedi. "O kadar şaşırmış görünme, Anita. Geçenlerde senin hayatının sadece bir parçasına sahip olmakla nasıl yetinebileceğimi konuşmuştuk ya, işte bunun işe yaramasının nedenlerinden biri Nathaniel, Nicky ve Micah. Onlar benim kardeşlerim."

"Çoğu erkek kardeş kız arkadaşlarını paylaşmaz," dedim.

"Kardeş-kocalar o zaman, ama siz her zaman yaptığınız gibi bunu parçalara ayırmaya çalışıyorsunuz. Sadece birbirimizi sevdiğimiz gerçeğini, üçümüzün birbirimizi sevdiğini kabul edin. Kendi sihrimiz size bunun doğru olduğunu söylüyor." O bize daha sıkı sarıldı, Nathaniel de ona sarıldı ve ben de ikisinin arasında kaldım. Sıcak, güvenli ve iyi hissettiriyordu. Sonunda başımı Sin'in göğsüne yasladım ve o ve Nathaniel beni tutarken içimdeki sert ve sıkı bir şey gevşedi. Bu
güç *ardeur*'den daha yumuşaktı, ama yine de üzerimize, etrafımıza yayıldı.

"Aşk bir şey mi?" Pierette yumuşak bir sesle sordu.

Kafamı kaldırdığımda onun önündeki havaya dokunduğunu gördüm. Sanırım etrafımızda yuvarlanan gücü okşuyordu. Bir an konsantre oldum ve parmak uçlarını sanki dokunduğu güç tenimin bir parçasıymış gibi hissettim.

"Evet," dedi Sin, "aşk bir şey işte."

"Sıcak ve güvenli, ama aynı zamanda güç gibi de hissettiriyor." Ürkmüş görünüyordu ve elini geri çekti. "Gücün sadece şehvetten beslenmiyor; aşktan da besleniyor."

Başımı salladım. "Evet."

"Bazılarımız tek ihtiyacın seksken sevgililerinin duygularıyla çok fazla zaman geçirdiğini düşünüyor ama senin sadece şehvetle değil aşkla da beslendiğini anlamıyoruz. Aşk sizi güçlendirir,
kelimenin tam anlamıyla."

"Bence aşk herkesi güçlendirir, kelimenin tam
anlamıyla," dedim. "Hayır kraliçem, aşk korkunç bir
zayıflık olabilir." "Ya da büyük bir güç," dedim.

Pierette düşünürken yine yere bakma rutinini uyguladı. "Belki de her ikisidir."

Sin bana doğru eğildi. "Hiçbir şey
Aşkım." Daha da eğilirken bunu fısıldadı ve dudaklarını dudaklarımla buluşturmak için parmak ucunda yükseldim. Nathaniel parmak ucuna kalkmamın sarılmamızda açtığı küçük boşluğu kapattı, böylece bizi tutuyordu
daha da sıkı öpüştük. Sin dudaklarımı öperken o da omzumu öptü. Bu bana beni aralarında paylaştıkları onca zamanı hatırlattı ve bu anı beni ikisinin arasında titretmeye yetti.

Sin öpücükten geri çekilerek, "Bunu yapmaya edersen senden başka her şeyi unutacağım," dedi.

Nathaniel omzumu hafifçe ısırdı, bu sadece titrememe değil biraz da kıvranmama neden oldu.

"Hiç adil değil," dedim.

"Çok adil," dedi Nathaniel.

Sin, "Gerçekten seks yapamadığımız sürece, adil olmaz," dedi.

Bundan sonra ne söyleyeceğimizi bilmiyorum, çünkü enerji
Bir yağmur fırtınasının önündeki ilk soğuk hava dalgası gibi Pierette'in üzerinden yuvarlandı. Hepimiz dönüp ona baktık. Gözleri artık kahverengi değildi;
Gökyüzü açılıp dünyayı boğmaya çalışmadan hemen önce yağmur bulutları gibi zengin bir griydi.

Nathaniel yanımda gerildi ve Damian'ın odamızdaki yatakta uyandığını hissettim. O anki şaşkın paniği, onun da dün geceyi hatırlamadığını anlamam için yeterliydi. Duygularının dikkatimi dağıtmaması için aramızdaki bağlantıyı kapattım çünkü önümüzde başka sorunlar vardı.

"Uyanmak için ne güzel bir manzara." Kelimeleri Pierette'in ağzından çıkmıştı ama tonlama ve ses tonu ona ait değildi. Geri kalan tüm vampirler gece için uyanmışlardı.

"Pierrot," dedim.

Pierette'in gri gözleri neredeyse bayılacakmış gibi dalgalandı ama vücudu sabit kaldı. "Kraliçem, görüyorum ki ben uyurken çok şey olmuş."

"Yoğun bir gün oldu," dedim.

"Pierette bana öyle söyledi." Sadece sesi değil, yüz ifadeleri bile artık ona ait değildi. Sanki canlı bir vantrilok kuklasına dönüşmüş gibiydi. Daha önce de vampirlerin benzer şeyler yaptığını görmüştüm ama bu beni ürkütmekten asla vazgeçmemişti.

Adamlar kucaklaşmamızı yeterince açmışlardı, böylece gerekirse hareket , bu da bu yeni kişilik karışımını Pierette'in tek başına olduğundan daha büyük bir tehdit olarak gördükleri anlamına geliyordu. İyi ki hepimiz aynı fikirdeydik.

"Jean-Claude bize sanki sizin gibi metafizik polislermişiz gibi davrandı. Kendini izole etmeyi ve sadece kendi ülkesi için endişelenmeyi seçti ve dünyanın geri kalanının cehenneme gitmesine izin verdi."

"Avrupalı vampirler, eski vampir konseyinin yaptığı gibi tüm vampirleri yönetmeye kalkarsak bize karşı savaşa gireceklerini söylediler ama bunu biliyorsun. Sen ve Pierette onların mesajlarını bize ulaştırmaya yardım ettiniz."

"Yaptık, kraliçem, ama Jean-Claude'un şantajlarını kabul etti. Biz, Harlequin, onun emrindeydik. Onun emriyle hedefleri seçer ve onu düşmanlarından kurtarırdık. Tüm vampirlerin kralı olarak dünyaya hükmedebilirdi. Yüzyıllardır eski konsey için yaptığımız şey buydu."

"Jean-Claude saltanatının daha fazla kan dökülerek başlamasını istemedi," dedim.

"Ama çok kan döküldü Anita, kendi küçük parçalarına hükmetmek için dünyanın dört bir yanında çok sayıda vampir öldürüldü. Biz olsak tıpkı bir cerrahın hastalıklı eti kesip vücudu yeniden bütün hale getirmesi gibi hassasiyetle öldürebilirdi. Bunun yerine hastalığın tüm dünyaya yayılmasına izin verdi."

"Ne hastalığı?" Sin sordu.

"Özgürlük, prensim. Vampirlere bu kadar izin verilemez. kendisi Amerika'da rahatça otururken dünyanın geri kalanında anarşinin hüküm sürmesini istemiyorsa özgürlük."

"İrlanda'da olanları öngörmüş olsaydınız, yeni konsey nasıl ele alacağımızı tartışırken bunu bir pazarlık noktası olarak kullanırdınız" dedim.

"Bu özel sorunu görmedim, çünkü krallığını güvende tutabilecek biri varsa o da M'Lady olurdu diye düşündüm. Kontrolü ve gücü kaybetmiş olması çok endişe verici."

"Çünkü o bir kan pınarıydı, kendi soyundan geliyordu," dedim.

"Kesinlikle, Ma Reine." Son kelimeyi kuş gibi telaffuz etti, *çalıkuşu*, kulağa tam olarak gelmediğini bilsem de-oh yani Aynen. Pierrot'nun "Aynen *öyle kraliçem*" dediğini bilmek için Jean-Claude'un anılarını ödünç almama bile gerek yoktu.

"Gerçekten de İrlanda'nın Kötü Kaltağı'nın Marmee Noir'ın ölümüyle zayıfladığını mı düşünüyorsunuz?"

"Aklıma başka bir açıklama gelmiyor," dedi, ama konuşan hâlâ Pierette'in bedeniydi.

"Her zaman başka açıklamalar vardır," dedim.

"Ama bu en olası olanı."

"Pierette, Fey büyüsünün İrlanda'da nihayet kaybolmasının o."

Başını salladı. "*Hayır*, kraliçem. Bu bizim ölümümüz İrlanda'ya kaos yayan yaratıcı." "Bunu kesin olarak bilemezsiniz."

"Eğer İrlanda'ya gidecekseniz, bize ihtiyacınız olacak." "Göreceğiz."

"Kimse ülkeyi ve içindeki vampirleri bizden daha iyi tanıyamaz."

"Vampirleri ikinizden de daha iyi tanıyan birini bulabilirim."

Pierettein narin yüzünde, daha önce sadece Pierrot'nun yüzü daha önce hiç böyle olmamıştı; bu düşünce onu tiksindirmişti. "Damian'dan alacağın yardımı bizim senin için yapabileceklerimizle kıyaslayamazsın."

"O benim vampir hizmetkarım ve güç üçlüsümün üçüncüsü; bu da onu oldukça yardımcı yapıyor."

"Pierette üçlünüzün işe yaramazlığı konusundaki görüşlerimizi zaten açıkça belirtti. Sadece silah becerilerimiz bile Damian ya da Nathaniel'den daha fazla yardımcı olabilir."

"Bundan emin değilim," dedi Nathaniel ama sesi doğru gelmiyordu ve ona bakmak için döndüğümde gözleri artık lavanta rengi değildi. Yeşildi.

21

Yatak odamıza vardığımızda NATHANIEL'in gözleri tekrar lavanta rengine dönmüştü ve yeni duş almış olmasına rağmen çok sinirli bir vampirdi. Odada volta atıyordu, ama bu onun için biraz zordu. Nathaniel ve ben öfkesini ciddiye alıyorduk çünkü beline sardığı havludan başka bir şey giymiyordu. Unutur ve iki eliyle öfkeyle el kol hareketi yapmaya çalışırdı, havlu kaymaya başlardı ve alçakgönüllülüğünü kurtarmak için havluyu tutmak zorunda kalırdı ve içinde biriktirdiği öfke ikimiz için de kaybolurdu.

Sonunda yüksek sesle, "Eğer gerçekten derdini anlatmak istiyorsan, daha fazla kıyafete ihtiyacın var" dedim.

Volta atmayı bırakıp bize döndü, bir eliyle havlunun kenarını tutuyordu. "Havlu giydiğim için hiçbir şeye dikkat etmediğini mi söylüyorsun?"

"Hayır, söylediklerine konsantre olamadığımı söylüyorum, çünkü çoğunlukla çıplaksın ve birkaç cümlede bir kayan bir havlu giyiyorsun."

"Bu harika, gerçekten harika. Sonunda kendi adıma konuşuyorum ve sen beni görmezden geliyorsun." Neredeyse bağırıyordu.

"Seni görmezden gelmiyoruz, Damian. Aksine, sana çok fazla ilgi gösteriyoruz."

"Vücuduma, ama söylediklerime değil!"

"İstediğin bu değil miydi?" Nathaniel sordu.

"Ne yani, iki kişinin daha benim ne istediğimi ve neye ihtiyacım olduğunu görmezden gelip onun yerine kendi istediklerini elde etmeleri için mi?" Nathaniel'in oturduğu ve benim ayakta durduğum yatağın ayak ucuna doğru yürüdü.

"İstediğin şeyin arzulanmak olduğunu söylemiştin, arzulanmak, Anita ve benim birbirimizi ve Micah'ı arzuladığımız gibi."

Damian sanki düşünmeye çalışıyormuş da gibi kaşlarını çattı. "Bunu hatırlamıyorum. Pek bir şey hatırlamıyorum." Çok dramatik bir şekilde beni işaret etti. "Beni yuvarladın! siktin!"

"Uh-uh, bunu ben yapmadım. İlk uyandığımda hiçbir şey hatırlamıyordum ve beni yuvarladığınızı düşündüm."

Bu onu durdurdu. Bana baktı, kaşlarını çattı, anlamaya çalıştı. Hasarlı hafızasının bulanıklığında hatırlıyordu. Henüz denemedim, çünkü daha önce zihnim sikilmişti. Eğer anılar geri gelirse yavaş yavaş kendiliğinden geleceğini ya da hiç gelmeyeceğini biliyordum. Genellikle bir şey size ne olduğunu hatırlatır ve ne dair kısa bir anlık bir fikir edinirdiniz, ancak kendi zamanıyla gelirdi. Onu zorlamak için bir şeyler yapabilirdiniz ama bunların hepsinin bir bedeli vardı.

"Jean-Claude'un seni zihninde döndüremeyeceğini , çünkü sen onun insan hizmetkârı ve bir büyücüsün."

"Jean-Claude olduğunu söylemedim. Dedim ki, ilk uyandığımda sen olduğunu sandım ve hiçbir şey hatırlayamadım."

"Ama ben de hiçbir şey hatırlamıyorum, yani ben değildim."

"Hayır, sen değildin."

"Ve sen değildin," dedi. "Hayır."

"Ve Jean-Claude değildi," dedi. "Hayır."

Kaşlarını daha da çattı, bir elini şakağına diğer eliyle yaramazlık yapan havlusunu tutmaya devam etti. "O zaman bize ne oldu?"

"Burada oturuyorum ve sen beni tamamen görmezden geliyorsun," dedi Nathaniel.

Damian başını salladı. "Seni görmezden gelmiyorum."

"Bana bir şey hatırlayıp hatırlamadığımı bile sormadınız."

"Eğer Anita ve ben bir şey hatırlamıyorsak, sen de hatırlamıyorum."

"Gerçekten mi?" Nathaniel sonunda sinirlenmeye başlamıştı ve sanırım onu suçlayamazdım. Bir bakıma ben de aynı şeyi yapmıştım.

O olamazdı. Yetiştirdiğimiz gücün kontrolünü ele geçirip bize karşı kullanmış olamazdı. Damian'ın da aynı hatayı yaptığını izlerken, ikimizin de Nathaniel'i göz ardı ettiğimizi fark ettim. Ona aşıktım ama onu bir tehdit olarak görmüyordum. Beş-dokuz yaşındaydı, bir erkekti, gerçekten iyi durumdaydı ve bir kurtadamdı. O bir
Eğer isteseydi fiziksel bir tehdit olurdu ama hiçbirimiz onu bu şekilde görmedik. O, hayatımda yere düşen bir silahı alıp beni kurtarmak için birini öldürmek üzere kullanan tek adamdı. Nicky benimle canavar avına çıkmaya başlayana kadar, Nathaniel hayatımda beni kurtarmak için öldüren tek erkekti. Yine de arasında kontrolü ele alan kişinin o olduğunu düşünmemiştim. Yazıklar olsun bana.

"Ya sana hatırladığımı söylersem?" Nathaniel sordu ve sesinde tenimi diken diken eden bir sıcaklık vardı ve bu iyi, ön sevişme bir sıcaklık değildi. Bu daha çok ayakta durmanın bir karışımı gibiydi. Açık bir fırına çok yaklaştı ve vücudumun ona en yakın tarafında elektrik dansı başladı. Canavarı ona cevap vermeye başlamıştı.
Öfke.

Canavarlarımın onunkilere doğru yükselmemesi için ondan küçük bir adım uzaklaştım.

"Ne hatırlıyorsun?" Damian sordu. "Hepsini."

Damian başını salladı. "Buna inanmıyorum."

"Neden olmasın?" O sırada Nathaniel ayağa kalktı ve ben birden onun vampirden sadece üç santim daha kısa olduğunu fark ettim. Normalde kadar büyük bir fark gibi görünmüyordu.

"Neyin var senin?" Damian sordu.

"Belki de bu ilişkide göz ardı edilmekten yoruldum."

"Ne ilişkisi? Anita ile bir ilişkim bile yok." "Ve eğer kızla bir ilişkin yoksa, o zaman
Adamla bir ilişkiniz var, öyle mi?" Damian'ın kişisel alanını işgal edecek şekilde ilerlemişti.

Damian ondan geri çekildi; bunu yaptığının farkında olduğundan bile emin değildim. "Neden , Nathaniel?"

"Bu. Bundan bahsediyorum." Gömleğini yumuşak bir hareketle çıkardı ve tüm o kaslı ve iyi tonlanmış göğsü ortaya çıktı. Bu

Damian'ın bir adım daha geri atmasına neden oldu. Bu sefer ürkmüş görünüyordu ve zemin verdiğinin farkındaydı ama Nathaniel ona sırtını dönüp örgüsünü bir tarafa savururken umursamadı ve daha fazla verdi.

Damian ilk başta anlamamış gibiydi, ben de anlamamıştım ama sonra vampirin yüzünün solduğunu gördüm, bu bir numaraydı çünkü teni kâğıt gibi beyazdı, bir vampir için bile soluktu. "Ne... bu da ne?"

"Ne olduğunu biliyorsun," dedi Nathaniel ve sesi hâlâ değişmemişti Öfke. Sanki Damian'a olan öfkesine ben de dahilmişim gibi bana ters ters bakıyordu.

Damian geri çekilmeyi bıraktı ve diğer adama doğru bir adım attı. Bir adım daha attı ve elini Nathaniel'in çıplak sırtına doğru uzattı. Uzanırken eli titriyordu ama tam olarak dokunamadı, sanki o son dokunuşları yapamıyormuş gibi
üç inç.

Bu çok fazlaydı; onu bu kadar korkutan şeyin ne bilmem gerekiyordu. Nathaniel bana ters ters bakarken onlara doğru yürümeye başladım; gözleri her zamanki lavanta renginden neredeyse üzüm moruna dönmüştü. Gözlerini daha önce öfkeyle bu kadar karanlık gördüğümden emin değildim.

Daha iyi görebilmem için öne doğru eğildi, sağ omzunu aşağıya doğru yuvarladı ve Damian'ın elinin ulaşamayacağı bir yere getirdi.
Vampir hareketini bitirmeye çalışmıyordu. Hareketin ortasında donmuş gibiydi. Bu da neydi böyle?

Sırtına bakmak için parmak uçlarımda yükselirken kendimi sabitlemek için bir elimi Nathaniel'in koluna koydum ve işte oradaydı, boynunda değil ama sırtında düzgün bir vampir ısırığı vardı. Biri omzuna yakın daha yukarıda, diğeri ise kürek kemiğine yakın daha aşağıda. Orayı kan için ısırmak için bir neden ; beslenmek için iyi bir yer değildi. Orayı ısırmak için sadece iki neden vardı: işkence ya da zevk için. Nathaniel'in o sırada hangisi olduğunu düşündüğünden oldukça emindim. İşin içine seks girdiğinde mutlu bir acı sürtüğüydü.

"Bunu benim yaptığımı mı söylüyorsun?" Damian sordu.

"Ve bu." Nathaniel boynunun diğer tarafındaki ısırığı gösterdi.

"Bende de onlardan bir tane var," dedim.

Damian birimizden diğerine baktı. "Seks yapmaya devam edebilmek için daha fazla kan istedim. Değil mi? Değil mi?"

"Evet," dedi Nathaniel, ayağa kalkarak. Öfkesi başlamıştı. Bir kavgaya tutunmakta hep zorlanırdı. Sanırım
kendi öfkemi dengelememe yardımcı oldu.

"Ama sırtındaki ısırıklar beslenebilmem için değildi."

"Senden beni ısırmanı istedim," dedi Nathaniel, diğer adamın yüzünü görebilmek için arkasını dönerek.

Damian kaşlarını sertçe çatıyordu. Sonsuza kadar genç kaldığı için şanslıydı yoksa bunu sık sık yapmaya devam ederse gözlerinin arasında kalıcı kırışıklıklar oluşabilirdi. "Ne zaman? Yani, ne yapıyorduk da seni orada ısırdım?"

"Beni buradan ısırdığını hatırlıyor musun?" Nathaniel bacağını bir tarafa çevirerek uyluğunun iç kısmını ortaya çıkardı. Kalçasındaki ısırığı göstermek için egzersiz şortunun paçasını oynattı.

"Onlardan bende de var," dedim ve bu kez şortumun bacaklarını, ısırığı kalçamın çok yukarısında bulana kadar hareket ettirdim. Bugün gerçekten çalışmış olsaydık bunu hissederdim.

"Bunu kaç kez yaptık?" Damian sordu. "Dört" diye
cevapladım.

"Her ısırıkta bir tane," dedi, "arkası hariç."

"Hâlâ , değil mi?" Nathaniel sordu ve üzgün görünüyordu.

"Beni öptüğünü hatırlıyorum." Damian'ın hatırlamak için çabaladığını, anıyı kovaladığını görebiliyordum ama bazen ne kadar kovalarsan o kadar hızlı kaçar.

"Bu doğru. Öpüştük."

Damian bana baktı. "Her şeyi hatırlıyor musun?" Başımı
salladım.

Kaşlarını çattı ve Nathaniel'e baktı. "Sen hatırlıyor musun?"

"Anita'nın hatırladığından daha fazlasını."

Damian alnını ovuşturdu. "Neden hatırlayamıyorum?"

Nathaniel içini çekti ve bir şeyler söylemeye başladı ama ben araya girdim. "Üçümüzün arasında daha önce hiç olmadığı kadar güç topladık."

"Peki ben neden hatırlamıyorum? Sen neden hatırlamıyorsun? Nathaniel neden daha çok hatırlıyor?"

"Jean-Claude bunun sebebinin senin ve benim üçümüz hakkında çelişkiye düşmemiz ve Nathaniel'in çelişkiye düşmemesi olduğunu düşünüyor."

"Yani Nathaniel üçümüzün yaptığı her şeyi onayladığı için, yaptıklarımızı hatırlıyor mu?"

" gibi bir şey," dedim.

Nathaniel bana baktı, yüzü yumuşacıktı. Elini bana uzattı ve ben de tuttum. şimdiye kadarki en büyük gücü oluşturmuştuk.
gerçek bir güç üçlüsü olmaya her zamankinden daha ve bu benim ya da Damian'ın değil, Nathaniel'in işiydi. Belki de her triadın, gücü eline almaktan ve metafizik otobüsü yönetmekten korkmayan birine ihtiyacı vardı. Jean-Claude otobüsü kendisi için sürüyordu.
Richard Zeeman ve benimle üçlü bir birlik oluşturduk, çünkü Jean-Claude aramızda Pazar gününe kadar altı yönden çelişkiye düşmeyen tek kişiydi.

"Sizce Jean-Claude'un
Eğer işleri kontrol etmek Ulfric ve bana kalsaydı, Richard ve benimle üçlü hükümdarlık kurabilir miydik?"

Damian kaşlarını çattı ama "İşe yaramazdı, hatta şu anki kadar bile işe yaramazdı" dedi.

"Neden ya da neden olmasın?"

"Richard kurt adam olmaktan nefret ediyor, Jean-Claude'a ilgi duymaktan nefret ediyor, sert seksi ve esareti sevmesinden nefret ediyor."

"Ben de aynı şeylerin çoğu hakkında Richard gibi çelişkiler yaşardım," dedim.

Damian başını salladı. "Sen ve ben konusunda daha az çelişkili olsaydın ..." Başını salladı ve sözlerini şöyle bitirdi: "Bu adil değil ya da belki de sadece gereksiz. Beni yeterince istemedin ve Nathaniel'i yeterince istedin."

"Anita'nın hayatına uyum sağlamanın bir yolunu buldum ve Micah da bizi üçlü olarak sevecek kadar hayatını açmaya istekliydi."

Damian o kocaman yeşil gözlerini kırpıştırdı ve şöyle dedi, "Üçlü, biz bir üçlüydük. Anita ile sırayla seks yapmadık, değil mi?"

Damian bize baktı, yüzünde yumuşak bir dehşet ifadesi vardı. "Bizi yuvarladın. *Bunu istiyorum* dedin ve gözlerin parladı."

"Sen de aynı şeyi söylemiştin Damian. Bunu söylediğini duyduğumu hatırlıyorum, bu neredeyse sahip olduğum son net hatıra," dedim.

"Her adımda ikinize de ve siz de evet dediniz. İkinizin de aklını çelebileceğimi bilmiyordum. Herhangi birinin zihnini yuvarlayabileceğimi bilmiyordum. Bir wereleopard olarak bu tür güçlere sahip olmamam gerekiyordu."

Damian ellerini yüzüne kapattı ve bir şeyler mırıldandı. "Ne?" diye sordum. Ben sordum.

Konuştu ama sanki bize bakmaya dayanamıyormuş gibi gözlerini kapattı. "Senden üzerime çıkmanı istedim, çünkü Cardinale dişler yüzünden yapamadım. Acıdan hoşlanmıyorum ve dişler acıtmadan bunu yapmamı zorlaştırıyor."

"Evet," dedi Nathaniel.

"Bunu ben istedim ama Anita'dan yapmasını istemedim. Sadece bana seks yap dedim. İkinizin de sırayla . . sırayla." Ellerini indirdi ve hala dehşete düşmüş görünüyordu ama "Benim için çok uzun zaman olmuştu ve çok iyi hissettirdi" dedi.

Nathaniel, "Sana yemin Damian, eğer bana durmamı söyleseydin dururdum," dedi.

"Sana hayır demedim. Bunu şimdi hatırlıyorum. Birinin aklını ilk kez bu kadar karıştırdığımı hatırlıyorum. Ne yaptığımı tam olarak bilmiyordum. Kadının beni istediğini sanmıştım. İkinci gece onu tekrar görmeye çalıştığımda beni hatırlamayana kadar anlamamıştım."

"Kızgın değil misin?" Nathaniel sordu.

"Hayır, zihin güçleri ilk ortaya çıktığında nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum. Baş döndürücü bir şey. Ben vampirim. Öğrenmene yardım eden ben olmalıydım ama senin erkek olman konusunda çok endişeliydim ve ... Tanrım, sırtını ısırdığım zamanı hatırlıyorum." Elini ağzına götürdü. Gözlerindeki bakışı okuyamadım ama iyi bir şey değildi. Hepimiz kalkanlarımızı indirip üçümüz arasındaki her şeyi duygusal olarak hissedebilirdik ama bunu yapmaktan çok korkuyorduk. Hayır, hepimiz diğerlerinin hissettiklerinden hoşlanmayacağımızdan oldukça emindik.

Bir an Nathaniel'in üstümde, içimde olduğunu hatırladım ve sonra Damian'ın omzunun üzerinden yüzünü gördüm. Vampirin gözleri

yeşil ateşle doluydu, kendi gücüyle, Nathaniel'in değil.

"Eğlendiğini ," dedi Nathaniel sonunda.

Öfke gitmişti ve şimdi uyandığında hissettiği mutluluk da gitmişti. Hay sikeyim.

Damian derin bir nefes aldı ve çok yavaşça verdi. "Anal yapmayı seviyorum ve bundan hoşlanan pek fazla kadınla birlikte olmadım."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

"İkiniz de kadın olsaydınız çok iyi vakit geçirirdim. Tek itirazım Nathaniel'in erkek olması ve ben erkeklerden hoşlanmıyorum ama birinin bana oral yapmasından hoşlanıyorum ve başka birine anal yapmaktan zevk alıyorum. İki kadınla yapamayacağım hiçbir şey yapmadık, o yüzden neden bu konuda çıldırayım ki?"

"Bilmiyorum," dedi Nathaniel.

"Benim başka kadınlarla yaşadığım bazı sorunları sen de erkeklerle yaşıyorsun," dedim.

"Ama artık üç ya da dört kadın sevgilin mi var?" Damian sordu.

"Jade'in başka bir kadınla yatakta başa çıkabileceğimden daha fazla sorunu olduğuna karar verene kadar dört oldu, yani üç."

"Nasıl yaptın? . . Şimdi bununla nasıl başa çıkıyorsun?"

"İstemeden de olsa Jade'e metafiziksel olarak bağlanmıştım ve her zaman etkilenirsiniz. Eğer o ve ben yatak odasında daha iyi eşleşseydik o benim tek eşim olabilirdi-

hiç kız arkadaşım olmadı, ama seksten hoşlandığım şeylerin neredeyse tam tersini seviyor. Ama sonunda tüm erkeklerin diğer erkeklerle ne kadar iyi anlaştığını fark etmemi sağladı. Nathaniel sahip olduğum tek gerçek biseksüel erkek arkadaşım. Jean-Claude bile erkeklerden çok kadınlardan hoşlanıyor."

"Çoğu insan onun hakkında böyle düşünmezdi," dedi Damian.

"Ben onun kafasının içindeyim. En çok neye ilgi duyduğunu biliyorum. Erkeklerden hoşlanıyor - beni yanlış anlamayın - ama beni mutlu etmek için gösterdiği ölçüde değil. Sadece değil, tüm sevgililerimle daha fazla ilgilenecek kadınları getirmeye çalışmak adil görünüyordu."

Damian, "Dev'de var," dedi. Nathaniel sırıttı.

"O da en az kadar biseksüel."

"Ama çok daha vanilyalı,"

dedim. "Rocky road, belki."

Başımı salladım. "Bunu sana vereceğim."

"Yaptığımız şeyden dehşete düşmüş gibiyim ama değil. Sanki üzülmem gerektiğini düşünüyorum ama üzüldüğüm kadar üzülmüyorum. . . Neden daha fazla üzülmüyorum?"

"Sanırım Nathaniel bizim küçük üçlü grubumuzu yönlendiriyordu ve olanlarla ilgili hiçbir çelişkisi yok."

"Bunu bizimle paylaştı mı?" Damian sordu.

"Belki."

"İki gözünün de parladığını
hatırlıyorum." "Gözlerini yeşil ateş gibi
hatırlıyorum."

"Senin ve Nathaniel'in birbirinizi istediğiniz gibi arzulanmak istedim. Bunu düşündüğümü hatırlıyorum."

Nathaniel, "Bunu düşündüğünü duydum ve sana verdim," dedi.

"Jean-Claude'un soyundan gelen bizim lezzetimiz insana kalbinin arzusunu verir," dedim.

"İkinizin birbirinizi arzuladığı gibi ben de arzulanmak istedim, bu yüzden ikiniz birlikte beni arzuladınız."

" gibi bir şey," dedim. "Evet,"
dedi Nathaniel.

"Şimdi ne olacak?" Damian sordu.

Nathaniel, "Eğer bana kızgın değilsen, gerçekten sarılmak istiyorum,"
dedi.

Damian gülümsedi. "Kızgın değilim. Bir yanım kızmam gerektiğini düşünüyor ama bir yanım da beni isteyen biri olduğu için mutlu. Sanırım Beni Yapan Kadın'dan ayrılmanın en zor kısmı buydu. Sadist bir kaltaktı ve bana işkence ediyordu ama beni bir kadının bir erkeği istediği gibi istiyordu. Hastalıklı, çarpık ve tamamen seri katil bir şekilde beni daha önce hiç olmadığı kadar arzuladığını hissettirdi, ama bana en sevdiği oyuncağı olduğumu söyledi ve ben de ona inandım. Sanırım o
Jean-Claude'a gitmeme izin verdi çünkü sonunda büyüyordu.
benden sıkılmıştı. Sanırım sonunda beni yok edeceğinden endişeleniyordu ve bir parçası bunu yapmak istemiyordu."

"Jean-Claude'un seni pazarlıkla kendisinden uzaklaştırmasına, sana değer verdiği ve sonunda seni kalıcı olarak inciteceğinden endişe ettiği için mi izin verdiğini söylüyorsun?" diye sordum.

"Evet," dedi ve neredeyse bir fısıltı gibiydi. "Ondan kurtulduğum için çok ama beni hiç bu kadar arzulayan biri olmamıştı. Kulağa çok geliyor, değil mi?"

"Bu biraz Stockholm sendromuna benziyor," dedim.

"Anlıyorum," dedi Nathaniel. "Ben sokaklardayken ve Kendimi satarken arzulanmanın aşkla aynı şey olduğunu düşünürdüm. Şimdi bunun doğru olmadığını biliyorum ama eğer biri beni arzulamıyorsa, o zaman sevildiğimi hissetmiyorum."

Damian başını salladı. "Evet, evet. Cardinale beni seviyordu ama birkaç ay sonra artık yatakta beni arzulamıyordu ya da arzuladığında da kimi hayal ettiğime sorularla doluydu. Düşünüyor muydum dans ettiğim ya da kan aldığım müşteriyi düşündün mü? Sanki beni istemediği kadar, başkasının da bana sahip olmasını istemiyormuş gibi hissediyordum. Ama onun bana olan takıntısı bile Benimle Birlikteyken Beni Yapan Kadın'ın takıntısına yakın değildi."

"Herkes istenmek ister," dedi Nathaniel. "Sadece her zaman aynı şekilde değil," dedim.

"Sadece aynı anda işkence görmeden arzulanmak istiyorum."

Eli hâlâ belindeki havluyu tutuyordu ama havlu bir tarafından aşağı kaymış, kalçasının daha büyük bir kısmını ortaya çıkarmıştı. Muhtemelen istemişlerdir.

"Bir yanımın havluyu bırakmanı dilediğini söylememin bir faydası olur mu?"

"Beni çıplak mı görmek istiyorsun?" dedi, gülümseyerek ve şaka yapmaya çalışarak.

"Evet," dedim.

"Evet," diye Nathaniel.

Damian birimizden diğerine baktı.

"Hangimizle konuştuğun konusunda gerçekten daha açık konuşmaya başlaman gerekiyor," dedim.

Damian güldü. "Sanırım öyle. Tüm bunlar hakkında ne hissettiğimden emin değilim ama az önce hatırladığım her şeyle birlikte, ne olacak ?" Havlunun yere düşmesine izin verdi ve orada solgun ve mükemmel bir şekilde durdu, teninin saf beyazlığına karşı sadece renk sıçramaları vardı.

Saçlarının yakıcı kızıllığı ve gözlerinin çimen yeşili. Sanki orada çırılçıplak dururken bize bakamazmış gibi bakışlarını indirdi.

"Tanrım, çok güzelsin," dedim.

Sonra başını kaldırdı ve gülümsedi. "Bunu bana daha önce hiç söylememiştin."

"Eğer , o zaman ben bir aptalım."

Damian odadaki diğer adama baktı ve, "Kendin için ne söyleyeceksin, Nathaniel?" dedi.

Gergin bir kahkaha attı ve "Sanırım söylemek istediklerim seni benimle mutlu etmeyecek ve bu çok daha iyi gidiyor, bu yüzden manzaraya hayran kalmama ve fazla bir şey söylemememe izin ver" dedi.

"Ne düşünüyorsan söyle."

Nathaniel başını salladı. "Hayır."

"Lütfen."

İçini çekti ve bana baktı. "Bu bir tuzak mı, kız tuzağı gibi ama erkek versiyonu mu?"

"Bilmiyorum."

Tekrar Damian'a baktı. "Tamam, ama bu başımı belaya sokarsa bir daha bu kadar dürüst olmayacağım."

"Anlıyorum," dedi Damian.

Nathaniel içini çekti ve "Sana boynumun diğer tarafını teklif etmek istiyorum, böylece sen bize durmamızı söyleyene ya da boşalana kadar sana tekrar inebiliriz ve sen bu şekilde gitmek istemiyorsun. Bizi becermek istiyorsun."

"Bunu , değil mi?" Nathaniel

başını salladı.

"de sikimi yalamayı yeni bitirmiştiniz. Biriniz
Sanki paylaştığınız bir dondurmaymış gibi iki tarafını da." Gözleri kapandı ve anatomisinin bazı kısımları titremeye başladı.
ikimizin de dikkatini dağıtmak için.

"Vay canına," dedim, "ne değişti bilmiyorum ama lanet

olsun." "Onun dediği gibi," Nathaniel.

Damian gülümsedi. "Neyin değiştiğini ben de bilmiyorum ama
Bana gördüğün en güzel şeylerden biriymişim gibi bakıyorsun. Birbirinize ve Micah'ya bu şekilde baktığınızı gördüm ama bana asla." Çırılçıplak ve baştan çıkarıcı bir şekilde bize doğru yürümeye başladı.

"Havayı bozmaktan nefret ediyorum -Tanrı biliyor ki ediyorum- ama İrlanda'ya gitmek için hazırlanmam gerekiyor. Edward'ın yardımıma ihtiyacı var."

Damian'ın yüzündeki mutluluk birden kaybolmuştu. Sanki mermer bir heykele dönüşmüş gibi okunmaz ve mesafeliydi, beyaz ve mükemmeldi ama pek canlı değildi. "Şimdi ne oldu?"

Nathaniel iç çekti. "Ona söylemek zorunda olduğunu biliyorum ama hayal kırıklığına uğramaya hakkım var."

"Kahretsin, hayal kırıklığına uğradım ama bir an önce oraya gitmem gerekiyor." "Anlat bana," dedi Damian.

"Havlunu tekrar giyersen sana söyleyecek kadar konsantre olabilirim," dedim.

Bu onu tekrar gülümsetti. "Dikkatini dağıtabilmem hoşuma gidiyor." "Havlunu giy de Dublin'deki vampirler hakkında konuşalım."

Havlusunu almak için geri döndü ve almak için eğildi. O hareket ederken Nathaniel ve ben ikimiz de başımızı çevirdik, böylece görüşümüz mümkün olduğunca iyi olacaktı. Birbirimizi bunu yaparken yakaladığımızda, on üç yaşındaymışız ve internette çıplak fotoğraflara bakarken yakalanmışız gibi kıkırdadık.

"Bu kadar komik olan ne?" Damian sordu. "Sadece manzarayı seyrediyorum," dedim.

Nathaniel tekrar, "Onun dediği gibi," dedi.

Damian gülümsedi. "İkinizin de beni istemesini seviyorum ve bence bu Nathaniel'in hepimize yaptığı şeyin hâlâ işe yaradığı anlamına geliyor. Eski metresimin İrlanda'da korkunç şeyler yaptığı düşüncesi bile ikinizin de beni istemenizden duyduğum mutluluğu değiştirmiyor." Kaşlarını çattı.

"gülümsemen gerekir," dedim.

"Bu konuda mutlu olmam gerektiğinden emin olmadığımı söylememin bir anlamı var mı?"

"Evet, bunu kesinlikle anlıyorum" dedim. "O zaman bana açıklayabilir misin?"

Güldüm. "Üzgünüm Damian, ama bunu yaptığımda bana da mantıklı gelmiyor. Bir şey seni mutlu ediyorsa ondan zevk almalı ve onu benimsemelisin, ama beni mutlu eden şeylerin bir listesi var ve onlardan zevk almamak, onları istememek için cehennem gibi savaştım,
Bunları yapmamamın nedeni, kim olduğumu ya da kim olmam gerektiğini düşündüğümle uyuşmamalarıydı."

"İkinizin bana böyle bakmasından hoşlanmamam gerektiğini düşündüğümü mü söylüyorsun, ama hoşlanıyorum, bu yüzden kendimi perişan etmeye çalışıyorum
beni gerçekten mutlu etmesine rağmen?" "Ben de tam
olarak bunu söylüyorum."

"Boş ver onu. Bana sadece ne yaptığını söyle, Anita. Bu, bulabileceğimiz her türlü mutluluğun kıymetini bilmemize yardımcı olacak kadar korkunç olmalı."

Onunla tartışamazdım. Tartışmak bile istemedim. Yeterli sandalye olmadığı için yatağın kenarına oturduk ve ona Dublin'de neler olduğunu anlattım. Haklıydı. Korkunçtu ama birlikte bulduğumuz mutluluğun tadını çıkarmaktan vazgeçmemize neden olmadı. Sadece bizi üzdü ve sonra ona bizimle İrlanda'ya gelmesini teklif ettim ve bu onu korkuttu. Nathaniel de onun gitmesini istemedi. Pierette ve Pierrot'nun yerel vampirlere rehberlik etmesini önerdim ve Damian bundan daha da az hoşlandı.

Yüzyıllar boyunca kendisine ve diğer vampirlere işkence edilmesini izledikleri ama hiçbirine yardım etmek için ellerini bile kıpırdatmadıkları için ikisinden de nefret ediyordu. İrlanda'ya dönüp gizemi çözmeme yardım edecek kadar onlardan nefret ediyordu. Aşkın güçlü bir şey olduğunu söylerler.
motive edicidir ve öyledir de, ama bazen nefret de işi halleder. Sevgi ya da nefret, ben olsam yardımı kabul ederdim.

22

DAMIAN havlusunu geri koydu, böylece Nathaniel ve ben odaklanabildik. Jean-Claude'u aradım ve özel jetini kullanıp kullanamayacağımı sordum.

İrlanda'ya mı yoksa ticari bir uçuş mu bulmamız gerekiyordu. Micah ve Rafael en azından birkaç gün daha Batı Yakası'nda olacaklardı, yani evet, jet bizi İrlanda'ya götürmek için boştu. Bobby Lee, Claudia ve Fredo'ya İrlanda'da polisle birlikte çalışabilecek korumalara ihtiyaç olduğuna dair bir grup mesajı attım. Bu da kibarca, *sabıkalı birinden* uzak *durun* demenin *bir* yoluydu. Hayata gangsterler için kas gücü olarak başlamış ya da çetelerle sabıkası olan birkaç kişi vardı. Bunun İrlanda'da işleri daha da zorlaştırmasını istemedim.

Karmaşık. Daha basit olana ihtiyacımız vardı, daha zor olana değil. Fark etmediğim şey, daha zor olanın hala yatak odasında benimle olduğuydu ve bunu eğlenceli, gerçek bir şekilde kastetmemiştim.

"Ben de seninle gelmeliyim," dedi Nathaniel.

Damian gülümsedi. "Bu hoşuma gider."

Yatakta yanıma oturduklarında birinden diğerine baktım ve "Hayır" dedim.

İkisi de bana baktı ve hep bir ağızdan "Neden olmasın?" dedi. Ortada oturduğum için stereo gibiydi.

"Nathaniel'in bizimle gelmesi için bir neden yok," dedim. "Ben sizin üçlü grubunuzun bir parçasıyım," dedi.

"Bu da bize bu yolculukta bir şey kazandıracak kadar iyi çalışmıyor," dedim.

Damian, "Nathaniel dün işe yaramasını sağladı," dedi.

"Ve sen onun bu işi yapma şeklinden memnun musun?" diye sordum. "Anita, Damian'ı bana kızdırmaya mı çalışıyorsun?"

Nathaniel'e baktım ve hayır demek istedim ama bunun yerine dürüst olmayı denedim. "Kafamın önünde değil."

Nathaniel bana bu yorumu hak eden bir bakış attı.

"Üzgünüm ama bizimle İrlanda'ya gelmeni gerçekten istemiyorum."

"Neden?"

"Bir kere bu bir cinayet soruşturması ve hayatımın sizin yardım edeceğiniz kısmı bu değil."

"Colorado'da yardım ettim," dedi.

"Evet, ama ilk yolculuk Micah'nın ailesini görmek içindi. Biz oraya gidene kadar bir polis vakasına dönüşmedi."

Damian, "Şehir dışına yaptığınız seyahatlerin çoğunun davaya dönüşmesi komik," dedi.

Bu benim ona bakmamı sağladı. "Ne diyebilirim ki, benim hatam değil mi?"

"Sadece bir gözlem," dedi ellerini masumiyet gösterisi için uzatarak.

Nathaniel, "Vampirlerin kaçırdığı bazı insanları bulmanıza yardım ettim," dedi.

"Leopar formuna dönüşüp onları benim için takip ettin ve bu çok yardımcı oldu ama Micah'nın ailesi bölgede iyi tanınıyordu. İrlanda'da bu tür bir bağlantımız olacağından emin değilim, bu yüzden şekil değiştirmen muhtemelen orada iyi bir fikir olmayacaktır."

"Ayrıntılara odaklanıyor ve Damian'ın yaptığından daha fazla yardım ettiğim gerçeğini görmezden geliyorsunuz."

"Onunla birlikte yaşadığın ve seyahat ettiğin için daha fazla fırsatın oldu," dedi Damian, hâlâ ıslak olan bir tutam saçını düzeltirken.

"Bu doğru," dedi Nathaniel.

"Tartışmanı bekliyorum ama eğer doğruysa tartışmazsın." "
neden tartışayım ki?"

"Cardinale neredeyse her konuda tartışırdı." "Biz o
değiliz," dedi Nathaniel.

Bunu söyleme şeklinden hoşlanmamıştım, sanki Damian'ın hayatında Cardinale'in sahip olduğu yeri biz alıyormuşuz gibi. Hayatımda başka bir romantik üçgene yer yoktu. Akıllıca, çenemi kapalı tuttum. O sadece
Cardinale'den dün ayrıldı ve yıllar önce tesadüfen üçlümüzü oluşturduğumuzdan beri ikimizle de ilk kez seks yaptı. Onu zorlamamam gerektiğini bilecek kadar terapi görmüştüm, özellikle de seyahat etmesini istediğim için.

Muhtemelen gezegende en çok korktuğu yere benimle gelecekti. Sonra Damian'ın Cardinale'den yeni ayrılmış olması ve Nathaniel'in dengeyi sağlamama yardım etmemesi nedeniyle İrlanda'da kapana kısılmış olduğumu düşündüm.
Saçmalık.

"Hani aşk romanlarında derler ya, *kimse ben* değil ya da *kimse sen değil diye*?" Damian sordu.

"Evet," dedi Nathaniel.

"Bu hem olumlu hem de olumsuz olabilir. Hiç kimse Cardinale'in benim için olduğu gibi iyi şeyler olamayacak, ama kötü şeyler
oldukça kötü ve onları bir daha asla
istemiyorum." "Bunu duydum," dedim.

"Ben de," dedi Nathaniel.

Damian'ın sırtını sıvazladım ve Nathaniel de bana doğru uzanıp onun bacağını sıvazladı. Hepimizin kötü ilişkileri oldu.

Nathaniel yatağın kendi tarafına oturdu ve "Sen Marshal değil danışman olarak gidiyorsun ve Damian'ın gelip onlara yardım etmesini istiyorlar. Onlara bensiz gelmeyeceğini söyle."

"Peki bunu bir tür yaşayan vampir olduğumu, onun benim vampir hizmetkarım olduğunu ve senin de benim çağırdığım hayvan olduğunu açıklamadan nasıl yapacağım?"

Damian, "İrlanda'daki polisin vampirler konusunda buradakilerden daha az deneyimi var," dedi. "Bu tür sorular sormak akıllarına gelmeyecektir, Anita."

Nathaniel, "Eğer sorarlarsa, onlara Damian'ın hayvanı olduğumu söyleyin." dedi.

"Damian usta bir vampir değil."

"Polis bunu bilemez."

"Senin güvenliğinden endişe edersem işimi
yapamam." "Ama beni tehlikeye atmakta bir sorun
yok, öyle mi?" Damian sordu.

"Öyle demek istemedim."

"Bana aşık olmadığını biliyorum Anita, ama cidden, Nathaniel'in gitmesi çok tehlikeliyse, benim gitmem neden çok tehlikeli olmasın?"

Aklıma gelen ilk cevap yüksek sesle söylenecek bir şey değildi, çünkü temelde Damian'ın İrlanda'daki vampirlere karşı bize yardım etmesine ihtiyacım vardı. Nathaniel'e ihtiyacım yoktu. Nathaniel'e ihtiyacım yoktu.
hayat kurtarmak ve davayı çözmek için Damian'ı tehlikeye atıyor. Nathaniel

davayı çözmeye yardım etmek için gelmesine gerek yoktu, ya da ben öyle görüyordum, bu yüzden onun için herhangi bir riskin karşılığı yoktu. Polis işi genellikle riskle ilgiliydi.
değerlendirme ve kazanca karşı kayıp. Muhtemelen M'Lady şimdi kendi güç tabanını desteklemek için çabalıyor, böylece bir
Hiçbirimiz için tehdit oluşturmuyordu ve sonunda haydutları avladığımızda Damian'ı yanıma almayacaktım, yani her iki durumda da ateş hattında olmayacaktı. Aksini düşünseydim onu yanıma almazdım, peki Nathaniel'i eklemek neden farklıydı? Tek doğru cevap, ona Damian'dan daha fazla değer verdiğimdi ve bu paylaşılmaması gereken bir şeydi.

"Gerçekten ciddi bir tehlike altında olduğunu düşünseydim, seni de almazdım Damian, ama yerel halk hakkında bilgin var.
Neler olduğunu anlamamıza yardımcı olabilecek vampirler. Hayat kurtarmamıza yardım edebilirsin ve bu ikimiz için de küçük bir riske değer. Nathaniel daha İrlanda'ya bile gitmedi, dolayısıyla bize yardım edemez. Bizimle birlikte İrlanda'ya gelerek kendini riske atmasının hiçbir faydası yok."

"Ben de seninle geliyorum, Anita," dedi
Nathaniel. "Hayır."

"Senden izin istemiyorum, Anita." "Pardon?"

"İzin istemiyorum. Geleceğimi söylüyorum." "Bu benim
davam. Hayır diyorsam, hayırdır."

"Aramızdaki gücün kontrolünü ele geçirip işe yaramasını sağlayabildim ki bu ikinizin de başaramadığı bir şey. Sizce de aramızda çalışan bir
Haydut vampirlerle karşı karşıyayken İrlanda'da güç üçlüsünü nasıl bir arada tutabilirsiniz?"

"Ben zaten çalışan bir üçlünün parçasıyım."

"Richard'ın şüpheleri Jean-Claude'u ve seni de sakat bırakıyor."

"Jean-Claude ve ben gayet iyi çalışıyoruz ve Richard Ulfric'in burada, St. Louis'de olmasına yardımcı oldu."

"Bunun senin üçlünden çok, sonunda çok güçlü olman ve bunun Jean-Claude ve Richard'ı beslemesinden kaynaklandığından emin değilim. Bence gerçek bir büyücü değil de normal bir animatör olsaydın ya da bir büyücüye bulaşmamış olsaydın

gezegendeki en nadir likantropi türlerinden biri olan
Üçlünün sakat kalması üçünüzün de yıllar önce hırslı bir usta vampir tarafından öldürülmesine neden olabilirdi."

Nathaniel'e baktım. Sanki bir anda başka biri olmuştu.
Daha ciddi ve daha ... Daha bilge miydi? Bunun doğru olmasını istemiyordum çünkü söyledikleri hoşuma gitmemişti ama bir haklıydı. Richard'ın Jean-Claude ve benimle tamamen birlikte olma konusundaki isteksizliği üçümüzün sahip olabileceği güce zarar vermişti ama neyse ki Jean-Claude için ben metafiziksel bir mucize haline gelmiştim.

"Sanırım haklı."

Damian'a ters ters baktım. "Yardım etme."

"Benden bir tanesine geri dönerek yardım etmemi istediğini sanıyordum.
en çok kaçınmak istediğim ülke. Bir keresinde gitmeme izin vermişti Anita, ama bir yanım ona fiziksel olarak tekrar bu kadar yaklaşırsam beni senden sonsuza dek çalacak gücü bulacağından endişeleniyor."

"Sen benim vampir hizmetkârımsın ve Nathaniel ve benimle üçlü bir birliktesin. Metafiziksel dans kartın tamamen doldu."

"Bunu bilmeyecek."

"Seni benden koparmaya çalışırsa koparacak."

"Bir keresinde beni uzaktan neredeyse öldürüyordu,
hatırladın mı?" Hatırladım.

Nathaniel, "Hatırlıyoruz" dedi.

"Seni neden tekrar götürmeye çalışmadığını hep merak etmişimdir. Belki de nedeni budur," dedim.

"Ne demek istiyorsun?"

"Belki de Tüm Karanlığın Annesi'nin ve ardından öldürülmesinin Seni Yapan Kadın'ın gücüne zarar vermesiyle ilgili bir şey."

"Eğer daha küçük vampirlerin Dublin'i istila etmesine izin veriyorsa, o zaman gücünü kaybetmiş demektir. O kadar çok yeni vampirin Dublin'e gelmesine asla izin vermezdi.
sadece ona bu kadar yakın ol."

"Harlequin, onu ya da herhangi birini tutan büyünün
İrlanda'da çok fazla vampir yaratmaktan dolayı vampirlerin sayısı azalıyor."

"Vampirlerin yaratılmasını engelleyen büyüden mi bahsediyorsun? Beni Yapan Kadın saklanmamıza yardımcı olmak için sayımızı düşük tuttu."

"Harlequin'e göre, İrlanda'nın Fey büyüsü toprağı o kadar canlı kılıyor ki ölüler kolay kolay dirilmiyor."

"Bana Kim 'nın sayılarımızı istediği için değil, başka seçeneği olmadığı için mi düşük tuttuğunu söylüyorsunuz?"

"Pierette ve Pierrot haklıysa, evet."

"Eğer bu doğruysa, gücünün sınırları olduğunu anlamayalım diye yalan söylemiş demektir."

"Bu ona ne kazandırdı?" Ben sordum.

"Gücünden korkarak hepimizi kontrol ediyor. Gücün sınırları olduğunu bilseydik, daha fazla karşı koyabilirdik. Anita'nın gücü altında oldukça güçlü insanlar vardı. Eğer toprağın kendisinin karşı koyduğunu bilselerdi, bu onları
özgür olmak için daha çok savaşır. Çağıracağı hayvan fok, yani Roane ya da Selkie'leri çağırabilir."

"Onların bir tür peri yaratığı olarak kabul edildiğini sanıyordum, şekil değiştiren değil," dedim.

"Folklorun böyle söylediğini biliyorum ama deneyimlerime göre kurtlar Jean-Claude'a ya da kaplanlar size nasıl tepki veriyorsa onlar da ona öyle tepki veriyor. Diğer usta vampirlerin kendi doğal hayvanlarını ve yarı insan muadillerini çağırdıklarını gördüğüm gibi o da gerçek fokları emirlerini yerine getirmeleri için çağırabiliyor.
doğaüstü olanlar."

Nathaniel, "Belki de folklor onları peri yaratıkları olarak görüyordur, çünkü onlara başka ne diyeceklerini bilememişlerdir?" dedi.

"Belki," dedim.

"Toprağın kendisinin onunla savaştığını bilmek, Selkie'lerin özgürlükleri için daha fazla savaşmaları için yeterli olabilirdi. Geri kalanımız onun tarafından yaratıldık, onun soyunun bir parçasıyız ama Selkie'ler doğuştan özgür insanlar. Sadece onun büyüsü ya da fok derilerinin çalınması onları karadaki birine köle olarak bağlayabilirdi."

"Balıkçıların derilerini çalıp onları eşleri olmaya zorladıkları fok kızlarının hikâyeleri gibi," dedim.

"Evet."

"Bu efsanelerin bazılarının romantik hikâyeler olması gerekiyor," dedim.

"Bir adamın senin bir şeyini çalıp sonra da sana şantaj yaparak yatağına atmasının ya da seni kendisiyle evlenmeye zorlamasının romantik bir tarafı yok, Anita."

"Böyle söyleyince, hayır," dedim.

"Bu hikayelerin romantik versiyonlarının, kadınların koca seçme konusunda her zaman çok fazla özgürlüğe sahip olmadığı yüzyıllarda anlatıldığını unutmayın. Eski İrlanda, evlilik söz konusu olduğunda kadınlar için en iyi yasalardan bazılarına sahipti, ancak genel olarak evlilik
ve daha çok toprak, zenginlik, güvenlik ve
Üreme. Miras ve toprakların ve hatta ülkelerin güvenliğini kastediyorum. Evliliğin romantizm ve aşkla ilgili olduğu fikri çok yeni bir fikir."

"Şu Fransız lanet olsun," dedim.

Gülümsedi. "İngiliz ozanlar da yeni fikirlerin yayılmasına yardımcı oldular."

"Sanırım şarkı ve şiirin başlıca eğlenceniz olduğu zamanlarda, yeni fikirler bu şekilde yayılıyordu."

"İyi şarkı söyleyen bir ses, bir enstrüman çalabilen ya da şiir okuyabilen ve iyi bir hikaye anlatabilen biri - bunlar o kadar önemliydi ki bazı hükümdarlar büyük ozanları çatıları altına almak için yarışırlardı. İyi bir soytarı sadece kralı eğlendirmekle kalmaz, aynı zamanda sarayın geri kalanının resmi ziyafetlerden uzaklaşmasına da yardımcı olurdu. Gezici tiyatro
toplulukları Avrupa'nın tüm büyük şehirlerinde memnuniyetle karşılandı ve Küçük şehirlerde aktörler genellikle daha iyi ücret alırdı." "Vampir olmadan

önce genç bir Viking'mişsin. Vampir olmadan önce
Tüm bunları biliyor musun?"

"Bizi eğlendirmek için bir aktör ve birkaç grubunu getirdi. O zamanlar hepsini vampir yapmanın saklanma yerlerimizi tehlikeye atacağını düşündüğünü iddia etti ama şimdi biliyorum ki hepsini yetiştiremezdi. Yeterince güçlü değildi. Tanrım, bunu söylemek bile aynı hem korkutucu hem de heyecan verici."

"Neden korkutucu ve heyecan verici?" Nathaniel sordu.

"Çünkü onu sorgulamak cezalandırılmak demekti. İrlanda'dan

ayrıldım
Her şeye gücü yettiğine inanmak. Öyle olmadığını bilmek
Heyecan verici, çünkü bu geride bıraktıklarımı kurtarabileceğim anlamına geliyor."

"Geride birini bıraktığını bilmiyordum," dedim.

"Kastettiğiniz şekilde değil muhtemelen, ama biriyle yüzyıllar geçirirseniz birbiriniz için bir şey olursunuz."

"Arkadaş mı?" Nathaniel sordu.

"Gerçek arkadaşlık teşvik edilmedi ve aslında onun etrafında dönmeyen herhangi bir ilişki aktif olarak cesaretlendirilmedi."

"Ne kadar aktif?" Ben sordum.

"Ona tercih edebileceğiniz bir sevgili kadar aktif değil. Yani, sadece arkadaş birini öldürmezdi, ama
Dersi hatırlayacağından emin olacak kadar aktifti." "Peki bir sevgili ya da arkadaş değilse, geride kimi bıraktın?" diye sordum. "Aslında insanların arkadaş olmasını engelleyemezsin, Anita. Orada
Eğer yapabilseydim, kendim de tekrar köleliğe düşme riskine girmeden onun köleliğinden kurtaracağım insanlar var. Bunu bu şekilde söylediğim için kendimden nefret ediyorum ama gerçek bu. Anlamak zorunda olduğum şeylerden biri
o kadar da cesur olmadığımdı. Savaşta, elbette, bu kolay, ama günlük işkence ve eziyet . . . Ben o kadar cesur değilim."

"Herkes kırılır, Damian," dedim.

Bana baktı. "Hayır, Anita, herkes değil."

"Edward bana herkesin eninde sonunda kırılacağını söylemişti. Belki de senin düşündüğün insanlar henüz *eninde sonunda* kırılmamışlardır."

Damian havluyu hâlâ kucağında tuttuğu ellerine . "Bir insana kırılmaz demeniz için kaç yüzyıl boyunca işkenceye dayanması gerekir?"

"Buna ne diyeceğimi bilemiyorum Damian."

"Kaç yüzyıldan ?" Nathaniel sordu. "Sekiz yüz yıl."

"Bu çok uzun bir süre," dedi Nathaniel, kaşlarını .

"Sekiz yüz yıl, tamam; ona kırılması zor desek nasıl olur?" Ben de öyle dedim.

Damian bana baktı. "Sen herkesin kendi
eninde sonunda, değil
?" "Evet, öyle."

"Ama yine de İrlanda'ya dönmemi ve ona bir şans daha vermemi istiyorsun."

"Hayır, İrlanda'ya geri dönmeni ve bir grup katil vampirin insanları öldürmesini engellememize yardım etmeni istiyorum. Polis ve kendi muhafızlarımız seninle olacak."

"Onunla konuşmak zorunda kalacak mıyım?"

"Bundan şüpheliyim, ama bunu yapsanız bile, adamlarımız ve polis tarafından korunacaksınız."

"Anita ve ben de orada olacağız," dedi Nathaniel. Ben başımı salladım. "Hayır."

"Az önce kendin söyledin: Kendi muhafızlarımız olacak ve Polis. Seninle vampir avına çıkmayacağım. Sadece Damian'ın üçlümüzün ona verebileceği tüm güce sahip olduğundan emin olmak için orada olacağım."

"Onu eski metresini düelloya davet etmesi için geri götürmüyoruz, Nathaniel."

"Bunu biliyorum ama birlikte ayrı olduğumuzdan daha fazla gücümüz var." "Daha fazla güç iyi olurdu," dedi Damian.

"Jean-Claude, Richard her zaman yanımızda olmadan da gayet iyi idare ediyor," dedim.

"Ona soralım," dedi Nathaniel.

"Peki ya söylemesini istediğin şeyi söylerse, o zaman ne olacak?" "O zaman hepimiz İrlanda'ya gideriz."

"Peki ya hayır demeye devam edersem?"

"Micah'ya ya da Jean-Claude'a hayır demezsin." "Bu farklı bir şey."

"Nasıl?"

"Öyle işte." Ve evet, kulağa ezikçe geldiğini duydum.

Damian, "Evet, ikisi de daha fazla güce sahip olmama yardımcı olmaz, çünkü onlar benim üçlü hükümdarlığımın bir parçası değil," dedi.

"İkiniz de Nathaniel'in öncülüğünde her zamankinden daha fazla güç topladığımızı söyleyip duruyorsunuz ama herhangi bir güç topladığımızı nereden biliyoruz? Kesin olarak bildiğimiz tek şey üçümüzün Sen ve ben birbirimizi kızdırmadan ve birbirimizin yoluna çıkmadan seks yaptık. İkimiz de pek bir şey hatırlamıyoruz bile."

İki adam etrafımda birbirlerine baktılar. "Kendimi daha enerjik hissediyorum," dedi Nathaniel.

Damian, "Ben de öyle, ama belki de bu sadece seksten sonraki telaştır," dedi. "Ben çalışırken Nathaniel'in beni yuvarlamasını göze alamam.

davası. Yani, İrlanda polisi iki vampir uzmanının tarafından zihinleri sikilse ve suçla mücadele etmeleri gerekirken saatlerini kaybetseler nasıl tepki verirlerdi?"

"Bize saatler kaybettirmek istememiştim," dedi Nathaniel.

"Biliyorum, ama metafizik ilk kez bu şekilde devreye girdiğinde, her zaman bir öğrenme eğrisi vardır. Bu eğrinin polisin ya da Edward'ın bana en çok ihtiyaç duyduğu, bize en çok ihtiyaç duyduğu zaman olmasını istemiyorum."

"Ne olduğunu ve ne olması gerektiğini tam olarak bildiğimi sanıyordum. Seninle ve Damian'la kalmam gerektiğinden o kadar emindim ki, bana orada ihtiyacın olacaktı. Onun bana ihtiyacı olacaktı. Yanılıyor muyum? Sadece üçlümüzün bu şekilde çalışmasını mı istiyorum?"

"Ne ?" Ben sordum.

"Böylece ben önemliyim ve üçümüzün bir arada olması hepimiz için güç ve kuvvet yaratıyor."

"Sen benim için çok önemlisin," dedim gülümseyerek ve elimi kalçasında aşağı yukarı gezdirdim.

Gülümsedi ve ona dokunduğum elimi okşadı ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. Ciddi ve mutsuz kaldılar.

"Jean-Claude ile konuşalım," dedi Damian.

"Neden?" diye sordum. Ben sordum.

"Üçlü hükümdarlığı kontrol etme konusunda bizden daha çok şey biliyor. Sorularımızın cevabını bilecek biri varsa, o da odur."

Daha iyi bir fikir düşünemedim. Damian'ın kıyafet konusunda ısrar edeceğini düşünmüştüm ama . Havluyu beline dolayıp Jean-Claude'un odasına giden koridorda yalınayak yürümekten memnun görünüyordu. Nathaniel de bunu sorun etmezdi ama Damian hiç de böyle yapmazdı. Nathaniel bana *üzgün* bir bakış attı ve "*Özür dilerim*," dedi.

Omuz silktim, çünkü belki de geçiciydi.

Damian bize dönüp baktı; uzun bacakları onu zahmetsizce önümüzde koridorda ilerliyordu. O kadar büyük bir sırıtış fırlattı ki, sivri dişlerinin zarif uçlarını gösterdi. Aklı başındayken bunu kaç kez yaptığını bir elin parmaklarını geçmeyecek kadar çok sayabilirdim. Hay aksi. Sonra ona yetişmemizi bekledi ve Nathaniel'in elini tuttu ve koridorda el ele ilerledik.

Nefesinin altında mırıldanmaya başladı. Daha önce böyle bir şey gördüğümden emin değildim.

Onu daha önce bu kadar rahat ve mutlu görmemiştim. Nathaniel ve ben birbirimize baktık. "Karamsar olmayın," dedi Damian ikimize de. "Şimdi hatırlıyorum başka ne düşünüyordum: mutlu olmak istediğimi." O salladı

Nathaniel'in eli sanki koridorda sekmeye başlayacakmış gibi onun elindeydi. "Ben mutluyum. Kendimi mutlu hissediyorum, sadece mutluyum, suçluluk duymadan, korkmadan. İrlanda'ya gideceğiz ve her şey yoluna girecek. Artık insan polisi onu ve geri bildiğine göre, o da tıpkı insanlarla uğraşan küçük insanlar gibi insan yasalarına tabi değil mi?
Yetkililer?"

"Evet, bu şekilde çalışmalı," dedim.

"O zaman insanları iradeleri dışında alıkoyuyor ve bu yasadışı, değil mi?"

"Evet," dedim, mutlu yüzünü inceleyerek.

"O zaman polis geride bıraktığım insanları kurtarmamıza yardım edecek." "Teorik olarak," dedim.

Başını salladı, saçları hâlâ ıslaktı vücuduna yapışmıştı.
hareket etmek yerine boynunu ve omuzlarını oynattı. "Ya da belki Roane'a Kim Yaptı Bizi'nin şehrin kontrolünü kaybettiğini ve yabancı vampirlerin istilasını durduramayacağını söylemek yeterli olacaktır."

"Ne için yeterli?" Nathaniel sordu.

"Fok halkını köleleştirilmelerine karşı savaşmaktan alıkoyan tek şey onun gücünden duydukları korku ve hükümdarlarına olan itaatleridir."

"Onlara gücünü kaybettiğini söylediğinde bunun değişeceğini düşünüyorsun," dedim.

Gözlerindeki mutluluk yerini öfkeye yakın bir şeye bıraktı. Gözlerinin derinliklerinde bir an için yeşil bir ateş parladı ve sonra tekrar gülümsedi. "Evet, evet, kazanabileceklerini düşünürlerse ayaklanırlar."

"Çok emin görünüyorsunuz," dedim.

Nathaniel'in elini tekrar salladı. "Bugün pek çok şeyden çok eminim. Gece ilk uyandığımda hissetmiyordum. Siz benimle konuşmaya geldiğinizde de hissetmiyordum ama tüm bu konuşmaların arasında bir yerlerde kendimi daha hissetmeye başladım. Sanırım bu görmekten kaynaklanıyor." Aslında Nathaniel'in elini öpecekmiş gibi kaldırdı, sonra yüzünde şaşkın bir gülümsemeyle kendini durdurdu. "Bu hiç bana göre değil, değil mi?"

"Hayır," dedim.

"Hayır," dedi Nathaniel.

Bir an için kaybolmuş gibi baktı ve sonra dudaklarını nazikçe diğer adamın elinin arkasına koydu. Tekrar ayağa kalktı ve yürümeye başladı.

koridorda bizimle birlikte, hala el ele. "Umurumda değil. Yüzyıllardır ilk kez umutlu hissediyorum. Bunu başarabiliriz."

"Ne yapmak?" Ben sordum.

"Dublin'deki vampirleri durdurun ve geride bıraktığım herkesi kurtarın." Sesi çok emin geliyordu. Nathaniel bana baktı ve ben de başımı salladım. Damian'ın kendi anını yaşamasına izin verecektik. Biz kim oluyorduk da birinin katıksız mutluluğu, umudu ve zaferden emin olduğu anın üzerine yağmur yağdırıyorduk? Böyle anlar şımartılamayacak kadar nadirdi. Genellikle iyi bir antidepresanla ya da alkolle birlikte gelirlerdi. harika seks ya da her şey mümkün göründüğünde aşık olmanın ilk parıltısı ve görünüşe göre vampir zihin hileleri. Kim bilebilirdi ki?

23

DAMIAN, Jean-Claude'un odasındaki elektrikli şöminenin yanındaki ikinci büyük koltukta oturuyordu. Hâlâ gülümsüyor, mutlu ve rahattı. Üzerinde havludan başka bir şey olmadan sandalyede oturuyordu ve tavırları bile daha çok Nathaniel'in, belki Jason'ın, hatta soğukkanlı olmaya çalışıyorsa Jean-Claude'un tavırlarına benziyordu. Ya bu Damian'ın daha önce hiç görmediğim bir parçasıydı ya da her neyse ondan ciddi şekilde etkileniyordu.
Nathaniel ona yapmıştı.

Jean-Claude onun karşısındaki diğer büyük sandalyeye oturdu ve "Bu bir sorun mu yoksa arzu edilen bir sonuç mu, *ma petite*, *mon minou*?" diye sordu.

Nathaniel ve ben birbirimize baktık. Küçük bir omuz silkme hareketi yaptı. Ben de "İkisi de sayılır" diye cevap verdim.

"Açıklayın lütfen," dedi.

"Damian, Anita ve benim onu Micah'yı arzuladığımız gibi arzulamamızı diliyordu."

"Beni arzuladığınız gibi değil mi?" Jean-Claude sordu.

Nathaniel ne derdi bilmiyorum, çünkü Damian "Ben asla sen olamam Jean-Claude. Kimse sen değil."

Jean-Claude sadece boynunu ve çok az omuzlarını içeren küçük bir selam verdi. Bunu son derece zarif bir şekilde yaptı. Boynumda spazm varmış gibi görünürdüm. "Güzel bir
Güzel bir adamdan iltifat."

Damian'ın kaskatı kesilmesini ve belli belirsiz gücenmesini bekledim ama güldü, neredeyse kıkırdadı ve belinden bir eğilme hareketi yaptı. oturdu ve eğer bu zarif ve çok seksi değilse lanet olsun bana. Havlusunu bırakıp elini sanki bir şapkaya dokunmak için tutuyormuş gibi aşağı ve yukarı doğru uzatması da buna yardımcı olmuş olabilir

Böylece havlu kucağına doğru kayarak kalçalarının üst kısmını çıplak bıraktı. Havlu uyluklarının üst kısımlarını ve kritik bölgesini örttü, ancak sandalyeye geri yerleşirken başka bir şey yapmadı.

Jean-Claude, "Benden gelen bu tür bir iltifatı hiç bu kadar zarafetle karşılamamıştın Damian," dedi.

Diğer vampir gülümsedi. "Bunun için üzgünüm Jean-Claude, gerçekten."

"Sana güzel, hatta çekici olduğunu söylememden rahatsız olmuyor musun?"

"Sen gördüğüm en güzel insanlardan birisin. Neden sizden gelen bir iltifat olmasın ki? Çoğu insan
Hayatları boyunca senin gibi birinin onları istemesini beklediler."

Jean-Claude gözlerini kısarak uzun bir nefes aldı ve daha da yavaş bir şekilde verdi. "Sorununuzu anlıyorum, güzellerim."

"Bunu yapmak istememiştim," dedi Nathaniel.

"Sanki sarhoş gibi," dedim.

"Sarhoş değil, *ma petite*, ama her zamanki şüphelerinden ve kişisel sorunlarından kurtulmuş. Kurt adamımız Richard'ı neredeyse bu kadar rahatlatmıştın.
güçlerim sayesinde."

Bunu düşündüm ve sonunda başımı salladım. "Gördüm ama bu şekilde sürmedi ya da daha da güçlenmedi."

"Zaman geçtikçe daha da rahatlıyor mu?" Nathaniel
ve ben başımızı salladık.

"Bu çok ilginç. Richard'a rahat olma becerisini önerdim ve o da kabul etti ama kendini tamamen buna bırakamadı. Buna karşı savaştı, çünkü onu rahatsız eden şeylerin çoğu geçmek istemediği çizgiler."

Damian, "Richard da kendi yolundan çekilebilse senin gibi yapardı," dedi ve yine güldü.

"Açıkça söylemek gerekirse, sorunları ruhunun derinliklerine bu kadar işlememiş olsaydı şimdiye kadar en az bir kez bunu yapmış olurdu."

"Hangi erkek hoşlanmaz ki?" Damian söyledi.

Jean-Claude bize bakarak, "Sarhoş görünüyor," dedi. "Neden değil
de sadece Damian?" diye sordum.

"Kontrol Nathaniel'deydi. Aslında sarhoş olmamak için efendiyi oynuyordu."

"Tamam, neden bana vurmuyor?"

"Güçlerimin sizi sarhoş etmemesiyle aynı nedenden dolayı." "Peki bu sebep ne ?" diye sordum.

"Richard gibi siz de kendi başınıza bir ustasınız."

"Yani etkilerle savaşacak kadar güçlü müyüz?" Ben sordum. "Ve inanıyorum ki ikiniz de bu etkilerin
kalıcıdır."

Damian ellerini odaya doğru uzatarak, "Çok ," dedi.

"Kime hitap ediyorsun?" Jean-Claude sordu.

Damian gözlerini kırpıştırdı ve sorunun gerektirdiğinden daha fazla düşünmek zorunda kalmış gibiydi. "Alınma Jean-Claude ama ben Anita ya da Nathaniel'e hitap ediyordum."

"Hangisinin gelip elinizi tutacağı konusunda bir tercihiniz var mı?"

Yine olması gerekenden daha fazla düşünmek gerekiyor gibiydi ama sonunda Damian, "Sanmıyorum. Sanmıyorum ama onlardan birine dokunmayı çok istiyorum."

"sonra odaya ilk gittiğimizde kendindeydi," dedim.

"Git elini tut, *ma petite*. Bakalım ne olacak."

Bir deney olmaktan ne kadar hoşlandığımdan emin değildim ama gittim çünkü Damian'ın yüzü o mutlu ışıltısını kaybediyordu. Sanki mutluluğu hüzün de içine sızıyordu. Elbette onun için ikiden fazla seçenek olmalıydı. Nathaniel'in aklında ne vardı-
Damian'a ne oldu?

Uzattığı elini kendi elime aldım; parmaklarımız birbirine değdikçe bir güç uğultusu duyuldu ve ellerimiz birbirine değdikçe Avuçlarımızı birbirimizin avuçlarına yerleştirdiğimizde güç yükseldi, elektrik çarpması gibiydi, tek farkı kötü hissettirmiyordu; iyi hissettiriyordu. Sanki birini çok uzun süre ve çok sert öpmüşüm ve yeterince derin nefes almayı unutmuşum gibi nefes nefese kalmamak için savaşmak zorunda kalana kadar nabzımı hızlandırdı.

"Vay canına," dedim, "bu yeni bir şey."

"Harikaydı," dedi Damian; yüzü sanki bir yerlerden daha fazla kan almış gibi .

"Ona dokunduğunuzda ne düşünüyordunuz, *ma petite*?" "Hiçbir şey. Demek istediğim, deney olmaktan hoşlanmıyordum ve Onun üzgün olmasını istemedim. Mutlu olmasını üzgün olmasına tercih ederdim ya da onun gibi bir şey."

"Peki ya sen Damian, ne düşünüyordun?"

"gücün artmasını istediğimi söyledim. Nathaniel'in yaptığı şeyin güç seviyemizi yükseltmesini istiyorum."

"Neden?" Jean-Claude sordu.

"Daha fazla güce sahip olmak için tabii ki." Bunu söylerken başparmağını parmak eklemlerime sürtmeye başladı.

"Çoğu vampir bunu kastederdi ama sen kastetmiyorsun. Bekleneni söylediniz. Biz gerçeği istiyoruz."

"I . . ." Önce bana, sonra da hâlâ şöminenin önünde, iki sandalyenin ortasında duran Nathaniel'e baktı. Elini sessizce diğer adama doğru uzattı.

Nathaniel bize doğru ilerledi ama Jean-Claude, "Önce soruya cevap versin, *mon minou*," dedi.

Damian'ın elini sıktım ve "Gerçeği söyle Damian, sadece bize söyle" dedim.

Boğazının çalışmasını izleyebileceğim ve boynunun yan tarafındaki nabzı görebileceğim kadar sert yutkundu. O bir vampirdi; her zaman nabızları atmazdı ve boyunlarının yan tarafında böylesine zengin, zonklayan bir ritme sahip olmadıkları kesindi.

"Eğer gerçekten için güç topluyorsak, eğer Nathaniel sonunda Üçlümüzü nasıl çalıştıracağımızı bulduktan sonra bizimle İrlanda'ya gelmek zorunda kalacak."

"Neden gelmesini istiyorsunuz?" Jean-Claude sordu.

Damian yere baktı; mutluluğu azaldıkça kendine olan güveni de azaldı. Bir elini benimkinde tuttu, ama diğer eliyle havluyu çekiştirerek vücudunun daha yukarısına kaldırmaya çalıştı. Cesur vampir Havlunun kalması ya da düşmesi umurunda değilmiş gibi görünen Damian gitmişti. Bu tanıdığım Damian'dı: utangaç değildi ama diğer erkeklerin ya da genel olarak bazı insanların önünde çıplak olmaktan rahatsızdı. Çıplaklığı benim gördüğüm gibi, bir tür savunmasızlık olarak görüyordu.

Sonunda "Bilmiyorum," dedi ama bunu söylerken gözlerini yere dikmişti. Hiçbirimizin ona inandığını sanmıyorum.

Jean-Claude Nathaniel' işaret etti ve o da yanımıza gelerek elini Damian'ın çıplak omzuna koydu. Bu bir sevgili dokunuşu değildi, sadece üzgün hissettiğinizde omzunuza dokunan bir arkadaş eliydi. Damian irkildi ve o dostça dokunuştan uzaklaşmaya başladı ve sonra durdu. Sadece uzaklaşmayı bırakmadı; yaşlı vampirlerin yapabildiği şekilde hareket etmeyi de bıraktı. Enerjisi, akışı ve
onun uğultusu, neredeyse hiç yoktu. Eli artık benim elimde sıcak ve canlı değildi; bir mankenle ya da bir tür gerçekçi oyuncak bebekle el ele tutuşmaya çalışmak gibiydi ama canlı değildi.
Dokunduğum şey canlı değildi. Jean-Claude bunu yaptığında hep nefret etmiştim. Şimdi daha da hoşuma gitmiyordu.

Nathaniel onu omzundan sarstı. "Bunu bize yapma, Damian. Böyle çekip gitme."

Damian o zaman başını kaldırdı, gözleri canlı gözlerin parlaklığından yoksun, neredeyse dümdüzdü. Onu Kim Yaptıysa Onun öldürdüğünü söylemişti.
Uzun zaman önce o geceki savaş. O anda ne demek istediğini anladım.

Elimi onunkinden çekmeye çalıştım ama parmakları öylece kaldı. Bir cesedin elini tutmak gibiydi. "Ya yaşadığını hisset ya da beni bırak Damian. Ciddiyim."

"Yine de bana ne emredersen yapmak zorundayım," dedi. Sihir gibiydi - eli yeniden canlanmış gibi hissetti.

"Peki. O zaman neden Nathaniel'in bizimle İrlanda'ya gelmesini istiyorsun?" diye sordum.

Başını iki yana salladı.

"Adını söyle, *ma petite*. Kesin konuşmalısınız yoksa kıpırdayacak yeri olur."

"Damian, Nathaniel'in bizimle İrlanda'ya gelmesini neden istediğini söyle. Onun bizimle gelmesini istemenin gerçek sebebini söyle."

Başını iki yana salladı. "Ben ..."

"Damian," dedi Nathaniel, "neden seninle İrlanda'ya gelmemi istiyorsun?"

Vampir iç çekti ve ben yine boynunun yan tarafındaki kalın nabız atışına kapıldım. Boynunun yan tarafını yalamak ve dilimin üzerinde hayatının ritmini hissetmek istedim.

"Şimdi ikinize de itaat etmek zorundayım." Başını kaldırıp bana baktı ve
Yeşil gözleri çok canlı ve çok öfkeliydi. Bakışlarının yoğunluğunu Nathaniel'e çevirdi. "Sen yanımdayken kendimi daha cesur hissediyorum. "Sen yanımdayken
coşku hissiyle savaşmak için her şeyi yapıyorum. Yapmıyorum. Bu kadar iyi hissettiğimi hatırlamıyorum, belki de hiç." Elini yukarı kaldırdı Nathaniel'in hala vampirin omzuna dokunduğu yeri örttü. Havlu tekrar aşağı kayarak kucağında birikmeye başladı.

"Birinin beni senin ve Anita'nın Micah'yı arzuladığı gibi arzulamasını istedim ve sen bu dileğimi gerçekleştirdin. Sen de benim Anita'yı istediğim gibi seni istememi istedin ve ben de senin dileğinin gerçekleşmesine engel olamıyorum." Döndü ve bana baktı. "Ne diledin Anita? Bizden ne istedin? Üçümüzün ne olmasını istiyordun?"

Bir dakika düşündüm. "Bir süredir biraz daha biseksüel olsaydın hayatın daha kolay olacağını düşünüyordum."

Damian o zaman güldü ve bu kısmen eğlence, kısmen de hiç de hafif ya da komik olmayan bir şeydi. Tam olarak
Acı, ama ironinin bir sesi varsa, o da buydu. "Biseksüel olduğumu sanmıyorum ama Nathaniel-seksüel olabilirim." Başını kaldırıp Nathaniel'e baktı.

"Arzulanmak istiyordun. Cardinale için üzülmeni değil, mutlu olmanı istedim. Bize kötü bir şey mi yaptım?"

"Bilmiyorum ama sen ve Anita yanımdayken geri dönüp onunla yüzleşecek kadar cesur olduğumu biliyorum."

"Onunla yüzleşmeyeceğiz, Damian. Onunla yüzleşmek zorunda değiliz."

"Belki öldürülen insanları kurtarmak için değil, ama Dublin'deki vampir salgınını durdurduktan sonra, insan
geri kalan insanları serbest bırakmamıza yardım etmeleri için
Tutsak, Anita." Bana tüm ağırlığını vermek için geri döndü
Zümrüt bakışlarında daha önce görmediğim bir amaç vardı.

"Avrupalı vampirlerle aranı bozmadan bunu yapabilir miyiz?" Jean-Claude'a bakarak sordum.

"Harlequin'lerden biri bize İrlanda'da olanların Marmee Noir'ı öldürdüğümüz için olabileceğini söyledi.

Diğer vampirleri gözetlemek için geri çekildiler, bu yüzden neler olduğunu bilmiyoruz," dedi Nathaniel.

Jean-Claude'a sordum: "Tüm Karanlıkların Anası'nı öldürdükten sonraki gece bazı küçük vampirlerin uyanmadığını söylediler. Burada St. Louis'de kimse ölmediği için, hatta bu ülkede bildiğim kadarıyla kimse ölmediği için Avrupa'yı düşünmedim. Sen biliyor muydun?"

"Onu öldürürsek bazı küçük vampirlerin öleceğini ve alacakaranlıkta yeniden uyanmayacağını mı? Bu mümkündü."

"Bana bunun mümkün olduğunu söylememiştin," dedim ve ilk kez öfkelendiğimi hissettim.

"*Ma petite*, biliyorsun ki efendiler yaralandıklarında hizmetkarlarına ve kanla beslenen vampirlere ulaşırlar.
kendilerini iyileştirme ve hayatta kalma gücü için." "Evet,
ne olmuş yani?"

"Tüm Vampirlerin Annesi'nin solduğunu, öldüğünü hissettiğinde ne yapacağını düşündünüz? Çocuklarına uzanacağını ve kendini kurtarmak için onları kullanacağını düşünmediniz mi?"

"I . . . Hayır, yapmadım," dedim.

"Sizden hiçbir şey saklamadım, *ma petite*. Siz sadece olabileceğini anlamak istemediniz. Onun ve vampirler hakkında benimle aynı bilgiye . Eğer onu öldürmenin onun küçük çocuklarından bazılarını öldüreceğini bilmiyorsanız, bunun nedeni bilmek istememenizdir."

Nathaniel, "Onunla genelde konuştuğundan daha sert konuşuyorsun," dedi.

"Belki de bu gece kendime kızgınım? Belki de Damian'ın senin elini tuttuğunu görmek bana bir kez daha yaptığım hataları gösterdi. Richard'a kendimi zorla kabul ettirmemeye çalışıyorum."

Damian, Nathaniel'in elini kendi eline aldı ve ellerimizi önünde birleştirerek önce benim, sonra da Nathaniel'in eline yumuşak bir öpücük kondurdu. "Hayır, Jean-Claude. Richard onunla tanıştığında cesurdu. Kim olduğunu ve hayattan ne istediğini biliyordu. Benim sahip olduğum cesaret yüzyıllar önce onun tarafından tüketildi. Sadece ondan kurtulmak istediğimi biliyordum ama bunun ötesinde olduğum ya da olmak istediğim her şeyi kaybetmiştim. Yönsüzdüm. Bildiğim kadarıyla Richard asla öyle biri olmadı. Nathaniel bana yönümü geri verdi. Bana gökyüzünde asılı bir yıldız verdi, sabit bir işaret.

bana eve kadar rehberlik edecek." Nathaniel'in elinin arkasını tekrar öptü. "O benim yıldızım."

"Peki Anita senin için ne ifade ediyor, Damian?" Jean-Claude sordu. "O benim efendim. Kurtlar tarafından öpülür, kartallar tarafından sevilir." "Çok şiirsel," dedi.

"Kulağa hoş geliyor," dedim, "ama anlamı öyle değil."

Damian başını kaldırıp bana baktı. "Halkım arasında bir savaşçı için en büyük iltifat budur."

"Ve nasıl kullanıldığına bağlı olarak bir hakaret."

"Bunu nereden biliyorsun, *ma petite*?"

"Emin değilim ama haklı olduğumu biliyorum."

"O haklı mı, Viking?" Jean-Claude sordu.

"Büyük bir lider için şöyle derdik: Doğduğu gün kartallar çığlık atmış olmalı, çünkü onları birçok cesetle besleyeceğini biliyorlardı. Sen doğduğunda kurtlar sevinçten ulumuş olmalı.
çünkü onları iyi besleyeceğinizi biliyorlardı."

"Yani kurtlar tarafından öpülmek ve kartallar tarafından sevilmek, Anita'nın büyük bir lider olduğunu ve çok sayıda insan öldürdüğünü söylemenin bir yolu mu?" Nathaniel sordu.

Damian, "Bu büyük bir iltifat," dedi.

Gülümsedim, neredeyse kahkaha atacaktım. "Sanırım ceset sayısını artırıyorum." "Vampirler sana iki onur ismi verdi, Anita. Başka hiçbir
Vampir avcısına şimdiye kadar tarafımızdan iki isim verilmiştir." "Ben uzun zamandır Cellat'ım."

"Ama aramızdaki diğer lakabın daha taze, *ma petite*." "Evet," dedim.

"Savaş," dedi.

"Ve Edward da Ölüm," dedi Nathaniel.

Jean-Claude, "Mahşerin iki atlısıyla birlikte İrlanda'ya seyahat ediyorsunuz," dedi.

"Kaazim *kıyamet* için bir çoğul olması bahsetti, çünkü Harlequin pek çoğunu durdurdu," dedim.

"Bu konuda konuşamam ama Damian'la daha fazla anı paylaştığınızı biliyorum, çünkü onun o açıklamadan önce anladınız."

"Biz bir üçlü hükümdarlığız," dedim.

"Sanırım siz isimden ve metafizikten çok daha fazlasısınız."

"Ya Nathaniel bizi tekrar yuvarlarsa?" Ben sordum.

"Sanırım artık bunu yapabileceğini bildiğine göre, sizi büyülememek için daha çok çalışacaktır. Öyle değil mi, *mon minou*?"

"Bu sefer yapmak istememiştim."

Damian dedi ki, " bu. Bana yaptığın . Sen

"ve bunu söylerken bana ya da Jean-Claude'a bakmıyordu.

24

Bobby Lee kapıyı çalıp içeri girmek istediğinde NATHANIEL VE ben yatak odamızda toparlanıyorduk. Gelip odanın ortasında durdu ve tedirgindi. Aklıma gelen tek kelime buydu. Bu onun yapacağı bir şey değildi.

Döndüm ve ona baktım. "var?"

Nathaniel elinde özenle katlanmış giysilerle döndü. Havayı kokladığını duydum ve Bobby Lee'nin endişe gibi koktuğuna bahse girdim. Bir kokusu vardı, ya da tüm hayvan arkadaşlarım bana öyle söylemişti.

"Seninle İrlanda'ya gelemem."

"Bunun için özür dilerim. Edward özellikle seni istedi," dedim.

"Kurtadamlardan hiçbiri seninle gelemez."

"Affedersiniz. Tekrar edin, çünkü sizi doğru duyamadım."

Bobby Lee içini çekti, sonra da, "Rafael senin bir
Eğer fare likantropisi testiniz pozitif çıkarsa, onun sizin canavar yarınız olacağı konusunda anlaştık."

"Evet. Ne olmuş yani?"

"Daha geçen hafta testin pozitif çıktı. Sen ve o bunu resmileştirecek zamanı bulamadınız."

"Bunu İrlanda'dan döndüğümde düşünürüz."

Bobby Lee başını salladı. Tel çerçeveli gözlüklerini çıkardı ve yorgunmuş gibi burnunun kenarını ovuşturdu. Gözlüksüz gözleri yorgunluğunu daha çok gösteriyordu. "Acil bir durumda sana yakın olan herkese ulaşırsın Anita. Sana seslenecek daha çok hayvan bağladın kazara değil, bilerek, değil mi?"

"Sanırım."

Gözlüklerini tekrar taktı ve Nathaniel'e baktı. "Bana yardım et."

Nathaniel başını salladı. "Anita'yla birlikte İrlanda'ya gidiyorum. Az önce en iyi adamlarımızdan bazılarının bizimle gelemeyeceğini söyledin. Potansiyel olarak ikimizi de tehlikeye attığına göre, neden sana yardım etmek isteyeyim ki?"

Bobby Lee, "Bu iş için sıçan olmayan iyi insanlar da var," dedi.

"Kim gibi?" Ben sordum.

"Nicky mesela."

"Nicky zaten bizimle geliyordu. Başka birini söyle." "Bekle," dedi

Nathaniel. "Neden kurt adamlar bizimle gelemiyor?"

"Anita'nın hayvan yarılarının çoğunu metafiziksel acil durumlar nedeniyle kendisine bağladığı konusunda hepimiz hemfikir olabilir miyiz?"
sordu.

Nathaniel ve ben birbirimize baktık ve sonunda ikimiz de omuz silktik. "Elbette, bunu kabul ediyorum."

"Tamam o zaman, Rafael yanlışlıkla bizden birine dönüşme ihtimaline karşı seninle seyahat edemeyeceğimizi söylüyor. O bizim kralımız ve ya o sizin sıçanınız olacak ya da hiç kimse."

"Aylardır sırtlan likantropisi taşıyorum ve yanlışlıkla onlardan birini canavarım yapmadım. Socrates'i bile yanımda götürüyorum ve Narcissus'un da buna itirazı yok."

"Narcissus'a sırtlan yarınız olma şansının olmadığını zaten açıkça belirttiniz. Sokrates'ten daha kötüsünü yapabilirsin."

"Bunu söylediğini ona söyleyeceğimden emin olabilirsin."

"Anita, lütfen, bu kralımın bir emri. Buna ya da ona itaatsizlik edemem." Çenesini sıktı ve dişlerini gıcırdatıyor gibi görünüyordu.

"İyi. Nicky dışında, senin yerine geçebilecek başka kime güveniyorsun?" "Kaazim ve Jake gidiyor," dedi.

"Bu iyi bir başlangıç," dedim.

"Yiyecek olarak kullanılabilecek korumalara ihtiyacınız var ve hiçbirimiz Rafael beslendiğiniz tek kurtçuğun o olduğunu söylediği için bu niteliklere sahip."

"Bunun farkındayım, bu yüzden Fortune ve Echo, Magda ve efendisi Giacomo ile birlikte gidiyor."

"Sen de Damian ve Nathaniel'i götürüyorsun," dedi.

Nathaniel, "Evet ama sadece yiyecek olarak gitmiyoruz," dedi.

Bobby Lee kendini durduramadan önce şaşırmış görünüyordu. Tarafsız bir ifadeye geri döndü ama olan olmuştu. "Anita'nın nişanlılarından biri olduğunu biliyorum."

Nathaniel'in enerjisi ılık bir rüzgâr gibi tenimde fısıldadı.

Bobby Lee de bunu hissetmiş olmalı ki, "Anita'nın nişanlılarından biri olduğunu biliyorum ve bu seni bir yemekten daha fazlası yapıyor," dedi.

Nathaniel, "Ben Anita'nın çağıracağı leoparıyım ve onun güç üçlüsünün bir parçasıyım," derken rüzgâr bahardan çok yazı andırıyordu.

Bobby Lee, "Bunu biliyorum," dedi.

"mi?" Nathaniel dedi ki, gücü sadece akıp gitmedi.
ve içimdeki leopara tatlı sözler fısıldadı. Daha önce gücünü hiç hissetmediğim bir şekilde odaya yayıldı; Richard'ın üzgün olduğunda enerjisinin nasıl çalıştığına daha yakındı.

Bobby Lee'nin elleri kenetlendi. Rahatlamak için mücadele ederken omuzlarındaki ve kollarındaki gerginliği izledim.

Nathaniel'in gücü odanın içinde daha derin, daha sıcak, daha sıcak bir şekilde dönüyordu ve bana değil kurt adama yönelmişti. Ona saldırmıyordu ama dikkatli olmasını söylüyordu. Bu bir tür metafiziksel duruştu ve Nathaniel'in bırakın Bobby Lee'yi, herhangi birinin yanında bile genellikle böyle davrandığı söylenemezdi.

Kurt adam derin bir nefes aldı ve yavaşça dışarı verdi. Hâlâ vücudundaki gerginlikle savaşıyordu, çünkü böyle bir gösteri Nathaniel'in yaptığı şey bir kavganın habercisi olabilirdi. Bobby Lee gibi baskın bir hayvanın suratına atılan metafiziksel bir tokat olduğu kesindi.

"Nathaniel, neyi kanıtlamaya çalıştığını bilmiyorum ama ..." dedim.

"Hayır, Anita, beni bu şekilde kovamaz."

"Dikkatli ol, Nathaniel. Yeni bir güç seviyesinin sana unutturmasını istemezsin," dedi Bobby Lee.

"Neyi unutayım?" Nathaniel'in sesi mırıltılı bir taşıyordu.

"Sana karşı baskın olduğumu ve aldığın dövüş derslerinin bazılarını benim verdiğimi."

Nathaniel'in gücü esnedi; sanki enerji etrafımızı sarmaya çalışıyormuş gibi ısının genişleyip daralması hissi için sahip olduğum tek kelime buydu.

Hiç böyle sorun çıkarmayan sakin oğluma baktım. "Yapma bunu," dedim.

"Bu sana son uyarım. Anita'nın nişanlısı olman umurumda değil."

"Kavga etmek istemiyorum Bobby Lee, ama artık herkes beni ve Damian'ı göz ardı ediyor."

"Dövüşmek istemiyor musun? Beni kandırabilirdin," dedi Bobby Lee. "Bunu desteklemek zorundayım," dedim.

"Sadece nazik olmayı denedim ama bu onun gibi insanlar tarafından saygı görmenizi sağlamıyor."

"Benim gibi insanlar mı? Bu da ne demek oluyor?" Bobby Lee sordu.

"Hayatları boyunca büyük ve atletik olan büyük atletik çocuklar. Spor yapmış olanlar. Doğal atletler.
Askeriye. Polis. Tüm erkek-adamlar. Yemek pişirmek, temizlik yapmak için hiçbirinizden puan alamam, çünkü bunlar kadın işi."

Nathaniel'e sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi bakıyordum ve onun bu yönünü hiç görmemiştim. Erkeklerin kafasını karıştırdığını ve onların dünyasına asla uyum sağlayamayacağını biliyordum ama bu kadar acımasız olması beni şaşırtmıştı.

"Sen bir dansçısın. Bu atletik," dedi Bobby Lee.

"Ama bu futbol değil, değil mi?" Nathaniel başını salladı, gücü odada kadar yoğundu ki artık nefes almak bile zordu. Bu futbol değildi. Böyle şeyler yapmaya başladıklarında çoğu canlının yaptığı gibi içimdeki canavarları çağırıyordum; bu canlının enerjisinden çok sıcak bir vampir gücüne benziyordu. Vampir olmak için fazla sıcak, fazla canlıydı ama güç gibi hissettiriyordu. Vampirlerin fırlattığı türden.
Birbirlerini etkilemek ya da birbirlerine saldırmak ve daha küçük varlıklara eziyet etmek için.

"Geri , Nathaniel," dedim. "Önce o."

"Eğer fark etmediyseniz, Bobby Lee bu küçük yangına daha fazla enerji atmamak için elinden geleni yapıyor. Onun kontrolü takdire şayan, ki bunu sizinkiler için söyleyemem."

"Onu duydun, Anita. Üçlü yönetimimizi önemli saymıyor."

"Şu kadar sadece Anita güç kazanmıştı ve o da hak ettiği saygıyı gördü."

"Peki ya şimdi?" Nathaniel sordu, sesi sanki nefesi bana gerçekten dokunmuş gibi tenimde mırıldanıyordu. Bu beni ürpertti ve nefesimi tutmak zorunda bıraktı. Bu Jean-Claude'un yapacağı bir şeydi ama Nathaniel yapmazdı.

"Neyi kanıtlamaya çalışıyorsun, Nathaniel?" Ellerimi kollarıma sürterek sordum.

Bobby Lee, "Şimdiye kadar iyi davranmanın tek nedeninin kötü davranmak için yeterli güce sahip olmaman olduğunu kanıtlıyorsun," dedi.

Nathaniel'den gelen güç, sanki sihir kendi ayaklarına takılıp düşecekmiş gibi duraksadı.

Kapı çalınmadan açıldı. Damian'dı. "Burada ne yapıyorsun?"

Nathaniel ve ben kapıya bakarken Bobby Lee, Nicky'nin antrenmanda olduğu kadar hızlı olduğunu kanıtladı. Hareketsiz durmaktan, boynuna çıplak bir bıçak dayamış Nathaniel'in karşısında durmaya geçti.

Hepimiz donup kaldık, çünkü herhangi bir hareket işleri daha da kötüleştirebilirdi, bu yüzden harekete geçmeden önce dikkatlice düşünmek en iyisiydi. Dürüst olmak gerekirse ben donup kaldım çünkü o kadar beklenmedik bir durumdu ki ne yapacağımı bilemedim. Bobby Lee kötü bir adam değildi. Başıma bela olan gardiyanlardan biri bile değildi. Bu ana kadar ona neredeyse tamamen güvenmiştim.

Sesi alçak ve dikkatli geliyordu. "Güç, kuvvet gibidir. Eğer onunla ne yapacağını bilmiyorsan hiçbir anlamı yoktur."

"Demek istediğini , Bobby Lee," dedim. Damian

odanın içine doğru yürümeye başladı. "Demek

anlatabildim mi, Nathaniel?"

Nathaniel bıçağı boynuna dayayarak dikkatlice konuştu. "Güçler aşağı."

"Seni ürküttüğüm için gücünü kaybettin, bilerek değil. Bu
Tıpkı kaslar gibi sihrin nasıl kullanılacağını öğrenmek de zaman alır." Bıçağı Nathaniel'den geri çekmeye başladı, sonra daha sıkı itti.

"Bobby Lee," dedim.

"Diğer adamına geri çekilmesini söyle."

Damian'a baktım, elinde bir bıçakla werat'ın arkasındaydı. Damian'ın bıçak taşıdığını hiç görmemiştim; kılıç taşıyordu ama bıçak taşımıyordu. "Ne halt sen?"

"Bizi savunuyor."

Bobby Lee, "Ben düşman değilim," dedi.

"Arkadaşımın boynuna bıçak dayadın." "Bir
ders veriyorum."

"Ne dersi?" Damian sordu.

"Bu tür bir güçle saldıracağı bir sonraki kişi öğretmenlik yapmayacak ya da oyun oynamayacak; onu öldürecekler."

"Anladık; şimdi herkes geri ," dedim. "Önce
vampirine geri çekilmesini söyle." "Damian."

"Ona bıçağı Nathaniel'in boynundan çekmesini söyle." "Bobby
Lee."

"Önce o geri çekilir."

"Damian, bıçağı kaldır," diye emrettim. Dediğimi yapması gerekirdi ama ilk kez yapmadı. Neler oluyordu böyle? Tekrar denedim. "Damian, bıçağını kaldır, hemen!"

"Buna gerek yok gibi görünüyor." Sesi şaşkındı, sanki bu gerçekle ne yapacağından emin değilmiş gibiydi.

Kapı açıldı; siyah-beyaz buklelere bir göz attım ve Domino olduğunu anladım. Zarar vermek istemediğini göstermek için ellerini kaldırdı. Sesi normalden çok daha fazlaydı - gerilimi azaltmaya çalışırken kullandığınız sahte neşeli sesti, daha ziyade
işleri daha da zorlamaktansa. "Etrafa bu kadar sihri kim saçıyor?" diye sordu.

"Nathaniel," dedim.

Şaşırmış gibi görünmüyordu, sadece normal karşıladı. "N'aber Bobby Lee?"

"Pek bir şey yok. Sen?" Sesi son derece sıradan geliyordu, sanki koruması gereken birinin boynuna bir bıçak dayamıyormuş gibi.

"Nathaniel'in sana gerçekten zarar vermeyeceğini biliyorsun. O sadece yeni büyünün etkisiyle biraz sarhoş," dedi Domino.

"Henüz onu bir saldırı silahı olarak nasıl kullanacağını bilmiyor." "O zaman neden ona bıçak tutuyorsun?"

"Gücün onu eğitimli bir saldırgandan koruyamayacağını ona kanıtlamak için."

"Sanırım derdini anlattın," dedi Domino; konuşurken odanın içinde biraz daha ilerliyordu. Artık siyah üzerine siyah giysilerinin arasından silahlarını net bir şekilde görebileceğim kadar yakındaydı. Bazıları Muhafızlardan biri bıçak taşıyordu; bıçakları sevmezdi ama üzerinde bir yerlerde katlanabilir bir cop, bir ASP olduğunu biliyordum. Ateş rengi gözlerini görebiliyordum; tüm klan kaplanları arasında siyah ve kırmızı olanlar en insanlık dışı görünen gözlere sahipti. Yarı siyah kaplandı ve gözleri
Siyah bukleler bunu gösteriyordu. Karışık mirasının beyaz kaplan kısmı sadece siyahın arasına serpiştirilmiş birkaç beyaz buklede kendini gösteriyordu.

"Şimdi bunu yapıyorum çünkü arkadaşı arkamda elinde bıçakla duruyor." "Damian, onu gerçekten bıçaklar mıydın?" Domino sordu.

"Nathaniel'e zarar verirse, evet."

"Nathaniel'e gerçekten zarar verecek misin, Bobby Lee?" "Sanırım hayır."

Domino, "Sonra herkes bıçaklarını ," dedi.

"Evet, onun dediği gibi," dedim, çünkü işlerin nasıl bu kadar kontrolden çıktığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Normalde birisini seçerdim
yardıma ihtiyaç duymadan halledebilirdim ama Nathaniel ve Bobby Lee vardı. Birini incitmek istemedim, diğerini ise sermek istemedim çünkü kazanacağımdan emin değildim. Onlar
Genellikle en güvenilir ve mantıklı iki insanımdır. Damian da genellikle mantıklıydı ve genellikle her türlü direkt talimata uymak zorundaydı. Ona verdiğim emir. nesi vardı?

Bobby Lee, "Eğer Damian bıçağını kaldırırsa, mutluluk duyarım," dedi.

Domino, "Ne dersin Damian?" derken neredeyse vampirin yanında duruyordu.

Sanki yeni görmüş gibi elindeki bıçağa baktı. "Bunu neden yaptığımı bilmiyorum."

Nathaniel'in sesi çok dikkatliydi ve aniden bıçağın boğazına sanki benimmiş gibi baskı yaptığını hissedebiliyordum. "Sanırım bu benim hatamdı."

"Önce Damian bıçağını kaldırıyor, sonra Bobby Lee
Bıçağı Nathaniel'in boğazından çekip aldıktan sonra az önce olanlar hakkında konuşacağız ve nedenini anlamaya çalışacağız," dedim; sesim Domino'nunki kadar düzgün değildi ama net ve anlaşılırdı.

"Artık sana itaat etmek zorunda değilim," dedi Damian ve sesi neredeyse şaşkındı, kendinde değildi.

"Size efendi vampiriniz olarak söylemiyorum. Kraliçeniz, patronunuz ya da patronunuzun karısı olarak bıçağı kaldırmanızı söylüyorum. Ben ama biliyorum ki bu odada
ve biz bu kadar aptal olmayacağız. Kaldır şu lanet bıçağı, hemen!" Öfkem taze ve sıcak geldi ve canavarlarım kıvrıldı
Sanki ellerini üzerinde ısıtıyorlarmış gibi etrafında dönüyorlardı. Kendi hayal kırıklıklarından küçük parçalar fırlatarak daha fazla alev almasını sağlamaya çalıştılar. *Kapana kısıldık. Kapana kısıldık. Çıkmamız gerek. Eşimizi tehdit etmeye nasıl cüret ederler?*
Bizi tehdit etmeye nasıl cüret ederler? Nasıl cüret ederler?

Kontrol için savaşırken birkaç dakika kaybetmiş olmalıyım, çünkü odayı tekrar "görebildiğimde" Nathaniel ve Bobby Lee yan yana duruyorlardı, kavga etmiyorlardı. Damian kılıcını Domino'ya teslim etmiş olmalıydı, çünkü elinde çıplak bir kılıç vardı ve silahı hala güzelce kılıfında ve görünür durumdaydı.

Damian, sesi sakin ve eşitti, birisini bir çıkıntıdan aşağı indirmenin yolu gibi, "Bıçağımı Bobby Lee'ye çekmeme neyin sebep olduğunu bilmiyorum, bu yüzden bunu çözene kadar Domino'ya verdim." dedi.

Başımı salladım ve uzun, yavaş bir nefes verdim. Canavarlarım hâlâ öfkem etrafında toplanmış, durumu daha da kötüleştirmek için can atıyorlardı, böylece ortaya çıkıp oynayabileceklerdi. En yeni canavar, karanlıkta parlayan siyah gözleriyle sıçan, diğer herkesle iyi geçinemiyordu. Sıçanlar insanlar da dahil olmak üzere her şeyi yiyebilirdi ama onlar avdı.

hayvanlar da. Hayvanlarım içeride yiyecek olmasından hoşlanmıyordu, özellikle de parçalayıp yiyemeyecekleri yiyeceklerden.

Tüm muhafızlarımı kaybedersem gelip bana doğal haliyle yardım edebilecek bir canavar vermek istemiştik ama kimse içimdeki leoparın, kurdun, aslanın, sırtlanın ve gökkuşağı kaplanının yeni bir canavar eklemek konusunda ne hissettiğini sormamıştı. Bu konuya girmek hiç aklıma gelmemişti.

Ruhani akıl hocam Marianne'den öğrendiğim gibi meditasyon yapmalı ve herkesin fikrini almalıydım. İlk kez yeni bir canavarı kendi isteğimle alıyordum ve önce sorabilirdim. Daha önce hiç

Bu ana kadar sormak aklıma gelmemişti, ta ki sesimi duyurmak için yeterince yüksek sesle konuşmak gibi bir zayıflığımdan faydalandıkları ana kadar. Hay sikeyim.

"Sorun ne, Anita?" Nathaniel sordu ve sesi yine onun gibiydi. Yine sakin merkezimin bir parçasıydı.

Başımı salladım. "Her seferinde bir sorun. Damian ve tüm bunların senin suçun olması konusunda ne demek istedin?" diye sordum.

"Kızgındım ama bir yanım Bobby Lee'nin dövüşte benden daha iyi olduğunu biliyordu, bu yüzden korkmuş ve kızmıştım."

"Bunu hissettim," dedi Damian, "ve seni korumam gerektiğini biliyordum." Sesi sanki yeni olmuş bir şeyi değil de bir anıyı tekrarlıyormuş gibiydi.

"Öfke de benden kaynaklanıyor olabilir," dedim. Hepsi bana baktı. "Az önceki duygular kontrolümün bir kısmını elimden aldı ve hayvanlarımın benimle konuşmasına izin verdi."

Odadaki tüm canavarlar hep bir ağızdan, "Seninle konuşmak mı?"

dedi. "Kelimelere çeviriyorum, ama emin değilim . . . Her neyse, onlar

üzgünüm."

"Ne demek en yeni eklenti?" Damian sordu. "Sıçanı mı

kastediyorsun?" Bobby Lee sordu.

"Evet, görünüşe göre onu av olarak görüyorlar ve bu yapamadıkları bir şey daha. Bedenimden çıkıp bir bütün olamıyorlar ve şimdi yememeleri gereken bir av hayvanıyla birlikte içimde kapana kısılmış durumdalar."

"Anlamıyorum," dedi Damian.

Bobby Lee, "Bu çok sinir bozucu olurdu," dedi.

"Sen yapmadan önce sıçan hakkında şikayet ettiler mi?" Nathaniel sordu.

"Artık kontrolüm gerçekten çok iyi," dedim.

Nathaniel bana baktı. "Anita mı?"

Domino gelip önümde durdu. "Önce onlarla konuşmadın, değil mi? Onları görmezden geldin."

Ağzımı açtım, kapattım ve omuz silktim.

Nathaniel, "Marianne sana nasıl meditasyon yapacağını ve hayvanlarınla nasıl iletişim kuracağını öğretti. Bunu düzenli olarak yaptığını sanıyordum. Bunun onlar üzerindeki yeni uberparçası olduğunu sanıyordum."

"*Üzgün olduğumu* söylesem yardımı olur mu?"

"İçinizdeki canavarların öfkesinin Nathaniel ve Damian'a geçtiğini mi söylüyorsunuz?" Bobby Lee sordu.

"Belki."

Nathaniel önce benden uzaklaştı, sonra geri döndü. "Anita, içinde canavar taşımıyormuş gibi davranmaya devam edemezsin."

"Numara yapmıyorum..."

"Kontrol, canavarlarınızı görmezden geldiğiniz anlamına gelmez. Kontrol, onlarla barış ya da başka bir şey yaptığınız anlamına gelir. Bu bir işbirliğidir, diktatörlük değil."

Tekrar omuz silktim. "Çoğu zaman sözümü geçirebilecek kadar güçlüyüm."

"Ayda bir ya da daha fazla kontrolü kaybetmek bir lanet değildir, Anita. Bu bir rahatlamadır," dedi.

Başımı salladım. "Kontrolü kaybetmeyi

sevmiyorum." Bobby Lee, "Bu çok hafif bir ifade,"

dedi. Ona kaşlarımı çattım.

"İçindeki hayvanat bahçesinin içine etmişken bana dert yanma."

"Sırtlanı yakaladığımda şikayet etmediler."

"O da başka bir yırtıcıydı ve bir kazaydı. Elimizdekini yakalamayı umarak Rafael'in seni fare adam formunda kesmesine izin verdin."

"Bir fark göreceklerini düşünmemiştim."

"Yani senin canavarların bunu farklı görmez mi?" "Evet."

"Neden bir kaza ile kasıtlı bir eylem arasındaki farkı göremiyorlar?" Bobby Lee sordu.

Bunu yüksek sesle söylemek istemedim, çünkü kafamda bile küçümseyici ve aptalca geliyordu. Ama bazen yeterince yüksek sesle düşünürseniz, size metafiziksel olarak bağlı olan insanlar düşüncelerinizi duyabilir. Bunu da kontrol edebildiğimi sanıyordum ama yine yanılacaktım.

Nathaniel bana baktı. "Sen de onların ne olduğunu
fark var. Gerçek bir leopar bile kazanın ne olduğunu bilir, Anita." Yüzü bana ne kadar hayal kırıklığına uğradığını gösteriyordu.

"Bu oldukça türcü bir yaklaşım, Anita," dedi Domino.

"Hayır, insan merkezli," diye düzeltti Bobby Lee. "Hâlâ kendini önce insan olarak görüyor."

"Hayır," dedi Damian, "hissedebiliyorum. Kendini insan olarak görüyor, nokta."

Nathaniel, "Hayvan formuna geçmemeniz sizi insan yapmaz," dedi.

"Sanırım öyle."

"Yani leopara dönüşmem insandan daha az olduğum anlamına mı geliyor?" Ve işte yine öfke vardı, o benim hayvanlarım adına konuşuyordu, ya da belki de sadece kabul edemediğim bir parçam adına.

"Hayır, tabii ki ," dedim.

"Ama insan olmak daha iyi," dedi.

"Ben öyle bir şey demedim. Asla böyle bir şey söylemem."

"Vites değiştirmediğin için hâlâ rahatlamış durumdasın," dedi ve Lavanta rengi gözleri sanki düşüncelerimi ve duygularımı tüm çıplaklığıyla görmüş gibi bana bakıyordu, çünkü haklıydı. Şekil değiştirmediğim için rahatlamıştım. Daha iyi olduğunu düşünmüştüm. Bu beni bir tür mü yapıyordu?
bir ırkçının eşdeğeri mi? Bu beni insan merkezli mi yaptı? Belki de öyleydi.

"Vay canına, tamam," dedi Domino, "bir anda paylaşılacak çok fazla gerçek var.
bir kez."

"Onun hissettiklerini sen de hissedebiliyor musun?"

Nathaniel sordu. "Duygularından çok düşüncelerini duyuyorum."

Nathaniel Damian'a döndü. "Sen onun düşünceleri misin, yoksa duyguları mı?"

"Onun düşünceleri, senin duyguların, sanırım. Bu temas düzeyi yeni, bu yüzden hangi yönde emin değilim."

"Bu odada sana yakından bağlı olmayan tek kişi olarak şunu söyleyeceğim: Hayvanlarını senin gerçek bir parçan olarak görmelisin, Anita.
Sen tanıdığım en güçlü metafizikçilerden birisin.
Sonunda bir bütün olman gerekecek ve bu da ayda bir kez kürklü olmak isteyen parçaların da dahil olmak üzere tüm benliğini kucaklaman anlamına geliyor," dedi Domino sert bir şekilde.

"Ayda bir kez kürklü olmasalar bile mi?"

"Belki özellikle o zaman, çünkü onlarla
Meditasyon ve büyü onlarla iletişim kurabilmenizin tek yoludur."

Buna ne diyeceğimi bilemedim. "Özür dilemek için biraz geç."

"Kimden özür dileyeceğim? Canavarlarınız Nathaniel ve Damian'dan,
Bobby'den.
Lee?" Domino sordu.

"Yukarıdakilerin hepsi," dedim.

"Bu da bir başlangıç," dedi.

Bobby Lee, "Bana İrlanda'ya başka kimin gittiğini sordun. Domino'ya ne dersin? Olayı güzelce yatıştırdı."

"Evet, yardımın için teşekkürler Domino."

"Bu benim işim. Ayrıca, Max ve Bibiana'nın Vegas'ta yaptıkları kavgaların yanında bu hiçbir şey. Şehrin Efendisi ile klanınızın kraliçesi birbirine girdiğinde, başınız ciddi belaya girer."

Güldüm. "Bahse girerim gerçek bir doozie'leri vardır."

"Birbirlerini yok edebilecek kadar güçlüler. Oysa yetmiş yılı aşkın süredir evliler. Korumalar olarak işimizin bir parçası da belayı görüp savuşturmaktır."

"Üçünüz de bu yeni güç seviyesiyle bir öğrenme eğrisi üzerinde olacaksınız. Görünüşe göre Domino bu konuda size yardımcı olabilir," dedi Bobby Lee.

Başımı salladım. "Anlaştık."

"Ve alınmayın ama gerekirse *ardeur* için yiyecek görevi görebilir."

"Alınmadım," dedim.

"Aslında menüden çıktım," dedi.

Bobby Lee birimizden diğerine baktı. "Anita'nın sevgili listesini kısalttığını duymuştum."

"Özür dilerim Domino, ama benden yeterince yok.
Bu kadar insanla çıkamam. Bir düzine insanla çıkamam. Kimse çıkamaz."

"Konuşmamızı hatırlıyorum, Anita." Sesi biraz buruk çıkmıştı.

"Tekrar özür dilemeyeceğim."

"Kimse senden bunu istemiyor."

"Yeter," dedi Bobby Lee. "Domino sadece işleri daha iyi hale gider, daha kötü değil."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim ve bu da her ayrılık gibi aşama aşama iyileşirsiniz" dedi.

Bunun bana bir ayrılık gibi gelmediğini düşünmemek çok uğraştım, çünkü bir ilişkimiz yoktu; bir gün seks yapmıştık.
yarı düzenli olarak, ama her ne sebeple olursa olsun hiç tıklanmamıştı Nathaniel ve benim aramda olduğu gibi. Bu son, kelimenin tam anlamıyla büyülü ana kadar kurt adamla vampirin arası hiç iyi olmamıştı. Domino hiçbir zaman
benim için duygusal bir bölünme ya da yeterli değil. Damian'ı olduğundan daha fazla yapan şeyin Nathaniel'in duyguları olduğunu anlamıştım ama bunu bilsem bile onun, benim ve Damian'ın duygularını birbirinden ayıramıyordum. Şanslıydım ki çağırdığım diğer hayvanların hiçbiri onları destekleyecek bir vampire sahip değildi ve Jean-Claude ve Damian dışında başka hiçbir vampire bağlı değildim. Jean-Claude'un ikimizde de bıraktığı vampir izleri sayesinde bir keresinde neredeyse Richard'la evleniyordum.

Nathaniel'den Damian'a baktım ve ilk kez bakışlarım ikisinin üzerinde oyalandı. Birden Micah ya da Jean-Claude'un da bizimle İrlanda'ya gelmesini diledim - suçu çözmek ya da fiziksel güvenlik için değil, duygusal güvenlik için. Evlenmek istediğim diğer ikisi olmadan İrlanda'ya gitmek muhtemelen iyi bir fikir değildi. Nathaniel'in Damian'la olan yeni ilişki parametrelerini takıntı haline getirmemesine yardımcı olacak başka birine ihtiyacım vardı, çünkü onun takıntısı kolayca benimkine dönüşebilirdi. Evlenmek istediğimiz iki kadını
bizimle paylaşıyordu ama biri hepimiz için daha çok bir seks arkadaşıydı ve diğerinin hayatının aşkı olan vampir efendisinde birincil bir yeri vardı. Damian'a benim için olduğundan, Nathaniel'in olduğundan çok daha fazlasıymış gibi bakıyorsam, bir tampona ihtiyacımız vardı.

Kalbimi tutmama yardım etmesi için kimi alacağımı bildiğimden oldukça emindim ama Nathaniel'e de yardım edecek birine ihtiyacımız vardı. Domino'ya baktım ve tam aradığım olabilecek başka bir kurt kaplanı tanıdım.

25

Barış görüşmeleri arasında Micah'yı nihayet telefonla aradım.
"Görüşmeler nasıl gidiyor?" diye sordum.

"Henüz kimseyle savaşmak zorunda kalmadık. Herkes hala kansız olabilecek bir çözümden bahsediyor."

"Bu harika. Sen barış görüşmelerine gittiğinde endişelendiğimi biliyorsun."

"Çünkü barışa razı olmadan önce, genellikle biraz savaş isterler," dedi ve sesinde kahkaha vardı, ama bunu komik bulmam için gerçeğe çok yakındı.

"Tehlikeli şeyler için ayakkabının diğer ayağımda olmasından hoşlanmamam ironik," dedim.

"Endişelerini yüksek sesle dile getirmeme konusunda çok iyisin."

"Teşekkürler, tüm bu suçlar konusunda çok iyi davrandın. Yıllardır savaşıyorum ve şimdi şikayet etmek benim için kötü bir davranış olur."

O zaman güldü. "Bir çiftin parçası olmak ne zamandan beri adil?"

"Olmaya çalıştığımdan beri," dedim ve ona küçük bir kahkaha attım, çünkü
istediği şey buydu.

"Hepimiz adil olmaya
çalışıyoruz," dedi. "Gerçekten
öyle."

"Böylece Edward seni İrlanda'ya danışman olarak getirmenin bir yolunu buldu."

"Evet, ama sadece ben değil. Bazı muhafızları da yanımda getirebilirim." "Gerçekten mi? Bunu nasıl başardı?"

"Edward. Neredeyse imkansız şeyler için başvurulacak adam gibi."

"kimi götürüyorsun?" diye sordu.

"Ayrılmadan önce bilmeni istediğim de buydu." "Uh-oh," dedi.

"Ne uh-oh?"

"Yanınızda götürdüğünüz bazı insanlar için mutlu olmamı beklemeyin."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Az önce sesin bana söyledi."

"Beni bu kadar iyi tanımanı seviyorum ve bazen bu biraz rahatsız edici oluyor."

"Bu *ürkütücü* olmaktan daha iyi, ki bir zamanlar tüm bu kişilerarası çift olaylarının böyle olduğunu düşünüyordun."

"O kadar da kötü değildim," dedim.

"Bu tartışmayı gerçekten şimdi mi yapmak istiyorsun? İçeri dönüp daha fazla müzakere için hakemlik yapmadan önce sadece birkaç dakikam var."

"söyledin," dedim ve sadece Nathaniel'le değil, onun sahip olduğu her sevgiliyle nasıl İrlanda'ya gittiğimi açıklamaya çalıştım. Jean-Claude evde kalıyordu ama dedikoduların aksine o ve Micah sevgili değillerdi.

Bir dakika sessiz kaldı, sonra yavaşça şöyle dedi "O halde anladığımı test etmeme izin verin; Nathaniel'i Damian'la kurduğunuz üçlüyü nasıl kontrol edeceğinizi nihayet bulduğu için mi götürüyorsunuz, bu da size bir güç artışı sağlarken Damian'ın da kaçtığı ülkeye geri dönerken kendini daha güvende hissetmesini mi sağlıyor?"

"O kaçmadı. Eski efendisi gitmesine izin verdi."

"Ona yüzyıllarca işkence ettikten sonra öylece gitmesine izin mi verdi?" "Evet."

"Neden?"

"Kendi çarpık yöntemiyle onu önemsediğini ve sonunda onu öldüreceğinden korktuğunu düşünüyor."

"Yani onu kurtarmak için mi gönderdi?" Micah'nın sesi kuşkulu geliyordu. Onu gerçekten suçlayamazdım.

"Damian da öyle dedi." "Sen ne düşünüyorsun?"

"Sanırım güvenliğimizle ilgilenen muhafızlar ve polisin yanı sıra paramiliter bir birim de olacak. Damian'ın eski efendisini şahsen göreceğimizi sanmıyorum."

"Ve siz gerçekten Marmee Noir'ın ölümünün eski efendisine bu kadar güç kaybettirdiğini mi düşünüyorsunuz?"

"Bu mümkün."

"Pek çok şey mümkün, Anita. Nathaniel ve senin neden aniden Damian'dan daha fazla etkilendiğinizi bana tekrar açıklayın."

"Benimle tanıştığında senin dileğinin kendin ve wereleopard'ların için güvenli bir sığınak, bir yuva bulmak olduğunu biliyorsun, benim dileğim de gerçek bir eş bulmaktı, böylece *ardeur* ikimize *de* kalbimizin arzularını verdi."

"Evet."

"Damian bizim seni arzuladığımız gibi birinin onu istedi. Nathaniel, Damian'ın kendisini istemesini ve ona gerçek bir sevgili olmasını istedi. Birçok erkeğin erkek erkeğe ilişkiden korkmasından bıkmış."

"Bana karşı çok sabırlı davrandı; onu sevmemin nedenlerinden biri de bu."

"Senin hakkında bir şey ima etmiyordum, Micah."

"Belki de Nathaniel'in bu kadar uzun süre reddedilmiş hissetmesine neden olduğum için kendimi suçlu hissediyorum."

"Bu sizin kafanızdaki sorun. Bunu düşünmedim ya da ima etmedim, etmeye de çalışmıyordum."

"Bu adil," dedi. "Güç yükseldiğinde ne istiyordun Anita?"

"Daha fazla erkek gerçekten biseksüel olsaydı hayat daha kolay olurdu diye düşündüğümü hatırlıyorum."

"Ve siz Damian'ın bunu iyi karşıladığını mı söylüyorsunuz? Yani, o gerçekten homofobik.
Nathaniel'den önce erkeklerle ilgilenmiyordum."

"İyi görünüyor, aslında ürkütücü bir şekilde öyle. Jean-Claude, Nathaniel'in onu tam anlamıyla büyülediğini düşünüyor."

"Ve sen, çünkü sen de zaman kaybettin."

"Biliyorum."

"Büyü senin üzerinde nasıl çalıştı?"

"Damian'dan hiç kadar etkilendiğimi söylemiştim." "O kadar ki, sen ve Damian'ın birlikte olduğunuzdan emin olmak için başka sevgililer ediniyorsun.
Nathaniel onunla romantik bir ilişkiye girme." Micah'ın

Sesi biraz kuruydu.

"Evet," dedim.

"Fortune, Echo ve Magda, anladığım kadarıyla hepsi Harlequin ve senin sevgililerin."

"Hey, sen de bütün kadınlarla sevgilisin."

"Benim açımdan savunmaya geçmene gerek yok, Anita. Eleştirmiyorum."

"Özür dilerim. Sanırım tüm sevgililerini şehir dışına çıkardığım için kendimi kötü hissediyorum."

"Yapma. Neden hiçbir fareyi alamayacağınızı açıkladınız ve zaten *ardeur*'u besleyebileceğiniz insanlara ihtiyacınız var. Magda ile birlikte onun ustası Giacomo'yu da alıyorsunuz ve onlar sahip olduğumuz en sert savaşçılardan bazıları. Yanına iyi insanlar almanı seviyorum. Nathaniel."

"Nicky de yanımızda olacak. O bizi güvende tutacak."

"Nicky'den asla şüphe duymam. Sen ve Nathaniel için canını verirdi, o yüzden onun da gitmesi benim için sorun değil."

"Jake ve Kaazim, Pride, Dev, Domino, Socrates ve muhtemelen Ethan."

"Bizim için güvenlik görevlisi olarak çalışan kötü insanlar yok, Anita, ve listeyi seni ve seninle seyahat edecek vampirleri beslemeye istekli olanlara göre ağırlıklandırmalısın. Tüm bunları bana açıklamak zorunda hissetmene neden olan şey nedir?
Genelde seçtiğin desteği alır ve gidersin. Benim Bram'i aldığım gibi sen de Nicky'yi alırsın ama bunun dışında ikimiz de bu iş için en uygun kişileri seçeriz."

"Bana Dev ile bir sorunun olduğunu söylemiştin."

"Hayır, Dev Nathaniel, sen ve Jean-Claude ile çıkmaya başlayana kadar fark etmediğim bir sorunum var."

"Dev ve ben gerçekten
çıkmıyoruz." "O iki erkekle de
çıkıyor."

Başımı salladım, göremediğini fark ettim ve "Evet, " dedim. "Ayrıca her ikisiyle de tamamen ve rahat bir şekilde biseksüel
ve ben ."

"Sen ve Nathaniel sevgilisiniz ve Jean-Claude ile arkadaştan daha fazlasısınız."

"Nathaniel'le hâlâ yapmadığım ve onun özlediği şeyler var. Dev'in onunla çıkmasını kabul etmemin nedenlerinden biri de bu. Biz Çok eşli, tek eşli değil, bu yüzden hayatında ona benim verebilecek başka bir erkeğin olması mantıklı ve adil görünüyordu."

"Romantik kararlar verdiğiniz her an mantıklı ve adil olursunuz, Genellikle birilerine çok mantıksız ve adaletsiz olduklarını hissettirirler" dedim.

"Şimdi sen söyle." Bunu bir şaka haline getirmeye çalıştı ama pek işe yaramadı.

"Jean-Claude en azından sen ya da ben olmadan Dev ve Nathaniel ile yatağa girmeyecek."

"Sen onlarla yatağa girmeden Nathaniel'le birlikte olmayacak. Jean Claude, Nathaniel'in erkek erkeğe ihtiyaçlarını benim karşıladığımdan daha fazla karşılamıyordu."

"Bana Nathaniel'in Dev'le beklediğinden daha ciddi olmasıyla ilgili sorunlar yaşadığını söylemiştin, ya da buna benzer bir şey."

"Evet, onun gibi bir şey. Sevdiğim adam için, yatağında bir erkeğin olmasının ne anlama geleceğini tamamen hafife almışım. onunla mümkün olan her şeyi yapmaktan mutluluk duyuyorum."

"Ve Dev, Jean-Claude'un cazibesine Nathaniel kadar coşkuyla karşılık vermemesinden dolayı hayal kırıklığına uğradı," dedim.

"Jean-Claude'un ikisi kadar erkeklerden hoşlandığını sanmıyorum." "Erkeklerden hoşlanıyor," dedim.

"Sadece erkeklerden Dev ve Nathaniel kadar hoşlanmadığını söyledim." "Nathaniel şimdiye kadar gördüğüm en eşit biseksüel insanlardan biri. tanıştık ve Dev de yakın bir ikinci."

"Biraz daha erkek tarafına meyilli," dedi Micah. "Muhtemelen, ama bir kadın olarak yargılamak benim için zor."

"Yeterince adil. Jean-Claude'u Kinsey skalasında nereye koyarsınız?"

"Nerede olmak isterse."

"Bu muhtemelen onun hakkında anladığımızdan daha doğru." "Ben söyledim. Belki de onu anlıyorumdur."

"Onu daha uzun süredir tanıyorsun."

"Dev'i özellikle Nathaniel'in Damian'a çok fazla aşık olmasını engellememe yardımcı olması için alıyorum. Emin olmadığım kısım da bu.

seveceksin."

"Nathaniel'in Dev'e benim rahat edemeyeceğim kadar aşık olmasından biraz endişelendiğimi biliyorsun."

"Evet," dedim.

"Dev sizin altın kaplanınız ve bu sizin için ve Nimir-Raj'ınız olarak benim için inanılmaz bir güç artışı. Senin panwere likantropin ve onun altın kaplan olarak gücünün birleşimi bana bir
siyah bir kaplan olarak ikinci form. İkinci bir dönüşebilmek, kaybedebileceğim dövüşleri kazanmama yardımcı oldu ve sadece korkuttu bu yolculuklarda bizimle savaşacak olan şekil değiştirenlerden bazıları. Panwere, likantropinin en nadir görülen şeklidir. Aramızda neredeyse efsanedirler. Dev'le olan bağlarımız sayesinde kazandığım ekstra güç, kanımı ve bedenimi birden fazla kez kurtardı."

"Ve bu beni çok mutlu ediyor," dedim.

"Ben de," dedi ve sesinde duymaktan hoşlandığım bir gülümseme vardı.

"Dev'e, sana tam olarak söylediğin şeyi yapman için yeterli gücü verirse, ona bir yüzük takacağını söyledin."

"Seninle ve seçtiğin erkeklerle birlikte bağlılık töreninde kurt kaplanı olmak istiyor."

"Elimde olsa seninle, Nathaniel'le ve Jean-Claude'la evlenirdim."

"Yasal olarak sadece Jean-Claude ile evlenebilirsin ve eğer sadece birimizle evlenebiliyorsan bu vampir kral olmak zorunda."

"Sen leopar kralısın."

"St. Louis'in, tüm ülkenin değil."

"gelse üçünüzle de yasal olarak evlenirdim."

"Biliyorum ve bunu takdir ediyorum."

Bir an sessiz kaldım ve neredeyse söylemeyecektim ama sonunda söylemek zorunda kaldım. "Dev'in Nathaniel'in yükselmesini sağlayan erkek erkeğe seks olmadığını biliyorsun, değil ?"

Derin bir iç çekti. "Aptal olduğumu biliyorum. Aptalca davrandığımı biliyorum." "Ben öyle bir şey demedim."

"Nathaniel'in bana Jean-Claude'la yapacağınız gibi gerçekten evlenmemizi teklif beklemiyordum."

"Bir keresinde ikimize de evlenme teklif etmiştin, Micah. Elinden gelse ikimizle de evleneceğini ."

"İkinizle de evlenirim demek istedim, sadece değil."

"Micah, dürüst ol. Elinde olsa sadece benimle evlenirdin, bu yüzden Nathaniel'i sadece onunla evlenmeyeceğin için incindiği için suçlayamazsın."

"Sana aptallık ettiğimi söylemiştim. Sadece o benim ilk erkek . Eğer evlenirsem kendimi hep bir kadınla birlikte görürdüm."

"Birçoğumuz sahip olmamız, sevmemiz, istememiz, gerektiğini düşündüğümüz şeylere takılıp kalıyoruz. Terapi beyaz çit fantezimden kurtulmama yardımcı oldu, çünkü bu fantezi hayatımda işe yaramayacaktı."

"İyi. Dev tarafından tehdit edildiğimi hissediyorum çünkü Nathaniel ile evlenecek."

"Birbirlerinin birincil olarak çalışacaklarını sanmıyorum," dedim.

"Zorunda değiller, Anita. Dev'in Nathaniel'in parmağına yasal bir yüzük takma düşüncesini bu kadar mümkün kılan da bu. İkisi de evlenmek istiyor. Nathaniel bana sordu ve ben tereddüt ettim. Dev Asher'a teklif etti ve reddedildi."

"Asher bu konuda tam bir pislikti. Hepimiz ondan ayrıldık çünkü o tam bir pislikti," dedim.

"Asher'dan ben ayrılmadım. Hiçbirinizin onda gördüğünü ben görmüyorum."

"Asher'ın ince niteliklerini takdir edecek kadar esaretten ve sert seksten hoşlanmıyorsun."

"Hem zindanda hem de gerçek hayatta rol yapmak için kötü davranmakta gerçekten iyi olduğunu biliyorum. Son kısım, ilk kısmın benim için işe yaramamasına neden oluyor."

"İlk bölümü beğenmedin," dedim.

"İkinci kısmı sevmiyorsun," dedi.

"Hiçbirimiz bilmiyoruz, bu yüzden Jean-Claude, Nathaniel, Richard ve ben ondan ayrıldık."

"Anlatılanlara bakılırsa sadece Kane'in sevgilisi olması onu perişan etmiş.

moitié bête," dedi Micah.

"Asher tanıdığım en az tek eşli ve en sapkın biri. Şu anda Kane ile tek eşli olmak zorunda.

tamamen vanilya ve hiç sapkınlık yapmıyor. Tabii ki Asher mutsuz. Kendi cehennemini yarattı."

Micah, "Bazı insanlar eşcinselliğin bir tür olduğunu söyleyebilir," dedi.

"Demek ki *bazı insanlar* yeterince eşcinselle birlikte olmamış, Çünkü onlar da herhangi bir heteroseksüel muhafazakâr ve dar görüşlü olabilirler."

"Benim deneyimlerim sınırlı ve tanıdığım biseksüellerin çoğu da sapık."

"Biseksüeller skalanın her iki ucundan da daha yüksek bir kink seviyesine sahip gibi görünüyor," dedim.

"En azından bizim bildiklerimiz," dedi.

"Yeterince adil, Dev'i evde bırakmamı ister misin?"

"Benim hatam olan bir şey için onu suçluyorum diye bunu gerçekten yapar mısın?"

"Hayır, çünkü Dev çok çekici ve Nathaniel ile aranızdaki bu sorunu daha da kötüleştirmek istemiyorum. Dev'in sürekli bizimle yaşamasını isteyip istemediğimi bilmiyorum. Diğerleri kadar tüm poli grubumuzla iyi ."

"Nicky harika çalışıyor, ama ne Jean-Claude ne de ben onunla bağlılık töreni. Günah çok işe yarar ama ne sen, ne ben, ne de Jean-Claude ona bağlanmayacağız."

"O Jean-Claude için bir yeğen, geri kalanınız içinse bir kardeş-koca."

"Sin'e öyle derim ama Nicky demem."

"Nicky sadece bir aslan, bu yüzden kaplan meselesinde bize yardımcı olmuyor zaten," dedim.

"Kaplan klanı liderlerinin seni klan kaplanlarından biriyle evlendirene kadar rahat etmeyeceklerini biliyorum."

"Efsaneye göre bir kaplanla evlenmezsem, Tüm Karanlıkların Anası ölümden dönecek ve dünyayı yok edecekmiş."

"Kaplanın yasal eşiniz olmasından vazgeçtiklerini ve bir bağlılık töreniyle yetindiklerini bilmek güzel," dedi.

"Evet, onlar için büyük bir şeydi."

"Alay ediyorsun ama bu onlar için gerçekten bir uzlaşmaydı." "Yani

bağlılık töreninin bir parçası olarak bir kaplana ihtiyacımız var. hepimiz bununla yaşamak istiyoruz ve grubumuz bir tanesinde anlaşamıyor."

Micah, "Herkesin diğerlerinin sevgilileri üzerinde veto yetkisine sahip olduğu çok eşliliğin ciddi dezavantajlarından birine hoş geldiniz," dedi.

"Aşıklar, sevgililer, seçimi imkansız kılan şey birlikte yaşama kısmı."

"Anlaştık. Burada biraz daha konuşma zamanının geldiğine dair işaret alıyorum.

İyi uçuşlar. Keşke sizinle gelebilseydim ve hem Nathaniel'in hem de sizin aklınızın Damian'dan uzak kalmasına yardımcı olabilseydim."

"Ben de."

"Seni seviyorum, Anita Blake."

"Seni daha çok seviyorum, Micah Callahan." "Ben seni daha çok seviyorum."

"Seni çok seviyorum."

"Gidip birbirlerini öldürmeye çalışmadıklarından emin olmalıyım."

"İrlanda'ya gitmeli ve birbirlerini öldürmelerini engellemeliyim."

Sonunda bir ses duydum, biri ona alçak sesle konuşuyordu. Gitmesi gerekiyordu, benim de öyle. İkimizin de işi hayat kurtarmaktı ve ikimiz de ileride daha fazla hayat kurtaracağını düşünürsek bir can alırdık. Çoğu zaman bunu ülkemin yasal onayıyla yaptım. Micah düelloda birini öldürdüğünde bu asla yasal değildi, çünkü düellolar insan olsanız da olmasanız da yasa dışıydı.

İnsan.

26

NATHANIEL ve Damian'ı Damian'ın yatak odasında buldum. Neredeyse odayı tanıyamayacaktım. Büyük bir ayna vardı.
banyo kapısını tutan yarım duvarı kaplıyordu. Aynanın antika görünümlü ağır bir çerçevesi vardı ve camı yatakta olup biten her şeyi yansıtıyordu. Nathaniel hem ciddi bir röntgenciydi hem de
Teşhirci; aynalar onun için her iki ihtiyacı da karşılıyor gibiydi. Micah ve benden ortak yatak odamıza bir tane koymamızı istiyordu ama biz direniyorduk. Her sabah kalkıp yansımamı görmek istemiyordum ya da gecenin bir yarısında
yarı uykulu. Şehir dışına yaptığım bir iş gezisinde, davetsiz misafir sandığım için otel odasındaki boy aynasını neredeyse vurduğum bir olay olmuştu. Bu yıllar önceydi, katil avlama ve silah taşıma konusunda yeniydim ama o an çıkmamıştı. Micah da aynayı gerçekten istemiyordu ama
Nathaniel'in yaptığı açıktı ve Damian, iki nişanlısının yıllarca reddettiği bir şeyi yapmasına izin vermişti.

Yatak şimdi çok koyu yeşil bir yatak örtüsüyle kaplıydı ve yastıklar kahverengi, koyu mor ve turuncu tonlarındaydı.
kahverengi alt tonları vardı, böylece hepsi birbirine uyuyordu. Eğer beni bu renk şemasıyla bir mağazaya bıraksaydınız, her şey çoktan yapılmış gibi görünürdü.
kısmen renk körü bir sonbahar aşığı tarafından bir araya getirilmişti, ancak bu magazin açısından mükemmeldi. Kahverengi ve turuncu yeni bir eklentiydi, ancak kendi odamızın mor ve yeşilini yansıtıyordu, ancak bizim tonlarımız daha parlak, daha parlak, daha canlıydı ve bu sessizdi, Yaz çiçeklerinden çok sonbahar yaprakları vardı. Her yerde hâlâ Nathaniel'in dokunuşları vardı.

Nathaniel'in odamızı dekore etmesi için aylarca pazarlık yapmak gerekmişti; bu iki saatten kısa bir sürede gerçekleşmiş olmalıydı. Ya Damian benden daha fazla büyülenmişti ya da bir aşığın dekorasyonu kontrol etmesi için her zaman bu kadar kolay bir dokunuştu. Belki de her şey
Cardinale'in hatası, odanın çoğunlukla onu yansıtmasıydı ve bu da Damian hakkında önemli bir şey söylüyordu. Sadece tam olarak ne olduğunu bilmiyordum.

Yatakta oturuyorlardı, başları Nathaniel'in iPad'inin üzerindeydi. Gülümseyerek başını kaldırdı. "Banyo için internetten yeni havlu bakıyoruz, böylece tüm pembe havlulardan kurtulabiliriz."

"Eğer rengini seviyorsan pembede bir sorun yok,"
dedim. "Ben sevmiyorum," dedi Damian başını
kaldırarak.

Yüzleri birbirine çok yakındı; parlak yeşil gözleri ve lavanta rengi gözleri, süt gibi solgun teni ve Nathaniel'in denese bronzlaşabileceğini belli eden daha koyu solgun teni. Onun yüzü daha genişti
Damian'ınki daha uzun ve dar. Damian'ınki
Nathaniel daha mı güzel? Evet, ama bu bir gülün zambaktan daha güzel olduğunu söylemek gibi bir şeydi. İkisi de güzel çiçeklerdi. Sadece daha yuvarlak, daha dolgun, daha gür bir şey mi istediğinize, yoksa daha zayıf, daha uzun, daha dikkatsiz bir şey mi istediğinize bağlıydı.
resmi gül bahçesi yerine yaz bahçesi. Gülleri zambaklara tercih ederdim, ancak gül bahçenizin biraz daha az resmi ve biraz daha kır evi olmasını istiyorsanız, birbirlerinin yanında iyi yetişirler.

Nathaniel iPad'i yatak örtüsünün üzerine bıraktı ve gözlerimle göz göze geldi; birdenbire dikkatimin nasıl dağıldığını biliyordu, çünkü yıllardır kendisinin beni bu şekilde etkilediğini izlemişti. Bu, Jean-Claude ve Asher yatağımızdayken dikkatimin dağılmasına daha yakındı. Micah ve Nathaniel birlikte mi beni bu kadar aptal yüzlü yapmışlardı? Belki de. Sanki hatırlayamıyormuşum gibiydi.
Odadan çıkıp Jean-Claude'u bulmam ya da bir telefon bulup Micah ile tekrar konuşmam gerektiğini düşündüm. Ama ben . Orada durdum ve Onların güzelliğiyle, onların olasılığıyla içilir.

Odadan çıkacak gibi değildim ama sesimi buldum. "Yatak örtüsü ve yastıkları internetten sipariş etmiş olamazsınız. Gönderilmeleri için zaman yoktu." Sesim biraz boğuk çıkmıştı, bu yüzden boğazımı temizledim, daha kendim gibi görünmeye ve hissetmeye çalıştım.

"Hayır, dışarı çıkıp birkaç şey aldık," dedi Nathaniel.

"Biz mi? Sen ve Damian gün boyunca sadece alışveriş yapmak için mi dışarı çıktınız?" Ben sordum.

"Güneş ışığı artık beni yakmıyor," dedi Damian, o saf yeşil gözleriyle inceleyerek.

"Biliyorum ama yine de onunla dışarı çıkmayı

sevmiyorsun." "Nathaniel benimle birlikteydi," dedi.

"Ve bu seni daha güvende hissettirdi," dedim.

Bir kolunu diğer adamın omuzlarına doladı. Nathaniel başını biraz yana eğdi, böylece kumral saçları ile Damian'ın kızıl saçları, gelgitlerin birleştiği kan rengi denizin iki akıntısı gibi birbirine karıştı. Damian'ın gözleri sanki yaprak rengindeydi.

Nathaniel'in çiçek renkli olanlarını tamamlıyor.

Başımı sertçe salladım ve yere baktım. Halı da yeniydi. Koyu kahverengiydi ve yeşil yapraklar ve sonbahar rengi çiçeklerden oluşan bir desen vardı. Acaba Damian bu halıyı değiştirdiğinin farkında mıydı?

Bir çiçek renginden vazgeçip başka bir çiçeğe geçtim.

Nathaniel sürünerek görüş alanıma girmeden önce yatağın hareket ettiğini duydum, saçlarımın kalın dökülüşünün arkasına saklanamayayım diye yerden bana bakıyordu. O iri leylak rengi gözleriyle bana baktı. İnanılmazdı, çok güzeldi ama gözleri güzelliği egzotik ve gerçek dışı bir şeye, bir orkideye dönüştürüyordu

bir serada yetiştirilmiş. Sıcaklığını ve nemini neredeyse hissedebiliyordum. Onu görmemek için gözlerimi kapattım ve bu daha iyiydi. Bu

hava daha az yakındı. Odadan çıkıp kaçmaya başlamalıydım ama sanki bu beni kurtaracakmış gibi gözlerimi kapattım. Beş yaşımdan beri bu iyi bir strateji değildi ve yatağın altındaki canavarı göremezsem beni yakalayamayacağına inanıyordum. Eğer

Yatağımın altında gerçekten bir şey olsaydı, o zaman da işe yaramazdı.

Nathaniel parmaklarını kolumda gezdirdi, en hafif dokunuşlardı ama gözlerimi açıp o mor bakışlarda boğulmam için yeterliydi. Bundan daha iyiydim, lanet olsun! Vampir bakışlarından nasıl kaçacağımı biliyordum ama o gerçekten bir vampir değildi ve ben de

Beni gözleriyle yakalayabilen bir kurt adamla hiç karşılaşmadım.

Gözlerimi sıkıca kapattım ve düşüncelerimi temizlemeye çalışarak başımı salladım. Kolumu tekrar okşadı ama ben kendimi tutmayı başardım.

Bu sefer gözlerim kapalıydı. Bu oyunu Jean-Claude ile yıllarca oynamıştım. Elbette bu, ona cehenneme gitmesini söylemeyeceğimden emin olmadığı ve bunu kastettiği zamanlardı. Bu onun neleri riske atabileceğini, ne kadar ileri gidebileceğini sınırlamıştı. Nathaniel'in bu tür şüpheleri yoktu.
Birinin sizi kesinlikle sevdiğine inanmak kadar hiçbir şey size cesaret veremez.

Parmaklarını tekrar kolumda gezdirdi ve bir başka el diğer yanımda onu . Gözlerimi açmamı sağladı. Nathaniel hâlâ önümde diz çökmüştü ama Damian da yanımda diz çökmüştü.
Şimdi de o. Nathaniel sol kolumu okşarken, onun eli de sağ kolumu okşuyordu. İtiraz etmek için ağzımı açtım ama emin değildim.
Neyi protesto ettiğimi. Zaten hepimiz sevgiliydik ve pilot Jean-Claude'a, o da bana kalkıştan önce birkaç saatimiz daha olduğunu bildirmişti.

Nathaniel sanki düşüncelerimi okumuş gibi, "En azından
Uçağa binmemize iki saat daha var. Seks yaptık, ama sen *ardeuru* beslemedin, çünkü ben nasıl yapılacağını bilmiyordum."

"Jean-Claude keşke Rafael burada olsaydı da gitmeden önce onun aracılığıyla tüm fareleri besleyebilseydim" diyebilmek için sesimi temizlemek amacıyla öksürmek zorunda kaldım.

"Rafael seni beslemek için zamanında gelemeyecek," dedi, yüzünü benimkine yaklaştırabilmek için dizlerinin üzerinde yükselerek.

Ona doğru yarı eğik durmamak için .

Damian eğilip dudaklarını koluma değdirdi, öpücük bile denemeyecek kadar narindi. Bu beni ürpertti ve sanki üşüyormuşum gibi kollarımı kendime sardım ama beni ürperten soğuk değildi. Dışarı çıkmalıydım, gitmeliydim... şimdi.

"Bırak da yemeğin biz olalım," dedi Damian ve ben birden sanki daha önce hiç görmemişim, yüzünün ne kadar güzel, ne kadar ... olduğunu hiç fark etmemişim gibi gözlerinin yeşiline bakmaya başladım.

Başımı biraz daha kuvvetle salladım ve ikisinin arasında kalmamak için iki adım geri attım. "Ben gidiyorum...
bir yerde . . . başka bir
yerde." "Neden?"
Nathaniel sordu.
"I . . . Yine bana büyü yapmaya çalışıyorsun."

"Biz nişanlıyız. Yasal olarak birden fazla eş alabiliyor olsaydınız evlenirdik. Seni daha önce yapmadığımız bir şeye zorlamaya çalışmıyorum. Uçağa binmeden önce *ardeuru* beslemelisin. Havada yüzlerce mil beslenmeyi riske atamazsın."

"Çok gergin olurdum," dedim.

" da kontrolden çıkma ihtimalinin daha yüksek olduğu anlamına geliyor, daha az değil."

"Bu da ne demek oluyor?" Beni onun çok makul sesinden korumak için biraz öfke çağırmaya çalıştım ve ikisi
Bana çok yakın diz çöküyorsun.

"Ya uçakta kontrolünü kaybettiysen ve bu herkese yayıldıysa?"

"Sadece bir kez böyle kontrolümü kaybettim ve o da
Eski vampir konseyi bizimle dalga geçiyordu."

"Acil durumlar olur, Anita; *ardeur*'u bunlardan biri haline getirmeyelim."

"Bu hiç sana göre değil, Nathaniel."

"Belki de benim gibi konuşuyorsun," dedi Damian. "İrlanda'ya dönmeye korkuyorum ama senin için bunu yapacağım."

"Bunu benim için yapmıyorsun. Polisin hayat kurtarmasına yardım etmek için yapıyorsun."

"İstediğinize inanabilirsiniz ama sadece Edward isteseydi gitmezdim. Gidiyorum çünkü efendim gitmemi istiyor ve leoparım da elimi tutmak için benimle geliyor. Hayat kurtarmaya yardım etmek ve varlığım boyunca yaptığım bazı şeyleri telafi etmek istiyorum ama senin için gidiyorum Anita."

"Benim için gitme" demek istedim*. Kendin için git*, demek istedim ama fikrini değiştirmesinden korkuyordum ve ona ihtiyacımız vardı. "Buna ne diyeceğimi bilmiyorum, Damian."

"Bizimle sevişeceğini söyle. Yemeğiniz olmamıza izin vereceğinizi söyleyin."

Bir konuda haklıydılar; uçağa binmeden önce beslenmem gerekiyordu ama bir unutuyordum. Önemli bir şeydi. Nathaniel'in parmakları tişörtünün kenarıyla oynadı ve kumaşı yavaşça kaldırarak karın kaslarının düzlüğünü her seferinde bir santim ortaya çıkarmaya başladı.

Bir adım geri gittim. Eğer , gitme vakti gelmişti ama neden gitmek istiyordum ki? Nathaniel'i seviyordum. Düzenli olarak seks yapıyorduk. için bir neden yoktu, öyleyse neden kaçmak istiyordum? Bu

sanki gerçekten ihtiyacım olan bir şeyi unutuyormuşum gibiydi.
Hatırla. Unuttuğum her neyse, bunun iyi bir fikir olmamasının nedeniydi, ama hayatım boyunca bunu düşünemedim, sadece bir şey olduğuna dair rahatsız edici bir his vardı.

Gözlerimi kapattım ve onları izleyememek için arkamı döndüm. yavaşça gömleklerini çıkarıyorlardı. "Unuttuğumuz bir şey var," diyebildim, "önemli bir şey."

"Sadece senin için hazırladığımız gösteriyi kaçırıyorsun."
Nathaniel, içinde hiç olmadığı kadar bal olan bir sesle şöyle dedi
Hatırladım, sanki sözleri kalın, tatlı çizgiler halinde tenimden aşağı damlayabiliyordu.

"Bu yanlış. Güç konuşuyor. Bize önemli bir şeyi unutturuyor. Şu anda beslenmememiz için bir neden" dedim.

Nathaniel, "Arkanı dön Anita, lütfen," dedi.

Bunu yapmaya başladım ve ellerimi yumruk yaparak kendimi tutmak zorunda kaldım.

"Hayır, Nathaniel, o haklı. İkimiz de yeni gücün sarhoşuyuz.
İlk aşık olduğunuz zamanki gibi. Bazı şeyleri unutturur."

"Ne tür şeyler?" Nathaniel sordu, sesi daha normal çıkıyordu.

"Her türlü şey," dedim.

"Önemli şeyler," dedi Damian.

Gözlerimi açtım ve temkinli bir şekilde onlara döndüm. İkisi de gömleksizdi, bu da yardımcı olmadı, bu yüzden gözlerimi tekrar kapattım. Tek yapmak istediğim yanlarına gidip o çıplak tene dokunmaya başlamaktı.

"Herkes derin bir nefes alsın, topraklansın ve merkezlensin," dedim gözlerim hâlâ kapalıyken. Kendi tavsiyelerime uymaya çalıştım ve bunu olması gerekenden çok daha zor buldum. Kendimi nasıl kontrol edeceğimi biliyordum.
Nefes almak ve bunu kontrol ettiğinizde nabzınız ve kalbiniz de onu takip etmek zorundaydı. Ya her şey hızlanır ya da hiçbir şey . Tüm bunları biliyordum ama yine de nabzımı boğazımda hissedebiliyordum.

Damian, "Seninle İrlanda'ya gidiyoruz," dedi.

"Plan bu," dedim hâlâ hafif nefes nefese olan bir sesle. "O zaman bizi

orada yiyecek olarak tutmanız gerekecek. Eğer bizden beslenirsen şimdi, en az yirmi dört saat, belki de kırk sekiz saat boyunca size bir faydamız olmayacak. İki gün boyunca başka yiyecekler bulmak zorunda kalacaksınız."

"Nicky'yi alıyoruz," dedi Nathaniel.

"Savaşma yeteneğini tehlikeye atmadan onu iki gün boyunca tek başına besleyemez."

"Domino'yu alıyoruz."

"O sadece acil durum yemeği. O artık benim sevgililerimden biri değil, unuttun mu?" Dedim.

"Fortune, Echo ve Magda gidiyor," dedi Nathaniel. "Bu doğru,"

dedi Damian ve sesi daha az emin geliyordu. "Ben de Dev'i götürmeyi düşünüyorum," dedim.

Nathaniel, "Gördün ? Bir sürü yiyeceği olacak," dedi.

"Ama gömleklerimizi çıkarmaya başladığınızda bunu düşünmüyordunuz."

Odadaki enerji artık daha sakindi; tekrar düşünebilirdim. Nathaniel her ne yapıyorsa durmuştu. Damian onun başka şeyler hakkında çok fazla düşünmesine neden olmuştu. Kendini tutmak zordu. İlişki sorunlarını düşünmek zorunda kaldığınızda sihir yapacak kadar saf bir konsantrasyon. Belki de bu yüzden tarih boyunca pek çok büyük cadı ve büyücü hiç evlenmemiştir?

"Özür dilerim, Anita. Damian. Haklısın. İrlanda'ya giden sadece iki sevgili olsaydık, yine *de* üçümüzün birlikte sevişmesini ve *ardeur'u* beslemesini isterdim. Bunu daha önce hiç yapmadık ve Anita ve ben bunu başka yaptığımızda çok heyecan verici olduğunu biliyorum."

"Bunu dört gözle bekliyorum," dedi Damian, "ama bu gece değil. Bizimle seyahat etmeyen birinden beslenmeli."

Onlara baktım ve hala üstsüz ve cehennem kadar yakışıklı ya da belki cennet kadar yakışıklı - evet, bu kulağa daha iyi geliyor - görmek için nefislerdi ama o kadar ezici değillerdi

O kadar güzeldi ki onlara hemen şimdi sahip olmalıydım. Dürtü gitmiş, yerini Nathaniel'e duyduğum, nefes almak gibi neredeyse sabit olan her zamanki arzum almıştı.

Damian'a baktığında o kadar güçlü değildi ama kesinlikle oradaydı.

"Daha önce hiç bu kadar güç elde etmemiştim. Eğer dikkatli kullanmak isteyeceğim." Nathaniel kaşlarını çatıyordu.

"Sana söyledim, bu aşık olmak gibi bir şey, yeni bir ilişkinin enerjisi seni neredeyse bunaltıyor ama çok iyi hissettiriyor."

"Yani NRE yerine NME mi?" diye sordum.

"NRE'nin yeni ilişki enerjisi olduğunu biliyorum ama NME nedir?" Nathaniel sordu.

"Yeni metafizik enerji," dedim.

Sırıttı. "Hoşuma gitti ve doğru, özellikle de yeni büyüm seks ve aşk üzerine kurulu gibi göründüğü için, ama Yeni
Metafizik yerine Büyülü Enerji."

Damian, "Şehvet ve aşk Belle Morte'un soyunun en iyi yaptığı şeydir," dedi.

"Şehvet Belle Morte'un çizgisidir," dedim. "Aşk Jean-Claude'un Kendi soyu olacak kadar güçlendiğinde ona güç eklendi."

Damian başını salladı. "Bu doğru. Bu enerjide Belle Morte'un sunduğu her şeyden daha yumuşak bir güç var."

"Aşk, şehvetten daha yumuşak bir enerji midir?" diye sordum.

Bunu düşündü ve sonunda gülümsedi. "Hayır, hayır, sanırım öyle değil."

"Aşk en zor şeydir," dedi Nathaniel. "Sadece seks çok daha kolay."

Ona bir bakış attım.

Bana gülümsedi. "Biriyle yatmakla onunla gerçekten yatmak arasındaki fark gibi. Seks yapmak kolaydır
Biriyle yatmayı öğrenmeye kıyasla." Güldüm. "Tanrım,
gerçek bu."

"Aşk, ilk birkaç kez aynı yatakta bir gece uyumaktan bile daha zordur. İkisi de çabaya değer ama yine de gerekir."

"Seks için de çalışmalısın," dedim. Bana
bakma sırası ondaydı.

"Yani, hepimiz birbirimizle daha iyi anlaşıyoruz, çünkü herkesin nelerden hoşlandığını ve kimin hangi becerilere sahip olduğunu biliyoruz."

"Çok fazla çalışmam gerektiğini düşünmüyorum," dedi.

Tekrar güldüm. "Gerçek beceriler hakkında gerçekten tartışamam. Bizi durduran duygusal sorunlardı."

Başını salladı, artık gülümsemiyordu.

Damian, "İkinizle de nelerden hoşlandığınızı bilecek kadar birlikte olduğumu sanmıyorum," dedi.

Nathaniel ona baktı. "Bunu düzelteceğiz."

Damian utanmaya başladı ve sonra bir sakinlik geldi. Kendine gelir gibi oldu ve elini Nathaniel'e uzattı. "Evet, öyle yapacağız."

"Bu konuda daha sakin olmasına yardımcı , değil mi?"

Nathaniel başını salladı ve vampirin elini kendi elinin içine aldı. "Tıpkı az önce güç yolculuğumu atlatmama yardım ettiği gibi."

"Birbirimize yardım etmemiz gerekiyor," dedi Damian.

"Birlikte daha güçlü olmamız gerekiyor," dedi Nathaniel.

El ele tutuşmuş onlara baktım ve Damian'ın itiraz etmesini bekledim, ama memnun görünüyordu.

"Birlikte daha güçlü olmak ideal olandır," dedim. "Artık öyleyiz," dedi Nathaniel. "Öyleyiz," dedi Damian ona gülümseyerek. "Sanırım öyleyiz," dedim.

Nathaniel bana baktı ve yüzünde daha önce hiç görmediğim yeni bir kararlılık vardı. Bana kendi ifadelerimden birini hatırlattı. Üçlü birliktelikte yaptığınız şeylerden biri de birbirinizin yeteneklerini, anılarını ve kişiliğini paylaşmaktı. Daha önce üçümüz arasında hiç böyle olmamıştı ama Jean-Claude, Richard ve benim aramda hep böyle olmuştu. Richard bana miras kalmıştı
Öfke, Jean-Claude benim acımasızlığım; Jean-Claude'un kan açlığını ve Richard'ın et arzusunu almıştım. Gerçekten gitmek istemiyordum. ama istediğim şeyin gerçekten önemli olacağından emin değildim.

"Git *ardeur*'u besleyecek birini bul, Anita. Biz havlu alışverişine devam edeceğiz. Sipariş verirsek biz İrlanda'dan dönene kadar burada olurlar," dedi Nathaniel.

Onları internette nevresim alışverişi yaparken bıraktım ve seks yapabileceğim birini bulmaya ve ancak çok yakın ve kişisel bir ilişkiyle tatmin edilebilecek metafizik açlığımı doyurmaya gittim.
etkileşimler. *Ardeur*, Jean-Claude'dan miras aldığım diğer bir şeydi. O bir karabasandı, şeytani değildi, sadece kanın yanı sıra şehvetle de beslenebilen bir vampirdi. Artık onun karabasanı için bir succubus'tum.

Hayır, gerçekten bir daha kimseden metafizik sürprizler miras almak istemedim.

27

Metafizik sarhoşu olmadığım için Jean'ı bulmaya gittim.
Claude'a. Ona olanları anlatmak istiyordum ve eğer evde bıraktığım biriyle son bir görüşme yapacaksam, bunun o kişi olmasını istiyordum. Onu. Yatak odasında tanımadığım bir adamla konuşuyordu. Adamın üzerinde sıradan kahverengi bir iş kıyafeti, elinde bir pano ve kalem vardı. Jean-Claude ilk bakışta beyaz bir takım elbise giymiş gibi görünüyordu.
Düğmeli iş gömleği ve siyah pantolon, ancak pantolon vücuduna yeterince iyi oturmuş ve sıkıydı.
diz boyu siyah çizmeler. Gülümseyerek elini bana doğru uzattı. "*Ma petite*, özel yatak yeniden yapılıp bize gönderilinceye kadar geçici bir yatak ayarladım."

Elini elime aldım ve öpüşebilmemiz için beni vücuduna doğru çekmesine izin verdim. Parmak uçlarımda yükseldim, boştaki elim beni karnına sabitledi, bu da bana gömleğinin düğmelerini okşamak için bir bahane verdi. Düğmeler neredeyse gözleri kadar koyu platin ve safirle kaplıydı, öyle ki mücevherler bir an parlak mavi, bir an sonra siyah görünüyordu. Gömleği ilk gördüğümde onların düğme olduğunu sanmıştım ama düğme kılıflarıymış, böylece onları kendi yaptırdığı düğmelerle değiştirebiliyormuş.
yakut ve altın. Takım elbise görünümündeki tek değişiklik düğme kapakları değildi. Gömleğin Fransız manşetleri çok genişti ve
Kalın ve keskin bir şekilde arkaya döndü, bildiğim herhangi bir modadan çok daha fazla manşet, ancak ışıltılı platin içine yerleştirilmiş başparmağı kadar büyük safirlerle kol düğmelerini alacak kadar geniş olmalıydı
ve elmaslar. Evet, diğer düğme kılıflarıyla uyumlu bir dizi yakut ve altın kol düğmesi vardı.

Beni kısaca elinde pano olan adamla tanıştırdı.
En kısa zamanda iki büyük boy yatak getireceğine söz verdi. El sıkıştılar; bana hiç tokalaşmak için elini uzatmadı, ama bunun olacağı günler geçmişti. Ayrıca ellerim Jean-Claude'un belinde meşguldü; tüm o el sıkışmalar sırasında ellerimin bir yere gitmesi gerekiyordu.

Kapıdaki bir nöbetçi adamın çıktığını gördü ve kapıyı kapattı.
sorulmadan arkalarına geçtiler. Yeni çocuklar antrenman yapıyorlardı.
daha iyi ve daha iyi. Bazılarımız savaşma ve koruma konusunda çok iyiydiler, ama nasıl savaşacaklarını bilemiyorlardı.
Eve girip çıkan ve sadece su tesisatını tamir etmek için orada olan birine eşlik etmek gibi. Bizim için iyi bir koruma olmak bazı açılardan fedai olmaya daha yakındı; kapıyı nasıl kullanacağınızı da bilmeniz gerekiyordu.

Kollarımı ona biraz daha sıkı sardım, o masmavi gözlerine gülümsedim ve "'Güle güle, başka bir ülkeye gidiyorum' seksi istiyorum, lütfen" dedim.

Güldü, ondan çok nadiren duyduğum, yüzden çaba sarf ettiğim o şaşkın meleme sesi. Bana sıkıca sarıldı, yanağımı göğsüne bastırırken saçlarımı okşadı.

"*Ma petite*, böyle büyüleyici bir teklifi nasıl geri çevirebilirim?"

Yüzünü tekrar görebilmek için başımı yeterince hareket ettirdim. Yüzü hâlâ kahkahalarla aydınlanıyordu ve bu beni daha da çok gülümsetti. "Seni özleyeceğim."

Yüzü neredeyse bir insanınki kadar yavaş ayıldı, ama dürüst olmak gerekirse, yaşlı vampirler şaşkın ifadeleri sürdürmekte zorlanırlar. Eğitimini aldıkları şeye geri dönme eğilimindedirler.
kendilerini nötr bir şekilde ifade etmeleridir. Eskiden onların üzerinde güç sahibi olan vampirlerle tanışana kadar bu durum kafamı karıştırmıştı.
Hepsi. Herhangi bir duygu onlara karşı kullanılabilirdi ve muhtemelen de kullanılırdı. Polislerin arkasına saklandıkları nötr bir yüzleri vardı. Kimse bu tür bir saklanmayı yaşlı vampirler kadar iyi yapamazdı, ama o zaman daha fazla pratik yapmış olurlardı.
çoğu insan polisten daha fazla.

"Ben de seni özleyeceğim, *ma petite*." Eğildi ve öpücüğü karşılayabilecek kadar yükselebilmem için kollarını gevşetmek zorunda kaldı. Denedim

Öpüşmeye daha fazla vücut dili kattım ama dikkatimizi fazla dağıtamadan geri çekildi. "Bugün henüz yemek yemedim, *küçük* hanım."

"Ben de," dedim ve onu öpmeye geri dönmeye çalıştım.

Başını uzanamayacağı bir yere kaldırdı ve "Seninle sevişmeden önce kan almalıyım" dedi.

"Kan almanız ön sevişmenin bir parçası olabilir. Bundan zevk alıyoruz."

Gülümsedi, sonra başını salladı. "Ne yazık ki, *ma petite*, inanıyorum ki Değerli kanınızı sizinle birlikte seyahat edecek üç vampir için saklamalısınız. Böyle bir durumda İrlandalılardan beslenmeyi göze alamazlar."

"Damian da neredeyse aynen böyle söyledi." "Çok bilge biri oldu."

İçimi çektim ve birden kendimi o kadar da seksi hissetmemeye başladım. "Aslında, hem evet hem hayır."

Küçük bir kaş çattı. "Bu durumda evet ya da hayır ne anlama geliyor?"

Ona ne olduğunu anlatmaya başladım, sonra fark ettim ki zamanı boşa harcadım. Aramızdaki bağı biraz daha açtım; eğer benimle birlikte hatırlayabileceği anıları düşünürsem. İlk tanıştığımızda bu tür şeyler yapmaya başladığımda, seçilmiş anılar verecek kadar iyi değildim, ama pratik yapmak daha iyi hale getiriyor. Ne olurdu dakikalar sadece saniyeler sürdü.

"Görünüşe göre yavru kedimiz bir kediye dönüşmüş," dedi. "Nathaniel'i mi kastediyorsun?"

"Oui."

Başımı salladım. "Öyle de denebilir."

"Damian yeni güçlerini kontrol etmene yardım edecek."

"Evet ve sanırım Nathaniel bu noktadan sonra onlara karşı daha temkinli davranacak."

"Sanırım haklısınız."

Yüzünü inceledim. "Tam olarak emin değilsin, yoksa işaretleri tekrar sıkıca kapatmazdın. Ne düşündüğünü bilmemi istemiyorsun."

"Nathaniel'in yeni büyünün aklını başından almasından endişe edip etmediğimi soruyorsanız, elbette ediyorum, ancak birbirimize güvenmeliyiz.

Çünkü bizler, tek tek halkalardan oluşan bir yığın olmaktan ziyade birlikte daha güçlü olan bir zincirin halkaları olarak inşa edildik."

"Ne derler bilirsiniz: Zincir ancak en zayıf halkası kadar güçlüdür."

"Nathaniel'in zayıf halkamız olduğuna inanıyor musunuz?"

Bir an düşündüm, sonra başımı salladım. "Hayır. Hayır, istemiyorum."

Gülümsedi. "Güzel. Kedimiz artık pençelerini büyüttüğü için ondan şüphe etmeyin ama hepimize getireceği ekstra güç için sevinin."

"Bir şey bize daha fazla güç getiriyor diye, bu onu doğru yapar mı?"

"Her zaman değil, ama güç genellikle elde edilen faydalar ile riske atılan tehlikeler arasında bir dengedir."

"Anladım."

"Güzel, ama uçağa binmeden önce *ardeur*'u beslemeniz gerekiyor, *ma petite*."

"Kan bağışı yapamazsam, biraz fast food bulabilir misin?"

Gülümsemesi aydınlandı. "Çok uzun zamandır yemeğimi yakalamak zorunda kalmamıştım, *küçük* hanım."

Kaşlarımı çattım, kendimi tutamadım ve tekrar gülümsedim. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Biliyorum ama bana kanını sunan herkes fast food'dan çok daha fazlasını hak ediyor."

"Katılıyorum, ama gitmeden önce seninle sevişme şansını kaybetmek istemiyorum."

"Ben de bilmiyorum ama cevabı basit: Ön sevişmemizin bir parçası olabilecek bir kan bağışçısını dahil ediyoruz, böylece beslenme hala seksin bir parçası oluyor."

"Yani biri sana kan bağışlayacak ve benim için *ardeur*'u besleyecek mi?"

"Oui."

"Aklında kim var?"

28

Aklında NICKY vardı; bu benim işime yaradı, bu yüzden gardiyanlardan birini onu bulması için gönderdik. Sonra cep telefonlarımız olduğunu fark ettim. O
"Ne yapıyorsun, *ma petite*?" diye sordu. "Nicky'ye
mesaj atıyorum."
"*Hayır, ma petite*, bu kadar hassas bir şey için yüz yüze olmalı."
"Nicky o kadar da resmi bir adam değil," dedim.
"O size aşık, *ma petite*, ama benimle birlikte değil. Ayrıca bana kan bağışında bulunmak için çok yeni bir gönüllü. Gücendirmektense aşırı istekli olmayı tercih ederim."
Ona kaşlarımı çattım. "Ya tüm bunlar Nicky'den daha fazla hoşlandığın anlamına geliyor, bu yüzden onu mahvetmek istemiyorsun ya da
farklı bir nedenden dolayı onu rahatsız ediyor."
Gülümsedi. "Ona aşıksınız, *ma petite*, ve henüz hepimizle birlikte daha büyük bir bağlılık törenine dahil olmayı talep etmedi. Nicky'nin sana zorluk çıkarmamasına çok değer veriyorum.
bu konuda."
"Kurt kaplanların çoğu gibi mi demek istiyorsun?"
Ben sordum. "Evet, öyle."
Sprint yüzmek için yeterince hava almaya çalışıyormuşum gibi iki kez iç çektim. "Sorun şu ki, hepimiz dahil edeceğimiz bir kurt kaplanı konusunda anlaşamıyoruz."
"Mephistopheles çok sevimli olduğunu kanıtlıyor."
"Evet, Dev herkesle daha iyi anlaşıyor." "İkna olmuş gibi görünmüyorsunuz, *küçük* hanım."
Sarılmayı bıraktım, çünkü ona bu kadar yakınken bazen düşünmek zor oluyordu. Odada biraz volta atmaya başladım.

açıklamaya çalıştı. "Mephistopheles-Dev- pek çok açıdan harika biri. Onun aslında biseksüel olmasına değer verdiğini biliyorum, yani o hem senin hem de benim sevgilim."

"O da Nathaniel'in yatağında."

"Evet ve onunla her şeyi yapıyor, Micah'nın hala tam olarak anlayamadığı şeyler de dahil."

"Micah'nın daha önce hiç erkek sevgilisi olmadı, *ma petite*. Alışması biraz zaman alabilir."

"Benim için kadınlarla öyle olduğunu biliyorum." Sonra anladığımdan daha fazlasını söylemiş olabileceğini fark ettim ve ona "Her zaman biseksüel değildin, değil mi?" diye sordum.

"Sarhoş keşifler olmuştu ama sanırım artık buna heteroflexible diyebilirim."

"Belle Morte'un mahkemesine götürülmeden önce başka bir adamla sınırı aştınız mı?"

"Hayır, yapmadım."

Ona göz kırptım. "Kahretsin, Asher senin ilk erkeğin, erkek sevgilindi, değil mi?"

Jean-Claude başını salladı, sonra yüzünü göremeyeceğim şekilde başka bir tarafa baktı, bu da ellerini kontrol edebileceği konusunda kendine güvenmediği anlamına .
ifade. Kendini bu şekilde kontrol edememesi inanılmaz derecede nadir görülen bir durumdu.

"Tanrım, Jean-Claude, özür dilerim. Bilmiyordum."

Yüzünü hâlâ başka tarafa çevirerek konuştu. "Neden üzgün ki, *küçük hanım*?"

"Yüzyıllar boyunca Asher'ın kıskançlığına ve öfke nöbetlerine neden katlandığınızı çok iyi açıklıyor. Aynı zamanda açıklıyor. İlk sevgiliniz, siz onu geri almak için yeterli terapiyi alana kadar kalbinizden bir parça alır."

Sonra güldü. "Ah, *ma petite*, romantizm ve pratikliğin böyle bir karışımı - her ikisini de eşit derecede iyi yapmanıza çok değer veriyorum."

"Belle'in her ikisinde de çok iyi olduğunu bilecek kadar anılarınızı paylaşıyorum."

"Ama o bana hiçbir zaman senin gibi aşık olmadı. Yatak odasında ve yönetim kurulu odasında dilediğim her şey olabilecek ikinci bir kadın bulmak, bulabileceğimi düşündüğümden çok daha fazlasıydı."

"Ayrıca gerçek bir fiziksel kavgada Belle'den daha iyiyim."

Bana döndü ve gülümsedi; saklamaya çalıştığı duygu her neyse, bunu başarmıştı. "Belle yumruklaşmaya başvurmayacak kadar güçlüydü."

"Ben çifte tehdidim. Kıçınızı metafizikle tekmeleyeceğim ve sonra da sadece kıçınızı tekmeleyeceğim."

Güldü ama bu onun kontrollü gülüşüydü.
uzun süre onun gerçek kahkahası olduğunu düşündüm. Şimdi bunun bir tür alıştırılmış kahkaha olduğunu biliyordum, neşe ya da mizah gösteren bir kahkaha, ama o
şakayı anlamamış olsa bile, istediği zaman ortaya atabilirdi. Belle Morte'un sarayının bir parçası olmak için şakalara gülmesi ve
başka şeylerden iğrenme.

"Bu doğru: sen aşık olduğum ilk savaşçısın,
ma petite."

"Seni ve Asher'ı kılıç talimi yaparken gördüm. Bu sayılmaz mı?" "Bir

hanımefendiyi etkilemek için yapılan türden pratiklerde iyidir ya da Bir delikanlı, ama gerçek bir dövüşte duygularının bilgisini bastırmasına izin verme eğilimindedir ve kılıç işi hassasiyet ve kontrolle ilgilidir."

"Tüm dövüşler hassasiyet ve kontrolle ilgilidir," dedim.

Başını salladı. "Bunun çoğu savaş için doğru olduğunu kabul ediyorum ama hepsi için değil. Kontrol edilemeyen öfke sayesinde kazanılan savaşlar gördüm. En azından
Doğru anda savaşın gidişatını değiştirebilir ve etrafındaki herkes pes ettiğinde güç gösterebilen savaşçının etrafındakilerin cesaretini yenileyebilir."

"Katılıyorum, ancak gerçek savaş, yaptığım şeyin henüz gerçek savaş olarak nitelendirilebileceğini sanmıyorum."

"Bunu tanımlamak size düşer *küçük* hanım, ama Asher'ın öfkesi onu kavgada her zaman yalnız bırakırdı. Aşık olmakta bir dövüşçü olmaktan çok daha iyiydi."

"Yatakta harika ama ilişki kısmında berbat."

"Dediğiniz gibi ilişki konusunda hiç de kötü değil ama anladığım kadarıyla iyi olduğu kısımları benim kadar görmemişsiniz."

"Onunla tek bir randevuya bile çıkmadım."

"İkimizle de çıktın."

"Lütfen, beni bir daha operaya götürme."

Güldü, ama yine o dikkatli gülüştü, duyması hoştu, ama yine de kamuflajdı.

"Asher artık yüksek kültür olarak adlandırılan şeyi senden daha çok seviyor."

"Tchaikovsky'nin *Uyuyan Güzel*'inin tamamı bende kendime zarar verme isteği uyandırdı ve ben baleyi sevdiğimi sanıyordum."

"Çoğu insan tanınmış balelerden seçmeleri sever ama zaman için ne kadarının kesildiği hakkında hiçbir fikri yoktur."

Tamamen kültürsüz olduğumu kabul etmek zorunda kalabilirdim ama kapının çalınması beni kurtardı. Kim olduğunu sormaya başladım ama tam sormayı düşünürken Nicky'nin kapının diğer tarafında olduğunu hissettim,
ve . . . Cynric.

"Sin neden onunla birlikte?" Yüksek sesle sordum.

Jean-Claude, "Bilmiyorum," dedi ve "İçeri gel, Nicholas," diye seslendi.

Kapı açıldı ve Nicky'nin geniş omuzları içeri girerken kapıyı doldurdu, ama Sin ikisinden daha uzun olduğu için kafasının üzerinde birkaç santim siyah saç vardı.

"Sana daha önce de söyledim Jean-Claude, sadece Nicky. Hiçbir şeyin kısaltması değil."

"Üzgünüm Nicky, ama bu senin dönüştüğün adam için çok küçük bir isim gibi görünüyor."

Omuz kaslarının izin verdiği ölçüde omuz silkti. "Anne tarafından büyükbabamın adı Nicholas'tı.
Anneme de onun ardından Nicole adını vermişler, bana da ikisinin ardından Nicky adını . Hazır konu açılmışken söyleyeyim, Nathaniel'in erkek çocuğuna ölen kardeşinin adını Nicholas koymak istediğini biliyorum ama ben istemiyorum."

"Hangi çocuğa isim vereceğiz?" diye
sordum. " şimdi yaptın," dedi Cynric.

Jean-Claude, "Sin, seni görmek her zaman çok güzel ama Nicky ile konuşmamız gereken kişisel meseleler var," dedi.

"Nathaniel'in bebek isimleri seçtiğini mi söylüyorsun?" Ben sordum.

Nicky, "Bebek ateşi olduğunu biliyorsun," dedi.

"İsim seçmek bebek ateşinden biraz daha fazlasıdır," dedim.

"Nathaniel bir aile istiyor Anita, bunu biliyorsun," dedi Sin.

"Evet, eğer hamile kalabilseydi bunu konuşabilirdik ama ilişkimizdeki tek rahim ben olduğum için böyle bir şey olmayacak."

"Artık tek kız sen değilsin," dedi Sin.

Ona baktım, doğurmayı kabul etmediğim bir bebeğe isim seçtiği için Nathaniel'e kızmaya hazırdım ama herhangi bir hedef işimi görebilirdi. "Bu da ne demek oluyor?"

"Yani Nathaniel bebek istediğinden bahsettiğinde, Fortune geçen sefer oradaydı ve istekli olabileceğini söyledi."

"Nathaniel'in bebeğini doğurmak için mi?" Ben sordum.

"O kadar ileri gitmedi ama hiç bebek sahibi olmadı ve Echo'yla kendilerini yeterince güvende hissederlerse bunu düşünebilir, hepsi bu." Sin ellerini küçük bir itme hareketiyle uzattı.

"Sanırım onunla bebekler hakkında uçakta konuşacağım," dedim ve gerçekten kızgındım ve başka bir duygu da . Nathaniel'in başka bir kadından bebek sahibi olma düşüncesinin beni çok rahatsız ettiğini fark ettim. , ben üremiyordum!

"Kavga çıkarmak istememiştim, Anita. Sanki bebeklere itirazınız hamile kalmakmış gibi konuştunuz. Poli grubumuzdaki diğer kadınlardan birinin hamile kalmaya istekli olduğunu bilmek sizi kızdırmak yerine işleri çözecektir," dedi Sin.

"Şey, hiçbir çözmedi," dedim ve sesim kızgın geliyordu. Lanet olsun! o.

"*Ma petite*, tartışmak için vaktimiz yok, eğer uçağa binmeden önce beslen."

"Ayrıca, çocuk haklı," dedi Nicky. "Eğer tek itirazın hamile kalmak için başka birine ihtiyaç duymak olsaydı, bu sorunu çözerdi." Beni izliyordu ve bunu yapma şekliyle ilgili bir şey, tam olarak benim hissettiklerimi hissettiğini anlamamı sağladı. Onun duygularını, psişik güçlerimi bıraktığımda hissedebildiğim gibi hissedemiyordum.

Jean-Claude'a, hatta Cynric'e kalkan oluyordum ama Nicky'nin duygularımı diğerlerine yaptığım gibi hissetmesini de engelleyemiyordum. Gelinim olarak Nicky beni mutlu etmek zorundaydı. Beni mutsuz hissetmek ona acı vermese de gerçekten rahatsızlık veriyor gibiydi. O asla benden hissettiklerini diğerleriyle paylaşıyor gibiydi.

Ama gözlerindeki bakış, neden üzgün olduğumu en iyi onun bildiğini gösteriyordu.

"Bu tür konular açıldığında bazen havaya girmek gerçekten zor oluyor," dedim ve sesimde hâlâ öfke vardı ama çoğunlukla huysuz ve mızmız bir ses çıkıyordu ve bunu kendi duymaktan nefret ediyordum. Bundan daha iyisini yapabilirdim. Nathaniel'e hamile kalabilirse bebekler hakkında daha ciddi konuşabileceğimizi söylemiştim. Bu benim konuyu kapatma yöntemimdi ama yapmadığım bir şey vardı
Poli grubumuza başka kadınları da eklediğimizde, artık hamile kalabilecek tek kişinin ben olmadığımı düşündüm. Ayrıca Nathaniel'in çocuğunu başka birinin taşıdığını düşünmenin beni ne kadar kötü hissettirdiğini tahmin bile edemezdim. Hâlâ hamile kalmak istemiyordum ama bunu başka biriyle yapmasını da istemiyordum ki bu hiç mantıklı değildi. Ama bir
Terapide öğrendiğim şey, bir duygunun anlamsız olmasının onu hissetmekten vazgeçmenizi sağlamadığıydı.

Cynric, "İşleri daha da zorlaştırmak ya da tuhaflaştırmak istememiştim," dedi.

Nicky ona bu son kısımdan şüphe duyduğunu belirten bir bakış attı. Cynric'e pek öyle bakmazdı, demek ki bir şeyler . "Devam et evlat. Onlara işleri daha da zorlaştırmayacak ya da tuhaflaştırmayacak şekilde ne istediğini söyle."

"Sanki ben hatalıymışım gibi konuşuyorsun."

"Hatalı olduğunu söylemedim. Sadece haklı olduğunu da söylemedim." "Ya biri ya diğeri olmalıyım," dedi Cynric.

"Hayır, aynı anda hem haklı hem de haksız olabilirsin."

"Hayır, olamazsın," dedi Cynric.

"Her ne kadar dünyanın siyah ve beyaz, evet ya da hayır, doğru ya da yanlış olmasını tercih etsem de Nicky haklı: Bazen her ikisi de olabilirsin," dedim.

"Ah, *ma petite*, ilk tanıştığımızdan beri bilgelikte büyüdün, çünkü o zaman dünyanın siyah ve beyaz olduğuna ve içinde gri olmadığına inanıyordun.
arasında."

"Bu ne anlama geliyor?" Cynric sordu.

"Bu, bir zamanlar seninle aynı fikirde olduğum, aynı anda hem doğru hem de yanlış olmanın mümkün olmadığı anlamına geliyor."

"Hâlâ anlamıyorum," dedi.

Nicky, "Onlara planını anlat, onlar da sana açıklasınlar," dedi. Cynric'in yüzünde inatçı bir ifade vardı. "Bu mantıklı," dedi.

"Seninle mantık tartışması yapmadım, evlat."

"Lütfen bana *çocuk* demeyi kes. Demek istediğimi anlatmama yardımcı olmuyor."

Nicky, "ulaşmana yardımcı olmak benim işim değil," dedi.

de kaşlarımı çattım. "Neden neredeyse kavga ediyordunuz?"

"Çocuk-oh, pardon, Sin- beni engellemeye çalışıyor."

Cynric gözlerini devirdi. "Sohbete bu zarif giriş için teşekkürler Nicky."

" ederim," dedi gerçekmiş gibi görünen bir gülümsemeyle, sanki şakayı anlamamış gibi. biliyordum, ama aynı zamanda onun bir İstediğinde ya da gerektiğinde harika bir aktördü. Birçok sosyopat öyledir.

"Bu kadar konuşma yeter, Cynric," dedim. "Sadece bize neler olduğunu anlat."

"Anita, lütfen benim kullan." "Bu

senin adın."

"O zaman tercih ettiğim takma adı kullan."

İçimi çektim ve büyük bir iç çektim ama sonunda "Peki, Sin. Keşke en azından *C-Y-N* diye heceleseydin."

"Herkesin bu şekilde yanlış telaffuz ettiğini biliyorsun."

"Biliyorum, . Sana sürekli Cindy, Sidney ya da Sid diyorlardı." "Ya

da Carol, Karen, Carl ya da Candy.

C-Y-N diye heceliyordu."

"Güzel. Günah, tıpkı kulağa geldiği gibi yazılıyor. Ne var ne yok?" Dedim ama huysuzluğumu sesimden uzak tutmaya çalışmadım.

Yüz ifadesi inatçıdan kendi versiyonu olan huysuza dönüştü. Çok yakışıklı bir adamdı ama bu ruh halinde değildi. Hayatımdaki pek çok erkek ve kadın şimdiye kadar vazgeçmiş olurdu ama Cynric-

Pardon, Sin'in inatçılığı ve kararlılığı benimkine taş çıkartırdı, ki bu da bir şey ifade ediyordu.

"Nicky, Anita'yla birlikte üç vampirle birlikte İrlanda'ya gidiyor. Jean-Claude'a şimdi kan bağışlarsa, bir daha kan bağışı yapamaz.

birkaç gün daha. Aynı şey Anita ve *ardeur* için de geçerli ama onu şimdi besleyebilir ve Jean-Claude'a kan verebilirim, Nicky'yi ise sonraya bırakabilirim."

"Nickyyi çok sıkarsak bozulacak domates gibi gösteriyorsun," dedim.
Sin omuz silkti. "Bu oldukça doğru değil mi?"
Nicky alçak sesle ve göğsünün derinliklerinde
kıkırdadı.
Ona baktım. "Seni böyle mi hissettiriyoruz, bir nesne gibi mi?"
"Hayır, ama o zaman biz birbirimize aşığız ve beslendiğinizde seks de bunun bir parçası oluyor" derken yüzündeki gülümseme hâlâ devam ediyordu.
ilişkimiz."
Jean-Claude, "Peki ben seni bir insandan ziyade bir yiyecek parçası gibi mi hissettiriyorum?" dedi.
Nicky başını salladı. "Bazen beni av gibi hissettiriyorsun ama asla sadece yemek değil."
"Seni av olarak görmüyorum, Nicky."
"Belki *av* yanlış kelimedir. Baştan çıkarmaya çalıştığınız birine ne dersiniz?"
Jean-Claude şaşırmış görünüyordu, tamamen rol yapıyor olabilirdi ama ben öyle düşünmüyordum, ya da belki öyle düşünmek istemiyordum.
"Sana yemin ederim Nicky, beslenmeme izin verdiğinde seni baştan çıkarmaya çalışmadım."
Nicky bir dakika vampirin yüzünü inceledikten sonra bana döndü. "Deniyor muydu?"
"Seni baştan
çıkarmak için mi?"
Başını salladı.
"Hayır, yani, pek sayılmaz. Jean-Claude neredeyse yaptığı her şeyde çok duygusaldır ve kan almayı çok önemser. Ne demek istediğimi anlıyorsanız, bunu asla fast food yapmaz."
"Beni hayatta ve iyi tutmak için hayatının kanını bağışlıyorsun. Buna kutsal bir paylaşımdan başka nasıl davranabilirim?"
"Kutsal paylaşım, hoşuma gitti," dedim.
"Önerimi görmezden mi geleceksin?" Sin sordu. "Sanırım
bunu yeniden düşüneceğini umuyorduk," dedim.
"Neden?"
"Senden hiç kan almadım *Neveu*, şimdi de almam."
"Neden olmasın?"
"Benden ne istediğinizi anlamıyorsunuz."

"Echo'ya kan bağışında bulundum."

"Sen onun sevgilisi ve karısının sevgilisisin. Sana *neveu* diyorum. 'Yeğen' anlamına geliyor ve bu kelimeyi çok bilinçli kullanıyorum, Sin."

Sin başını salladı. "Biliyorum, bunu kendinize benim sevgili yeğeniniz, kralınızın prensi olduğumu, romantik bir partner olmadığımı hatırlatmak için kullanıyorsunuz."

"Tüm bunları biliyorsan, kendini bana nasıl böyle sunabiliyorsun?"

"Seninle seks yapmayı teklif etmiyorum Jean-Claude, sadece kan vermeyi teklif ediyorum."

"Jean-Claude'la aramızdaki şey asla sadece kan değildir," dedim yüzünü inceleyerek.

Kalkanlarımı indirebilir ve onun ne demek istediğini anlayabilirdim. Aslında hissediyordum, hatta düşünüyordum, çünkü her ikisini hayvanlarımla paylaşabiliyordum, ama duygusal olarak yakınlaşmaya çalışmadım. Bunun nereye gittiğini ve nedenini öğrenene kadar, Sin'i kafamın içinde o kadar uzakta istediğimden emin değildim.

"Kafamı karıştırmadan kan alabileceğini biliyorum; her vampir bunu yapabilir."

"Ama o zaman sadece acı olur," dedi Jean-Claude. "Benim için sorun değil," dedi Sin.

"."

Sin o zaman vampire baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Hayatımda önemsediğim ve bana kanlarını seve seve veren bu kadar çok insanın olduğu bir noktaya gelebilmek için uzun süre ve çok çalıştım. Kanı bulabildiğim yerden değil, istediğim yerden almak zorundayım, Sin."

"Bağlılık töreni için ciddi olarak değerlendirilmek istiyorum."

"Bunun farkındayız, *neveu*."

"Neden ciddiye alınmadığımı sorup durdum ve sonunda biri bana bunun sebebinin beni sevgili bir yeğen olarak görmeniz ve yeğeninizle evlenmemeniz olduğunu söyledi."

Jean-Claude o harika Galya omuz silkişini yaptı, gerçi bu göründüğünden daha zarifti. Bu hem her şeyi ifade eden hem de hiçbir şey ifade etmeyen bir hareketti ama bunu yaparken iyi görünüyordu. Çok Fransız bir jest gibi görünüyordu.

"Sadece Jean-Claude değil, Sin," dedim. "Micah da seninle ne yapacağını bilmiyor."

"Ama seninle, Nathaniel'le ve benimle aynı yatakta yatıyor. Hepimiz seninle aynı anda yatakta seks yaptık."

"Bu doğru, ama yine de sana kardeşim-kocam demiyor."

"Şehirden ayrılmadan önce Micah'ya sordum ve eğer herkes aynı fikirdeyse buna karşı çıkmayacağını söyledi."

"Çok meşgul bir arı , değil mi?" Dedim ve yine huysuzluğum geri geldi. Sin'le sorun yaşamamaya çalıştım ama yaşadım.

"Üzgünüm, *Neveu*, ama parmağına yüzük takmayı kabul etmeyeceğim. ilişki bu değil, bunu istemiyoruz."

"Nicky sana kan bağışlıyor ve o senin sevgilin değil."

"Bu doğru, ama zaten onun beni suçladığını duydunuz. denemediğim halde onu baştan çıkarmaya çalışıyorum. Ben gücünü tensel şeylerden, cinsel şeylerden ve bu tür şeylerin insanlarda uyandırdığı duygulardan alan bir vampir soyundan geliyorum. Seninle bir amca, hatta bir baba gibi gurur . Seni bir vampir olarak düşünemiyorum.
Sonra da dişlerimi etine geçirip hayatından küçük bir parçayı emerken seni tutacağım."

Sin'in yüzünde bir anlık şüphe belirdi ama başını salladı. "İlişkimize değer veriyorum Jean-Claude. Kralınızın genç prensi olmak hoşuma gidiyor ama Anita ve diğerlerinin yanında yerimi kaybetmek istemiyorum.
diğerleri."

"Aramızdaki yerini tehdit eden hiçbir şey yok," dedim.

Tekrar başını salladı. "Diğer kaplanlarından bazılarını zaten sevgili ve *ardeur* için yiyecek olarak hayatından çıkardın, Anita."

"Metafiziksel olarak bağlı olduğum herkesle düzenli olarak uyumaya çalışsaydım, hayatımın merkezindeki insanlar beni pek göremezdi."

"Ben de o çekirdeğin bir parçası mıyım, Anita?"

Bir nefes aldım ve başka bir şey söylemek istedim ama gerçeği söyledim. "Evet."

"O zaman neden benden uzaklaşıp duruyorsun?"

"Bunu konuşmuştuk Sin."

"Sadece on dokuz yaşında olduğum ya da senin benden on iki yaş büyük olduğun gerçeğini değiştiremem."

"Bunu biliyorum,"
dedim. "Biliyor
musun?"
"Evet, biliyorum."
"O zaman neden beni bunun için
cezalandırıyorsun?" "Bunun için seni
cezalandırmıyorum."
Nicky, "Ben bile bu konuda çocukla aynı fikirdeyim, Anita," dedi.
Ona ters ters baktım. "Beni mutlu etmek için tasarlandığını sanıyordum, özellikle de seninle. Şunu açıklığa kavuşturalım, bu benim seninle mutlu olmam değil."
Bana baktı. "Seni mutlu etmek için yardım etmem gerekiyor."
"Demek istediğim de bu zaten."
"Sin konusunda tuhaf olmadığın zaman, o seni mutlu eden şeylerin bir parçası. Bana Jean Claude'un mesajını verdiklerinde neden yanımdaydı biliyor musun?"
Nicky konuyu değiştirmiş gibi hissettim ama "Tabii ki bunu bilmiyorum. Konu mu değiştiriyorsun?"
"Sin ve ben akşam yemeği için ne yapacağını .
Nathaniel bu gece İrlanda'da olacağından ve poli grubumuzun ana aşçısı olduğundan. Sin bunu düşündü ve bana bir teklifle geldi.
planı."
diğerine baktım. "Bu harika," dedim.
"Sin ve ben çoğu zaman Nathaniel'e yardımcı şeflik yapıyoruz ya da bazı yemekleri pişiriyoruz."
"Bunu biliyorum."
"O zaman Nathaniel şehir dışındayken yemek planlamasından bahsetmemize neden bu kadar şaşırdın?"
"Sanırım yemek insanların çoğunu biz alıyoruz."
"Bu gece Jefferson County'deki evde Zeke, Gina ve Chance ile birlikte olacağız. Bizi bekliyor olacaklar ve oraya gittiğimizde her zaman yemek yaparız."
Artık evimde benden daha fazla zaman geçiren bu küçük aileyi için utanıyordum. "Onları aramak aklıma bile gelmezdi. Özür dilerim."
"Hallettik Anita, ama hallettik çünkü ben de Nathaniel ile birlikte uçağa biniyorum."

"Özür dilerim, Sin. Yemek pişirme ve yemek planlama işlerinin çoğunu Nathaniel'in yaptığı gerçeğini düşünmemiştim bile."

"Nathaniel ve Nicky öğrenir öğrenmez bana söylediler, böylece planlamaya başlayabildim. Nathaniel biraz Damian'a takılmış gibi görünüyor, bu yüzden Nicky plan yapmama yardımcı oluyor."

"Ama sana söylemedim, ki bu benim için çok boktandı."

Başını salladı, omuz silkti ve ardından, "Boktanlık bunu karşılar, evet" dedi.

"Sin ve ben yemeklerden konuşmaya başladık ama onun daha çok kişisel şeylerle ilgili yeni bir fikri vardı."

"Bilmek istiyor muyum?" Ben sordum.

Nicky, "Sanırım bu bazı şeyleri açıklıyor," dedi.

Derin bir nefes aldım, yavaşça verdim ve Sin'e baktım. "Tamam, dinliyorum."

Jean-Claude, "Dinliyoruz," dedi.

Sin yutkundu ve birden on dokuz yaşından daha genç göründü, neredeyse ilk tanıştığım genç kız kadar gençti. "Hepimiz birbirimizin duygularını, düşüncelerini, hislerini paylaşıyoruz. Tanışma şeklimizin ve aramızdaki yaş farkının Anita'yı rahatsız ettiğini biliyorum ama Jean-Claude'un beni duygusal olarak uzak tutmasının
benim hakkımda hissettiklerini

etkiliyor." "Ne demek istiyorsun?"

diye sordum.

"Jean-Claude bana iyi bir vasi olmak için gerçekten çok çalışıyor. Erkek arkadaşı, oyuncağı ya da cinsel bir şey olmadığımı vurgulamak için bana takma adım olarak *yeğen deme*ye başladı. Gösterdiği çabayı takdir ediyorum, ama ya beni ilişkide tutmak için bu kadar çok çalışıyorsa?
'çocuk' kutusu, 'oğul' kutusu, bana karşı romantik hisler beslemeni zorlaştırdı mı?"

Başımı salladım. "Jean-Claude seninle tanışmadan önce ilişkimize bu sorunlarla girmiştim."

"İkimiz de Tüm Karanlıkların Anası Anita yüzünden oldukça sarsılmıştık."

"Travma geçirmiş gibi görünmüyordun. Bana aşık gibiydin," dedim.

"Yaşadığım ilk seks sendin. Bu oldukça bunaltıcı olabilir."

Sadece birkaç dakika önce Asher'ın
Jean-Claude'un ilk erkek sevgilisi olmak. Bu, Asher'ın bu kadar kötü davranışına neden bu kadar uzun süre katlandığına dair pek çok şeyi açıklıyordu.

"Diyorsun ki 'oh be bu seks' bana seni daha az travmatize olmuş gibi gösterdi."

" gibi bir şey."

Jean-Claude'a baktım. "Sin haklı olabilir mi? Onu 'çocuk/yeğen' kutusunda tutmak için bu kadar çabalaman onun hakkında hissettiklerimi etkileyebilir mi?"

"Belki de."

Nicky, "Anita'nın Sin'e karşı duyduğu cinsel çekimin bir kısmını yakaladığında kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Jean-Claude kıpırdamadan duruyordu, yüzü neredeyse okunamaz haldeydi.
Maske, bakması güzel ama mesafeli. Hissettiği ya da düşündüğü hiçbir şeyi paylaşmamak için büyük çaba sarf ediyordu. "Genç prensimize karşı aşk duyguları beslediğinde kendimi ondan uzak tutuyorum."

"Sin haklı: Ona *genç prens* ya da *yeğen* demeye başladınız, tüm terimler size onun çok genç olduğunu ve onu daha genç bir akraba olarak gördüğünüzü hatırlatmaya yardımcı oluyor, böylece ensest tabusu ona bağlanıyor."

"Biliyor musun, bu kadar terapi şu anda kimseyi *ardeur* ile beslemek istememe neden olmuyor," dedim.

"Uçağa binmeden önce beslenmelisiniz, *küçük* hanım. Uçuş korkunuz kontrolünüzü zayıflatabilir ve bu da
uçakta üzüntü verici."

Gözlerimi ona diktim. "Ne kadar üzücü?" diye sordum.

"Kontrolü tamamen kaybettiyseniz, pilot da olaya dahil olabilir ve ne kadar üzücü olduğu, olay sırasında uçuşun neresinde olduğunuza bağlıdır, *ma petite*."

Yutkundum ama boğazımda aşağı inmeyen bir yumru var gibiydi. Temizlemek için öksürmek zorunda kaldım.

"Aslında solgunsun," dedi Sin.

"Uçmayı sevmiyorum,"
dedim.

"Uçmaktan korkuyorsun," dedi
Nicky. "Bana yardım etmeyi bırak,"
dedim.

Gülümsedi ama nazikti. "Sana yardım etmeye çalışıyorum."

O berrak mavi göze baktım ve elimi ona uzattım. "Öyle olduğunu biliyorum."

Geldi ve elimi tuttu. "Sen Jean-Claude'un insan hizmetkârısın, Anita. Bu da onun tavırlarının ve duygularının seni etkilediği anlamına geliyor."

"Ruh hallerimiz etkileyebilir," dedim.

Elimi sıktı ve "O zaman belki de Sin haklıdır" dedi.

Bize yakın duran Jean-Claude'a baktım. Hâlâ kibarca boş bir yüz ifadesi takınıyordu, bu da hislerini sakladığı anlamına geliyordu. duygu ve düşüncelerini olabildiğince sert bir şekilde ifade etti. Ona baktım. "Benimle aynı fikirdeydin Jean-Claude, Sin'le ilk kez birlikte olduğumuzda Tüm Karanlıkların Anası'nın zihnimizi sikmiş olmasının ona aşık olmamama neden olduğu konusunda."

"Tabii ki bu sizin onun hakkındaki düşüncelerinizi etkiledi, *küçük* hanım. Nasıl olmasın ki?"

"Evet, ama onu 'hiç sahip olmadığım oğlum' kutusuna koymanız durumu daha da kötüleştiriyor mu?"

"Bilmiyorum ve gerçek de bu."

"O zaman şu anda hissettiklerini neden bu kadar saklıyorsun?" "Çünkü Cynric'i tedavi etmek için gösterdiğim çabanın iyi bir yasal vasi olarak onu sevme yeteneğinize engel olmalıydı."

"Bu olasılığı kaçırdığın için kendini aptal gibi hissediyorsun," dedi Nicky. "Ben olsam bu şekilde ifade etmezdim Nicky, ama evet."

"Haklı mıyım?" Sin sordu.

"Size yanıldığınızı söyleyemem," dedi Jean-Claude. "Gördün mü?" Nicky dedi ki. "Hem haklısın hem haksızsın."

"Schrödinger'in kedisi gibi," dedim, "biri kutuyu açana kadar aynı anda hem canlı hem ölü."

"Peki kedinin canlı ya da ölü olduğunu ne belirler?" Sin sordu.

"Metaforları geride bırak, *Neveu*. Bu benim tavrım olabilir kediyi öldürdü."

Nicky, "Anita'yı bu kadar etkilediğine göre, Sin'i 'genç yeğen' kutusunda tutmak için çok mücadele etmiş olmalısın," dedi.

"Ben onun yasal vasisiyim. Bibiana ve Max Cynric'in iyiliği için bana güvendiler. Ben de onun için doğru olanı yapmaya çalıştım."

Sin üçümüze doğru ilerleyerek, "Harikaydın Jean-Claude," dedi.

"Elimden geleni yaptım."

"Kimse daha iyisini yapamazdı," dedi Cynric.

"Katılıyorum," dedim.

Nicky, "Katılıyorum," dedi.

"Ama çabalarım Cynric Anita'nın sevgisine mal

oldu mu?" "Bırak da bunu biz düşünelim," dedim.

"Hayır, Anita. Jean-Claude'un sorunun gerçekten bu olup olmadığını anlamamıza yardımcı olması gerekiyor," dedi Sin.

"Nasıl?" Ben sordum.

"Sebep olduğum bu zararı nasıl telafi edebilirim?"

"Nicky'yi yolculuk için yiyecek olarak saklamak

konusunda haklıyım." Jean-Claude, "Gerekçen sağlam,"

dedi.

"Bu gece beni besle. Beni 'yeğen' kutusuna koyman Anita'nın beni sevme yeteneğine gerçekten zarar veriyorsa, o zaman bunu değiştirmeye yardımcı olmalı. Eğer hiçbir şeyi değiştirmiyorsa, o zaman sorun bu değildir."

"Bu tehlikeli bir deney, yeğenim."

"Eğer bu onun bana karşı olan hislerini değiştirmeyecekse, benden bir daha kan almak zorunda değilsin."

"O kadar basit olmayabilir, Cynric," dedi Jean-Claude.

"Bana en az üç kez Cynric dedin. Bana Sin denmesini tercih ettiğimi asla unutmuyorsun."

"Belki de kendimi da uzaklaştırmaya çalışıyorum? *Günah*, isim olarak kullanmak için oldukça kışkırtıcı bir kelime."

Sin kaşlarını çattı. "Burada bir şey mi kaçırdım?" "Ne

demek istiyorsun?" Jean-Claude sordu.

Nicky elimi sıktı. "Sanırım bunu ."

Ona baktım, çünkü hâlâ bir adım gerideydim.

"Sin buraya geldiğinde sadece on yedi yaşındaydı. Boyu bir buçuk metreden fazla uzadı, spor salonuna başladı ve tüm o yükseklik."

"Ne istiyorsun?" Ben sordum.

"O sadece yakışıklı değil. Sınırda güzel, 1.80'den uzun ve atletik bir adam."

Bir takip edemedim, sonra bir yakaladım. "Oh... kahretsin," dedim.

"Aynen öyle."

"Hâlâ kaybolmuş durumdayım," dedi Sin.

"Jean-Claude sana yeğenim demeye geçen yıl falan başladı, değil mi?" Nicky söyledi.

"Sanırım öyle."

"Yaklaşık bir yıl öncesine kadar ikincil kas gelişimine sahip değildin ya da yüzünü ve geri kalanını doldurmamıştın."

Sin gözlerini kırpıştırdı ve sonra yüzünde ışık belirdi. Önce şaşırdı, sonra beti benzi attı, sonra da kızardı. O da
Kendini kontrol etti ve sonunda Jean-Claude'a bakabildi, yüzünde şimdiye kadar gördüğüm en dikkatli ifade vardı.
"Sen çok iyi ve onurlu davrandın, ben geldim ve her şeyin üzerine bastım. , Jean-Claude, bunun için üzgünüm."

"Ve eğer onurlu olma çabalarım Anita'nın size kalbini vermesine engel olduysa, bunun için özür dilerim."

"Artık hepimiz üzgün olduğumuza göre, kalayım mı yoksa gideyim mi?" Nicky sordu. Elini tutmaya devam ettim ama gözlerimi ona diktim.

"Bana öyle bakma, Anita. Uçağa binmeden önce beslenmen gerekiyor ve zamanımız azalıyor." Sözlerindeki ciddiyeti biraz olsun azaltmak için elimi sıktı.

"gibi pratik ve doğru, Nicky," dedi Jean-Claude, "bir uzlaşmaya varabilirim."

"Ne tür bir uzlaşma?" Sin sordu ve sesi kesinlikle şüpheciydi. Benim ses tonuma benziyordu. Bunu benden mi öğrenmişti, yoksa metafizik ilişkiden mi miras kalmıştı?
Bunu asla bilemeyecektik ama onun benden ya da benim ondan başka neler öğrenmiş olabileceğimizi merak ediyordum. Belki de Sin Bay Oyun Kurucu olduğundan beri sonunda düzgün bir sarmal futbol topu atabilecektim.

"Senden kan almadan önce Nicky'den kan aldığımı görmeni istiyorum, Sin."

Nicky, "Bazen ne istediğinizi önceden görmek iyidir," dedi.

"Kan bağışı yapmanın seni korkuttuğunu mu söylüyorsun?" Sin sordu.

" konuda olmasaydı, bunu daha önce yapardım."

Nicky'nin bize ilk geldiğinde kullanmayı tercih edeceği bir kelime gibi görünmüyordu. Sanırım hepimiz Nicky'den öğreniyorduk.
Birbirimizi.

"Nicky'den kan aldın, sonra ne olacak?" Sin sordu; o büyük lacivert gözler kısılmıştı ve yine benim yüz ifademdi
yüzünde.

"Eğer *ma petite* onaylarsa, o zaman *ardeur*'u sizden besleyecek,
ve onu da diğer adamlarla paylaştığın gibi paylaşacağız." Jean-Claude bu şüpheci ifadeye zarif, sakin ve ayın karanlık yüzü kadar okunaksız bir ifadeyle karşılık verdi.

İkisi de bana baktı. Nicky elimi nazikçe sıktı. Önce ona, sonra da diğer iki adama baktım. "Yani dörtlü mü olacak?" diye sordum.

Jean-Claude hâlâ o dikkatli ve hoş sesiyle, "Öyle görünüyor," dedi.

"Bilgin olsun diye söylüyorum Sin, normalde
Herkes kıza dokunurken diğer iki erkeğin sana ne kadar dokunduğunu müzakere etti," dedi Nicky.

"Sen ve ben bu konuşmayı zaten yapmıştık."

"Ama Jean-Claude ile henüz yapmadınız."

Sin vampire baktı ve artık yüzünde hiçbir şüphe yoktu; aslında çok emin, neredeyse kibirli görünüyordu. Bunun içinde
O an yakışıklı olduğunu bilen yakışıklı bir adam olduğunu fark ettim. Bu, bize ilk geldiği zamana göre bir değişiklikti ve belki de daha iyiye doğru bir değişiklik değildi, ama işte yüzündeydi.
O kadar uzun ve güçlü duruyordu ki. Birdenbire etrafında neredeyse dokunulabilir bir fiziksellik hissi oluştu. Bu kısmen doğaldı
atlet ve içindeki canavarın bir kısmı dışarı çıkıyor.

"Jean-Claude ile konuşmak zorunda değilim. O daha çok
Benim ondan daha gergin olduğumdan." O anda diğer adama attığı bakış saf bir yırtıcıydı ve birden Sin'in hassas duyarlılıkları hakkında o kadar da endişelenmemeye başladım.

Jean-Claude, "O zaman belki de senin sınırlarından benim sınırlarımı tartışmalıyız," dedi.

"Belki de ," dedi Sin ve futbol sahasına girer gibi hepimize doğru yürüdü ya da bir başlangıç bloğuna çıktı.
Pist sanki onunmuş gibiydi ve kazanacağını biliyordu. Zafer bir soru değildi; bu bir veriydi. Cynric'le tanıştığımda utangaç biriydi,
On altı yaşında ne olduğu belirsiz bir çocuktu ama üzerimizde en karanlık büyüyü yapmaya çalışan Tüm Karanlığın Anası'ndan sağ kurtulmuştu. O sadece
Fiziksel olarak hayatta kaldı ama zihinsel ve duygusal olarak diğer bazı yaşlı kurt kaplanlardan daha iyi atlatmış gibi görünüyordu. I
bu tür bir gücün daha fazlasına dönüştüğünü anlamalıydı.
Onun bize, Jean-Claude'a doğru yürüyüşünü izlerken, sonunda hatırladığım korkmuş çocuğun artık Cynric olmadığını fark ettim. O artık Günah ve bu ismi o seçmişti. Bu, onun kim olduğuna dair bir başka ipucuydu. Belli bir maçoluk seviyesine sahip olmalısın
Böyle bir ismi seçip taşımak. Şimdi ona baktığımda, ona yakıştığını fark ettim. Bunu nasıl gözden kaçırmışım?

29

Önce NICKY gömleğini çıkardı. Benimle ve diğer erkeklerle birlikteyken yavaş yavaş ortaya çıkmayı pek sevmezdi. Profesyonel olarak sahnede kıyafetlerini çıkaran erkeklerle rekabet etmek istemediğinden mi, yoksa o devasa, kaslı üst vücudu ortaya çıktıktan sonra diğer erkeklerle rekabet etmek zorunda hissetmediğinden mi emin değildim.
Herhangi biri. Spor salonunda çalışırken onun yanında ağırlık kaldırmayı bırakan ya da hareket eden erkekler görmüştüm. bile yanaşmayan biri onunla yatakta asla soyunmazdı ama şansımıza o adamların hiçbiri yatak odasında bizimle değildi. Nicky'nin
Sin'e ağırlık kaldırmayı öğretmeye yardım etti ve Jean-Claude'un aslan kadar irileşmek gibi bir arzusu yoktu.

Hatta Jean-Claude arkasından yaklaştı ve elini kaslı omuzlarında gezdirerek takdirkâr bir ses çıkardı,
Nicky ile daha önce hiç yapmadığı bir şey. Aslında, kolunu diğer adamın omuzlarına ve boynuna doladı; fazladan birkaç santim
Boyu, yüzünü Nicky'nin başının yan tarafına yaslamasına izin verdi, düz sarı saçlara karşı siyah bukleler. Birbirlerinin zıttıydılar.
Neredeyse her şekilde, ki bu kötü bir şey değildi, sadece bir şeydi.

Nicky kaskatı kesildi ve Jean-Claude eğilip kulağına şeyler fısıldadı; dudakları kıpırdayınca aslan gevşedi.
Jean-Claude ona her ne söylüyorsa, onu rahatlattı ya da memnun etti, çünkü gülümsedi.

Jean-Claude diğer adamın yanağına en yumuşak öpücükleri kondurdu.

"Benim için şov yapmak zorunda değilsin," dedi Sin.

"Senin için bir gösteri yapmıyorum, Sin. Dişlerimi geçireceğim şeye hayranlık duyuyorum." Ve Nicky'nin zihninin boşluğu doldurmasına izin verecek kadar uzun bir süre durakladıktan sonra, "Bu gece dişlerimi geçireceğim," dedi.

Sin gözlerini kısarak onlara baktı.

Jean-Claude iki kolunu da o çok geniş omuzlarına doladı. Nicky vampirin kolunu kavradı ve yüzünü ovuşturdu.

Jean-Claude'un saçlarına sanki koku sürüyormuş gibi dokundu. Vampir dudaklarını Nicky'nin yanağına öncekinden daha da nazikçe koydu, böylece yanaktan boyna doğru en nazik öpücüklerden bir çizgi oluşturdu. Nicky gözlerini kapadı ve başını diğer tarafa çevirdi, böylece boynunun güçlü çizgisi çıplak bir şekilde gerilmiş ve bekliyordu. O kaslı üst bedenin tüm gücü Jean-Claude'un kollarında aniden itaatkâr, alınabilir bir şeye dönüşmüştü. Daha önce aralarında hiç böyle bir şey görmemiştim.

Sin bana baktı ve yüzünde yine benim şüphelerim vardı, ya da belki de şimdi kendi şüpheleriydi. "Beni korkutmaya çalışıyorlar. Bu işe yaramayacak."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," dedim ve diğer adamlara doğru yürüdüm. İki adam Jean'e dokunmadıklarından değil-

Claude Nicky'den besleniyordu, ama bu şekilde dokunmuyorlardı, bu yüzden Sin için bir şovdu, ama erkekler bunu yapmaya istekliyse, ben yapmayacaktım.

onlar için mahvetmek. Ayrıca, hepsiyle yatıyordum ve erkeklerimin birbirlerinden zevk aldıklarını görmek hoşuma gidiyordu. Ellerimi Nicky'nin çıplak beline doladım. Bu dokunuş onun gözlerini açmasına neden oldu ve ben belinin darlığını okşarken onların yüzlerine bakıyordum.

Jean-Claude'un gömleğine ve gömleğin altındaki vücudunun sertliğine dokundum. Öpücük vermek için parmak uçlarımda yükseldim.

Nicky'nin kolu sırtıma bastırdı ve Jean-Claude bir kolunu onun omuzlarından açarak elini saçlarımın altından geçirip ensemi okşadı, böylece Nicky'yi öptüğümde onun eli de

Göğsümü Nicky'nin çıplak üst bedenine yasladım ama Jean-Claude'un eli yüzümü öpücüğün içine daha sıkı bastırdı.

Nabzım boğazıma düğümlenene kadar onu öptüm ve Nicky'nin omzuna eğilmiş olan Jean-Claude'a dönmek için nefes nefese geri çekildim. Nicky'nin vücudu onunla buluşmak için gerinmek zorunda kaldım, ama onun

Çizmelerin yüksekliği ve benim neredeyse pointe üzerinde gitmem öpüşmemizi sağladı. Nicky.

ellerini belime doladı. Dizlerini biraz bükmüş gibi eğildiğini hissettim ve sonra Jean-Claude ve benim daha fazla öpüşebilmemiz için beni yukarı kaldırdı. Ya ayaklarım havada sallanacaktı ya da ben
Bir ayağımı arkama atmanın havadaki versiyonu, ben de öyle yaptım. Jean-Claude elini ensemde tutmaya devam etti ama bu
beni kendi dudaklarına bastırdı. Bir kolumu vampire, diğerini de werelion'a doladım. Benim
Dili dişlerinin arasına kaydı ve beni daha sert öptü. Nicky bir kolunu belime dolayarak beni göğsüne bastırdı ve diğer elini serbest bırakarak kıçımı kavradı.

"Anita'yı Nathaniel ve Micah ile aynı paylaştım.
Jean-Claude bir sonraki adımda Nicky'nin ağzını öpmeyi planlamıyorsa, şovu gördüm."

Jean-Claude ve ben geri çekildik, önce birbirimize, sonra Nicky'ye baktık. Nicky başını bana değil, diğer adama çevirdi,
Daha önce hayatımdaki diğer erkeklerin hiçbirine yapmadığı bir öpücük teklif etti. Jean-Claude ona baktı, gülümsedi ve sonra öpücüğe doğru eğildi. Hâlâ kollarının arasındaydım ve sıkı sıkı sarılmışlardı, böylece öpüşmeyi o kadar yakından izleyebildim ki, dudaklarımın nereye gideceğini bulabilseydim ben de ona katılabilirdim.

Nicky'nin ağzı çalıştı, öpücüğe sadece bir öpücükten daha fazlasını kattı.

Dudakların birbirine dokunması. Jean-Claude bu hevese karşılık verdi, diğer eli sarı saçlarında oynarken o da onu öptü. Onları öpüşürken görmek beni heyecanlandırdı, ama buna bu kadar yakın olmak içimde bir şeyleri gerdi.
Vücudu o kadar sert ve o kadar sıkıydı ki acıya yakın bir zevkti. Bu nefesimi çaldı, sanki bir mumu söndürmek için nefes almışım gibi dudaklarımı araladım.

Başka bir el yüzüme dokundu ve Sin'i orada bulmak için dönmemi sağladı. İki adam hâlâ birbirlerini öperken o da beni öptü. Sin'in öpücüğü her zamanki gibi istekliydi; diğerlerinin yaptığı herhangi bir şeyden rahatsız olduysa bile, kollarını üçümüzün etrafına sararken bunu belli etmedi. Jean'in ağzının benimkinin üzerindeki hevesine karşı koymadım. Claude elini boynumun arkasından geçirip
Sin'in etrafını sardı ve onu Nicky'nin vücuduna ve bana doğru daha sıkı çekti. Nicky kolunu belime doladı, neredeyse beni ezecekti.

ve ekstra güç, Sin'in yaladığı ve sonunda nazikçe ısırdığı benden istekli sesler çıkarmak için yeterliydi.

Jean-Claude'un gücünü erken esen bir bahar rüzgarı gibi hissettim. Kışın soğuğu hâlâ üzerindeydi ama gelecek sıcaklığın ve çiçeklerin vaadini taşıyordu. Bir zamanlar sadece mezarın olurdu, ama ne kadar çok hayvanla bağlantı kurarsam, enerjisi o kadar sıcak oluyordu. haline gelmişti. Ben Sin'den uzaklaştım, diğer iki adam da birbirlerinden uzaklaşmıştı. Nicky'nin alt dudağının kenarında kıpkırmızı bir nokta vardı. Jean-Claude'un gözleri kan çanağına dönmüştü.
Mavi.

"Vampirlere Fransız öpücüğü verirken dikkatli olmalısın Nicky," derken sesim nefes nefese çıkıyordu.

Dudağındaki taze kanı yaladı ve "Henüz dişlere alışamadım" dedi.

"Ağzımda tatlı bakır paralar gibi kanlı öpücükler," dedi Jean Claude.

"Güzel konuşmaydı," dedi Nicky.

"Jean-Claude her zaman ne söyleyeceğini bilir. Sanırım bu Fransız olmakla ilgili bir şey," dedim.

"*Hayır, ma petite, mon lionne*, gözlerimin önündeki bu cömertlikten ilham alıyorum."

"Nathaniel'in ısırmayı sevdiğini biliyorsun, değil mi?" Sin
sordu. Hepimiz ona baktık.

"Bundan çok daha fazla kanayan dudaklarla biten öpücükler gördüm."

"O zaman daha iyisini yapmamız , değil mi Nicky?" Jean-Claude dedi ki.

"Evet, çocuğun hayal kırıklığına uğramasını
istemeyiz." "Bana *çocuk deme*."

"Öyle olmadığını kanıtla, ben de durayım."

"Nasıl kanıtlayacağım?"

Nicky gülümsedi, neredeyse şeytani bir bu. "Birkaç fikrim var."

30

NICKY DENEDİ, AMA sonunda Sin her şeyi bir tür rekabetçi cesaret olarak gördü, bu yüzden Jean-Claude'un yapmaya istekli olduğu hiçbir şey onu korkutmaya yetmedi. Bence Nicky, Sin'i şeyleri şahsen yapmaya istekli olurdu, onunla seks yapmak istediği için değil, çünkü istemediğinden oldukça emindim, ama Nicky sadece o kadar rekabetçiydi. Eğer bu bir korkak tavuk oyunuysa, Nicky korkan taraf olmayacaktı. Bir keresinde ona
Jean-Claude için de aynısını düşünmüştüm ama Sin'le ilgili bir şey olduğunu bile bilmediğim sorunlara yol açtı. Belki de onun sorunlarının beni Cynric'e aşık olmaktan alıkoyan şeyin bir parçası olduğu fikri doğruydu,
Ama eğer öyleyse, bunu nasıl kanıtladık ya da nasıl düzelttik? Düzeltmek istedik mi?

Tüm giysilerimiz gitmişti, dördümüz yeni giysilerimizin içinde çırılçıplaktık.

daha da büyük olan yatağın kırmızı ipek çarşafları yatağın içine ve etrafına sıkıştırılmış olarak çift kişilik kral yatak teslim edildi.
kurtulmak için savaşmaktansa çarşafların üstüne çıktı. Jean-Claude'un teni kıpkırmızı çarşaflara karşı bembeyazdı. Sin'in yaz bronzluğu onların yanında daha da koyu görünüyordu. Nicky, teni Sin'in bronz teninin yanındayken daha solgun görünüyordu ama Jean-Claude'un vücudunun neredeyse saf beyazının yanında hiç solgun görünmüyordu. Nicky'nin gözleri, yüzü Jean-Claude'unkinin yanında olsa da daha parlak bir mavi gibi görünüyordu.
Gece mavisi ya da Sin'in mavi kaplan gözleri.

Nicky'nin yüzünü öptüm, dudaklarımı diğer gözünün olduğu yerdeki yara izinin üzerine koydum ve ben yatarken kollarını bana doladı.
ve dudaklarımla aynı şekilde yara izlerine öpücüklerimi kondurdum.
diğer gözünün kapalı kapağına dokunarak. Onu bir süre önce ikna etmiştim.

Yara izi benim için vücudunun öpülecek ve okşanacak başka bir dokusuydu.

Ben Nicky'yi öperken biri sırtımı öpmeye başladı ve bir an için merak ettim ama Jean-Claude'un dudaklarının tenimde bıraktığı hissi anlamak için bakmama gerek yoktu. Ağzını belime dayayarak konuştu, elleri kalçalarımı yumuşattı, böylece Nicky'nin vücudunun ön tarafına doğru kıvrıldım. "Üstte sana ihtiyacım var, Nicky."

"Tek yapman gereken sormak," dedi ve bizi o kadar hızlı döndürdü ki, kızlara özgü o tiz "eep" sesini çıkardım
Ses. Birden Nicky'ye bakmaya başladım. Biraz sinirli bir şekilde güldüm, çünkü onun ağırlığını üzerimde hissedebiliyordum. Kaslar daha ağırdır, Nicky de öyle. Henüz cinsel ilişkiye girmiyorduk, bu yüzden tüm bu ağırlık beni yatağa doğru bastırıyordu. Eğer o beni tuzağa düşürmek istiyorsa, benim de tuzağa düştüğümü fark ettiğim bir an oldu. Bu kalbimi hızlandırdı, nabzımı hızlandırdı ve sertçe yutkunmama neden oldu. Eğer Nicky yatak odasında üstüme çıkmasaydı, o an beni gerçekten korkutur muydu? Bilmiyorum, çünkü korkuttu ve ben de küçük korkunun büyümesine izin verdim, çünkü bundan hoşlanacağını biliyordum.

Yüzüme doğru eğildi ve yüksek sesle tenimi kokladı. "Korku
Etin tadını güzel yapıyor," dedi hırıltılı bir sesle. Yüzünü kaldırdığında gözleri aslan kehribarına dönüşmüştü.
İnsan dudaklarının arasından bir hırıltı damlasının süzülmesine izin verdi. I Ona tamamen güveniyordum, ama oyun o güvenli hız treni yolculuğu tarzında korkmaktı, bu yüzden bedenimi saran o dehşet anıyla savaşmadım. Bu içgüdüsel bir şeydi, o ilkel
Beyninizin bir kısmı, boğazınızın derisine karşı böyle bir hırıltının ne anlama geldiğini hatırladı.

Sin yatağın sağ tarafından sürünerek geldi. Başını eğdi ve yanımdaki havayı kokladı. "Benden hiç böyle korkmazdı."

"Henüz nasıl korkutucu olunacağını bilmiyorsun," dedi Nicky.

Ağırlık aniden ezici geldi ve "Çok ağır" dedim.

Jean-Claude, Nicky'nin omzunun üzerinde ve onların toplam ağırlığı altında sıkıştığımı fark ettim. Eğer Nicky göğsümden biraz daha yukarıda olmasaydı, beni tutacak kadar ağır olabilirlerdi.

nefes almamı engelliyordu. "Sevişiyor olsaydık eğlenceli olurdu ama şu an sadece ağır geliyor." diyebildim.

Jean-Claude başını Nicky'nin omzuna yaslayarak ağırlığını daha da fazla diğer adamın ve benim üzerime verdi. "Nicky, ben beslenirken onun içinde olmak ister misin?"

"Evet, beslenmeden önce onu en az bir kez boşaltmama izin ver, çünkü bir kez boşaltırsan dayanamam."

"Nasıl istersen," dedi Jean-Claude; bana gülümsedi ve sonra gözden kayboldu, ama ağırlığından artık Nicky'nin üstünde olmadığını anlayabiliyordum. Nicky, Cynric'le seks yapıyormuş gibi davranabileceğini hissetmem için vücudunu yeterince serbestçe hareket ettirebiliyordu.

Jean-Claude, ama bazı şeylerin sahtesi yapılamaz. O değildi

Tamamen yumuşaktı ama bu noktaya geldiğimizde genellikle olduğu gibi istekli bir sertlikte değildi. Pozisyon değiştirmesini ya da benden bir el ya da belki bir ağız istemesini bekledim ama yapmadı.

Kalçalarını hareket ettirdi, böylece bacaklarımı açma ya da kendini pelvisime sürtme seçeneğine sahip oldum. Onunla sevişmek istiyordum, bu yüzden yardım ettim. Kendini bacaklarımın arasına yerleştirdiğinde, birkaç saniye öncesine göre daha sertti ama hala sert değildi

Yeterince. Çoğu erkekle, başladıklarında sertleşmemişlerse, geri çekilmeniz ve biraz daha ön sevişme yapmanız gerekirdi, ama Nicky kaldırdı

o muhteşem kollarının üzerinde, üst bedeni üzerimde öyle yükseliyordu ki

Ellerimi, spor salonunda çalışarak üstümdeki bedene kazınan o sıkı çalışma boyunca okşadım. Vücudunun çizgisinden aşağıya doğru baktım.

Bana doğru ittiği kısmını görene kadar karnının kabarık sertliğini hissettim. Kısmen dik olsa bile, onu görmek

Vücudum gerildi ve küçük bir çığlıkla başımı geriye attım, böylece aniden onun yüzüne bakıyordum.

Saçları öne doğru dökülmüştü, böylece yüzünün tamamını görebiliyordum. Saklanmasının hiçbir yolu yoktu. Onu ilk kez böyle gördüğümde başını eğmiş ve saçlarının yaralarının önüne düşmesine izin , ama şimdi bana cesurca bakıyordu, yüzü ve mavi gözleri o kadar kendinden emin, o kadar Nicky'ydi ki, artık başka tarafa bakmayacağımı ya da ürkmeyeceğimi biliyordu. Yüzümde onu ne kadar çok istediğimden başka bir şey görmeyecekti.

Bana gülümsedi ve sanki zaten içimdeymiş gibi kalçalarını itmeye başladı. Vücudunun o kısmının benimkine sürtünmesini sağladı.
açılma ve diğer şeyler. Sertleştiğini, büyüdüğünü hissedebiliyordum,
ve bunun hissi benden küçük, istekli sesler çıkardı, böylece kalçalarımı onunla buluşmak için kaldırdım, ama hala yeterince sert değildi. Tüm ağırlığını tek koluna verdi ve elini aşağıya uzatıp tacı içime doğru eğdi. Neredeyse itiraz edecektim, ama baş içeri girer girmez bir saniyeliğine konuşamadım ve o da
çoktan içime girip çıkmaya başlamıştı. Her itişte daha da sertleşti, daha da uzadı, ta ki başlamak için olması gerektiği kadar sert olana kadar beni beceriyordu. Seviştik, ama ben bütün erkeklerimle seviştim. Nicky sevişmeyi seviyordu; ikimizin birlikte zevk aldığı şey için başka bir kelime yoktu. Kendini içime hızlı hızlı sokup çıkarıyor, içimdeki her tatlı noktaya tekrar tekrar vurmak için kendini derinlere sürüyordu.
tekrar tekrar. Jean-Claude yanımızda olmasaydı Nicky bileklerimi sıkar ve işi daha da sertleştirirdi ama bu kuzguni saçlı nişanlımın gelmedi. Bu yüzden uzun bir sıra boyunca
Nicky'nin vücudunu ve onun vücudunun benimkine girip çıkmasını izledim, ta ki
Bir vuruşla diğeri arasında orgazm oldum, zevkimi yüzüne haykırdım. Sanırım bu onu ürküttü ama ritmini korudu, böylece orgazm gelişti ve bir diğerini besledi. Kendini üzerimde tuttuğu kollarını kavradım ve eğer diğer sevgililerimin çoğu olsaydı tırnaklarımı kollarına geçirirdim, ama
Bu tartışmayı daha önce de yapmıştık, böylece ben zevk çığlıkları atarken bile yakında bir gece onun sorumlu olacağını unutmadım.
ve eğer ben onu şimdi kanatırsam, o da beni sonra kanatırdı. Seks sırasında kanamadan en az onun kadar . Şey, bir tür hariç
Kan dökme.

Nicky'nin sesi netti, ama beni becermek için harcadığı çabayla doluydu ve kendisi gitmiyordu. "Jean-Claude, şimdi besle. Daha fazla dayanamayacağım."

Jean-Claude tekrar arkasından geldi, ama bu sefer ikisinin toplam ağırlığı Nicky'nin kalçalarını iterek onu gömdü.
İçimde daha derine, bu da beni tekrar çığlık attırdı. Nicky üstümde titredi, gözleri bir an için kapandı ve sonra "Yap şunu Jean Claude" dedi.

Jean-Claude, Nicky'nin sarı saçlarını, boynunun güçlü, kalın çizgisini çıkarmak için bir tarafa doğru düzeltti. Nicky'nin saçlarına Fransızca fısıldadı ve Nicky'deki gerginliğin biraz azaldığını hissettim. Hâlâ içimde kalın ve sertti, hâlâ o inanılmaz kaslı göğsünü yukarıda tutuyordu. Kollarının kabarıklığına ve kıvrımlarına bakıyordum ama vampirin artık onun kafasının içinde olduğunu biliyordum. Jean-Claude başını kaldırdı. "Hazır mısın, *mon lionne*?" diye fısıldadı.

"Evet, Jean-Claude, yap . Sadece !"

Jean-Claude ağzını sonuna kadar açtı, öyle ki dişlerinin parıltısını yakaladım, gözleri sanki gece gökyüzü alev almış gibi masmavi yanıyordu ve sonra saldırdı. Ağzının Nicky'nin boynunun yan tarafına kilitlendiğini görebiliyor, boğazının yutkunuşunu, ağzının emişini izleyebiliyordum. Nicky'nin vücudu tepki verdi ve tekrar içime pompalamaya başladı. O çoktan
İçimde gidebildiği kadar derine gömüldü ve Jean-Claude'un vücudu Kalçalarını sabitlediği için fazla hareket edemiyordu ama sahip olduğu şey yeterliydi. Daha hızlı girip çıkmaya, girip çıkmaya, derin ve sert vurmaya başladı, böylece onun için tekrar çığlık attım, Jean-Claude'un onu içtiğini görebilmek için gözlerimi kapatmamak için savaştım,
Nicky'nin gözleri kapalıydı, yüzü sanki çoktan gitmiş gibi gevşekti, ama ben Onu her zamankinden daha sert hissedebiliyordum, çok sert, çok kalın, çok ... Beni tekrar çığlık çığlığa getirdi ve bu sefer o da benimle birlikte bağırdı, vücudu
İçime bir kez daha soktu. Boşalırken içimde titrediğini hissedebiliyordum ve vampir ona binerken vücudu üstümde titredi.

Nicky sonunda yere yığıldı, yüzümü göğüs kaslarına gömmemek için göğsünü bir tarafa attı. Bunu takdir ettim, sadece
Çünkü özgürlüğe giden yolu göğsünden yemek zorunda değildim ama Jean-Claude'u hâlâ boğazında görebiliyordum. Vampir kalktığında vücudum hâlâ orgazmın etkisiyle titrerken ona bakıyordum. Ağzı hala dişlerini yaladığını görebileceğim kadar açıktı; yüzü o an için
Herhangi bir hayvanınki gibi ve sonra kayboldu, o güzel yüzün arkasına saklandı. Sadece mavi-siyah ateşle parlayan gözler ne olduğunu gösteriyordu.
içerideydi ve birkaç dakikalığına dışarı çıkmıştı.

Nicky'nin bir tarafa yuvarlanmasına yardım etti, orada öylece yatıyordu, gözleri
Kapalıydı; sadece göğsünün inip kalkması hayatta olduğunu gösteriyordu. A

Boynunun yan tarafındaki düzgün diş izlerinden ince bir çizgi halinde kan damlıyordu. Bu kadar kanamaları Jean-Claude'un kendini biraz fazla kaptırdığı anlamına geliyordu. Hepimiz eğlenmiştik.

Jean-Claude dört ayak üzerinde duruyordu, vücudu sert ve hazırdı ve onu bu şekilde üstümde görmek bile tekrar çığlık atmama neden oldu. Ona doğru uzandım ama ellerimi yakaladı ve "Sin, onu yatağın kenarına taşımama yardım et" dedi.

"Neden?"

"Böylece bize katılabilirsin. Anita için *ardeur*'u besleyebilmek için biraz cesaretlendirilmeye ihtiyacın var."

İlk başta ne demek istediğini anlamadım ama Sin beni yatağın kenarına çekti-yarı taşıdı ve birden Jean'in ne olduğunu görebildim-Claude demek istedi. Sin sert ya da hazır değildi. Yumuşacıktı, vücudunun ön tarafına doğru sarkıyordu. Üçümüzü birlikte izlemekten hoşlanmamıştı. Onu neyin rahatsız ettiğini bilmiyordum ama Bir şey vardı. Vücudu bana bunu söyledi.

Jean-Claude beni başım yana düşene kadar kenara çekti ve Sin'in vücuduna baş aşağı bakıyordum. Oral yapmak için en sevdiğim pozisyonlardan biri değildi ama o hâlâ yumuşak olduğu için iyi olacaktı. Yeterince sertleştiğinde pozisyon değiştiriyordum ya da planım buydu. Sin alt yatak için neredeyse fazla uzundu, uzun bacakları yüzünden eğilmek zorundaydı, yüzden neredeyse ayakta itiyordu-Böylece ona ulaşabildim. Jean-Claude'un elleri kalçalarımı kavradı, ben de Sin'in kalçalarının arkasını kavradım ve onu emdim, o kadar yumuşak ve sıcaktı ki. Bir erkeği bu kadar emmeye bayılıyordum. Nefes almak için savaşmak yoktu, boğulmak yoktu, sadece onun ağzımdaki hissi vardı. Jean-Claude'un elleri kalçalarımı okşadı ve ucunun açıklığımı okşadığını hissettim. Ağzım Sin'in vücuduna olabildiğince sıkı gömülmüşken neden oldu. Jean-Claude içime girdi ve Nicky ile yaptığımız her şeyden dolayı çok ıslak, çok hazırdım. Jean-Claude'un vücudunun içimde kaydığını hissetmek inanılmazdı. Bu beni Sin'in vücudu ağzımdayken inliyordum. Çoktan sertleşmeye başlamıştı. Jean-Claude ritmini çabucak buldu ve Sin hala ağzımdayken beni doruğa çıkardı, ben de orgazmımı onun etrafında çığlık attım. Titredi ve üzerine sığ bir şekilde geldiğimde daha kalındı ve ben onu emerken kendini ağzımın içinde hareket ettirmeye başladı, bu yüzden

Jean Claude bacaklarımın arasında bir ritim bulurken biz de ağzımın içinde onun ritmini bulmaya başladık.

"*Ardeur'*u serbest bırak, *ma petite*; serbest bırak ki gittiğimizde ikimizden beslenesin."

*Ardeur'*u çağırdım, serbest bıraktım, kafesini açtım ve üçümüzün üzerinde kükremesine izin verdim, böylece iki adam da haykırdı. Jean-Claude beni tekrar içimde hissettirdi, üzerinde kayıyor ve
Tam içimdeki o tatlı noktaya. Sin boğazımın derinliklerine doğru ilerlerken vücudunun etrafında çığlık atmama neden oldu. Artık *öğürme* refleksimle savaşmak zorunda değildim, çünkü *ardeur* ile yoktu; harikaydı ve oral seksi olduğundan daha da şaşırtıcı hale getirdi. Ellerimi Sin'in vücudunda kullanarak beni daha sert ve daha hızlı sikmesi için onu teşvik ettim,
Tüm o sert uzunluğu boğazımdan aşağıya, üzerime binen *ardeur* olmadan alabileceğimden daha derine itmek, hepimizin üzerine binmek.

"Yaklaştın," Sin soluk soluğa.

"Onu bir kez daha getirene kadar bekle." Ve bu üç kelimeye uyacak şekilde o noktayı üç kez daha okşadı. Ağırlık büyüdü ve yayıldı ve ben arasında titreyerek ve çığlık atarak zevkten başka bir şey değildim.

"Tanrım, lütfen," diye bağırdı Sin.

"Neredeyse!" Jean-Claude ona cevap verdi ve kendini daha hızlı itti ve içimde daha hızlı, açıklığımın yakınındaki o noktayı okşamaya çalışmıyor, içimde daha derinlere yerleştiriyor.

Sin hareket etmeyi bırakmıştı; sanırım gırtlağımı sikmeye devam etmekten korkuyordu yoksa Jean-Claude'un önüne geçecekti, bu yüzden üzerimde neredeyse donup kalmıştı. Benim için hareket etmediği için onu tekrar emmeye başladım. "Anita, lütfen, ben ..." dedi.

Jean-Claude "Üç deyince." dedi.

"Tanrım, şaka yapıyorsun," dedi Sin, ama kendini bir kez ağzıma ve boğazıma soktu. Jean-Claude bacaklarımın arasını itti.
Boğazımın içinde iki kez. İkinci kez derinliklerine. Üçüncü kez
Sin boğazımdan aşağı ittiğinde Jean-Claude "Şimdi, şimdi!" dedi. Sin kendini boğazımın olabildiğince derinlerine gömdü; tırnaklarımı kalçasına ve kıçına geçirdim ve Jean-Claude çığlık atacaktı.
Claude kendini içimde gidebildiği kadar derine itti ve onlar
İkisi de aynı içime boşaldı. Sin'i hissedebiliyordum.

Nabzı atıyor, sıcaklığını boğazımdan aşağı akıtıyor, Jean-Claude bacaklarımın arasından ılık ılık akıyordu ve ben onlardan besleniyordum. İçime dökülen tohumlarıyla beslendim. Vücutlarının verdiği hisle beslendim.
daldı. Sin'in bedenine batan tırnaklarımdan, Jean-Claude'un ellerinden beslendim. Bana dokundukları her yerde onlardan beslendim ve Sin'in kanını tırnaklarımın altına aldığımda, parmak uçlarımdan yukarı doğru emiyor gibiydi.

Üstümde bağırdı ve sonra çığlık attı. Erkeklerin benim için çığlık atmasına her zaman değer vermişimdir. Bu çok nadir bir şeydi. Her şey çok iyi, çok doğru hissettirdi ve sonra üzerime, içime doğru akan bir güç hissettim ve bu Jean-Claude'dan gelmiyordu. Günah'tı. Göremedim. Çünkü yüzüm hala baş aşağı onun bedenine gömülüydü ama o beden bir tür sihir yapıyordu.
Daha önce hiç hissetmemiştim. *Ondan* uzaklaşmaya başlamak için bir anım vardı, böylece heyecan beni terk ettiğinde boğulmayacaktım ve Bu güç her neyse oldu, ama oda sallanmaya başladığında hala vücuduna karşı kördüm ve tek düşünebildiğim şuydu
Deprem. Louis'de deprem olmaz ve sonra hepimiz kendimizi çözmeye ve bir siper bulmaya çalışıyorduk, ama bir mağaradayken depremden nasıl saklanırsınız?

31

BU BİR DEPREM DEĞİLDİ, ama halının altındaki yumru Sin
Ayağımın takıldığı yerin zemin olduğu ortaya çıktı. Sanki bir şey kayayı parçalamış gibi çatlamış ve bükülmüştü. Yeraltındaki tüm zeminler sert kayaydı, bazılarının üzerinde döşeme vardı ama temelde ana kayaydı ya da ona yakındı.

"Bu da neydi böyle?" Sert kayadaki yarığa bakarak sordum. Derin değildi, sadece altında daha fazla kaya vardı, ama yaklaşık beş fit uzunluğunda ve belki altı inçlik neredeyse düz bir çizgiydi.
geniş. Kayalar, iki yanında minyatür bir dağ silsilesi gibi yükselmiş, aralarında bir vadi oluşmuş ve otların onu doldurmasını bekliyordu.

Kendime sarıldım ama siyah ipek bornoz pek sıcak tutmuyordu. Jean-Claude, yakası ve manşetleri kürklü, çok daha kalın siyah cübbesini giymişti. Cübbeleri giymiştik çünkü
kapıdan içeri girdiklerinde zeminin çatlama sesini duymuşlardı. Patlama sesi gibi gelmişti ve gardiyanlar odaya girmeden önce genel alarm düğmesine basmışlardı.
saldırmak için her şey. Suçlamalarınızı aşağıdakilerden nasıl koruyabilirsiniz
İz bırakmadan zemini yarabilecek bir şey?

Nicky en iyi muhafızlardan bazılarını almaya gitmişti.
Büyü ve metafizik konusunda deneyimli olan Harlequin. Yüzyıllarını Tüm Karanlığın Anası ve vampir konseyiyle uğraşarak geçirmişlerdi, ki hepsi de bu tür şeylerin ağır toplarıydı.

Jean-Claude, "Onu öldürmemiş olsaydık, bunun bizi uyaran Earthmover olup olmadığını merak ederdim," dedi.

"Gerçek bir depremle bir şehri yerle bir edebilir ama şeyler yapabileceğini bilmiyordum," dedim.

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum ama onun türünde bir güce sahipmiş gibi görünüyor."

Başımı salladım. "Katılıyorum ama kalbini bizzat ben söktüm, yani o değil."

"Earthmover kim?" Sin sandalyeden sordu
Şömine. Burada yoktu, bu yüzden kot pantolonunu tekrar giymiş ve sandalyeye büzülmüştü. Şunları çekmeyi başarmıştı
Uzun bacaklarını dizlerine sarılacak şekilde yukarı kaldırdı. Bana daha önceki kendinden emin, kibirli sevgilisinden çok ilk tanıştığım genç kızı hatırlatıyordu. O yakışıklı, kaslı vücuttan genç Cynric'in çıktığını görmek neredeyse rahatlatıcıydı.

"Vampir konseyinden biriydi ve Marmee Noir'a kadar tanıdığım en yaşlı vampirlerden biriydi. Jean-Claude'u öldürmeye ve St. Louis'i ele geçirmeye çalışmak için şehre geldi."

"Eski konsey üyelerinin, kendi işlerini yapma şanslarından
vazgeçtiklerini sanıyordum.
Konsey koltuğuna oturduklarında kendi topraklarına sahip oldular," dedi Sin, dizlerinin üzerinden bize bakarken, koyu mavi gözleri yapay ateş ışığında parlıyordu.

"Bu doğru," dedim.

"Earthmover St. Louis'i yönetmeye gelmedi," Jean-Claude
dedi. "Burayı ele geçirmeye ve vampirlerimi araç olarak kullanarak yeni yasaları yürürlükten kaldıracak ve bizi tekrar yasadışı canavarlar haline getirecek kadar korkunç bir vampir olayına neden olmaya geldi."

"Bir vampir neden hiçbir hakka sahip olmadığı günlere geri dönmek istesin ki?" diye sordu.

"Yasal vampirlerin eninde sonunda dünyaya yayılacağını ve pek çok insanı vampire dönüştüreceğini düşünüyordu.
Yiyecekleri tükenecek ve böylece insanlarla birlikte yok olacaklardı. İnsanlar ve vampirler için karşılıklı garantili yıkım."

"Dünyalı vampirleri tekrar yasadışı hale getirmeye çalıştı, böylece ait olduğumuzu düşündüğü gölgelere geri dönecektik. Eski sistemin vampirlerin sayısının artacağını garanti ettiğini düşünüyordu.

Daha küçük kalmalıydık, çünkü saklanmalıydık ve böylece aşırı çoğalıp tek besin kaynağımızı tüketmemeliydik."

"İnsanlar ve hayvanlardı," dedi Sin.

Jean-Claude başını salladı. "Sadece insanlardan bahsetti ama evet."

"Harlequin'i dinledim ve yaşlı vampirlerin çoğu bizi, hepimizi şekil değiştirenlerden daha aşağı görüyor."

"Bu en arasında ne yazık ki yaygın bir tutum." "Bu berbat bir şey," dedi.

"Evet, öyle, bu yüzden onların arasında daha yeni ve daha ilerici tutumları teşvik etmek için elimden geleni yapıyorum."

Kapının yanındaki muhafızlardan biri boğazını temizledi. Ona baktık. Bu Emmanuel'di, Rafael'in kurt adamlarından biri; saçları soluk kahverengiydi, kısa kesilmişti ve soluk gri gözleri
Yüzünün kalıcı bronzluğu. En uzun ya da en uzun boylu değildi.
Kaslıydı ama fiziksel olarak her şeyde başarılıydı: göğüs göğüse çarpışmada, bıçak kullanmada, ateş etmede; hatta gizli görevlerde bile iyiydi. Aynı zamanda yakışıklı ve temiz biriydi. Sanki bir üniversite kampüsünde dolaşıp, bir şeyler hakkında endişelenmesi gerekiyormuş gibi görünüyordu.
ve atletik bursunu nasıl etkileyeceğini bilmiyordu, ama aslında bazı gardiyanlardan çok daha ölümcüldü.
etrafta dolaşıp her yere tavır yapıyordu. "Evet,

Emmanuel?" Jean-Claude söyledi.

"Bazılarımız yaşlı vampirlerin bize insanmışız gibi davranması için gösterdiğin çabayı gerçekten takdir ediyor."

"Evet, ," dedi ikinci gardiyan ve ben onun dünkü yeni gardiyan Harris olduğunu fark ettim, yoksa bir gün önce miydi? Bildiğim kadarıyla tamamen beyaz tenli olmasına rağmen, saçları neredeyse Emmanuel'inkilerle aynı kahverengi tonundaydı ve Harris kahverengi gözlü olandı.

Jean-Claude başını zarif bir şekilde eğerek, "Çabalarımızın takdir edildiğini bilmek güzel," dedi.

"Bu ülkedeki ve Avrupa'daki bazı yaşlı vampirlerin bundan pek memnun olmadığını biliyorum, bu yüzden *size teşekkür* etmek istedim."

Jean-Claude gülümsedi. "ederim Emmanuel, ve ...
Harry, mi?"

"Harris, efendim."

"Harris."

"Dostun Barry'nin bu gece seninle olmadığını görüyorum," dedim.

Suratını buruşturdu ve sonra bir şekilde geri çekildi. "O benim arkadaşım değil."

Emmanuel, "Barry ve başka bir gardiyanın gitmesine izin verdik," dedi.

Harris, "Barry gibi olmadığımı kanıtlamak için bir şansım daha var," dedi.

"Claudia ve Fredo yeni muhafızları daha deneyimli muhafızlarla eşleştirmeye karar verdiler; yeni başlayanlar bir araya gelmeyecek."

Emmanuel'e baktım ve başımı salladım. "Anlaştık."

Kapı çalındı ama biz bir şey söyleyemeden kapı açıldı. Nicky, Magda ve efendisi Giacomo ile birlikteydi. Sin hariç odadaki herkesten daha uzun boyluydu. Omuzları Nicky'ninki kadar genişti ya da ona çok yakındı, ama Nicky vücut geliştiricilerin sahip olduğu ters üçgene sahipken, Giacomo eski zaman buzdolabı gibi yapılıydı, büyük bir kas dikdörtgeni. Nicky kadar

Nicky ile aynı tür kaslara sahip olduğunu düşünüyordum, çünkü onunki fazladan bir et tabakasının altında gizlenmişti, ama kaslar oradaydı. Onları spor salonunda dostça yarışmalarda ağırlık kaldırırken görmüştüm. Diğer gardiyanlar kimin daha fazla ağırlık kaldıracağına ya da en çok ağırlık kaldıracağına dair bahse girerlerdi.

reps. Sanki oda onların etrafında küçülmüş gibiydi.

Giacomo, Jean-Claude'un önünde diz çöktü. "Kralım, size nasıl hizmet edebiliriz?"

Magda, Giacomo yanında değilken bunu neredeyse hiç yapmamasına rağmen, onun yanında diz çökmüştü. Eğer bunun

Yüzüne yansımaması için başını aşırı derecede eğdi.

Giacomo metafiziksel olarak onun efendisiydi ve bu doğru olabilirdi.

Ta ki içlerinden biri ölene kadar. Evliliğin uzun ömürlülük konusunda

sihirden aşağı kalır yanı yoktu. "Ayağa kalk Giacomo. Sana böyle

gösterilere gerek olmadığını söylemiştim.

özel."

Yüzünün neredeyse mükemmel yuvarlaklığını kaldırdı, bir gözünün koyu kahverengisi ve diğerinin soluk süt mavisi sıkı kıvrımlar halindeydi. Sağ gözünü ortadan ikiye bölen yara izi, yüzüne doğru kıvrılıyordu.

kaşına ve yanağına. Gözlerinin kör olduğunu düşünmüştüm ve dövüş antrenmanındaki diğer gardiyanlar da öyle düşünmüştü. Onlar da denemişti.

Kör tarafına saldırmak istediklerinde kıçlarına tekmeyi basmıştı çünkü gözü çalışıyordu, diğeri kadar iyi olmasa da görebiliyordu.

Giacomo kendisine teklif edildiği gibi ayağa kalktı ve o neredeyse bulaşıcı gülümsemesini takındı. Nicky onun ve Magda'nın hemen arkasındaydı. Saçları hâlâ
Sağ gözünün üzerindeki yara izleri görünecek şekilde bir tarafa savruldu. İki iri adam aynı gözün üzerinde farklı yara izleriyle orada duruyordu ve bu çarpıcıydı. Gözlerinde benzer yaralar olan böyle iki adam
aynı göz, olasılıklar neydi?

Nicky, Magda ve Giacomo'yu zeminin kırık olduğu yere götürdü. Gözlerini dikip baktılar ve sonra Giacomo Nicky'ye doğru eğilip bir şeyler fısıldadı. Nicky, Emmanuel ve Harris'e
Emmanuel kapıyı kapatırken arkasına baksa da, kapıyı diğer taraftan açtılar.

"Neden mahremiyete ihtiyaç duyduk?" Ben sordum.

Giacomo, "Çünkü bunu kimin yaptığını biliyorum," dedi.

"Kim?" Sin, Jean-Claude ve benim yanıma geldi. "Sen."

Sin ona göz kırptı. "Neden bilmiyorum. Bu her neyse, onu yapabilecek bir yeteneğim yok," dedi ve belli belirsiz yere doğru el salladı.

Magda, "Olaydan hemen önce bir güç patlaması hissettin mi?" diye sordu.

"Seks yapıyorduk. Başka bir şey düşünmüyordum." "Aslında ondan gelen bir güç dalgası *vardı*," dedim.

"Bu sadece benim canavarlığımdı, Anita. Orgazmın, içimdeki canavarın yüzeye en çok yaklaştığı anlardan biri olduğunu biliyorsun."

"Biliyorum. Bu yüzden tüm iyi küçük erkek ve kız şekil değiştiriciler ilk orgazmlarında zincirlenirler, böylece kazara kimseyi öldürmezler."

"Bunu hissediyordun," dedi.

"Şekil mi değiştirdin?" Magda sordu. Başını
salladı.

Giacomo bize baktı. "Kralım, ondan bir şey hissettiniz mi?"

"Dediği gibi, Anita ile aramızda seks yapıyorduk. *Ardeur*'u beslerken onunla birlikte olmak her zaman büyülüdür. Bu eğilim

sizi başka herhangi bir güce karşı körleştirir."

Magda, "Oldukça bunaltıcı olabiliyor," dedi.

"O zaman belki de genç prens neler olduğunu anlamamıştır."

Sin yeri göstererek, "Bunu ben yapmadım," dedi.

"Sen safkan bir mavi klan kaplanısın."

"Bunu biliyorum."

"Dünya, klanınızın kontrol ettiği şeydir."

"Mavi kaplanın toprak, kırmızının ateş, beyazın metal, siyahın su ve altının güneş olduğunu ya da diğer tüm klanları kontrol ettiğini biliyorum," dedi Sin, zorla söyletilen bir şeyi söyler gibi tekrarlayarak Okulda ama gerçekten istemiyordum.

"Crispin'in ellerine küçük şimşekler çaktığını gördün mü?" "Süper statik elektrik gibi bir şey, hepsi bu," dedi Sin.

"Ama yine de Anita'nın beyaz kaplanı olduğundan beri klanının gücü ortaya çıkıyor ve kırmızı klanın prensi Anita'nın kırmızı kaplanı olduktan sonra artık ellerine ateş çağırabiliyor."

"Biraz süper statik elektrik ve elinizde beliren kibrit gibi bir ateş, zemini çatlatıp açmakla aynı şey değildir," dedi Sin, yine hasarı işaret ederek. Onun korkusunun benim midemde de fokurdadığını hissedebiliyordum.

"Yeni Kraliçemiz kızıl prensi bir yılı aşkın süredir görmedi ve Crispin artık onun sevgilileri arasında yer almakla kutsanmıyor, ama siz Onun tarafından çok beğeniliyor," dedi Giacomo, konuda o kadar kibardı ki sanki seksten hiç bahsetmiyor gibiydi.

"Bekle," dedim. "Onunla düzenli olarak yattığım için mi Sin'in gücünün daha fazla olduğunu söylüyorsun?"

"Evet, çünkü bu sizin vampir soyunuzun madeni parası. Eğer farklı bir soydan geliyor olsaydınız, o zaman diğer yakınlık türleri de benzer bir etki yaratırdı."

"Yani Anita diğer ikisiyle daha sık yatarsa güçleri artacak mı?" Magda sordu.

"Sanırım öyle."

"Peki Dev'in gücü neden artmadı? O ve Jean-Claude onunla düzenli olarak yatıyorlar," diye sordu Sin.

"Aslana ve altın kaplana dönüşebilme yeteneğine sahip ve Micah'a da ikinci bir canavar şekli hediye etti; Dev'in güçlerinin arttığını söyleyebilirim."

"Crispin ve kırmızı kaplan güçlerini yıllar önce gösterdiler.
Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım," dedi Sin. Giacomo,

"Bazı şeyler zaman alır," dedi.

"Domino ve ben Crispin'den birkaç ay sonra aynı gece Anita ile yattık. İkimizin de güç kazanacağını mı söylüyorsun?"

"Karışık klan kanı taşıyan birinin soyunun güçlerini sergilediğini hiç duymamıştım."

"Yani Domino yarı beyaz klan yarı siyah olduğu için klan sihrini göstermeyeceğini mi düşünüyorsun?" Ben sordum.

"Kaplan klanlarını en güçlü oldukları zamanlarda gördüm.
ve sadece aralarındaki safkanlar en güçlü büyülerini yapabiliyordu."

"Peki Sin için neden bu kadar uzun sürdü? O safkan bir mavi kaplan," diye sordum.

"O çok gençti."

"Birkaç yıldır yasal olarak yetişkin ," dedim.

"Modern standartlara göre yasal yetişkinlik sadece üzerinde anlaşmaya varılmış bir sayıdır. Bu ülkede gördüğüm bazı gençler on sekiz yaşına gelmeden yıllar önce büyümüş oluyorlar, bazıları ise
Daimi çocukluk," dedi Giacomo.

"Bunun benim yetişkin bir mavi kaplan olduğumu
kanıtladığını mı söylüyorsun?" "Evet, Cynric, tam olarak
bunu ."

"Sin, Cynric değil," dedi otomatik olarak.

"Seçim sizin ama *Prens Cynric*'*in* dili *Prens Sin'*den biraz daha tatlı geliyor."

"*Prens Sin* kulağa bir rock yıldızı ismi gibi geliyor," dedim gülümseyerek ve acısını hafifletmek için elini tuttum.

"Hayır," dedi Nicky, "bu bir porno yıldızı ismi."

"Ben *Prince* falan değilim. Sadece *Sin*."

Jean-Claude, "Yasal olarak hâlâ *Cynric*," dedi.

Sin kaşlarını çatarak ona baktı; yine genç Cynric'in asık suratlı halinin yankısı vardı. Bu öyle bir tarz değildi.

ona pirinç yüzüğü kazandıracaktı-oh, benim hatam, altın yüzük. Jean Claude asla pirinç kadar ucuz bir şey yapmaz.

Giacomo, "Hangi isimle anılırsa anılsın, topraktan gelen güçlerinizle büyüdünüz," dedi.

"Ya da belki de hem Anita hem de benimle ilk kez yakınlaştığı içindir?"

"Belki de," dedi Giacomo.

"Dev'in güç kazandığını ve ikimize de aşık olduğunu kendiniz söylediniz."

"Fortune da öyle ve dünya güçlerini göstermedi ve benden yüzyıllarca daha yaşlı, yani yeterince yaşlıydı."

"Ama Anita'nın arayacağı mavi kaplan o değil. Öylesin," dedi

Giacomo. "Eğer yerleri yırttıysam, bunu bilerek yapmadım ve tekrar nasıl yapacağımı biliyorum."

Giacomo, "İçinizdeki canavar gibi, Cynric-Sin-daha fazla pratik yaptıkça onu nasıl kontrol edeceğinizi ve nasıl daha bilgili bir şekilde kullanacağınızı öğreneceksiniz," dedi.

"Eğer bu benim gücümse, o zaman ne kadar tehlikeli olacak? Demek istediğim, kaplan formum kontrolüm altında olmasa insanları öldürebilir. Efsaneler mavi kaplanların depremlere neden olabileceğini ve tüm orduları yok edebileceğini söylüyor. Bu bir abartı, değil mi?"

"Hayır, bu bir abartı değil. Bir dağın üzerinde durdum ve klanınızdan on kişinin büyülerini bir araya getirip
dünyanın kendisi bir düşman ordusuna karşı. Siz tek başınıza, daha fazla eğitim almış olsanız bile, böyle bir tahribat yaratamazsınız. Seni yetiştiren klanın sana halkının tarihini anlattığını gördüğüme sevindim ama güçlerinden korkma."

"Kraliçe Bibiana tüm klanların tarihini bildiğimden emin oldu. Altın kaplanların soyunun yüzyıllar önce tükendiğini sanıyorduk.
Bibiana beyaz klanın, kendi klanının, tüm efsaneler ve tarih hakkında bilgi sahibi olmasını istedi, böylece gerektiğinde liderlik edebileceklerdi."

Giacomo, "Kalan diğer klanların buna izin vereceğinden emin değilim," dedi.

Sin omuz silkti. "Bibi her ihtimale karşı hazır olmamızı istedi. Kırmızı kaplanların kraliçesinin kimseye efsaneleri öğretmediğini , çünkü o sormuştu. Kraliçeleri efsanelerin bittiğini düşünüyordu, çünkü

Altın kaplanlar yok oldu ve geriye kalan tek bilinen mavi kaplanlar ve siyah kaplanlar, en büyük düşmanımız olan Tüm Karanlığın Anası'na hizmet eden Harlequin'e köleleştirildi. Köleleştirme kısmı için alınmayın."

"Hiçbiri alınmadı. Kara Anamız hâlâ hayattayken hepimiz onun planlarının ve isteklerinin kölesiydik," dedi Giacomo.

Jean-Claude, "Hepimiz zamanımızda şu ya da bu vampirin kölesi olduk," dedi.

Giacomo onun önünde eğildi. "Doğru ve bilgece sözler, Majesteleri."

Sin, "Ajanlarının dünyanın dört bir yanındaki aramasının ana nedeni, kayıp klanlardan hayatta kalanları bulmak," dedi.

"Hayatta kalan olmayacağını söylerdim ama işte buradasınız prensim. Yeni genetik testler senin de Fortune kadar saf bir kana sahip olduğunu kanıtladı.
hayatta olmak," dedi Giacomo. Sin'e bakışında hoşuma gitmeyen bir şeyler vardı. Jean'den yüzyıllarca daha yaşlıydı.
Claude, bu yüzden onu saklamakta daha da iyi olmalıydı.
Ama Harlequin'lerin çoğunun yüzlerini eğitmekte o kadar da iyi olmadıklarını fark etmiştim. Echo'ya bunu sormuştum ve bana , *Neredeyse her zaman maske takıyorduk; bilgi toplamak için bir rol oynadığımız zamanlar dışında kimse yüzümüzü görmüyordu, o zaman da insan rolü yapıyorduk. Duyguları göstermek için yüzümüze ihtiyacımız vardı.* Bu da iyi bir açıklamaydı.

"Biri beni kiliseye bıraktığında neredeyse iki yaşındaydım. İyi beslenmiş, iyi giydirilmiş, mutlu ve uyumlu bir çocuktum. Birisi onca zaman benimle ilgilendi ve sonra beni öylece bıraktı."

Magda, "Bu ülkede klan kaplanları olduğuna dair söylentiler vardı ama araştırmak için gönderilenler biz değildik," dedi.

"Bibi, ya ailemin beni onları avlayan şeyden kurtarmak için terk ettiğini ya da öldüklerini ve beni bıraktıkları kişinin bir bebekle uğraşmak istemediğini düşündü."

Kollarımı çıplak beline doladım ve ona sarıldım. Bana baktı ama yüzünde hâlâ öfke ve somurtkanlık vardı,
ve o zengin mavi gözlerin derinliklerinde bunun belirsizliği vardı. *Nasıl Beni terk edebilirler mi? Beni neden terk etsinler ki? Yaptığım bir şey yüzünden mi? Beni neden istemediler?* Kaybolan çocukların geçmişleri hakkında sordukları tüm sorular.

Jean-Claude Sin'in omzunu sıkıca kavradı. Bize sarılmasını bekledim ama sarılmadı. Bizimle arasındaki neredeyse yapay mesafeyi korudu. Bir kolumu ikisinin de beline doladım ve bizi grup kucaklaşmasına çekmeye çalıştım ama Jean-Claude direndi.

Sin o zaman ona baktı. "Şimdi bana sarılmaktan korkuyorsun.

Neden?" "Şöyle diyelim, artık onunla nasıl iletişim kuracağımdan emin değilim.

sen."

Yüzünde mutlak bir acı ifadesi belirdi ve bu duygu aramızdaki kalkanları parçaladı. Değer verdiği bir ilişkiyi mahvettiği için üzgün ve korkmuştu. Birden kendini çok kötü hissetti.

Çünkü bu kadar bile birlikte yatmanın aralarındaki ilişkiyi değiştireceği aklına gelmemişti.

Nicky yanımıza geldi ve hepimizi kocaman bir grup kucaklamasıyla sardı. "Bu konuda garip davranma, Jean-Claude."

Jean-Claude bir dakika tereddüt etti ve sonunda hepimize sarıldı, böylece iç içe geçmiştik ve bu cinsel bir şey değildi. Rahatlatıcıydı. Aileden biriydi. Sin'in kaslı omuzları titremeye başladı ve ağladığını anlamam bir saniye sürdü. Jean-Claude onun yüzüne dokundu ve gözyaşlarını elleriyle kuruladı. Sin'e bakışı romantik değildi; Jean-Claude Amca'nın sevgili yeğenine bakışı gibiydi ve bu yüzden ona bir yüzük takamayacaktı.

Sin, Jean-Claude'u romantik bir partner yapmak için "amcası", baba figürü olarak kaybetmeye razı olup olmadığına karar vermek zorundaydı. Çünkü o ve Jean-Claude ikisini birden yapamazdı.

32

Herkese Sirk'te değil, Sirk'te VEDA ETTİK
birçok nedenden dolayı. Birincisi, güvenlik açısından daha mantıklıydı. İki, valizleri ve bizi havaalanına götürmek için zaten iki büyük SUV'a ihtiyacımız vardı; vedalaşmak isteyen herkesi havaalanına götürmek için daha da fazlası gerekecekti. Üç, istediğimiz kadar coşkulu bir şekilde vedalaşabilirdik.
Birisi cep telefonuyla bir fotoğraf çekip internette yayınlıyor. Jean-Claude herkesin hayalindeki vampirdi, bu da telefonunuzla iyi bir fotoğraf çekmeniz anlamına geliyordu
bazı dedikodu sitelerinden para alabilirsin.

Bavullar, diğer muhafızlar tarafından aşırı kaslı karıncalar gibi uzun merdivenlerden defalarca taşınmıştı. Her şeyi dışarıdaki arabalara yüklemişlerdi ve gitme vakti gelmişti. Jean-Claude ve ben
Özel olarak veda öpücüğü verdim ama onu orada dikilirken görmek bunu tekrar yapmak istememe neden oldu. Sol elimdeki yüzüğe dokunmak için öpücüğe ara verdi. Platin, beyaz altın, kanal setli beyaz pırlanta ve bir büyük oval lacivert safirdi. Tüm taşlar metalin içine ve olay yerlerinde giydiğim lastik eldivenler de dahil olmak üzere hiçbir şeye takılmaması için pürüzsüzdü.
Yüzük hâlâ parlıyordu ve güzeldi ama pratikti ve işim için buna ihtiyacım vardı. Çoğu polis işe giderken düz yüzük takar ya da hiçbir şey takmazdı ama Jean-Claude söz yüzüğünü her zaman takmamı istemişti ve onun sözü asla düz bir altın yüzük olmayacaktı. Hayır, o parlaklıktan yanaydı.

"Ma petite," dedi yüzüğü parmağımda çevirirken, "ben asla yüzüğümü parmağında görmeyi düşündüm ve şimdi tek düşünebildiğim

bir eklemeyi ne kadar çok istediğimi."

" çalışıyoruz," dedim o neredeyse acı verecek kadar güzel yüze bakarak.

"Evet, evet öyleyiz," dedi bana gülümseyerek. Paylaşmıştım
Benim güzel, seksi ve son derece arzu edilir olduğumu düşündüğünü bilecek kadar düşüncelerini biliyordum ama bunu anlamıyordum. Seks konusunda iyiydim, yani belki seksi kısmı, ama aynı zamanda tam bir baş belasıydım.
diğer alanlarda. Yüzyıllar boyunca dünyanın en güzel erkeklerinden biri olmuştu. Ölümlü bir kadın, herhangi bir kadın, bununla nasıl kıyaslanabilir?

Nathaniel elini bizimkinin üzerine koydu, elini öyle bir sardı ki hepimiz yüzüğe dokunuyorduk ya da belki de yüzük bize dokunuyordu. "Bu sadece sen ve Anita için değil, hepimiz için bir söz yüzüğü." Öpmek için yüzünü kaldırdı ve Nathaniel'i kim geri çevirebilirdi ki?
Öpüştüler ve hepimiz birbirimize sarılmışken onları bu kadar yakından izlemek
ellerim, vücudumdaki her şeyin gerilmesine neden oldu. Damian bizimle birlikteyken yatak odasında yaptıkları öpüşmeden daha az iffetli bir öpüşmeydi bu. Her iki seferde de çıtayı yükseltenin Jean-Claude değil, Nathaniel olduğunu fark ettim. Büyük baştan çıkarıcı baştan mı çıkarılıyordu? Bununla ilgili bir sorunum yoktu. Hayatımdaki erkeklerin birbirlerine yakın olması genellikle benim lehime çalışırdı. Micah farklı hissedebilirdi ama şu anda burada değildi, bu yüzden ikisine de dokunmaktan zevk aldım ve
öpüşmeleri için ring kenarında yerimi aldım.

"Jean-Claude, onun adasına gitmelerine izin veremezsin," dedi arkamızdan bir ses. Asher'dı. Uzun boylu, soluk benizli ve yakışıklıydı, Uzun altın sarısı saçları omuzlarına dökülüyordu. Hiçbir şey Asher'ı fiziksel olarak muhteşem olmaktan uzaklaştıramazdı ama fiziksel olmak her şey demek değildi.

Odanın etrafındaki korumalar dikkat kesildi, çünkü Asher'la son karşılaşmamızda işler çirkinleşmişti. Onunla yalnız kalmamıza izin vermemeleri için emir aldıklarını biliyordum. Onun duygusal İstikrarsızlık onu tehlikeli yapıyordu ve bazen bu tehlike sadece kalbiniz için değildi.

"Bu benim işim için Asher. Jean-Claude bunu kontrol edemez." Sesim de hissettiklerim kadar öfkeliydi. Nathaniel haklıydı. Asher'ın zindanda bizi alt etmesini özlemiştik. Ben onun üçlü seksin bir parçası olmasını özlemiştim.

Jean-Claude ve benimle. Hayatımda Asher'ın yerini dolduracak birini bulamamış olmaktan nefret ediyordum. Aşkın zıttı
nefret değildir; kayıtsızlıktır ve ben ona karşı henüz kayıtsız değildim. Bu da beni , çünkü daha iyisini biliyordum.

Asher saçlarını altın bir gibi yüzünün yarısına kadar dökmüştü,
Ve çoğu örtü gibi bir şeyleri saklıyordu. Gözleri Jean-Claude'unki kadar bir maviydi, parlak, buz gibi bir mavi. Birinin parıltısını saçlarının dantelleri arasından yakaladım, ama diğer gözü parlak ve görünürdü, o kadar muhteşem bir yüze yerleştirilmişti ki, ressamların melek ve tanrı resimleri için model olmuştu. "İşine her zaman saygı duydum, Anita. Geçmişte yaptığım hatalar ne olursa olsun, hiçbir zaman sana işini söylemeye cüret etmedim ve şimdi de etmiyorum, ama sakın
Damian eski efendisine geri dönsün ve Nathaniel'i ona vermeyin."

"Onu eski efendisine geri götürmüyoruz ve bırakın Nathaniel'i, ona kimseyi vermeyeceğimizden de eminiz."

Asher elini bize doğru uzattı ama o gözlerin, o yüzün ağırlığını Jean-Claude'a veriyordu. "Jean-Claude, sen de en az benim kadar onun merhametine maruz kaldın. Onun ne olduğunu ve neler yapabileceğini biliyorsun. Lütfen, kutsal olan her şey adına, bize kalan her şey adına, çiçek gözlü oğlumuzu onun pençesine bırakma."

"Ben artık senin çiçek gözlü çocuğun değilim Asher," dedi Nathaniel.

Asher'ın gözleri parladı ve bunun dökülmemiş gözyaşları olduğunu fark ettim. "Ve
Bu benim hatam, seni uzaklaştıran benim kusurum. Son birkaç ayda yaptıklarımdan ne kadar pişman olduğumu tahmin bile edemezsiniz. Sadece
Julianna'nın ölümü benim için daha büyük bir üzüntü kaynağı."

Hepimiz ona baktık. Julianna'nın ölümü, Jean-Claude ile arasını açan büyük bir trajediydi. Julianna
onların kalbiydi ve o öldüğünde kalpleri de onlarla birlikte öldü.

" çok cesur bir ifade, *dostum*, keşke ciddi olsaydın." "Sana yemin ederim Jean-Claude, her kelimesinde ciddiyim."

"Şeref sözü mü?" "Evet."

Asher onur sözünün bir anlamı olacak kadar yaşlı bir vampirdi. Yaşlı vampirler arasında yeminini bozanlara güvenilmezdi ve bazılarının yeminini bozması ölüm fermanıydı.

Jean-Claude, "Aniden pişmanlık duymak sizin hissedeceğiniz bir şey gibi görünmüyor," dedi.

"Haftalardır pişmanlık içindeyim ama yapamadım.
Ne planladığınızı duyana kadar sizi derin pişmanlığıma ikna etmenin bir yolunu bulmaya karar verdim.
inandım. O lanetli canavara gitmesine izin vermektense Nathaniel'den sonsuza dek vazgeçmeyi tercih ederim."

Bu gerçekten çeken söylediği ilk şeydi. "Bunu gerçek anlamda mı söylüyorsun?" diye sordum. She-Who-Made-Damian yaşlı mı?
Tüm Karanlıkların Anası gibi bir lycanthrope ve vampir için yeterli mi? Ve gerçek bir lanetten mi bahsediyorsunuz, yoksa sadece dramatik mi davranıyorsunuz?"

Asher başını salladı, böylece saçları, saklamak için kullandığı yara izlerini kadar dalgalandı. Saçlarını bir
Nicky'nin yaptığı gibi, Asher'ın uzun dalgaların yara izlerinin üzerine dökülmesine izin vermesi dışında; elbette örtmesi gereken daha çok yara izi vardı. İki güzel gözü vardı ama öpülesi gözlerinin köşesinden bir iki santim dışarıdaydı.
ağzında yanık izleri vardı. Yanağından aşağı inip boynunu atladılar ama göğsünün sağ tarafı erimiş ve yeniden oluşmuş gibi görünüyordu. Kutsal su vampir etine asit gibi etki eder ve bu da
Kilise'nin yüzyıllar önce Asher'den şeytanı kovmak için kullandığı şey.

"O eski anlamda bir canavar, ama o
onun fiziksel bedenini dönüştüremez. O bir vampir ve hepimiz lanetliyiz ama bunun ötesinde, dediğiniz gibi dramatik davranıyorum."

"Birkaç yüzyıl önce onunla birlikteydik. Aşırı dramatik davranıyorsun," dedi Jean-Claude.

"Onunla senden daha uzun süre birlikteydim, Jean-Claude."

Jean-Claude Nathaniel'i ve beni kollarının arasına alarak ikimize de sarıldı. Kendini rahatlatmak için miydi yoksa
Asher'ın yüzündeki kayıplar. Umurumda değildi. İkisiyle de aram iyiydi. Asher, hepimizi ve daha fazlasını bir çırpıda kaybedecek kadar kötü davrandığının kendisine hatırlatılmasını hak ediyordu.

"Sen Yeni Dünya'ya kaçtıktan sonra Belle'in bana ihtiyacı azaldı. Artık sana eziyet etmek için beni kullanamazdı."

"Jean-Claude, sesi çok ciddi ve çok mutsuzdu, ama kolları etrafımızda sıkılaştı, böylece ikimiz de bir kolumuzu beline dolayarak onun kadar yakın olmamıza izin verdik.
istiyor gibiydi. Sakin ve haklı görünebilirdi ama bunu hissetmiyordu.

"Suçlunun sen olduğunu söylemiyorum. Sadece beni size karşı kullanamadıktan sonra bana karşı daha az dikkatli olduğunu açıklıyorum."

"O zamanlar aramızda olan her şey için üzgün olduğumu biliyorsun."

"Biliyorum ve bunca yıl seni suçladığım için üzgünüm ama bu geceki konumuz bu değil Jean-Claude. Ben senin için takas edilmedim.
Damian da senin ve gibi gecede birkaç saatliğine, ama aylarca ona verildi. Ben onun Damian oradaydı."

"İkiniz de bana bundan hiç bahsetmediniz."

"Birbirimize bile bundan bahsetmeyeceğimize yemin etmiştik. Belle'in sarayında onunla sadece birkaç saat birlikte olduğumuzda ne kadar korkutucu olduğunu hatırlıyor musun?"

Jean-Claude yüzünü Nathaniel'in saçlarına eğdi, sanki kendini rahatlatmak için onun saçlarının vanilyasını kokluyordu. Ben yaptım.
bazen de. "O korkunç saatleri hatırlamamın nedeni
Damian'ın özgürlüğü için pazarlık yaptı ve onu buraya getirdi." Neredeyse sesini eşit tutmayı başarıyordu -neredeyse.

"O zaman onunla aylarca birlikte olduğunuzu hayal edin."

Jean-Claude sadece başını salladı. "Yapamam. Benim başıma gelmeyen dehşetler üzerinde durmak istemiyorum, çünkü yeterince dehşet var."

"Üç ay onun bir parçası olarak hizmet etme cezamdı.
İrlanda'daki maiyetim. Oradaki ilk şafak vaktimde ölebileceğim ve bir daha uyanamayacağım konusunda uyarılmıştım. Bu beni birkaç hafta orada kalana kadar korkuttu ve sonra uyanmayacağıma dair yarı umutlu olmaya başladım.
tekrar."

"Damian'ın bazı anılarını paylaştık ve bunlar oldukça
korkunç, ama bekle. . . . Neden alacakaranlıkta uyanmadın? Bunu seni korkutmak için mi söylediler?" diye sordum.

"İrlanda'ya seyahat eden her vampir orada uyudukları ilk gece uyanmaz. Kimse nedenini bilmiyor, ama sanki toprağın kendisi

bizim türümüze dostça değil."

"İnsanlar bana büyücülüğümün İrlanda'da işe yaramayabileceğini ya da yaramaması gerektiğini ve vampirliğin orada o kadar bulaşıcı olmadığını söyleyip duruyorlar."

"Zombiler hakkında bir şey bilmiyorum. Eğer birisi onları
Ama vampirler konusunda haklılar. Üç farklı gecede üç ısırık verseniz ve üçüncüsünde onları kurutsanız bile, bizden biri olarak dirileceklerini garanti etmez. Orada vampir olarak dirilmesi gereken ama dirilmeyen yarım düzine insan gördüm."

"Vücutları çürümeye mi başladı?" Ben sordum.

Bunu bir dakika düşünmek zorunda kaldı. "Cesetlerden ikisini uzun süre sakladığını ve çürüdüklerini biliyorum. Diğerleri daha erken atılmıştı."

"Neden cesetleri çürüyene kadar sakladı?" Ben sordum.

Yüzündeki ifade tamamen Jean-Claude'a yönelikti, sanki kelimeler olmadan bakışları yeterli olacakmış gibiydi. Benim için değildi. "Birbirinize ne anlatmaya çalışıyorsunuz?"

"Cesetlerin bir şey olarak ortaya çıkacağını mı umuyordu?" Jean Claude sordu.

"Beni istemesinin nedenlerinden biri, bariz olanın dışında, kendi yaratmadığı bir vampire sahip olmaktı. O ummuştu
Onun için daha fazla vampir yapabileceğimi düşündüm, ama benim için kendi vampirleri için olduğundan daha iyi olmadı."

"Hiç onun bir vampiri kendi başına getirmeye çalıştığını gördün mü?" Ben sordum.

"Ben yaptım. Bizden birini yaratmayı başardı ama ikincisi onun için diğerlerinden daha fazla yükselmedi."

"Biliyor musun, senin İrlanda'da olman Damian'ın benimle paylaşması için iyi bir bilgi olabilirdi."

"O ve ben hiçbir zaman arkadaş olmadık, ama her birimiz hikayenin kendi tarafımızı anlatacağımıza ama diğerinden hiç dair söz verdik."

Nathaniel, "Bence Damian kendi korkularıyla o kadar çok savaşıyor ki, hangi bilginin ne olabileceği konusunda net düşünemiyor.
size ve polise yardımcı olur."

Ona baktım ve kızgınlığımın azalmaya başladığını hissettim. Eğer Asher İrlanda'nın Kötü Kaltağı'ndan bu kadar korkuyorsa, Damian da taş kesilmiş olmalıydı. "O zaman gerçekten iyi saklıyor, hatta Metafiziksel olarak," dedim.

"Çok cesur davranıyor," dedi Nathaniel.

"Evet, öyle," dedim. "*Lanet olsun*," diye ekledim kendi kendime.

"Yani Echo ve Giacomo'yu İrlanda'ya götürerek onları riske mi atıyoruz?" Nathaniel sordu.

"Kahretsin," dedim.

"Sanmıyorum," dedi Jean-Claude. "İyi olacaklarını nereden bileceğiz?"

"Risk altında olmamın nedeni usta bir vampir olmamamdı," dedi Asher, "ama Harlequin'lerin hepsi kraliyet muhafızlarının kalıcı bir parçası olmak için kendi bölgeleri üzerindeki haklarından vazgeçen ustalardır."

"Tabii ki öyle," dedim. "Hepsinin çağıracak hayvanları var ve bunu sadece bir usta olarak elde edebilirsiniz." *"V8 de olabilirdi" diyerek bir* tokat atmak istedim.

Jean-Claude, "Damian dışında sadece ustaları alıyorsunuz," dedi.

"Tamam, başka kimseyi bu şekilde riske atmadığımı bilmek güzel." "Ama neler olduğunu anladıysam, bir veba salgını var. İrlanda'daki vampirler."

"Dublin'de onlardan bir sürü var ve her gece daha fazla insan kayboluyor."

"Ama yeni dirilenler asla efendi değildir," dedi Asher.

"Yani İrlanda'da onlardan çok fazla olmamalı," dedim.

"Hayır, olmamalı."

"Vampirlerin neden olması gerektiği gibi yükselmediğini söyleyen oldu mu?" Ben sordum.

Bunu düşündü, yere baktı, kaşlarını çattı, ama sonunda başını salladı. "Hayır, sadece toprakla ilgili bir şey olduğunu söyledi. Toprak bizim türümüzden hoşlanmıyordu."

"Harlequin bize bu toprakların Fey büyüsü yoğunluğu yüksek olduğu için daha canlı ve bu yüzden ölülerin orada dirilmediğini söyledi."

"O zaman neden şimdi yükseliyorlar?" Asher sordu.

"Bir teoriye göre vahşi büyü tüm dünyada olduğu gibi İrlanda'da da nihayet kayboluyor. Önce şehirlerde kaybolur ve
Şimdiye kadar tüm yeni vampirler orada ortaya çıktı."

"Bunların hiçbiri hakkında konuşamam ama anlattığınız şeyin M'Lady tam gücündeyken asla gerçekleşmeyeceğini biliyorum. Bir şeyler gidiyor olmalı."

Neredeyse kendisine böyle hitap etmesi için onu zorlayıp zorlamadığını soracaktım ama sormadım.
yapmıştır; bunu yüzüne vurmama gerek yok. "İrlanda'ya gidip sorunu çözmeye çalışacağız."

"Beni neden İrlanda'da yanında istediğini biliyor musun, Anita?"

Omuz silktim. "Güzelsin ve yatakta harikasın."

Normalde bu onu gülümsetirdi ama bu gece değil. Yüzünün tamamı görünecek şekilde saçlarını yana savurdu. Bunu o kadar nadiren yapardı ki neredeyse ürkütücü gelirdi. Yara izleri gerçekten de yüzünün büyük bir kısmını kapatmıyordu. Hepimiz onu hâlâ güzel buluyorduk ama onun için yara izleri neredeyse her şeydi.

Saçını düşürdü ama yine saçının arkasına saklanmaya çalışmadı. "Bunu o istedi, güzelliğimin bozulmasını." Büyük boy gömleğinin kenarını yukarı kaldırdı, böylece göğsünden kemerine kadar her tarafını kaplayan çok daha ciddi yara izlerini ortaya çıkardı. Yara izleri
Vücudunun üst tarafının neredeyse her santimetresinde pürüzlü deride derin oyuklar vardı ama diğer tarafı hâlâ pürüzsüzdü ve
Jean-Claude'un onunla tanıştığı günkü gibi mükemmeldi. O anılardan bazılarını paylaşmıştım, bu yüzden Asher'ın Kilise içindeki şeytanı yakmaya çalışmadan önce nasıl göründüğünü biliyordum.

"Bu onun en büyük zevki, bir şekilde bozulmuş bir güzellik görmek. Elinden gelse bize neler yapacağını hem Jean-Claude'a hem de bana fısıldadı. Engizisyoncuların bana yaptıklarını gördükten sonra, Hanımefendi kendisinin daha iyisini yapamayacağını, mükemmel olduğunu söyledi."

Jean-Claude ona doğru uzandı. "Kendine eziyet etme, *mon ami*."

Asher gömleğinin tekrar yerine düşmesine izin verdi. "Bazıları onun türünü düşünüyor,
Çünkü o, evlendirilmiş olanları sevgilisi olarak toplayacaktır. deforme olduktan sonra bir daha asla sevilmeyeceğimizi düşünürüz, bu yüzden

Bazıları için bir mucize. Bir kazada bir uzvunu kaybetmiş bir kadını aldığını gördüm. Kadınları seven biri değildi.
diğerlerimiz için sevgili. Ama çoğundan kolayca sıkılırdı ve eğer benim ya da kadının başına geldiği gibi korkunç bir kaderle karşılaşmış biri yoksa, o zaman M'Lady kendi kaderini yaratırdı."

"Ne demek kendi eserini yaratmak?" Nathaniel sordu.

"Başka bir genç kadın buldu, Belle'in sarayına layık olabilecek esmer bir güzel. M'Lady onunla işini bitirdiğinde değildi. Onu hizmetçi olarak tuttu. İşkence onun için cinseldi,
Ama o muhteşem güzelliği mahvolmuş kadının yanında olmasından hoşlanıyor gibiydi."

"Damian kimsenin kendisinden daha güzel olmasına katlanamadığını söyledi," dedim.

"Ve sen kendini, Nathaniel'i, Mephistopheles'i ve
Damian'dan ona. Echo bile M'Lady'nin yanına yaklaşmamalı. Hepiniz onu kendi ideal güzelliğini yaratması için baştan çıkarırdınız. Nicky
kayıp gözü ve yara izleriyle mükemmel olurdu. En azından onun yaralarına yenilerini eklemesine karşı güvende olur."

"Bekle. Damian yüzyıllardır yanındaydı ve ona bunu yapmadı ve o çok güzel."

"Yeterince yakışıklıydı, ama senin yaptığın gibi güzel değildi, Anita. Ona gelmeden önce burnu kırılmıştı ve
Bu kusur bile ona karşı olan dürtülerini yatıştırmaya yetiyordu, ama senin sihrin onun burnunu düzeltti ve
Yüzünün kemik yapısı. O şimdi çok güzel, Anita. Değil mi?
Bir daha eline geçerse ona ne yapacağını anlıyor musun?"

"Tüm bu süre boyunca polisle birlikte olacağız," dedim.

Asher başını salladı. "Böyle daha da güzel olduğumu düşünüyordu ve yaraladığı kadın ben oradayken yapmayı başardığımız birkaç vampirden biriydi."

"Yaraladığı kadını getirdiğini mi söylüyorsun?" diye sordum.

"Onun da diğerleri gibi öleceğini düşünmüştüm. Hayatına son vermenin ve onu M'Lady'den kurtarmanın merhamet olduğunu düşündüm ama o dirildi. Yaşadı.
Ben onun, o da kendisinin ölmesini isterken. İronik, mi?

Tanrı'nın küçük mizah anlayışı, ya da belki de Şeytan'ın. Artık dünyanın bazı yerlerinde kimin hüküm sürdüğünü bilmiyorum. Eğer Tanrı bir sevgi tanrısıysa, o zaman M'Lady olan kötülüğe hükmedemez ve eğer Şeytan onu yönetiyorsa, gerçekte asla ölmemesi için dua etmelidir çünkü yüz yıl içinde krallığını yönetecektir."

"Şimdi aşırı dramatik davranıyorsun," dedim.

Önümüzde dizlerinin üzerine çöktü ve bize yalvarırcasına ellerini yukarı kaldırdı. "Sana yalvarıyorum Anita, Nathaniel'in güzelliğini İrlanda'ya götürme."

"Tam burada duruyorum," dedi Nathaniel ve öfkeliydi. "Seni görüyorum, benim çiçek gözlü oğlum."

"Ben bir çocuk değilim. Ben bir erkeğim ve etrafımda sanki tam karşınızda durmuyormuşum gibi konuşamazsınız."

"Lütfen Nathaniel, güzelliğini yok etmesine dayanamam. Lütfen, gitme."

"Uçağa geç kalacağız," dedi ve sesi öfkeden buz gibiydi. Uzaklaşmaya başladı ama Asher onun elini tuttu.
elimi ve benimkini.

Korumalar içeri giriyordu ve biri kulağına dokunuyordu.
Bu da desteğin geleceği anlamına geliyordu. Onlar dört kişiydi ve biz de dört kişiydik; Asher'dan destek almamız gerekirse, işler korkunç bir şekilde ters gidebilirdi. Bu kadar ters gideceğini düşünmediğim için boştaki elimi kaldırıp onlara el salladım. Canını yakmamıştı.
. . . henüz. Eğer ondan bu kadar korksaydık, o zaman hiçbir özür
Dünyanın bir önemi yoktu, bu yüzden onlara el salladım ve daha sonra pişman olmamayı umdum.

"Bırak beni," dedi Nathaniel.

"Ne dediyse o." Elimi çekmeye çalışmadım, çünkü bir vampiri alt etmeye çalışmaktan daha iyisini biliyordum, ama biraz çekmek istedim. Bu otomatik bir hareketti.

"Sizi seviyorum. İkinizi de seviyorum. İkinizin de onun merhametine kalmasına dayanamam. Bunu düşünmek bile beni hasta ediyor." Gözyaşları
Daha önce gözlerinde parıldayan ışıltı geri gelmişti, ama bu sefer yanaklarından aşağı kayıyordu. Gözyaşları tüm vampir gözyaşları gibi kanla pembeye boyanmıştı. Renk kadar soluktu ki bakmayı bilmeseydim göremeyebilirdim ama bakmayı biliyordum ve işte oradaydı

öyleydi. Gözyaşlarının bu gece beslendiği kişinin kanıyla lekelendiğini bilmek acınası hali biraz olsun yok ediyordu.
Evet, gönüllü bir kurbandılar ama yine de.

Nathaniel, "Beni güvenli kelimemi kullanmak zorunda bırakmayın," dedi.

Asher onun elini bıraktı ama iki eliyle benimkine yapıştı. "Lütfen, Anita."

"Nathaniel'in dediği gibi."

Asher tereddüt etti ve sonra ellerini yana bıraktı, hâlâ dizlerinin üzerindeydi ve gözyaşları yüzünden aşağı hızla akıyordu. Gözyaşları teninde küçük pembemsi izler bırakıyordu, böylece her bir gözyaşının nerede olduğunu görebiliyordum.
Tek bir tanesi bile düşmüştü.

Jean-Claude dayanamadı ve ona doğru uzandı. Asher onun ellerini tuttu ve hızlı hızlı Fransızca konuşmaya başladı. Jean-Claude başını salladı. "*Hayır, dostum*, özrünü anlamış olmalılar.
Sana karşı zayıfım, bu yüzden onları kazanmalısın.
geri dön. Onlar dönmedikçe bir daha yatağına gelmeyeceğim, çünkü onlar seni benden daha net görüyorlar."

Nathaniel'in irkildiğini hissettim. Ona baktım ve o da bana bakmaya başlamıştı. Birkaç hayatın aşkı Jean-Claude'un ellerini tutuyordu ama tekrar bir araya gelip gelmeyecekleri bize bağlıydı.
Baskı yok.

Asher Jean-Claude'un ellerini tuttu ama bize döndü. "İkinizi de özledim."

"Bunu zaten söylemiştin," dedi Nathaniel. Onun Asher'a benden daha kızgın olduğunu fark ettim, bu da diğer adamın onun için benim için olduğundan daha önemli olduğu ya da olduğu anlamına geliyordu.
Biliyordum ki
Bunun bir parçası da esaret ve boyun sevmemdi, ama bu benim için Nathaniel için olduğu kadar ciddi bir ihtiyaç değildi. Asher, Nathaniel için
Zindanda onun için neredeyse mükemmel bir üst. Görünüşe göre Nathaniel bunu fark ettiğimden daha fazla kaçırmıştı, bu da muhtemelen benim ya da Micah'nın ve benim açımdan bir ilişki hatasıydı.

Jean-Claude'un ellerini bıraktı ve önümüzde diz çöktü. Kış gökyüzünün olması gerektiği ve neredeyse hiç olmadığı gibi o mükemmel soluk gözlere bakakalmıştık; kirpikleri daha koyuydu
Kaşları gibi gözleri de saçlarından daha belirgindi, böylece gözleri sanki onları vurgulamak için makyaj yapmış gibi dramatik bir şekilde çerçevelenmişti.

Bu sadece doğal bir renkti. O da Jean-Claude da o kadar güzeldi; Belle Morte'un onları toplamasını sağlayan şey de buydu zaten.

Jean Claude'un parmaklarından daha kalın olan o büyük, uzun parmaklı ellerini kaldırdı ve bir süre Asher'ın ağırlık çalışmak isterse spor salonunda daha fazla kilo alacağını düşünmüştüm ama istemediği için bunun pek bir önemi yoktu. O bir
Ağırlık kaldıran türden bir adamdı. O solgun ellerini yukarı doğru açtı, tüm o altın dalgaların geriye düşmesine izin verdi, böylece tüm yüzü göründü, hem güzelliği hem de onu gölgelediğini düşündüğü yara izleri.

"Seni bağlamamı ve sana zevk ve acı vermemi beklemeni özledim. Nathaniel'in ben kırbaçlarken çıkardığı sesleri özledim.
kırbaç altında derisinin nasıl parçalandığını ve nasıl iyileştiğini
ve daha fazlasını istiyor. Birlikte sevişirken Anita'nın çıkardığı sesleri özlüyorum. Bedenlerimizin aynı onu delip geçme hissini özlüyorum. Anita'yı Jean-Claude ile yüzyıllardır yaptığımız gibi paylaşmayı özlüyorum. Hissetmeyi özledim ve
Teninin kokusunu, Nathaniel, Anita. Dilimi sokmayı özledim
ve seni ağzıma alıyorum. Sonunda dişlerimi kullanmamı ve seni iki kez içebilmem için kanını akıtmamı istemeni seviyorum."

Nathaniel'in yanımda hafifçe ürperdiğini hissettim. Bunun kötü bir ürperti olmadığından emindim. Kendi kalbim daha hızlı atıyordu. Lanet olsun.

"Eğer beni özlediysen, bana bir şans daha vermen için sana yalvarıyorum. Bunu hak etmediğimi biliyorum."

"Sana bir daha nasıl güveneceğiz?" Nathaniel sordu ve sesi boğazının kenarındaki nabızdan çok daha düzgündü. Bunun için ona puan verdim. Şu anda denesem kendi sesimin titreyeceğinden oldukça emindim.

"Bilmiyorum."

"Bize değer verdiğin konusunda sana güvenemezsek, bizi bağlayıp inciteceğin konusunda sana nasıl güveneceğiz?" Sesi yarı öfke yarı kayıptı ve bu da Asher'la bir ilişki içinde olmanın özeti gibiydi.

"Bilmiyorum ama güveninizi geri kazanmayı dünyadaki her şeyden çok istiyorum. İkinize de samimiyetimi kanıtlamak için ne yapabilirim?"

Nathaniel ve ben bakıştık. "Emin değilim." dedi.

Asher'a baktım. O gözler, o dudaklar, o yüz, o saçlar, bana uzanan ve nelerden hoşlandığımla ilgili pek çok sırrı bilen eller. "Bilmiyorum Asher. Ne zaman birlikte olmanın bir yolunu bulduğumuzu düşünsem, sen her şeyi mahvetmek için yeni bir yol bulmayı başarıyorsun."

"olduğumu biliyorum. Jean-Claude'un beni diğerlerinden üstün tutmasına duyduğum ihtiyaç kendi mutluluğumu yok etmeye devam ediyor. Bunun asla gerçekleşmeyeceğini de biliyorum, çünkü sadece onun hayatında bir kadına ihtiyacı olduğu için değil, ikimiz de sadece birbirimizden memnun olmadığımız için. Tek bir kişiyle birlikte olmaktan Jean-Claude kadar mutlu değilim. I
bir kişinin beni diğerlerinden üstün tutmasını sağlayabilirim diye düşündüm,
o zaman içimdeki bu sürekli ihtiyaç giderilecek ve sonunda mutlu, memnun olacaktım ama aylardır bunu yaşıyorum ve perişan haldeyim."

"Belki de birlikte olduğun kişi odur," dedim.

"ben de öyle düşünmüştüm ama şimdi anlıyorum ki tek bir kişi benim tüm ihtiyaçlarımı ve taleplerimi karşılayamaz. Ben tek bir kişinin taşıyamayacağı kadar ağır bir yüküm, daha fazla el gerektiren bir ağırlık gibi.
taşıyın."

Buna ne diyeceğimi bilemedim, çünkü kulağa son derece doğru geliyordu.

Nathaniel, "Terapide gerçekten çok çalışıyorsun," dedi ve yüz ifadesinden ne kadar şaşırdığı anlaşılıyordu; ben de öyle.

"Başta beni zorlamana içerledim ama Kane ile mutluluğum azaldıkça sonunda benim kadar muhtaç ve kıskanç bir adamla birlikte olduğumu fark ettim.
ilaç, dedikleri gibi. Çok acı bir haptı. Kane, önce Belle Morte'un, sonra Jean Claude'un ve en sonunda da Julianna'nın benimle olmasını istediğimi düşündüğüm kadar bana takıntılıydı ama takıntı aşk değildir. Güvensizliktir, sahiplenmedir ve mutsuzluğa yol açar."

Her zaman istediğiniz ama asla elde edemediğiniz rüya gibi bir özürdü. Bir Hallmark anı gibiydi, ya da belki bir Dr. Phil
bir an. Asla gerçekleşmeyen türden, ama işte buradaydı, sorunlu çocuğumuz, bir çocukta isteyebileceğimiz her şeyi sunuyordu.

Özür dilerim. Harikaydı ve cehennem gibi rahatsız ediciydi, sanki kameralar kayıtta olmalıydı ve biri çıkıp *Sadece şaka* yapıyorum demeliydi.

"Seni seviyorum, Anita Blake. Seni seviyorum, Nathaniel Graison.

Özlüyorum

İkinizle de sevişmeyi. Sizi sikmeyi özledim. Seni zincire vurmayı ve durmam için yalvarana kadar ya da tüm dominantların böylesine büyüleyici acı fahişeleriyle vermesi gereken kararı verene kadar sana alçakça şeyler yapmayı özledim, gerçi Anita gerektiğinde güvenli sözcükler kullanacak ama sen, benim ... . Nathaniel, ne zaman ne söyleyeceğini bilmiyorsun ve ben senin bu seviyorum."

Nathaniel elini uzattı, bir süre sonra ben de uzattım. Ellerini kendimize dolamasına izin verdik ve onu ayağa kaldırdık. Ben olsam ne derdim bilmiyorum ama ilk konuşan Nathaniel oldu. "Dev'den de özür dileyecek misin?"

"Tanrım, evet. Üçünüz arasında ona en kötü ben davrandım. Düşün. Yüzyıllardır bana katlanan Jean-Claude, pek çok şey için özür dilememe ihtiyaç duyma konusunda önde gidiyor ama Mephistopheles'e gerçekten bir şey borçluyum. Ondan nasıl özür dileyeceğimi bilmiyorum. Çok zalimdim ve Kane'in de ona karşı zalim olmasına izin verdim."

"Ondan sadece özür mü diliyorsun, yoksa onu da hayatına geri mi almak istiyorsun?" diye sordum.

"Mephistopheles'in işi bu kadar kolaylaştırmasını takdir etmemiştim. ilişki. Aşkın kavgalar ve dramla birlikte gelmesi gerektiğini düşündüm, bu yüzden onunla yaşadığım şey aşk olamazdı."

"Peki ya şimdi?" Nathaniel benden önce sordu.

"Şimdi onu Jean-Claude'un yatağında, gülümseyen ve çok mutlu bir kedi olarak görüyorum ve bu beni incitiyor."

"Jean-Claude'u başka bir adamla görmek mi yoksa Dev'i başka biriyle mutlu görmek mi seni incitiyor?" Nathaniel sordu.

Asher iç geçirdi ve bu etki yaratmak içindi ama o her zaman biraz drama kraliçesi olacaktı. Bu onun kişiliğinin bir parçasıydı.

Kişi. Kendinizi değiştirebilir ve daha iyisini yapmayı öğrenebilirsiniz, ancak temel kişiliğiniz kalır.

"Mephistopheles'in başka biriyle mutlu olduğunu gördüğüm için üzgün değilim. O bunu hak ediyor. Onu seninle de el ele yürürken gördüm, Nathaniel. Hepinizin o kızla birlikte olmasını kıskandım.

onu attım ve sadece cüruf gördüğüm yerde altın buldum,

Ama bu ilk başlarda böyleydi. Kane'in beni yakışıklı şeytanımıza karşı ne kadar zehirlediğini giderek daha fazla görmeye başladım, ama zehri dinleyen ve kök salmasına izin veren bendim."

"Her şeyin sorumluluğunu üstleniyorsun. Ne be? Sana antidepresan mı verdiler?" diye sordum.

"Antianksiyete ilaçları, evet."

Üçümüz de ona baktık. *"Dostum,"* dedi Jean-Claude ve şaşkınlığı sesinden belli oluyordu.

Asher utanmış görünmeye başladı ama elini sıktım ve "Seninle gurur duyuyorum" dedim.

Şaşırma sırası Asher'a gelmişti. "Seninle
gurur duyuyorum," dedi Nathaniel.

"Açıkçası seni zorladığımız terapistten kadar faydalanmanı beklemiyordum," dedim.

Jean-Claude yanımıza yaklaşarak, "Ben de gitmeniz gerektiğini söylediğimiz için gittiğinizi sanıyordum," dedi.

"İlk başta tam da korktuğunuz gibi olduğunu kabul ediyorum ama siz olmadan çok mutsuzdum. Çok fazla ihtiyacım vardı, sadece isteklerim değil.
Benim için doldurduğun ihtiyaçlar ve şimdi hiçbir şeyim yok. Narcissus bile zindanda ve yatak odasında
hiçbirinizin bırakın arzulamayı, tahammül bile edemeyeceği bir aşağılanma."

"Eğer Narcissus'tan özür dileyeceksen, bunu seni koruyacak korumaların olduğu tarafsız bir ortamda yapmak isteyebilirsin," dedim.

"Elbette korumalar değil."

"Asher," dedi Nathaniel, "hepimiz terapiye gidiyoruz; Narcissus gitmiyor."

"O tehlikeli, *dostum*."

"Çok tehlikeli," dedim. "Onun egosunu incittiniz ve itibarını zedelediniz. Hâlâ kendi insanlarının saygısını yeniden kazanmak için savaşıyor. sırtlanlar."

"Kane sırtlanların eski yöntemlerine geri döndüğünü ve her zamanki gibi iş yaptıklarını söylüyor."

"Eğer Kane buna gerçekten inanıyorsa, o zaman birden fazla yönden hayal görüyor demektir," dedim.

"Nasıl hayal görüyor?" Asher sordu.

"Narcissus kadar kindar birinin Kane'den ve sizden intikamını alamayacağını... Saplantının aşkla aynı şey olduğunu. Eğer yeterince sahiplenirseniz ve yeterince çok isterseniz, sevdiğiniz kişi de sizi en az sizin onu sevdiğiniz kadar sevecektir. Herhangi bir kişi
seni memnun edebilir."

"Ben bile doğru kişinin son kısmı yapabileceğini düşündüm."

Hâlâ benimkini tuttuğu elini sıktım. "Sen de hayal görüyordun, hatırladın mı?"

Gülümsedi. "Evet, ."

"Gerçekten gitmemiz gerekiyor Anita," dedi Nathaniel. Ona baktım ve karşımda bana bakan yeni, daha ciddi bir insan vardı.
Ben. Muhtemelen birkaç aydır daha güçlü ve kendinden daha emindi, ancak o ana kadar bunu tam olarak fark etmemiştim.
Yüzük teklif edecek kadar aşık olduğu birini orada tutuyordu ve onu ve destansı özrünü geride bırakmaya hazırdı.

"Sözlerim seni etkilememiş," dedi Asher.

"Özür harika, neredeyse mükemmel, aynısını Dev için de yaparsan eve geldiğimizde oturup konuşabiliriz.
ama ben yine de İrlanda'ya gideceğim." "Yalan söylediğimi mi
düşünüyorsun?"

"Hayır, ama polisle birlikte olacağız ve iyi şeylerden biri de Vampirlerin yasalar tarafından tanınması, onların da yasalara uymak zorunda olmalarıdır, bu yüzden Damian'a, bana ya da Anita'ya zarar vermeye çalışırsa
İnsan yetkililer onun üzerine gelebilir." "Ona ne
yapabilirler ki?"

Dedim ki, "Deniz kıyısındaki şatosunu duyup duruyorum. Merak ediyorum.
İyi yerleştirilmiş birkaç bomba ya da füzeyle neler olabileceğini. Asker arkadaşlarımızla oynayacağız."

"İnini havaya uçurmak Damian'ı, Nathaniel'i ya da sizi kurtarmaz, sadece onunla birlikte ölmenize neden olur."

"Sadece şunu açıklıyorum, bir kez tüm ağırlığımızı
vampir avına insan müdahalesi, seçenekler gerçekten eğlenceli hale geliyor." "*Mon ami*, Harlequin ve diğer korumalar da
onlarla birlikte. Onları koruyacak olanlar sadece insanlardan oluşan polis ve askerler değildir."

"O halde bununla yetinmeliyim." "Evet,
öyle yapmalısın," dedi Nathaniel.
Asher ona baktı. "Bana çok kızgınsın."
"Evet, öyle. Özrünüzü kabul edeceğimi ve her şeyin eskisi gibi olacağını mı bekliyordunuz?"
Asher düşündüğü anlamına gelen o uzun göz kırpışını yaptı. "Belki de." "Benimle olmadığın aylar geçirdim. Bir köşeye kıvrılıp seni beklemedim. Asher'la olan sorunlarını çözebileceğini ve ilaç tedavisi almaya istekli olmak." Nathaniel Asher'ın elini bıraktı. "Hiçbirimiz senden bunu beklemiyorduk."
"Bu, seninle tekrar birlikte olmak için yeterince iyi olmayı ne kadar çok istediğimin bir işareti."
Nathaniel, "Bu sadece Kane ile ne kadar mutsuz olduğunuzun bir işareti," dedi.
Sanki adı onu çağırmış gibi, Kane perdeleri kenara çekti ve odaya girdi. Eğer onu objektif olarak görebilseydim, uzun boylu, esmer ve yakışıklı sayılırdı. Tamam, belki yakışıklıydı ama Yüzündeki çatık kaşlar ve enerjisinin ekşiliği ambalajı benim için mahvetti. Saçları neredeyse siyahtı ama kesilmişti.
Kısa ve kafasına yakın bir şekilde şekillendirilmiş saç modeli her gün gördüğünüz yüz tanesine benziyordu. Çekiciydi ama tamamen sıradan bir şekilde. Üniversitemden birine benziyordu.
Oda arkadaşı biriyle çıkmak isteyebilirdi ama Asher'ın başlıca sevgilisi olması gereken biri değildi. Belki de Jean-Claude'la çok fazla anısı olmasından kaynaklanıyordu; ondan sonra herkes sıradan görünüyordu. Tamam, herkes değil. Nathaniel öyle değildi, ya da Micah,
Ya da ... belki de insanları sıradan olmaktan çıkaran şey aşktı ve ben Kane'i sevmiyordum.
". Onu bana karşı zehirliyorsun!" Kane'in açılış sözüydü.
"Kendi zehirlenmenizi kendiniz yapıyorsunuz," dedim.
"Bu da ne demek oluyor?" diye sordu odaya daha da yaklaşırken.
Muhafızlardan biri onun önüne geçti. Kane ona hırladı, canavarının yankısı içinden süzülüyordu, böylece sırtındaki tüyler

boynum yükseldi. "Benden bu kadar mı korkuyorsun ki koruma kullanmak zorunda kalıyorsun?"

"En son bana yumruk attığında seni kana buladım ve kafana silah dayadım, Kane. Bence korumalar seni korumak için var, beni değil."

Hırıltı odanın içinde yankılanan bir hırıltıya dönüştü. Gardiyan, "Değişmeye başlarsan canını yakarım," dedi.

"Asher, benimle bu şekilde konuşmalarına izin mi vereceksin?"

"Yetişmemiz gereken bir uçak var, Anita," dedi Nathaniel ve bu kez ciddiydi çünkü kapıya açılan uzak perdelere doğru gitti.

Onu takip etmeye başladım ve sonra Jean-Claude'a dönüp baktım. "Merdivenlerden çıkarken biraz daha vedalaşalım."

"Bence bu harika bir fikir, *küçük* hanım." Bunu kabul etmek, bu yeni pişman Asher'la yalnız kalacağına kendisinin de güvenmediğini itiraf etmenin bir yoluydu.

Ona elimi uzattım ve o da gelip elimi . Asher,

"Affedildiğim bir şey var mı?" diye sordu.

Nathaniel perdeleri bizim için tutmak üzere bir tarafa doğru süpürdü. "Hâlâ Dev'den özür dilemen gerekiyor, unuttun mu?"

"Ama Mephistopheles'i İrlanda'ya götürüyorsun ve şimdi gidiyorsun."

"Sanırım geri döndüğümüzde ondan özür dilemek zorunda kalacaksın," dedi Nathaniel.

"Jean-Claude," dedi ve diğer adama doğru uzandı.

Jean-Claude'un elini tuttum ve bizimle birlikte hareket etmesini sağladım.

"Hayır demiyoruz Asher, ama hayatımızda kalıp sorunlarını çözmeye çalışan herkesle konuşman gerekiyor."

"Gittiğinde yasını tutmamıza yardım eden insanlar, biz karar vermeden önce senin geri dönmek istediğini bilmeyi hak ediyor," dedi Nathaniel ve sesi öfkeyle soğuktu. Kızgın değildim, sadece ona veda öpücüğü vermek için garip bir istek duyuyordum. Jean-Claude'a baktım.

onu perdelerin arasından kapıya doğru sürükledi. Bu benim düşüncem değildi; onun düşüncesiydi. Kahretsin, Asher onu öyle bir tutmuştu ki Onu. Dengelemek için hiçbirimiz burada değilken onu yalnız bırakırsak ne olur?

Kane, "Asher, ne yaptın sen?" diye bağırdı.

"Sana onlardan af dileyeceğimi söylemiştim."

"Sana , hiçbirine ihtiyacın olmadığını söyledim. Bizim sadece birbirimize ihtiyacımız var."

Asher, "Bunun doğru olmasını istedim," dedi.

Kane kendisini engelleyen muhafızı geçmeye çalışıyordu. "Ne diyorsun Asher?"

"Daha fazlasına
ihtiyacım var."

"Benden daha mı
fazla?"

Bu tartışmayı daha önce de duymuştum ama Cardinale Damian'la konuşuyordu. Bu saplantılı kıskançlık da neyin nesiydi? Sanki bir tema gibiydi.

"Gerçekten gitmek zorundayız. Uçak bekliyor," dedim.

Jean-Claude elime karşı kendini tuttu. Bu benim dönüp ona bakmamı sağladı. Söylenmesi gerekeni söyleyecek cesareti kendimde bulabilir miydim bilmiyorum ama Nathaniel bunu yaptı.

"Eğer Dev'den özür dilemeden Asher'ı geri alırsan bu Dev'i mahveder ve o bundan daha iyisini hak ediyor."

Jean-Claude ona baktı, sonra elimi çekiştirmeyi bıraktı. "Özür dilerim, *ma petite*, *mon minou*. Zayıf olmak istememiştim."

Kane'in bağırışları arasında birbirimizi duyabilmek için üçümüz birbirimize yaklaştık. "Eğer seni bu şekilde yalnız bırakırsak, ne yapacaksın?
Asher'la aptalca bir şey mi yaptın?" diye sordum. Bunu söylediğim anda sert olduğunu biliyordum ama gerçekten gitmemiz gerekiyordu. Bunun için zamanımız yoktu.
.

Bana zarif bir kaşını kaldırdı.

"Gerçekten de havaalanına yetişmemiz ve İrlanda'ya gitmemiz gerekiyor Jean-Claude. Seninle bu konuyu nasıl konuşacağımı düşünecek vaktim yok. Açık sözlü olduysam özür dilerim."

Bir kuşun tüylerini düzeltmesi gibi kendini salladı. Hâlâ korkuyormuşum gibi tuttuğum elindeki enerjinin değiştiğini hissettim. eski bir romantik filmdeki gibi Asher'a koşardı. Daha sakindi ve bu gerçekti, sadece duygularını saklamıyordu.

"Aptal olmayı planlamıyorum, *küçük* hanım. Yüzyıllardır bundan kaçınmaya çalışıyorum."

"Hepimiz bundan kaçınmaya çalışıyoruz," dedi Nathaniel, "ama hepimizin
ve bizi aptal yapan sorunlar. Asher'ın poli grubumuzu üzmesine izin vermeyeceğinizi bilmemiz gerekiyor."

Kolumu Jean-Claude'un beline doladım ve ona baktım. "Birkaç dakika öncesine kadar tüm sevgililerinizi yanımda götüreceğimi düşünmemiştim. Düzenli kan bağışçılarınız bile bizimle geliyor. Ben olsam
Asher bu şekilde ortaya çıkmasa bile bunun boktan bir şey olduğunu fark ettim. Bunun senin için ne anlama gelebileceğini daha önce düşünmediğim için özür dilerim."

"Jason'ı aradım. Birkaç günlüğüne ziyarete geliyor," dedi Nathaniel.

İkimiz de ona baktık. Jason benim çağırdığım kurdumdu, ancak ikimiz de birbirimize çok sıkı bağlanacağımızdan o kadar endişeliydik ki aramızda belli bir mesafe oluşmuştu. O başka bir
Benim için acil durum kravatı. Nathaniel'in en iyi arkadaşı ve benim de en iyi arkadaşlarımdan biriydi. Orada balet olan kız arkadaşı J.J. ile New Yorka gidene kadar Guilty Pleasures'da menajer ve baş dansçılardan biriydi. Teknik olarak taşınmamıştı.
Ama onun da bir parçası olduğu dans topluluğu için bir dans seçmesi yapmak üzereydi, eğer onun sadece bir insan değil de bir kurtadam olduğunu anlayabilirlerse. İşi alırsa, tamamı insanlardan oluşan bir toplulukla dans eden ilk paranormal Amerikalı olacak. Hepimiz
Jason'ı özlemişti ama J.J. hayatının aşkıydı ve onun da bir şansı olmasını istiyorduk ve işi buraya taşınamazdı. "Sen olsan
Jean-Claude'u tek başına bıraktığımızı zaten fark etmiştiniz, değil mi?"

"Evet, ama Micah'nın düşündüğünden daha uzun süre burada olmayacağını anladığımda, bunun bir sorun olabileceğini fark ettim."

"Birkaç gün tek başıma kalamayacağımı mı düşünüyorsun?" Jean-Claude sordu.

Nathaniel ona gülümsedi. "Senin gücün şehvet ve aşka dayanıyor, Jean-Claude."

"Daha önce de yalnız kaldım, Nathaniel. Ben çocuk değilim." O
Artık onu neredeyse hiç gerçek adıyla çağırmıyordu; bu iyiye işaret değildi.

"Seks bağımlısıydım. Her zaman iyileşmekte olan bir seks bağımlısı olacağım.
Bağımlısın, Jean-Claude. Seks bağımlısı olduğunu söylemiyorum.

romantizm ya da ilişkiler, ama eğer seks gerçekten yediğim bir şey olsaydı ve yiyebileceğim diğer tek yiyecek
Kan alırsam, bağımlı olmaktan başka bir şey yapamayacağımı biliyorum. Eğer bunu sana ve bu doğru değilse, özür dilerim. Jason yarın burada olacak, böylece en azından bir kan bağışçınız olacak. Seninle aynı yatakta yatacak biri." "Tek

başıma iyiyim, Nathaniel."

"Aferin sana; ben ."

Asher sonunda Kane'e bağırmaya başlamıştı. Bazen kavga ettikleri için korumalar onları zapt etmeye yardım etmek için içeri giriyorlardı.
gerçek bir şiddete dönüştü. Asher'a baktım ve Jean'e dokundum.
Claude, onu yaşadığımdan daha uzun yıllar boyunca gördüm. Onu gerçek aşkta, romantizmde, kayıplarda ve daha pek çok şeyde gördüm ama tek düşünebildiğim, gerçekten bu karmaşayı tekrar yaşamak istiyor muyuz? Jean-Claude'un duygularından gelen cevap yankılanan bir evetti!

Nathaniel ikimize de dokundu, bizi . "Onu ben de özlüyorum Jean-Claude. Onun zindanda benim için yaptıklarını yapabilecek başka birini bulamıyorum ama bir de Kane'le olan haline bak. Asher kendisini sonsuza dek Kane'e efendi ve çağırılacak hayvan olarak bağlamayı seçti. Kane
o kadar da güçlü değil. O bir hayvan grubunun başı değil. Ne tür bir usta vampir kendini Kane'e bağlar?"

"Seni ve Damian'ı kazara kendime bağladım, bu yüzden bu konuda atacak fazla taşım yok."

"Sen güç konusunda yeniydin. Asher değil."

"Asher'ın bilge olduğunu hiç söylemedim," dedi Jean-Claude.

"Bu doğru," dedim.

Nathaniel kavgaya dönüp baktı. "Ben seks bağımlısıydım. Asher ise gerçek aşk fikrine bağımlı. Bağımlılıklar asla sefaletten başka bir şeyle sonuçlanmaz."

"Senin kendi bağımlılığından kurtulduğun gibi Asher'in de kendi bağımlılığından kurtulabileceğine inanmıyor musun?" Jean-Claude sordu.

"Özür dileme epikti ama Kane'le dövüş aynı eski boktan şeydi."

Nathaniel'e sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi baktım. "Bu benim ve senin konuşmamızın bir karışımı gibiydi," dedim yüksek sesle.

"Hepimiz metafizik bağlarımızdan bir şeyler kazanırız. Belki ben biraz daha sertlik kazandım."

"Ne kazandım?"

Nathaniel, "Jean-Claude'un duygularını sağlıklı düşünemeyecek kadar çok hissediyorsun," dedi.

Kollarımdaki vampire baktım. "Evet, sanırım öyleyim."

"Jean-Claude, Jason yarın New York'tan gelecek. Micah birkaç gün içinde evde olmayı umuyor."

"Micah ile bu konuyu konuştun mu?" Ben sordum.

"Elbette yaptım." Nathaniel öyle düşünmediğim için şaşırmış görünüyordu.

"Sanırım ona kızgın olduğunu düşünmüştüm."

"Hayır demedi, Anita. Sadece kendisini başka bir adamla evli görmüyordu, o yüzden de bu konuda ilerlemeye çalışıyor."

Jean-Claude Nathaniel'e sarıldı. "bir dramı var, değil mi kedicik?"

Nathaniel gülümsedi. "Evet." Ona tekrar sarıldı ve başını uzun boylu adamın omzuna yasladı. Aralarında yine fizikselliğin vardı ve sınırları zorlayan yine Nathaniel'di. Micah'ın tek erkek olmadığını düşünmeye başlamıştım.

uzun bir oyun oynuyordu. Ben onu sevdiğimi fark edene kadar Nathaniel beni yıllarca takip etmişti. Beni yakalayamadı. Ben sadece Zaten doğru olan şeyle savaşmayı bıraktım. Sorunlarım neredeyse hayatımın aşklarından birine mal oluyordu.

Nathaniel itaatkâr bir kişilikti, ama itaatkârlığın zayıflık anlamına gelmediğini ve aslında tüm gücün

Çünkü bir kez güvenli sözcük kullandıklarında her şey durur. Onu Jean-Claude ile kucaklaşırken izledim ve Nathaniel'in gücünün sadece zindanda olmayabileceğini fark ettim.

"Yarın gece yalnız olmayacaksın," dedi. "Asher'a o kadar uzun süre dayanabilir misin?"

"Gerçekten onun yanında o kadar zayıf olduğumu

mu düşünüyorsun?" "Öyle mi ?" Nathaniel ona

karşılık verdi.

İki adamı izledim; Nathaniel'in yüzündeki talep ve Jean-Claude'un yüzündeki şüphe. "O kadar zayıf olmayacağım."

"Jason yarın gelene kadar dayan. O sana yardım edecektir."

Jean-Claude'un telefonu çaldı. Görmezden gelecekti ama zil sesi ikimizin de Richard Zeeman için olanıydı, neredeyse uzun süredir kayıp olan üçüncüsü. Onu haftalardır görmemiştik. Öğretmenlik yaptığı üniversite için bir seyahate çıkmıştı. Jean-Claude arkamızdaki kavganın sesleri artarken düğmeye bastı, böylece Richard'ın telefondan duymaması mümkün değildi. Bu da bizim evden çıkmamızı sağladı.

Nathaniel, Jean-Claude'un duyabilmesi için merdivenlerin altındaki büyük zindan görünümlü kapıyı açtığında hepimiz içeri girdik.

Küçük sesler çıkardı, çoğunlukla *evet* ve *hmm* sesleri. Telefonu kapattı ve bana baktı. "Richard geceyi geçirmek ve Asher ve Kane ile konuşmama yardım etmek için geliyor."

"Richard'ı ben aramadım," dedi

Nathaniel. "Ben de aramadım."

"Micah'dan haberi aldıktan sonra Rafael'in onu aradığını söylüyor. Anlaşılan, Asher'la bir gece bile yalnız kalmama güvenmeyen tek kişi bizim kedicik değil." Jean-Claude elindeki telefona baktı ve sonra başını kaldırıp bize baktı. "Richard neredeyse bir yıldır benimle aynı yatakta bir gece bile kalmadı.

Görünüşe göre kimse bu konuda benim kararıma güvenmiyor."

"Asher'a yüzyıllardır aşıktın ve en mutlu anıların Julianna ile geçirdiğiniz yirmi yıldı.

Jean-Claude, bu kadar çok tarihe karşı koymak herkes için zordur," dedim.

Jean-Claude tekrar kapıya baktı. Zindanın kapısından kavgayı duyamıyorduk. Neredeyse ses geçirmezdi. "Sizinle birlikte yürüyeceğim. Richard kısa süre sonra burada olur." Ve böylece Asher'ın yanında kendi kararlarına güvenmediğini kabul etmiş oldu.

ya da.

33

Eskiden uçuş korkumun pilotu tanımamaktan kaynaklandığını düşünürdüm. Yakın zamanda uyuşturucu testi yaptırmış mıydı? İyi dinlenmiş miydi?
Güvenilir mi? Peki ya uçak? Uçuşa elverişli miydi? En son bakan bakım ekibi işinin ehli miydi? Her şey çok fazla sallanırsa parçalar düşecek miydi? Yani, ne kadar iyi
Bu uçağı kim yaptı? Ama Jean-Claude'un pilotunu tanıyordum. Uyuşturucu kullanmadığını, iyi dinlendiğini, güvenilir olduğunu, bir karısı ve iki çocuğu olduğunu biliyordum.
Bu yüzden o da hepimiz kadar yaşamak istiyordu. Biliyordum.
Jean-Claude uçağın bakımını yaptığı için uçağın bakımı iyi yapılmıştı.
Micah uçağı daha çok kullandığı için iki kez kontrol etti
herkesten daha fazla. Her ikisine de her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için bize yeterince değer vereceklerine güveniyordum. Fobimin temelinde bir şey olmadığını kabul etmek zorundaydım.
Bunlardan herhangi biri. Bu, tehlikeli bir şekilde yanlış giden ama tam olarak düşmeyen bir ticari havayolu uçuşundan kaynaklanan bir fobiydi ve o zamandan beri uçmaktan nefret ediyordum. Tamam, o zamandan beri uçmak ve bundan nefret etmek.

Jean-Claude'un yeni uçağı on beş kişilikti ve hatta birilerinin mahremiyet istemesi durumunda perdelenebilen bir bölümü vardı, ancak birlikte seyahat ettiğim herkes süper işitmeye sahip olduğundan, mahremiyet çok yanıltıcıydı. Gemide mini bar ve yiyecek vardı. Eğer And Dağları'nda kaza yaparsak - gittiğimizden değil
ama eğer yapsaydık, en azından birkaç hafta yamyamlığa başvurmak zorunda kalmazdık.

Koltuklar rahattı ve dönebiliyordu, böylece sadece ikişer ikişer oturabiliyordunuz, ancak dört kişilik koltuklarda koltuklar birbirine bakıyordu.
sohbet grupları ya da dönüp yanınızdaki insanlarla konuşabilirsiniz.

başınızı çevirmeden dar koridorun diğer tarafına geçebilirsiniz. Yani neden bu kadar çaba sarf edesiniz ki, değil mi? Yıllar önce bir uçuşta bulunmuştum, muhtemelen bir mikro patlamanın kurbanı olmuştu ve aslında bunu hiç kontrol edemiyordunuz. Düzgün bir şekilde Bakımlı, mekanik olarak sağlam, dünyanın en iyi mürettebatına sahip, ve mikro patlamalar umurumda değildi, bu da beni geri götürdü - küçücük koridorda çığlık çığlığa koşmadan sekiz buçuk saat uçakta nasıl kalacaktım?

Uçakta benimle birlikte olmayan metafiziksel olarak bağlı olduğum tüm insanlara mesaj attım ve onlara *Kalkanlar yukarı* dedim. Ben Sin uçmak üzere olduğumu onlara her zaman söylememi istedikten sonra bunu yapmaya başladı. Görünüşe göre, arabasını sürerken dersim iyi geçmemişti. Tüm güçlü duygular potansiyel olarak paylaşılabilirdi ve ben gerçekten uçmaktan korkuyordum. Bu bir Duygularımın kontrolden çıkacağı planlanmış, bilinebilir bir andı, bu yüzden herkese grup mesajı attım. Yaşasın teknoloji.
iPhone icat edildiğinden beri çok eşli ilişkiler daha iyi.

Nathaniel yanıma oturdu ve elimi tuttu. Jet pistte taksi yapmaya başlarken kolçağa ölümüne tutunmuştum. Ben
Nefesimi kontrol etmek üzerinde ciddi bir şekilde çalışıyordum, çünkü paniklemek için, en azından tam anlamıyla panik atak geçirmek için, önce nefesinizin kaybetmeniz gerekiyordu. Nefesimi kontrol edersem kalp atış hızımı, nabzımı kontrol edebilir ve kendimi uçurumdan aşağı atmaktan alıkoyabilirdim
histeriye dönüştü. Aslında birkaç yıldır uçakta ağlamamıştım ama bir keresinde uçak arkadaşımken Micah'nın bacağını bir kot pantolonun içinden kana bulamıştım. En azından Nathaniel'in elini kana bulasaydım hoşuna giderdi; Micah'ınki o kadar değil.

"Anita, bana bak."

Sertçe yutkundum, hâlâ nabzımın boğazımdan fırlamasını engellemek için mücadele ediyordum ve ona bakmak için döndüm. Birdenbire birkaç santim öteden o büyük lavanta gözlerine bakıyordum. Ben sadece
birden sakinleşti. Onu sevdiğim gerçeğinden mi, yoksa kendi sakinliğini benimle paylaştığından mı emin değildim. Belki de her ikisiydi?

"Kötü adamları yakalamak için İrlanda'ya gidiyoruz ve sonra İrlanda'yı birlikte göreceğiz." Elimi sıktı ve yolculuk için heyecanlı olduğunu fark ettim. O anlardan biriydi.

Aramızdaki yaş farkı ya da deneyim farkı. Onu hiçbir polis soruşturması gezisine bilerek getirmemiştim. Suçlar işlendiğinde benimle birlikteydi ve birdenbire
ama onu daha önce hiç bilerek aslanların inine götürmemiştim. Birden nedenini hatırladım. Yolculuğun çoğunu cesetlere bakarak ve haydut vampirleri avlayarak geçirecektim.
şehir boyunca. Sanki iki farklı yolculuğa çıkıyormuşuz gibiydi.

Nicky önümüzdeki koltuklardan birine doğru eğildi ve kocaman elini benimkinin üzerine koydu. "Bu iş bizde, Anita."

Ona baktım ve bana genellikle o sakinlik duygusunu hissettim. Saçlarını geriye düzeltmişti, böylece o inanılmaz perçem sağ gözünü yine gizliyordu. O tek mavi göze baktım ve keşke bir elim olsaydı da o uzun perçemlere dokunabilseydim ve bana her şeyini göstermesine ne kadar değer verdiğimi ona anlatabilseydim diye düşündüm.

Uçak hız kazanıyordu. Ben bile gerginleşmeye başladım
İkisi de bana dokunuyordu ama Damian öne doğru eğildi ve elini Nathaniel'in benimkini tuttuğu elinin üzerine sardı, böylece
ikimize de dokunuyordu ve ben birden sakinleştim. O çimen yeşili gözlere baktım ve yavaşça gözlerimi kırptım. Sakinlik katı ve emin bir şeye dönüştü. Uçağın yerden ayrıldığını hissettim ve içimdeki o korku ama Damian daha yakına eğildi ve gözlerinin yeşili görüş alanımı doldurur gibi oldu. Yine sakindim, çok sakindim.

Uçağın tırmanışını hissedebiliyordum ama bunun bir önemi yokmuş gibi görünüyordu. Bu
iyi olurdu. İyi olacaktık. . Ben . Uzun uzun göz kırptım ve derin, yavaş bir nefes aldım.

"Nasıl hissediyorsun?" Damian alçak ve eşit bir sesle sordu.

"İyi, güzel," dedim ve sesim de alçak ve düzgündü. Bana gülümsedi ve ben ona gülümsedim.

Dev arkamızdaki koltuktan, "Tüm şehir dışı seyahatlerimize onu da götürmeliyiz," dedi.

Domino, "Hepinizin onun alamadığınız için üzgün olduğunuzu sanıyordum," dedi.

"Öyleydim," dedi Dev, "ama Anita'yı böyle sakinleştiremezdim. Bu yüzden sözümü geri alıyorum. Damian bunu her seferinde yapabiliyorsa uçakta benim yerime oturabilir."

Damian'ın kızıl saçlarından Dev'in beyaz-sarı saçlarına göz kırptım ama Damian'ın saçları omuzlarına kadar inerken Dev'inkiler omuzlarına ancak değiyordu ve omuzları vampirinkilerin neredeyse iki genişliğindeydi. Mephistopheles -Asher'ın dediği gibi bizim Şeytanımız Nicky'nin arkasında bu kadar yakın oturmasaydı daha büyük görünebilirdi.
Giacomo hariç tüm uçak daha küçük görünüyordu. Dev de kuzeninin yanında oturmasaydı muhtemelen daha büyük görünecekti, Neredeyse omuzları kadar geniş ve göğsü kadar geniş olan Pride. Pride'ın gözleri aynı anda hem soluk hem de parlak olmayı başaran halkalardı. Dev'in gözleri soluk maviydi ve göz bebeklerinin etrafında altın sarısı bir halka vardı, öyle ki mavi gözler ela olabilseydi gözleri ela olurdu. Çoğu insan Dev'in gözlerine
O güzel gözler ve gördükleri tek şey buydu, ama neye baktığınızı biliyorsanız, onların kaplan gözleri olduğunu da bilirdiniz. Doğuştan sahip oldukları gözlerdi, çünkü tüm safkan klan kaplanlarının canavar yarılarının gözleri kalıcı olarak insan yüzlerindeydi. İkisinin de yüzü örnek alınacak kadar yakışıklıydı, Dev'inki biraz daha kare çeneliydi.
Ama altın klan kaplanlarının hepsi yakışıklı ya da güzeldi; sanki boyları, atletik yetenekleri ve güzellikleri için yetiştirilmişlerdi. Diğer kaplan klanlarında da güzel olanlar vardı ama değildi; tabii en büyük iki klanın üye sayısı altın klandakilerin üç dört katıydı, belki de olan buydu genetik havuzunuz çok küçük olduğunda herkes
Aynı şekilde. Bunun size deformasyon veya fiziksel zayıflık vereceğini düşünürsünüz, ancak bazen en iyi yarış atlarını yetiştirmek gibi bir şeydir. Hepsi güzel, atletik, çok hızlı ve biraz da sinirli. Hepsi bu kadardı. Dev ve Pride en sakin ve yumuşak huylu olanlarıydı, bu yüzden benimle ve Micah'la düzenli olarak nöbet tutan sadece ikisiydiler.

Asher'ın ondan da özür dilemek istediğini henüz Dev'e söylememiştik. Zaman yoktu ve şimdi de zamanı değil gibi görünüyordu. Uçakta hiç olmadığım kadar sakin hissediyordum. Konuşmak
Asher hakkında konuşmak beni üzecekti ve Dev'le Asher hakkında konuşmak muhtemelen beni daha çok üzecekti, o yüzden siktir . Bu garip yeni sakinliği elimden geldiğince uzun tutacaktım. Asher'ı öldüren vampiri konuşmak için zamanım olacaktı.

Dev'in kalbini kırdı ve daha sonra yerde güvende olduğumuzda parçaların üzerinde step dansı yaptı. Sadece bu kadarını düşünmek bile korkuyu başlattı.
tekrar kabarıyor.

Damian, "Anita." dedi.

Adımı söylemesi ona bakmamı sağladı.
İnanılmaz yeşil gözler. Korku, denizden çekilen dalgalar gibi tekrar geri çekildi ve ben o sakin yolda yürümeye geri döndüm.
metaforik plaj. Şimdiye kadar yapmayı başardığım tüm meditasyonlardan daha iyiydi.

Sokrates, "Anita, nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Dönüp Damian'ın karşısındaki koridorda oturan ona baktım.
Sokrates'in yeni kısaltılmış saçları neredeyse tıraş edilmişti, öyle ki saçlarının sıkı kıvrımı tamamen kaybolmuştu. Yüzü çıplak görünüyordu, Çoğu erkeği güzelliğinden mahrum bırakacak şekilde kırpılmıştı; ben güzel saçları pek sevmezdim ama onun yüzü bunu taşıyabilirdi. Kahverengi gözlerini daha büyük gösteriyordu ve yüzünün karanlık düzlemleri daha belirgin görünüyordu, böylece çekici bir yüz yakışıklı hale gelmişti. Bu da her zaman yakışıklı olduğu anlamına geliyordu. Sadece ben fark etmemiştim.

"Anita, beni duyabiliyor musun?" diye
sordu. Başımı salladım. "Seni
duyuyorum."

"Tamam, nasıl hissediyorsun?"

"Kendimi ... iyi, iyi hissediyorum, ancak bu kısmı her düşündüğümde bir uçakta iyi olmamam gerektiğini biliyorum ve bu beni dürtüyor ve bunun ben olmadığımı fark etmeme neden oluyor."

Magda onun arkasındaki koltuktan konuştu. "Lütfen bırak Sokrates. Anita yeterince mutlu, değil mi?"

Başımı salladım.

"Tamam. Havadayken bu işin peşini bırakacağım ama yere indiğimizde bazı sorularım olacak."

"İndiğimizde," dedi.

Sokrates ona baktı. "Bu senin için sorun değil mi?"

"Daha önce hiç Anita ile uçtun mu?" Dev sordu. "Hayır."

"; güven bana, bu iyi."

Nathaniel, "O iyi Sokrates, söz veriyorum" dedi.

"Lütfen bunu fazla düşünmeme neden olma,"
dedim.

Sokrates *tamam* der gibi ellerini kaldırdı ve sandalyesine geri oturdu. Domino onun yanında oturmuş, kırmızı-sarı ateş rengi gözleriyle beni izliyordu. Altın kaplanların gözlerinden, hatta Dev'in mavi-kahverengi bile çok daha egzotiktiler. Siyah klan bu ateş rengi gözlerle asla insan gibi görünemezdi.

Domino'nun hemen arkasında oturan Ethan yumuşak gri gözleriyle bana baktı. Onlar da bir insan yüzündeki kaplan gözleriydi, ama altın kaplanlar gibi rengi de insan gibi görünmesine yardımcı oluyordu.
Öğrenmiş olmama rağmen
Kaplan gözlerine benzedikleri için, tüm klan kaplanlarının doğuştan sahip oldukları gözleri, görmek için daha çok insan gözleri gibi işlev görüyordu.
Bu şu anlama geliyordu
Okumak için numaralı gözlüğe ihtiyaç duymuyorlardı ya da Micah'ın kalıcı kedi gözleriyle yaptığı gibi uzağı göremiyorlardı. Kaplan benziyorlardı ama daha çok egzotik insan gözleri gibi işlev görüyorlardı. Micah gözlüğe ihtiyacı olduğunu itiraf edene kadar, klan kaplanlarına bunun nasıl çalıştığını hiç sormamıştım. Sormadığın sürece, asla bilemezsin. Ethan'ın saçları
beyaz-sarı, gri vurgulu ya da sanırım gri düşük vurgulu, ama öndeki buklelerden saç diplerine doğru uzanan koyu kırmızı bir çizgi vardı. kafasının arkasında. Yetenekli bir boya işi değildi, sadece doğal bir renkti. Yarı beyaz kaplandı, bu da ona beyaz-sarı saçlar ve
Daha soluk bir ten rengine sahipti ama mavi kaplan beyazla karışarak saçlarını gri yapmıştı ve kırmızı çizgi de kızıl kaplan klanına aitti. Fiziksel olarak göstermediği şey, içinde altın bir kaplan olduğuydu. O
Benimle tanıştıktan sonra bunu bir form olarak kazandı, ama her zaman üç forma dönüşebiliyordu; şimdi dört formu vardı. Eğer siyah kaplan olsaydı klanının hepsinden temiz bir süpürme olurdu. Annesi kızıl kaplan klanından, babası ise beyaz klandandı ama mavi ve altının nereden sızdığını kimse bilmiyordu. Her iki ebeveynin de sırasıyla saf kırmızı klan ve beyaz klan olması gerekiyordu. Sanırım değilmiş.

Ethan bana baktı. "Anita, istediğin bir şey var mı?"

Ona göz kırptım ve gayet sakin bir şekilde, "Klan kaplanlarının çoğu seninle daha ciddi bir şekilde çıkmam için beni zorluyordu çünkü kan bağlarının çoğu sende." dedim.

Damian'ın eli sanki yanlış bir şey söylememden korkuyormuş gibi benim ve Nathaniel'in ellerinin etrafında biraz sıkıştı. Bunu planlamamıştım.

Nicky'nin eli sanki daha iyisini biliyormuş ya da Ethan'ın duygularını umursamıyormuş gibi bacağımın üzerinde hareketsiz kaldı; onun için her iki şekilde de olabilirdi.

Ethan başını salladı. "Hatırlıyorum; bu, klanlar arasında seçim yapmamanın, çoğuyla evlenmenin bir yoluydu. Benim karışık mirasım hiçbir kızıl klanın benimle çiftleşmek istememesine neden olan şey, birdenbire bir değer haline geldi."

"Seni yetiştiren klanın sana bok gibi davrandığını biliyorum," dedim.

"Beni sen kurtardın," dedi gülümseyerek.

"Seni kurtardıktan sonra dans kartım istediğin romantizm için çok dolu olduğu için üzgünüm, ama Nilda'nın sana veda öpücüğü verdiğini gördüm.
otoparkta. böyle bir mutluluk olduğunu bilmiyordum. Onun biriyle çıkmak için fazla deli olduğunu düşünmüştüm. Yanıldığıma sevindim. bulduğunuza sevindim," dedim.

Ethan ilk kez aşık olduğunuzda yüzünüzde beliren o gülümsemeyi takındı. "Tüm eski yaban ayıları biraz delidir ama Nilda'nın sadece sevgiye ve çift terapisine ihtiyacı vardı."

"Birbirinizle çıkmaya yeni başladığınızda çift terapisine mi gittiniz?" Sokrates koltuğunda dönüp diğer adama bakarak sordu.

"Zorunlu terapi listesindeydi yoksa gardiyanlıktan kovulacaktı. Gitmek onu korkutuyordu, ben de ona eğer
yardımcı olacağını düşündüm ve bir süre sonra çift terapisine dönüştü."

Sokrates başını salladı. "Onunla birlikte olmayı çok istemiş olmalısın ya da benden daha iyi bir insansın. Karım terapi istediğinde hayır dedim."

"Otoparkta sana veda öpücüğü veriyordu. Seni affetti mi?"

"Hayır, o beni terk etti. Sanırım ilk gittiğimde onun gitmesini istedim. bir şekil değiştiren oldu. Onun ve oğlumuz için bir tehlike olduğumu düşündüm ve sonra Los Angeles'taki sırtlan grubu çılgınca şiddet uyguladı. Buraya gelene kadar onları tehlikeye atmayacak bir işim ve hayatım olduğunu düşünmemiştim."

"Aklının başına gelmesini beklediği için şanslısın," dedi Kaazim.

Jake yanındaki koltuktan, "Çok şanslı," dedi.

"Beni beklemedi. Yani, birileriyle çıkıyordu. Aslında, tekrar denemesini istediğimde bir erkekle ciddi bir şekilde çıkıyordu."

"O zaman iki kat şanslısın," dedi Kaazim. Jake sadece başını salladı.

"Öyleyim. Onu gördün: Çok güzel ve istediği herkese sahip olabilir. Ona yaşattığım onca şeyden sonra onu hak etmiyorum."

"Onu ve oğlunuzu St. Petersburg'a getirecek kadar güvende hissetmenize sevindim.
Louis," dedim.

Sokrates bana gülümsedi. "Ben de
öyle." "Bebek ne zaman doğacak?"
diye sordum.

"Yakında ve kız olduğunu yeni öğrendik."

Takdir edici sesler çıkarıldı. Fortune, Echo ile paylaştıkları arka koltuklardan seslendi: "Bir aileye sahip olacak kadar güvende hissetmek harika bir şey." Sin'in söylediklerini hatırladım, Fortune'un Nathaniel'le onun bebek annesi olmak hakkında konuştuğunu.
Bir kıskançlık patlaması oldu, ki bu pek hissettiğim bir duygu değildi.

Kıskançlık doğrudan öfkeye dönüştü, ki bu genellikle olumsuz duygular için varsayılan durumumdu. Damian'ın eli sıkıldı, ama bu sefer
Nicky daha yakına eğildi ve elini kalçamda gezdirdi. Bu değildi.
cinsel, daha rahatlatıcı, ama bunu yapmak için emniyet kemerini çözmüştü, böylece aniden yüzüne bakıyordum, neredeyse
Öpücük. Duygularımı hissettiğini biliyordum ama düşüncelerimi değil. Beni kıskandıran şeyin ne olduğunu düşünüyordu?

Huzur, birbiriyle çelişen olayların üzerine sızmaya başladı.
Duygular. Birden endişelendim, korktum ve ... Lanet , eğer
Nathaniel'in başka birinden bebek sahibi olması konusunda böyle hissediyorsam,
Bu benim hakkımda, bizim hakkımızda ne söylüyordu? Servet bile ortak sevgilimizdi. Herkes için güzel, pratik bir çözümdü, peki neden kafamın ve kalbimin içinde güzel ya da pratik hissetmiyordum?

Nathaniel eğildi ve beni yanağımdan nazikçe öptü. Dönüp ona bakmamı sağladı. Fark ettim ki o sadece benim
duygularım, ama bazen de düşüncelerim. Ne kadar kazanmıştı
Şimdi mi? Nabzım aniden boğazımda ve göğsüm biraz daraldı ama bu uçakta olma korkusu değildi. Hayır, değildi,
ilişki bebek paniği ve her zaman korktuğum türden değil. Banyoda oturup hamilelik testine bakmış ve negatif çıkması için dua etmiştim. Hatta içimdeki tüm canavarları ilk edindiğimde bir kez yanlış pozitif sonuç almıştım. Ama Nathaniel'in gözlerine birkaç santim uzaktan bakarken
Birden bir şey fark ettim. Ondan bir bebek sahibi olmak istiyordum.

Micah ile de. Micah ile bu mümkün değildi - tanışmamızdan yıllar önce vazektomi yaptırmıştı - ama Nathaniel ve ben yapabilirdik. Sadece o ana kadar bunu yapmak istediğimi bilmiyordum. Kahretsin, çok kötü bir fikirdi.

Nathaniel bana tüm yüzünü aydınlatan bir gülümseme verdiO sadece Mutlulukla parlıyordu, bu da ne düşündüğümü ve hissettiğimi tam olarak bildiği anlamına geliyordu. Siktir, siktir, siktir.

"Bunun neden bu kadar kötü bir fikir olduğunu düşünüyorsun?" Damian sordu ve o anda üçümüzün, onun dışarıda bırakılamayacağı kadar birbirimize bağlı olduğumuzu fark ettim.

Dev, Damian'ın koltuğunun arkasına doğru eğildi ve "Kötü bir fikir nedir?" diye sordu.

Nathaniel o ışıltılı, mutlu yüzüyle Dev'e baktı. "Anita benden bir bebek sahibi olmak istiyor."

Dev şaşkınlığını yüzüne yansıttı. "Vay canına, bu ... .. beklenmedik. Harika ama vay canına."

"Birinden bebek sahibi olmayı istemek, bunu yapacağın anlamına gelmez," dedim biraz umutsuzca.

Fortune, "böyle yürüdüğünü sanıyordum," dedi.

Birden ona kızdım, çünkü hamile kalmak istemesi beni bu konuda çok düşündürmüştü. O anda ona çok kızmıştım.

"Bu hiç adil değil, Anita," dedi Nathaniel.

"Gerçekten başka birinden hamile kalır mıydın?"

"Senden bir bebeğim olsun istiyorum ama sen bana bunun asla olmayacağını söyledin ve ben çocuk istiyorum."

"Daha yirmi beş yaşında bile değilsin. Acelen ne?" diye sordum.

"Şimdi olmak zorunda değil ama poli grubumuzda bir kadın olsaydı farklı hissedeceğini düşündüm."

"Ben de öyle," dedim.

Fortune, "Eğer düşündüğüm şey buysa, bu Nathaniel ve benimle ilgili. Ciddi olarak o ve benden bahsetmiyorduk, daha çok doğum kontrolü kullanmayı bırakıp herkesle seks yapmaya devam edebileceğimden bahsediyorduk. Harlequin olarak, Anne bizi bunun için seçmedikçe üretmemize izin verilmiyordu ve o zaman, Sokrates gibi, bir çocuk taşıyarak beni etkisiz hale getirecek kadar güvende hissetmiyorduk."

Echo onun elini tuttu ve şöyle dedi: "Kendimizi yeterince güvende hissettik.
ama aradığımız Nathaniel'in çocuğu değil, kendi çocuğumuz."

Başımı salladım. "Bunu anlıyorum - gerçekten anlıyorum - ve öfkemi kesinlikle hak etmiyorsun, ama böyle hissetmem beni şaşırttı. Demek istediğim, sen söyledin: hamilelik böyle bir şey olurdu. İşimi yapamazdım."

"Ben de öyle, hamileliğin son dönemlerindeyim," dedi Fortune.

"Ama bebek doğacak ve ikiniz de savaşçı durumuna geri dönebileceksiniz," dedi Echo.

"Ama o zaman gelmiş geçmiş en büyük rehine gibi olacak bir bebeğimiz olurdu," dedim.

Echo, "Jean-Claude ve Anita Blake'in çocuğunu almak intihar ," dedi.

"Jean-Claude'un biyolojik baba olması pek olası değil. O altı yüz yaşından fazla. Çoğu vampir yüz yaşından sonra doğurgan olmaz," dedim.

"Yasal olarak sadece Jean-Claude ile evleneceksin, yani dünyanın bu evlilik onun olacak," dedi.

Nathaniel'e baktım. "Bu senin için sorun olur mu?"

Bana sırıttı. "Tabii ki bebek hepimize *baba* diyecek."

"Jean-Claude muhtemelen *Père* olurdu" dedim, Fransızca "Baba" demekti ve onu kanalize ettiğim için doğru telaffuz bile ettim, ki bunu tek başıma asla yapamazdım.

Nathaniel, "Muhtemelen hepimiz için farklı baba-izmleri olurdu," dedi.

"Baba-izmler de ne demek?"

"Jean-Claude *Père* olabilir, ama *Baba, Daddy*, *Dada, Papa, Pa, Pop, Poppy, Baba* için kullanılan tüm argoyu kullanabiliriz."

"Bunu gerçekten düşünmüşsün," dedim, ama bundan mutlu olmuş gibi değil.

"Anita, buna karşı olan tüm argümanları düşünmeye çalışıyordum ki sonunda gerçekten konuştuğumuzda hazırlıklı olayım. Konunun bu şekilde gündeme geleceğini hiç düşünmemiştim."

"*Babanın*, *Poppy*'nin ya da her neyse onun kim olduğu önemli değil; çocuğun boynunda hala '*Beni kaçırın ve aileme karşı kullanın, lütfen*' yazan bir tabela olacak."

"Echo bunun intihar olacağını söylemişti zaten," dedi Giacomo. "Evet, ama insanlar her zaman aptalca şeyler yaparlar." "Anita," dedi Nicky.

Bana çok yakın olan ona baktım, elinin ağırlığını uyluğumda hissettim, tüm o kaslı iradenin yakınlığını. "Bebeğini için önce beni geçmeleri gerekecek."

"Ve ben," dedi Dev. "Ve ben," dedi Pride.

Uçak, hepsinin aynı şeyi söylediği seslerle doldu.

"Evet, bebek alınabilseydi rehine olurdu," dedi Echo, "ama herhangi birinin ya da bir grubun hepimizi öldürüp çocuğu alma olasılığı neredeyse sıfır."

"Ve Echo bunu söylerken sadece bu uçaktakileri kastediyor," dedi Jake. "Evde kalan herkesi de eklersek, dünyada sizin sahip olacağınızdan daha güvenli çok az çocuk vardır."

Başımı salladım, korkuyordum ama uçakta olmaktan değil.

"Güçlü insanların tüm çocukları potansiyel olarak risk altındadır," dedi Magda, "ancak çok azı bizim sahip olabileceğimiz kadar iyi korunmaktadır."

Ona baktım. "Biz mi?"

"Çocuk sahibi olmak istediğimi sanmıyorum, ama Fortune çocuk olabilirse, sanırım dişi Harlequin'lerin çoğu bunu düşünecektir."

"Hamile kalabileceğimin hiçbir garantisi yok. Yani, ben bin yaşından fazlayım. Vücudum otuzunu görmemiş gibi görünüyor ama bundan çok daha fazla yıl gördüm. Klanların üremesini sağlayan hamile kalmam için gereken süre boyunca form değiştirmememe yardımcı olabilecek insanlara ve güvenli bir yere sahip olmama rağmen, bu yine de imkansız olabilir," dedi Fortune.

"Kaplan klanlarının St. Louis'de kalmalarının en güzel yanlarından biri de diğer hayvanlarla yardımlaşmaları.
hamilelikler," dedi Nathaniel.

"Bunu *en iyi şey* kategorisine koyabileceğimden emin değilim," dedim. "Ama ben koyardım. O kadar çok insanı mutlu etti ki."

Ona gülümsedim. "İkimiz de bunu istiyoruz."

"Herkes mutlu olsun," dedi.

Başımı salladım ve daha fazla gülümsemekten kendimi alamadım. Sonra kaşlarımı çattım.

"Sorun nedir?" Nicky sordu.

Uçağın penceresinden dışarı baktım. Gökyüzü hâlâ siyah ve yıldızlarla doluydu ama şafağın bastırdığını hissediyordum. Tıpkı Circus'ta yeraltının derinliklerinde ya da bir mağaranın zifiri karanlığında, şafağa kadar savaşabilirsem vampirlerin oldukları yere çökeceklerini ve onları öldürebileceğimizi bildiğim zaman hissettiğim gibi. Elbette, artık vampir yeterince yaşlı, yeterince güçlü ve yeterince yeraltındaysa şafakta "ölmeyebileceklerini" biliyordum. Damian da gündüz yürüyebilen tanıdığım tek vampir değildi. Eğer
Bram Stoker'ın orijinal *Dracula* kitabını okuduğumda, Drac'ın gün ışığında dolaştığını, sadece bir çift karartılmış gözlük eklediğini gördüm, bu yüzden şafak vampirlerden korunmanın garantisi değil ve sizi onların hizmetkarlarından ve müttefiklerinden korumak için hiçbir şey yapmıyor, ama şafak benim için hala iyi şeyler ifade ediyordu. Giacomo ve Echo için öyle olmadı ama. Damian
artık güneş ışığında yanmıyordu ama ışık onu hâlâ korkutuyordu.

Damian, "Anita güneşin doğmaya başladığını hissediyor," dedi.

Fortune ve Magda tüm kör bahisleri kapatmaya başladılar. Pencereler. Ethan yardım etmeye başladı. Uçaklarla ilgili sorunlarımdan biri de uçmaktan korkmamın yanı sıra klostrofobik olmam olduğundan, bu beni mutlu etmedi. Aslında, nabzım hızlanmaya başladı, paniğin ilk başlangıcı damarlarımdan pompalanıyordu.

"Bana bak, Anita," dedi Damian.

Yeşil gözlerine baktım ama yine huzurlu bir yere düşmedim. İçimdeki korku kabarmaya devam etti. Nefesim çok hızlı almaya başladı. "Bu sefer işe yaramıyor," dedim.

"Özür dilerim. Ben de şafaktan korkuyorum."

"Güneş ışığı size zarar vermez," dedi Nathaniel.

"Ama bu benim için yeni bir güç, Nathaniel. Yüzyıllar boyunca ışıktan korktum; bu tür bir korku öylece olup gitmez."

"Artık gün ışığında yürüyebilirsin. Bu seni daha cesur yapacaktır," dedi Giacomo.

Damian başını kaldırıp diğer vampire baktı. "Olmalı ama şu anda değil."

Ethan panjurları kapatmayı bırakmış bana bakıyordu. "Damian'ın korkmasını anlıyorum ama sen korkuyorsun, gerçekten korkuyorsun."

Başımı salladım. "Pencereler kapalıyken uçağa binebilir miyim bilmiyorum."

Giacomo dedi ki, "Ne ben onları açarak at sürebilirim, ne de senin Güzel Echo." Hemen arkamdaki pencereleri kapatmayı bitirmişti, böylece açık kalan tek pencere pencereydi. Güneşin doğuşunu bekleyen bir çiçek gibi ona doğru eğilmiştim.

"Onları kapatmak zorunda olduğumuzu biliyorum. Sadece klostrofobimin devreye girdiğini söylüyorum, hepsi bu."

Echo, "Giacomo, Damian ve beni uçağın arka tarafındaki koltuklara bağlayabiliriz ve sen de pencereni açabilirsin," dedi.

O narin üçgen yüze, o mavi gözlere baktım.
Peygamber çiçeği kadar hafif görünebilen, neredeyse menekşe rengini andıracak kadar zengin bir mavi. Kemerimi çözdüm ve tüm erkekler beni bıraktı, böylece dar koridora çıkıp ona ulaşabildim. Teklifimi kabul etti
Elini. Uçak havada hafifçe sallandı ve yutkunmak zorunda kaldım ve neredeyse benimki kadar küçük olan elini biraz daha sıkı tuttum. Nathaniel elini kalçama koyarak beni dengeledi. Elini okşadım ve sonra elimi Echo'nun yanağının yumuşak solgunluğuna koydum ve
ağzının küçük yayını öptüm. Tereddüt etti ve sonra kollarını bana dolayarak beni öptü. Onu öptüğümde her zaman yaptığım gibi, ağzının ne kadar küçük olduğunu düşündüm; sadece Jade'inki
daha küçüktü, ama bir öpücüğe verdikleri tepki arasındaki fark olabilirdi. Jade yatak odasındaki çoğu şeyde yaptığı gibi öpüşmüştü, çekingen bir şekilde, benim önderlik etmemi bekliyordu. Niyetimi açıkça belirttiğimde,
Echo vücudunu benimkiyle birleştirdi ve hiçbir yere götürülmesine gerek kalmadı.

Neredeyse aynı anda öpüşmeyi bıraktık, öyle ki birbirimizin gözlerine birkaç santim uzaktan bakıyorduk. Acaba ben
onun kadar ürkmüş . Yüzünü inceledim.
sarılmıştık, kollarımız hâlâ birbirimizin sırtındaydı. Yüksek topuklu botlarımın içinde neredeyse onunla aynı boydaydım ve bu da hoşuma gidiyordu. Hayatımda yeterince uzun boy vardı.

"Bu yüze, pencerenin kapanmasından korktuğumdan daha çok değer veriyorum," dedim.
Bana utangaç görünen ama içini doldurmayı başaran bir gülümseme verdi.
zevkle bakıyordu. Bunun gerçek bir gülümseme mi yoksa sadece bir gülümseme mi olduğundan asla emin olamadım.

Çok fazla duygu yüklemeden memnun edeceğini düşünüyordu. Yaşlı vampirlerin çoğu öyle bir noktaya gelmişti ki, çok az doğal yüz ifadesine sahiptiler, çünkü ham duyguları cezalandırılmıştı. Jean-Claude o zamanlar benim yanımda temkinli davranıyordu.
Başlangıçta da. Bir gün Echo'dan gerçekten hissettiği şeyin bu olduğundan emin olmamı sağlayacak bir gülümseme almak istedim.

"Uçağın arkasında tamamen güvende olmalıyız," dedi. Ben başımı salladım. "Kazalar olur, o yüzden buna değmez."

"Demek sen de benim güzelliğime hayran değilsin," dedi Giacomo ve yüzündeki yara izini göstermek için yüzünü yukarı ve yana doğru eğerek bir poz verdi.
gözünü kesmiş.

Benden istediği gibi güldüm ve "Oldukça hoşsun ama seninle yatmıyorum, o yüzden çok da umurumda değil" dedim.

Bana bakıp sırıttı ve yine tüm hissettiğinin bu mu yoksa beklenen bir ifade mi olduğundan emin olamadım. Ama o kendi duygusal sırlarını saklayabilirdi; ben önce ilişki kurmaya çalıştığım insanlar için endişelenirdim.

Fortune yanımıza geldi ve kollarını ikimize de doladı, böylece bir grup kucaklaşmasına dönüştü. Beni öptü ve ağzı Echo'nunkinden daha genişti, dudakları biraz daha az dolgundu, böylece gözlerim kapandığında daha çok erkeklerden birini öpüyormuşum gibi oldu.
Göğüslerime rağmen
Omzuma bastırması bana onun erkeklerden olmadığını hatırlattı.

"Kız kıza şaka yapmamakta zorlanan bir tek ben miyim?" Dev sordu.

"Hayır," dedi Nathaniel.

"Evet," dedi Pride.

Kaazim, "Üç güzel kadını bir arada görmek her erkek kadar benim de hoşuma gidiyor ama şafak sökmek üzere," dedi.

Servet ona döndü, hâlâ ikimizi kucaklıyordu ve "Üçümüzün bir arada olmasından etkilenmiyorsun. Açıkçası seni neyin etkilediğini bilmiyorum Kaazim."

"Kraliçeme ve krallarına elimden gelen en iyi şekilde hizmet etmek için." "Saçmalık," dedim.

Fortune bana sırıttı, sonra da "Anita'ya katılıyorum: saçmalık" dedi.

"Jake, beni harekete geçiren bu değil mi?"

Diğer adam sırıttı ama bu gülümsemekten çok dişlerini gösterme şeklindeydi, sanki gülümsemekten çok hırlıyor gibiydi. "Sanırım bu tartışmanın dışında kalmak istiyorum."

"Bunca zaman sonra beni tanımıyor musun, eski dostum?"

"Senin benimkileri bildiğin kadar ben de senin en derin arzularını biliyorum Kaazim, eski dostum."

"Tercümesi: Bilmiyorsun," dedim.

Jake bana baktı. "Ben öyle demedim."

Koluma dokunan ve ona bakmamı sağlayan Damian oldu. "Pencere açık olsa bile burada tamamen güvende olacağımı ve şafakta ölmeyebileceğimi biliyorum ama eğer olmazsa diğer vampirlerle birlikte uçağın arka tarafına geçebilirim."

Eğildim ve onu öptüm. "Elbette, kendini en güvende hissettiğin yere otur."

Pilot Jeff dahili telefondan geldi. "Güneş doğmak . Kabin güvenli mi?"

"Nicky, pencereyi kapat," dedim.

Damian'ın üzerine eğildi ve kalçamı okşadı -tamam, kıçımı- ve pencereyi kapattı. Uçağın ışıklarının söndüğüne yemin ; sönmediğini biliyordum ama daha karanlık görünüyordu. Lanet olsun.

Echo yanağıma bir öpücük kondurdu. "Teşekkür , Anita."

"Ben büyük, yetişkin bir büyücüyüm. Bunu yapabilirim."

Gülümsedi ve kendini bağlayacak bir koltuk bulmaya gitti, çünkü güneş doğduğunda neredeyse olduğu gibi bir ceset gibi düşecekti; Giacomo da uçağın arkasına doğru ilerlerken ona katıldı. Damian kemerini çözdü ve ayağa kalktı. Nathaniel uzandı ve onu bir öpücüğün içine çekti, o da hiç tereddüt etmeden öpücüğü verdi. Nathaniel'in vampir üzerinde yaptığı büyü her neyse, hâlâ işe yarıyordu. Herkes koltuklarını yeniden düzenlerken o da diğer vampirlerin yanına gitti, böylece vampirler her ihtimale karşı uçağın arka tarafındaki en uzak ve biraz daha loş olan koltuklara oturabileceklerdi.

Fortune bana sarıldı, sadece ikimizdik; soluk mavi gözleriyle tanışmak için biraz daha yukarı bakmam gerekti, neredeyse parlak mavi kirpikleri unutulmuş beni çerçevelemek için şimdiye kadarki en havalı maskara gibiydi.

gözlerinin mavisi. Sin'i bana getiren onun gözleriydi.

Kirpiklerinin her zaman düşündüğüm gibi siyah değil, inanılmaz derecede koyu bir lacivert olduğunu keşfetmek için yan tarafa çevirip parlak ışığa tuttum.
Mavi. Çok küçük bir örneklemeydi ama şimdiye kadar sadece mavi kaplanların kirpikleri klan isimleriyle aynı renkteydi. Altın kaplanlar Kesinlikle hepsinin altın kirpikleri ya da kaşları yoktu. "Onunla
ilgilendiğiniz için teşekkür ederim," dedi Fortune.
"Sevgililerinizle gerekiyor, değil mi?"
Yirmi beş yaşlarında görünen ve sonsuza kadar da öyle görünecek olan bir yüzle bana gülümsedi ama birdenbire
Sanki yüzünde görünmeyen yıllar mavi gözlerinin derinliklerinde hâlâ oradaymış gibi alaycıydı.
"Evet," dedi, ", ama çok sayıda insan bunu bilmiyor gibi görünüyor. Onlardan biri olmadığın için teşekkür ederim." Sanki bir çocukmuşum gibi alnımdan öptü ve sonra ağzımı öptü
Bir sevgili gibi. Gün doğumu efendisini ve sevgilisini alıp götürmeden önce Echo'ya bir veda öpücüğü vermek için yanımdan ayrıldı. Tabutlarımız vardı.
Fortune ve Magda'nın her ikisinin de efendilerini içine koyabilecekleri ve sırtlarında taşıyabilecekleri kadar büyük spor çantaları olduğunu biliyordum, ancak bu kısa süreler içindi ya da bir şeyler korkunç giderse
Yanlış. Kabinde Damian için üçüncü bir spor çantası vardı, şafakta yine ölürse diye. Eğer ölürse ona da diğer vampirler gibi davranacaktık, gerçi ne Nathaniel'in ne de benim
onu bu şekilde taşıma pratiği yapardım. Damian iri bir adam değildi ama uzun boyluydu, bu yüzden muhtemelen Nathaniel benden daha uzun ve daha geniş olduğu için onu taşıyacaktı.
Tekrar Nathaniel'in yanına oturdum. Magda'yı görebiliyordum. Giacomo'nun emniyet kemerini kontrol ederken koltuğu arkaya yatırdı, böylece uzandı. Ona bir veda öpücüğü vermeyecekti, çünkü
Bildiğim kadarıyla öpüşmediler. Sevgili değillerdi. Onlar savaş arkadaşlarıydı, savaş dostlarıydı, polis tarzında ortaklardı, hatta belki de en iyi arkadaşlardı, ama aralarında romantik hiçbir şey yoktu. Magda biseksüel olduğunu bizimle birlikte kanıtlamıştı, bu yüzden listelerine neden seks arkadaşlarını eklemediklerinden emin değildim, ama onlarla Edward'la ve Çavuş Zerbrowski'yle aramızda kesinlikle karşılıklı bir saygı ve ortaklık var gibiydi.

Bölgesel Doğaüstü Güçler ile çalışırken ortağımdı.
Soruşturma Ekibi eve döndü. Edward ve ben birbirimiz için en iyi "adam" olmak üzereydik. Zerbrowski beni ve Nathaniel'i acil durumlarda çocuklarını okuldan almaya gelebilecek kişilerin listesine koymuştu. Zerbrowski'yle romantik bir ilişkiye girmek aklımın ucundan bile geçmezdi. Edward ve ben uzun zaman önce karar vermiştik. dostluğumuzun bizim için herhangi bir dostluktan daha önemli olduğunu faydaları bize kazandırabilir. Cinsel partnerlerinizle arkadaş olabilirsiniz, ancak en iyi arkadaş olamazsınız, çünkü seks araya girer ve romantik bir ilişki için çalışıyorsanız, bu düzenli
arkadaşlık neredeyse imkansızdır. Bana her ikisini de başarabilen insanlar olduğu söylendi ama ben onlarla hiç tanışmadım. Belki Magda ve Giacomo da aynı ilişki matematiğini yapmış ve ortaklık kazanmıştı. Ya da belki ikisini de henüz bir tahminde bulunacak kadar iyi anlamamıştım.

İki *moitié bêtes'*in vampir efendilerini çok farklı şekillerde içeri sokmalarını izledim. Damian kemerini bağladı ve koltuğun arkalığını indirmeye başladı. Sanırım şafak vakti ölseydi, bedeninin oturduğu yerde izlemekten daha az rahatsız edici olurdu. Fortune ve Echo
Ama Magda'nın bizim dışımızda ciddi bir sevgilisi varmış gibi görünmüyordu ve hiçbirimiz onunla çok ciddi değildik. Biriyle ciddi olmak istiyor muydu?

Nathaniel, Damian'ın, Fortune'un Echo'ya yaptığı gibi onun elini tutmasını isteyip istemediğini görmek için ayağa kalktı. Jean'i hatırladım.
Claude yıllar önce benden şafak vakti onunla olmamı istemişti. Otel odasının dışında güneş doğarken onu "ölürken" izlemek benim için ilkti. Vampirlerin gerçekten şafak vakti öldüğünün kanıtı. Onu duymuştum. nefesi ve enerjisinin canlıdan cansıza dönüştüğünü hissettim. Tıbbi yazılardan vampirlerin beyin aktivitelerinin ölmediğini biliyordum. Gerçek bir ölüm gibi ve aslında çoğu koma hastasınınki kadar aşağıya bile inmedi, ancak siz sadece bunun gerçekleşmesini izlerken
Monitörler size aksini söylese de, önünüzde ölen herhangi biriyle aynı görünüyordu. İnsanların gerçekten öldüğünü görmüştüm.
Vampirler şafakta ölür ve ben vampirleri sonsuza dek öldürdüm. Hepsi hemen hemen aynı görünüyordu.

Nathaniel koltuğuna geri döndü. "Damian elimi tutarsa şafakta ölmeyeceğinden korkuyor."

"Neden şafak vakti ölmek istesin ki?" Sokrates koridorun karşısından sordu.

"Normal bir insan gibi uyuduğunda kâbuslar görüyor," dedim. "Bunu atlamak istemesini anlayabiliyorum," dedi.

Güneşin kapalı pencerelerin diğer tarafından doğduğunu ve Damian'ın öldüğünü hissettim. Nathaniel elimi sıkıca tuttu. O da hissetmişti. Perdenin arkamızdan kapandığını duydum ve bunu yapanı suçlamadım.

Çünkü bir pencere mükemmel bir şekilde ayarlanmamıştı ve uçağın içinde kayan ince bir altın çizgi vardı.

Domino en yakındaydı ve onu son parçaya kadar zorlamaya çalıştı. "Pencerede kare değil. Daha fazla kapanmayacak."

Bardan peçeteler aldık ve onları "kapalı" pencerenin aralığına sıkıştırdık. "İyi ki vampirlerden hiçbiri burada kalmamış," dedi.

Hepimiz aynı fikirdeydik. "Birisi bu pencereyi tamir ettirmek için not alsın.

Karartma perdeleri bizim için bir lüks değil."

"Tamamdır," dedi Nicky ve akıllı telefonuna bir not düştü.

Hepimiz yerimize oturduk ama Dev, Nathaniel'in karşısına, Damian'ın oturduğu yere geçti. Rahat döner koltuklarda bile omuzları için Nicky'ninkilerin yanında zar zor yer vardı. Normal bir uçakta yan yana oturabileceklerinden emin değildim.

"Siz ticari havayollarında ne yapıyorsunuz? Yani, koltuklara nasıl sığıyorsunuz?"

Birbirlerine baktılar ve sonra Nicky, "Birinci sınıf biniyorum," diye cevap verdi.

Dev sırıttı. "Uygun değil."

Ben de gülümsedim. değildi. "Tamam, aptalca bir soru sor."

Nathaniel kolunu omuzlarıma koydu ve "Dev'e Asher'dan bahsetmeliyiz" dedi.

Dev'in yüzündeki gülümseme soldu. "Onun hakkında hiçbir şey bilmeme gerek yok."

"Bunu gerçekten yapıyorsun," dedim.

Ona, Nicky'ye ve uçakta duymak isteyen herkese anlattık. Sır saklayacak kadar büyük bir şey değildi,
Özellikle de söz konusu insanlar süper işitme yetisine sahipse. Süpermen'in yanında sır saklamaya çalışmak gibiydi: Olmuyor işte.

İşimiz bittiğinde Dev kaşlarını çatmış ve şakaklarını ovuşturuyordu.

"Özür dilerim," dedim.

Gözlerini açtı ve bana baktı. "Kalbimi kırmadın. Neden üzgünsün?"

"Sanırım Asher'ın böyle bir olmasına
üzüldüm." "Senin için de bok gibiydi."

"Ama onunla evlenmek , bu yüzden kalbim o kadar kırılmadı," dedim.

Dev gülümsedi, mutlu olmaktan çok üzgündü. "Evet, henüz yirmi beş yaşında değilim, bu yüzden aptalca seçimler yapabiliyorum."

"En azından evet demedi," dedi Nicky.

Dev ona baktı ve bu dostça bir bakış değildi. "Evet demesini istedim, yoksa teklif etmezdim."

"Eğer evet deseydi, o zaman sadece Asher'ı beceriyor olacaktın ve başka kimseyi beceremeyecektin; istediğin gerçekten bu mu?"

"O senin için hiçbir zaman tek eşli olmadı ama senin onun için tek eşli olmanı bekledi," dedim.

"Kuzen," dedi Pride, Dev ve Nicky'nin koltukları arasına eğilerek, "Asher tanıdığım en bencil insanlardan biri. Onunla o kadar uzun süre nasıl bilmiyorum."

Dev, "O şimdiye kadar tanıdığım en güzel adam," dedi.

"Hiç kimse bu kadar bencil bir piç olmayı telafi edecek kadar güzel değildir."

"Seks inanılmazdı."

Pride omuz silkti, elleri itme hareketi yaptı. "Hepimiz seks için çılgın olanlarla olması gerekenden daha uzun süre kalacağız."

"Sadece çılgın olanların yatakta harika olduğu fikrinden nefret ediyorum, çünkü bu doğru değil," dedim.

Hepsi bana baktı.

"Ne? Harika seks ve deli biriyle çıkmıyorum."

Birbirlerine baktılar ve sonra Nicky, "Anita, ben ilk tanıştığımızda seni ve sevdiğin neredeyse herkesi öldürmeye çalışan bir sosyopatım. Bu nasıl şimdiye kadarki en çılgın erkek arkadaş olmaz?"

"Tamam, bunu sana vereceğim," dedim gülümseyerek ve dizini okşayarak.

Nathaniel, "Yıllarca çılgın bir erkek arkadaştım ama terapiye gittim ve sorunlarımın üstesinden geldim" dedi.

"Ama yine de çılgın bir erkek arkadaş gibi seks yapıyorsun," dedi Dev, öne eğildi ve Nathaniel'i öptü. Öpücükten ayrılırken eli Nathaniel'in kalın saç örgüsüyle oynuyordu.

Nathaniel elini diğer adamın kalçasında gezdirirken, "Deli olmadığın için oldukça iyi sikişiyorsun," dedi.

Bu Dev'i güldürdü ve başka bir öpücük için eğildi. Bu seferki biraz daha uzun sürdü ve ben de büyülenmiş bir şekilde izledim. Onlarla birden fazla kez birlikte olmuştum ve sadece ikisinin daha fazlasını yaptıklarını biliyordum, ama bu onları birlikte daha iyi yapıyordu ve ben Bu konuda iyiyim.

Dev geri çekildi ve "Seninle karşılaştırıldığında ben çok sıradanım," dedi. Pride, "Nathaniel'e kıyasla herkes sıradan," dedi.

Hepimiz başımızı salladık. Ethan koridorun karşısından seslendi. "Orada sizinle birlikte oturan başka kimse yok."

"Ne demek istiyorsun?" Pride sordu.

"Anita ile düzenli sevgili olamamamızın nedenlerinden biri de bu. Ben vanilyayım ama o değil ve o heteroseksüel vanilya erkeklere ilgi duymuyor."

"Hoşlandığım şey için özür dilemeyeceğim," dedim.

"Senden bunu yapmanı istemiyorum ama Pride'a buradaki tek vanilya olmayanın Nathaniel olmadığını anlamadığını anlatmaya çalışıyorum."

"Ben de," dedi Domino. "Anita'nın hareminin bir parçası olmak için fazla vanilyayım. Yeterince kadın varsa grup seks yaparım, ama bunun dışında diğer kadınlarla aynı yönelimde değilim.
Anita'nın adamları."

"Nathaniel'in tek ... olduğunu sanıyordum. Aşağılayıcı olmak istemem," dedi Pride.

"Anita'nın hayatındaki en büyük acı sürtüğü benim, eğer kastettiğiniz buysa."

Pride rahatlamış görünüyordu. "Evet, demek istediğim buydu."

"Aramızda acıdan hoşlanan tek kişi Nathaniel değil; sadece o hepimizden daha ileri gidiyor," dedim.

Pride, "Sanırım biseksüel olmak dışında Dev'i vanilya olarak görüyorum," dedi.

"Grup seks yapıyorum ve teşhirci olduğumu biliyorsun," dedi Dev. "Sanırım ben sadece esareti vanilya değil olarak sayıyordum."

"Üzgünüm Pride, ama vanilya seks sadece esaret yapmamaktan daha dar," dedim.

Dev, "Asher ile ilk kez Nathaniel, Micah ve Anita ile birlikte oldum. Dörtlü bir ilişki vanilya sayılmaz."

"Tamam, vanilya tanımımda yanıldığımı anlıyorum ve eğer sen de Anita ya da Nathaniel gibi esarete düşkün olsaydın, Asher'ı özlediğini görebilirdim. Görünüşe göre, o zindanda yetenekli bir üst, ama sen ve baskın-itaatkâr şeyini birlikte hiç yapmadı."

"Hayır." Dev'in yüzündeki tüm gülümseme gitmişti. Koltuğuna geri oturmuş, kimseye dokunmaya çalışmıyordu.

"Eğer acıdan hoşlanmıyorsan, o zaman bir vampir dişleri yüzünden sana o kadar iyi davranamaz, yani seks gerçekten o kadar iyi miydi, yoksa sadece ona aşık olma kısmı mıydı?" Pride sordu.

"Seks konusunda gerçekten çok iyi. Anita bu konuda beni destekleyebilir," dedi Dev.

Bana baktılar, hatta Gurur'a.

"Evet, yatakta iyi ama Jean-Claude ya da Nathaniel'den daha iyi değil ve sen de yatacaksın," dedim.

Nicky, "Yeniden kadınları beceriyorsun ve bu Asher'dan kurtulmaya değer," dedi.

Dev, "Kadınları seviyorum ama onun için onlardan vazgeçmeye hazırdım," dedi.

"Kadınlardan vazgeçmeyi nasıl kabul ettin anlamıyorum," dedi Pride. "Erkeklerden hiç hoşlanmıyorsun, kuzen. Tabii ki sevmezsin
anladım. Bunu evlilik için tek eşli olmakla aynı şey olarak gördüm."

"Ama tek eşli insanların çoğu sadece
Evlendikleri kişi, bu yüzden diğer herkesten vazgeçerler, ancak erkeklerden hoşlanıyorlarsa hala yatacak bir erkekleri vardır ve aynı şekilde seviyorlarsa
Kadınlar. Sevdiğin insan ırkının yarısından vazgeçmeyi kabul ettin.

seks yapıyordu ve Asher hâlâ Anita'yla yatıyordu, yani kadınlardan sadece sen vazgeçtin. Senden bunu istemesi çok boktan bir şeydi," dedi Pride.

"Ondan bu kadar hoşlanmadığını fark etmemiştim," dedi Dev.

"Kuzenime bok gibi davrandı. Arkadaşlarıma zarar verdi. İşim gereği korumam gereken insanları yaraladı. Neden
ondan hoşlanmıyor musun?"

"Neden ondan nefret etmiyorsun?" Nicky sordu. "O
kadar duygusal olmaya değmez," dedi Pride.

"Erkeklerden hoşlansaydın anlardın."

"Hayır, Dev, yapmazdım. Benim çılgın eski sevgililerim yok. Kötü kız ya da erkeklerle birlikte olmam. İyi ve nazik olanları severim ve seks de bir o kadar ateşli olabilir."

"Hiç kötü kız seksi yapmadıysan, güzel seksin kötü kız seksi kadar ateşli olduğunu nereden biliyorsun?" Nicky sordu.

Pride bir şey söylemek için ağzını açtı, sonra kapattı, şaşkın şaşkın baktı ve sonunda güldü. "Tamam, tamam, sanırım bilmiyorum, ama harika seks yapıyorum ve o deli değil."

"seks yapıyorsun?" Dev sordu.

Gurur başını salladı. "Seni ." "Hey, konuyu sen açtın."

"Bu ben açmadım. Aslında, bir şey söylediğim için özür dilerim."

"Biriyle çıkıyorsun ve benim bundan haberim yok mu?" Dev sordu.

"Artık sekiz yaşında değiliz Dev. Hepimizin yetişkin sırları var."

Nicky, "Eğer Pride biriyle çıkıyorsa, bunu kimse bilmiyordur," dedi.

Başımı salladım. "Benim için yeni
bir haber." "Kim o?" Nicky sordu.

"Neden umursuyorsun?" diye sordu.

Nicky sırıttı. "Çünkü bunu bir sır olarak saklamak istiyorsun."

"Dev'in mantığı da böyle," dedi Pride.

"Aslında bu konuda Nicky'ye katılıyorum, çünkü seni birlikte gördüğüm kadınlarla olan her etkileşimini gözden geçiriyorum ve kim olduğunu çalışıyorum," dedim.

"Ve neden bunu bir sır olarak saklamak istediğinizi," dedi
Dev. "Evli misiniz?" Nicky sordu.

"Hayır, kimsenin yeminini aldatmasına asla yardım etmem."

"Madem evli değil, o zaman bu derin ve karanlık sır neden?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Hayır, benden bu kadar, çünkü sorulara cevap vermeye devam edersem bunu anlayabilirsin ve o da bana kızar. Bunu mahvetmeyeceğim."

Gözlerimi ona diktim, sanki onu da bu işin içine çekmeye çalışıyormuşum gibi.

Daha iyi odaklan. Bu beni rahatsız ederdi, ama daha çok şekil değiştirenlerin çoğu, topluluklarının bir parçası olarak gördükleri diğer insanlarla seks ve ilişkiler konusunda inanılmaz derecede açık oldukları için. Aralarında bazı normal insanların sahip olduğu tabu yoktu.

"O insan mı, sıradan insan gibi?" Ben sordum.

Başını iki yana salladı. "Hayır, bu konu hakkında konuşmayacağım. O benim için çok önemli çünkü bir uçakta mahsur kaldım ve konuşmaktan başka yapacak daha iyi bir şeyimiz yok."

Uçak sanki onun konuşmasını duymuş gibi havada . Kolçağı ve Nathaniel'in elini kavradım. "Bir şeyler hakkında konuşmak iyi olurdu," dedim, sesim biraz gergin çıkmıştı.

"Üzgünüm Anita, ama sen korkuların hakkında cesur davranırken dikkatini dağıtmak için bile olsa, bu ilişkiyi mahvetmeyeceğim. Bu çok fazla.

önemli."

Dev kuzenine baktı. "Kim olduğu konusunda ciddisin." Pride başını salladı.

Diğer adama baktı ve sonunda omzunu sıkarak Pride'ın ona bakmasını . "Onunla evlenir misin?"

Pride başını salladı ve sonra, "Yani, evet, eğer bana sahip olsaydı, ama şu anda kimseyle evlenmek istemiyor," dedi.

"Ne kadar beklemek istiyorsun?" Sordum, çünkü Pride'ın kişisel işlerine karışmak aerodinamiğin nasıl çalıştığını merak etmekten daha iyiydi.

"Ne kadar sürerse," dedi.

"Kim ya da ne olduğuna bağlı olarak, bu gerçekten uzun bir süre olabilir," dedim.

"O buna değer."

"Vay canına," dedi Dev, "on üç yaşımızdan beri seni bu kadar ciddi duymamıştım ve sen komşunun küçük kızıyla evlenmek istemiştin."

"On üç yaşındaydım ve sen de kız kardeşin de yan odadaki küçük kızla kalbimi kırdınız."

"Onunla 'bana seninkini göster, ben de sana benimkini göstereyim' oynadık. Sen de gelip bizimle oynayabilirdin."

"Onun hakkında on üç yaşında bir çocuğun olabileceği kadar ciddiydim. Onunla oynamak istemiyordum. İlk gerçek aşkımı itiraf etmek istiyordum." Pride kendine güldü sanırım.

"Senin için fazla sapıkça büyüdü, Pride."

Gurur diğer adama baktı. "Nereden biliyorsun?" Dev sırıttı. "Angel da aynı üniversiteye gitti."

"Bilmek istiyor muyum?"

Dev daha da geniş sırıttı. "Muhtemelen hayır."

Pride başını salladı ve gözlerini devirdi. "İlk ciddi aşkımla ilgili hayallerimi saklayacağım, teşekkürler."

"Eğer Angel onu ziyaret etmek için eve getirmeye karar verirse, önce seni uyaracağım." "Bekle. Ne?" Pride sordu.

"İlk evcilik oynadığınız küçük kızla gerçekten tanışabilir miyiz?" diye sordum.

Dev bana sırıttı. "Angel ve o üniversiteden sonra da görüşmeye devam ettiler.
İkisi de biseksüel, bu yüzden büyük şehirde tutunmaya çalışan diğer yeni mezunlarla birlikte bir yer tuttular."

Pride, "Eve oda arkadaşı getirmiyoruz," dedi.

"Angel son kez eve geldiğinde, çıktıklarını ve tek başına olduğu zamanların çoğunda da öyle olduklarını söyledi.
Klan dışında başarılı bir hayat kurduktan sonra ailesinin kucağına çağrıldığı için oldukça kızgın."

"Bu yüzden mi sürekli huysuz?" diye sordum.

"Kısmen, ama o her zaman ikimizden daha az arkadaş olmuştur. Adının *İyi Melek* olmasını suçluyor. Böyle isimler onlara karşı isyan etme isteği uyandırıyor."

"Peki Mephistopheles, neden isyan etmedin ve mükemmel küçük melek olmadın?" diye sordum.

Tekrar sırıttı ve sonra gözleri öyle bir sıcaklıkla doldu ki sırıtışını daha ilkel bir şeye dönüştürdü ve bana bakarken biraz ürpermeme neden oldu. "Ben diğer yolu seçtim," dedi neredeyse mırıldanan bir sesle. "Benim adım olmaya karar verdim."

"Mephistopheles," dedim.

"Şeytan," dedi.

Uçak tekrar sarsıldı ve tırnaklarımı Nathaniel'in eline değil, sadece koltuğunun koluna geçirmek için mücadele ettim. "Ben her zaman Ama ben diğer takımdanmışım gibi oynuyorum," dedim, sesim biraz gergin çıkmıştı.

Nicky, "Hepimizi melekler için oynatıyorsun ama diğer taraftan adam topluyorsun," dedi.

"Sen bir şeytan değilsin," dedim ona bakarak.

"Melek de değilim."

"olmuş günahkârları seviyorsun, Anita," dedi Fortune, Pride'ın sandalyesinin kenarına yaslanarak.

"Beni Kurtuluş Ordusu gibi gösteriyorsun." "Ben
ıslah olmadım," dedi Nicky.

"Ben de," dedi Dev.

"Sanırım ıslah olmak için pişman olmanız gerekiyor ve ikiniz de öyle değilsiniz," dedim.

Fortune güldü. "Hiç de öyle değiller." "Yakında
yiyecek alacağız."

"Yemek yiyebilir miyim bilmiyorum," dedim.

"Yemek yemelisin, Anita. Diğer tüm açlıklarını bastırmana yardımcı olur." "Gerçek yemek yemelisin Anita," dedi Nicky.

"Eğer gerçek yemek yemezseniz, *ardeur'*u beslemek zorunda kalırsınız.

Nathaniel, "İnmeden önce," dedi.

"Bu da pilota sıçrayabilir. Evet, Jean-Claude bunu açıkladı," dedim. Fortune'a baktım. "Akşam yemeğinde ne var?"

34

İnişe geçene kadar iyiydim, sonra pencerelerin kapalı olması tekrar sorun olmaya başladı. İniş beni her halükarda korkutuyordu ama görünüşe göre iniş sırasında dışarıyı görebilmek benim için daha az korkutucu oluyordu, çünkü dar bir metal tüpün içinde sıkışıp kalmak, yere doğru savrulma hissi, ama yeri görememek, bu yüzden gerçekten iniyor muyuz yoksa iniyor muyuz anlayamıyordum.

. . . Panik atak geçirmeye başladım, bununla mücadele ettim ve Nathaniel ile Nicky'ye sıkıca tutundum. Dev uzandı ve elini zaten üzerinde bir el olmayan tek kalçama koydu,

"Sorun yok Anita." dedi.

"Buna söz veremezsin" demek istedim ama bir şey söylersem ya çığlık atmaya ya da korktum, bu yüzden çenemi kapalı tutmak daha iyiydi. Uçak inerken sarsıntıyı hissettim. Gözlerimi kapattım ve rahatlamaya çalıştım, da ama aynı zamanda bu lanet olası metal ölüm tüpünden kurtulma arzusuyla neredeyse bayılacaktım!

Kapı açıktı ve uçağın içine gerçekten temiz hava giriyordu. Göğsümde ve midemde sıkı ve mutsuz bir şey gevşedi. Çığlık atma dürtüsüyle savaşmadan tekrar nefes alabiliyordum.

Pilot, "Herkesin tıbbi uyarı kartlarını göstermesi ve gümrük görevlilerinin vampirlerin yüzlerini pasaportlarıyla karşılaştırmasına izin vermesi gerekiyor, çünkü gün ışığı var ve vampirleri

onları."

Tıbbi uyarı kartları, ciddi alerjileriniz veya diğer tıbbi durumlarınız varsa taşıyacağınız türden bir şeydi.

bilinçsiz doktorların gerekirdi,

Bu kartların likantropi taşıdığımızı ya da taşıdığımızı söylemesi dışında.

İrlanda

ve Avrupa Birliği'nin geri kalanının büyük bir kısmı
lycanthropes tıbbi uyarılar taşır. Bu bir bileklik, kolye, kart ya da kıyafetinize yerleştirilmiş bir parça olabilirdi, ancak bir şey taşımanız gerekiyordu. Eğer bir likantrop İrlanda'ya, İngiltere'ye ya da AB'nin büyük bir kısmına normal bir insan gibi girmeye çalışır ve sonra da fark edilirse, bu otomatik olarak sınır dışı edilmeye ve hapis cezasına çarptırılmaya neden oluyordu. Micah'la birlikte seyahat edenlerin zaten vardı ve o da geri kalanımız için evrak işlerini aceleye getirmemize yardımcı oldu. Görünüşe göre, bu konuda çok fazla tartışma var, bu yüzden yetkililer kartları almayı daha kolay ve hızlı hale getirdiler, böylece sivil hak ihlalleri ve diğer benzer şeyler için tekrar dava edilmediler. İngiltere başlangıçta
likantropları dövme yaptırmaya zorlamak istedi, ancak tüm dövmeler tüm şekil değiştirenlerin derisinde kalmadı. Bunun üzerine zorla damgalamayı önerdiler ve avukatlar, basın ve genel olarak insanlar
Nazilerle ve Yahudilerin nasıl kalıcı olarak işaretlendiğiyle karşılaştırmalar yapmak. Yani sadece kartlara ihtiyacımız vardı, ama bir hükümet yetkilisi, Örneğin bir polis memuru kartlarımızı görmek istediğinde ve biz de gösteremediğimizde, bu durum sınır dışı edilmemize neden olabilirdi. Herhangi bir zamanda üzerinizde birden fazla türde kart bulundurmanız teşvik ediliyordu. Kartımla ilgili biraz tuhaf hissettim, çünkü teknik olarak bir likantrop değildim, ancak resmi evraklarımda likantropi taşıdığım yazıyordu, bu yüzden devlet işleri için bir karta ihtiyacım vardı.

Umutsuzca uçaktan istiyordum ama Damian'ı geride bırakmak istemiyordum. Daha önce sorumluluğunu üstlendiğim bir vampirle seyahat etmek zorunda kalmamıştım ve gün ışığında tırnak kadar ölü olduğu süre boyunca Nathaniel ve ben onun tek korumasıydık.

Magda perdenin diğer tarafından, iki "uyuyan" vampirin arasında durduğu yerden konuştu. "Gidin. Ben efendilerimiz ve Damian ile bekleyeceğim."

Bu Fortune için yeterince iyi görünüyordu çünkü o da diğerleriyle birlikte uçaktan çıktı. Nicky, Nathaniel ve Dev hâlâ benimle birlikteydi. Dev gülümseyerek, "Kapıdan ilk senin çıkacağını sanıyordum," dedi.

"Sanırım İrlandalı yetkililerle buluşmaya hazırlanmak için bir dakikaya ihtiyacım vardı," dedim.

Sokrates açık kapıdan kafasını uzattı. "Size, pasaportlarınıza ve kartlarınıza burada ihtiyacımız var."

Ayağa kalkmaya çalıştım, *çalıştım* diyorum çünkü emniyet kemerim hâlâ bağlıydı ve ayağa kalkmaya çalışırken neredeyse ikiye bölünüyordum. Bu
küçük şeyler beni mütevazı tuttu.

35

Uçaktan inip piste, asfalta ya da dünyanın her büyük havaalanının yapay kaplamasına ne diyorsanız ona adımımı attım ve dizlerimin üzerine çöküp ona sarılma dürtüsüyle savaştım.
kayaya benzer bir yüzey. Uçaktan inip yeryüzüne döndüğümde sık sık böyle hissederdim ama bu dürtü genelde bu kadar güçlü olmazdı. Nathaniel uçaktan küçük katlanır merdivenlerden inerken elimi tuttu. O etrafımıza baktı ve "Pek İrlandalıya benzemiyor." dedi.

Bina ve çevresi havaalanı gibi bir yerdi.
Neredeyse gittiğim diğer tüm havaalanlarındaki tüm özel alanlar, yani İrlandalı olmadığımdan değil; hiçbir şey değildi. Eğer
Seyahat edip sadece havaalanlarını ve otelleri gördükten sonra her yer aynıydı. Uluslararası seyahatlerde bile, eğer bir zincir otelde kalıyorsanız ve etrafınızdaki insanlar İngilizce konuşuyorsa, gerçek evinizden, eşyalarınızdan ve sevdiğiniz insanlardan uzakta olmanız dışında evinizden hiç ayrılmamış gibiydiniz. Tabii ki bu sefer son kısım doğru değildi.

Kumral saçları sulu güneş ışığında şaşırtıcı derecede kırmızı görünen Nathaniel'e baktım. Gökyüzü gri bulutlarla kaplıydı ve havada yağmur hissi vardı. Zaten yağmurlukları olan hepimiz için yağmurluklarımızı hazırlamıştık. Nathaniel ve Damian için de almamız gerekecekti ama geri çoğunda vardı. Benimkinde ABD vardı.
Marshal logosu vardı, yani yerel polis daha nötr bir şey giymemi isterse alışverişe giderdim, ama onlar beni zorlayana kadar giyerdim. O anda üzerimde açık renk deri bir
Muhtemelen Nathaniel'in giydiğinden daha fazla yağmur yağmasından hoşlanmayacak bir ceket. Diğer herkes ya deri giyiyordu ya da yağmurluklarını çoktan giymişti. Paltoların çoğu

astarlıydı, bu yüzden muhtemelen sıcaklık için deri ceketlerden daha iyiydiler ve yağmur başladığında kesinlikle kazananlar olacaklardı. Yine de sarılmak için o kadar eğlenceli olmazlardı. Elimi Nathaniel'in sırtında gezdirdim, deri yumuşak ve okşanabilirdi. Elbette derinin altında omuzlarının ve sırtının sert hatlarını hissedebiliyordum, bu da yağmurluk yerine deriye yönelmeme neden olmuş olabilir. Bagajları uçağın göbeğinden indirirken etraftaki herkese baktım ve Nicky'ye dokunup aynı tepkiyi verip vermediğimi görmem gerektiğini düşündüm. Belki de sadece kişiydi, palto değil, ya da belki de her ikisiydi?

Üniformalı bir memur Sokrates'le birlikte binadan çıktı ve "Damian'ın pasaportu hanginizde?" diye sordu.

"İstiyorum," dedi Nathaniel ve uçağa geri döndü.

Böylece üniformalılar "uyuyan" vampire bakabilecek ve bir şalter indirmeye çalışmadığımızdan emin olabileceklerdi. İnsanlar uyanıkken ve hayattayken farklı göründükleri için, resimlerin vampirlerle eşleştiğinden emin olmanın ne kadar zor olduğunu merak ettim. Bunu yapabilirdim, çünkü insanlara baktım

Çok fazla ölüp dirildim ama boş verdim ve diğerleriyle birlikte binaya girdim. Kendi pasaportum ve gömleğimin altına sıkıştırdığım kolyeyle eşleşen ve üzerimde taşıdığımı belirten bir kart vardı.

Likantropi. En son ülke dışına seyahat ettiğimde pasaportum dışında hiçbir şeye ihtiyacım olmamıştı. Bu değişikliğe pek sıcak bakmıyordum.

Binanın içindeki üniformalı görevliler İrlanda aksanıyla konuşmaya başlayınca birdenbire İrlanda'da olabileceğimizi düşündüm. Gayet anlaşılabilir bir şeydi ama bana bir filmin içine girmişim hissi verdi çünkü o ana kadar gerçek aksanı duyduğum tek yer orasıydı. Damian ve diğerleri komut üzerine bir tane yapabiliyorlardı ama aynı şey değildi.

Bilmiyorum.

Diğerleri rol gibi mi geliyordu, yoksa gümrükçülerin tınısı ve ritmi biraz farklı bir aksan mıydı? Her iki durumda da, orada dururken

Herkesin pasaportunu kontrol ettiler ve tıbbi uyarı kartları bir şekilde daha az gerçekti. İrlanda'yı şahsen göreceğimi hiç düşünmemiştimBunu üç vampir ve on likantroptan oluşan bir düzineden fazla insanla birlikte göreceğimi hiç düşünmemiştim. Bir zamanlar kötü küçük vampirlerin ve haydutların belası olduğumu düşünmüştüm.

Her yerde şekil değiştirenler vardı ve şimdi ben de onlardan biriydim. Ya da
Kendi tıbbi uyarı kartımda da böyle . *Lycanthrope* taşıyıcısı, sanki dünya çapında tehlikeli yük taşıyan bir şeymişim gibi.

Üniformalı bir kadın "Tebrikler, çok güzel bir yüzük" dedi.

Sol elime ve platin yüzüğüme baktım.
kanal setli beyaz elmaslar ve büyük safir: iş yüzüğüm. "Bir de *diğer yüzüğü görmelisin*" dememek için kendimi zor tuttum. O yüzük
Lanetliler Sirki'ndeki bir kasada yaşarken, bir başka uzlaşmacı nişan yüzüğünün tamamlanmasını bekledik.
El yapımı. Kasadaki Jean-Claude'un video teklifinde bana verdiği yüzüktü. Tamamen beyaz pırlantaydı, gerçekten büyüktü.
beyaz elmaslar. Ortadaki taş o kadar çok karattı ki gittiğim her yerde tavşanlar beni takip etmeliydi. Onu taktığımda hep başımın üzerinde bir işaret varmış gibi hissederdim: *Lütfen beni soyun.* Bunu takarken kendimi unutup birinin suratına yumruk atarsam
ömür boyu. Çok büyük, çok gösterişli, inanılmaz pahalı ve teatral bir yüzüktü. Nişan koordinatörünün bizim için çektirdiği video ve fotoğraflarda harika görünüyordu. Evet, gerçekten de nişan koordinatörleri var, çünkü birine evlenme teklif etmek neredeyse düğün kadar büyük bir olmak zorunda, ya da Kral olduğunuzda öyle. Video YouTube'da viral olmuş ve beni Jean-Claude'un nişanlısı olarak büyük bir şekilde ifşa etmişti. En azından kadın videoyu görmemişti ve bana yüzüğün nereye gittiğini, o güzel vampirden ayrılıp ayrılmadığımı ve bu yüzüğün kimden geldiğini sormamıştı - tüm bu tepkileri iş yüzüğüne vermiştim.

"Teşekkür ," dedim, ciddiymişim gibi gülümseyerek.

Yanında çalışan beyefendi Dev'tıbbi uyarı kartına bakıp bileziğiyle eşleşip eşleşmediğini iki kez kontrol ettikten sonra eğilerek, "Şanslı adam hangisi?" diye sordu.

Gülümsemem genişledi. "O evde."

Kadın yanımdaki adamlara baktı, duraksadı ve
daha önce olduğundan daha uzun bir süre orada kaldı. Sanırım onu suçlayamazdım; sonuçta, insanlarla işte tanışmazsanız, nerede tanışırsınız?

"Bizimle gelemediği için çok üzgünüm. Çok daha romantik olurdu," dedi Dev.

Nereye gittiğimizden tam olarak emin değildim, ama eşlik ettim. "."

"Şimdi, Şerif Blake, romantizmin iş bitene kadar beklemesi gerektiğini biliyorsunuz," dedi kalın Amerikan Western tarzı bir erkek sesi
çekik gözlü.

Döndüğümde Edward'ı tam bir ABD Şerifi Ted Forrester kılığında bize doğru yürürken buldum. Beyaz kovboy şapkasını kafasında geriye doğru eğdi ve bana sırıttı. Muhtemelen şaşırmış görünüyordum. Edward'ın Ted Forrester'a dönüşmesine asla alışamayacaktım. Theodore Forrester'ın onun yasal doğum adı olduğunu yeni öğrenmiştim. Benim için her zaman Edward'dı. Ted iyi bir çocuktu.
Edward değildi. Aynı kişiydiler, yani ikisi de beş-sekiz yaşındaydı, ama o her zaman daha uzun görünüyordu, sarı-sarı kesilmiş saçları Kısa boylu, çoğunlukla şapkasının altında gizlenmiş, soluk mavi gözlü, zayıf, formda ama gerçekte olduğu kadar güçlü görünmeyen bir vücuda sahipti; bunun genetik bir sorun mu olduğuna ve kilo alamadığına, yoksa ağırlık kaldırmanın çok sıkıcı olduğunu düşünüp hiç uğraşmadığına bir türlü karar veremiyordum. Duvardan uzaklaştı ve kot pantolonuyla bize doğru yürüdü.
kovboy çizmeleri. Siyah bir tişörtün üzerine beyaz düğmeli bir gömlek giymişti. Yüzündeki gülümseme Ted'in gülümsemesiydi, yani hepsi gümrük memurları içindi. İyi çocuk rolünü benim ve adamlarımın üzerinde harcamasına gerek olmadığını biliyordu; gerçek kimliğini biliyorduk ve Ted o değildi.

"Hey, Ted, ne zaman merak etmeye ," dedim, gerçek gülümsememi takınarak, çünkü onu gördüğüme gerçekten sevinmiştim.

"Eğer ticari bir uçuşla gelseydin, sana
zaman çizelgesini kontrol edin, ancak süslü özel jetleri zamanlamak daha zordur." Şapkasını gümrük memuru kadına doğru eğdi ve kadın bu durum karşısında telaşlandı. Edward benim için o kadar sağlam bir şekilde "en iyi arkadaş" kutusundaydı ki, onu bu yakışıklı, çapkın adam olarak görmekte zorlanıyordum, ama diğer kadınlar bunu gayet iyi görüyor gibiydi.

Yanımdaki bazı insanlara baktı. "Konuştuğumuz kişi bu değildi," dedi ve gerçek Edward Ted'in sesine biraz olsun karışmıştı.

"Uzun hikâye," dedim.

, çünkü bunun ona söyleyemeyeceğim anlamına geldiğini biliyordu. yabancıların önünde. Hepsine baktı ve artık yüzüne bakan Ted değildi. Ted'in hafifçe yuvarlatılmış omuzları bile gitmiş, yerine Edward'ın dik, omuzları geride, ben de askerim duruşu gelmişti. Gururu okşanan gümrük memuru şimdi ona temkinli bir şekilde bakıyordu. Belayı gördüğünde tanıyacak kadar uzun süredir bu işi yapıyordu; aferin ona.

Edward, Dev ve Domino'nun yanına vardığında bana baktı, çünkü Dev'ateş altındaki anını, tamamen çöktüğünü görmek için oradaydı. Onun savunmasına göre, zombi savaşı
Hastanenin bodrum katı benim standartlarıma göre bile yaptığım en kötü şeylerden biriydi. Dev için işime gerçekten sert bir giriş olmuştu. Benimle bir daha zombi savaşı yapmak istemediğini açıkça söylemişti. Domino, mezarlıkta yakmak zorunda kaldığımız evde yetiştirilmiş bir zombimden hoşlanmamıştı ve bunu Edward'a anlatmıştım, bu yüzden ikisinin de ilk tercihlerim olmadığını biliyordu. Diğerlerinden hangisini sevmediğini bana daha sonra söyleyecekti.

"Daha sonra," dedim.

"," dedi gülümseyerek Ted derisine geri dönüp büyüleyici kovboy rolüne geri dönerken. Onun için
Gümrük memuru artık buna inanmıyordu; garip bir şeyler olduğunun farkındaydı ve sarışın adamın kimlik krizinin bir parçası olmak istemiyordu.

Bize başka bir adam daha katıldı; Dev kadar olmasa da Edward'dan daha uzundu. Yeni insanları karşılaştırmak gerçekten bildiğim çeşitli boylara sahip olmak güzeldi, bu yüzden yeni adam beş-on bir ya da en fazla altı fitti. İş botlarının bile bir insana kazandırabileceği bir santim ya da daha fazlasını çıkarmakta hiç iyi değildim ve o da SWAT'ın sahada giydiği türden botlar giyiyordu. Benim bavulumda olan türden. Üniforması siyahtı, tac pantolonundan uzun kollu düğmeli gömleğine kadar. Altındaki vücut zırhından dolayı kabarıktı ama bu ipucuna ihtiyacım yoktu; tabancası yıpranmıştı. Hepimizin görebileceği bir yerde yeterince ipucu vardı.

Koyu kahverengi gözleri odayı ve bizi taradı. Saçları neredeyse koyu kumrala çalan zengin bir kahverengiydi.

Doğru ışık. Nathaniel'in saçları kumralın kızıl tarafındaydı, ancak bu saç rengine sahip çoğu insan daha çok kahverengiye meyilliydi. İyi bir yüzü vardı, ancak getirdiği enerji ve tehdit seviyesi
odaya girmesi, bir erkek olarak ona olan tüm ilgimi yok etti. Tüylerimi diken diken etti ve odadaki gerçek hayvanlardan gelen enerji bana bunun sadece benimle ilgili olmadığını söyledi.

O da ona baktı ve kendi düşmanlığını gizlemeye çalışmadı. Aslında odaya kendi enerjisini katmıştı. Edward yanına gitti ve Kaptan Nolan'ı tanıştırmadan önce onun iş arkadaşı Brian olduğunu biliyordum. Edward bizi tanıştırmak için beni çağırmadan önce onun sıradan bir insan olmadığını da biliyordum.

"Demek sen Anita Blake'sin," dedi, İrlanda aksanı sesindeki neredeyse düşmanlığı

"Ve sen de Brian olmalısın," dedim tatlı tatlı gülümseyerek. Hatta kendi kahverengi gözlerime doğru itmeye çalıştım. Eğer bunu Animators Inc. müşterileri için yapabiliyorsam, huysuz İrlandalıyı kızdırmak için de yapabilirdim.

Bana kaşlarını kaldırdı, sonra tekrar Ted/Edward'a baktı. "Peki Forrester, hepimiz ilk isim bazında mı olacağız?"

"Ben Anita'ya ilk adıyla hitap ederim, o da bana Ted der."

"Peki ya ekibinin geri kalanı?"

"İlk isim bazında," dedim.

Kaptan Brian Nolan başını salladı. "İstersen senin çağrı işaretini kullanabilirim Forrester, ama sana Ted diyemem."

"Theodore," diye önerdim, en masum yüz ifademi takınarak.

Nolan kaşlarını çattı. "Hayır."

Edward ikimize de gülümsedi. Sanırım bizi tanıştırmaktan gerçekten zevk alıyordu. Gözleri normalden daha maviydi ve nefes alış verişi biraz hızlanmıştı. Sanırım odada yükselen enerji ve potansiyel katliam hissi hoşuna gitmişti.

"Nasıl istersen olsun," dedi Edward ve bana döndü. "Anita Blake, bu Brian Nolan. Nolan, Blake."

"Yüzbaşı Nolan," dedi kahverengi gözlerini kısarak. "Peki, o
zaman Mareşal Blake," dedim ama gülümsüyordum. "de
eğlendiriyor muyum?" Nolan sordu.
"," dedim.
"Beni hep eğlendirmişsindir," dedi Edward Ted gülümsemesiyle.

Nolan bize kaşlarını çattı. "Tavrından hoşlandığımı sanmıyorum, Blake." "Ben de seninkinden , Nolan, ama bunu yapmak zorunda değiliz.
birlikte çalışmak için birbirlerini severler."

Kaşlarını daha sert çattı, alnında ve kaşlarının arasında derin çizgiler oluştu. Otuzlu yaşların başında olduğunu tahmin ettiğim yaşına birkaç yıl daha eklememe oldu; şimdi belki kırk da olabilirdi. İnsanlar belli bir yaşa geldiklerinde tahmin yürütme konusunda berbat oluyordum.

"Birbirimizden hoşlansaydık işler daha kolay olurdu.
En azından birazcık," dedi Dev, gülümseyerek ve orada olmaktan, Nolan'la tanışmaktan mutlu olduğu hissini yayarak ve enerjiyi daha dostane bir yöne çevirmek için elinden geleni yaparak.

Elini uzattı ve "Ben Mephistopheles'im" dedi.

Nolan onun elini sıkmadı. "Bu lakabı hak etmek için ne yaptın sen?"

Dev üzgün bir yüz ifadesi takındı ve "Ne yazık ki bu bir lakap değil" dedi. Diğer adamın açıkça görebilmesi için pasaportunu kaldırdı. Pasaportta "Mephistopheles Devlin Devereux" yazıyordu.

Nolan gerçekten de öfkeli olmayı bıraktı; yüzü insani ve çok daha çekici bir şekle büründü. "Bu ne biçim bir isim, Devereux."

"Dev'i kullanıyorum."

"Seni suçlamıyorum," dedi İrlandalı kalın sesiyle. Hayatını böyle bir isimle sürdürme düşüncesine neredeyse gülümsüyordu.

Adı ve soyadı ailesinin hatasıydı ama göbek adı olarak Devlin'i kendisinin seçtiğini biliyordum. Altın kaplanlar on yaşına geldiklerinde isimlerinin bu kısmını seçme hakkına sahip olurlardı. Çoğu çok basit ya da kulağa normal gelen isimler seçerdi ama küçük Mephistopheles, zaten hak ettiği lakabı olan Şeytan'a en çok benzeyen ismi seçmişti.

Nolan, "*Devereux* Fransız," dedi ve akıcı ve çok hızlı bir Fransızca ile konuşmaya başladı.

Dev gülümseyerek başını salladı. "Amerikalıların çoğu atalarının ülkesinin dilini konuşmaz; üzgünüm."

Nolan kuzeninin yanına ilerlemiş olan Pride'a döndü. "Peki ya sen?"

"Pride Christensen."

"Pride bir takma ad mı?"

Nolan'a pasaportunu uzattı. "*Pride Christensen*" yazıyordu. Göbek adı yoktu, çünkü hiç seçmemişti.

"Soyadlarınız aynı olsaydı, kardeş olup olmadığınızı sorardım."

"Kuzenler," dedi Dev, gülümseyerek ve Gurur'un sırtını sıvazlayarak.

Gurur ona bir kaşını kaldırdı ve kaşlarını çattı. "Sen hiç büyüyecek misin?"

"Kıçındaki sopayı çıkarıp eğlenmeyi öğrenecek misin?" Dev karşı çıktı.

Gurur gözlerini devirdi ve gülümseyen kuzeninden uzaklaştı.

Nolan gerçekten gülümsedi, yani orada bir yerde bir insan vardı. Bunu bilmek güzel. En yakınındaki Fortune'a döndü. "Peki ya sen?"

"Sofie Fortunada," dedi gülümseyerek.

Edward araya girdi, "Kaptan Nolan herkesin pasaportunu görmek ve isimlerini almak istiyor, bulabildiği her veritabanını tarayacak." Bunun sadece bir olasılık değil, bir olasılık olduğu konusunda zaten uyarılmıştık. Verilmişti, bu yüzden herkes şüpheli hiçbir yanı olmayan kimlikler seçmişti. Birinin adının Interpol listesinde bir şey için geçmesi geziyi mahvedebilirdi.

Ancak Magda Sanderson, Jacob Pennyfeather, Ethan Flynn, Domino Santana, Kaazim Fath, Russell Jones veya Nicky Murdoch ile ilgili bir sorun olmazdı.

Herkes sıraya girdi ve daha nazik ve kibar gümrük memurlarına yaptıkları gibi ona pasaportlarını gösterdi. Hatta kadın şöyle dedi: "Pasaportlarını çoktan kontrol ettik ve
kartlar."

"Şekil değiştiren olduklarını anlamak için kartlarını görmeme gerek yok," dedi Nolan ve son kelimeyi sanki kötü bir şeymiş gibi söyledi. Benimle olan tüm brownie puanlarını hızla kaybediyordu.

Sanki bazılarının sahte bekliyormuş gibi pasaportlara baktı. Gümrük memurlarının hepsi biraz hakarete uğruyordu, çünkü belgeleri yeterince kontrol ettiklerine güvenmediğini belli ediyordu. Etrafında dolaşan o ekstra enerji, yürüyen böcekler gibi tenimi karıncalandırmaya başlamıştı. Bu

Neredeyse kendi enerjimi önce hissettiğim bir likantrop enerjisine benziyordu ama eğer kendisi de bir şekil değiştiren olsaydı, ekibiyle oynamak için neden kendi enerjimizi getirmemize ihtiyaç duysun ki?

"Sanırım yapacaksın. Uçaktaki diğer eşyalarını da al ve gidelim," dedi sonunda.

Kadın gümrük görevlisi, "Eğer o uçaktan başka bagajlar da çıkarsa, onları da incelememiz gerekir" dedi.

Nolan ona döndü, pantolonunun cırt cırtlı ceplerinden birinden bir kimlik çıkardı ve ona gösterdi.

Kaşlarını çatarak ona baktı, çok mutsuzdu. "Bunu yapmaya devam edemezsin." "Bu yapabileceğimi söylüyor," dedi ve kimliği cebine geri koydu. O

Güvenli olduğundan iki kez emin olmak istercesine elini kapağın üzerinde gezdirdi. Bunun ne tür bir kimlik olduğunu merak ettim ve kadının, Kaptan Brian Nolan'ın ilk özel misafirleri olmadığımızı ima *eden,* "*Bunu yapmaya devam edemezsiniz*" demesinin çok ilginç düşündüm.

"Çantalarınızı alın ve beni takip edin," dedi.

"Daha az rahat bir şeyler giyebileceğimiz bir yere mi?" Dedim.

Nolan kaşlarını bana baktı ve alnındaki çizgiler yine

Neredeyse acı verici, kaş çatma çizgileri yerine yara izleri gibi. Kaç yıldır kendi yüzünü bu şekilde işaretleyecek kadar mutsuzdu?

"Sadece eşyalarını topla, sevgilim; daha sonra giyinebilirsin." Döndü ve sanki her şey hallolmuş gibi uçağa doğru yürümeye başladı.

"Bobby Lee'yi evde bıraktığımı sanıyordum. Bana böyle seslenebilen tek kişi o."

Nolan arkasını döndü ve bana baktı. Odaya girdiğinde hissettiğim o normalden fazla enerji yükseldi ve dans etti.

Tenimi. Biri mezarımın üzerinden geçmiş gibi ürpermemek için mücadele etmek zorunda kaldım. Bu onun psişik yeteneğinin ilgili olduğu ya da hatta korkutucu olduğu anlamına gelmiyordu; sadece gerçekten güçlü olduğu anlamına geliyordu.

"Eşyalarını topla ve özel olarak konuşalım," dedi, sesi

Ne kadar lirik ve hareketli olursa olsun, herhangi bir aksanın ciddi ve tehditkâr hale gelebileceğini kanıtlıyor.

"Yapacağım," dedim. Edward, Pride, Dev ve ben Nolan'ın peşinden gittik. Dışarı çıktığımızda ben merdivenlerden yukarı çıktım.

Nathaniel ve Damian'ı kontrol etmek için uçağa bindim. Oraya tam zamanında vardım.
Damian'ın yüzüne poşetin fermuarını çektiler. O kadar hareketsiz, o kadar ... ölüydü ki onu ceset torbasına koymalarını izlemek gibiydi. Sanırım bir an nefes almayı bıraktım, kalbim göğsümde duruyordu. geri kalanımın ona söylemesini bekliyordum, böylece tekrar nefes aldığımda bu bir soluktu.

Magda bana baktı ama Nathaniel Damian'ın fermuarını güvenli bir şekilde çekmeye odaklanmıştı. "İyi misin, Anita?" Magda sordu. Gözleri uçağın loşluğunda çok gri , sanki tüm mavi emilmişti.

Başımı salladım, sesimin titremeyeceğine güvenmiyordum. Ne oldu? Sikeyim mi? Çok daha kötülerini görmüştüm; o küçük an beni neden rahatsız etmişti? Ya da neden bu kadar?

Nicky arkamdan konuştu. "Bir dakikalığına dışarı gel." Başımı salladım. "Ben iyiyim."

"Bana ceza verme. Diğerlerinden ne kadar korunursan korun, hissettiklerini hissediyorum." Bana elini uzattı ve bir saniye sonra elini tuttum. Beni diğerlerinden biraz uzaklaştırdı ve hala elimi tutarak bana baktı. "Sana böyle hissettiren neydi?" diye sordu.

Ona söyledim.

"Bunun bir ön gösterimi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet," dedim.

"Sorun çıkarma, Anita."

"Canavar avlıyoruz. İnsanlar bunu yaparken ölüyor."

"Uçağa binmelerine izin verdiğinde bunların hepsini biliyordun." "Biliyorsun, her zaman o kadar rahatlatıcı değilsin," dedim.

Gülümsedi. "Ama artık daha az korkuyor ve daha çok sinirleniyorsun. Benim işim sizi daha iyi hissettirmek; bazen bu sadece hangi duyguyu daha çok sevdiğinizi seçmektir. Bana kızgın olmayı korkmuş ve endişeli."

Kaşlarımı daha da çatmıştım ama onunla tartışamazdım. Sonunda elini sıkıca kavradım ve kalan çantalarımızı almaya gittik.
Normalde bunun için onu öperdim ama Nolan beni izliyordu ve bu kadar çok "erkek arkadaş" ve "kız arkadaş" getirmemle ilgili yeterince sorunu olacaktı; yangına körükle gitmeme gerek yoktu.

Normal denetimden asla geçemeyecek her türlü şeyle dolu çantalarımızı aldık. Echo ve Giacomo tıpkı Damian'ınki gibi büyük, ışık geçirmez spor çantalarına . Fortune ve Magda efendilerini vücutlarına bağladılar ve Nathaniel'in Damian'la birlikte kendi dengesini kurmasına yardım ettiler. Onları dengede dururken izlemek
Diğer çantalardaki iki silah setiyle birlikte efendilerinin tam anlamıyla ölü beden ağırlığı, çoğu vampirin insan hizmetkârlar için neden daha büyük insanları seçtiğini anlamamı sağladı. Her şeyi taşımak için büyüklüğe ihtiyacınız vardı. Damian'ı ve geri kalan eşyalarımı taşıyabileceğimden emin değildim. Nathaniel çantayı dengeye getirdiğinde kolayca hareket etti. Elbette o benim kadar çok silah taşımıyor ve .

Jake ve Kaazim, Magda ve Fortune için silah çantalarından bazılarını taşımayı teklif etti ve kadınlar da bazılarını almalarına izin verdi.
Her iki adam da vampirleri taşımayı teklif etmedi, gerçi Giacomo Magda'nın biri için bile iri bir adamdı. Yeterince güçlüydü ama kendisi kadar uzun ama daha geniş ve daha ağır birini taşımak için daha fazla boy ve genişlik gerekiyordu. Magda'nın neden Fortune'dan daha fazla ağırlık çalıştığını anlamaya başlamıştım; bu sadece kişisel bir şey değildi.
Giacomo'yu kaldırmak için cüsseye ihtiyacı vardı.

Sokrates, "Onu senin için taşımayı teklif ederdim ama bence sen bu işi daha iyi yaparsın," dedi.

"İltifatınız için teşekkür ederim," dedi ve sırtındaki büyük spor çantasını bir kez daha kontrol ederek daha küçük çantaların
Giacomo'nun vücudunu yerinde tutmaya yardımcı olacak şekilde sıkıca sarılmıştı. Her zaman ne kadar taşıdığınız değil, nasıl hareket ettiği, vücudunuza nasıl oturduğu veya sizinle birlikte nasıl hareket ettiği önemlidir.

Nolan bir şey taşımayı teklif etmedi, sadece kaşlarını çatarak alnının daha da derinleşmesini bekledi. Yüzünde tek bir gülümseme çizgisi varsa bile ben onu henüz görmemiştim. Yani gülümsüyordu ama sanki yüzü bunu o kadar nadir yapıyordu ki ağzının etrafında buna dair hiçbir iz yoktu. Yine de bir sürü kaş çatma çizgisi vardı. Hiç kimsenin yüzünü bu kadar kötü çizdiğini görmemiştim, sanki yüz çizgileri yara izi olabilirmiş gibi.

Nolan, yanında Edward'la birlikte bizi asfalt boyunca götürdü; alçak ve ciddi seslerle konuşuyorlardı. Geri kalanımız onların arkasına dizildik. Nathaniel yanımda yürümeye başladı. Aslında el ele tutuşmadan onun yanında yürümek garip geliyordu ama çok fazla şey taşıyordum.

ve işe odaklanmam gerekiyordu. Nicky bir , Dev diğer . Domino önümüzde yürüyordu ve Ethan arkamızdaydı.
Bizi koruma koymuşlardı, ben demeye başlamıştım. I
Jake, Pride, Socrates ve Kaazim'in diğer dört adamdan biraz daha fazla yük taşıdıklarını fark etti. Hiç düşünmeden bölüşmüşlerdi.
Böylece doğrudan etrafımızdaki dört korumanın gerektiğinde silahlarına davranmak için daha fazla eli serbest kalacaktı. Magda ve Fortune'un asıl bağlılıkları bilinçsiz efendilerinin güvenliğiydi, bu yüzden o anda koruma denkleminin bir parçası değillerdi. Bunu anlıyordum; eğer Jean-Claude'u bir spor çantasına koymuş olsaydım
Gün ışığı olsaydı, bir güneş ışığının içeri çok endişelenirdim. Damian Nathaniel'in sırtındayken yeterince endişeliydim ve güneş ışığının onu yakmadığını biliyordum.

Yine de, yağmur vaadiyle kalın ve gri olan bulutlu gökyüzüne baktığımda, belki de meşhur İrlanda havası diğer yerlere göre daha vampir dostu olabilirdi. Güneşte yanabilirsin
Yeterince soluksanız bulutlu bir gün, peki bulut örtüsü bir vampir için gerçekten önemli miydi? Vampirlerle içli dışlı olduğum, önce onları avladığım sonra da onlarla yattığım onca yıl bulut örtüsünü hiç sormamıştım. Yani, eğer cildiniz güneş ışığında kızarıyorsa, bulutlu bir gün risk almaya değer miydi?

Bizi bekleyen üç siyah araç vardı, bunları askeri Humvee'lerin polis versiyonu olarak düşünmeye başlamıştım, gerçi hepsi Humvee değildi ve bunu biliyordum, ama ister SWAT'ın BearCat'lerinden biri olsun, ister zırhlı bir askeri nakliye aracı, hepsi belli belirsiz aynı görünüyordu, sanki bir Jeep, bir SUV ve küçük bir tank bir araya gelmiş gibiydi.
bir araya gelip müthiş bir gece geçirdiler ve sonuç bu oldu. Askerler bölgenin kamuflajıyla boyanacaktı ya da mevcut
askeri moda. Polis onlar için temel siyahı çok severdi.

Üç siyah aracın yanında küçük bir küme halinde duran üç asker vardı, Nolan'ın giydiği gibi tamamen siyah giyinmişlerdi; kıyafetler ve "SUV "lar arasında, bana SWAT ile çalışmayı hatırlattı, ancak yerel polislerimizle birlikte yerimi kazanmıştım ve burada düşmanlık ve şüphe hepsinden dalga dalga yayılıyordu. Sadece bana yönelik değildi; hepimiz bilinmeyen kişilerdik. Üç askerin ne kadar iyi eğitildiğimizi ya da eğitimimizin nasıl olduğunu bilmelerine imkân yoktu.

onlarınkini tamamlayacak ya da onlarla çatışacak. Hayatınızı birine emanet etmek üzereyken, onun bu güvene layık olduğunu bilmek istersiniz.

Brennan uzun boylu, ve saçları dışında yakışıklıydı.
Kafasına o kadar yakındı ki, yavru ördek tüyleri gibi yumuşak mı yoksa kirli sakal gibi kıllı mı olduğunu görmek için okşamak istedim. Yüzü saçsızlığı taşıyacak kadar güzeldi ama yine de bana yarım kalmış gibi geldi. Griffin de uzun boyluydu, çok esmer değildi, kısa saçlarına taktığı bere benzeri şapkadan birkaç bukle kaçmıştı, bu da saçlarını bu kadar kısa tutmasa benimki kadar kıvırcık olabileceği anlamına geliyordu. Gözleri yüzünü domine ediyordu, kalın, koyu kirpikli kocaman mavi-yeşil küreler.
Muhtemelen tüm hayatını kadınların ona güzel gözleri olduğunu söylemesiyle geçirmişti ve askere beri, muhtemelen liseye başlamadan önce bu iltifatlardan bıkmıştı. Nasıl olursa olsun
Spor salonunda ne kadar ağırlık kaldırırsa kaldırsın, poligonda ya da sahada ne kadar iyi olursa olsun, gözleri diğer erkeklerin ona dert yanmasına ve kadınların onu rahatsız etmesine neden olurdu. Donahue daha kısaydı ama yine de yaklaşık beş-sekiz yaşındaydı, bu da onu benden beş santim daha uzun yapıyordu. Benden daha zayıf yapılıydı; vücut zırhının altında bile kalçaları ve
Göğüsleri benim kıvrımlarımdan daha çocuksuydu. Saçları kahverengiydi, Düz ve kısa kesilmişti, bu da kız gibi görünmesini engellemeye çalışıyordu ama yüzü bir erkeğe yakışmayacak kadar kadınsıydı. Kız
bir damla makyaj yapmadan güzeldi, bu da demek oluyordu
çocuklardan biri olduğunu kanıtlamak için daha da çok çalışıyordu. Elleri benimkinden çok büyük olmasa da tokalaşması sıkıydı. Çetenin geri kalanıyla tanıştırıldığında gülümsedi.

"Özel operasyonlarda birlikte daha fazla kadınla
çalışıyorsun, değil mi?" Dedim.

"Öyle," dedi ve söylediği her şey gibi bu da lirikti ve kulağa düz bir Amerikan aksanından daha iyi geliyordu.

Nolan, "Forrester bana grubunuzda bu kadar çok kadın olacağını söylememişti," dedi. Bu konuda mutluymuş gibi davranmadı ve ses tonuyla, Ted'le baş başa kaldığında ondan açıklama isteyeceğini ima etti. Nolan kulağa hiç de çekici gelmemeye başlamıştı.
İrlanda aksanıyla bile.

"Burası Anita'nın daha önce bahsettiği isim hakkında konuşmak için yeterince özel mi?" Edward Ted sesiyle sordu.

"Eğer halkının geri kalanı geri çekilirse, evet."

"Söz konusu kişiyi hepsi tanıyor," dedim.

Nolan önce bana sonra da etrafımdaki insanlara baktı. "Buradaki Bay Uzun Saçlı da dahil olmak üzere hepsi onu tanıyor mu?"

"Evet, Bay Graison onu tanıyor," dedim, herkesin adını tekrar edersem umarak. Ben de bir sürü insanla aynı anda tanıştığımda takma isimler kullanırdım. *Bay Uzun Saç kulağa* bir yabancı için kullanacağım bir şey gibi geliyordu, bu yüzden beni gerçekten rahatsız etmemeliydi, ama yine de rahatsız etti.

"Onu hepimiz tanıyoruz," dedi Edward.

Nolan ona döndü. "*Sevgilimin* ona Bobby Lee'yi hatırlattığını söyledi."

Brennan'ın koyu kahverengi gözleri biraz büyüdü, sonra bana baktı. Bana yukarıdan aşağıya baktı, ama bir erkeğin çekici bulduğu bir kadına baktığı gibi değil, daha çok benim boyumda ve cüssemde bir erkek olsaydım bana bakacağı gibi baktı. Kısa erkekler daha çok çalışmak zorunda
Bu tür bir kardeşlikte de rütbelerini kazanmak için.

"Bobby Lee'yi nereden tanıyorsun?" diye sordu.

"Hareket ettiğimizde sana arabada cevap veririm," dedim. "Neden bu kadar acele ediyorsun?" Brennan sordu.

Edward'a baktım, o da başıyla küçük bir selam verdi. Bu onun baş sallamasıydı. "Çünkü gün ışığını boşa harcıyoruz ve vampir avlamakla ilgili çabuk öğrendiğin bir şey varsa o da gün ışığının her zerresini kullanmak isteyeceğindir."

Brennan, "İşi biliyoruz," dedi.

"O zaman Dublin'e doğru yola çıkalım, yoksa hemen yerel polisle bağlantı kurmayacak mıyız?"

Nolan, "Nereye gideceğimize karar vermeden önce Bobby Lee hakkında konuşmamız gerekiyor, Blake," dedi.

Edward'a baktım. "Ona karşı ne kadar dürüst olabilirim?"

"Bu soruya cevap vermeden önce Bobby Lee'yi nereden tanıdığını bilmek isterim," dedi.

Elimdeki çantaları yere bıraktım; bir süre orada kalacaksak her şeyi tutmaya gerek yoktu. Muhafızların çoğu beni takip etti.

takım elbise. "Tamam. Yirmi soru oynarız ve sonra da kıçımızı kaldırırız." Adamlara döndüm. "Bobby Lee'yi nereden tanıyorsunuz?"

Brennan kara gözlerini kıstı ve spekülatif bir tavırdan neredeyse düşmanca bir tavra büründü. "Size bir açıklama borçlu değiliz."

"O zaman bir çıkmazdayız," dedim. "Çıkmaz

mı?" Brennan söyledi.

Griffin, "Bu, durumun ilerleyemeyeceği, ilerlemeyi kabul edene kadar olduğumuz yerde sıkışıp kaldığımız anlamına geliyor," dedi. Bana ya da Brennan'ın rahatsızlığına gülümsememek için kendini zor tutuyordu. Ortamı yumuşatacak her şeyi kabul ederdim.

Brennan ona, "Bunun ne anlama geldiğini biliyorum," diye çıkıştı.

Griffin ona hoş bir şekilde gülümsedi. Diğer adamla dalga geçiyordu ve bunu dostça bir şekilde değil, daha çok "Senden neredeyse hoşlanmıyorum" tarzında yapıyordu.

"Biz söyleyene kadar bilgi paylaşmayacaksın, değil mi?" Edward söyledi.

Nolan sadece ona baktı, bu da yeterli bir cevaptı.

Edward Ted gülümsemesiyle bana baktı. "Anita, sen yetişkin gibi davran ve kaptana Bobby Lee'yi nasıl tanıdığını anlat."

"Ben yetişkinim, bu farklı," dedim.

"Soruya cevap ver Anita, lütfen." Kimse için *lütfen* demezdi, ciddi olduğunda da demezdi, ben de dediğini yaptım

"Bobby Lee korumalarımızdan biri." "Bizim mi?"

Brennan söyledi.

"Jean-Claude'un korumaları," dedim.

Edward, "Hepimiz askerlikten çıktıktan sonra iş ararız, Nolan. Şimdi sende: Bobby Lee'yi nereden tanıyorsun?"

"Daha sıcak ve çok daha kuru bir yerde buluştuk," dedi Nolan. "Bir kez

özel müteahhit oldun mu, ordu seni kabul etmez.

Geri dön," dedi Edward.

"Bobby Lee bile geri dönemez," dedi Nolan. "Seni kastetmiştim."

"Ordudan hiç ayrılmadım."

Edward ona inanmıyormuş gibi baktı ama sonunda, "Orduya geri mi döndün?" dedi. Bunu sorarken sesinde çok az Ted vardı.

"Özel görevler için ekipler oluşturuyorum."

"görevlendirildiğimiz ekipler gibi mi?" "Evet."

"Anita'ya sana güvenebileceğini söylersem pişman olur muyum?"

"Bobby Lee'yi hepimizin tanıması neden ikinizi de rahatsız etti?" I sordu.

Edward, "Düzenli ordu şekil değiştirenlerle çalışmaz, özel müteahhit olarak bile," dedi.

"O zaman Nolan ve Brennan nasıl Bobby Lee ile çalışmaya başladı?" Ben sordum.

"Asıl soru bu, değil mi?" Edward soğuk ve neredeyse tehditkâr bir sesle konuştu. Bundan daha iyisini yapamazsa Ted'in kılık değiştirmesi uzun sürmeyecekti.

"Neden Forrester?" Nolan sordu.

"Normal ordu şekil değiştirenlerle oynamaz ama üniforma giyen başka insanlar da var. Anita'nın bulaşmasını istemediğim insanlar."

Aklıma bir fikir geldi. "Van Cleef'i , değil mi?"

Sanki çok şey söylemişim gibi ikisi de bana baktı. Nolan şok olmuş görünüyordu ve ikimizi diğerlerinden uzaklaştırdı.

Grup. Dörtlü dizilişteki muhafızlar beni takip etmeye çalıştılar, ama başımı salladım ve Nolan'ın Edward'la bana daha fazla yol göstermesine izin verdim.

Humvee hattının önüne kadar özel mesafe. Nolan yeterince uzaklaştığımızı düşündüğünde, öfkeyle bize döndü. Bu

Başka bir dünyaya ait enerji havada ve tenimin etrafında dans ediyordu. Yutkunmak zorunda kaldım ve içimdeki canavarlara kıpırdamamalarını ve tepki vermemelerini söyledim.

"Forrester, seninle onun arasında bir söylenti duydum. . . Yastık muhabbeti sizi vatana ihanetten hapse attırır."

"İsmi biliyor çünkü onun dikkatini ben çektim ya da benimle . Onunla asla tanışmasını ya da yaptığı herhangi bir şeye dahil olmasını istemiyorum ve şu anda bilmem gerekiyor, Nolan: Senin biriminle ilişkisi var mı?"

Bana baktı. "Van Cleef neden seninle tanışmak istiyor?"

"Benimle tanışmak istediğinden emin değilim ama Ted'den daha fazla kişiden duyduğuma göre likantropi taşıdığım gerçeğiyle ilgileniyormuş.

ama vardiyam yok."

"Neredeyse bir lycanthrope kadar iyi iyileşiyor, neredeyse onun kadar hızlı onların yüksek duyularına sahip, ama asla şekil değiştirmiyor," dedi Edward.

Nolan ondan bana baktı. "Eğer bu doğruysa, Van Cleef'in tam da aradığı kişi olursun."

"Onu neden ondan uzak tutmak istediğimi anlıyorsun," dedi Edward.

"O zaman onunla bir çift olduğunuzu inkâr etmiyorsun, değil mi?" "Çift mi?" Bana baktı. "Anita, biz bir çift miyiz?"

"Son baktığımda öyle değildi."

"Tamam. Künt istiyorsun. Sevgili misiniz?" Nolan sordu.

"Hayır," dedik birlikte.

"Neden buna inanmıyorum?"

"Çünkü kimse bir erkekle kadının, işin içinde seks olmadan en iyi arkadaş olabileceğine inanmak istemiyor," dedim.

"Bizim iş kolumuzdaki pek çok erkek, onun ve benim bu işte kendilerinden daha iyi olduğumuz gerçeğinden nefret , bu yüzden söylentileri yaymak onlara kendilerini üstün hissettiriyor."

"Bu beni Ted'in kız arkadaşı yapıyor, eşiti değil, sanırım."

"Bu onlara Ted'e karşı ne kazandırıyor?"

Ted'e baktım. "Güzel soru."

"Gençlere ayak uyduramıyorsun, Nolan. Erkekler de sürtük olabilir. Eğer Anita ile , doğaüstü yardım alıyorum demektir.
ve nişanlımı aldatıyorum, bu da bazı kıskanç piçlere üstünlük duygusu veriyor."

Nolan, "Bu, neden onlardan daha iyi olduğunuzu açıklamanın bir yolu," dedi.

"Ve Anita kendi başına iyi değil; o benim çırağım, stajyerim ya da saçma sapan bir şey."

"Dürüst olmak gerekirse, daha iyi bir avcı olmam için beni eğitmeye yardım ettin," dedim. "Canavar avcılığı her zaman bir çırak sistemi olmuştur, Anita,
bunda utanılacak bir şey yok," dedi Edward.

"Kimin yanında çıraklık yaptın?" Sordum, çünkü şimdi aklıma geldi.

"Van Cleef," dedi o ve Nolan, aynı anda.
Birbirlerine baktılar ve bu sadece kısmen dostçaydı.

"Hâlâ onun oğlu musun?" Edward sordu.
"O yaz uzun zaman önceydi Ted." "Soruya
cevap ver."
"Bu onun projelerinden biri değil. Yemin
ederim." "Ama onunla temas halindesiniz."
"Birkaç yıl önce onu yardıma çağırdın ve o da geldi. Düşmanlarının üzerine cehennemi yağdırmaları için insanlar gönderdi, nişanlını ve çocuklarını kurtarmana yardım etti." Donna ve çocuklarla ilk kez tanışmıştım; kötü adamlar onları kaçırmış ve Edward yardım için gizemli Van Cleef'e başvurmuştu, çünkü kötü adamlar bu ismi ve Edward'ı da tanıyorlardı.
"Çünkü olaya karışan adamlardan bazıları bizim ve onun eski dostlarıydı," dedi Edward.
Nolan, "Onlar artık askeri değillerdi; sizden daha fazla haydutluk yapıyorlardı," dedi.
"Anita'yı uçağa bindirmeden önce hâlâ onun lanet cebinde olup olmadığını sormadığıma inanamıyorum."
"İhtiyacın olduğunda onu çağırırsın. Ted." Ve bu isim üzerinde duraklamasında bir şey vardı, sanki neredeyse söyleyeceği başka bir isim varmış gibi. Van Cleef'in Edward'ın sadece Ted değil, olduğunu bildiğini biliyordum. Acaba Edward'ın Ted olduğunu
Nolan'la.
"Benim için bir çağrı işareti istiyorsan, Nolan, bana Ölüm de."
"Evet, diğer Marshal'ların sana Dört Atlı'dan birinin adını taktığını biliyorum."
"Evet, o Ölüm, ben de Savaş'ım ve Van Cleef neden ikinizi de bu kadar korkutuyor?"
"Ondan korkmuyorum. Bu Ted'in sorunu. O dışarı çıktığında ben içeride kaldım; bu Van Cleef'in gözde projelerinden biri değil ama Ted ondan saklanmaya çalışırken ben yıllar boyunca onunla birlikte çalıştım."
"Eğer ondan saklanmadıysan, Nolan, o zaman ona gidip kendini becermesini söylediğimde evet demiş olmalısın."
"Yine de New Mexico'da seni kurtarması için ondan yardım istedin. ve ihtiyacın olan yardımı gönderdi, nankör piç kurusu."

"herif," dedi Edward.

"Silahları uçağa geri koy Forrester. Ülkemize cephanelikle girmene izin vermeyeceğim."

"Kesin şunu, de. Ne tür bir sidik yarışına girdiğimizi bilmiyorum ama birlikte geçmişinizin bu soruşturmaya zarar vermesine izin vermeyeceğim."

"Soruşturmaya katılmakta ve evcil vampirinizin yerel halk hakkında sahip olduğu tüm bilgileri vermesine izin vermekte özgürsünüz, ancak o çantalardaki silahlarla değil, çünkü benim yardımım olmadan onlar cehennem gibi yasadışı."

"Hiç değişmemişsin, Nolan," dedi Edward ve bu bir iltifat değildi.

"Öyle Forrester, ama daha iyisi için değil."

"Çocuklar, ." Sonunda onlara elimi salladım ve ikisi de bana düşmanca baktı. Bana kızmaları umurumda değildi. "Dublin'de vampirlerin insanları öldürdüğünü sanıyordum."

"," dedi Ted. Nolan

başıyla onayladı.

"Ted artık neredeyse her gece yeni kayıp insanlar olduğunu söyledi, bu doğru mu Yüzbaşı Nolan?"

"Bu doğru."

"O zaman neden Dublin'e doğru yola çıkmıyoruz? Haydut vampirleri bulmanıza yardım edebiliriz. Onları öldürmenize yardım edebiliriz."

"Silahlarınız olmadan olmaz, yapamazsınız."

"Ted ile eski dostken eski düşmana dönüştüğünüz için daha fazla insanın ölmesini gerçekten istiyor musunuz? Yoksa ikiniz de eşek gibi davrandığınız için mi?"

"Hâlâ Van Cleef ile çalışıyor, Anita. Anlamıyor musun?
Bunun sadece sizin için değil, yanınızdaki herkes için ne anlama geldiğini biliyor musunuz? Bir kez onun radarına girdiniz mi, bir daha asla çıkamazsınız."

Yanımdaki kadın ve erkeklere dönüp baktım, sonra onları yanımıza çağırdım.

"Ne yapıyorsun?" Nolan sordu.

"Ordunun aksine ben daha demokratik bir ev yönetiyorum," dedim.

"Bu da ne demek oluyor?"

Herkes oradayken Nathaniel'den Nicky'ye, sonra da diğerlerine baktım ve doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım. "Hepiniz biliyorsunuz ki

adı Van Cleef," dedim.

"Meryem Ana, Forrester, söyledin mi?" "Onun adı başka bir davada geçti," dedim.

"Ne davası?" Nolan sordu.

"Daha sonra ayrıntılı olarak konuşacağız, söz veriyorum, ama şimdi buna ihtiyacımız var

yerleşti." Adamlarıma döndüm ve tek tek onlara baktım. "Bu görevin bizi tekrar Van Cleef'in radarına sokma ihtimali var. O şimdiye kadar korktuğunu gördüğüm birkaç adamdan biri. Ted, eğer uçağa binip eve dönmek isterseniz, bunu size karşı kullanmayacağım."

"Bizimle eve geliyor musun?" Magda sordu.

"Hayır, ben hayat kurtarmaya ve vampir avlamaya geldim. Kalacağım ve bunu yapacağım."

"O zaman ben de kalacağım," dedi.

"Hiçbirimiz seni korumasız bırakmayacağız," dedi Kaazim. Harlequin'in geri kalanı başlarını salladı.

"Seni bir kez hayal kırıklığına uğrattığımı düşündüğünü biliyorum," dedi Domino. "Bunu ikinci kez yapmayacağım."

Nicky, "Bunun benim için bir seçenek olmadığını biliyorsun, Anita." dedi. "Ben bunu bir seçenek haline getiriyorum."

Bana baktı ve ben de yoluma devam ettim. "Dev, Ethan?"

Dev bana sırıttı. "Seni burada bırakmaya razı olsam bile, bunu evdeki diğer adamlara nasıl açıklayabilirim? Hayır, ben Jean-Claude ve Micah'a seni ve Nathaniel'i burada çok gizli ve korkunç bir durumla karşı karşıya bıraktığımı açıklamaktansa burada dayak yemeyi tercih ederim.

bensiz hortlak."

"Gerçekten kaçıp kendimi kurtaracağımı ama seni tehlikede bırakacağımı mı düşünüyorsun?" Ethan sordu.

"Hayır, ama bunu sana karşı kullanmayacağımı bilmeni istedim."

Domino, "söylüyorsun ama ciddi değilsin," dedi.

"O haklı," dedi Dev. "Senin kadar cesur olmadığımızda bunu bize karşı kullanmadığını söylüyorsun ama kullanıyorsun. Colorado'da zombiler yüzünden biraz panikledim ve sen de benim istediğin kadar güçlü ve cesur olmadığıma karar verdin."

"Bu sefer gelmeni istedim, değil mi?"

"Sadece Bobby Lee gibi bazı favorileriniz için."

Buna ne diyeceğimi bilemedim, çünkü o haklıydı.

"Kalıyoruz," dedi Dev.

Fortune, "Hepimiz kalıyoruz," dedi.

"Nolan, Van Cleef'in bu doğrudan ilgisi olmadığını söylüyor; ona inanıyor musun?" Bu soruyu Edward'a yönelttim.

"Evet, öyle," dedi ama bundan mutlu olmuş gibi değildi.

"Sonra kalır, vampir sorununu çözer, Nolan'ın yeni birimindeki aksaklıkları gidermesine yardımcı olur ve sonra da eve döneriz."

"Anlamıyorsun, Anita. Bunun Van Cleef'in birimi olmaması, onun eseri olmadığı anlamına gelmez."

"Ne fark ki?" Ben sordum.

"Bu, hiçbir şeyin basit olmadığı, hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığı ve savaştığımız tek şeyin canavarlar olmayacağı anlamına geliyor."

"Hadi ama Ted. Ted, partiye kendi canavarlarımı getirdiğimi biliyorsun."

"Dosyanda okuduklarımın yarısı doğruysa Blake, sen de canavarlardan birisin."

"Okuduğun her şeye inanma, Nolan."

"Canavarların daha uzun olduğunu sanıyordum," dedi Donahue bana gülümseyerek. "Hepimiz Anita'dan daha uzunuz," dedi Dev, bana gülümseyerek.

Onu.

Donahue kaşlarını çattı, sonra hepsine baktı. "Yani hepiniz canavar mısınız?"

"Ah, evet," dedi Kaazim, "hepimiz canavarız."

Ben de dahil herkes başını salladı ve sonunda Edward da bize katıldı. "Yeni biriminin canavarlarla savaşacak kadar iyi olup olmadığını anlamanın tek bir yolu var Nolan, o da canavarlarla savaşmak."

Nolan, Edward'la ve bizimle tartışmayı bıraktı. Ben bile

Onu sinirlenmemeye neyin ikna ettiğinden emin değildim ama umurumda da değildi. Eğer burada vampir avlayacaksak, silahları istiyordum ve bu da Nolan'a ve onun tuhaf nüfuzuna ihtiyacımız olduğu anlamına geliyordu. Nolan ve hatta belki de gizemli Van Cleef sayesinde, yasadışı olabilecek ateş gücümüzü araçlara yüklememize izin verildi ve adamlarımızı üç minibüs arasında paylaştırdık. İrlanda'daydık.

Vampirleri avlamak ve kazanmak için ihtiyacımız olan ateş gücü. Kazanmak hayat kurtarmak demekti. Kazanmak demek hayatta kalmak demekti. Kazanmak canavarların ölmesi demekti. Bu basit bir matematikti ve vampir avlamanın bu kadar basit olduğunu anlamayan biri bu işte pek de iyi olamazdı. Çoğu işte iyi olmamak kovulmak demekti; benim işimde iyi olmamak ise ölmek demekti. İrlanda'ya ölmeye ya da adamlarımdan birini öldürtmeye gelmemiştim; kazanmaya gelmiştim.

36

BRENNAN minibüsümüzden indi ama Nolan'ın binmesi hoşuna gitmedi. Edward, ben ve bazı adamlarımızla birlikte. Konuyu Nolan'la tartışmaya kadar götürdü, ancak bu konuda
Askerlik, Kaptanınız size bir şey yapmanızı söylediğinde, sonunda onu yaparsınız. O kadar.

"Onun sorunu ne?" Dev koltuğa yerleşirken sordu
bana sarılmış olan Nathaniel'in diğer tarafındaydı. Damian ayaklarımızın dibindeydi, hâlâ ışık geçirmez çantanın içinde kıvrılmıştı. Sanki çantada ondan daha fazlası varmış gibi hissediyordum, sanki Nathaniel çantaya dolgu malzemesi koymuştu. Daha sonra yalnız kaldığımızda sorardım. Şu anda
Olabileceğimiz kadar yalnız değildik. Nicky diğer oturdu, böylece onunla Nathaniel'in arasına sokuldum, normalde hoşlandığım bir şeydi, ama işte değil ve
Dev de Nathaniel'in diğer tarafındaydı. Üçünün de omuzlarının geniş olması, hepimizin birbirine çok yakın oturmak zorunda kalmasına neden oldu. Ben aldırmadım, gerçi bu muhtemelen
Nicky ya da Dev'in Kaazim ya da Jake ile yer değiştirmesi daha mantıklıydı. Gurur da minibüsün onların tarafındaydı ama omuzları bu konuda yardımcı olmazdı. Ben istedim ki
Nathaniel yanımdaydı ve Dev'in yanımda oturmayı tercih ettiğini biliyordum.
Ya ben ya da Nathaniel. Nolan beni o kadar yakından izliyordu ki Dev'le neden sevgililerinden birinin yanına oturamadığına dair bir açıklama yarışına girmek istemedim.

Dev tekrarladı, "Brennan'ın sorunu ne?"

"Canavarlarımızın kontrolünü korkuyor," dedi Kaazim, Jake'in yanına otururken.

Minibüsün kapıları dışarıdan kapalıydı ve sanki içeride kilitliymişiz gibi bir tıkırtı duydum. Eğer Nolan bizimle birlikte içeride olmasaydı, daha fazla şüphelenirdim. Görünüşe göre öyle olmalıydım, çünkü Edward Nolan'a baktı.

"Ve sen de buraya bizimle döndün, çünkü ..." Edward söyledi.

"Sana güvendiğimi bilmeni sağlamak için."

"Ama yine de bizi içeri kilitledin."

Minibüsteki enerji alevlendi. Bir anda Nicky'nin canavarının ortasında oturuyordum. Sıcak, güneş ve o ağır misk kokusunu alabiliyordum. erkek aslan anlamına geliyordu. Dişi aslanım karanlıkta başını kaldırdı ve Neredeyse turuncuya çalan koyu kehribar rengi gözleriyle bedenimin uzun tünelinden yukarı baktı. Derin derin, hatta
Nefes egzersizleri, çünkü ihtiyacım olan son şey Nolan oradayken kendi içimdeki canavarlarla bir sorun yaşamaktı. Nathaniel'in
Enerji yükseldi, ama Nicky'ninki gibi değil, ama sonra iş savaşmaya gelirse sadece biri buna yardımcı olacaktı. Dev'in aslanı Nicky'ninkine karşılık verdi, sadece ikisinin de içinde aslan olduğu için değil, Nicky onun Rex'i, kralı olduğu için. Birlikte gurur duyuyorlardı ve bu ikisi için çok şey ifade ediyordu.

Dişi aslanım içimdeki o uzun, karanlık koridorda ilerlemeye başladı, tüm erkek aslan enerjisini kendine çekti. Lanet olsun.

Pride'ın enerjisi küçük alanda parladı ve altın rengi
Kaplan benimle ve Dev'le konuştu, çünkü bu hâlâ onun asıl canavarıydı. Altın kaplanın yıkaması dişi aslanımı yavaşlatmaya yardımcı oldu ama altın gölgeyi uyandırdı. Temel rengi soluk altın çizgilerle beyazdı, ama onun beyaz bir kaplan olmadığını biliyordum, çünkü
İçimde yükselen, neredeyse tamamen beyazdı ve çok az çizgisi vardı. Kasları ve dişleri olan kar gibiydi. Altın gibiydi
ısırabilecek bir bal.

"Çocuklar, kas gücüne ihtiyacımız olana kadar sesinizi alçaltın," dedim ve sesim nefes nefese çıkmıştı.

Jake ve Kaazim, Nathaniel'den daha fazla alevlenmedi. Onun Normal işi soyunmak ve şekil değiştirmekti. Guilty Pleasures'daki müşterilerin yanında güvende olmak için içindeki leoparı neredeyse mükemmel bir şekilde kontrol etmesi gerekiyordu. Diğer ikisi topraktan daha yaşlıydı ve binlerce yıllık pratiğin kontrolüne sahipti.

Diğer kaplanların kokusunu aldım ve diğer araçlardaki Domino ya da Ethan'ın bana bakıp ne yapmam gerektiğini sorduğunu anladım. Daha iyi duyabilmek için kalkanlarımı indirdim. Diğer iç kısımları bir daha uzun ve elini benim görebileceğim kadar hareket ettirene kadar Domino olduğunu anlamamı sağlayan tek şey daha baskın bir düşünceydi. Onunla daha önce hiç bu kadar zihin-zihin çalışmamıştım ve henüz mükemmel bir eşleşme olmamıştı. Zihinden zihine ama biz yapmadık. Ethan Fortune'a bakıyordu ve mavi kaplanının onunkini tetiklediğini biliyordum, bu yüzden buradaki Harlequin meslektaşları kadar sakin olmaya çalışmıyordu. de yatıştırıcı şeyler düşündüm. Nathaniel yanımda içini çekti ve "Tanrım, savaşmaya devam edemem," dedi ve içindeki canavar tatlı bir duman gibi yukarı doğru yükselerek katıldı. Yüksek sesle, "Bu pahalı araçların parçalanmasını istemiyorsan, bizi neden içeri kilitlediğini açıklamaya başla, Nolan." diyebildim.

Kurt kokusu alıyordum ama bu benim kurdum değildi. Doğru kokmuyordu ve Jake gibi de kokmuyordu, çünkü onun kokusunu biliyordum. Gözlerimi açtım ama kapattığımı fark etmemiştim bile ve Nolan'a bakana kadar minibüsün etrafına bakındım. Kahverengi gözleri daha solgundu, neredeyse kurt kehribarıydı, ki bu aslan kehribarıyla aynı tonda değildi.

"Konuşmamız gerek," dedi.

"Adamlarım içeride kilitli olduğu sürece olmaz," dedim ve diğer kamyonlardaki adamların bu sözü vermemi beklediklerini hissedebiliyordum.

"Hareket ediyoruz, Blake. Durana kadar hiçbir şeyin kilidini açamam." "Neden bizi içeri ki?" Nathaniel bunu sordu.

"Çünkü hükümet bu üç kamyonda bulunan hayvanların İrlanda'ya on yıllardır gelen en fazla hayvan olduğunu düşünüyor. Planımız sizi üssümüze götürmek ve ekibimin geri kalanıyla tanıştırmak."

"Sonra ne olacak?" Dikkatli bir sesle sordum, çünkü Nicky'ye bir delik açmasını söylemeye çok yaklaşmıştım. İşimiz bitmişti.

"Forrester'ın söylediği gibi biri olup olmadığınızı test etmek için kendi adamlarımızdan bazılarını gerekiyor."

"Peki ya testlerinizi geçemezsek, o zaman ne olacak?" Nicky sordu. "Seni tekrar uçağa bindirir ve eve göndeririz. başa için tehlikeli."

"Ama bunun yerine sırrını bizimle paylaşacaksın, çünkü hükümet senin ne olduğunu bilmiyor, değil mi?" Dedim.

"Evet ve hayır, yok."

Domino ve Ethan'a beklemeleri gerektiğini söyledim. Biz iyiydik; sadece sakin olun.

Edward koltukların izin verdiği ölçüde Nolan'dan uzağa eğilmişti. "Ne zaman saldırıya uğradın?"

"Ben yapmadım," dedi daha önce olduğundan daha bas bir sesle.

"Hissedebiliyorum."

"İlk tanıştığımızda bu kadar hassas değildin."

"Şimdi ne hissettiğimi biliyorum," dedi Edward, eski arkadaşına bakarak.

Odayı daha fazla kurt doldurdu, böylece o yoğun, neredeyse ekşi koku diğer canavarların önüne geçmeye başladı. Jake'in gözleri kehribar rengindeydi. "Kardeşim," diye hırladı.

Nolan, "Biz paket değiliz," dedi.

"Tanıştığımızda bir kurt adam olduğunu mu

söylüyorsun?" "Evet."

" çocuğu."

"Doğru," dedi.

"Sen neden ?" Edward sordu. "Sen doğuştan bir

kurtsun," dedi Jake.

Nolan diğer kurt adama baktı ve "Evet" dedi. "Sen neden

?" diye sordum.

Jake, "Kurtadamlar İrlanda'daki tek yerli likantroplardır," dedi.

"Likantropi içermedikleri için kendileriyle gurur ," dedim.

"Benim sahip olduğum şeyi yakalayamazsın," dedi Nolan. "Bunun için doğmuş olmalısın."

Herkesin hayvanı sakinleşmişti, çünkü hepimiz şaşırmıştık ve şekil değiştirenler birbirlerine daha fazla kredi vermeye istekliydiler, ya da ben öyle fark etmiştim. "Açıkla," dedi Edward ve hiç de mutlu değildi.

"Annemin kızlık soyadı MacTire, MacIntire."

"Bunun bununla ne alakası var?" Edward ona bakarak söyledi.

"*Kurt* demek," dedi Jake.

Edward ona baktı. "Annenin bir kurtadam olduğunu mu söylüyorsun?"

"O doğuştan kurttu, ben de öyleydim."

"Baban mı? Büyükannen mi?" Edward

sordu. "Hayır, sadece annem."

"Kuyruğunu kesmiş olmalısın," dedi Jake.

"Kesmek zorundaydım."

"O zaman sen de kurt formunda

kuyruksuzsun." "Evet."

"Bu senin dengeni bozar."

"Evet, ama annem ve saklamak zorlaştıkça bunu yapmam için beni teşvik etti."

"Ailenle tanıştım. Normal insanlardı." Nolan

Edward'a baktı. "Hâlâ öyleler."

"Bekle," dedim. "Ne demek büyüyünce kuyruğunu çıkarmak zorunda kaldım? Hayvan formunda o kadar çok zaman geçirseydin, kalıcı olan başka ikincil özelliklerin olurdu. İnsan formunda bir kuyruğa sahip olacak kadar ilerledikten sonra bir daha asla insan olarak geçemezsin."

Jake, "Klan kaplanlarının doğduklarında canavar yarıları olan gözleri gibi, İrlanda'nın kurtadamları da öyle" dedi.

"Kurt kuyruğu mu demek istiyorsun, yoksa bazen kulak mı?"

"Her zaman kuyruklu, gerçi bazılarımızın kulaklarla doğduğuna dair hikayeler var, ama insanlar bizim nazik halkın bir parçası olduğumuzu düşündüler.

kurtadamlar."

"Hayvan kulaklı Fey hikayeleri okudum; bunların bir tür likantrop olduğunu mu söylüyorsun?"

"Tüm kurtlar değil ama , evet."

"Ordu için kan testini nasıl geçtin?" Edward sordu, kendini toparlamış gibiydi ya da en azından sesi soğuk ve mesafeliydi. Bu ses size ona karşı dikkatli olmanız gerektiğinden başka bir şey söylemiyordu.

"Kan tahlillerim insan çıktı." Biz hızlanırken minibüsteki diğer adamlara baktı. Otoyoldayız diye düşündüm,

ama kapalı araçta bunu gerçekten söyleyemezdik. "Devereux,

Christensen, kartında likantropi türünün kaplan olduğu yazıyor. Blake'in dosyasında da kaplan klanıyla birlikte çalıştığı yazıyor; ikiniz de öyle misiniz?"

Birbirlerine baktılar ve sonra ikisi de Jake'e baktı. Jake başıyla küçük bir selam verdi. "Evet," dedi Pride. Dev sadece başını salladı.

"*Kartlarını* söyledin. Birkaç saniye önce hayvanlarının kokusunu almadın mı?" Ben sordum.

"Normalde buna cevap vermezdim, çünkü bu benim neler yapabileceğimi ve neler yapamayacağımı bilmenize izin vermek olurdu, ama bu saklanamayacağımı biliyordum, bu yüzden hayır, o tür bir canavarın kokusunu almadım.
İnsan formundayken burnum standart bir kurt adam kadar hassas değildir."

"Bunu nereden biliyorsun?" Jake sordu.

"Daha önce de sırrım için başka şekil değiştirenlere güvenmek zorunda kalmıştım." "Ama sen bana güvenmedin," dedi Edward ve sesi soğuk değildi.
Şimdi. İçinde soğukluk için çok fazla duygu vardı.

"Sana sırrımı söylemediğim için mi rahatsız oldun, yoksa kurt adam olduğum için mi?"

"İlk kısım ve onu fark etmemem. Canavarları fark edebildiğim için kendimle gurur duyuyorum. Beni bu işte hayatta tutan şeylerden biri de bu ve sen benim radarıma yakalanmadın."

"Çoğu zaman görmezden gelebildiğim genetik bir durumdu. Kimseye söylemedim."

"Bir lycanthrope beni PT testlerinde alt edebilirdi, ama sen ve ben en iyi zaman için her zaman başa baştık, sayı,
Her neyse. İnsan olmadığınızı anlamayayım diye mi kendinizi tuttunuz?"

"Hayır, beni senin kıçına için elimden geldiğince çok çalışmaya zorladın. Doğuştan kurt olmak size insan fiziksel yeteneklerinden vermiyor. Çoğu PT'nin en üst yüzdesindeyim ve henüz yaşlanmıyorum, ama beni sen zorladın Forrester, bu da senin de en üst yüzde olduğun anlamına geliyor. Ben yarı kurdum, senin sırrın ne?"

Edward kaşlarını çatmamaya çalıştı ve sonra yavaşladığımızda gülümseyip yere baktı. Ya trafiğe takılmıştık ya da
daha küçük bir yola.

"*Sır yok, ben o kadar iyiyim* mi diyeyim, yoksa *yalan* mı söyleyeyim? *Piç* mi? Tanıdığım her tür lycanthrope insandan daha iyi, normal, süper kahramanlardan daha iyi. Ben iyiyim, gerçekten iyiyim ama süper kahraman iyi ve sen de öyle olmalısın."

Nolan başını salladı. "Yemin ederim, seni yenmek ya da en azından sana ayak uydurmak için elimden geleni yaptım. Başka bir şey için fazla rekabetçiyim."

Edward küçük bir gülümseme verdi. "Öyle görünüyordun."

Nolan iki kurt kaplana baktı. "İkiniz de fiziksel olarak insan normalinin bu kadar üstünde misiniz?"

İkisi de evet dedi ve sonra Pride ekledi, "Yani senin likantropi türünün kan testinde ortaya çıkmadığını mı söylüyorsun? özellikle mi arıyorsunuz?"

"Bu doğru."

Dev ve Pride önce birbirlerine, sonra da Nolan'a baktılar. Dev, "Fiziksel testleri geçebilseydik, bazılarımız orduya katılmayı denerdi," dedi.

"Seni orduda hayal edemiyorum," dedi Nathaniel.

Dev sırıtarak ona döndü. "Ben değil ama diğer kuzenlerimden bazıları yapardı."

Jake, "Askerlik hizmeti sizi diğer bağlılıklarınızdan ayırırdı," dedi.

Pride, "Fiziksel muayeneden geçsek bile katılmamıza izin verilmeyeceğini mi söylüyorsunuz?" diye sordu.

"Bu mümkün değildi," dedi Kaazim, Jake'in koluna dokunarak, "bu yüzden önemi yok; tartışmalı."

Nolan değiş tokuşu izliyordu. Sırrı konusunda bize güveniyordu ama Edward'la özel olarak konuşacak zamanımız olana kadar bizimkiler konusunda ona güvenmek zorunda değildik. "Görünüşe göre doğan kurt, klan kaplanlarından sadece içindeki canavarın tadından daha fazlasıyla farklı."

Nolan, "Öyle görünüyor ama bunlar tanıştığım ilk klan kaplanları ve Devereux ile Christensen'in aynı klan olduğundan neredeyse emin olduğum için, belki diğer klanlar halkıma daha yakın olur," dedi.

Kaazim, "Bildiğimiz kadarıyla klan kaplanlarından hiçbiri likantropi için kan testinden geçemiyor," dedi.

"Bu da demek oluyor ki," dedim, "belki sende olan şey likantropi değildir.
Ay'a hiç bağlandınız mı?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, dolunayda değişmeye zorlanmıyoruz ya da hiç zorlanmıyoruz. Gücün kontrolünü ele geçirdiğimizde form değiştirmeden yıllar geçirebiliriz."

İçimizdeki canavarlara karşı savaşan hepimiz bakışlarımızı değiştirdik. "Özlemiyor musun?" diye soran Dev'di.

"Neyi özledim?"

"Canavarını."

"İstiyorum ama bu bir tercih. Tamamen insan olmayı seçebilir ve bir daha asla öteki olmayabilirim."

"Bunu yapmayı seçen herhangi bir kurt adam tanıyor musun?" Pride sordu.

Nolan başını salladı. "Mesela annem."

"Onun insandan başka bir şey olduğunu asla tahmin edemezdim," dedi Edward.

"Ne kadar az form değiştirirseniz, o kadar az enerji yayarsınız. Çok uzun yıllar geçerse insandan hayvana geçme yeteneğini kaybedebileceğin söylenir ama annemin bunu umursayacağını sanmıyorum. Kurdumu nasıl kontrol edeceğimi ve nasıl şekil değiştireceğimi öğretmeme yardım etti, ancak bu iş bittikten sonra bir daha değiştiğinden emin değilim. Ziyaret için eve geldiğimde benimle koşmasını isterdim ama o
bir daha asla yapmayacağım. Sanki onun da benim gibi bir kurt olması bir rüyaydı." "Seninle birlikte ormana giden başka bir ailen var mıydı?"
Jake sordu.

"Kuzenler, ama her nesilde sayımız giderek azalıyor. Tekrar aile soyuna daha yakın evlilikler yapmaya başlamazsak, bir gün ismine layık hiçbir MacIntire ya da MacTire kalmayabilir."

"Bana uzak durmamı söylediğin ikinci bir kuzenini hatırlıyor gibiyim," dedi Edward.

Nolan gülümsedi. "Şu anda evli ve üç çocuğu var." "İçlerinde kurtadam olan var mı?" Jake sordu.

"Hayır."

"Eğer öyleyse sana söyler miydi, yoksa hastanede kuyruğunu aldırıp herkesten saklar mıydı?" Edward sordu.

"Bazıları denedi ama doğuştan gelen gölgenizi görmezden gelemezsiniz. Atalarımızın izinden giderlerse ve kontrol öğretilmezse, içsel Canavar başka şekillerde ortaya çıkacaktır. Bu şekilde muamele gören kuzenlerimden sonuncusu hapse girdi. Bir bar kavgasında neredeyse birini öldüresiye dövüyordu. Çocukken kontrol etmeyi öğrendiğimiz şeylerin bir kısmı da içimizdeki ahlaksız kısımdır. Kurt, kendisine ait olan şey için ya da tehdit edildiğinde savaşmakta yanlış bir şey görmez."

"Doğadaki kurtlar nadiren ölümüne dövüşür," dedi Jake.

"Ve okul ya da bar gibi ortamlara sokulmuyorlar. Kendilerini kaybedene kadar içebilirler," dedi Nolan. "Çok doğru," dedi Jake.

"Nolan, Kurtlar köpek değildir ve tasma taktığınızda köpek gibi davranmazlar" dedi.

"Yine doğru."

Nolan Edward'a baktı. "Seni bu kadar rahatsız edeceğini düşünmemiştim. Sana yıllar önce arkadaş olamayacağımızı düşündüm."

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Bu konuda o kadar rahat değildim. Ama sen benim için her zaman Wee Brian olacaksın." Son cümleyi mükemmel bir İrlanda aksanıyla söylemişti, anlayabildiğim kadarıyla.

Nolan içini çekti ve başını salladı.

"Bekle. Wee Brian," dedi Dev, "gerçekten mi?"

"Adımı babamdan, onun adını da babamdan ve daha da gerilerden aldım. Wee Brian olmaktan nefret ederdim."

"*Küçük Brian* yeterince kötü olurdu, ama İrlanda aksanıyla bile *Wee Brian* çocukken zor olurdu," dedim.

Gülümsedi ve başını kaldırdı. "Babam Küçük Brian, büyükbabam Genç Brian ve büyük büyükbabam Yaşlı Brian'dı, çünkü Büyük Büyükanne Helen, oğullarına Brian Junior adını verdikten sonra ona bu ismi vermekte ısrar etti."

"Hem sen hem de baban büyükbabanızdan daha uzunsunuz, bu da durumu daha komik hale getiriyor," dedi Edward.

Nolan güldü. "Babam Küçük Brian'la tanıştıktan sonra seni büyükbabam Genç Brian'la tanıştırdığımda kafan çok karışmıştı."

; Edward Nolan'ın ailesiyle tanıştıysa, belki Nolan da onunkiyle tanışmıştır. Edward, " ver, Anita," dedi.

"Ne söyleyeceğimi nereden biliyorsun?" diye sordum.

Bana gülümsedi, sadece içimi değil diğer tarafımı da gördüğünü ve Ted Forrester nam-ı diğer Edward'ın gizemini çözmeye ne kadar hevesli olduğumu bildiğini gösteren bir gülümsemeydi bu.

"Aww," dedim.

Edward gülümsemesinin biraz daha büyümesine izin verdi.

Nolan birimizden diğerine bakıyordu. "Ya kadınlara karşı çok daha rahatsın ya da o gerçekten senin silah arkadaşın."

"Kadınlarla aram o yaz olduğundan çok daha iyi ama Anita düğünümde sağdıcım olacak."

"Ve sen de benim olacaksın," dedim.

"Evet," dedi Ted sesine geri dönerek. "Sen benimle birlikte ayağa kalkmadan önce ben seninle birlikte ayağa kalkacağım."

"Evet," dedim, yerel bir ses tonuyla konuşmaya çalışarak.

"Gerçekten aksan yapmaya çalışmamalısın Anita; bu konuda berbatsın," dedi o orta Amerika, hiçbir yere ait olmayan aksanıyla, bir saniye önceki Teksas/Oklahoma/Wyoming aksanı gitmiş, sesi tanıdığım ve sevdiğim Edward'ın buz gibi soğuk tonlarına dönüşmüştü.

"Her zaman böyle aksanları kapardı; benimle eve döndükten bir hafta sonra sanki buralıymış gibi konuşurdu. Bu kadar mavi gözlü ve sarışın olmasaydı, gizli bir ajan olarak çok daha faydalı olabilirdi," diyor Nolan.

"Lensler ve saç boyası pek çok sorunu çözer," dedi Edward, hâlâ kendi sesiyle ve hâlâ boynunuzu gıdıklayıp ne kadar tehlikeli olabileceğini fark etmenizi sağlayacak tonlarda gezinerek.

"Askeri gizli operasyonlara girmedin," dedi Nolan.

"Yaptığımı söylemedim."

Bir an daha birbirlerine baktılar. Kanka mıydılar yoksa birbirlerinden nefret mi ediyorlardı anlayamadım. Sanki yer değiştirmiş gibiydiler. Konuştukları konuya ya da ruh hallerine göre bir ileri bir geri giderlerdi. Edward genelde oldukça sakin biriydi ama Nolan onun huysuz-piç tarafını ortaya çıkarıyor gibiydi. Sanki Edward'ı ziyaret

Aile; hafıza şeridinde yürümek hepimizin içindeki en kötüyü ortaya çıkarabilir.

"Van Cleef sırrını biliyor mu?" Edward sordu. "Yirmi yıl önce değil."

"Şimdi mi?"

"Öyle."

"Bunu sakladığın için sana cehennemi yaşatmış olmalı."

"Birkaç yıl önce bir kurt adam tarafından saldırıya uğradım. Herkesin bunu yapanın o olduğunu düşünmesine izin verdim."

"Eğer çok istediği bir şeyi sakladığınızı öğrenirse ... Bundan daha azı için insanları ortadan kaldırdı, Nolan."

"Kaybolan insanlar da ne demek?" Nathaniel sordu.

Kalçasını okşadım. "Yeni likantroplar için hükümetin güvenli evlerini düşünün, ama daha gizli ve muhtemelen bir hücreden daha kalıcı."

Nolan, "Bu çok bir ihtimal değil," dedi.

"Diğer şekil değiştirenlerin kaybolmasına yardım ettiniz mi?" Nathaniel sordu.

Nolan ona baktı ve ilk kaçıran benim oğlum oldu. O güzel gözleriyle bana baktı ve bundan hiç hoşlanmadı. Benim de. Son zamanlarda nereye gidersem gideyim Van Cleef'in adı karşıma .

"Avrupa'nın her yerinde haydut avladım. Bazılarını canlı yakalamayı başardık," dedi Nolan sonunda.

"Van Cleef hala aynı hedefin peşinde mi?"

"Süper askerleri kastediyorsanız, evet. Bu yüzden ikimizi de topladı."

"Hatırlıyorum," dedi Edward.

"Size yemin ederim ki onun bu işle doğrudan bir ilgisi yok; İrlanda hükümeti kendi özel kuvvet ekibini istiyor."

"Bana yalan söylüyorsan ne yapacağımı biliyorsun." "Ben de aynı şeyi yapardım."

Nathaniel, "Az önce ikiniz de birbirinizi öldürmekle mi tehdit ettiniz?" dedi. Tekrar bacağını okşadım. "Boş ver," dedim.

"Bunların çoğunu anlamayacağım, değil mi?"

"Hayır," dedim.

"Hayır," dedi Nicky.

Dev onun diğer kalçasını okşadı. "Kendini çok kötü hissetme, Nathaniel. Ben senden daha erkeğim ve bunu anlamıyorum."

"Ama anlıyorsun, değil mi?" diye sordu bana. "Evet."

"Nicky?"

"Evet."

Diğerlerine baktı. Gurur başını salladı. Jake ve Kaazim anladılar.

Edward, "Hepimiz bu işi yapmak için kendimizden bir parça veriyoruz," dedi.

"Bazılarımız diğerlerinden daha fazla parçamızdan vazgeçeriz," dedi Nolan ve bu neredeyse suçlayıcı bir ifadeydi.

Birbirlerine baktılar ve yılları hissedebiliyordunuz. İşte Edward'ı tıpkı Van Cleef'in onu bulduğu gibi tanıyan biri vardı, ikisini de gizemli bir şekilde bulmuştu.

Gizli bir görev. Onlara ne yapmıştı? Edward'ın ordudan ayrılmasına neden olacak kadar kötü olan neydi? Nolan'ın yüzündeki o çizgileri ne kazımıştı? Yirmi yıl boyunca

Van Cleef ile mi? Bilmiyordum ama . Edward'ın gerçek geçmişinin anahtarları bendeydi; bilmeceyi cevaplamak için Van Cleef'le buluşmak zorunda kalmadığım sürece onları bırakmayacaktım. Edward'ı bu kadar korkutan biri, uzak durulması gereken biriydi.

"Gitmek için ne kadar çok şeyden vazgeçtiğim hakkında hiçbir fikrin yok," dedi Edward. "Ve kalmak için nelerden vazgeçtiğim hakkında hiçbir fikrin yok."

Bir dakika daha birbirlerine baktılar ve sonra Edward elini uzattı. Nolan elini tuttu, sonra Edward'ı kucakladı ve birbirlerine sarıldılar, sevgililer gibi değil, arkadaşlar gibi, kurşunlar havada uçuşurken ve

Düşman, sizi ve yanınızdaki adamı öldürmeye çalışan herkestir. Savaş dışında hiçbir ortak noktanız olmayabilir, ama bunlar sizi arayabilecek aile olmuş arkadaşlarınızdır.

Yirmi yıl sonra "Yardımına ihtiyacım var" dediğinde yardım edersin. Silah arkadaşları da kan kardeşidir; sadece aradaki bağı sağlamlaştırmak için her zaman kendi kanları dökülmez.

37

EDWARD'IN CEP TELEFONU çaldı. "Polis," dedi ve telefonu açtı. Dinledi ve sonunda şöyle dedi: "Mümkün olan en kısa sürede orada olacağız.
Yüzbaşı Nolan nakil aracı olarak görev yapacak." Telefonu Nolan'a uzattı. "Sizinle konuşmak istiyorlar."

Nolan telefonu aldı ve kendi zamanını "*hı-hı*" diyerek geçirdi. *Evet, efendim, Hayır, efendim* ve son olarak, "Katılmıyorum*,* efendim." Telefonu Edward'a geri verdi, ama görünüşe göre arayan her kimse telefonu kapatmıştı.

Nolan dedi ki, "Planlar değişti. Önceden arayacağım ve ekibimin geri kalanına geç kalacağımızı bildireceğim."

"Ne oldu?" diye sordum. "Yeni
suç mahalli," dedi Edward.

"Onu olay yerinde istiyorlar ve eğer senin ve adamlarının varlık olacağını hissedersem, seni de."

"Bizi henüz test etmediğinizi biliyorlar mı?" Dev sordu. "Farkındalar."

"Önce bizi test etme fikirlerini ne değiştirdi?" Ben sordum.

"Sanırım cümle 'Şeytanın kendisinden yardım alırdım' şeklindeydi."

"Her ne ise, kötü bir şey olmalı," dedi Edward.

Nolan başını salladı. "Onlar daha çok olanlardan korkuyorlar. İrlanda topraklarındaki tüm şekil değiştirenlerden ve büyücülerden daha fazla. Kötüden daha fazlası olacak."

"Beni her zaman en iyi yerlere davet ediyorsun Ted," dedim.

"Adamlarına telefon edip onları hazırlamak isteyebilirsin. Yanınızda getireceğinizi umduğum kadar sert kampanyacılar değiller."

"Herkesi aktif bir suç mahalline götürmeyeceğim," dedim.

"Güzel, çünkü sınırlı olacaksınız ve aldığınız herkesin haklı gösterilmesi gerekiyor."

"Kime göre haklı?" Ben sordum.

"Bana."

"Neden sen?"

"Çünkü İrlandalı üniformalı memurlar arasında en uzun süre seninle konuştum."

"Sen polis değilsin," dedim.

"Hayır, değilim."

"Korkunç dışında nasıl bir sahne?" Ben sordum.

Edward cevap verdi, "Kayıp Dublinlilerden bazılarını bulduklarını düşünüyorlar."

"Ne demek onları bulduklarını *düşünüyorlar*?" Dev sordu. "Cesetler o kadar dağılmış ki söyleyemiyorlar mı demek istiyorsun?" Nathaniel sordu.

Başımı onunkine yasladım. "Bu kısmı düşünmeyi bildiğin için bile üzgünüm."

"Etmiyorum. Yaşamak için yaptığın şeyle iyi olmak istiyorum ve bu da rahatsız edici şeylerle iyi olmak anlamına geliyor."

Nolan'a baktım ve dedim ki, "Şimdi onu öpeceğim, çünkü bu bir öpücüğü hak ediyor. Bu konuda bana dert yanma."

Nolan ellerini kaldırdı. "Bunu hayal bile edemezdim. Dosyanı okudum Blake. Yanında bazı erkek oyuncakların olmasaydı çok şaşırırdım."

"Nathaniel ve ben birlikte yaşıyoruz ve nişanlıyız. O bir oyuncak çocuk değil."

"Özür dilerim; ülkenizin baş vampiri Jean-Claude ile nişanlı olduğunuzu sanıyordum."

"Öyleyim ama yasalar izin verseydi düğün en az dört kişi olurdu."

"Bire bir ilişkiyi yürütemiyorum. Eğer dört kişilik bir ilişkiyi yürütebiliyorsan, o zaman sen daha iyi bir adamsın."

"Onu bilmem ama ben kesinlikle daha iyi bir kadınım." Sonra güldü. "Bunu sana vereceğim."

Ben başımı çevirdim, Nathaniel de onunkini çevirdi ve öpüştük, çünkü birbirimize o kadar yakın oturuyorduk. Ben geri çekildim.

O çiçek rengi gözlerinin içine bakıp "İşimi anlamaya çalıştığın için teşekkür ederim" diyecek kadar.

"Beni anlamaya çalıştığınız için teşekkür ederim," dedi.

Bu beni gülümsetti, çünkü muhtemelen başarılı bir çift olmanın en büyük kısmı iki cümleyle buydu.

"Öpücüğüm nerede?" Dev gülümseyerek söyledi.

Ona gözlerimi devirdim ama Nathaniel başını diğer tarafa çevirdi ve bir öpücük uzattı. Dev eğildi ve öpücüğü aldı.

"Sorma," dedi Edward.

"Sakın söyleme," dedi

Nolan.

Dev, Nathaniel'in etrafından bana doğru eğildi ve ben de ona baktım. ciddi bir yüz. "Bir öpücüğü hak edecek ne yaptın?" diye sordum, sesim yumuşaktı.

"Seninle birlikte olay yerine gideceğim. İster
Zombiler, vampirler ya da her neyse, sen bana arabada kalmamı söyleyene kadar seninleyim."

"İyi dedin," dedim ve onu öptüm.

Döndüm ve en son Nicky'yi öptüm. O beni öptü ve sonra "Polisin önünde öpülmeyi hak edecek ne yaptım?" dedi.

"Seni benimle birlikte suç mahalline götürüyorum. Bunu bir özür olarak düşün."

"Kan ve vahşet benim için sorun değil, bunu

biliyorsun." "Sende sevdiğim şeylerden biri de bu,"

dedim.

Bana gülümsedi. "Ve bu gerçek seni sevmemin nedenlerinden biri."

"Ve kanlı şeylerde o kadar iyi olmamam da
Bana aşık değilsin," dedi Dev.

Ona dönüp baktım ve ne söyleyeceğimden emin ama Nolan sordu, "Şimdi kafam karıştı. Sen öpüşüyorsan o neden öpüşüyor?
ona aşık değilsin ama diğer ikisine aşıksın?" "Sadece aşık

olduğun insanları mı öpersin?" diye sordum.

Şaşırmış görünüyordu ve sonra güldü. "Hayır. Hayır Blake, aşık olmadığım kadınları kesinlikle öperim. Eğer bir kadına
bu alışkanlığı bırakırsam, hâlâ iki numaralı karımla evli olabilirim."

"İki boşanma mı? Annen hayatını cehenneme çevirmiş olmalı," dedi Edward.

"İlk seferinde çok genç yaşta evlendiğimi düşünüyordu. Doğru. Ama ikincisi için üzgün. Kathleen'i severdi. Herkes onu sever. O öyle bir insan."

"İşe yaramadığı için üzgünüm," dedi Edward.

"Ben de." Bana baktı. "Yanında öpüşeceğin başka kaç kişi getirdin Blake?"

"Bir suç mahallinde, hiç, ama üç, dört tane daha."

"Ne zaman aynı anda bu kadar çok kadınla çıkmaya çalışsam, bunu öğreniyorlardı ve ben de hayatımdan endişe ediyordum."

"Belki de senin sorunun buydu," dedim.

"Benim sorunum neydi?"

"Öğrendiklerini söyledin, bu da onları aldattığın anlamına geliyordu. Hayatımdaki herkes diğer herkes hakkında bir şeyler biliyor."

"Hayatımda, biriyle yattığım için beni öldürmeyecek ya da terk etmeyecek iki kadınla hiç karşılaşmadım."

"Oh, Kaptan, yanlış kadınlarla çıkıyormuşsunuz."

"Anita'nın diğer adamlarından en az ikisi kadın," diye ekledi Edward.

"Hayır, bu her şeyi çözer. Blake, sen gerçekten daha iyi bir adamsın."

Bu sefer onunla tartışmadım. Nolan'ı kazanıyor gibiydim; kazanırken asla tartışmayın.

38

Dublin'de ilk gördüğüm yer denizdi. Nicky, Kaazim ile birlikte ilk inen olmuştu çünkü onlar korumaydı ve kapıya en yakın koltuklarda oturuyorlardı. Sanırım teknik olarak Dublin'ilk görüşüm adımımı attığım asfalt yoldu, ama görebiliyordum
evdeki gibi. Evde olmadığımı anlamamı sağlayan ilk şey Nicky'nin geniş omuzlarının arkasından bakıp İrlanda Denizi'nin gri dalgalı genişliğini görmek oldu. Nathaniel yanıma geldi ve elimi tuttu, ben de ona izin verdim çünkü İrlanda'da durup İrlanda Denizi'ne bakmayı hiç beklemiyordum; sadece içimden söylüyordum
Kulağa imkansız, egzotik, havalı ya da başka bir şey gibi geliyordu. Kendime izin verdim
Kötü şeylere geçmeden önce iyi şeyleri takdir etmek için birkaç saniye ayırdım.

Edward fısıldadı, "Sonra el ele tutuşuruz."

Nathaniel önce beni bıraktı ve dönerek, "Özür dilerim. Kötü mü oldu? Olay yeri tam burasıyken Anita ile İrlanda'da olmaktan keyif aldığımı mı?"

"Kötü değil," dedi Edward. "İşimizi yapabildiğimiz anları değerlendirmek zorundayız, yoksa dünyada sadece kötü şeylerin olduğuna inanmaya başlarsınız."

Döndüm ve hafif yokuştan yukarı, caddeyi neredeyse tamamen kapatmış olan uzun araba ve acil durum aracı kuyruğuna doğru baktım. Üniformalar ve olay yeri bantları farklıydı ama
Olay yeri, olay yeridir. Olay , olay yeridir. Olay yerindeki insan sayısına bakarak ya bunun bir cinayet olduğunu, ya cinayetten başka önemli bir şey olduğunu ya da bulunduğum kasabanın küçük olduğunu ve fazla suç işlenmediğini anladım. Sonuncusunun doğru olmadığına bahse girmiştim.

Dublin büyük bir şehirdi ve tüm büyük şehirlerde polisi meşgul edecek kadar suç işlenir.

Denizin kenarına değil de dalgaların üzerindeki kayalıkların kenarına bir dizi evin arasından denize bakıyorduk. Evlerin çoğunda camla kapatılmış solaryumlar ya da sadece kapalı verandalar var gibiydi. Hava sıcaklığı elli dereceyi pek geçmiyordu ve yağmur biz
orada durdu, böylece hafif bir serpintiden çiselemeye başladı.

"İrlanda'ya hoş geldiniz," dedi Donahue, "ve siz sormadan söyleyeyim, evet, her gün yağmur yağar."

"Kamyonlarla kimin gidip kimin kalacağına karar verin," dedi Edward ve sesi tamamen iş Edward'dı. Ted'in ev çekimi
tamamen gitmişti. Son birkaç dakika içinde onu bundan vazgeçirenin ne olduğunu merak ettim.

Nicky, Dev, Jake ve Kaazim dışında hemen hemen herkesi kamyonlarda bıraktım. Dördünü de olay yerine götürmeyeceğime dair bir anlaşmamız vardı ama dört kişi en iyisi gibi görünüyordu.
Bu yüzden tartışmak yerine onlara kimsenin yoluna çıkmamalarını söyledim ve Edward'ı tepeye kadar takip ettik. Yağmuru uzak tutmak için kovboy şapkasını iyice aşağı çekmişti. Ben de kapüşonumu yukarı çekmiştim ama yağmuru yüzümden uzak tutacak kadar yukarı çekmem çevresel görüşümü kısıtlıyordu ve saçlarım kapüşonun içinde hareket ediyordu.
işitme duyumu bile bozabilirdi. Pek iyi değil.

Nicky bir kasket çıkarmış ve kapüşonunun altına koymuştu. Kapüşonunu yukarı çekmesine gerek kalmadan yağmuru uzak tutuyor gibi görünüyordu.
Bu da yan görüşünden ya da işitme duyusundan o kadar da ödün vermek zorunda olmadığı anlamına . Bunu daha önce de yapmıştı. Çoğu şeyi yapmıştı.
daha önce suç ve şiddet söz konusu olduğunda; sadece denklemin diğer tarafında olmaya alışmıştı.

Kaazim sadece şalını başına doladı ve yağmur başlığını üzerine çekti; Jake de Nicky'nin şapkayla yaptığını yaptı.
Dev kapüşonunu çekmiş ve sonra tekrar çıkarmıştı. Sanırım
Görme ve duyma yetisini tehlikeye atmaktansa ıslanmaya karar verdi. Korumam olması gerektiğine göre, benim için sorun yoktu. Keşke daha önce saçlarımı örseydim ya da en azından at kuyruğu yapsaydım diyordum.

Edward ve Nolan'ı tepeye kadar takip ederken hepsini kaputun altına tıkıştırdım.

İnsanlar bize bakmaya başladı ve ilk kez bunun benim hatam olduğunu düşünmedim. Nolan tam taktik . Sadece siviller değildi. Aval aval bakan insanlar da. Görünüşe göre diğer polisler bile savaş çıngırakları giymiş birinin olay yerine gelmesine alışkındır. Nolan, polis bürokratı olduğu ortaya çıkan takım elbiseli bir adam tarafından durduruldu. Ben olsam dedektif derdim ama hiç net bir tanışma olmadı ve bir polis gibi değil, bir kağıt gibi konuşuyordu, Çünkü Nolan'ın tam teçhizatla ortaya çıkmasının yanlış bir fikir uyandırdığı gerçeğiyle daha çok ilgileniyor gibiydi. İnsanlar Evin içinde silahlı biri vardı ya da rehineler vardı ya da her ikisi birden, çünkü Nolan gibi birinin burada olmasının tek nedeni buydu. Takım elbise geri hiç sorgulamadı, bu yüzden Edward ilerlemeye devam etti ve biz de onunla birlikte ilerledik. Bir adamı geride bırakmaktan nefret ediyordum, ama eğer Edward eski düşmanını geride bırakmayı sorun etmiyordu, o zaman ben kim oluyordum da bunu sorguluyordum? Ayrıca, beni henüz gerçek Henüz suç mahallinde değildim ve hâlâ başka bir takım elbiselinin beni ya da adamları protesto etmesini bekliyordum. Bu olana kadar yukarı doğru ilerlemeye devam ettik.

yağmurun ısrarlı yumuşak düşüşünde yol. Burada da tıpkı memlekette olduğu gibi Temmuz ayında olduğumuzu bilmeme rağmen sonbahar gibi . Hava nemli ve soğuktu, yağmurla tazelenmişti ve denizin sürekli şırıltısı polis telsizlerinin çıtırtısına fon müziği gibiydi ve Büyük bir suç mahallinde her zaman olan gürültü. Sanki ülkelerle birlikte mevsimleri de değiştirmiştik. Sormak isterdim Temmuz'da hep böyle olsa da kimsenin aksanımı duymasını ya da soruşturmada yeni olduğumu anlamasını istemiyordum. Eğer çenemi kapalı tutar ve Edward'ın yanında kalırsam, sonunda bir şeylerin araştırılmasına yardım edebilirdim.

Tepeye vardığımızda Dev'in sarı saçları yağmurdan neredeyse ışıl ışıl parlıyordu. Nicky ve Jake'in şapkalarının kenarları ama gerçekten damlayacak kadar ağır değildi. Edward'ın beyaz kovboy şapkasına da su damlamıştı. Bu Ted'in alter egosu olarak onunla ilk tanıştığımdan beri sahip olduğu şapkanın aynısıydı, bu yüzden kenarı elleriyle iyice yukarı kaldırılmıştı ve kafasına tam oturuyordu doğru. Beyaz şapkası olması beni hala rahatsız ediyordu. Sadece

yanlış reklam gibi görünüyordu. Yağmurda şapka eski gibi görünüyordu. fildişi, kirli beyaz, ve bu daha mantıklı. Edward kötü bir adam, siyah bir şapka değildi ama tam olarak beyaz bir şapka da değildi; kirli beyaz da iş görürdü.

Tepenin üst kısmındaki mahalle, sahil kenarındaki evlerden çok farklıydı; sokağın bu tarafındaki evlerden bazıları muhtemelen harika bir deniz manzarasına sahip olsa da, asıl satış noktası bu değildi. Bence asıl mesele daha çok güvenlikti,
Çünkü buradaki neredeyse tüm etrafında taş duvarlar vardı. Duvarların hepsi benden daha uzundu, bu yüzden evdeki ahşap güvenlik çitlerinin taş versiyonları gibiydiler. Çitlerin arkasındaki bahçeler yoldan ya da komşularının evlerinin alt katlarından görünmüyordu. Evler yanlarda birbirlerine o kadar yakındı ki çitlerin üzerinden avluları görmek mümkün olabiliyordu
evlerin yüksekliğine bağlı olarak değişiyordu. Görebildiğim kapılar çoğunlukla ve taş duvarlı çitlerin kendisi kadar güvenlik açısından ciddi görünüyordu. İçerideki birkaç bakıştan
Kapılardan içeri girdiğimde bahçeler iyi ekilmiş ve gür bitki örtüsüyle kaplı görünüyordu. Bu şekilde mi büyüdü yoksa bahçıvanlar mı yardımcı oldu. Missouri'de bu kadar güzel bir bahçe için ya birini tutardınız ya da hafta sonları kendiniz çalışırdınız. Bu şekilde sihirli bir şekilde büyümedi.

"Üç ambulans sayıyorum," dedi Edward. "Bu çok
fazla değil mi?" Dev sordu.
"Evet," diye cevap verdik hep bir
ağızdan. "Bu hayatta kalanlar olduğu
anlamına mı geliyor?" "Belki," dedim.

Tüm arabaların odak noktası olan ev, taş duvarlardan birinin arkasına sıkışmıştı ve sadece çatısının üst kısmı görünüyordu ya da
En azından benim görebildiğim buydu. Nicky'ye -ya da daha uzun olan Dev'e- daha iyi görüp göremediğini sormak isterdim ama birincisi, ne kadar kısa olduğumu belli etmemeye çalışıyorum, ikincisi de bu bir polis memurunun soracağı türden bir soru değildi. Erkekler kendilerinden uzun olan diğer erkeklere bir duvarın arkasını daha iyi görüp göremediklerini sormazlardı, tabii duvarın arkasında onları vurmak için saklanan gerçek düşmanlar yoksa. Ölümle ilgili acil durumlar dışında, erkekler bazı şeyleri kabul etmezdi ve bu da onlardan biriydi. Ben de

Erkek egemen alanlarda uzun süre çalışıp kuralları anlamamak olmazdı. Erkeklerle oynamak istiyorsanız, onlar gibi oynamayı bilmeniz gerekiyordu.

İçeriye açılan metal kapıların önünde üniformalı bir memur vardı. Bizi durdurdu, çünkü artık yanımızda Nolan olmadığı için hiçbirimizin bu ülke için kimlik belgesi yoktu. İhtiyacımız olan
İrlandalı bir polis bizi içeri soktu. Edward Marshal kimliklerini gösterdi ve üniforma da buna kötü tepki vermedi. Yani Ted'i tanımasa bile, onun buralarda olduğunu ve bize yardım ettiğini biliyordu.
dava. Yine de kapıdan girmemize izin vermedi.

En iyi Ted kovboy ses tonuyla, "Adımı duyduğun için minnettarım, dostum. Bize içeride eşlik etmesi için Başkomiser Pearson ya da Müfettiş Sheridan'ı bulabilir misiniz?"

"Kim bunlar?" diye sordu ve başıyla bizi işaret etti.

Kimlik bilgilerimi gösterdim ve Edward'ınkilerle eşleşmesi memuru rahatlatmış görünüyordu. "Amerika'dan daha fazlanızın geldiğini duyduk."

Gülümsedim ve yardımcı, hatta cesaretlendirici görünmeye çalıştım. "Havaalanına yeni indik ve doğruca buraya geldik," dedim.

Memur diğer dört adama baktı. Rozetlerini de sormasını bekledim ama sormadı. Arkasından diğer dört adama baktı.
kapı ve ötesindeki ev, ve sonra titredi. Uzun süredir görevde olan polislerde bunu pek sık görmezsiniz. Ya o
Ya göründüğünden daha gençti ya da arkasındaki evde bir şey onu ciddi şekilde tedirgin etmişti.

"Onları vatandaş olarak düşünmemiz gerektiğini biliyorum.
Hastalık ve başlarına gelenlere engel olamıyorlar, ama ... bu bir hastalık değil."

"bulmak ve durdurmak için buradayız," dedi Edward.

"Umarım yaparsın... yani onları durdurursun. Umarım hepsini durdurursun." Ve şimdi sesinde öfke vardı.

"Bizi içeri , dostum, onları avlamaya başlayalım."

Kapıya doğru uzandı. Bizi içeri almak istedi ama henüz izin verilmemişti. Bir polis ne yapabilir ki? Bizi içeri almasını diliyordum ama bunu yaparsa başının ne kadar derde gireceğinden emin değildim.

Edward'ın telefonu çaldı. "Müfettiş Sheridan, şu anda kapıdayım ve içeri girmeye çalışıyorum. Evet, Mareşal Blake yanımda duruyor." Bir saniye dinledi ve sonra memura, "Müfettiş sizinle konuşmak istiyor," dedi.

Memur tereddüt etti ve sonra telefonu aldı. Bir sürü *Evet, hanımefendi, Hayır, hanımefendi* dedi ve sonunda telefonu ona sıcak bir şekilde gülümseyerek en iyi Ted taklidini yapan Edward'a geri verdi.

"İçeri girebilirsiniz. Müfettiş Sheridan sizinle ön kapıda buluşacak." Bizim için kapıyı açtı ve hepimiz, altımız birden içeri girdik.

39

MÜFETTİŞ RACHEL SHERIDAN uzun boylu, ince yapılıydı ve neredeyse siyah olan saçları parlak bir düzlükte omuzlarına dökülüyordu. Saç uçlarını saç maşasıyla ya da belki maşayla kıvırmıştı. Saçlarım o kadar
Benim de pek kullanmadığım kıvırcık saçları vardı ama her ne yaptıysa güzel görünüyordu. Hem soluk hem de koyu tenli olmayı başarıyordu, yeterince güneş görse bronzlaşacak biri gibiydi. Beyaz
düğmeli gömlek yüzünün daha koyu görünmesine yardımcı olmuş olabilir. Siyah
Pantolon takımı üzerine tam oturmuyordu, sanki son zamanlarda kilo vermiş gibiydi. Yüzü yumuşak bir üçgendi ve yüzündeki kemikler ve hatta *elleri* bile narindi; akla gelen kelime *elfti*, her ne kadar
Benden beş santim daha uzun olmalıydı, belki de daha fazla. Ama boyuna rağmen narin görünümlü ve çok güzeldi. Eğer öyle olsaydı
Sadece biraz daha kıvrımlı olsaydı güzel olduğunu söylerdim ama mı bu kadar zayıftı yoksa açlıktan mı ölüyordu bilmem gerekirdi. Eğer birincisiyse konuşabilirdik; ikincisiyse, gizemli bir mükemmel ölçüyü korumak için marul yaprağı ya da daha azını yiyen kadınlara sabrım yoktu.

Yağmurdan kurtulmak için içeri girmemize izin verdi ama sonra bizi durdurdu çünkü beklediğinden dört kişi daha fazlaydık. "Burada olmanıza sevindim Ted ve Şerif Blake. Bugün sizin uzmanlığınızdan faydalanmaktan mutluluk duyacağım ama bu diğer adamları tanımıyorum."

Hızlıca tanıştık. bile, çünkü zaten takmış olduğu lastik eldivenleri giyiyordu.
olay yerinden geçerken giyiyordu. Ayrıca ayakkabılarının üzerine küçük patiklerden giymişti. Edward'a işten daha güzel bir gülümseme takındı, ama ben diğerlerini tanıştırırken biraz daha fazla gülümsedi.

Nicky ve Dev'in suç mahallinde tipik bir tip. Sanırım herkesin bir tipi var ve görünüşe göre Sheridan'ın mavi gözlü sarışın erkeklere karşı bir ilgisi vardı. Profesyonelce davranmıyordu ama onları gördüğüne Jake ve Kaazim'den biraz daha fazla sevindiği belliydi. Bunu bir kenara yazdım. Daha sonra da kapılan erkeklerle flört ederek fazla zaman kaybetmediğinden emin olmak için. St. Petersburg'da bir kadın dedektifle ters düşmüştüm.
"mış gibi" yaptığım için hala kin tutan Louis
Nathaniel benim erkek arkadaşım değildi, bu yüzden aptal durumuna düştüğünü düşündü.
kendini onun yerine koyuyor. Kadınlar beni şaşırtıyor. Sheridan hepimize eldiven kutusunu işaret etti. "Hepiniz evin yürüyemeseniz bile, hiçbirinizin parmak izini soruşturmadan eleyerek zamanımızı boşa harcamak istemiyorum."

Hiçbirimiz tartışmadık; sadece küçük plastik botları ayakkabılarımızın üzerine geçirdik ve sonra eldivenlerimizi giydik. Artık suç mahallinde yürüyen her kimse yanlışlıkla kanıtlara basmayacak ya da evdeki kanıtlara basmayacaktı ve biz de
Adli tıbbı aileye uymayan bir parmak izi için heyecanlandırmak.

Dev'den daha uzun boylu bir adam odaya girdi. Adam
Neredeyse tamamen keldi ve sadece kısa kesilmiş koyu renk saçları vardı. Ceketi hafif gri ekose, pantolonu düz ; herkese dağıtılmış gibi görünen beyaz düğmeli bir gömlek giymişti.
Amerika'daki dedektifler, ve burada, neredeyse ceketle eşleşen bir kravatla ikiye bölünmüş. Bir zamanlar uyduğunu düşünürdüm ama Jean-Claude ve Nathaniel ile çok uzun zamandır çıkıyordum ve bu beni daha seçici yapmıştı.

"Forrester, iyi ki buradasın ve sen de Mareşal Blake."
Eldiven giyiyordu, bu yüzden bu adamla tokalaşma olmadı.
Müfettiş Pearson olarak tanıtılan müfettiş de. Etrafımızdaki adamlara bir göz attı. "Peki bu beyler kim?"

Pearson'ın bilmek istediği isimler değildi. Suç mahallinde ne işe yarayacaklarını bilmek istiyordu. Soruşturmaya nasıl yardımcı olabilirlerdi? Dördü de sessiz kaldı ve Edward'la benim konuşmamıza izin verdi. Muhtemelen ne olduğunu bilmiyorlardı.
İkisini de söylemek için.

Edward, "Burada ne tür bir sahnemiz olduğuna bağlı.
Herkesin kendi uzmanlık alanı vardır."

Pearson sanki mantıklı bir şeymiş gibi başını salladı. "Şu anda vampirleri evden çıkarmanın güvenli olup olmadığına karar çalışıyoruz. Sen
Siz soruşturmaya gelmeden önce bizi yakan vampiri hatırlıyor musunuz?"

Edward bana döndü. "Bilinci yerinde olmayan bir kurban için sağlık görevlileri çağrıldı, ama onu evden dışarı çıkarmaya çalıştıklarında sedye güneş doğmuştu."

Gözlerimi kocaman açtım. "Alevler içinde mi patladı?"

Edward ve her iki müfettiş de başlarını salladılar.

"Vay canına, bu sağlık görevlileri için büyük bir sürpriz olmuş olmalı."

"Görgü tanıklarına göre vampir yanarak ölürken uyandı ve çığlık atmaya başladı. Sağlık görevlileri hazırlıklı değildi ve kurbana ... vampire yardım etmek için ne yapacaklarını bilmiyorlardı."

"Güneş ışığından alev aldıktan sonra yangını söndürmenin her zaman bir yolu yoktur," dedim.

"Araya girebilir miyim?" Jake sordu.

Pearson, "Eğer ekleyeceğiniz faydalı bir şey varsa," dedi.

"Bir vampir doğrudan güneş ışığından uzaklaştığında, alevleri herhangi birine yaptığınız gibi basitçe söndürürsünüz, ancak bazı vampir türlerinin diğerlerinden daha şiddetli yandığını kabul etmek gerekir."

Pearson, "Mareşal Forrester vampir türlerinin çeşitliliği konusunda bizi aydınlatmaya çalışıyordu," dedi.

Sheridan, "Sağlık görevlileri vampiri ambulansa koymuş olsalardı, yangını söndürebilirler miydi, yoksa tüm ambulans alevler içinde mi kalırdı?" diye sordu.

"Ben olsam onu aceleyle eve geri götürürdüm-daha fazla çalışma alanı ve tüm evi yakma ihtimaliniz daha az. Yanan bir vampiri ambulansın arkasına almak isteyeceğimden emin değilim. Bunun çığlık attığını ve çırpındığını söylediniz.
etrafta?"

Pearson, "Görgü tanıkları öyle olduğunu söylüyor," dedi.

"Vampir o anda panikliyordu ve sağlık görevlilerine uzanmış olabilirdi. Eğer vampir onları yakalamış olsaydı

Panik onları da yakabilirdi ve ambulansın içi onlarla birlikte havaya uçabilirdi."

Pearson, "Alevleri söndürmeye çalıştılar ama onu güneş ışığından kurtarmayı düşünmediler," dedi.

"Onlara güneş ışığını kullandığım tek şeyin vampirleri yakmak olduğunu söyledim. Hiç birini kurtarmayı denemedim, bu yüzden bunun mümkün olup olmadığını bilmiyordum," dedi Edward.

"Hiç birini güneş ışığından kurtarmaya çalışmadım, zaten bir kez bile alev almamışlardı" dedim.

Jake, "Konuşmaya bir şeyler ekleyebildiğim için memnunum," dedi.

Pearson ona dikkatle bakıyordu. "Vampirleri tıbbi olarak nasıl tedavi edecekleri konusunda daha fazla bilgi isteyen bir ev dolusu sağlık görevlisi var."

"Sahip olduğum bilgiyi ödünç vermekten mutluluk duyarım."

"Bu yüzden mi ön tarafta bu kadar çok ambulans var, çünkü hem vampirleri hem de kurbanları tedavi ediyorsunuz?" diye sordum.

"Evdeki dişleri olmayan herkesi olay yerinde tepkisiz bulunan kurbanlar olarak naklettik" dedi.

"Onlara dişlerin vampirle kurbanı ayırt edebilmelerinin bir yolu olduğunu söyledim," dedi Edward.

"Nefes almamak da bir ipucu," dedim.

"Ama bazı koma hastalarının solunumu o kadar azdır ki zar zor fark edilebilir, Mareşal Blake. Daha iyi ekipmanlara sahip bir doktorun bu kararı vermesi gerekir."

"Bu adil. Peki kaç tane azı dişli kurbanımız kaldı ve üç ambulansın beklediği onlar mı?"

Pearson, "Bölgede üç olası vampirimiz var," dedi. "Kaç tane

vampir olmayan taşıdınız?" Ben sordum.

"Dört."

"Onlarla ne yapıyorsun?" Ben sordum.

Sheridan şöyle cevap verdi: "Hastane şu anda bir şey yapıp

yapamayacaklarını anlamaya çalışıyor.

ve onları geri getirmek için yapabilecekleri bir şey var mı?"

"Vampirlerin beyin aktiviteleri üzerine yeni bir çalışma okudum. Gerçek ölülerin aksine, vampir olarak dirilecek bedenlerin

Tamamen beyin ölümü gerçekleşmesin," dedim.

"Bu vampirlerin yürüyen ölüler olmadığı anlamına mı geliyor?" Dev sordu. "Yani, beyin ölümü yaşam destek ünitesinin fişini çekip çekmemeye karar vermelerinin yollarından biri, yani bu vampirlerin gerçekten ölmediği anlamına mı geliyor?"

Nicky, "Derin olmaya çalıştığında çok tatlı oluyorsun," dedi.

"Aslında bu iyi bir nokta ama şu an için hastane kurbanlarda beyin aktivitesi arar ve bulamazsa muhtemelen ölmüşlerdir" dedim.

Dev*,* Nicky*'ye "Gördün* mü*, haklıymışım*" der gibi bir bakış attı*.* Nicky de ona kaşlarını çatarak karşılık verdi. Sheridan'ın Pearson'dan daha çok bu değiş tokuşu izlediğini fark ettim.

"Bu yeni çalışmayı nerede okudun?" Kaazim sordu.

"Vampirler, zombiler, wereanimals ve genel olarak doğaüstü araştırmalarla ilgili bilim ve tıp makaleleri için bir listedeyim. Eski moda bir kupür servisi gibi ama bilgisayarda geliyor ve ben bir şey yazdırmadığım sürece ağaçları öldürmüyor."

"İşte benim ortağım, her zaman kendini geliştirmeye çalışır," dedi Edward, o kadar kuru bir sesle ki, bunu kastettiğini mi yoksa Ted'in olabileceğinden çok daha alaycı mı olmak istediğini anlayamadım.

"Bu evin sahibi olan çiftle bizzat konuştum, Marshals.
İki haftadan daha kısa bir süre önce
kayıp kızlarını bulmak için daha çok çalışmamızı istedi." Pearson'ın hoş ama okunamayan polis suratının kenarları parçalandı ve kahverengi gözlerinden bunun ona ne kadar acı anladım. Sadece bir anlıktı ama sempati duymam için yeterliydi.

"Aileleri hastanede mi, burada mı?" diye sordum.

"Bay Brady, anne ve babasıyla birlikte hastanede.
En küçük kızı. Bayan Brady, bulamadığımız kızı ve kızının en yakın arkadaşıyla birlikte burada."

"Onları vampir olmadan önce tanıdığınızda bu her zaman zor olmuştur."

"Öncesinde ve sonrasında tanıdığın insanlar var mı?"

diye sordu. Başımı salladım.

"Tanıdığın birini öldürmek her zaman daha zordur," dedi Edward ve Ted'in mutlu ev çekiciliğinden hiçbir şey yoktu bu sözlerde.

Cümle.

Pearson ona baktı. "Tanıdığın tüm insanları vampir olduklarında öldürdün mü?"

"O sırada beni öldürmeye çalışıyorlardı," dedi Edward.

"İnsanlar ilk vampir olduklarında, kana susamışlık o kadar güçlüdür ki herkese saldırırlar. Sadece yiyecek isterler ve bu da taze kan demektir," dedim.

"Kızı bu yüzden mi ailesiyle birlikte burada bulduk?" Sheridan sordu.

"Hayır," dedi Edward, "onu burada buldun çünkü bazıları
eve dönmek için insanlıklarını yeterince hatırlıyorlar. Hayattayken iyi bildikleri yerlere çekilebilirler ve beslenebilmeleri için ailelerini yakınlaşmaya ikna etmek daha kolaydır."

"Ayrıca kendi evlerine de davet edilmeden girebiliyorlar," dedim.

Edward başını salladı. "Onlara vampirlerin davet edilmedikleri sürece özel bir eve giremeyeceklerini söyledim."

"Yani hayattayken davet edildikleri herhangi bir özel eve ya da binaya vampir olarak girebilirler.
binanın sahibi daveti iptal eder."

"Bir daveti nasıl geri çevirirsiniz?" Sheridan sordu.

"'Davetimi geri alıyorum' dersiniz."

"Gerçekten mi, bu kadar resmi mi?"

"Bilmiyorum. Kelimenin tam anlamıyla sadece bu kelimeleri söyleyerek yaptım." Jake ve Kaazim'e baktım. "Beyler, bu şey olmadan da çalışıyor mu?
ifade?"

Jake, "Onlara dışarı çıkmalarını ve artık evinizde istenmediklerini söylemek işe yarayacaktır," dedi.

Kaazim, "Onlara basitçe 'Artık hoş karşılanmıyorsunuz' ya da 'Artık benim misafirim değilsiniz' demek de işe yarıyor" dedi.

Jake, "Tabii hayattayken o evde yaşamamışlarsa," diye ekledi.

Kaazim de aynı fikirdeydi. "Bu işi daha da karmaşık hale getiriyor."

Sheridan, "Görünüşe göre vampirler için bildiğimizden çok daha fazla kural var," dedi.

"Evet, kurallar var," dedim.

"Tüm kuralları bilmemiz gerekiyor," dedi Pearson, "ama şu anda kurbanlara bakmak için Şeriflerin bize eşlik etmesini istiyorum."

"Eğer dişleri varsa, Başkomiser, onlar kurban değil. Onlar vampir," dedim.

"Helena Brady ile ilk kez bir ay önce, sonra da iki hafta önce konuştum. Haftalardır kızı Katie'nin resmine bakıp onu canlı bulmayı umuyordum. En iyi arkadaşı Sinead Royce. Katie'den hemen sonra kaybolduğunda vampirler olduğunu düşünmedik; kızları tanıyan bir çocuk kaçıran olduğunu düşündük. Bir çocuk tacizcisi, sapık ya da vampirler dışında herhangi bir şey olduğunu düşündük ve şimdi hepsi orada ölü ya da ölmemiş olarak yatıyor.

Her ne iseler, bunu onlara bir şey yaptı. Bir şey Katie Brady'nin kanını içip onu bu hale getirdi ve bu da onu bir kurban yapıyor, Şerif Blake."

"Evet, tabii ki öyle, ama ..." Edward kolumu tuttu ve beni durdurdu. Gezegende beni tutup durmamı söyleyebilecek bir avuç insandan biriydi ve ben de dururdum. Ona baktım, bir açıklama bekliyordum.

"Her seferinde bir adım; önce görülecek ne varmış bir bakalım."

"Elbette Ted, sen nasıl istersen."

Kaazim ve Jake o kadar yardımcı oldular ki Pearson dördünün de Hiçbir şeye dokunmadıklarından emin olmak için sadece bir üniformalı memur kapıda bekliyordu. suç mahallinin içindeydik, ki bu düşündüğümden daha fazlaydı ve eğer yan odadaki vampirler erken kalkarsa, içeride en az dört kişi vardı.

insani yardımdan daha fazlasını yapabilecek biri. Eğer Pearson'ı tamamen kızdırmadıysam, sonunda soruşturmanın bir parçası olmuştuk. İrlandalı dedektifleri eve dönmek üzere uçağa bindirilecek kadar kızdırmak istemiyordum ama içimde kötü bir his vardı.

vampirlere dişleri olan insanlar gibi davranmaya çalışacaktı. Bu bir hata olur; eninde sonunda birileri için ölümcül bir hata olur.

40

ODA parlak renklerle döşenmişti. Odanın bir yarısı sirk temalıydı, duvarda karikatürize bir sirk geçidi resmi ve ikiz yatağın yanında bir palyaço lambası vardı. Odanın diğer yarısı ise tanımadığım müzik gruplarının, tanıdığım bazı oyuncuların ve bir rugby posterinin posterleriyle kaplıydı.
çamurda savaşan küçük şortlu adamlar. Gerçekten hiç düşünmemiştim Rugby'yi yağlı güreş yapan kadınların erkek eşdeğeri olarak görüyordum, ama birden benzetmeyi görebildim, çünkü her şeyi görmeye çalışıyordum ama
odadaki cesetler.

Helena Brady, rugby posterinin altındaki ikiz yatakta, yanında kıvrılmış kızıyla birlikte yatıyordu. Koruyucu bir kolu vardı
Eğer nefes alıyor olsalardı, bu anne-kız sevgisinin büyüleyici bir örneği olurdu. Olumlu olan tek şey Katie Brady'nin on beş ya da on altı yaşlarında görünmesiydi. Katie'nin başka birini öldürmesini engelleyebilirsek ve İrlanda hukuk sistemi onu daha önce yaptığı herhangi bir şey için idam etmek istemezse, o zaman yıllar geçtikçe ve zihninde büyüdükçe ve
duygulara sahip olsaydı, yetişkin hayatı yaşayabilecek kadar yetişkin bir vücuda sahip olacaktı.

Sinead Royce sirk geçit töreninin altındaki diğer yatakta yatıyordu. Katie'den daha yaşlı görünüyordu ve rahatlıkla on sekiz yaşında olabilirdi.
"Bu kaç yaşında?" diye sordum.

"On altı. İkisi de on altı yaşında," dedi Pearson.

"Hastanedeki küçük kız kardeş kaç yaşında?" "Sekiz."

"Aynı odayı paylaşmak için çok büyük bir yaş farkı var," dedim.

"Büyükbabası öldükten sonra Michael Brady'nin annesini yanlarına aldılar ve daha sonra kötü bir düşüş geçirdiğinde annesini de yanlarına aldılar, böylece kızlar bir odayı paylaşmak zorunda kaldılar."

"İtaatkâr oğul ve kız," dedi Edward.

Pearson, "Onlar iyi insanlardı ya da ," dedi.

Yatağın üzerindeki cesetlere baktım ve öfkelendim. "Bu doğru değil."

"Hayır," dedi Edward, "değil."

Başımı salladım. "Tüm vampirlerin sahip olduğu birkaç tabudan biri de çocuk getirmemenizdir. İki genç için bir dava açabilirsiniz, çünkü vampir yeterince yaşlıysa

On altı yaşında bir yetişkin olarak, çünkü yüzyıllar boyunca öyleydi, ama Katie Brady'yi bir vampir yapan her kimse, onu ailesinin üzerine saldı. Onu her kim yarattıysa, kendi başına düşünebilecek hale gelene kadar onu takip etmekle yükümlüydü, çünkü Ted'in dediği gibi, vampirlerin yaptığı ilk şeylerden biri eve gitmektir. Vampir yaratıcısının bunu vampirlerden uzak tutması gerekiyordu.

oluyor."

"Neden?" Pearson sordu.

"Bir, ahlaki açıdan sorgulanabilir, ama iki, iş için kötü. Eskiden vampirlerin keşfedilme yollarından biri de

Bir kişi bilinmeyen bir hastalıktan ölürdü, buna israf hastalığı derlerdi ve sonra geri kalanlar teker teker

aile ölürdü, böylece birinin aklına ölen ilk aile üyesini mezardan çıkarmak gibi parlak bir fikir gelirdi ve işte vampir ortaya çıkardı. Eski vampirlerin çoğu gündüzleri tabutlarında kalmayı severdi, çünkü bildikleri en güneş ışığı geçirmez yer orasıydı ve bazıları geceleri orijinal tabutlarında uyumaları gerektiğine, aksi takdirde şafakta öleceklerine ve bir daha dirilmeyeceklerine inanırlardı."

"Vampirlerin batıl inançları olduğunu mu söylüyorsun?" Sheridan sordu. "İnsanların batıl inançları vardır. Neden vampirler değil?"

"Katie'nin cenazesi yoktu. O kayboldu," dedi Pearson.

"Mumyalama ya da organ bağışı gibi modern gömme teknikleri bir vampiri ilk kez dirilemeden öldürecektir. Eğer yaratıcı vampirler çocuklarının ölümden dirilmesini istiyorlarsa, cesedi yanlarında götürüp saklayacaklardır."

"*Eğer* dedin. Bazı vampirler -ne ona- yavrularının yükselmesini umursamıyor mu?" Sheridan sordu.

"Bazı insanların nasıl deli, kötü ya da dikkatsiz olduğunu bilirsiniz."

"Evet."

"Vampirler de bunların hepsi olabilir."

"Onlar için ne yapabiliriz?" Pearson sordu.

"Hepsi karanlık çöktüğünde beslenmek zorunda kalacak kadar yeniler. Eğer bu Bayan Brady'nin bir vampir olarak ilk gecesiyse, kontrol edilemez olacaktır ya da en azından bir bebek vampir tarafından kontrol edilemez olacaktır.
Katie ya da Sinead. Bebek vampirleri kastetmiyorum çünkü onlar Gençler. Yani öleli daha bir ay bile olmadı. Katie'yi her kim yaptıysa geceleri hâlâ yanında olmalı ve nasıl beslendiğini kontrol etmeli. Vampirler yasal olmadan önce de böyle şeylere karşı kurallar vardı."

"Amerika'da Katie'yi idam eder miydiniz?" Pearson sordu.

"Bu, kanıtlayabileceğimiz birini öldürüp öldürmediğine bağlı; tek bildiğimiz, boğazları kesilmiş bazı cesetlerin ona ait olduğu."

"Umarım öyle değildir," dedi.

"Ben de öyle, ama kanını ailesinden başka bir yerden alıyor olmalı."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü her gece beslenmesi gerekiyor ve tek besin kaynağı olacak kadar uzun süredir ailesinden beslenmiyor."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Aileler iki hafta önce size gelmezdi.
Onlardan beslenmeye başladıysa, ortadan kaybolmasıyla ilgili daha fazla eylem talep etmek."

"Sinead'dan beslendi."

"Ailesi hâlâ hayatta ve iyi durumda
mı?" "Bildiğimiz kadarıyla."

"Buraya yakın mı oturuyorlar?" Ben sordum.

"Evet."

"O zaman Sinead'ın ailesini kontrol etmek isteyebilirsin."

Pearson odadan çıkarken küfretti, çoktan telefonuna sarılmıştı. Diğer eve memur gönderiyordu. Umarım
diğer aile iyiydi. Bu tür bir ahlaki ikilemi bir günde iki kez yaşamak istemiyordum.

"Gece uyandıklarında onlar için ne yapabiliriz?" Sheridan sordu.

"Sadece üç seçenek var," dedim. "Öldür
onları," dedi Edward.

"Evet, bu birinci seçenek."

"İkinci seçenek nedir?" Sheridan sordu.

"Onları her tarafı kutsal eşyalarla dolu bir tabuta ya da hücreye kilitleyin ve
onları kontrol altında tutabilir. Yine de onları koruyan kişinin dindar olduğundan ve seçtiği kutsal eşyayı giydiğinden emin olmanız gerekir, çünkü
Bebek vampirler bile bakışlarıyla yakalayabilir ve kendi sürtükleri haline getirebilir."

"Peki ya üçüncü seçenek?" diye sordu.

"Hiçbir şey yapma ve insanlara saldırmaya devam etmelerine izin ver," dedi Edward. "Tamam, o zaman dört seçenek var," dedim.

Bana baktı. "Dördüncü seçenek ne?"

"Onları kontrol edebilecek kadar güçlü bir vampir bulursunuz."

Edward, "Brady ailesini Damian'ın yaratıcısına teslim etmek istediğimizi sanmıyorum," dedi.

"Hayır," dedim.

"İrlanda'daki tek usta vampir o." "Artık ,"
dedim.

baktık. "Bebek bakıcılığı görevi için gönüllü olmadan önce vampirlerinizle konuşmanız gerekmez mi?"

"Evet, ama kararana kadar onlarla konuşamam ve o zamana kadar bu odadaki vampirler de ayağa kalkar ve sormak için çok geç olur."

"Catch-22," dedi. "Evet,"
dedim.

"Anlamıyorum," dedi Sheridan.

"Anita yanında birden fazla vampir getirdi."

"Vampirlerinizin yenilerini kontrol edebileceğini mi söylüyorsunuz?"

"Bu odadaki üç kişi belki, ama onları yapmadıkları ve onları yapan vampirle de akraba olmadıkları için, onlar üzerinde ne kadar kontrol sahibi olacaklarından emin değilim."

"O zaman üç seçeneğe geri dönüyoruz," dedi.

Sheridan, "Onları infaz etmenize izin vermeyeceğiz,"

dedi. "İki seçenek var," dedi.

"İstedikleri kişiyle beslenmelerine izin veremeyiz," dedi. "İki numaralı seçenek bu."

"Nezarethaneleriniz ne kadar sağlam ve hepsinin penceresi var mı?" Ben sordum.

41

Hükümette Nolan'ın arkasında kim vardı bilmiyorum ama
Her kimse nüfuzluydu, çünkü polis uyuyan üç vampiri ona teslim etti.
Pearson ve Sheridan bundan hoşlanmadı. Aslında, Pearson'ın telefonda bunun doğru olmadığını, Helena, Katie Brady ve Sinead Royce'un hala İrlanda vatandaşı olduklarını ve bundan daha iyisini hak ettiklerini bağırdığını duyduk. Başka şeyler de söyledi ama farklı şekillerde tekrarlayıp durduğu büyük kısım buydu. Bunların hiçbiri
fark var. Nolan, Brennan, ve Donahue-Donnie-üçünü de
Kadınları neredeyse birer cesetmiş gibi ceset torbalarına koydular ve her araca bir vampir yüklediler, bu da her araçta iki vampir olduğu anlamına geliyordu, çünkü biz kendi vampirlerimizi getirmiştik. Edward, Nolan'a pahalı oyuncaklarına değer veriyorsa bizi arkaya kilitlememesi gerektiğini söyledi.
. Bunu söylediğine sevinmiştim çünkü beni eski dostunu tehdit etmekten kurtarmıştı. Kuşkusuz, kapıyı gerçekten parçalayan Nicky ya da diğer hayvanlardan biri olacaktı, ama emri ben verecektim.

Kamyonlara geri döndüğümüzde Dev sırılsıklam olmuştu, öyle ki içeri girdiğinde saçlarından yağmur ceketinin içine kadar su akıyordu. O kadar ıslaktı ki Nathaniel onu öptü ama Kaazim ve Jake ile diğer tarafa oturmasını istedi. Bu aynı zamanda bize
sıkışık olmamak için yanımızda yeterince yer vardı. Hala
Damian spor çantasıyla ayaklarımızın dibindeydi ama şimdi Nolan ve Edward'ın da ayaklarının dibinde vampir dolu bir ceset torbası vardı. Vampirleri çantaların dışına etiketlemişlerdi, bu yüzden Helena Brady'nin bizimle olduğunu biliyorduk.

Nolan'ın telefonunun sesi duyuldu ve ekrana baktı. Yüzündeki çizgiler sanki fazladan bir yük eklenmiş gibi derinleşmiş gibiydi. "Sorun ne?" diye sordum. diye sordum.

"Pearson bana bebek resimleri gönderdi."

"Çocuklarından mı?" Dev bunu bir soru

haline getirdi. "Hayır, vampirlerden."

"Sana Katie ve Sinead'ın bebeklik fotoğraflarını mı gönderdi?"

diye sordum. Nolan başıyla onayladı. "Görmek ister misin?"

"Hayır," dedim.

Edward sadece başını salladı.

"Neden sana onların bebeklik fotoğraflarını göndersin ki?" Dev

sordu. "Resimlerin olduğu metinde 'Onlara ne yaparsan yap, onların birilerinin bebekleri olduğunu unutmayın.'"

"Pearson bunun onları öldürmemizi zorlaştıracağını düşünüyor,"

dedim. "Benim için daha zor," dedi Nolan. "Fotoğrafları sana o

göndermedi." "Telefon numaram onda yok," dedim.

Edward'ın telefonu çaldı. Başını salladı ama telefonu çıkarıp kontrol etti. "Pearson," dedi ama telefonunu açmadan kaldırdı. kaydırarak açıyorum.

"Ona bakmayacak mısın bile?" Dev sordu. "Hayır."

"Uyandıklarında insanların yüzlerini parçalamaya çalışıyorlarsa, sevimli bebekler olmalarının bir önemi yok," dedim.

"Belki de öyledir," dedi.

"Biri bebek kadar sevimliyse onu öldürmememiz gerektiğini mi söylüyorsunuz?" Nicky sordu.

"Kimseyi öldürmemeyi tercih ederim," dedi Dev.

Hepimiz ona baktık, Nathaniel bile. Edward, "Neden burada olduğumuzu biliyorsun, değil mi?" dedi.

"Vampirlerin neden birdenbire İrlanda'da dünyanın herhangi bir yerinde olduğu kadar hızlı yayılabildiğini anlamak ve eğer yapabilirsek bunu durdurmak."

"Bunu nasıl durduracağımızı düşünüyorsun, Dev?" Ben sordum.

"Gizemi çözüp neyin yanlış gittiğini düzelteceğiz."

Edward'la bakıştık, o da tek kelime etmeden Dev'in bu yüzden listesinde olmadığını söyledi.

İrlanda'ya getirmek.

Nathaniel, "Dev, tatlım, şike yapmanın Anita ve ... için ne anlama geldiğini anlıyor musun? Ted için ne anlama geldiğini anlıyor musun?"

"Ben aptal değilim, Nathaniel. Biliyorum. Yapmayacağımı söylemedim. Ne gerekiyorsa. Ben sadece insanları öldürmemeyi tercih ettiğimi söyledim. Bu neden kötü bir şey olsun ki?"

"Çünkü hepimiz senin bir atıcı olup olmadığını merak ediyoruz," dedi Edward. "Poligonda iyi puanlar alıyorum."

Edward bana *baktı*, sanki *ona açıkla* der gibiydi.

"Birine tetikçi dediğimizde bunu kastetmediğimizi biliyorsun, Dev."

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorum, Anita. Öldürme sayınızın ABD'deki diğer vampir avcılarından daha fazla olmasıyla gurur duyduğunuzu biliyorum."

"Sadece Amerika'da değil, dünya çapında en yüksek yasal sayıya sahip olabilirim."

Bana kaşlarını çattı. "Ve bu harika, ama sen bile olmadığında öldürmemeyi tercih ediyorsun, yoksa bir şey mi kaçırdım?"

"İrlanda'dayken insanları öldürmek zorunda kalmamayı mı tercih ederdim?

Evet, ama yine de yapacağım."

"Tetiği çekmemi isterseniz çekerim ama tercih ettiğimi söylediğim için neden bu kamyondaki herkesten adam puanı kaybettim?"

"Zamanı geldiğinde tereddüt edip etmeyeceğinizi merak ediyoruz," dedim.

"Colorado'da hiç tereddüt etmedim," dedi.

"Hayır, yapmadın." İçimden, *sorun bu değildi,* diye ekledim. "Onlar zombiydi," dedi Edward. "Onları öldürmek daha kolay, çünkü ceset gibi görünüyorlar."

"Vampirler insana benzediği için tereddüt edeceğimi söylüyorsunuz."

"Hayır, sana ihtiyacım olduğunda, Anita'nın sana ihtiyacı olduğunda ya da Nolan'ın sana ihtiyacı olduğunda tereddüt edebileceğinden endişe ettiğimi söylüyorum."

"Mecbur kalmadığım sürece insanları öldürmek istemediğimi söylediğim için mi daha çok endişeleniyorsun?"

"Evet."

"Çoğu insan diğer insanları öldürmemeyi tercih etmez mi?"

"Evet," dedi Edward.

"Peki neyi yanlış söyledim?"

Hepimiz birbirimize baktık, yani hepimiz. Nathaniel
Dev'in hâlâ anlamadığı bir şeyi anlıyordu ama Nathaniel daha önce de hayatımızı kurtarmak için eline silah alıp adam öldürmüştü.
Silahı düşüren gardiyan ayaklarımızın dibinde vurularak öldürülmüştü ama Nathaniel donup kalmamış, silahı alıp kullanmıştı. Hiçbir zaman silahlı muhafızlardan biri olmamıştı ama
O gün bana kanıtlaması gereken her şeyi kanıtlamıştı. Dev hala kanıtlayamadı.
Gerçi düşününce, Nathaniel'in hastanedeki zombilere karşı bu kadar soğukkanlı olabileceğinden emin değildim. Yapmak zorunda kaldığım en kötü şeylerden biriydi.
Bir şey. Belki de altın kaplanıma adil davranmıyordum?

Dev sanki yardım istiyormuş gibi yanında oturan Jakee baktı. "Benden yardım istemeyi bırakmalısın, Mephistopheles," dedi.

"Neden sana baksın ki?" Nolan sordu.

"Ben daha yaşlı ve deneyimliyim," dedi Jake, yüzü ve sesi son derece mülayimdi. Hafifçe gülümsüyordu ve boş polis suratının versiyonlarından biri olan hoş yüzünün çok
Dev'inkine benziyordu; altın kaplanım bunu oradan mı öğrenmişti? Jake'in, Dev'in neslinin yetişmesine ve güvende kalmasına yardım ettiğini biliyordum.
Altın kaplanlar. Yok edilmesi gerektiğini ilan ettiğinde Tüm Karanlığın Annesi'nden tüm klan soyunu saklayan Harlequin'lerden biriydi. Binlerce yıldır aktarılan efsaneye göre klan kaplanları
Onu yenmek, ama özellikle de altın kaplanları, çünkü onların diğerlerine hükmetmesi gerekiyordu. Jake ve diğerleri birkaç altın kaplanı kurtarmıştı ve bu Dev'in soyundan geliyordu.

Nolan, "Devereux'nün atletik, güzel bir çocuk olduğunu ve kimseye böyle bakmayacağını düşünmüştüm," dedi.

"Atletik ve güzel olmak neden kötü olsun ki?" Dev söyledi.

Nolan, "Eğer kas ve görünüşten daha fazlasına sahipseniz, öyle değil," dedi.

"Benim için bundan daha fazlası var mı bilmiyorum." Bu, kendini küçümseyen bir yorumdu.

Bildiğim kadarıyla hayatı boyunca yakışıklı, atletik ve çekici olmuştu. Böyle insanlar kendilerini küçümsemeyi beceremezler.

Nolan, "Alçakgönüllü davranmak için artık çok geç, Devereux," dedi.

"Oynuyor muyum?" Dev ona baktı ve birdenbire
Yüzünde kafa karışıklığı vardı ve daha genç görünüyordu, ne kadar gençse o kadar gençti sanırım, çünkü hâlâ yirmi beşinin birkaç yaş altındaydı. Nathaniel sadece biraz daha yaşlıydı ama hiçbir zaman Dev'in zaman zaman yaptığı kadar genç görünmüyordu.

"Senin kadar büyük ve yakışıklı olan tanıdığım her erkek alçakgönüllü olmaktan başka bir şey değildi."

Dev ona bir gülümseme gönderdi. "Güzel olduğum için benden nefret etme." "Bu reklamı bilmek için çok gençsin," dedi Nolan.

"Eski reklamlara adanmış koca koca web siteleri var," diyor Dev dedi. "İlk ciddi kız arkadaşım bunu bana gösterdi, çünkü seninle aynı fikirdeydi. Ayrıca kulüplere gittiğimizde benim ondan fazla ilgi görmemden de hoşlanmıyordu."

Kaazim, "Güzel kadınlar ilgi odağı olmaya alışkındır," dedi.

Nolan, "Bir kadın kendisinden daha güzel olduğunu düşündüğü biriyle çıkmaz," dedi.

"Benden daha güzel bir sürü erkekle çıkıyorum," dedim.

Nolan bana kaşlarını çattı ve yüzündeki çizgiler doğal bir görünümmüş gibi kaşlarını çattı. Yakında gülümsemek için gerçekten daha fazla nedene ihtiyacı vardı. "Kim?" diye sordu.

Nathaniel'in elini kendi elime aldım ve minibüsün karşısındaki Dev'e başımla selam verdim. Başımı Nicky'nin omzuna yasladım. Dedi ki, "Beni güzeller kulübüne dahil etme, Anita. Çekici olduğumu biliyorum ama Dev'in olduğu gibi, ben de asla Nathaniel kadar güzel olamayacağım ama sorun değil. Bu konuda benim egomu korumak zorunda değilsin."

Buna ne diyeceğimi bilemedim ve şöyle dedim: "Onların güzel olduğunu söyleyip seni dahil etmemek çok kaba geliyor, çünkü sen de seksisin."

"Seksi olmadığımı söylemedim. kadar güzel olmadığımı söyledim ve ben de senin kadar güzel bir kadın olmadığıma eminim. Kendi ligimin dışında biriyle çıkıyorum ve bunu biliyorum."

"Bence benim ligimi gayet iyi tahmin ediyorsun." Ona gülümsedim ve bir öpücük uzattım, o da bunu kendi gülümsemesiyle karşıladı.

"Sanki burada değilmişiz gibi," dedi Nolan.

"Henüz hiçbir şey görmedin," dedi Edward.

Kaşlarımı çattım. "Seninle fazla paylaştığımızı mı söylüyorsun?"

"Benimle değil, ama Nolan ben değil ve bu kadar dürüst iletişime alışık değil."

"Bu kadar çok ilişkiye sahip olmanın tek yolu dürüstçe konuşmaktır."

"Ama yabancıların önünde değil," dedi.

"Yani Nolan'la omuz omuza durup vampirleri öldürmekte sorun yok ama duygusal şeylerden bahsetmememiz mi gerekiyor?"

"Evet, ben de bunu söylüyorum."

"Siktir et onu. Nolan doğru olmayan bir açıklama yaparak başlattı ve bunu kanıtlayabilirdim, ben de yaptım."

"Hiçbir şey kanıtlamadın, Blake."

"Dev ve Nathaniel benden daha güzeller ama ben de ilişki yaşıyorum. Bu da kadınların, en azından bu kadının, kendilerinden daha güzel insanlarla çıkacağını kanıtlıyor.
genel bir ifade."

Nolan kaşlarını daha da çattı, öyle ki alnındaki çizgiler kör bir bıçakla etine kazınmış görünüyordu. Neredeyse
Acı veriyordu ve yüzüne dokunup onları düzeltmek istememe neden oluyordu. Bunu yapmazdım, ama o yüzünü bu hale getirdikçe,
daha çok istedim.

Edward'a baktı ve birbirlerine nasıl baksınlar, bunu anladı. "Dürüst davranıyor."

"Dürüst olduğunu sanıyor," dedi Nathaniel.

Yanımda oturan ve hâlâ benimle el ele tutuşan ona baktım. "Bu da ne demek şimdi?"

Nolan, "Ne kadar güzel olduğunu bilmeyen güzel bir kadın hiç tanımadım," dedi.

"Artık biliyorsun," dedi Edward.

Ne dediğini anladığımdan oldukça emindim ama bu beni rahatsız etti, bu yüzden "Merkeziniz ne kadar uzakta?" diye sordum.

"Konuyu mu değiştiriyorsun?" diye sordu Nolan.

"Evet."

Kaşlarını daha da çattı ve çizgiler neredeyse yapay görünüyordu. Genelde böyle şeylerin farkına bile varmazdım ama Nolan'ın yüzü

Uzun yıllar boyunca yüzünde kendine bir yuva kurmuş bir kederle kazınmıştı. Sarılmaya ihtiyacı var gibiydi.

"Dublin'in o kadar da dışında değiliz," dedi.

"Kutsal eşyamı çıkardığımda parlayacağı gerçeği için hiç puan almayacak mıyım?" Dev sordu; görünüşe göre
konuşma.

"Bizim tarafımızda savaşan vampirler olmadığında bu daha yararlı olacak," dedim.

"Haçımı ilk çıkardığımda parlamıyordu," dedi Nolan. "Şimdi
parladığını mı söylüyorsun?" Edward sordu.

Başını salladı. "Diğer tüm kutsal nesnelerin kötülük karşısında parıldamasını izlemenin bir dönüşüm deneyimi olduğunu söyleyebilirsiniz."

"Hıristiyan olarak yetiştirilmediniz mi?" Kaazim sordu.

"Hayır, babam aslında bir ateist. İnanamadığını söyledi.
iyiliksever bir tanrı olması gerekirken, bu kadar acıya neden olan bir şeyde."

"Benzer nedenlerle dindar olmayan bazı yakın arkadaşlarım var.
nedenlerle," dedim. Nathaniel benimle kiliseye gelmişti ama Micah bunu reddetmişti. Sevgi dolu bir Tanrı ile hayatında gördüğü bazı şeyleri bağdaştıramadığını söyledi. Yıllarını
Tanıdığım en sapkın cinsel sadistlerden birinin merhametine kaldığım için onun kafa karışıklığını anlıyordum ama paylaşmıyordum. Bu evlenmeyi planladığım kişi Micah olsaydı
Jean-Claude yerine, Episkopal Kilisesi'nde evlenemezdim. Jean-Claude kiliseye adım atamazdı ama Micah da kiliseye adım atmazdı.

"İnanmamaları seni rahatsız ediyor," dedi Nolan. "Evet,
rahatsız ediyor."

Nicky, "Üzgünüm Anita, ama sosyopatlar Tanrı'yı ve melekleri pek sevmezler," dedi.

"Çoğunuzun inanmamasıyla ilgili tek sorunum, vampir avlıyor olmamız ve kutsal nesnelerin yalnızca inanırsanız işe yaraması, yani evet Dev, inandığın için brownie puanı alıyorsun."

Jake, "Kutsanmış nesneler ne olursa olsun çalışır," dedi.

"Evet, çünkü kutsal inançtan güç alıyorlar.
onları kutsayan kişi, onları kullanan kişinin inancına göre değil

Onları," dedim.

Nicky, "Sanırım daha fazla vampirle yüz yüze görüşmeden önce bunlardan birine ihtiyacım var," dedi.

"Sana bir nesne ödünç verebilirim Murdock - ama bir sosyopat olduğunu itiraf etmen ... bu sana arkamda güvenmememem gerektiği anlamına mı geliyor?" Nolan söyledi.

"Aynı hedeflerle aynı tarafta olduğumuz sürece, altınızı al."

"Peki ya hedeflerimiz aynı değilse?"

Nicky ona baktı ve o mavi göz daha soğuk görünüyordu, tıpkı ani bir donun olduğu ve tüm çiçeklerin öldüğü bahar gökyüzü gibi. "O zaman altılını almayacağım."

"Yani amaçlarımız farklıysa sana güvenmemeli miyim?"

"Benden daha uzun süredir bu işin içindesiniz; birine güvenmek enayiler içindir."

"Anita'ya güveniyorsun."

"Eğer ona güvenemeseydim, ona aşık olacağımı sanmıyorum."

Minibüs yolun bir dönemecinden biraz hızlı döndü ve hepimiz tutunacak bir şeyler aradık. Nathaniel elimi daha sıkı tuttu, ben de Nicky'nin koluna uzandım; sıcak, etle kaplı bir ağaca ya da belki bir kayaya tutunmak gibiydi. Pazuları epik sayılırdı.

"Ne kadar kaldırırsam kaldırayım asla bunun yarısı kadar iyi kollarım olmayacak," dedim.

Dev, "Nicky'ninki kadar büyük kollarla aptal gibi görünürsün," dedi.

Gülümsedim. "Biliyorum ama yine de spor salonunda erkeklerin üstün olması haksızlık."

"Bebek sahibi olabilirsiniz," dedi Nolan.

"Bu hiç de iyi bir değiş tokuş değil," dedim ama başımı Nicky'nin omzuna yaslamama izin verdim, elim hâlâ kolundaydı.

Nathaniel, "Elimden gelse bebeği bizim için doğuracağımı biliyorsun," dedi.

Nicky'ye yaslanarak ayağa kalktım ve bir şey söylememek için mücadele ettim.

Nathaniel'e mutsuz bir yüz ifadesiyle baktı. "Biliyorum ve keşke yapabilsen, çünkü hamile kalmayı hiç istemiyorum."

Jake, Dev'e bakarak, "Yeniden bebeklerin ayaklarının altında olması güzel olabilir," dedi.

"Bana bakmayın. Hâlâ romantizm kısmını çözmeye çalışıyorum. Bence bebekler bunun bir adım ötesinde."

Nolan, "Bir bebeği paylaşmak bir bakıma romantik olabilir," dedi.

Jake, "Bebeklerle ilgili bir iki hikâyem var; hatta bir tanesi bununla ilgili," dedi.

Dev gülümsedi ve onun kolunu okşadı. "Çocuk bezi değiştirmenin romantik bir yanı yok; o hikâyeyi hatırlıyorum."

Jake, Nolan'ın bakışları karşısında, "Ben çok eski bir aile dostuyum, ara sıra bebek bakıcılığı yaparım," dedi.

"Ne hikayesi?" Ben sordum.

Dev başını salladı. "Tepeden tırnağa silahlıyım ve büyük kötü vampirleri avlamanıza yardım etmek üzereyim. Bunu Jake olmadan yapmak isterdim.
beni bebek bezli ya da ilkokuldayken içeren hikayeler anlatmamı istemiyor."

Nathaniel gülümseyerek, "Eminim çok sevimli bir bebektin," dedi.

Dev gülümseyerek karşılık verdi. "Öyleydim ama buradaki en genç kişi olduğumun hatırlatılmasına ihtiyacım yok."

"Normalde bu tür şeylere aldırmazsın," dedim. "Belki de yetişkin olmak istiyorumdur."

Onun yaşında olduğumu ve kanıtlamam gereken şeyler olduğunu hatırladım. "Tamam, sen bir yetişkinsin. Utanç verici hikâyeleri sonraya saklayabiliriz."

Jake, "Sanırım telefonumda onun bebeklik fotoğrafları bile var," dedi.

"Benimle dalga geçiyorsun. Telefonunda benim bebeklik fotoğraflarım yok."

Jake tek kelime etmeden telefonunu çıkardı ve resimleri açtı. Bir tanesine gelene kadar kaydırdı ve yüzünde garip bir ifade olan Dev'e gösterdi. Mutsuz değildi ama
çok şaşırdım.

"Fotoğraflarımızı sakladığını sanmıyordum," dedi Dev telefonu geri verirken.

"Biliyorum," dedi Jake.

Nathaniel, "Bekle, görmek istiyorum," dedi.

Başını sallayan Dev'e baktı. Jake, "Sonra," dedi ve telefonu yerine koydu.

"Eski bir aile dostu, mi?" Nolan söyledi.

Jake ona baktı. "hiç çocuğum olmadı."

Dev kolunu yaşlı adama dolayarak, "Duygusal piç," dedi ve alnından öptü. Jake gülümseyerek onu itti, ona arsız çocuk gibi bir şey dedi ama Dev yine eski haliyle gülümsüyordu. İnsanlar aşkın sürüp sürmeyeceğini sorduklarında her zaman romantik aşkı kastediyor gibi görünürler, ancak aşkın her türü vardır ve
Hepsi uzun süre dayanabilir.

42

KAPALI VANLAR, biz gelmeden birkaç dakika önce içindekiler boşaltılmış görünen bir garajın içinde açıldı. Bizi bekleyen sivil giyimli iki yeni insan vardı; giysiler sokakta normal görünüyor olabilirdi ama neye bakacağınızı bilirseniz tehlikeli oyuncakların nerede saklandığını görebilirdiniz.
Nolan ve diğerleri üstlerini değiştirirken onlar bizimle kaldılar,
Çünkü Nolan'ın kabul etmesi gereken tek şey daha fazla sivil kıyafet ve daha az asker gibi görünmekti. Vampirleri yanımıza almamıza yetecek kadar nüfuzu vardı ama Dublin'de dolaşmasına izin verecek kadar değil. Son aksiyon filmindeki paramiliter kötü adamlara benziyordu. Nolan, Edward'ın da onlarla gelmesini istedi. Bana hemen geleceğini söyledi. Geri döndüm, tamam dedim ve bir adam eksilmiştik, ama onlar iki kişi eksilmişti, yani sanırım hâlâ öndeydik.

Flannery, Nolan, Brennan ve Griffin kadar uzundu, bir spor takımının başlangıcıydılar; Donnie bile neredeyse onlar kadar uzundu.
ve sadece hayatları boyunca yetenekli sporcularda ya da en azından inanılmaz derecede fiziksel olanlarda görülen o kolay fizikselliğe sahipti. Flannery, Brennan gibi esmerdi.
Yakışıklıydı, ama gülümsemesi parlaktı ve siz daha düşünmeden gülümsemenize neden oluyordu. Hoşluk karşılığında biraz daha az çekici olmayı kabul ederdim. Güzel ama huysuz erkeklerden ya da kadınlardan bıkmıştım.
Bu önemli.

Flannery'nin ceketi omuzlarına çok dar geliyordu, bu yüzden omuz kılıfı, silahın oturduğu sol tarafında daha kötü bir şekilde basıldı. Görünüşe göre
Sanki ceketi ödünç almıştı ya da aldığından beri vücut kitlesi artmıştı. Altındaki fazladan mermi şarjörüne bir göz attım.

Sağ kolunu deri bir cebin içinde tutuyordu. Çoğu insan bu koyu renkli deri parçasının ne olduğunu anlayamazdı ama biz çoğu insan değildik.

Mortimer -Mort- beş-altı boyuyla takımın en kısasıydı ama onu ileri iten yayları, enerjisi varmış gibi hareket ediyordu.

Kaslı ve kompakt bir bedenin içinde

Et. Silahları gizleyecek kadar kalın bir ceketin içinde, Micah'nın özensiz kıyafetler içinde olduğu gibi narin görünüyordu, ama fiziksel olarak Göründüğü kadar narin olduğuna inanamayacak kadar iyi bir potansiyele sahipti; bahse girerim birçok iri adam onu küçümsemiş ve bundan pişmanlık duymuştur.

Bunun sadece Nolan'ın ekibi olmadığını biliyordum; Donahue onun Donnie çünkü ekipte ikinci bir Donahue vardı. Flannery bize eşlik edeceklerini açıkladı.

Bu noktadan sonra her yerde. "Her ikinize karşılık birimiz," dedi, hâlâ gülümsüyordu ama kahverengi gözleri de onunla birlikte gülümsüyordu, sanki onlar şehrinde vampir avlarken silahlı yabancılara bakıcılık yapmaktan başka bir şey düşünemiyormuş gibi. Elbette, belki de Nolan elindeki tüm bilgiyi paylaşmamıştı ve daha fazlası da olabilirdi.

bizimle paylaştığından daha fazla. Çalışmış olan askerler

Çok uzun süredir kara operasyonlar sadece sır saklamayı bilmekle kalmıyor, bunu yapmak zorunda olmadıklarında bile yapmaya başlıyorlar ya da belki de Edward'ı böyle etkilemişti. Bu iş kolundaki insanlarla olan deneyimlerim

Aslında düşündüğümde işim oldukça sınırlıydı. Sadece daha fazlasını bildiğimi hissediyordum, çünkü bildiklerimi çok iyi tanıyordum.

Griffin ceset torbalarından birini omzuna atmıştı.

Diğeri Donnie'deydi. Hangi genç vampirin hangisi olduğunu bilmiyordum ama bunun pek de önemi yoktu. İkisi de aynı yere gidiyordu: Nolan'ın yeni grubunun merkezi olduğu anlaşılan "depodaki" bir hücreye. Daha önce hiç görmediğimiz

Buraya gelirken nerede olduğumuzu, buraya nasıl geldiğimizi ya da buradan nasıl ayrılacağımızı bilmiyorduk. Yani, kapılardan birinden çıkacağımızı biliyorduk ama bunun ötesinde hangi yöne gideceğimizi bilmiyorduk.

Dublin, indiğimiz havaalanı ya da herhangi bir yer. Ülkeyi o kadar az görmüştüm ki, dışarıdaki herhangi bir iş gezisi gibiydi.

Kasaba. Daha sonra oteli ekleyin, bir mezarlık ekleyin ve ben vampirleri gerçekten avlayabilecek ve Eski Ev Haftası gibi olacak. Nathaniel hâlâ her şeyin sonunda birkaç gün gerçekten turistçilik oynamayı umuyordu; ben de öyle.

Nolan, Edward'ı gizli sincap konuşmaları için götürdüğünde son ceset torbasını geride bırakmıştı. Ceset torbası, Brennan'la birlikte dışarı çıkardıktan sonra Nolan'ın bıraktığı yerde, beton zeminin üzerinde duruyordu. Onlar
ona ölülere davrandığınız gibi davranmıştı, sanki endişelenecek duyguları ve yaralanacak etleri yokmuş gibi. Akşam olduğunda çantadaki vampir ikisine de sahip olabilirdi. Bu onun ne kadar süredir ve ne kadar kontrol sahibi olduğu. Kızlarını vampir yapan her kimse, emirlerini yerine getirmeleri için hepsini geceye çağırabilmeliydi ama sanki "usta vampir" vampirleri kendi isteğiyle yaratıyor gibiydi. Eğer ortada bir plan varsa, ne polis ne de Nolan ve adamları bunun mantığını çözebilirdi. Belki de ortada bir plan yoktu; belki de sadece bir vampir ne yapmak istiyorsa onu yapıyordu.

Dublin.

Griffin, "Nolan mahkûmların güvenliğini sağlamamızı söyledi," .

Brennan ceset torbasının bir ucundan tuttu. Jake diğer ucundan tuttu ve kaldırmasına yardım etti. "Sana yardım etmeme izin ver."

"Ben taşıyabilirim."

"Bundan hiç şüphem yok ama bu en ağır çanta ve biz de size yardım etmek için buradayız."

"Vampirleri önce test etmeden mi hücrelere koyuyoruz?" Donnie söyledi.

Brennan, "Emirleri uyguluyoruz," dedi.

"Nolan'ın vampirleri tutsak olarak almanız için sizi zorladığını, ancak onları tutup tutmayacağını görmek için bir hücreye hiç doğaüstü bir şey koymadığınızı mı söylüyorsunuz?" diye sordum.

Brennan bana kaşlarını çattı. Asık suratlı olmak için yeterince yakışıklı değildi ama kimsenin buna değeceğini de sanmıyordum. artık. "Biz işimizi biliyoruz, Blake."

Fortune ona en iyi gülümsemesini gösterdi, ki bu oldukça iyiydi. Gülümseyin. "Ama burada olmamızın nedeni de bir şeyleri test etmenize yardımcı olmak değil mi?"

Kadının mavi gözlerine bakarken yüzü yumuşamaya başlamıştı ama buna karşı koydu ve kaşlarını da çattı. Acaba bu tekniği Nolan'dan mı öğrenmişti?

Donnie, "Gerçek mahkumlar için kullanmadan önce hücreleri test etmemize yardımcı olmaları gerekiyordu," dedi. Eğer herhangi bir Cesedi çantasında tutmakta zorlansa da belli etmedi. Magda ve Fortune'a çok benzediğini fark ettim, uzun boylu ve atletik görünümlüydü. Hatta "takımda" daha fazla kadın varken, ben hala kısa boylu, narin Görünüşlü olan. Echo bile benden birkaç santim daha uzundu, bu yüzden tüm vampirlerimizin hazır ve çalışır durumda olması benim grubun en cücesi olduğum gerçeğini değiştirmeyecekti. Normalde bu konuda o kadar endişelenmezdim ama
Birden fark ettim ki bu, aynı anda çalıştığım en fazla kadındı ve ben hala kısa olanıydım.

Nicky, "O zaman belki de bunu hava kararmadan önce yapmalıyız," dedi.

"Şu anda ölü bedenler gibi hissediyorlar," dedim, "ama güneş battığında öyle olmayacaklar."

"Ne yapmam gerekiyor? *Oh my* de ve çantayı bırak
Korkunç vampirlerle dolu olması gerektiği için mi?" Donnie sordu. "Hayır, sadece hücrelerinizin vampirleri tutacağını bilmenin iyi olacağını söylüyorum.
'mahkumlardan' önce" -ve kelimenin etrafında küçük tırnak işaretleri yaptım -"Uyan ve yiyecek aramaya başla."

Griffin ve Donnie birbirlerine baktılar. Brennan kaşlarını daha sert çattı. Mort da kaşlarını çatma konusunda ona katılıyordu ama bu konuda henüz o kadar iyi değildi. Rol yaptığından daha hoş biri miydi, yoksa Nolan'ın yanında o kadar uzun süre kalmamış mıydı, emin değildim. Flannery gülümseyerek öne çıktı.

"Güneşi kaybetmeden önce hücreleri test etmenin iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum," dedi hala gülümseyerek.

"Harika. O zaman yapalım," dedim.

"Adamlarınızdan hangisi hücreye kilitlenip kaçmaya çalışacak?" Brennan sordu; çantayı Jake'ten almış ve omzuna atmıştı.

"Bırak ben yapayım," dedi Nicky.

Hepsi ona baktı. "Hayır," dedi Brennan.

"Bu gece hücrelerde olacak vampirler için adil bir test istiyoruz. Sizin, Bay Murdock, bu gece hücrelerde olacak

Bir anne ve iki genç kız için eşdeğer" dedi Flannery.

Nicky onlara daha çok hırıltıya benzeyen bir sırıtış attı. "Sadece beni taşımayacağından korkuyorsun."

Biri efendime göz kulak olacaksa ben yaparım," dedi Magda. "Onun yükünü taşımaktan onur duyarım ve ona sanki bir insanmış gibi davranırım.

Kendi sahibim," dedi Jake. Kulağa onlardan daha resmi geliyordu. genellikle birbirleriyle konuşurlardı ve belki de bu bir tür hazırlıktı. ama yine de Magda, Giacomo'nun içinde bulunduğu spor çantasını kaldırdı ve Jake'e uzatmaya başladı.

"O çantadaki vampire gerçekten *efendi* mi diyorsun?" Donnie sordu.

Magda ona baktı. "Evet."

"," dedi Nathaniel.

"Esaret gibi bir şey mi?" Mort sordu. "Hayır,"

dedi Magda.

"Neden seninkine *efendi* demiyorsun? Bu bir kız-erkek mı? Lütfen. Bana bunun bir tür erkek-kadın meselesi olmadığını söyleyin," dedi Donnie.

Nathaniel ona gülümsedi. "Hayır, tabii ki değil. Damian sadece benim efendim değil."

"O zaman onu neden taşıyorsun?" diye sordu.

"Çünkü ellerimin silahlar için serbest kalması gerekiyordu,"

dedim. "O senin efendin mi?"

"Hayır."

Griffin, "Bayan Fortunada ve Bayan Sanderson vampirlerine *efendi* derken ne demek istiyorlar? Eğer bu bir esaret değilse, gerçek bir köle gibi bir şey mi?"

"Bu daha çok Malikânenin Efendisine sadakatle ilgili eski bir fikir,"

dedim. "Bazı vampirler kendilerine *efendi* denmesini talep ederler. altındakiler," dedi Fortune.

"Efendileriniz bunu mu talep ediyor?" Donnie sordu.

Çoğumuz birlikte "Hayır," dedik. Sonra hepimiz birbirimize baktık ve Nolan'ın adamları da bize baktı.

Donnie, "Hepinizin bunu söylemesi biraz rahatsız ediciydi" dedi.

Omuz silktim. "Soruyu sen sordun."

Flannery, "Bu şekilde bir ustanız olduğunu düşünmemiştim, Mareşal Blake," dedi.

"Jean-Claude unvanı alır, böylece diğer vampirler onun Cellat'la evlenmesini garipsemezler."

"Ama ona *efendi* dediğinizde ciddi misiniz?"

Flannery'nin kahverengi gözlerinin içine baktım ve gerçeği söyledim.

"Hayır." "Bu Jean-Claude'u rahatsız ediyor mu?"

"Bazen öyle olduğunu söylüyor, ama dürüst olmak gerekirse, sanırım bende sevdiği şeylerden biri de bu."

"Ona asla *efendi* demeyeceğinizi ve bunu kastetmediğinizi mi?" Flannery sordu.

Başımı salladım.

"Bence haklısın," dedi Fortune. "O ortak istiyor, ortak değil hizmetkârlar. Yüzyıllardır kadınlar üzerinde daha az kontrol sahibi olmak isteyen bir erkek tanımadım."

"Jean-Claude modern bir adamdır," dedim.

"Belki," dedi ve bakışında, yalnız olsaydık söyleyecek daha çok şey olacağını anlamamı sağlayan bir şey vardı.

Ama yabancıların önünde paylaşılacak türden bir bilgi değildi. Dürtmedim, çünkü Fortune neyin halk arasında konuşulup neyin konusunda iyi bir yargıcıydı. Onun kararına güveniyordum ve bu işin bıraktım. Bana öğretilebilirdi.

"Magda'nın içinden çıkmaya çalışmasını istediğin hücreyi bize göster," dedim.

Flannery ve diğerlerinin çoğu Fortune ve benim aramdaki değiş tokuşu izliyordu. O, Donnie ve Griffin'in hepsi

Konuşmanın bir nedenden dolayı durduğunu anladılar, ama zorlamadılar. Görünüşe göre, bir konuyu ne zaman geri çekeceklerini biliyorlardı. Bu dersi öğrenmem yıllarımı almıştı.

Flannery uzak duvardaki bir kapıya doğru ilerledi. Nolan ve Edward'ın kaybolduğu kapıdan farklı bir kapıydı bu.

Nereye gitmiş olurlarsa olsunlar, hücre bloğuna gitmemişlerdi. Edward'ın bana daha sonra tam olarak nereye gittiklerini söyleyeceğini düşünmeyi çok , ama daha iyisini biliyordum. Hayatta hiç kimse Edward'dan daha iyi sır saklayamazdı.

43

İki gruba ayrıldık. Biri kontrol odasına gitti, burada tüm güvenlik kameraları kayıt yapıyordu ve hem hücreye hem de hücrenin dışındaki koridora bakabiliyorlardı. Diğer grup
İkinci grup Magda ile birlikte koridora çıktı. Nathaniel'i Damian'la birlikte kontrol odasına gönderdim, çünkü Magda'nın dışarı çıkacağından oldukça emindim ve bir tür şiddet
Muhtemelen. İkisinin de güvende ve bu işin dışında olmasını istedim. Jake Giacomo'yu güvende tuttuğu için onlarla kaldı ve Fortune da
Aynı sebepten dolayı. Eğer vampirleri savunmasız bırakmak zorunda değilsek, neden yapalım ki? Aslında, gerçekten iyi bir şey yoktu.
çoğumuzun hücrelere inmesi için bir sebep yoktu, bu yüzden sonunda
Sadece Magda, ben, Nicky ve Socrates. Son teknoloji ürünü hücreleri görmek istiyordu ve Flannery ve daha önce Garda Acil Müdahale Birimi'nde çalışmış olan Griffin ile polis hakkında konuşabilecekti.
Nolan onları işe aldı. İkisi de eski askerdi ama sivil işleri polislikti. Donnie, Mort ve Brennan hep askerdi. Hatta içlerinden askeri polisti, yani daha önce tutuklularla ilgilenmişlerdi. Socrates daha çok
herkesten daha kısa sürede bilgi edinebilirdim. Bir rozetim vardı ve teknik olarak gerçek bir polistim ama hiç askerlik yapmadığım ve normal bir polis gibi rütbelerimi yükseltmediğim için diğer gibi nasıl konuşacağımı bilmiyordum. Socrates bu konuda harikaydı. "Kaza" geçirmeden önce Los Angeles'ta dedektif, yani gerçek bir polis olması hoşlarına gitmişti. Onlar da
Onları rahatsız eden ya da kalıpların dışında düşünmeye zorlayan hiçbir şey olmadan geleneksel bir evlilik içinde olduğunu öğrenmek.

Flannery'nin de evli olduğunu ve diğer herkesin bekar olduğunu öğrenmek onun için her şeyi çok daha kolaylaştırdı; bunun ötesini bilmiyorum çünkü hücre bloğuna vardık.

Başlanmış ve hiç bitirilmemiş gibi boş ve pürüzsüz olan bir koridorun bir tarafında tamamlanmış iki hücre vardı.
Diğer tarafta kazılmış iki hücre daha vardı.
Her şey tavandan yere kadar beyaza boyanmıştı, bu yüzden koridorda bilim kurgu havası vardı, koridorun yanında kameralar vardı.
Kurşun geçirmez olması gereken şeffaf baloncukların içindeki tavan.
Kurşun geçirmezliği kurşun geçirmezliğe dönüştürecek kadar büyük bir kalibre bildiğimden oldukça emindim ama . Kameraları test için burada değildik; hücreleri test etmek için buradaydık.

Kapılar büyüktü, sanki küçük devleri bekliyorlardı.
Menteşeler büyüktü ama garip bir şekilde duvara yaslanmıştı. Her kapıda, biri üstte diğeri altta olmak üzere iki küçük pencere vardı. Her ikisinin de içinde küçük parmaklıklar vardı ve sürgülü metal panellerle kaplıydı.
Paneller kapatıldığında kapılar katı bir hal alıyordu.
Metal.

Donnie kulaklığını kullanarak kapıların açılması için işaret verdi.
"Kapıları buradan açamayız," dedi.

"Ya mahkumlardan biriyle ilgili tıbbi bir acil durum olursa?" Sokrates sordu.

Bizden olmayan herkes birbirlerine baktı. "Mesela bir şekil değiştiren ya da vampirin ne tür bir tıbbi acil durumu olabilir?" Brennan sordu.

"Birden fazla yeni şekil değiştireni bir hücreye koyarsanız, birbirlerini parçalarlar" dedi.

"Birbirlerine saldırmayacaklarını sanıyordum," dedi Donnie. "Bunu sana kim söylediyse ," dedim.

Socrates ekledi, "Birbirimize saldırma ihtimalimiz daha düşük, çünkü insanlar daha çok yiyecek gibi kokuyor, ancak yepyeni bir şekil değiştirici başka birine ulaşamazsa kendi türünden başka birine saldıracaktır."

"Peki ya vampirler?" Donnie sordu.

"Birbirlerinden beslenemezler, bu yüzden zarar vermeye sanmıyorum." Ama bunu söylerken kaşlarımı çatıyordum. Şuraya baktım
Diğerleri. "Biliyor musun, daha önce hiç vampir olmayan yeni vampirler görmemiştim.

Etrafta yaşlı bir tane var. Etrafta başka yiyecek yoksa yeni vampirler birbirlerine saldırır mı? Yani, biri onlara söylemediği sürece birbirlerinden beslenemeyeceklerini bilmiyorlar, değil mi?"

"Giacomo diğer vampirlerin acı koktuğunu söylüyor. Yenilebilir bir şey gibi kokmuyorlar," dedi Magda.

"Tamam, o zaman muhtemelen birden fazla vampiri bir arada barındırabilirsiniz ve birbirlerini yemezler, ama bu şiddet uygulamayacakları anlamına gelmez. Yani, birbirlerini öldüren vampirler gördüm."

Donnie, "Yeterince hücremiz yok," dedi.

Flannery, "Bence bu üçü birlikte iyi olacak," dedi ve bana döndü. "Sen ne düşünüyorsun, Marshal?"

"Bence muhtemelen haklısın ama mümkünse vampirleri ayrı tutma alanlarına koymalıyız ya da birbirlerine ya da kendilerine zarar vermemeleri için onları zincire bağlamalıyız."

"onlar için hücreleriniz nasıl?" Griffin sordu.

"İlgili olması için yeterince uzun tutulmuyorlar," dedim. "Bu ne anlama geliyor?" Donnie sordu.

Brennan, "Bu, onları infaz ettiği anlamına geliyor," dedi.

"Sadece ben değil, ama evet, genellikle özel hücrelere ihtiyaç duyulmayacak kadar çabuk infaz ediliyorlar."

"Güvenli bir şekilde tutulamayacaklarını düşünüyorsunuz, değil mi?" Flannery söyledi.

"Sanırım bunu Amerika'da denedik ve sonunda vampirlere, şekil değiştirenlere ve hatta insan büyücülere karşı adil olmaya çalışan pek çok ıslah memuru ve mahkum arkadaşımız öldü."

"Ancak ülkenizde daha yumuşak yasaların yürürlüğe girmesi için mücadele ettiniz, böylece idam tek çözüm değil" dedi.

Başımı salladım. "Vampirler yeterince güçlü bir efendi tarafından kontrol edildiklerinde, kelimenin tam anlamıyla kendi iradeleri yoktur. Tamamen kendi iradeleri dışında öldürmeye ve diğer korkunç şeyleri yapmaya zorlanabilirler. Yasanın bunu yansıtması için mücadele ettim. Çünkü bir kez fark ettim ki
Gerçekten başka seçeneğim yoktu, onları bu yüzden öldürmek daha kötü görünüyordu ama kanun bana başka bir seçenek sunmuyordu, ben de kendime başka bir seçenek sunmak için çalıştım."

"O halde onları idam etmek zorunda kalmamayı mı tercih edersiniz?" Flannery söyledi.

Cevabımı düşündüm ve sonunda şöyle dedim: "Öldüreceğim kişinin masum olduğunu düşünüyorsam, evet, bir seçenek istiyorum, ama beni ölüm cezasına karşı olan biriyle karıştırmayın. Çoğu
İnfaz ettiğim insanlar çok sayıda can aldı ve onların hayatlarına son vermenin başkalarını kurtardığına inanıyorum."

"Aynı fikirde kabul etmemiz gerekebilir," dedi gülümseyerek ama gözleri ciddiyetini koruyordu.

"Olabilir," dedim.

Hücrelerin kapıları açıldı ve biri diğerininki kadar beyazdı. koridorda, ama diğeri parlaktı. Nicky, "Gümüşle aşılanmış boya," dedi.

"Belki de biri diğerinden daha parlak bir boyadır," dedi Donnie.

Başını iki yana salladı.

"Bu kadar çabuk nasıl anladın?" diye sordu. "Bu
kadar çok gümüşün etrafında olunca... bilirsin işte."

Flannery, "O zaman hücrenin içinde yapabileceklerinizi
sınırlayacaktır," dedi. Başını iki yana salladı.

"Magda gümüş kaplı bir hücreye girmeyecek," dedim.

"İyi botlar giyiyorum ve ellerimi korumak için kıyafetlerimi kullanabiliyorum" dedi.

"Hayır."

Diğerlerine baktı ve "En pahalı hücreyi mi yoksa en kullanışlı olanı mı yok etmemi istersiniz?" diye sordu.

Brennan, "Dışarı çıkamadığın sürece yok et," dedi. "Onu yok etmek,
içinden çıkacağım anlamına gelir."

"Gümüş yeteneklerinizi yok edecek ve siz de bizim gibi insan olacaksınız" dedi.

O ve Nicky güldüler. Socrates gülmedi. "Gümüşün bize yaptığı şey bu değil."

"Her iki hücrede de aynı güçte olacağım. Bana söylemeniz gereken tek şey, hangi hücreden kaçmamı tercih ettiğiniz ve hangisini vampir mahkumlar için saklamak istediğiniz."

"Daha kapıya ya da duvarlara dokunmadın bile," dedi Mort.

"Dokunmak zorunda değilim."

Şaşkın görünüyordu ve neredeyse kaşlarını çatacaktı ama çoğunlukla sadece şaşkındı. "Önce denemeden kaçabileceğinden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" "Yeteneklerimi biliyorum," dedi ona o sakin yüz ifadesini takınarak.

çok iyi yaptı. Neredeyse her türlü düşünceyi o sakin maskenin ardına saklayabildiğini deneyimlerimden biliyordum. Fortune'un yaptığı hoş bir gülümseme değildi; aslında bu bazı insanları rahatsız ediyordu çünkü Magda

Bunu yaparken neredeyse tamamen duygusuz görünüyordu. Ama tıpkı Fortune'un tek gülümsemesi gibi, o bakışın ardında her şeyi, her şeyi hissedebileceğini biliyordum. Göz önünde saklanmanın farklı bir yoluydu.

Mort başını salladı. "Kibirli olduğumu sanıyordum."

"Bu küstahlık değil. Kendini bilmektir."

Mort ona baktı, yüzünü inceliyor ve sanırım arkasını görmeye çalışıyordu. Sonunda güldü. "Bu bana çok mantıklı geliyor."

"Övünmenin gerçekten o kadar iyi olduğun için mi olduğunu söylüyorsun?" Donnie gülümseyerek sordu.

Ona biraz fazla doğrudan bir bakış attı, ama bunu o başlatmıştı. "Bir şeyi yapabileceğimi söyleyip de yapamadığım oldu mu hiç?"

Bunu bir iki saniye düşünmek zorunda kaldı ve sonra gülümsemesinin kenarları soldu. Çok daha düşünceli bir bakış attı. "Hayır, sen her zaman yapacağını söylediğin şeyi yaparsın."

"Kendini tanıma," dedi Magda. Mort

başıyla onayladı. "Kendini tanıma."

Flannery onun kulağına dokunarak, "Bir karar vermeliyiz. Sanderson'a zarar vermeyecekse, gümüş astarlı olandan kurtulmaya çalışmasını tercih ederiz."

"Bunun bir emir olmadığını açıkça belirttiğimiz sürece seçimi ona bırakacağım," dedim.

"Bunun benim seçimim olduğunu anlıyorum," dedi, hala bana neredeyse her düşünceyi ya da duyguyu sakladığını bildiğim o boş bakışını atıyordu. Bildiğim bir şey vardı: Mavi-gri gözlerinin ardında her ne oluyorsa olsun, eğer iki hücreden de çıkabileceğini söylüyorsa, o zaman .

"Hücrelerde boyadaki gümüşten başka Magda'ya zarar verecek bir şey var mı?" Sokrates sordu.

"Ne demek istiyorsun?" Flannery sordu.

"Bubi tuzaklı bir şey var mı?"

Mükemmel bir soruydu. "Seni yanımda getirmemin bir nedeni olduğunu , çünkü benden daha iyi sorular soruyorsun."

İltifat karşısında gülümsedi ama ciddi bakışlarını diğer adama çevirdi. "Hücrenin içine adamlarımızdan birini koymadan önce bilmemiz gereken bir şey var mı?"

"Sokrates'in dediği gibi," dedim.

"Doğaüstü güçleri barındıracak bir hapishane yaratmaya çalışıyoruz. Normal bir hapishane hücresinde bubi tuzağı olmazdı, bu hücrede de yok" dedi Flannery.

"Söz mü?" Dedim.

Küçük bir gülümseme verdi. "Söz veriyorum."

Magda'ya baktım. "Bu sana bağlı."

Sonra gülümsedi ve gümüş kaplı hücreye doğru yürüdü.

Mort, "için hiçbir silahınızı kullanamazsınız, çünkü gerçek bir mahkûmun silahına el koyarız," dedi.

"Anlaşıldı," dedi. Orada sakince durdu ve kapıyı kapatmalarını bekledi.

Flannery işaret verdi ve kapı kapanmaya başladı. Onu izleyebildiğim kadar izledim ama yüz ifadesi hiç değişmedi.

Kapı *çınlama* yerine bir *vınlamayla* kapandı. Ben yapmadım

Kapının nasıl çalıştığını ya da kilidin nerede olduğunu tam olarak ama adamlarımdan birinin kapının yanlış tarafında olması hoşuma .

Nicky'ye doğru eğildim ve "Bu kadar gümüşün arasında durmak canını yakar mı?" diye sordum.

"Tenimize değmediği sürece olmaz," fısıldadı.

Sokrates yaklaştı ve "Yine de cehennem kadar sinir bozucu olurdu" dedi.

"Magda'yı hiçbir şey tedirgin edemez," dedi Nicky.

Kabul ettim ama yine de kapıya baktım ve dua ettim, *bu noktayı kanıtlayarak zarar görmesine izin verme*.

44

Kapı kapandıktan sonra koridor çok sessiz görünüyordu. Neredeyse fırtına öncesi sessizlik gibiydi ya da kapıyı kapattığınızda
Silah odasının kapısını arkanızda bıraktığınızda, silah dükkanı ile atış poligonu arasındaki o küçük hava kilitli odadasınızdır ve gerçek atış hattına açılan kapıyı açabilmeniz için her iki kapının da kapalı olması gerekir. Poligonda silah seslerini duyabilirsiniz.
ama hem kapıdan hem de odanın ses yalıtımından ve zaten taktığınız kulak korumasından dolayı boğuk geliyorlar, ama biliyorsunuz ki son kapının diğer tarafında
gürültülü ve potansiyel olarak ölümcül şeylerle dolu.

Birkaç dakika sessizlik oldu ve Brennan, "Oradan çıkmayacak," dedi.

Bir şey kapıya öyle sert vurdu ki metal çınladı. Brennan sıçradı ve sıçrayan tek kişi o değildi. "Magda kapıya bakıyordu,
Gücün en iyi nereye uygulanacağını bulmak," dedi Sokrates.

Metal tekrar çınladı ve bir sonraki darbede neredeyse bir sızlanma sesi duyuldu. "Bu da ne?" diye sordum.

Nicky, "Metal protesto ediyor," dedi.

Kapıdaki bir nokta dışa doğru eğilmeye başladı. Magda'nın kapıyı aynı noktadan tekrar tekrar tekmelediğini fark ettim.
Kilit mekanizmasını çözmüş müydü? Metalin en zayıf noktasını mı bulmuştu? Yoksa sadece bir nokta ona vurmaya mı başlamıştı? Ona daha sonra soracaktım.

Nicky üç ev sahibimize baktı ve "Dışarı çıktığında ne ?" diye sordu.

Donnie elinde bir şok tabancası gösterdi. Başımı salladım. "Hayır, Magda'ya şok tabancasıyla vurman için pazarlık yapmadık."

Kapı, kadının tekmelediği yerden dışarı doğru çökmeye başladı. Mort, "Şok tabancası onu mı?" diye sordu.

"Bizi etkiliyorlar mı? Evet. Ama ağır bir ceket ve kazaktan değil," dedi Nicky.

"Ve eğer şok tabancası sadece acı verip onları durdurmuyorsa, başka bir fikriniz olsa iyi olur" dedim.

"Biber gazı," dedi Donnie.

"Bir ayı üzerinde işe , bir likantrop üzerinde denemeyin," dedim.

"İrlanda'da ayı yok."

"Amerika'da ayılar var ve gözlerine biber gazı sıkmak işe yaramayabilir, ancak sizi fena halde pençelemeden önce gözlerine sıkma şansınız oldukça . Aynı şey yaban hayvanları için de geçerli - asla başaramazsınız."

Metal kapının içinde bir baloncuk büyüyor gibiydi, hızla incelen bir baloncuk. Mesele kapıyı kırıp kırmayacağı değil, ne zaman kıracağıydı ve hâlâ ikinci bir planları yoktu. Neyse ki kapıyı kıran gerçek bir kötü adam değildi.

"Ne yapacaksın?" Nicky sordu. "Flash-

bang," dedi Mort.

"Bu onu şaşırtabilir, ama sonra ne olacak?" Nicky sordu.

"Onu etkisiz hale getiririz," dedi.

"Nasıl?" Sokrates sordu.

Mort elinde küçük siyah bir sopaya benzeyen bir şey çıkardı; aşağı doğru keskin bir hareketle "sopa" iç içe geçerek
bir cop. İnce bir sopa gibi olan bir ASP'ydi ve onu bir sopa gibi kullanabiliyordunuz; baskı noktaları ve sadece bir polisin
küçük yardımcım.

"Cidden Magda'yı bir ASP ile bastırmaya mı çalışacaksın?" Sokrates sordu.

"Evet."

Kapı titredi.

"Henüz bizden biriyle göğüs göğüse çarpışmayı

denemedin." "Hayır. Neden?"

"Kapıdan içeri girdiğinde, Nicky ya da Anita ona bir gösteri yapmasını söylerse ... cevabını almış olacaksın." Sokrates söyledi ve koridorda ilerlemeye başladı. O haklıydı. Eğer ona gerçekten saldıracaklarsa ve o da kaçıp belki de karşılık verecekse, daha uzakta olmak daha iyi olacaktı.

Nicky koluma girdi ve ikimizi de kapıdan uzaklaştırmaya başladı. Kapı filmlerdeki gibi düşmedi. Dışa doğru eğildi ve sanırım kapı çerçevesinden kısmen sıyrıldı,

Çünkü açıklıktan onun saçını, yüzünü ve omzunu görebiliyordum. Güçlüydüm ama o kapıya bakacak kadar güçlü değildim.

ve *kırılana kadar tekmeleyeceğimi* düşündüm. Bu süper kahraman gücü gibiydi, doğaüstü güç.

Donnie, Brennan ve Mort ASP'lerini çıkarmış ve hazırlamışlardı. Flannery koridorda diğer yöne doğru geri gitmişti. O tarafta bir kapı göremediğim için, hala bir kapana kısılmıştı.

potansiyel olarak kızgın werelion.

Magda omzunu kapının ve duvarın kenarında açtığı açıklığa itti, elini kapı çerçevesine dayadı ve sadece itti. Bekleyen üç insandan biri olsaydım, o anda silahı atlayıp ona vurmaya çalışabilirdim, ama yapmadılar,

Çünkü hepimiz aynı taraftaydık ya da onun yaptıklarına o kadar şaşırmışlardı ki hareket edemiyorlardı. Her iki durumda da, dışarı çıkmak üzereydi.

Nicky, "Magda, onlara fazla zarar verme!" diye seslendi.

Koridoru daha iyi görebilmek için gözleri yukarı kaydı. Son bir kez daha sertçe , metalin gücüyle çığlık attı, elektronik

etrafında kıvılcımlar saçıyordu. Mort gerindi ve bir tür dövüş sanatları eğitimi gibi ayaklarının üzerinde küçük bir sıçrama yaptı. Brennan boks yapacakmış gibi görünüyordu, Donnie ise hazırdı. Nasıl oldu bilmiyorum.

Magda bunların çoğunu gerçekten gördü, ama kurt aslanı gibi bir şey olduğunu düşünmeye başladığım o hırıltılı gülümsemeyi yaptı. Sanki Kapıyı tekrar itecekti ama onun yerine odaya geri döndü.

Mort hazır bekledi, Brennan da öyle, Donnie de öyle, ama hiçbir şey oldu. Koridor ve soyulmuş açık kapısı olan hücre

Magda'nın kapıyı açtığında zarar verdiği elektronik cihazların kıvılcımları dışında sessizdi.

Flannery bağırdı, "Geliyor!"

Eğer yapsaydım, Magda'nın açtığı dar açıklıktan atladı, ama ben hesap yapmıyordum. O inanılmaz açıklıktan benim bile takip edemediğim bir bulanıklıkla geçti. Bu daha çok bir hareket hissiydi, sanki onu gözlerimin arkasında, rüyalarda ya da kabuslarda görüyormuşum gibi.

45

Magda'nın çıkardığı ses kapının karşısındaki duvara çarptı ve geri sıçradı. Mort yere çarpacak kadar hızlı olan tek kişiydi, o yüzden onun üzerinden geçti ama Donnie ve Brennan'a çarptı. zarar vermemesini söylememiş olsaydık, işleri biterdi.
Kavgada birine zarar vermek göründüğünden daha zordur. Çekerek Yumruk atmak bir yumruk atmaktan daha fazla beceri gerektiriyor ama yine de ikisi de uçtu. Brennan diğer hücrenin yanındaki duvara çarptı. Donnie yerde kayarak kendini duvara sıkıştırdı ama ayağa kalktı ve Magda tekrar üzerine gelmeden önce dövüş pozisyonuna geçti, ki bu oldukça etkileyiciydi.

Aslında Mort, Donnie'ye tekrar saldırmak için üzerine gelen Magda'ya çarptı. Canını yakmamıştı ama sıçrayışını bozmuş ve duvarı kullanarak dönüp ona doğru gelmesini sağlamıştı. Mort'u görebiliyordum.
Magda olduğunu bildiğim bulanıklıkla dövüşüyordu. Elindeki copla bir darbe, herhangi bir darbe indirmeye çalışıyordu. Onun darbelerinden nasıl kaçtığını anlamıyordum ama kaçtığını biliyordum çünkü diğer kolu yukarı kalkıyor ve dövüşüyormuş gibi hareket ediyordu. I onu hareket ederken görebilmeye başladım, ama yine de izlemek gibiydi Sanki nerede olduğunu değil de nerede olduğunu görüyormuşsunuz gibi bir görüntü vardı, çünkü gözleriniz hızı algılayamıyordu. Mort onu benden daha iyi görüyor , çünkü onun darbelerini engelliyordu.
Sanki dövüşüyorlardı ama bu bir film özel efekt dövüşüydü çünkü gerçek hayatta kimse böyle hareket edemezdi. Sihir izlemek gibiydi.

Donnie, Mort'u desteklemeye çalıştı ve Mort'a birkaç vuruş yaptı. ama darbelerinin zamanlamasında daha fazla sorun yaşıyor gibiydi.

Magda'nın hareketleri. İki kez neredeyse Mort'a çarpıyordu, çünkü o da Magda'yla birlikte hareket ediyordu ve Donnie sallandığında
Vurmak istemediği bir hedef. Sanki Mort ve Magda dans ediyor ve Donnie de araya girmeye çalışıyordu.

Brennan düştüğü yerden kalkarken sendeledi. Sarsılmıştı, belki de yaralanmıştı. Nasıl düşeceğini bilmiyorsan, dövüşmemelisin. Magda onu incitmek istememişti ama
Kendini nasıl tutacağını bildiğine güveniyordu.

Mort belinden geriye doğru eğildi, böylece Magda onun üzerinden geçti. Donnie diğer taraftan gelmeye çalıştı ve Magda buna tepki gösterdi ama Donnie hemen savunmaya geçti. "Onu görmeye çalışma. Hisset," dedi Mort, Magda'nın darbelerinden kaçınırken ve Donnie araya girip yine itilip kakılırken.

Donnie, "Ne demek onu görmüyorum?" dedi.

Brennan kavgaya katılmaya çalıştı ama ilk koşuşturmada her ne olduysa onu çok yavaşlattı. Sopası o kadar hızlı bir hareketle elinden kayboldu ki, Magda'nın sopayı kapıp dönerek uzaklaşması yerine, sanki sopa gerçekten yok olmuş gibi boş eline bakakaldı.

Mort sonunda ona vurdu ama bunu beklemiyordu, bu yüzden planladığından daha sert vurdu. Magda o kadar yavaşladı ki yüzünü ve yanağındaki parlak kırmızıyı net bir şekilde görebildim. Onu kanatmıştı. Bir an için o da bunu gördü ve yüzünden üzgün olduğu anlaşıldı ama kadın yüzündeki kana dokundu ve sonra o bulanık hızla ona doğru döndü.
Daha önce çok hızlıymışım, yanılmışım. Mort onun kendisine vurmasını engelleyemezdi; hiçbir insan bunu yapamazdı.

Donnie yardım etmek için hamle yaptı ama yüzünde kanla sendeleyerek geri döndü. Bu iş yeterince ileri gitmişti. Görünüşe göre Brennan
O da öyle düşündü çünkü tabancasını çekti ve kavgaya doğrulttu. Magda, Mort'u değil de onu vuracağından emin olamayacağı kadar hızlı hareket ediyordu ve biz de kavganın diğer tarafında duruyorduk.
Koridorda çok fazla dost hedef vardı. Lanet olsun.

46

DONNIE bağırdı, "BRENNAN, çekil!"

Silahım elimdeydi ve onu çekmek istememiştim. Brennan hareket halindeki kavgada sağlam bir hedef bulamıyordu ama tek yapmam gereken onu vurmaktı. "Brennan, yere yat, indir onu, hemen!" diye bağırdım.

Donnie ayağa ve bir anda silahın namlusundan görebildiğim tek şey oldu. Silahı indirdim ve yıkık hücreye nişan aldım. "Donnie, yere yat, yere yat!"

"Onu vurmayın," dedi.

Socrates, "Onu silahsızlandır, Donnie, yoksa biz ," dedi.

Flannery koridorun diğer ucuna doğru ilerledi. "Brennan, silahını kılıfına sok."

Brennan, "Bunu durdurmanın tek yolu bu," dedi.

Mort yere düştü ve Magda onun üzerine diz çökerek copu indirdi. Nicky, "Magda!" diye bağırdı ve canavarının enerjisi koridoru titreten bir telaşla geçti. Tereddüt etti, aslan portakalına dönmüş gözlerle ona baktı. Sokrates çoktan koridorda ilerlemeye başlamıştı. kendi karanlık hız bulanıklığıyla koridorda ilerliyordu ama Magda hızlı değildi. Nicky, Brennan'ı daha fazla ürkütmekten korktuğu için dövüşü aceleye getirmemeyi tercih etmişti. Nicky beni korumak için vücudunu benimkinin önüne koydu, böylece daha sonra ne olduğunu görmedim. Silah sesi koridorda gök gürültüsünü andırıyordu. Kulak koruması olmadan ne kadar gürültülü olduğunu unutuyorsunuz.

Nicky'nin etrafında hareket etmeye çalıştım ama vücudunu benimkinin sıkıca tuttu. Lanet olsun! "Neler oluyor?"

görebileceğim kadar hareket etti ama bir kolunu geride tutarak beni çoğunlukla arkasında tuttu. Ama Magda'nın Mort'un ayağa kalkmasına yardım ettiğini görebiliyordum. Donnie'nin elinde bir silah vardı.

Ama yine de kendi silahını kılıfında görebiliyordum. Belki yedeği vardı ama bahse girerim Brennan'ın silahıydı. Socrates'ten önce onu silahsızlandırmış mıydı?

Flannery Brennan'ı duvara yaslamış, alçak sesle konuşuyordu. acilen ona. Genç adam kaçmak için mücadele etmiyordu ama mutlu da değildi. Socrates, Donnie ve Flannery'nin yanında duruyordu.

"Az önce ne oldu lan?" diye sordum.

Nicky, "Donnie ve Flannery, Sokrates oraya varmadan önce onu etkisiz hale getirdiler," dedi.

Kendi silahımı hâlâ çıkarmıştım. Tuttuğumu bile fark etmediğim son nefesimi de verdim ve silahımı kılıfına soktum.

Arkamızdaki kapı açıldı ve neredeyse tekrar silahıma davranacaktım ama gelenler Edward ve Nolan'dı. Tekrar nefes almaya başladım ve rahatlamaya çalıştım ama bu tam olarak gerçekleşmiyordu. Bu koridordan çıkmamız gerekiyordu ya da ben çıkmalıydım.

"Forrester'ın seni bundan daha iyi eğittiğini sanıyordum, Blake," dedi Nolan; öfkeliydi ve bir hedef arıyordu. Bu hedefin neden Brennan olmadığından emin değildim ama dövüşmek istiyorsa benim için sorun yoktu.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum, Nolan. Eğitimi bozan ben değildim."

"Önce hayvanınız çılgına dönüyor, sonra da silahınızı çekip vurmaya niyetiniz olmayan bir hedefi tehdit ediyorsunuz. Kimse sana silahını kullanmak istemediğin sürece çekmemen gerektiğini öğretmedi mi?"

"Magda tam olarak istediğinizi söylediğiniz şeyi yaptı. Süslü hapishane hücrenizi ve adamlarınızı test etti."

"Saçmalık, Mort'u geçecek kadar iyi değildi." Bağırarak Edward'ı geçip bana doğru ilerledi. Edward onu durdurmaya çalışmadı. Kendi başımın çaresine bakabileceğimi biliyordu ve bir yanı da bu gösteriden zevk alacaktı.

"Beni bir düzine kez haklayabilirdi, Kaptan. İnanılmaz derecede kontrollüydü," dedi Mort.

"İyi dövüştün," dedi Magda.

Adam ona memnun bir şekilde

sırıttı.

"Eğer hayvanlarınızı kontrol edemiyorsanız, Amerika'ya geri dönmelisiniz!" Nolan bağırırken üzerime doğru geliyordu.

Ona yaklaştım ve kişisel alanını işgal ettim. "Bize silah çeken senin adamınken bir daha sakın benim halkıma hayvan deme!" diye bağırdım.

Bana doğru adım attı ve "Ben erkeğimi terbiye ederim, ama seninkini çektiğin için seni kim terbiye ediyor?" diye bağırdı.

Dövüşmek istediğimi fark ettim, çünkü bir yanım Brennan'ı vuracağımı biliyordu. Yaralamak için ateş etmem, bu yüzden Nolan'a doğru adım attım. Sakinleştirmeye çalışmak yerine kavgaya doğru ilerledim, çünkü sakin hissetmiyordum. Brennan'ın öldürülmeye ihtiyacı yoktu ama Donnie beni durdurmasaydı tam olarak bunu yapacağımı biliyordum. Aramızda sadece küçük bir boşluk kalana kadar Nolan'a doğru adım attım. Agresifti ve kavgayı daha da kötüleştirmek için tasarlanmıştı. Neredeyse yapacağım şeyden korkuyordum ve korku benim için her zaman öfkeye dönüşmüştür. Canavarlarım öfkemle birlikte saldırganlığı körükleyen bir enerji patlamasıyla geldi. Savaşabilirdik; evet, savaşabilirdik. Nolan'ın canavarının içinde , öfkeye dönüşen karışık duygularla yüzeye doğru yükseldiğini hissettim. İçimdeki kurtla aynı türden bir kurt değildi ama birbirlerini tanıyorlardı. Vay canına.

"Adamın cesaretini kaybetti ve silahını çekti, çünkü başka ne yapacağını bilmiyordu, Nolan! İşte bu yüzden canavarları hapse atamıyorsun! Bu yüzden onları öldürüyorsun, çünkü başka bir şey yapamıyorsun!"

Yüzüme doğru hırladı. "Ateş etmeye niyetin olmayan bir dostuna silahını doğrulttun; eğer benim adamım olsaydın tabancanı alırdım ve onu geri alamazdın!"

"Silahımı silahlı bir tehdide doğrulttum ve yaralamak için ateş etmem!"

Sonraki kelimeleri neredeyse hırlayarak yüzüme söyledi. "Brennan silahını bu koridorda gördüğü tehdide doğrultmuştu."

Konuşurken sesimde bir hırıltı var mıydı? "O duvardan sendeleyerek uzaklaştı. Çatışmaya girecek kadar sağlam değildi. Kendi adamınız için bir tehlikeydi."

"Adamlarım çatışma sırasında ateş etmek için eğitildi!" "Ben savaşı bitirmek için eğitildim!"

"Bu da ne demek oluyor?"

"Ben bir celladım, Nolan!" derken neredeyse parmak uçlarımda yüzümü onunkine yaklaştırıyordum.

"Onu vurmayacaktın!"

"Ben olsam yapmazdım! Donnie atışımı
engelledi." "Yaptım efendim," diye Donnie.

Çoğunlukla beyaz kürklü olan kurdum içimde aniden netleşti. Onu, üzerinde siyah eyer iziyle, gözlerinin etrafındaki hafif koyulaşmayla, bir husky ya da malamute'nin yüzündeki izlerin başlangıcıyla ayakta dururken görebiliyordum. Altın rengi gözleriyle adamın kahverengi gözlerine baktı ve adamın enerjisi onunkilere yükseldi. Gözleri kehribar rengine dönüştü.

Nolan yere baktı, gözlerini kırpıştırdı, sonra benden uzaklaştı. Bir adım geri çekildi ve çok daha sakin bir sesle, "Senin kadın hâlâ kontrolünü kaybetmiş" dedi.

"Hayır, Yüzbaşı Nolan, yapmadı, çünkü eğer , taze cesetler olurdu." Benim sesim de daha sakindi.

Bana tekrar baktığında, gözleri tekrar insana dönmüştü. kahverengi. "Donahue Brennan'a nişan almanızı engellemeseydi, onu vurur muydunuz?"

"Bana silahını kullanmak istemediğin sürece silahını çekmemen gerektiği ve ateş etmeye başlarsan hedef durana kadar ateş etmen gerektiği öğretildi. Ölüm durur."

Nolan bana baktı. "Dost ateşiyle adam kaybetmek istemiyorum." "O
zaman onları ilk seferde cesaretlerini kaybetmemeleri için eğitmelisin. Neyle karşı karşıya olduklarının farkındalar."

Magda, "Kafasını vurmasını istememiştim," dedi. "I
Onun savaşma yeteneğini fazla abartmışım, tıpkı bunu hafife aldığım gibi." Mort'un omzuna vurdu. Mort irkildi. " mı yaktım?"

"Ben , ama sen de yaralanacaksın."

"Hayır, çürükler oluşmadan önce herhangi bir hasarı
iyileştireceğim." "Bu güzel olmalı," dedi.

"Evet, öyle," dedi.

"Benden bu kadar hızlı biriyle daha önce hiç
karşılaşmamıştım," dedi. "Sadece insan olan biri için çok
hızlısın."

İltifatı kabul etti ve o garip erkek/savaşçı tarzıyla Mort ve Magda'nın artık arkadaş olduklarını fark ettim. Edward ve ben de ilk kez böyle yakınlaşmıştık, bu yüzden nasıl işlediğini anlıyordum ama bunun biraz çılgınca olduğunu bilecek kadar da kızdım.

Edward, Nolan'ın yanına geldi. "Hücrenin dayanacağını sanıyordun."

"Ben yaptım."

"Halkınızın bir şekil değiştireni bastırmak için daha fazla şansa sahip olacağını düşündünüz."

Nolan başını salladı. "."

"Hıncını Anita'dan ya da onun adamlarından

çıkarma." "Az önce hıncını benden çıkardı," dedim.

Edward bana gülümsedi. "Evet, ama en çok kimin sinirleneceğini görmek istedim."

"Hangimizin daha çok sinirleneceğini mi görmek istedin?" Ona bir kaşımı kaldırarak sordum.

Bana gülümsedi, Ted'in cazibesine kapılmıştı ama gözlerindeki parıltı Edward'ın gözleri, herkesin zayıflıklarını bilmekten hoşlanan, kontrolden çıkmış bir öfke gibi, onu hedef alan bir parçasıydı.
Yanlış kişi. Nolan'ın neden hala sadece bir kaptan olduğunu anladım. Kırk; bu tür bir öfkeyle kaptan olmasına şaşırmıştım. Elbette, birliğinin canavarlar için hazırlıklı bile olmadığını kanıtlamamızı izlemişti. Bu bir öfke nöbetine ya da
iki, sadece bu halka değil.

"Vampirler bu kadar güçlü ve bu kadar hızlı mı olacaklar? Uyandılar mı?" Donnie, biz diğer hücreyi test ederken ceset torbalarını yerleştirdikleri hücreye doğru başını sallayarak sordu.

Nolan bana . "Ee, Blake?"

Edward'ın değil de benim fikrimi sormasını takdir ettim. Sanırım bağırma kavgasını telafi etmeye çalışıyordu. "O kadar hızlı değil ve yeni ölüler henüz o süper gücü nasıl kullanacaklarını bilmiyorlar. Magda yıllarca eğitim almış ve pratik yapmıştır. O sadece
normal bir insandan daha güçlü ve hızlı, ama hepsini nasıl kullanacağını biliyor. Banliyöde yaşayan bir anneniz ve iki genç kızınız var. Sadece vampir olmak onları anında dövüş sanatları uzmanı yapmaz ya da karın kasları kazandırmaz; ölü ya da diri olmanız fark etmez, bu iş için gerekir."

"Peki diğer hücre yeni vampirleri tutacak mı?" diye sordu.

Magda'ya baktım. "Tutacak mı?"

Başını salladı. "Birkaç gece için, evet, ama nasıl öğrenecekler Güçlü olacaklar ve bu gücü kullanmaya başlayacaklar. Ayrıca vampir olmaktan kazandıkları diğer şeyleri nasıl kullanacaklarını da öğrenecekler."

"Akıl oyunlarından bahsediyorsun," dedi Nolan.

"Bakışları sizi tuzağa düşürebilir ve köleleri haline getirebilir. Bir erkeği arkadaşlarına ve ailesine düşman edebilir."

"Kameralar üzerinden çalışmıyor. Kapıyı açıp gözlerinin içine bakmadığımız sürece sorun olmaz."

"Onları beslemen gerekecek," dedim.

"Birkaç torba plazma koyacağız," dedi.

Başımı salladım. "Eski kanla beslenemezler, sadece taze kanla beslenebilirler." "Hücreye koymak için sıçan bulabiliriz."

"Birincisi, vampirler hala bir şekilde hayattayken oldukları kişi olacaklar, bu yüzden canlı fareleri bir anne ve iki çocuğun bulunduğu bir odaya tıkmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Yani farelerden korkacaklarını mı söylüyorsun?" Donnie sordu. Başımı salladım.

Flannery, "Tavşanları nereden alabileceğimizi biliyorum," dedi.

"Hayvanların kanını içerler ama bu onları yaşatmaz."

"Bu ne demek oluyor, onları desteklemeyecek mi?"

"Bu, hayvan kanının midelerini doldurduğu, ancak vücutlarının çürümesini engelleyen bir maddenin eksik olduğu anlamına geliyor. Beyin sağlam ve çalışır durumda kalıyor ama vücut bir zombininki gibi çürümeye başlıyor. Öldürülmedikleri sürece hala sonsuz yaşama sahipler, ancak öldükleri zamanki görünümleri çürüyor."

"Bunu nereden biliyorsun?" Donnie sordu.

"İnsanlarla beslenmekten vazgeçmeye çalışan usta bir vampir görmüştüm. Oldukça korkunçtu."

"Süreci tersine çevirmenin bir yolu var mı?" Flannery sordu.

"Evet, ama vampirin kendi vejetaryen versiyonuna geçmeye çalışırken kaybettiği enerjiyi yerine koymak için başka insanların hayatlarını feda etmeden olmaz."

"Yani insanları öldürecek kadar kan tüketmeleri mi gerekiyor?" "Hayır, tam anlamıyla hasarı düzeltebilecek ritüel, insan kanı gerektiriyor. fedakarlık. Bunun başarılı bir şekilde yapıldığını hiç duymadım ama bunu yapmalarına yardımcı olmamı isteyen biri bana ulaştı."

"Senden ayini gerçekleştirmeni mi istediler?" Flannery sordu.

"Hayır, insan kurbanlardan biri olmamı istediler." Gözleri kocaman açılmıştı. "Arsız herifler."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Onları durdurmak için ne yaptın?" Nolan sordu.

"*Durmanın* benim için ne anlama geldiğini sana zaten söyledim, Nolan."

Uzun bir süre birbirimize baktık ve sonra başını salladı. "Evet, öyle."

Magda'nın yanımda hareket ettiğini hissettim ve bir şey dönüp bakmamı sağladı. Brennan'ın koridorda bize doğru yürümesini izliyordu. Hücre bloğunun tek çıkışının önünde duruyorduk, bu yüzden ayrılmak için bu yoldan gelmek zorundaydı, ama de Magda'yı alarma geçirmişti. Onu suçlamadım.

Mort onun biraz önüne geçti, böylece Brennan Magda'nın değil onun önünden geçmek zorunda kalacaktı. Bir an için Brennan'ın nasıl Mort kurt aslanından çok daha küçüktü. Sadece daha kısa değildi; aynı zamanda kaslı ama fazla cüsseli olmayan adamlardan biriydi, bu yüzden onun önünde dururken neredeyse narin görünüyordu. Mort benden beş santim daha uzun olduğu için, diğer herkese ne kadar küçük göründüğümü anlamamı sağladı.

Brennan bir metre boyunda, esmer ve düşünceli yakışıklı Mort'un önünde durdu. "Onu bana karşı gerçekten korur muydun?"

"Magda kendisinden yapmasını istediğimiz şeyi yaptı: sistemimizdeki kusurlara dikkat çekti."

"Bana karşı onunla birlikte olur musun?"

"Bana silah doğrultmadı, Brennan. Sen doğrulttun."

"Seni hedef almıyordum. Onu hedef alıyordum." Ve bunu söylerken parmağıyla Magda'yı işaret etti.

"Gerçekten bana vurmadan ona vurabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Evet," diye cevap verdi ama bu konuda biraz fazla savunmacıydı. Magda'dan ürkmüş ve korkusunun onu aptallaştırmasına izin vermişti.

Magda bir adım öne çıktı ve Brennan bir adım geri çekildi; hatta Aralarında Mort varken, werelion'a daha yakın olmak istemedi. Kahretsin, onu bu görev için kırmış olabilirdik; eğer canlılardan bu kadar korkmaktan kurtulamazsa, sadece bizimle çalışamazdı
ama doğaüstü varlıklardan herhangi biriyle çalışması bir eksiklik

olurdu. "Donnie, Brennan'a revire kadar eşlik et. Kontrol edilmesini istiyorum." "Ben iyiyim, efendim."

"Sana fikrini sormadım, Brennan. Donnie'ye bir emir verdim," dedi Nolan.

"Kendi ekibimin bir üyesini tehlikeye atacak bir şey yapacağıma gerçekten inanıyor musunuz?"

"Kaydı gözden geçireceğim ve sonra bu konuyu tekrar ele alacağız. Şimdilik Donahue ile birlikte revire gitmenizi istiyorum."

"Efendim.."

"Sana bir emir verdim, Brennan."

"Ben yanlış bir şey yapmadım."

"Bana yine kendimi tekrarmısın?"

Brennan derin bir nefes aldı ve biraz daha dik durdu. "Hayır, efendim."

Donnie şimdi bizimle birlikte ayaktaydı. "Tıbbi yardım almasını sağlayacağım, efendim."

"Onunla birlikte revire gidin, hemen."

"Emredersiniz, efendim." Selam verdi ve bir anlık tereddütten sonra Nolan da onu selamladı. Donnie de onu selamladı ve Brennan'ı kapıya doğru yönlendirdi. Arkasına baktı ve neredeyse nefret ediyordu. Ben değildim
Magda'yı mı yoksa hepimizi mi hedef aldığından emin değilim ama her iki durumda da iyi bir görüntü değildi.

Kapı arkalarından kapandığında Nolan, Magda'nın yırtarak açtığı hücre kapısını incelemek için yaklaştı. "Eğer bu kaçan gerçek bir mahkûm olsaydı, şok tabancalarını etkili bir şekilde kullanabilir miydik?"

"İşe yarayabilirler ama etkinlikleri likantropun türüne göre değişir," dedim.

"Neden buna bağlı?" diye sordu.

Omuz silktim. "Tıpkı bazı insanların anında yere yığılması ve bazılarının üzerinize gelmeyi bırakması için ikinci ya da üçüncü bir elektrik darbesine ihtiyaç duyması gibi."

Edward, "Ama bir hayvan gelmeye devam ederse, üç şok tabancası darbesi atacak vaktin olmaz," dedi.

"Peki ya sakinleştirici dartlar?"

"Doğru dozu alabilirseniz kısa vadede işe yarayabilir, ancak tüm ilaçlar sistemlerinde bir insanda ya da gerçek hayvan eşdeğerinde olduğundan çok daha hızlı çalışır. Lycanthrope zaten değişmeye başladıysa, metabolizmaları daha da hızlı çalışır, bu yüzden bir kez Düştüklerinde uyanmalarına ne kadar süre kaldığını kestiremezsiniz."

"İşiniz gereği onlar üzerinde hiç sakinleştirici kullandınız mı?"

Edward ve ben ikimiz de başımızı salladık. "İşe yaraması için gereken doz aynı zamanda kalplerini durdurma riskini de taşıyor. Kalp hasarı neredeyse her şeyi öldürmenin birkaç yolundan biridir ve size kızgın bir şekilde uyandığında bir yaratığa suni teneffüs yapmanın ortasında olmak istemezsiniz."

Flannery güldü ama sanırım mizahtan çok sinirle gülüyordu. "Eklemek istediğin bir şey var mı?" Nolan sordu.

"Hayır, efendim. . . Yani, evet,

efendim." "Konuş."

"Belki de doğaüstü varlıkları yavaşlatmak ve hatta altına almak için büyü kullanmanın bir yolu vardır."

"Büyü yapmaktan mı bahsediyorsun?"

diye sordum. Gülümsedi. " gibi bir şey,

evet."

"Amerika Birleşik Devletleri'nde tanıdığım cadılar kapıyı güçlendirmek için bir şeyler yapabilirler ve sanırım siz de vampirlerin kapıyı geçememeleri için bir sınırlama büyüsü yapabilirsiniz.
eşik, ama bu sana likantroplara karşı yardımcı olmaz," dedim. "Vampir

ne kadar güçlüyse, o kadar az büyü
onları kontrol altında tutuyor," dedi

Magda. "Doğru," dedim.

Flannery, "Sihirden anlayan hepinizle oturup olasılıkları tartışmak isterim," dedi.

"Sen cadı mısın?"

"Hayır."

"Gizli sanatların uygulayıcısı mısınız?" Edward sordu. Flannery ona baktı ve gülümsedi. "Evet."

Edward'a baktım. "Kitaplar dışında kimsenin böyle dediğini duymamıştım."

"Avrupa'da benim kadar çok seyahat ."

Başımı salladım. "Pekâlâ Flannery, eğer bir cadı değilsen ama bir uygulayıcıysan, o zaman ne tür bir ?"

"Burada bana Peri Doktoru derler."

"Gücünü Fey'den, yani küçük insanlardan alıyorsun," dedim.

Başını salladı, daha geniş gülümsedi. "Etkilendim, Marshal. Bunun dışında
İrlanda'da çoğu insan bu terimi bilmiyor."

"Ülkenizi ziyaret eden biri bana bunu açıkladı." "Bu ismi tanıyabilir miyim?"

" sanmıyorum."

"İrlanda dışında size ne derlerdi?" Sokrates sordu. Güzel bir soruydu.

"Fazla değil. Güçlerim bu toprakların nazik insanlarına bağlı, kelimenin tam anlamıyla bu toprak. Bir ülkede, orada kalan az sayıdaki Fey'i bana yardım etmeye ikna edecek kadar uzun süre kalmam gerekiyor. Tüm yerel doğa ruhları yabancılara ve garip büyülere karşı çok temkinli."

"Hiç yabancı ... nazik insanları sizinle çalışmaya ikna ettiniz mi?" diye sordum.

"Evet, ama onlarla bile burada daha tanıdık arkadaşlarımla olduğu kadar iyi çalışmadı."

Edward, "Vampirler gece için uyanmadan önce onları kontrol altına almanın yollarını tartışalım," dedi.

"İyi fikir," dedi Nolan, "ama bence Mort, sen de revire gitmelisin, belki bu çürük ve sıyrıklardan bazıları düşündüğünden daha ciddidir."

"Ben iyiyim, efendim."

Nolan sadece ona baktı. Mort sırıttı. "Evet, efendim."

Flannery, "Nazik halk vampirleri kontrol altına almamıza yardımcı olabilir," dedi.

Nolan, "Bu noktaya kadar pek yardımcı olmadılar," dedi.

Flannery gülümsedi. "Mareşal Blake ve adamlarıyla tanışmamıştım. Arkadaşlarıma yüz yüze görüşmek istediklerini yeterince söyledim."

"Bizimle buluşmanın vampir sorununa yardım eden nazik insanlarla ne ilgisi var?" Ben sordum.

Flannery, "Eğer Feyler sizi severse, daha fazla yardım etmeyi kabul edebilirler," dedi.

"Yani bunca zamandır yardım ediyor olabilecekleri halde bunu reddettiklerini mi söylüyorsun?" Edward sordu.

"Onları insani güdülerle yargılamayın. Bu sadece sizi hayal kırıklığına uğratır," diyor Nolan.

Edward kaşlarını çattı. "Bence Mareşal Forrester toplantıya gelmemeli," dedi Flannery.

"Anita nereye giderse, ben de oraya giderim."

"Yeterince büyülü değilsin Forrester. Üzgünüm ama küçük halk farklı enerjileri tercih ediyor."

"Eğer seni sevmiyorlarsa, seninle görüşmezler," dedi Nolan.

"Anita'nın yalnız gitmesini istemiyorum," dedi Edward.

"Sen ve ben arabada bekleyebiliriz ama Fey hayır derse içeri giremeyiz. Eğer toplantıyı basmaya çalışırsak bize yardım etmezler."

"Anita yalnız gitmiyor," diye tekrarladı Edward.

"Yalnız olmayacak. Kıyılarımıza getirdiği insanlardan bazılarıyla tanışmak istiyorlar," dedi Flannery.

"Kim gibi?" Ben sordum.

Flannery bana parlak bir gülümseme fırlattı. "Sana bir liste vereceğim." "Jake'in de o listede olması gerekiyor," dedi Edward.

Bu beni şaşırttı. Nicky diyeceğini düşünmüştüm.

Sonunda koridordan çıkabildik. Mort revire gitti ama iyi olduğundan oldukça emindim. Edward görüşmemize Jake'i de dahil etmek isteyene kadar, bir şeyler yapacağımızı düşünmeye başlamıştım. mahkûmları zapt etmekten daha fazlasını konuşuyordu. Yanımızda getirdiğimiz tek kurtadamı neden dahil etmek istediğini bildiğimden emindim. Edward, Nolan'ın koridorda o an için kontrolünü kaybettiğini fark etmişti. Grupta Nolan'ın sırrını bilen biri varsa, o da bendim. Flannery olduğuna bahse girerim. Ne ile çalıştığınızda doğa ruhları, bir kurt adamı kaçırmak zordur. Eğer kaçırdıysa, o zaman

Flannery'nin sihirli yetenekleri hakkındaki görüşüm, notları karşılaştırmaya başlamadan önce düşük olacaktı.

47

Evimizden uzaktaki evimiz gibi hissetmeye başladığımız kamyonun arkasına mahremiyet için yerleştik ve Domino'yu şoförle birlikte öne koydum. Flannery bana herkesin tanışma ve selamlaşma için içeri giremeyeceğini, ancak daha fazla insan getirmekte özgür olduğumu söyledi, ben de öyle yaptım.

Nolan, "Güvenlik ipucu: Flannery doğrudan bir soru sormadığı sürece nazik insanları görebildiğinizi itiraf etmeyin," dedi.

"Neden olmasın?" Nicky sordu.

"Çünkü hepsi gözetlenmekten hoşlanmaz ve onları hangi gözle görebildiğinizi sorarlardı ve o gözle sizi kör ederlerdi."

"Şimdiden bir gözümü kaybettim," dedi.

"Gördüklerimiz ve görmediklerimiz hakkında şehrin içinde bir yerde yalnız kaldığımızda konuşuruz," dedim.

"En iyisi bu olur," dedi Nolan. Nolan'a zaten sormuştuk ve Flannery onun sırrını bilen tek kişiydi, yani en azından bu konuda rahatça konuşabilirdik.

Konuşmaya nasıl başlayacağımı bilmiyordum ama Flannery biliyordu. "Diğer büyüleri konuşmadan önce, Kaptan'a ne olduğunu tartışmalıyız. Nolan koridorda."

Nolan'ın fena halde irkildiğini arkasından anlayabiliyordum. "Ne demek istediğini anlamıyorum Flannery."

"Kaptan, lütfen, kurdunuzu aylardır hissetmediğim kadar güçlü hissettim."

"Başka kimse fark etmedi." "Ben fark ettim," dedim.

"Benim canavarımı hissettin, çünkü senin de kendi canavarın var."

"Gözlerinin değiştiğini gördüm, Brian," dedi
Edward. Nolan ona baktı. "Görmedin."

"Koridordan aşağıya, halkına doğru renk değişimini göstermemeye çalışmakla o kadar meşguldün ki yanında durduğumu fark etmedin. Gözlerinin değiştiğini gördüm ama enerjinin senden de akıp gittiğini hissettim."

"Geçmişte birlikte çalıştığımızda bunu hiç hissetmemiştin."

"O zamanlar ne hissettiğimi bilmiyordum. Doğaüstü şeylerle çalışmaya yeni başlamıştım. Artık yıllarca pratik yaptım ve ne hissettiğimi biliyorum."

"Ben, Blake, Sanderson, Murdock ya da Jones arasında nasıl bir ayrım yapabilirsiniz?"

"Anita ile enerjisinin nasıl hissettirdiğini bilmeyecek kadar uzun süre çalıştım; aynı şey Murdock için de geçerli. Diğerleri o kadar değil, ama yine de enerjilerini hissederek o koridorda kaç tane şekil değiştiren olduğunu biliyordum. Dürüst olacağım: Gözlerini görmeseydim sen olduğundan emin olamazdım, ama sen olduğunu anlardım.
Ya sen ya da Mortimer, çünkü ben yönden hissediyordum."

", demek beni hissettin."

"Benzer yeteneklere sahip kadar çok insanın etrafında olmak mı kurdunuzu harekete geçirdi?" Flannery sordu.

"Hayır." Bu Jake'ten.

"Neydi o zaman?" Nolan sordu ve Brennan'ın içeride olduğu gibi o da biraz savunmaya geçti.

"En son ne zaman kendi türünden bir kadının yanında bulundun?" Jake sordu.

"Annemi ayda en az bir kez görüyorum."

Jake sanki ona yol göstermeye çalışıyormuş gibi nazikçe gülümsedi. sert bir şey. "Hayır, romantik bir ilişki bir kadını kastediyorum, Kaptan Nolan."

"Yıllar."

"Etrafında benim gibi dişi kurtadamlar var mı?" "Sadece başka ülkelerde onlarla savaşmak için."

"Yani yine romantizm şansı yok."

"Sanırım yok."

"O zaman Anita yıllardır tanıştığın, seni öldürmeye çalışmayan ya da seninle yakın akraba olmayan ilk dişi kurt."

"Kurdumun sırf dişi bir kurt olduğu için mi bu kadar sert tepki verdiğini söylüyorsunuz?"

" gibi bir şey."

Başını iki yana salladı. "Haksızsın demiyorum Pennyfeather ama gençliğimden beri bir dişi kurda bu şekilde tepki vermemiştim. Neden şimdi?"

Jake'in Pennyfeather olduğunu hatırlamam bir saniye sürdü.
Jake, "En son ne zaman bir kurda dönüşmene izin verdin?" diye sordu.

Nolan nemli, taze kokulu havayı içine çekti ve sonra aceleyle dışarı verdi. "Hatırlamıyorum."

"İnsanlarınız şekil değiştirmeden yıllarca yaşayabilir, ancak diğer yarınız hala içeride ve her canlının sahip ihtiyaç ve isteklere sahip."

"En son ne zaman biriyle çıktın?" Edward sordu.

Nolan kaşlarını çattı ve yine alnını düzeltip çizgilerin yumuşayıp yumuşamayacağını görmek istedim. Bu dürtüyle hareket etmedim ama bir yabancının yanında bu benim için alışılmadık bir düşünceydi. Bunun arkasında içimdeki kurdun olup olmadığını merak ettim.

"Artık kimseyle çıkmıyorum."

"En son ne zaman başka biriyle seks yaptın?" Edward sordu.

Nolan kaşlarını çattı, ellerini yumruk yaptı. Bir an için başka bir kavga görebileceğimizi düşündüm ama bastırılmış öfkeyle karanlık ve alçak olan sesi dışında her şeyi kontrol etti. "Bu seni ilgilendirmez."

"Bu kadar cevap yeter, o kadar uzun," dedi Edward.

Sanırım Nolan Edward'a yumruk atmamak için kafasından yavaşça yirmiye kadar saymaya başladı. Zaman zaman ben de ona aynı şeyi yaptığım için, gerçekten taş atamıyordum.

"Bu Anita'nın etrafında olmayı daha da zorlaştıracak," dedi
Jake. "Neden?" Nolan sordu.

"Çünkü o bir dişi kurt ve senin kurdun da bunu kabul ediyor."

Bir an için Jake'e baktı. "Şaka yapıyorsun."

"Hepimiz benzer enerjiyi taşıyanlara çekiliriz, Kaptan." "Peki Anita'nın etrafında olmak sizin için zor mu?"

"Hayır, ama diğer dişi kurtadamlarla etkileşim konusunda senden çok daha fazla pratiğim var. Ayrıca, ayda en az bir kez diğer formuma dönüşüyorum. Bedenimin ihtiyaç ve isteklerini karşılıyorum Kaptan. Görünüşe göre siz beslemiyorsunuz."

"Size söyledim, soyumuz tükeniyor ve kalanlarımız da çocuklarının kurt olmasını istemiyor. Size kuyruğunu yetişkinliğe kadar saklayan tek bir çocuktan bile bahsedemem. On yedi ve on sekizinci yüzyıllarda İngilizler İrlandalıların insan olmadığını, hepimizin sadece hayvan olduğumuzu kanıtlamak için askerlerimizin kuyruklarını propaganda olarak kullandılar, bu yüzden bizi katletmeleri ya da öldürmeleri önemli değildi.
bizi aç bıraktı. Mirasıyla gurur duyan bir halktan yalanlara inanmaya başlayan bir halka dönüştük. Ya sadece hayvan olsaydık, İrlandalılar değil de biz, İrlanda'nın kurtları olsaydık?"

Jake, "Bu o zaman da doğru değildi, şimdi de doğru değil," dedi.

"Blake'in kurduna kızışmışım gibi tepki verdim; bu insani değil." "Sen hiç Cumartesi gecesi barda güzel bir kız olmadın.
İnan bana Nolan, erkekler koridorda senden çok daha hayvanca dedim.

Magda, "Bu sonsuza dek erkekler ve güzel kızlar için geçerli," dedi.

Jake, "Tüm adına en derin özürlerimi sunarım," dedi. Adamların geri kalanı akıllıca hiçbir şey söylemedi.

"Sadece hayatında bir kadına ihtiyacın var," dedi

Edward. "Annem gibi konuşuyorsun."

Edward ona sırıttı. "Umarım gitmeden önce ziyaret edebiliriz. Evli ve iki çocuklu olduğumu duyarsa, bu konuda sana daha çok sıkıntı verir."

"Anladığım kadarıyla henüz evli değilsiniz ve annem evde çocuklarla günah içinde yaşadığınızı öğrenirse, bunun acısını olan sizsiniz."

Edward öyle bir gülümsedi ki, Nolan'la tanıştığında yirmi yaşında nasıl biri olduğunu bir an için anımsadım. Daha önce hiç tanışmamıştım.
onu bu kadar uzun süredir tanıyan herhangi biri. Edward etrafta yokken ona sorular sormaya çok ihtiyacım vardı.

Edward sanki aklımı okumuş gibi, "Sanırım Anita

Hepimiz eve gitmeden önce sevgilileriyle biraz kırsalı görsünler."

"Annem seninle ne yapacağını bilemezdi, Blake. Bir kadın için çok fazla günah, muhtemelen söyleyeceği şey budur."

"Sanırım kırıldım," dedim.

"Sanırım hepimiz ," dedi Dev.

"Kişisel bir şey değil. Annem insanların içinde günah bulma konusunda çok iyidir."

"Nolan'ın annesi de beni pek sevmezdi. Fey'lerle çalışanlarla arası pek iyi değildir," dedi Flannery.

Bana sırıttı, dişleri güçlü ve o kadar beyazdı ki
dalgalı mı yoksa kıvırcık mı olduğuna bir türlü karar veremediği dağınık saçlarına uymayan saçlarını ağarttırdığını düşünmeye başlamıştı,
Ellerini saçlarında ve saçlarını kulaklarından uzaklaştırmaya çalışıyordu.
Tanıdığım herhangi bir ordu veya polis gücünün yönetmeliğinden daha uzundu ama geri kalanı çığlık atıyordu
Yetişkin hayatının çoğunu üniformayla geçirmiş biriydi. Uzun saçlarının üniformalı bir subaya daha az benzemek için bir çaba olup olmadığını merak ettim; eğer öyleyse, bir süredir Nolan'ın birliğindeydi.

"Fey ile çalışmanın nesi yanlış?" Dev sordu.

Nolan, "Annem bir insanı farklı gösteren hiçbir şeyden hoşlanmaz," dedi.

"Farklılıklarını sakladığı için mi?" diye sordum. Başını
salladı.

"Onunla tanışmak istedim," dedi Flannery. "İrlanda'da çok az yerli kurt kaldı, Kaptan Nolan'ın ailesiyle tanışmak istedim."

"Annem onun bir Peri Doktoru olduğunu anladığında çok kızdı." "Hiç evlenmediğimi öğrenince daha da endişelendi."

Nolan güldü. "Seni buralı bir kıza ayarlamakla Fey'i arkadaşlarından uzak tutmak arasında kalmıştı."

"Yani hepimizin evlenmesini mi isterdi?" Nathaniel sordu. "Ah,
evet."

"Onunla tanıştığında bir kurt olduğunu söyleyebilir miydin?" Jake sordu.

Flannery başını salladı. "Onda bir Fey olduğunu söyleyebilirdim ama ne olduğunu bilmiyordum."

"İrlandalı bir kurt olmak Fey midir?" Ben sordum.

"Bu yüzden kuyruklarını kesen kurtların hiçbirini sevmiyorlar. Kendi deformasyonlarını severler ama bunu bir ihanet olarak görürler.

miraslarına sahip çıkıyorlar," dedi Nolan.

Flannery, "Kuyruğunuz bir şekil bozukluğu değildi," dedi.

Nolan, "Bunu okuldaki diğer çocuklara ve onların ailelerine anlatın," dedi.

Kamyon yolda vızır vızır birkaç dakika boyunca hepimiz sessiz kaldık.

"Farklı olmak her zaman zordur," dedim. "Beni kurban olarak kullanmaya çalışan vampiri biliyor musun?"

Flannery, "Hikayeyi hatırlıyorum," dedi.

"Arkadaşı da bir büyücüydü. Başlangıçta güçlerimizi birleştirmek ve vampiri iyileştirmeye yardımcı olmak için bana geldiler."

"Ah, bunun için üzgünüm, ama sizi temin ederim ki ben sadece olumlu büyü yapmak istiyorum İnsan kurban etmek olumlu büyü olarak nitelendirilemez.
sihir."

"Artık böyle mi diyorlar?" Jake sordu. "Ne
diyorlar?" diye sordu ona.

"Artık beyaz büyü yerine pozitif büyü mü?"

"Evet, aslında bu yeni, politik olarak daha doğru bir ifade." "Sanırım
kara büyü kötü, ak büyü ise iyi
yeni sosyal adalet iklimine uymuyor" dedim.

Flannery, "Karşılaştığımız son büyücü, büyüsünün yürürken çimenleri soldurması gerektiğini düşünüyordu," dedi ve bu anı
yüzündeki gülümsemeyi çaldı ve gözlerinin perili görünmesine neden oldu. Çatışmanın ya da uzun süre şiddet içeren suçlarda çalışmanın size verdiği türden bir bakıştı bu. Gerçek hayaletler tarafından değil de
Hafıza. Gerçek hayaletler biraz sıkıcıydı ve onları görmezden gelirseniz ve dikkatinizi onlara vererek güçlerini beslemezseniz gerçekten bir sorun teşkil etmiyorlardı. Geçmişin hayaletleri siz onları görmezden geldiğiniz için
Onlar.

"Benim psişik yeteneğime sahip bazı insanlar geri kalanımızın adını kötüye çıkarıyor."

Şaşırmış görünüyordu. "Bunun psişik bir yetenek olduğunu mu
düşünüyorsun?" "Evet."

"Ama ölüleri diriltmek için büyülü ritüeller yapıyorsunuz. Eğer bu tamamen psişik bir yetenek olsaydı, ritüele gerek kalmazdı."

Ağzımı açtım, kapattım ve sonunda "İlk zombimi çocukken kendiliğinden yetiştirdim. Bunun için en ufak ritüel bile yapmadım."

"Kimdi o?" diye sordu.

"Ne, kim değil. Köpeğimdi. Eve geldi ve benimle birlikte yatağa girdi. İlk başta tekrar yaşadığını sandım."

"Bu sizin gücünüzü mistik değil metafiziksel yapmalı,
ama ..." Sanki sözcükleri daha dikkatli seçmeye çalışıyormuş gibi tereddüt etme sırası .

"Ama ne?" diye sordum.

"Belki sen de doğal bir cadı gibi psişiksin, ama daha önce ruhunu diriltmek için sihirli bir ritüele ihtiyaç duymayan bir büyücü .
öldü."

"Ben özel küçük bir kar tanesiyim," dedim.

"Belki, belki de efsanelerde anlatılan türden bir büyücüsünüzdür."

"Hangi efsaneler?"

Nolan, "Lütfen Blake, aptalı oynama." dedi.

"Evet, evet, ölülerden bir ordu kur ve dünyayı fethet. Efsaneler ve mitler cadı kralların ve vudu kraliçelerinin bunu sürekli denediklerini ve başarısız olduklarını söyler."

Flannery, "Geçen yıl Colorado'daki bazı filmleri gördüm," dedi. Nolan,

"Ölülerden oluşan bir ordu yetiştirmişsiniz," dedi.

"Sadece kötü adamın çoktan yetiştirdiği biriyle mücadele etmek için," dedim.

Flannery, "Ama yine de Colorado'daki Boulder şehrinin kilometrelerce çevresindeki tüm ölüleri dirilttiniz," dedi.

Omuz silktim, ne diyeceğimi bilemedim.

"Bu efsanevi bir sihir Blake," dedi Flannery. "Yüzüm

kızarıyor mu ve *Aw shucks* diyor muyum?"

"Toprak ve nazik halk seni seviyorsa Blake, bu benim için yeterince iyi demektir."

Nolan, "Flannery benim büyü uzmanım, eğer senden hoşlanıyorsa bu benim için de yeterli," dedi.

"Diğer büyücüyle ne zaman dövüştün?" Jake sordu.

"Sadece birkaç ay önce. Colorado'daki videoları ve Blake'in orada yaptıklarını görene kadar hiç böyle bir şey görmemiştim."

"İnsan mıydı?" Jake sordu. "Büyücü yani." Flannery başını salladı.

"Söyleyebildiğimiz kadarıyla, evet."

"Bir şey düşünmüşsün," dedi Nolan.

Jake gülümsedi ve çok dostça, çok açık görünüyordu. "Anita daha geçen yıl zombi yetiştirebilen bir vampirle savaştı ve sen de aynı yıl içinde bir insan büyücüyle savaştın. Bunu ilginç bir tesadüf olarak görüyorum."

Nolan, "Bunun bir tesadüf olduğunu siz de bizim kadar düşünmüyorsunuz," dedi.

"Ne demek istediğinizi anlamıyorum," dedi Jake.

Nolan, "İnsanlar yaşayan hafızalarında gerçek bir büyücü görmemişlerdi ve şimdi birdenbire üç tane oldu," dedi.

"Colorado'dakini öldürdük," dedim.

"İçeridekini öldürmek zorundaydık-"

"Flannery!" Nolan tersledi ve yeri söylemesine engel oldu.

"Bahse girerim İrlanda'a değildi, değil mi?" diye sordum. "Bu gizli bir bilgi," dedi Nolan.

Jake, "Ve şimdi İrlanda'da yayılan vampirlerimiz var, nazik dostlarınızın bunu önlemeye yardımcı olması gerekirdi," dedi. Bana baktı ve bu bakışta bir şey vardı. bunlar için biz mi suçluyduk? Tüm Karanlığın Anası' öldürmek, dünyaya yayılması için gücünün bir kısmını serbest mi bırakmıştı? Yoksa Harlequin'e tüm büyücüleri gördükleri yerde öldürmeleri için emir verdiğinden, onun gücünden duyulan korku diğer büyücüleri kontrol altında mı tutuyordu?

Flannery başını salladı, ciddi, neredeyse üzgün. "Burada, kırsal kesimde toprak her zaman olduğu gibi hâlâ canlı ama Dublin'de bir şeyler ters gidiyor. Şehrin bazı bölgeleri daha iyi bir kelime bulamadığım için büyüsünü kaybediyor."

"Arkadaşların neler olduğunu biliyor mu?" Ben sordum.

"Hayır, sadece doğal olmayan ölümler şehre yayılıyor. Cesetler burada toprağın bir parçası haline gelirler, Marshal. Yaşayan ölüler gibi yürümüyorlar."

"Artık var," dedim.

Başını salladı.

"Bu yüzden Anita'nın gelmesini istemedin, çünkü buraya daha fazla ölüm büyüsü getirmek istemedin," dedi Edward.

"Evet ve eğer başka bir yerde öldürdüğümüz diğeri gibi hissetseydi, onu bir sonraki uçağa geri göndermek için elimden gelen her şeyi yapardım. Burada daha fazla ölüme ihtiyacımız yok, Marshal Forrester."

"Ya vampirlerin yayılmasını durdurmanın tek yolu onları öldürmekse?" Ben sordum.

Flannery ciddi görünüyordu ama şöyle dedi: "Şehirde her ne oluyorsa, bunun daha fazla yayılmasını istemiyorum. Eğer durdurulmazsa, İrlanda İrlanda olmaktan "

Edward, "Anita'nın olay yeri fotoğraflarını ve adli tıp raporlarını incelemesiyle başlayalım," dedi.

"Gerçekten senin kaçırdığın bir şeyi göreceğimi mi düşünüyorsun?"

"Yaşayan ölüler hakkında benden daha çok şey bildiğine inandığım tek kişi sensin."

"Bu büyük bir övgü," dedim.

"Ben bir büyücü değilim ve Amerika'nın baş vampiriyle evlenecek de değilim. Ayrıca ayaklarımın dibinde bir çantanın içinde uyanıp polisin sorularını yanıtlayacak başka bir vampirim de yok."

"Vampirler hakkındaki yakın bilginiz, bu soruşturmaya dahil olmanız için sizin lehinize bir noktaydı, Şerif Blake."
Flannery dedi ki.

"Ve sana karşı bir puan," dedi Nolan.

"Biliyorum, . Düşmanla yatarsam nasıl vampir ırkının belası olmaya devam edebilirim?"

" gibi bir şey," dedi Flannery, gülümseyerek acısını hafifletmeye çalışarak.

"Canavarlarla yakın olduğum gerçeğinden bu kadar çok insanın nefret etmesi komik, ama hepsi bunu kullanmamı istiyor.
Kıçlarını beladan kurtarmak için samimi bilgiler." Planladığımdan biraz daha acı oldu ama bundan gerçekten bıkmıştım.

Flannery, "İkiyüzlülük için özür dilerim," dedi. "Ben
de."

"Sanırım arkadaşlarım senin sihrini sevecek Blake. Onlar insanlarla aynı önyargıları paylaşmıyorlar."

Nolan, "Hayır, kendilerinin var," dedi.

Flannery'nin konuyu tartışmasını beklerdim ama . Sadece bıraktı. Gerçek gerçektir, sanırım ve gerçek şu ki herkes her yerde konuda önyargılıdır. Fey neden farklı olsun ki?

48

İrlanda, Dublin'de Fey ile buluşmak için nereye gidersiniz? Bir bara tabii ki. Kafamın bir köşesinde İrlanda kırsalını, belki bir bozkırı, bir bataklığı ya da çoğu eski şehirdeki caddelere benzemeyen bir yeri görmek istiyordum. Evet, Dublin tüm ülkemizden yüzyıllarca daha eski, ama bu sadece sokakların
Daha dardı ve bana New York ve Boston'un bazı kısımlarını hatırlatıyordu, ama farklıydı. Dublin farklıydı ve daha önce bulunduğum hiçbir şehre benzemiyordu, ancak İrlanda'ya dair tüm film, kitap, antropoloji ve folklor hayallerimi fethedecek kadar farklı değildi. Bu yüzden Flannery bizi küçük, dar cepheli bir bara götürdü, hayal kırıklığımla savaşmak zorunda kaldım. Biraz yeşillik istiyordum, lanet olsun.

Nathaniel , Damian hâlâ sırtına bağlıydı.
Flannery bu küçük partiye kimlerin davet edileceği konusunda çok titiz davranmıştı. Metafiziksel olarak olduğum tüm insanları, yani çağırmak için tüm hayvanlarımı seçmişti. Onları grubun içinden bu kadar kolay seçebilmiş hoşuma gitmemişti ama bu onun büyüsü için iyi bir işaretti . Eğer onları olsaydı
Mistik yetenekleri hakkında daha az düşündüm; bazen beni tatmin etmiyordu.

Edward benden çok daha az hoşlanmıştı, çünkü o ve Nolan arabada kalmak zorundaydı. Jake ve Kaazim de arabada kaldılar. Adamlarımın geri kalanı bizi kontrol etmek için otele gittiler ama onlar da Edward gibi her ihtimale karşı yakınlarda olmak istediler. İtiraz etmedim; korumalarım olmaları gerekiyordu, bu da karakola girene kadar işlerini yapmalarına izin vermem anlamına geliyordu. Bir kez

İçeride yeniden görüşecektik ama bu daha sonraydı. Şu anda bir barın içindeydik.

Girişi biraz yükseltilmiş pek çok eski bar gibiydi, böylece karanlık atmosferde açıkta durup sizi bekliyordu.

bardaki diğer herkes seni görebiliyorken

Mükemmel. Bunu o kadar çok eski barda görmüştüm ki, beni delicesine açıkta hissettirmekten başka bir amacı olduğundan şüphelenmiştim. Belki de barda arka tarafa kaçmak isteyenlere kaçıp saklanmaları için zaman veriyordu? Beni her zaman hedef gibi hissettirirdi ama belki de bu sadece bendim.

Flannery birkaç sığ basamaktan sanki sahibiymiş gibi indi. Kendini hedef gibi hissetmiyordu. Bizi koyu renkli, iyi cilalanmış ahşaptan yapılmış ve alçak ışıkta parıldayan barın uzun, kıvrımlı yoluna götürdü. Tanrıya şükür bizi barda oturtmadı. Yabancılarla dolu bir odada sırtım dönük oturmak bana göre değildi. Flannery barmenin dikkatini çekti ve odanın ilerisindeki boş masaları işaret etti. Barmen başıyla onayladı ve bardaki adamlara servis yapmaya geri döndü. Orada saatin kaç olduğunu hatırlayamıyordum ama bana günün erken saatleri gibi gelse de meşgul görünüyorlardı. Merhaba, jet lag.

Gözlerim alışmıştı, bu yüzden masalardaki insanları görebiliyordum. Flannery'yi büyük açık odada takip ederken bize baktı. Masaların çoğu doluydu ama masalar arasında memleketteki barlarda görmeye alışık olduğumdan çok daha fazla yer vardı. Mümkün olduğunca çok müşteri toplamaya çalışmıyorlardı, bu kötü bir iş gibi görünüyordu, ama bu benim barım ya da uzmanlık alanım değildi. I

Aslında daha açık oturma planını sevdim, ama yine de garip görünüyordu. Masaların arasından geçerken bize bakanlar da biraz tuhaftı. İnsanların bir kıza bakması normal değildi, hatta

yabancılar; neredeyse düşmancaydı. Grubumuzu bir açıdan görmeye çalıştım.

bir yabancının bakış açısı. Yedi uzun boylu, atletik görünümlü adam ve ben. Flannery bile eğitim almış biri gibi hareket ediyordu. Açıklaması zor, ama ne bilirseniz, genellikle bir polis memurunu, askeri ya da sadece rahat hareket eden birini fark edebilirsiniz.

organize şiddet. Bazen insanları rahatça fark edebilirsin.

düzensiz şiddet ile. Her iki durumda da, eğer neye biliyorsanız, yerel barınızda bu kadar kalabalık olmamız sizi mutsuz edebilir. Elbette çoğu sivil hepimizdeki potansiyeli göremezdi ama masalardan aldığımız bakışlar bu adamların çoğunun söylüyordu. Ve çoğunlukla erkeklerdi; yemek getiren garson
ve mekandaki tek kadın benmişim gibi görünüyordu. Louis'bu alışılmadık bir durum olurdu ama bu benim Dublin'e ilk seyahatimdi, bu yüzden İrlandalı kadınların bu barı sevip sevmediklerini bilmiyordum. Ya da belki başka bir şeyler oluyordu ve erkek müşteriler kadınların araya girmesini istemiyordu.

Nathaniel yanımdaydı ve Damian sırtındaki spor çantasında hâlâ baygındı. Eğer gerçek bir kavgaya girersek, tehlikeye atıldıkları için çok kızacaktım. İşler sarpa sararsa Flannery ve ben konuşacaktık.

Hepimizin masaya oturabilmesi için ben Nicky'nin omzuna çok yakındım, o da kibarca benim sandalyemin arkasına ve Nathaniel'inkinin bir kısmına koydu çünkü kol aralığı o kadar genişti. Damian hâlâ Nathaniel'in çantasında güvenli bir şekilde ayaklarımızın dibindeydi, bu yüzden eğer hızlı bir şekilde dışarı çıkmamız gerekirse, bu işimizi zorlaştıracaktı. Eğer büyük bir "M" ile hareket etmemiz gerekirse, Nathaniel'in tek görevinin Damian'ı güvenli bir şekilde dışarı çıkarmak olduğunu zaten konuşmuştuk. Sorun çıkmasını beklemiyorduk ama bunun için plan yapmak otomatikti.

Nicky bana ve fark ettim ki diğer tarafımdaki Nathaniel'e daha da yaklaştı. O şekilde oturuyordu, böylece ben ezilmiyordum.
ama bu aynı zamanda ikimizin de onun koruması altında olduğumuzu göstermenin bir yoluydu. Nathaniel için fazladan yardım hoşuma gitmişti; benim için buna ihtiyaç duymamayı tercih ederdim ama normal bir barda, bir erkeğin onunla bir çiftin parçası olduğunuzu göstermesi kısa devre yaptırabilirdi.
bir sürü yanlış anlaşılma. Egom, Nicky'nin koruması altında görünmeyi kabul edebilirdi, eğer bu bizi
Nathaniel ve Damian . Dev masanın sonundaydı ve sırtı ana kapıya dönüktü, bu da hoşuna gitmemişti ama o Nathaniel'in yanına oturmak istemişti, ben de onu yanımda istemiştim. Ethan'ı sırtı kapıya dönük oturtabilirdi ama o zaman Dev ikimizin de elini tutamazdı ve güvende olmaktan çok dokunmak istiyordu.

ana muhafızlarımdan biriydi. Belki de Asher'a aşık olmasının birden fazla nedeni vardı; o da aynı şeyi yapardı.
Halkın sevgisi ve güvenlik arasındaki denge.

Masanın üzerinden Flannery'nin gülümseyen yüzüne doğru eğildim ve fısıldadım, "Neden yerel halk bizi sevmiyor gibi görünüyor?"

"Bazıları, onları kontrol etmeye yardımcı olması gereken bir birimle çalışmamdan hoşlanmıyor."

"Bana Nathaniel ve Damian'ı getirtmeden önce bundan bahsetmeyi düşünmedin mi?"

Domino, Flannery'nin bir yanına eğildi ve alçak sesle homurdandı. Ethan diğer tarafa doğru eğildi ve aynısını yaptı. Flannery'nin kaşları biraz kalktı ama gülümsemeye devam etti. "Tehlikede değiliz, Marshal Blake. Sadece herkes bizi bir yere koymaktan yana değil.
İrlanda topraklarındaki doğaüstü varlıkları denetlemek için insanlardan oluşan bir paramiliter grup. Elbette bu konudaki sorunlarını anlayabilirsiniz."

"Elbette, bu sorun benim ve ailemin üzerine yağmadığı sürece."

Ethan ve Domino ona biraz daha yaklaştı. Domino gerekenden biraz daha gürültülü bir şekilde yüzünü kokladı, ama bazen bu gözünü korkutmaya çalıştığınız kişi üzerindeki etkiyle ilgilidir. Flannery'den o kadar mutsuzdum ki boynunun yan tarafında nabzının daha hızlı attığını görmek hoşuma gitti.

"Beni gerçekten tehdit mi ediyorsunuz, Marshal?" Flannery bunu söylerken gülümsemiyordu. Onu suçlayamazdım ama çok kızmıştım.

Nathaniel eğildi ve alçak sesle konuştu. "Benim için endişeleniyorsun diye yerel polisi kızdırma, Anita."

"Aklında bulunsun Flannery, Nathaniel'e karşı ciddi bir korumacılığım var."

"Devereux ile ikinizin de onunla çıktığını anlıyorum," dedi el ele tutuşan iki adama bakarak, "ama tüm adamlarınızın aynı şekilde hissettiğini fark etmemiştim."

Domino, "Sadece korkutucu olmayı seviyorum," dedi.

"Akran baskısı," dedi Ethan. "Akran baskısına asla karşı koyamam." Şaka yaptığına dair hiçbir ipucu vermeden düz bir şekilde söyledi.

Flannery ona baktı, belli ki şaka yapıp yapmadığını anlamaya çalışıyordu. Domino'ya bakmadı; sanırım ona inandı.
Bazen Domino'nun hayata eski bir şirket için çalışarak başladığını unutuyorum.

moda mafya. Polis kaydı yoktu, yoksa bu geziye gelemezdi, ama kayıt olmaması muhtemelen tutuklanmaya değer bir şey yapmamasından değil, hiç yakalanmamasından kaynaklanıyordu. Flannery'ye doğru eğilirken
Kişisel alanından cehennem gibi uzak duran ve beni mutsuz ederse ona zarar vereceğini de ima eden Domino çok rahat görünüyordu. Belki de onun yeteneklerini koruma ve
Polis işi; bacak kırıcıya olmaması çok kötü, olsaydı da Nicky vardı. Ya da ben, bu konuda. Asla bir şey vermemeye çalıştım
Kişisel olarak takip etmek istemediğim bir emir -önden liderlik falan.

Nicky alçak sesle benimle konuştu. "Hepimiz senin öfkeni ve Nathaniel için duyduğun endişeyi algılıyoruz. Sesini alçalt."

Derin bir nefes aldım ve yavaşça dışarı verdim, bunu yaparken saniyeleri saydım. Tüm bunların temelinde Nathaniel için duyduğum endişe yatıyordu. Korku çoğu zaman öfkeye yol açar. Ben bundan daha iyiydim. Bundan daha iyisini yapabilirdim, bu yüzden derin nefes alıp verdim, yavaşça saydım ve sonunda Nathaniel'in eli hâlâ benim elimdeyken ve Nicky'nin kolunun sağlamlığı ikimizin de omuzlarındayken gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. O kadar da yardımcı olmadı. Nathaniel'in elini bırakmak zorunda kaldım ve Nicky'nin koluna dokunamayacak kadar öne doğru oturdum ve odanın içinde sadece kendimi bulmaya çalıştım.
metafiziksel bir karışım. olmadığı sessiz merkezimi bulmak zorundaydım ki bu, hepsi bana bu kadar yakın otururken göründüğünden çok daha zordu.

Gözlerimi yavaşça açtım ve Flannery'ye bakabildim.
O korku ve öfke patlaması olmadan. Masanın karşısından ona bakarken neredeyse hiçbir şey hissetmiyordum. Metafiziksel akıl hocam Marianne'e söylemiştim,
Meditasyonun sessiz huzurunun birini vurmadan önceki sessizliğe benzediğini söyledi. Bundan pek hoşlanmamıştı ama bir tür duygusal sakinlik bir diğerine çok benzer. Sosyopatlar gezegendeki en sakin insanlardan bazıları olmalı.

Hem Ethan hem de Domino Flannery'den uzaklaşarak
masada ona yine dirsek mesafesinde yer açtı. "Bu çok etkileyiciydi," dedi Domino. "Normalde duygularını bu kadar güçlü algılamam," dedi Ethan. "Masanın o tarafındaki herkesten özür dilerim," dedim.

Domino, "Sizi neredeyse her konuda affedeceğiz," dedi. "İkna etmeniz gereken kişi ev sahibimiz."

Flannery'nin kahverengi gözlerine baktım. "Beni affediyor musun yoksa öfkemi her şeye bulaştırdığım için senin bok listende miyim?"

"Tehdit edilen kişi olarak hayır, ama bir sanat uygulayıcısı olarak bu büyüleyiciydi."

"Yarısının affedildiğini kabul ediyorum," dedim. "Muhtemelen benden daha fazla
Bundan sonra hak et. Normalde kontrol konusunda bundan daha iyiyimdir."

"Jet lag pek çok şeyi etkileyebilir, Blake."

"Uluslararası seyahatlerinizde güçlerinizi kontrol etmekte daha mı kötüsünüz?" Ben sordum.

"Evet, ama tehlikeli olmadan önce yerel Fey'i benimle işbirliği yapmaya ikna etmem gerekiyor, bu yüzden benim için o kadar büyük bir sorun değil." Hâlâ iki yanında oturan iki kurt kaplana baktı. "Beni burada, barda, herkesin önünde gerçekten incitebilir miydin? Tanıklar?"

Domino, "Tanık olmamasını tercih ederim ama Anita git diyorsa, evet," dedi.

Ethan omuz silkti ve "İyi birine benziyorsun ama patron o," dedi.

Arkalarından gelen bir ses, "O senin için bundan çok daha fazlası," dedi.

Kafamızı kaldırdık ve yaşlı bir kadın orada öylece duruyordu, Ethan'ın sadece birkaç adım arkasındaydı. Daha önce orada olmadığına yemin edebilirdim, çünkü oda çok açıktı ve
Kalabalıktı, gelebileceği hiçbir yer yoktu. Eğer bir vampir olsaydı, zihnimizi siktiğini söylerdim ama o yürüyen ölü değildi. Aslında, hiç bu hayat dolu hissetmiş miydim bilmiyorum. Ormanda ya da dağlarda birkaç kez hissettiğim gibiydi - aniden her şeyin ne kadar canlı olduğunu hissettiğiniz ve her uğuldayan böceğin, uçan kuşun, rüzgârla savrulan ağacın ya da sessiz, sıcak güneş ışığı anının enerjisini neredeyse soluyabildiğiniz anlar.

Kadın benden daha kısaydı, bir üzerinde biraz öne eğilmişti. Elbisesi yere değecek kadar uzundu ve açık mavi bir zemin üzerine küçük mavi çiçeklerle kaplıydı. Kırmızı bir şal

Yumuşak görünüyordu ve el örgüsü vücudunun üst kısmını kaplıyordu. Cildi yıllarca açık havada kaldığı için kahverengileşmişti, bu yüzden yüzü bana koyu kahverengi bir cevizi hatırlatıyordu. Çok daha genç bir yüze aitmiş gibi görünen zengin mavi gözleriyle neşeli, gülümseyen bir ceviz. Bastonunun koyu renkli ahşabına ağır bir şekilde yaslanmış, bize doğru yumuşak bir şekilde ilerlerken, sadece en ufak bir topallıyordu. Bastonu bu kadar ustalıkla kullandığına göre, bastona ihtiyaç duymasına neden olan şeyin uzun zaman önce gerçekleşmiş olduğu açıktı.

Flannery gülümseyerek ayağa kalktı ve onu yarı yolda karşılamaya gitti. "Nim Teyze," dedi ve onu yanağından öptü. Onu öptüğünde güldü ve bir an için kuş sesleri duyduğumu sandım.

Flannery'nin teyzesi Nim bende gülümseme isteği uyandırdı ama nedenini bilmiyordum, bu da beni şüphelendirdi ve gülümsemek istemedim. Adam ona kolunu uzattı, kadın da kahkahalar atarak kolunu tuttu. Bu bana bozulmamış bir ormanda şırıl şırıl akan bir dereyi düşündürdü.

Kuşlar şarkı söylüyordu, peki neden bu güzel duygulara teslim olup tadını çıkarmadım? O bendim ve rozet takıyordum. Bir rozet takıyordum. Dublin'de hayat kurtarmaya çalışmak için bir saat. Bir şeyi başardıktan sonra coşkulu büyüye ve mutlu küçük yaşlı kadınlara teslim olurdum. Ayrıca, anlamadığım bir sihirdi, ama anlamaya çalışıyor gibiydi. zihnimi bulandırdı ve bu hiç hoş değildi.

Domino ve Ethan onun bu tarafa gelişini izliyorlardı ve gülümsememek için kendilerini zor tutuyor gibiydiler.

"Sorun yok Anita," dedi Dev.

"Bunu nereden biliyorsun?" Ben sordum.

Gülümsedi. "Buraya sadece güzel olduğum için gelmedim."

"Ne?" diye sordum. diye sordum, çünkü bu yorum bana hiçbir anlam ifade etmiyordu.

Boştaki elini masanın üzerinden bana doğru uzattı. Yabancı bir şehirdeki yabancı bir barda silah elimi tehlikeye atmak istemedim. Çıkış için ateş etmem gerekeceğini düşünmüş müydüm? Hayır, ama ... tam o anda iki elimle el ele tutuşmak beni daha fazla değil, daha az rahatlatacaktı.

Başımı salladım.

Flannery ona bir sandalye çekip şalı ve uzun eteğiyle yerleşmesine yardım ederken kadın, "Senin için kadar az şey mi ifade ediyor Anita Blake?" diye sordu.

"Mesele o değil," dedim.

Flannery, Ethan'ın teyzesinin yanına oturabilmesi için bir sandalyeyi aşağı çekmesini sağladı, bu da onu diğer tarafta Nicky'ye en yakın konuma getirdi. Eğer yeni masa arkadaşımızdan rahatsız bile bunu belli etmedi, omuzlarımızda tuttuğu kolunun bir seğirmesi bile bunu göstermiyordu.

Nim Teyze bize gülümsedi ve sanki güneş her zaman var olan bulutların arkasından çıkmıştı. Kendimi ona doğru dönmek zorunda kalan bir çiçek gibi hissettim. Sanki bardaki hava aniden daha taze ve nefes almak daha kolay olmuştu. Sonbahar gökyüzünün zengin mavisi ya da peygamber çiçeği gibi olan gözleri, yüzünün koyu kahverengisi içinde irkilticiydi. Bir dakika önce de bu renkte miydiler? Uzaktan bile olsa o mavi gözleri fark eder miydim? Hatırlayamadım.

Dev ayağa kalktı ve Nathaniel ile benim arkama geçti. Eli yüzümün yan tarafında inanılmaz derecede sıcaktı. Ondan yerine oturmasını istemeye başladım, çünkü ne kadar iyi hissettirirse hissettirsin, bir iş toplantısı için uygunsuz görünüyordu, ama sonra Nathaniel'in yüzüne de dokundu. Sanki Dev'in dokunuşu bir anahtar gibi
bizi kilitledi. O anahtarı, teninin bizimkine değen ateş sıcaklığıyla çevirdi ve birden her şey farklı görünmeye başladı.

Şimdi Nim Teyze'nin gözleri gökyüzü ve çiçeklerin mavisi değildi, ama Bulutlar ve yağmur gibi gri. Yüzü aynı kalmıştı, sanki yüzündeki yaş çizgileri ve teninin yıpranmış bronzluğu onu illüzyonla değiştirecek kadar rahatsız etmiyordu. hoşuma gitti, ya da görünüşünün o kısmını gizleyecek kadar büyüsü yoktu, ama umarım ikincisi değil de birincisiydi. Daha yorgun görünüyordu ve güneş ışığı ve kuş sesleriyle daha az dolup taşıyordu.

"Ne yapıyorsun, Devereux?" Flannery sordu.

Dev eğildi ve ikimize de fısıldadı, "Unutmayın, sizin de büyünüz var."

O bana dokunurken bunu hatırlayabiliyordum ve birbirine dolanmış ellerimizde Nathaniel'i daha fazla hissedebiliyordum. Sanki onun büyüsüyle ilgili bir şey bizimkini azaltmıştı. Neden bu şekilde çalışıyordu? Flannery'ye bunu ele vermeden nasıl soracağımı bilmiyordum ve eğer kazara olduysa, teyzesine herhangi bir fikir vermek istemiyordum.

Masanın diğer tarafındaki Domino ve Ethan'a baktım, Dev'in dokunuşuyla onları korumadan Nim Teyze'den ne kadar etkilendiklerini anlamaya çalışıyordum. Sadece sorabilirdim, ama bu çok fazla şey ele vermek gibi görünüyordu, bu yüzden kalkanlarımın sadece bir kısmını düşürdüm, bu da içime çok fazla girmelerini engelledi. Dev bana dokunurken, masanın karşısındaki iki adamla aramdaki duvarları daha yüksek ve kalın tuttuğumu hissedebiliyordum.
Nathaniel ve hatta Dev ile. Devil'ımıza bağlı olmanın beni birdenbire nasıl bir şey olduğunun farkına vardıran şeyin ne olduğundan emin değildim.
Farklı bir şekilde onlara kalkan oldum, ama daha önce gerçekten anlamak istemediğim bir düşünce ya da belki de bilgi gibi oradaydı. Daha sonrası için dosyaladım, çünkü şu anda başka sorunlarımız vardı.
Evet, hayatımın çoğunu bu şekilde geçirdiğimin farkındaydım.
Acil durumdan diğerine geçtim, böylece diğer sorunları çok derinlemesine araştırmak zorunda kalmadım. Terapistim ve ben bunun üzerinde çalışıyorduk.

Domino ve Ethan sanki onlara gerçekten dokunmuşum da arkalarında olduğumu bilmiyorlarmış gibi irkildiler. Domino yüksek bir ardından kulaklarını temizlemeye çalışıyormuş gibi başını salladı. Ethan
Başının tepesinden masanın üzerinde görebildiğim vücudunun geri kalan kısmına kadar titredi. Sırayla bana baktılar ve sonra
hepimizin önündeki olası tehdide dikkat etmeye geri döndü.

Nim Teyze gözlerini bize dikti. Kendimi bir çiçek gibi hissetmiyordum. Çiçek bir buz tarlasında sıkışıp kalmadıkça ve zayıf kış güneşi çok olmadıkça, güneş tepedeyken bu mümkün değildi. O sevmezdi
onun illüzyonlarını gördük.

"Bunu kaçırdın yeğenim," dedi tavrı kadar soğuk ve içinde tek bir kuş barındırmayan bir sesle.

"Sana onun ne olduğunu, hepsinin ne söyledim."

"Onun insan formunda bir kaplan ve altın olduğunu söylediniz ama bana bir cadı olduğunu söylemediniz."

"Bana pek çok şey söylendi ama asla cadı denmedi," dedi Dev, onun onaylamaması karşısında hafif ve neşeli olmaya çalışarak.

"Dev . . . . Devereux bir cadı değil," dedim.

"Eğer buna inanıyorsan, o zaman onun değerini bilmiyorsun demektir, Anita." "Belki de cadı terimini farklı tanımlıyoruzdur," dedim.

"Bana baktığında ne görüyorsun, Devereux?" Nim söyledi.

"Görülecek ne var ki?" dedi Dev gülümseyerek, ama elleri yüzümüzü okşadı. Bu güven verici bir hareketti; sadece kendisini mi, bizi mi yoksa her ikisini de mi rahatlattığından emin değildim.

Elimi kaldırıp yanağımı kavradığı eline dokundum. Sevgi dolu ve nazik görünüyordu, öyleydi de, ama sonra söylediğim şey bunların hiçbiri değildi. "Ne görüp görmediğinin ne önemi var? Buraya senin vampirliğini tartışmak için geldiğimizi sanıyordum.
sorunu ve Dublin'deki metafiziğin bin yıl sonra neden değiştiği."

Biraz daha dik oturdu ve bastonunu kullanarak kendini öne doğru itti. Ellerinde siyah dantel eldivenler vardı, bu yüzden ellerinin yüzüne uyup uymadığını göremiyordum. Tarihi diziler dışında hiç kimsenin böyle eldivenler giydiğini görmemiştim. "Vampir sorunumla ne demek istiyorsun, Anita?"

"Dublin'in vampir sorununu kastetmiştim. Burada yaşadığına göre, bu senin de sorunun sayılır, değil mi?"

Hayal mi görüyorum yoksa ben söyleyince rahatladı mı?
İlk söylediklerimde onu bu rahatsız eden şey neydi? Adamlara daha sonra sormak için aklıma bir not aldım.
Çünkü bu onu rahatsız etmişti. Sadece nedenini bilmiyordum.

"İnsanlar buraya Siyah adını vermeden önce ben de buranın bir parçasıydım.
Havuz."

Flannery ekledi, "Dublin'in kastettiği temelde bu, Kara Havuz." "O zaman vampirlerin neden aniden bu kadar çoğaldığını biliyor musun? sayılar burada mı?"

İki elini bastonunun başına koyarak iyice aşınmış ahşabın üzerinde Gri gözleri, yağmur fırtınasından önceki gökyüzü gibi koyu kömür grisine dönüştü. "Ölüm büyüsü."

Flannery, "Burada başka bir büyücü istememizin bir nedeni de buydu," dedi.

"Yani vampirlerinizin arkasında bir büyücünün olduğunu mu düşünüyorsunuz?" Ben sordum.

Nim Teyze o fırtına rengi gözlerini bana çevirdi. Bu benim biraz geriye yaslanmama ve istemsizce Nathaniel'in elini daha sıkı tutmama ve Dev'in elini yüzüme daha sıkı bastırmama neden oldu. O da çenemi ovarak karşılık verdi, bu harika bir histi ama aynı zamanda biraz fazla

Polisle ilgili herhangi bir şey içeren bir toplantı için oldukça dokunaklıydı. Yine de bana dokunmasını engellemedim; bu konuda kafamı açık tutmama yardımcı olan bir şey vardı.

"Eğer bu gerçek bir büyücülük değilse, o zaman daha önce hiç görmediğimiz bir vampir türü. Sanki tüm sorunlarımızın ardındaki her kimse, sadece kan içmekten çok daha fazlasını içiyor. Dublin'in toprağından yaşamı, büyüyü içiyor." Nim Teyze'nin yüzü asıktı, gözleri Dev bize dokunmasaydı muhtemelen güneş ışığı ve kuş seslerinin ardına gizlenecek olan bir hiddetle doluydu. Hiç de öyle görünmüyordu.

Şimdi en sevdiğin büyükannen. Yırtıcı görünüyordu, bir şey gibi seni incitecek bir şey. Gözlerinin kömür grisi rengi öfke, korku ya da anlayamadığım bir duyguyla neredeyse simsiyahtı.

"Ben bir büyücüyüm ve vampirlerle oldukça yakın ve kişisel bir ilişkim var, ancak anlattığınız şeyi yapabilecek hiçbirini tanımıyorum," dedim.

"Kontrolünü kaybetmeden önce İrlanda'nın metresi olan vampir korkuyla beslenebilir," dedi Nim.

Başımı salladım. "Evet, bunu yapabilen başka vampirlerle de tanıştım ama hiç biri onun kadar iyi değildi."

"Gücünü kaybettiğinden emin misiniz? Neden tüm bu yeni vampirlerin arkasındaki kişi o olmasın?" Nathaniel sordu.

Suçla ilgili sorular sorması biraz garipti, ama iyi sorulardı, bu yüzden onlara uygun iyi cevaplar bekledim.

"Moroven asla bir büyücü olmadı. Bu onun büyüsü değil." "Onu vampir olmadan önce tanıyor muydunuz?" Ben sordum.

"Yaptım ve o asla bir büyücü değildi, kendi tarzında korkutucu bir şeydi, ama asla ölüler üzerinde bir güce sahip olmadı."

"Onu bu şekilde korkutan neydi?"

"Onun korkuyla beslenen bir gece cadısı olduğunu biliyorsun."

"Evet, ama bu vampir olduktan sonra kazandığı bir güç." "Hayır, o her zaman kabuslardan ve dehşetten beslenebiliyordu."

"Gerçekten mi?" "Gerçekten mi?" dedim. "Usta bir vampir olduktan sonra edindikleri bir yetenek olmadığı sürece bunu yapabilen biriyle hiç tanışmadım."

"Vampir formunda korkudan bir zamanlar insan olanlara gece cadısı mı diyorsunuz?"

"Evet."

"O zaman bundan daha fazlası ve onun gücüne yeni kelimeler eklemeliyiz. Başkalarında dehşet yaratabilir, böylece o beslenebilir."

"Damian'ın onun korkunç şeyler yaptığına dair anıları var," dedi Nathaniel. "Bundan sonra herkes korkar."

Yaşlı kadın başını salladı. "Hayır Graison, insanları işkenceyle korkutup sonra da onların duygularıyla beslendiğini kastetmiyorum. Demek istediğim, bir dokunuşla ya da daha azıyla birinde korku yaratabilir ve bundan beslenebilirdi."

"Damian'da yaratabildiği korkunun sadece onunla ilgili anılarından kaynaklanmadığını mı söylüyorsunuz?"

"Onun bir *mara*, bir kabus olduğunu, korku yaratabildiğini ve böylece ondan beslenebildiğini söylüyorum."

"Bekle. Yani sadece uyanıkken değil, rüyalarında da insanlardan beslenebileceğini mi söylüyorsun?"

"Kötü rüyalarla beslenen, onları uyuyanlardan uzaklaştıran, gece korkularını ortadan kaldırmaya yardımcı olan bir şey olarak başladı, ancak uzun yıllar boyunca yeteneğini daha az nazik bir şeye dönüştürdü. Eğer beslenmek için yeterince kâbus yoksa, insanların uykusuna girip onlara kötü rüyalar gördürüyordu ki ."

"Onun bir tür rüya bekçisi olması ve insanların daha az kabus görmesine yardımcı olması gerektiğini mi söylüyorsunuz?" Ben sordum.

"Başlangıçta."

Flannery sözlerine şöyle devam etti: "Buradaki yetkililer yıllar içinde birkaç gece cadalozu : kötü rüyalarla beslenen insanlar, ancak beslendikçe rüyalar daha da kötüleşiyor ve kabuslar aracılığıyla kişinin hayatını tüketiyorlardı."

"İrlanda'da rüyalarla bu kadar iyi olan insanlar mı var?" Ben sordum.

"Burada psişik bir yetenek olarak sınıflandırılacak kadar yaygın."

"Büyü değil," dedim.

"Hayır, çünkü bu yetenek modern ilaçlarla durdurulabilir.

Nim Teyze bana İrlanda'nın ana vampirinin bir tür gece cadısı olduğunu söylediğinde, diğer vakaların dosyalarını gözden geçirdim. İçinde

Çoğu zaman, bu davranışı sergileyen insanlar bunu bilerek yapmadıklarını söylüyorlar. Uyurgezerlik gibi, ama başkalarının rüyalarında uyurgezerlik yapıyorlar."

"Modern antipsikotikler veya antidepresanlar bir kişinin yeteneklerini durdurabilirse, o zaman psişik olarak sınıflandırılır, ancak ilaçlar işe yaramazsa, o zaman burada İrlanda'da büyü olarak sınıflandırılır mı diyorsunuz?" I
sordu.

Flannery, "İkisini birbirinden ayırma yollarımızdan biri bu, evet. Amerika'da bu şekilde yapmıyor musunuz?"

"Hayır, gerçekten depresyonda ya da psikotik olmadıkları sürece insanlara bu tür ilaçlar vermiyoruz."

"Yeteneklerini kötü amaçlar için kullanan insanları nasıl durdurursunuz?"

"Birinin büyü yoluyla başka bir kişiye kasten zarar verdiğini kanıtlayabilirsek, bu otomatik olarak hapis veya ölüm cezası anlamına gelir."

Flannery'nin yüzündeki ifade bizim adalet anlayışımız hakkında ne düşündüğünü açıkça gösteriyordu. "Bu barbarca," dedi.

"Gece cadılarınız bir insanı ölümüne kurutabilir mi?"

"Evet, ama o kadar ileri gitmeden önce onları tespit
ediyoruz."

"Birini zaten ölümüne kurutmuşlarsa, onlarla ne yaparsınız? Yasalara saygılı vatandaşlarınızın geri kalanını nasıl güvende tutarsınız?"

"Başkaları için tehlike olmaktan çıkana kadar uygun ilaçlar ve tedavi."

"Onları güvende tutmak için kaç tane ilaç vermeniz gerekiyor?" Nathaniel sordu.

Flannery önce yere sonra tekrar yukarı baktı ama Nathaniel'in gözleriyle buluşmakta zorlandı. Belki benim bakışlarımın hemen yanındaki ağırlığından, belki de masumiyetin ağırlığından. Nathaniel'in doğru şeyin ne olması gerektiğine dair neredeyse çocuksu bir inanca sahip olduğunu fark etmiştim; bu, insanların her zaman doğru yapacağına inandığı anlamına gelmiyordu, ama onun daha iyi ideallerine göre yaşamak istemenizi sağlayan bir yolu vardı.

"yeğenim, cevap ver ona."

Flannery ona baktı ama ondan memnun olduğu da söylenemezdi. "Dozaj, onları başkalarına zararsız hale getirmek için uygun."

"Bu soruya cevap vermemenin bir yolu," dedim.

"Gerçekten onları öldürmenin daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Onları komaya sokmaktan ya da çalışmayı durdurana kadar gayet iyi çalışan bir beyni kızartmaktan daha mı iyi? Evet, bence ölüm tercih ederim."

Nim, "Bir zamanlar gerektiğinde öldürmekten korkmazdık," dedi.

Flannery halasına kaşlarını çattı. "Burada yıllar boyunca çok fazla kan döküldü. Daha fazlasına ihtiyacımız yok."

"Eğer gece cadılarına senin uyuşturucularınla temiz bir ölüm arasında seçim yapma şansı verseydin, birçoğu ikincisini seçerdi. Bunu biliyor musun Flannery?" Dedim.

"Bunu ben de bilmiyorum, siz de bilmiyorsunuz."

"Bunu iliklerine kadar biliyorsun yeğenim, yoksa şimdi bize ," dedi Nim Teyze.

"Madem onun bir gece cadısı olduğunu biliyordunuz, neden ona zaten sahip olduğunuz yasaların gücüyle davranmadınız?" diye sordum.

"Bildiğimiz kadarıyla hiç kimseyi öldürmedi, dolayısıyla yasalarımıza tabi değil."

"Onun varlığından bile haberin var mıydı?" Ben sordum.

"Burada vampirler olduğunu bilip kimseye söylemediğimi mi soruyorsunuz?"

"Bilmek istediğimi sordum."

"Onun varlığından haberim yoktu. Sen diğer memurlara söyleyene kadar burada vampirler olduğunu bilmiyordum. Onlar bana söyledi, ben de Nim Teyze'ye sordum. Bana gerçeği o zaman söyledi."

"Senden hiçbir şey saklamadım yeğenim," dedi Nim Teyze. "Bana İrlanda'da vampir olup olmadığını hiç sormamıştın."

"Haftalardır vampirlerden ve burada hiç vampir bahsetmemi dinledin ama hiçbir şey söylemedin."

"Bu düzeyde bir kınamayla, gerçekten yeğenim olduğun için şanslısın, çünkü öyle olmasaydın, yollarımıza yönelik bu tür eleştiriler, büyüne en çok ihtiyaç duyduğun anda seni savunmasız bırakabilirdi."

"Bu bir tehdit mi, Nim Teyze?"

"Gerçek bu, yeğenim."

"Nolan senin aslında yarı Fey olduğunu biliyor mu?" diye sordum. "Biliyor," dedi Flannery.

"Ama takımın geri kalanı değil, değil mi?"

"Birlikte çalıştığın diğer şerifler tüm sırlarını biliyor mu Blake?"

Flannery ve ben uzun bir süre birbirimize baktık ve sonra başımı salladım.

Flannery, "Benimkinin sizde kalmasını rica ediyorum,"

dedi. "Bize güvendiğiniz için onur duydum."

"Teyzem bilmen gerektiğini söyledi. O da çoğu Fey gibi. Bir sırrı paylaşmak isteyene kadar saklarlar, ama bir şeyin yapılması gerektiğini söylüyorsa, o zaman bu genellikle önemlidir."

Nim Teyze, "Seni görmem gerekiyordu Anita, seni ve tüm ... adamlarını," dedi.

Son kelimeden önce tereddüt etmesinden hoşlandığımdan emin değildim ama buna izin verdim. Zorlamayacaktım, çünkü neredeyse hangi kelimeyi söyleyeceğinden emin değildim ve Flannery'den ve birlikte çalıştığım tüm polislerden hâlâ bazı sırlarım vardı, belki Edward hariç. Ondan geriye sır ya da önemli bir şey kaldığından emin değildim.

"Bizi görmek neden önemliydi?" Ben sordum.

"Barımıza girdiğinizde öfkeyi hissettiniz." "Evet."

"Şimdi etrafınıza bakın ve hissedin."

Garip bir yönlendirme olduğunu düşündüm, ama bara baktım ve düşmanlığı hissetmeye çalıştım, ama orada değildi. Masalardaki insanlar daha rahattı; hatta birkaçı bana gülümsedi. Ben de başımı sallayıp gülümsedim, çünkü bilgi almak için buradaydık. İnsanlar sizden hoşlanıyorlarsa ya da en azından sizden hoşlanmıyorlarsa bunu yapma olasılıkları daha yüksekti. Bir gülümseme için uzun bir yol kat edebilirdi.

Nim Teyze gülümseyen adamlardan birine seslendi. Masamıza elinde şapkasıyla geldi, kelimenin tam anlamıyla. Koyu renk, neredeyse Siyah saçları, kahverengi gözleri ve fırsat verilse bronzlaşacak bir teni vardı. Flannery ve Mort'a çok benziyordu ama saçları omuz hizasındaydı ve ikisinin de saçlarından çok daha uzundu.

"Bu Slane. Size mesaj getirebilir ya da benden yardım isteyebilir."

Adam tekrar gülümsedi ve başını hafifçe salladı. Saçları da onunla birlikte öne doğru sallandı ve o altında bir şey gördüm. Gözlerimi kırptım ve bir şey söylemedim, çünkü birincisi emin değildim, ikincisi de birinin kulakları hakkında yorum yapmak beni ilgilendirmezdi. Hepimizin fiziksel kusurları vardı. Ayrıca babam beni, "*Kulakların tazılarınkine benziyor*" diyecek şekilde yetiştirmemişti.

"Sorun yok," dedi şimdiye kadar duyduğumuz en kalın aksanlı sesiyle. "Nim Teyze sana güvendiğimizi söylüyor." Ya da böyle söylediğinden oldukça emindim. Flannery ile daha sonra tekrar kontrol edecektim.

Slane saçlarını bir yandan geriye taradı ve kulaklarının gerçekten de uzun, ipeksi köpek kulakları gibi olduğunu gösterdi. Beagle kulakları gibi kahverengi ve beyaz renkteydiler ama daha uzundular ve daha çok bir coonhound'un ya da belki daha kısa kulaklı bir basset hound'unkine benziyorlardı.

"Fiyakalı," dedim.

"O kelimeyi bilmiyorum," dedi.

"Havalı, hoş ya da ilginç. İpeksi görünüyorlar," dedim sonunda, çünkü aniden sosyal açıdan garip bir yaşamaya başlamıştım. Argo bir ülkeden ya da dilden diğerine kötü bir şekilde taşınır. Nifty'nin burada o kadar yaygın olmadığını hatırlamam gerekiyordu; cehennem, memlekette de o kadar yaygın değildi.

Daha geniş gülümsedi, iltifattan memnun olmuştu. "Çoğu zaman şapkamı içeride takmamın nedeni de bu. Saçlarımı onların üzerinde tutmama yardımcı oluyor, çünkü çoğu kadın onları ... ... şık bulmuyor."

"Onların kaybı" dedim ve yüzündeki şaşkınlığı görünce ekledim: "Farklı olmanın ilginç olduğunu ve kötü olmadığını göremiyorlarsa, farklılıkların seni tanımalarına engel olmasına izin vermeleri onların kaybıdır." Yine duygularımla kazdığım çukurdan sözlü olarak çıkmaya çalıştığımı fark ettim, ama en azından daha derine inmek yerine çıkmaya çalışıyordum.

"Güzel bir düşünce," dedi Nim, "ama siz benim soyumdan gelenlerden daha fazla insan değilsiniz, bu yüzden çoğundan daha açık fikirli olmanızı beklerdim."

"Teşekkürler.."

Flannery, "Bunu sakın bitirme," dedi. "Bu cümleyi teyzeme ya da yaşlı Fey'lerden birine söyleme. Bu bir hakarettir."

"Tamam, bunu hatırlamaya çalışacağım."

Nim şalını koyu kumral saçlarını gösterecek kadar geriye attı. Nathaniel'inkiyle neredeyse aynı renkteydi. "Benimkilerden biri olabilirmişsin gibi görünüyorsun, Nathaniel Graison."

"Almak mı? Torun mu demek istiyorsun?"

diye sordu. "Öyle."

"Ailem hakkında pek bir şey bilmiyorum. Herhangi İrlandalı olup olmadığını bilmiyorum."

"Sen yetim misin?"

"Onun gibi bir şey," dedi. Bunu söylerken elimi sıktı. Dev onun yüzünü ve boynunun yan tarafını daha fazla okşadı, daha fazla dokunulmaya ihtiyacı olduğunu anladı. Bunun onu rahatsız edebileceğini düşünmemiştim.

Nathaniel soyunu bilmediğini söyledi.

"Çoğumuz ailelerimiz hakkında pek bir şey bilmiyoruz," dedi Domino.

"Siz ve Bay Flynn burada Fey olarak geçebilirsiniz, saçlarınız ve

Gözler, çoğumuz için bizi ayıran bir şeydir, ama sizin

enerji bizim değil." Nim siyah eldivenli parmağıyla Nathaniel'i işaret etti. "Ama bu, bu daha çok evimiz gibi hissettiriyor."

"Dürüst olmak gerekirse İrlandalı olup olmadığımı bilmiyorum," dedi. "Bu gözler üzerinizdeki işaretimiz olabilir."

"Senin böyle gözlerin var, benim de köpek kulaklarım," dedi Slane, gerçekten şikâyet mi ediyor yoksa sadece yorum mu yapıyor anlayamayacağım şekilde gülümseyerek.

"Ailem hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorum," dedi Nathaniel, "ama buraya vampirler hakkında ne bildiğinizi öğrenmeye geldik.

burada, Dublin'de zarar görüyor."

"Bunu neyin yaptığını , değil mi?" diye sordum. "İtiraf etmekten nefret ediyorum ama bilmiyorum."

Flannery, "Bu toplantı çoğunlukla sizi görmeleri ve hissetmeleri içindi, Blake ve hepiniz," dedi.

"İlginçti ama davayı çözmemize yardım edemeyeceklerini biliyorsanız, o zaman bu gün ışığını boşa harcamak değil miydi?" diye sordum.

"Halkımın çoğu bir büyücüye inanmıyordu,

Özellikle de bir vampirle evlenmek üzere olan biri, burada, İrlanda'da olmasını istediğimiz biri olurdu," dedi Nim. "Bize yardım edeceğinize inanmadılar. Hepimiz işleri daha da kötüleştireceğinizden korktuk ama yeğenim, gücünüzün negatif değil pozitif büyü olduğunu düşünürse sizi bizimle buluşturacağını söyledi."

"Kuzenim senin yaşam enerjisi, bereket olduğunu söyledi, ölüm değil," dedi Slane. "Elimden geleni yapıyorum ama ölüleri diriltiyorum. Bunu saklamayacağım.
Ben bir büyücüyüm."

Slane, "YouTube'da geçen yıl Colorado'dan bazı şeyler gördüm," dedi. "Siz efsanelere konu olmuşsunuz Bayan Blake."

"İnsanlar efsane gibi kelimeler kullandığında ne bilemiyorum," dedim.

"Bu sadece gerçek," dedi Nim. "Bunu kabul edin ve bundan utanmayı bırakın."

"Deneyeceğim," dedim.

Gülümsedi. "Madem bu kadar az yardımcı olabiliyoruz, gitmene izin vereceğiz.
Böylece gün ışığını boşa harcamamış , çünkü gece tekrar çöktüğünde şehrimiz için endişeleniyorum."

Başımı salladım. "Ben de."

Ayağa kalktı ve hem Slane hem de Flannery ona yardım etmek için harekete geçti. Bu bir saygı göstergesi miydi yoksa gerçekten yardıma ihtiyacı var mıydı emin değildim ama Nicky de yardım edecekmiş gibi ayağa kalktı ve hepimiz ayağa kalktık, ancak Dev'in elini kendi elime koydum, Nathaniel'inkini de diğer tarafa. Silahım burada bana Dev'in yapabilecekleri kadar yardımcı olamayacaktı. Ona tam olarak ne yaptığını ve bunu yapmayı nasıl bildiğini özel olarak soracaktım ama henüz değil.

Nim Teyze bastonuna daha önce olduğundan daha fazla yaslanmıştı ve ben onun cazibesinin bir kısmının
O yumuşak yürüyüşü. Şimdi bastona ne kadar ihtiyacı olduğunu görüyordum. Eteği kendine yapışmıştı ve ayaklarına bir göz attım. Eski moda siyah bir ayakkabı ve keçi toynağı gibi yarılmış siyah bir toynak. Bastona ihtiyacı olmasına şaşmamalı.

Yanında Slane olduğu halde masaya doğru yürümesini izledim. Flannery önümüzden giderek bizi dış kapıya doğru yönlendirdi. Ona daha önce baktığımdan daha sert bakmaktan kendimi alamadım. Normal bir insan gibi görünüyordu ama Nim her zaman bizi işaretleyecek bir şey olduğunu . İlk defa bir adamın kıyafetlerinin altında ne sakladığını merak ediyordum ve bunun kesinlikle seksle bir ilgisi yoktu.

49

FLANNERY teyzesiyle bir kez daha özel konuşmak için bara geri çağrıldı, o da bizi arabaya gönderdi. Benim için sorun değildi, çünkü bu özel olarak da konuşabileceğimiz anlamına geliyordu.

"Orada ne yaptın, Devereux?" Nicky sordu. Ben Nathaniel'in elini tutuyordum, Dev de onun diğer elini tutuyordu. Üçümüz arka arkaya kaldırımın tamamını ve daha fazlasını kaplıyorduk. Dünya gerçekten de üç kişi yürümek için yaratılmamıştı; hatta bazı sokaklarda iki kişi yürümek bile zordu. Bazı bakışlar alıyorduk, eğer el ele tutuşmamızın ortasında olsaydım bundan kaçınabilirdik, ama iki adam sevgiliydi, bu yüzden boş ver.

"Sana cadı demesine neden olacak ne yaptın?" Domino sordu. Dev güldü.

"Anita ve Nathaniel'e güç ve açıklık kattım,
Hepsi bu."

"Ama bunu nasıl yaptın?" Ethan sordu.

Dev diğer adama baktı. "Klanımızdaki herkes gibi ben de doğduğumdan beri eğitimliyim."

"Ama ne yapmak için eğitildim? Yani, bugün, az , eğitiminizin bir parçası olan ne yaptınız?" Ethan sordu.

"Efendimin benden istediği her şey olmak için."

"Bunu biliyoruz," dedim, "ama orada ne yaptınız?"

Bana baktı, yüzü ciddiydi. "Pek çok açıdan Harlequin'lerden biri olacakmışım gibi eğitildim. Diğer insanların psişik yeteneklerinden duramazlarsa tüm vampirlerin casusları ve cellatları olamazlardı."

"Harlequin'ler ya kendileri usta vampirlerdir ya da çağırdıkları hayvanlar kendi efendileri tarafından bu gibi saçmalıklara karşı korunurlar.

ama ben sizin efendinizim ve yakalandım. İllüzyonlardan kurtulmamıza nasıl yardım ettin?"

"Başından beri onun illüzyonlarını anladın mı?" Nicky sordu.

"Evet," dedi Dev.

"Nasıl?" diye sordu.

Dev biz yürürken bunu düşünüyor gibiydi. Bir elektrik direği çıktı ve ona çarpmamak için kimin kimi bırakacağına karar vermemiz gerekti. Dev bıraktı ve genişçe yürüdü, aşağıya doğru eğildi
kaldırımda bize katılmadan önce tuğla kaplı sokak. "Hepimizin bir tür yaşayan insan olmak üzere yetiştirildiğimizi söylesem mantıklı olur mu? tılsım?"

"Cümleyi duydum ve tüm kelimeler İngilizce ama de anlamıyorum," dedim.

"Jake muhtemelen daha iyi açıklayacaktır ama bebekliğimizden itibaren üzerimizde büyü kullandılar. Bizi bir nevi dövdüler.
tılsımlar. Hepimiz illüzyon ve büyünün iç yüzünü mistik sanatların gerçek ustaları dışında herkesten iyi görürüz. Ustalarımız büyü yaparken ya da büyüyle savaşırken onlara bir tür tanıdık gibi davranabiliriz.
enerjiler."

Nicky, "Hepimiz Anita için güç takviyesi ve familiar görevi görebiliriz," dedi.

"Yapabilir miyiz?" dedi Ethan.

"Benim için yeni bir haber,"

dedi Domino.

"Bunu benimle, Micah'la ve Nathaniel'le yaptı ve sanırım şu anda şehir dışında olan vampirlerden biriyle de yaptı."

"Requiem," dedim. "Güç artışı için herhangi bir ölümsüzü kullanabilirim ya da Jean-Claude ve benimle kan bağı olan biri olması gerekebilir."

"Bunu bilmiyordum," dedi Dev. "Bu sana daha fazla seçenek sunuyor."

"Yani bazı büyü türlerine karşı neredeyse dayanıklı mısın?" Dedim.

"Evet. Nasıl yapıldığına ve nasıl çalıştığına dair ayrıntılar istiyorsanız Jake ve Kaazim'e sorun."

"Herhangi birimiz bunu eğitimle yapabilir miyiz?" Domino

sordu. "Sanırım altın kaplan olmanız gerekiyor."

"O zaman ben yapabilir miyim?" Ethan sordu.

"Sen yarı altın kaplansın, yani belki. Jake'e sor, gerçi bebeklikten başlaman gerekebilir. Bize de öyle yaptılar."

"Ya geçen yıl Colorado'da yendiğimiz Ölüm Aşığı gibi kötü ve çılgın biri kazansaydı? Bana hizmet ettiğin gibi ona da hizmet eder miydin?"

Dev bana çok hoş bir gülümseme attı. "Onun tipi olduğumu sanmıyorum."

"Bu ciddi bir soru," dedim.

Gülümsemesi kayboldu, neredeyse onu hiç görmediğim kadar ciddileşti. "Tüm Karanlığın Anası'nı öldüren ve Kaplanların yeni Kralı olan kişiye hizmet etmek üzere yetiştirildik. Bizi şu şekilde eğittiler tüm vampir soylarına hizmet ediyor, bu yüzden sanırım sonunda evet demem gerekiyor."

Nathaniel durdu ve Dev'in gözlerinin içine bakmak için döndü. "Ölüm Aşığı gücünü şiddet ya da ölümle sonuçlanan
Hastalık. Yönetecek kadar güçlenmesinin tek yolu sürekli olarak insanları katletmek . Bunu yapmasına gerçekten yardım eder miydiniz?"

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum ama yapabilecek kuzenlerim var ve belki de . Kelimenin tam anlamıyla, Jake bizi bir kedi yavrusu ya da köpek yavrusu gibi inceledi ve periyodik olarak bizi
Bir dizi beceriye diğerinden daha fazla odaklanan daha küçük gruplar. Pride, Envy ve ben Belle Morte'un soyunda daha eğitimli olan gruptaydık, Jean-Claude ve size teklif nedenlerinden biri de buydu."

"Ölüm Aşığı'nın kutusunda kim vardı?" Ben sordum.

"Fark etmez, Anita. O öldü. Artık kimse ona hizmet etmek zorunda değil."

"Bana söylemek istemiyorsun, çünkü bunu ona gidecek olanlara karşı kullanacağımdan korkuyorsun."

"Bunu onlara karşı kullanacağını biliyorum. Nathaniel aramızdayken bile bunu hissedebiliyorum."

İçimi çektim ve nefesimi yavaşça dışarı verdim. "Gerçekten de jet lag yüzünden mi bu kadar duygusalım?"

"Otelde gerçek yiyeceğe ve birkaç saat uykuya ihtiyacınız var ve sonra dışarıda güneş ışığında bir şeyler yapmamız gerekiyor," diyor Nicky

dedi.

"Bu şekilde kontrolümü kaybetmemi engelleyecek mi?" "Uyku herkesin daha iyi hissetmesine yardımcı olacaktır."

"Neden güneş ışığı?" Nathaniel sordu.

"Çünkü bulunduğunuz zaman diliminde ne kadar çok gün ışığı alırsanız, ona o kadar hızlı uyum sağlarsınız."

"Peki. Arabaya gidelim ve ya yemek yiyelim ya da biraz kestirelim," dedim. "Kendimi daha iyi hissetmeye ihtiyacım var."

"Ölü çağırma burada dünyanın başka yerlerinde olduğu gibi işe yaramıyor, bunu söyleyip duruyorlar. Bu seni etkiliyor olabilir mi?" Nathaniel sordu.

Ona baktım. "Bilmiyorum, belki."

Ethan, "Yine de bu mükemmel bir nokta," dedi.

"Benim büyücülüğümün burada işe yarayıp yaramayacağını hâlâ bilmiyoruz." Nicky, "Hava tamamen kararana kadar bunu öğrenemeyiz," dedi.

"Ve o zamana kadar yeni dirilmiş vampirlerin içine gömülmüş olacağız," dedim. "Evet."

Nathaniel, "Dublindeyken her ihtimale karşı bir zombi yetiştirmeye çalışmalısın," dedi.

"Ne olursa diye?" Ben sordum.

"Bize yardım etmeleri için başka tür bir ölümsüz yetiştirip yetiştiremeyeceğinizi görmek için." "Yeni vampirlerle savaşmamıza yardım etmeleri için zombileri kullanmamızı mı kastediyorsun?" I sordu.

"Neden olmasın?"

"İrlanda vampirlerle ne yapacağını bilmiyorsa, zombilerle de ne yapacağını bilemeyecektir."

"Mezarlarına geri dönüyorlar," dedi. "Eğer onları kaldırabilirsem."

"Sadece İrlanda'da büyücülüğün ne kadar işe yaradığını öğrenmenin iyi bir fikir olacağını düşünüyorum."

"Dublin sokaklarında zombilere karşı vampir savaşı yapmayacağız, Nathaniel."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu söylemiyorum. Sadece kaynaklarımızın ne olduğunu bilmenin iyi olacağını söylüyorum, hepsi bu."

"Ekstra silahlar gibi mi demek istiyorsun?" dedi Nicky. "Evet."

"Hoşuma gitti," dedi Nicky.

"Ben yapmıyorum," dedim. "İyi bir nedenim olmadan zombi yetiştirmem ve sadece yapıp yapamayacağımı görmek yeterince iyi değil."

Nicky, "Uyku, yemek ve güneş ışığı, sonra nasıl hissettiğine bakarız," dedi.

"İrlanda'da bir zombi yetiştirmeyeceğim, sırf bunu yapıp yapamayacağımı görmek için
o."

"Karanlığa saatler kaldı, Anita. Konuyu daha sonra tekrar ele alırız." "Hayır, konuşmayacağız," dedim kararlı bir şekilde.

Nicky eğildi ve fısıldadı, "Yapıp yapamayacağını bilmek istiyorsun. burada ölüleri diriltmek. Ölüleri dirilten ilk kişi olup olamayacağını bilmek istiyorsun.
İrlanda'da ölüleri dirilten büyücü. Ne istediğini hissedebiliyorum, Anita."

Buna ne diyebilirdim ki? Orada ölüleri diriltmek istemedim ve zombileri asla sebepsiz yere diriltmemeye çalıştım. Onları tarihi sorulara cevap vermek, hangi vasiyetin gerçek olduğunu söylemek ya da mahkemede ifade vermeyi bitirmek için diriltmiştim, ama bir tanesini sadece yapıp yapamayacağımı görmek için diriltmek iyi bir neden olarak görünmüyordu, ama ... . Nicky haklıydı:
Bir yanım orada bana imkânsız olduğu söylenen şeyi yapıp yapamayacağımı bilmek istiyordu. İrlanda'da zombi yetiştirecek kadar efsanevi olmadığımı görmek istemek ego muydu? Evet. Bu kadar egoya teslim olacak mıydım? Hayır. Hayır, gerçekten vermeyecektim. İrlanda'da zombi yetiştirmek yok. Oraya vampirlere yardım etmek için gitmiştim.
sorun. Onlar için ikinci bir ölümsüz sorunu yaratmayacaktım. Hayır, yapmayacaktım ama bir yanım gerçekten yapıp yapamayacağımı merak ediyordu.

50

Köşeyi döndüğümüzde nihayet arabayı görebiliyorduk,
Nathaniel elimi avucunun içinde salladı ve "Ted'in gizli işlerde iyi olduğunu söylersen sana inanırım ama vay canına" dedi.

Tuğla kaplı sokaktan aşağıya, Edward ve Nolan'ın kamyonun, arabanın, aracın yanında bekledikleri yere baktım. Edward eğilmişti.
Krem rengi kovboy şapkasını sanki uyukluyormuş gibi yüzüne doğru çekmişti. Bir bacağını öyle bükmüştü ki
siyah kovboy çizmesi kamyonun yan tarafına dayanmıştı. Mareşal ceketini, beyaz düğmeli gömleğini görebileceğiniz kadar açmıştı. Normalde taktik pantolon ve at içermeyen saha çalışmaları için üretilmiş botlar giymesi gerekirdi ama ceketi hariç
Bir kovboy filminin oyuncu kadrosundan gelmiş gibiydi.

"O gizli görevde," dedim. "Ted Forrester gibi davranıyor, iyi çocuk."

Nicky ekledi, "Çoğu yabancının Amerikalılardan istediği şeyi yapıyor: kovboy. Klişeyi görecekler ve Amerikalılara o kadar yakından bakmayacaklar. onun gerçekliği."

Nathaniel birimizden diğerimize baktı. "Yani saklanmayarak saklandığını mı söylüyorsun?"

" gibi bir şey," dedim.

Nolan aracın arkasından çıktı ve tamamen siyahlar içindeydi.
Yetkililerin şiddetle tavsiye ettiği gibi özel tim savaş çıngırağını çıkarmıştı ama hala taktik pantolon, botlar ve siyah bir rüzgarlık giyiyordu.
çok askeri görünüyordu. Bu kısmen onun sivil kıyafet seçimiydi,

ama aynı zamanda tavırlarıydı. Edward neredeyse uyuyor gibi görünürken o çok tetikteydi.

"Nolan ne giyerse giysin aynıdır," dedi Nathaniel.

"Ted bir bukalemun gibi değişir. Sadece bunu yaptığını pek görmediniz, çünkü benim yanımda kendisi olabiliyor."

"Jake ve Kaazim nerede?" Dev sordu. "Ted ve

Nolan'a sorarız," dedim.

Yeterince yaklaştığımızda Ted arabadan inip bize doğru geldi. Seni gördüğüne en çok sevinen takınmıştı.

Mavi gözleri bile sanki daha sıcak bir renk tonundaydı.

gülümsemeye sonuna kadar inandı. Edward gizli operasyonlara katıldığında dünya korkutucu derecede iyi bir karakter oyuncusunu kaybetmişti.

"Jacob, Nolan'ın İrlanda mutfağı hakkında bize iyi bir fikir vereceğini söylediği bir restoranda bize bir masa ayırıyor."

Nicky hiç vakit kaybetmeden, "Kulağa hoş geliyor," dedi. Birinden diğerine baktım.

Nathaniel, "Belki evde kullanabileceğimiz yeni bir tarif öğrenirim," dedi.

"Elbette, ama yemekten sonra Nicky birkaç saat kestirmenin jet lag ile başa çıkmama yardımcı olacağını söylüyor."

"Bununla ilgili bir sorunun mu var?" Nolan sordu.

"Normalden daha huysuz," dedi Dev.

Edward yüksek sesle güldü, başı arkadaydı, bütün yüzü parlıyordu. "Daha huysuz ve henüz kimsenin burnu kanamadı ya da ölmedi mi?" Biraz daha güldü. Bunun onun Ted numarası olmadığını düşünmeye başlamıştım. gerçekten eğleniyordu. Nolan da kıkırdamaya başlamıştı.

Onlara baktım, yüzüm tamamen ve "Flannery artık bizimle değil, değil mi?" dedim.

Nolan gülmeyi bıraktı ve bana baktı. Edward daha sert güldü. Yanımdaki diğer adamlar ciddi görünmeyi başardılar. Nicky, "Ya o ya biz," dedi.

Edward o kadar güldü ki, Nolan, "Flannery nerede?" diye sorarken ağlamaya başlamıştı.

Flannery tam o sırada arkamızdaki köşeyi temizlememiş olsaydı daha da komik olurdu. Nolan hepimize kaşlarını çattı. "Bu hiç komik değildi."

"Evet, ," dedim.

Edward sadece başını salladı, o kadar gülüyordu ki arabaya yaslanmak zorunda kaldı. Diğer adamlar Flannery gelip söyleyene kadar dayandılar, "Bu kadar komik olan ne?" Sonra hepimiz kendimizi .

51

EDWARD kıçıyla gülmeyi bitirdiğinde yanına geldi.
ve bana sarıldı, ki bunu neredeyse hiç yapmazdı. Hatta bana güldüğü için özür bile diledi ki bunu daha da yapıyordu. Tüm bu duyulmamış sarılma ve özür dileme sırasında "Yerel muhbir konuşmak istiyor" diye fısıldamayı başardı.

Her şey gibi geri çekildim ve "Peki, bu muhteşem İrlanda yemekleri nerede?" diye sordum.

Ted gibi sırıttı ve "Pub" dedi.

Kovboy gösterisinin İrlandalı versiyonu olduğundan şüphelenerek ona bir bakış attım. Barlar ve içki, tam İrlandalılara göre, değil mi? Tanrım, umarım değildir, çünkü bir içki içmeyen olarak yıllar önce insanların sarhoşken düşündüklerinden çok daha az ilginç olduklarını ve hatırladıkları kadar iyi vakit geçirmediklerini öğrenmiştim. Arada sırada
Jean-Claude, çünkü benim aracılığımla katı yiyeceklerin, şarabın ve likörün tadını alabiliyordu. Bu, insan bir hizmetkâra sahip olmanın yaygın faydalarından biriydi: Yüzyıllardır tatmadığınız yiyecekleri tadabiliyordunuz. Asla onun gibi bir şarap züppesi olamayacaktım ama
birkaç şarap çeşidinin kıymetini bilin.

Bar tıpkı bir olduğu gibi koyu renkli ahşapla kaplıydı, ancak bu barda masalar birbirine daha yakın yerleştirilmişti.
eve döndüm. Görünüşe göre mekânın sahibi kalabalık masalardan para kazanmayı planlıyordu. Aslında o kadar kalabalıktı ki, Jake ve Kaazim köşedeki masaları tutuyor olmasalardı, asla birlikte oturamazdık, belki de hiç oturamazdık.

Normalde gürültü ve kalabalıktan hoşlanmazdım, ancak bugün garip bir şekilde boş olan bardan güzel bir değişiklik oldu.

Flannery bizi götürmüştü. Bu gerçek bir iş gibi hissettirdi; diğeri ise içki ya da yemekle ilgisi olmayan şeyler yaptığınız bir paravan gibi hissettirmişti.

Her zaman polis memurlarının ya da
Kimse sırtı kapıya dönük oturmak istemediğinde veterinerlerle savaşır, ancak genellikle büyük bir parti için bundan kaçınmanın bir yolu yoktur. Jake ve Kaazim oraya önce varmışlardı, bu yüzden odasını iyi gören ve arkalarında sağlam bir duvar olan koltukları vardı. Bana da yanlarında oturmayı teklif etmelerini bekledim - kraliçeydim ya da öyle olacaktım - ama
Jake ayağa kalktı ve daha önce hiç yapmadığı bir selamlama hareketi yaptı ama bunu fısıldamak için kullandı: "Kolayca kalkabileceğin bir yere ."

Tüm bu gizli kapaklı zaten bıkmıştım ama başımı salladım, gülümsedim ve devam ettim. Sırtımı odanın kısmına vererek masanın ucuna oturdum ama en azından göz ucuyla ana kapıyı görebiliyordum ve mutfağa açılan kapının bulunduğu bar tam . Nathaniel oturdu,
Ama sırtı ana kapıya dönük olacak şekilde masanın köşesinde oturuyordu. Yeterli sayıda muhafızla dışarı çıktığımızda çoğu zaman bu şekilde oturmaya alışkındı. Damian yine masanın altına, ayaklarımızın dibine sıkışmıştı. Dev burada sırtının kapıya dönük olmasıyla son barda olduğundan daha fazla mücadele etmedi çünkü
Nathaniel'in elini. Ama masamızın üzerindeki aynaya baktı ve kapı da dahil olmak üzere tüm odayı görebildiğini fark ettim. Daha önceki yerde bir ayna olup olmadığını hatırlamaya çalıştım ama eğer
Bir tane vardı ama benim fark edemeyeceğim kadar küçüktü. Ethan kısa çöpü çekti ve Dev'in yanına zorunda kaldı ama o da aynayı kullanıyordu. Gerçekten de burada hiç kötü koltuk yoktu. Jake ve Kaazim iyi iş çıkarmışlardı. Edward konuşmamıza daha yakın olabilmek için Kaazim'in yanına oturdu, Nicky ve Domino da onun yanındaydı. Nolan ve
Flannery aslında diğer uçta, benim karşımdaydı. İlk başta koltuklarının kötü olduğunu düşündüm çünkü sırtları bara dönüktü.
ve mutfak girişi vardı ama önlerindeki duvarda büyük bir ayna daha vardı. Yansımalar ya da doğrudan görüş hattı sayesinde hepimiz oldukça iyi koltuklara sahiptik.

Garson kız içki siparişlerimizi aldı. Ben bir kola ve bir bardak su istedim, çünkü görünüşe göre hidrasyon jet lag'a yardımcı oluyordu, bu yüzden sorunumun bir kısmı yeterince su içmemiş olmamdı, ya da Edward bana öyle söyledi.
Nolan'ın önerisi üzerine çoğumuz Guinness dana yahnisi sipariş ettik. Erkeklerin çoğu ya yahninin yanında Guinness ya da başka bir yerel bira veya ale sipariş etti. Nathaniel sadece su içen tek kişiydi; Edward bile Flannery'nin ısmarladığı yerel bir birayla yetindi.
tavsiye edilir.

Garson suyumu bir tanesinin üzerine koymadan önce önüme birkaç küçük işe yaramaz peçete koydu ama önce tereddüt etti.
Kolayı diğer peçeteye koyarken peçetenin üzerinde bir yazı olduğunu fark ettim. Düzgün blok harflerle, "Bayanlar tuvaleti, beş dakika." yazıyordu.

Garson kıza bakmamak için kendimi zor tuttum.
tamamen normaldi. Orta kahverengi saçları gevşek bir at kuyruğuyla arkaya toplanmıştı, koyu kahverengi gözleri ve bir yüzü vardı, yani ya biraz makyaja ihtiyacı vardı ya da başka nedenlerden dolayı solgundu. Benimle banyoda mı buluşacaktı? Muhbir o muydu? Korkmuş muydu? Bu yüzden mi solgundu?

Nathaniel ve Dev peçeteyi fark ettiler. Muhtemelen Jake de biliyordu ama etmiyordu. Jake ve Dev kadar normal davranmaya çalıştım.
Kaazim, ama başarısız olduğumu biliyordum. Nathaniel kadar bile becerikli olduğumdan emin değildim. Dev de garip bir şekilde bu işte iyiydi.

Garson içkiyi peçetenin üzerine koydu ve nem neredeyse anında yazıya bulaşmaya başladı. Bana bir daha bakmadı, sadece diğer içecekleri dağıttı.
Saatimi kontrol ettim.
saati takip etmeye başladım. Yalnız mı gitmem gerekiyordu, yoksa içkileriyle birlikte mesaj alan başka insanlar da var mıydı? Gizli görevde birden fazla nedenden dolayı kötüydüm. Beni huzursuz ediyor ve bir şeyleri kurcalamak için büyük bir dürtü veriyordu.

Edward önce ayağa kalktı, gerçi dışarı çıkması için insanların hareket gerekiyordu. Tuvalete gideceğini söylemedi ama mantıklı görünüyordu. Yanımda Magda ya da Fortune olsaydı, kızların yaptığı gibi tuvalete asla yalnız gitmezdik ve yanımda korumalarım olurdu, ama tek kız olmam bunu biraz garipleştirdi. Sonra Flannery kalktı.

Dört dakika sonra özür diledim ve gizemli kadınımızla tanışmak için masadan kalktım. Dev kalkmaya başladı ama Nicky ondan önce davrandı. Beni korumaktan başka bir şey yapmadığı için özür dilemeden bir gölge gibi arkamdan geldi. Gizlilik buraya kadarmış.

Banyolar, sonunda başka bir çıkış kendi dar koridorlarındaydı. Nicky ve ben önce odayı kontrol etmesi konusunda tartışmaya başladık ama kapı Edward'ın ikimizi de içeri almasına yetecek kadar açıldı. Flannery çoktan lavaboya yaslanmış, mutsuz görünüyordu. Kapı arkamızdan kapandığında, neden mutsuz olduğunu bana açıkladı.

"Onlara güvenemezsin Forrester. Bu yüzden diğer toplantıda yoklardı."

"Eğer aradığı hayvanlar onlarsa, o zaman yerel vampirler hakkında şimdiye kadar görüştüğümüz herkesten daha çok şey biliyor olmalılar," dedi Edward.

"Kimden ?" Ben sordum. "Yerel

Selkie'lerden."

Flannery, "İrlanda için Roanes," dedi.

"Roanes, Selkies, her neyse - kim ?" Nicky sordu. "Fok insanları,"

dedim.

"Arı mühürlerini mi kastediyorsun?" diye sordu.

"Hayır, onlar daha çok klan kaplanları gibi, doğuştan foklar, bir saldırı sonucu oluşmadılar," dedim.

Flannery, "Onlar aynı zamanda İrlanda'nın vampir efendisine bağlı hayvanlar," dedi. "Bize bilgi verebilirler ya da onun için casusluk yapabilirler. Dublin'de yayılan vampirlerin arkasında onun olmadığından emin olana kadar, onu tüm bunların arkasındaki beyin için baş şüphelimiz olarak ele almalıyız."

"Neden birdenbire başka bir doğaüstü varlıkla konuşmak konusunda bu kadar isteksiz oldun?" diye sordum.

"Çünkü Nim Teyze beni Roane'ların hanımlarından çok ve onun emrettiği her şeyi yapacakları konusunda uyardı. Eğer başarısız olurlarsa onlara işkence eder ya da öldürür. Eğer ona itaat etmemenin bedeli buysa, o zaman onlara güvenilmez Blake."

"Ya da belki de bu onlara güvenilir olmaları için en iyi nedeni ," dedim.

Kapı yumuşak bir şekilde çalındı ve bizim kahverengi saçlı
Garson kız hepimizin orada olup olmadığını kontrol edercesine kafasını içeri uzattı. Öncekinden daha da solgun görünüyordu; korkmuştu. O bir
Eski hikayelerdeki gibi fok kızları mı? Kapıdan giren bir sonraki kişi bir adamdı. Benden biraz daha uzundu, Mort'un boyu civarındaydı ama daha kaslı olduğu belliydi, sanki daha çok çabalasa daha da irileşecekmiş gibiydi. Saçları siyah ve düzdü.
Elini saçlarının arasından geçirip kulaklarının arkasına sıkıştırdı. İri, koyu renk gözleri o kadar simsiyahtı ki, irislerinin rengi o mükemmel sıvı siyahlığın ortasında bir gözbebeği olduğunu bile söylemeyi imkânsız kılıyordu. Gözleri
Gözleri Nathaniel'in gözleri gibi yüzüne hükmediyordu ve neredeyse nişanlım kadar güzel bir yüzü vardı.

"Kızım kapının dışına kapalı tabelası koydu, bu yüzden
ama yine de hızlı olmalıyız." Sesinde daha önce duymadığım bir aksan vardı, daha yumuşak ya da daha ağır. Sırf ritmini duyabilmek için başka bir şey söylediğini duymak istedim.

Edward tanıştırmayı yaptı. "Riley, bu Anita Blake, Nicky Murdock ve sanırım Flannery'yi tanıyorsun."

"Şahsen değil ama onun adına. Teyzene Dublin'deki bu ölüler salgınıyla hiçbir ilgimiz olmadığını söyle."

"Halkın olarak sen mi, yoksa efendin olarak sen mi?" Flannery sordu.

"Kendi adıma konuşuyorum, başka kimse adına değil, ama halkım dahil. Hanımefendimizin bunu yaptığına inanmıyorum ama ondan uzak duruyorum. Ben onun yakın çevresinin bir parçası değilim, ancak halkımıza ve ona para kazandırmak burada ve diğer şehirlerde çalışan birçoğumuzdan biriyim. Mülklerden gelen bazı kiralar dışında
Kan emen büyük bir parazit gibi hiçbir şey getirmiyor."

"Dublin'deki vampirlerin arkasında ne sen ne de İrlanda'nın Kötü Kaltağı varsa, o zaman kim var?" diye sordum.

"Bilmiyorum."

Ona kaşlarımı çattım.

Edward beni, "Madem bir şey bilmiyorsun, neden bu kadar gizlilik?" diye sormaktan kurtardı.

"Anita Blake'in Birleşik Devletler Marshal programındaki ortağı olduğunuzu biliyordum. Onunla tanışmak istiyordum."

"Neden?" dedi Edward ve bu tek kelimede neredeyse hiç mutlu Ted yoktu, sadece soğuk bir şüphe vardı.

"Jean-Claude'un adil ve hakkaniyetli olduğunu, vampirleri hayvanlarına adil davranmaya zorladığını duyuyoruz. Micah Callahan ve yürüttüğü Koalisyon hakkında da iyi şeyler duyuyoruz. İhtiyacımız olan
yardım et."

"Ne tür bir yardım?" Ben sordum.

"Hanımımız her zaman acımasız olmuştur ama son zamanlarda hem gücü hem de acımasızlığı artmış görünüyor. Bizi daha önce hiç olmadığı kadar cezalandırıyor. Bundan sonra ne yapacağından korkuyorum, hepimiz korkuyoruz."

"Yasaları çiğniyor mu?"

"İnsan hukuku, evet. Uygun gördüğü şekilde kullanması ve istismar etmesi için onun hayvanları olduğumuzu söyleyen vampir yasası, hayır."

"Bu ikinci kısım kadar doğru değil," dedim.

"Jean-Claude ya da Callahan'dan yardım isteyebilir miyiz?"

"Koalisyon çoğunlukla hayvan grupları arasındaki anlaşmazlıklarla ilgilenir, vampirler ve gruplar arasındaki anlaşmazlıklarla değil."

"O halde yeni kral olarak Jean-Claude, bizi bir halk olarak yok etmeden önce hanımefendimizle bizim için aracılık edebilir mi?"

"O kadar kötü mü?"

"Bize Damian'ı İrlanda'ya beraberinizde getirdiğiniz söylendi. Bu doğru mu?"

"Peki , ne ?" Nicky söyledi.

Riley iri adama baktı ama ondan korkmuyordu. "Ona neler yapabileceğini sor ve gece uyandığında ona söyle
daha da kötüleşti. Sevdiklerimize işkence ediyor ki hem onların hem de bizim onlar için duyduğumuz dehşetten beslenebilsin. İş için dışarı çıkmasına izin verilen bizler asla ailelerimizi yanımıza alamayız, bu yüzden onun bölgesinden ayrılmaya çalışırsak diye elinde bir rehine var. Hepimiz ne olacağını biliyoruz.
Kaçmaya çalışırsak geride kalanların başına ne gelir bilinmez ama çoğumuz 'un onu terk etmesini istiyoruz."

"Jean-Claude ile konuşabilirim ama hiçbir şey için söz veremem," dedim.

Elimi tutmaya başladı ama Nicky araya girince Riley ellerini yana bırakıp sadece gözleriyle yalvarmak zorunda kaldı. O gözler üzgün olmakta çok iyiydi. "Ondan kurtulmak için her şeyi yapabileceğimizi söyle."

"Her şey büyük bir teklif," dedim. "Bunun ne anlama gelebileceğini anlıyor musun?"

"O ölene kadar, gerçekten kadar asla güvende olamayacağımızı biliyorum."

"Ben bir suikastçı değilim Bay Riley."

"Amerika'da vampir öldürdüğünüzü biliyorum."

"İnsanları öldüren bir vampir hakkında yasal bir infaz emrim olduğunda, evet."

"Yüzyıllar boyunca yüzlerce kişiyi öldürdü."

"Onu asırlık suçlar için mahkum edemem. Kimse yapamaz," dedim.

"İnsanlara burada ve şimdi zarar veriyor, işkence ediyor, sakat bırakıyor.
zaman."

"Bunu kanıtlayabilirseniz, İrlanda polisi size yardımcı olabilir."

"Eğer sana onun aleyhinde konuştuğumu öğrenirse, beni öldürür ya da öldürtür. Cesedimi de asla bulamazsınız, çünkü deniz ölüsünden vazgeçmez."

"Sizin için ne yapmamı istiyorsunuz Bay Riley? Sizin için bu riske değecek ne yapabilirim?"

"Binlerce yıldır ilk kez yeni bir vampir hükümdarı var. Tüm doğaüstü varlıkların eşitliğine inanıyor gibi görünüyor. Halkımı yaratan besleyen kötü niyetli canavara karşı ondan yardım istiyorum, hayır, yalvarıyorum."

"Onunla konuşacağım ama Avrupalı vampirlerle yapılan orijinal anlaşma Jean-Claude'un sadece Amerika'yı yönetmesiydi."

"Belki de bu yüzden daha da kötüleşti: Artık kimsenin ona dokunamayacağını düşünüyor." Ürperdi ve biraz daha sıkı sardı.

"Muhtemelen aynı yanıtı ona ya da Micah'a göndereceğin bir e-postayla da alabilirdin," dedim.

Sonra yüzünde kederle bana baktı. İnsanların doğal afetlerden ya da savaş bölgelerinden sendeleyerek çıkarken haberlerde gördüğünüz türden bir bakıştı "Bazı şeyleri bir e-postaya yazamazsın," dedi ve gömleğini kaldırdı. Karnı yara izleriyle kaplıydı. Daha kötülerini de görmüştüm ama çok değil.

Flannery kendini durduramadan dişlerinin arasından keskin bir tıslama çıkardı. Edward hiçbir şey göstermedi. Nicky yanımda hareketsiz duruyordu. bir işkence karşısında ne dedin?

"Bunu bana o yaptı, çünkü ben ondan çok korkuyordum.
yatağa attı. Beni kesmeye başladı ve eğer arzumu bulamazsam daha da keseceğini ve asla kimseyi arzulamadığımdan emin olacağını söyledi.
tekrar. Bir şekilde onun istediğini yapmanın bir yolunu buldum." Gömleğini tekrar yerine kaydırarak yaralarını kapattı.

Nicky alçak sesle ve hissederek, "Kötü kaltak," dedi. Kendi istismarından bazı sorunları dile getirmiş olmalıydı.

"," dedi Riley.

"Sen kanıtsın Riley," dedi Flannery. "Polis merkezine gel.
Şikayet dilekçesi doldurmanıza yardımcı olacağım."

"Annem ve kız kardeşim hâlâ o kötü kaltakla birlikte orada. Önce ailemi kurtarmazsam polise gidemem."

"Bir suçlama olmadan onu tutuklayamayız."

"Ve onu tutuklamadan önce ailemi kurtaramazsınız, biliyorum.
İnsan polisine gitmeyi daha önce düşünmediğimizi mi sanıyorsun?"

"Eğer aileniz kendi istekleri dışında tutuluyorsa, bu adam kaçırma gibi bir şey, değil mi?" Ben sordum.

"Evet," dedi Flannery; yara izlerini görünce bütün tavrı değişmişti.

"Yüzyıllardır ayakta duran bir kalenin içinde. İnine girmeden önce tüm rehinelerini kurtaramazsın, o da seni öldürür.
onları."

Flannery, "Ne yapabileceğimizi öğreneceğim," dedi.

"Hayır, diğer subaylara söylemeyeceğinize dair bana şeref sözü vermelisiniz."

"Bana, hepimize bir suç ihbarında bulundunuz ve hepimizin rozetleri var."

"Size ABD Polisleri ve İrlandalı Garda olarak gelmedim. Size bir Peri Doktoru, bir vampir kraliçesi ve Ölüm olarak geldim, çünkü vampirler size böyle sesleniyor, Marshal Forrester. Eğer annem ve kız kardeşimin ölüm fermanını imzalamak isteseydim, yıllar önce Dublin polis karakoluna giderdim."

Riley sonunda Flannery'den diğer memurlara ya da Gardai'ye söylemeyeceğine, sadece diğer Fey'lere söyleyeceğine dair şeref sözü aldı. Eğer yardım edebilirlerse
Roane, o zaman Roane yardımı kabul eder. "Çok uzun zaman oldu. Gitmeliyim" dedi ve cep telefonu numaralarımızı alıp gitti.
Ezberlemişti ama onunla iletişime geçmemiz için bize bir numara vermedi. Telefonunun ele ve adımın kişiler listesinde bulunabileceğinden çok korkuyordu.

Garson kız adamları ve son olarak da beni kovdu ve yerleri paspaslamaya başladı, çünkü patronuna anlattığı hikâye buydu:
Birisi ortalığı öyle bir dağıtmıştı ki, yerleri paspaslamak zorunda kalmıştı. Bizimle daha fazla konuşmak istemedi, biz de masaya geri döndük. yemeği bizi bekliyordu. Güveç harikaydı, yanında karayla servis edildi,
tatlı ekmek. İki kola ile birlikte üç bardak su içtim, böylece hem susuz kalmadım hem de kafein aldım. Hayat güzeldi.

Edward diğerleriyle buluşmamız için bizi otele bıraktı, çünkü hepimizin birkaç saat uyumaya ihtiyacı vardı.
olabilir. "Yerel polis yine senden çekinmeye başladı, Anita. Ellerindeki tüm kanıtları görmene izin , bunları kullanarak gidip vampirleri öldürmeye başlayacağını düşünüyorlar."

"Neden benim şiddet seviyemden sizinkinden daha fazla korkuyorlar?" diye sordum.

"Öldürme sayınız daha fazla."

Eğildim ve fısıldadım, "Sadece yasal olan öldürür."

Gülümsedi ve sonra kıkırdadı. Yasadışı öldürmeleri sayarsak her zaman benim önümde olurdu, ama bu diğerleriyle paylaşılacak bir şey değildi. İrlandalı polisler.

"Bu gece yardım etmeme izin vermeyebileceklerini mi

söylüyorsun?" "Biraz uyu, Anita."

"Lanet olsun. Ted."

"Siz uyuduğunuzda, nişanlınız bir telefon görüşmesi için uyanmış olabilir."

"Evet, Jean-Claude ile konuşacağım."

Nathaniel ve Dev'in yanlarından geçip gitmesini izledi.
Bagajlar. Bizi içeri alan diğer güvenlik görevlisi valizleri daha sonra ayrıştırılmak üzere bir odaya bırakmıştı. "Ve Anita, aslında
Uyu."

"Sonunda saat değişikliği yüzünden yorgun düştüm. Güven bana, uyuyacağım."

Nicky elinde daha fazla bavulla geçti. "Dev, 'un bugün seninle ve Nathaniel'le yatmak istediğini söylüyor. Bence sen ve Nathaniel'in yanında ben olursam daha iyi uyursun."

"Buna katılıyorum," dedi Edward gülümseyerek.

de kaşlarımı çattım. "Önümüzdeki birkaç saat boyunca başka bir şey yapmadan uyumayı planlıyorum."

"Scout'un onuru mu?" Edward sordu.

"Evet!"

"Hiç izci olmamış olsanız bile onurunu verebilir misiniz?" Nicky sordu.

"Yeter, yatağa gidip uyuyalım."

Sonunda bizimle yatan Dev oldu çünkü Nathaniel bu yönde oy kullanmıştı. Gerçekten uyuduk, ama Nathaniel'i Dev ve benim ortama koyduk; eğer öyle olsaydı bu işe yaramazdı.

Nicky. Damian'ı çantasından çıkardık ve bir cesedin gevşek, ağır yuvarlanışıyla kollarımıza düştü. Yeni teknolojiye göre vampirlerin beyin aktiviteleri bir cesetinki gibi gerçek ölü seviyesine inmiyordu ama onları kollarınızda tutarken

Öldü. Belki de bu kadar çok insanın öldüğünü gördüğüm bir işim olmasaydı, değer verdiğim biri söz konusu olduğunda ve bu sadece geçici bir gün olduğunda beni bu kadar rahatsız etmezdi. Damian'ı

ekstra güneş ışığı güvenliği için dolap. Onu doğru bir şekilde dengelememiz ve sıkışmasını önlemek için kollarını ve bacaklarını itmeye devam etmemiz gerekiyordu.

Kapıya. Sevgilimizi gece ya da gündüz için yatırıyormuşuz gibi hissetmiyorduk; hizmetçinin bulmasını istemediğimiz bir cesedi saklıyormuşuz gibi hissediyorduk.

Nathaniel arkamda, bir koluyla beni vücudunun ön tarafına doğru sıkıca tutarak, sanki en sevdiği rahatlık nesnesiymişim gibi yatağın uzak tarafına sarıldım. Çıplak vücudu, her zaman yan yana uyuduğumuz gibi mümkün olduğunca benimkine değiyordu.

diğer. Dev'in kolu Nathaniel'in üzerinden geçerek büyük elini vücuduma doladı ve Nathaniel'in kolunu izleyerek biz uykuya dalmaya başlarken ikisi de bana sarıldı.

Rüyamda Roane Riley'i görmüştüm ama rüyamda ona sürekli Selkie diyordum. Bu daha aşina bir kelimeydi ama

sokaklarından birinde yürürken beni düzeltmeye devam etti.
Sıkı, düzgün tuğla kaldırımları ve yolun kendisinin daha pürüzlü taşlarıyla Dublin. Bir keresinde yolun ortasında yürüyorduk.
arabalar bize çarpmamak için durmak zorundaydı. Sürekli "Sokaktan çıkmamız lazım yoksa bize çarpacaklar" diyordum.

"Önemli değil," dedi ve elini bana uzattı. Elini tuttum ve rüya değişti. Karanlık bir yerdeydik ve o bileklerinden kelepçelerle zincirlenmişti. Rüyamda bile
Kelepçe değil kelepçe olduklarını fark etti çünkü kilit yoktu, sadece içeri girip yana doğru bükülen metal bir parça vardı. Eğer ona ulaşabilirseniz kendinizi kurtarabilirdiniz ama Riley bunu yapamadı.

Üstümüzde bir yerden doğal bir spot ışığı gibi gelen ve yüzünü ve vücudunun üst kısmını gösteren bir güneş ışığı huzmesi vardı. O da
Işık o kadar parlaktı ki sonunda göz bebekleri ile gözlerinin siyah irisleri arasındaki net çizgiyi görebiliyordum. O büyük gözlerini kırpıştırdı, güzel ve garip bir şekilde insanlık dışı gözlerini bana dikti. İnsandılar.
ama renk onun mührünü yansıtıyordu ve rüya tekrar değişti. Olay yerinde İrlanda Denizi'nin kıyısında duruyordum ama dar evlerin arasından aşağıya doğru yürümüştüm ve kayalık kıyıdaydım. Deniz gri ve beyazdı, hava soğuktu, yağmur ve fırtına kokuyordu. Suyun içinde foklar vardı, sörfçüler gibi mükemmel dalgayı bekliyorlardı. Kocaman siyah gözleriyle bana bakıyorlardı.
Gözleri. Her zaman fokların sevimli olduğunu düşünmüşümdür, ama içlerinden biri suyun içinden bana baktığında, boğulan bir kurbana benziyordu, suyun içinde ölmüştü ama hareket ediyordu, hala kocaman ölü gözlerle bana bakıyordu.
Gözlerine. Yağmur soğuk ve ıslak damlalar halinde yağmaya başladığında, rüzgâr saçlarımı yüzüme savururken soğuk suyun içinden o ölü gözlere baktım. Rüzgâr suyu kaldırdı ve aniden beni ıslatanın yağmur mu yoksa deniz suyu mu olduğunu anlayamadım.

Fırtına dışında deniz bomboştu. Mühürler nereye gitmişti? Ve ben tekrar o mağaranın zeminine zincirlenmiş Riley'e bakıyordum, neşeli olması gereken güneş ışığıyla
ama değildi. Uzun, ince, hafif kavisli bir bıçağı olan bir el giysilerini kesiyor ve dokunulmamış karnının soluk derisini ortaya çıkarıyordu. *Bu doğru değil* diye düşündüm*. Yara izleri nerede?* Sonra bir sahneden diğerine atlayan bir video gibiydi-

Yara izleri, el değmemiş deri, yara izleri, el değmemiş deri. Bıçak o kusursuz deriyi dilimledi, parlak kırmızı kan, kırmızı mürekkepli bir kalemin derisi üzerinde çizgiler çizmesi gibi bıçağın çizgisini takip etti, ancak bu "kağıt" idi
mürekkebi tutuyordu, "kalemi" değil. Kıpkırmızı mürekkep, derisine kazıdığı çizgilerden dökülmeye başladı, damlayarak
Ona güzel olduğunu, onu istediğini, onu çok söylerken derisini yüzüyordu!

Vücudu solgun ve garip bir şekilde yatana kadar üzerindeki kıyafetleri kesti.

Güneş ışığının sıçramasıyla karanlık kayaya karşı çok güzeldi. Karnındaki kesikler, vücudunun yanlarından aşağıya ve yere dökülmek üzere parlak kırmızı mürekkep sızdıran çizgiler gibi görünüyordu. Onun vücudunu okşadı Onu istemediğini, kimseyi böyle istemediğini saklayamayacak korkmuş ve acı çekmiş bir halde gevşek ve küçük yattığı yerde. Video tekrar sıçradı. Vücudu eski yara izleriyle kaplıydı ama bu sefer bıçak aşağılara indi; bu sefer durmayacaktı.

Hayır, yapma! diye bağırmaya çalıştım. Ama bıçağı tutan elim onun kanıyla kaplıydı. Nathaniel'in çığlıkları beni uyandırdı.

52

Nathaniel'in çığlıklarını duyan tek kişi ben değildim, çünkü Dev kapıyı açamadan Nicky neredeyse kapıyı yerinden söküyordu. Tüm gardiyanlar aynı anda odada olmaya çalıştı ama yeterince büyük değildi. Sonunda kimi kovacağımıza ve kimi tutacağımıza karar vermek zorunda kaldık. Nathaniel ve ben aynı rüyanın bir versiyonunu görmüştük,
Ancak benim rüyam Riley'nin yara alması ile Riley'nin ilk kez yara alması arasında gidip gelirken, Nathaniel'inki Riley'nin kesilip biçilmesi ile Nathaniel'in zincirlenip işkence görmesi arasında gidip geliyordu. Bir kez daha kapı çalındı ve kapının dolap kapısından geldiğini fark etmemiz bir saniye sürdü. Dev dolabın kapısını açtı ve Damian yarı yarıya onun kollarına düştü. İlk başta Damian'ın kâbusumuzu paylaştığını düşünmüştüm ama o hiçbir rüya görmemişti. Nathaniel ve benim çıldırmamla ilgili bir şey onu erkenden uyandırana kadar dünyaya karşı ölü gibiydi.

"Karanlıkta uyandım ve nerede bilmiyordum ama Nathaniel'in ve senin korkunu hissedebiliyordum ve ..." Bize doğru uzandı.
Çok küçük bir alanda çok fazla ceset kalabalığının arasından.
Nathaniel uzanan ele doğru gitti ve dokundukları anda nabzımın tadını artık dilimde alamıyordum. Nicky'nin tüm gücüyle beni tutmasına izin vermek bile beni bu kadar sakinleştirmemişti, bu yüzden ondan uzaklaştım ve onlara doğru gittim. Aldım.
Damian'ın diğer elini tuttuğumda daha sakindim ama Nathaniel'in diğer eli benim elimdeyken ikisine de aynı anda dokunuyordum ve neredeyse ürkütücü derecede sakindim. İrlanda'ya uçan uçaktaki gibiydim,
her türlü mantığın ötesinde sakin.

"Bunu senin için nasıl yapıyorlar?" Dev sordu.

Nathaniel ona döndü. "Damian'ın bunu yapmasına yardım edebilirim ama Flannery'nin teyzesi ve onun akıl oyunları konusunda bize yardım edemem."

"Hepimizin yetenekleri var," dedim, sesim , çünkü iki adam beni tutarken, özel durumlar dışında olabildiğim kadar sakindim.

"Ama benimkiler hiçbir zaman tam olarak ihtiyacın olan şey gibi görünmüyor," dedi Dev.

"Fey ile ilk barda tam da ihtiyacım olan şey senin yeteneklerindi."

Benim için gülümsedi ama buna inanmış gibi değildi. Normalde onu nasıl daha iyi hissettirebileceğimi bulmaya çalışırdım ama kafa karıştırıcı ilişki sorunları beklemek zorundaydı. "Riley onun ne yaptığını öğrenirse kız kardeşini ve annesini öldüreceğini söyledi."

Nathaniel başını salladı. "Hayır, onu tekrar kesecek ve bu sefer durmayacak." Üçümüz bu şekilde tutulurken bile
Doğal olmayan bir sakinlik, o ortak kâbusun korkusu içimize ve Damian'a yayıldı. Biz rüya görürken o dünya için ölmüştü,
Ama şimdi bizim gördüklerimizi ve hissettiklerimizi görüyordu ve bu ikinci elden bile oldukça korkunçtu.

"Ben ayrıldığımda Riley'ye hiç dokunmamıştı ama aradan beş yıl geçti. Sanırım artık onun için yeterince büyüdü," dedi Damian, elleri bizimkileri o kadar sıkı kavramıştı ki neredeyse acıtıyordu.

"Onu şahsen tanıyor musunuz?" Ben sordum.

"Roane'ların çoğunu tanıyorum, en azından görerek."

"Riley'nin telefon numarası var mı sende? Onu uyarmamız gerek."

"Sadece bir kâbustu," dedi Dev.

"Hayır," dedi Damian, "onun için hiçbir zaman bir numaram olmadı. O bir Genç, en fazla on sekiz ya da on dokuz yaşında. Annesi kalenin bakımına yardımcı oluyor, yani Riley sadece Isabel'in oğluydu."

"İkiniz de rüya büyüsü yapmıyorsunuz," dedi Kaazim. "İkiniz de ortak bir kâbus yüzünden panikliyor misiniz?"

İkimiz de başımızı salladık. "Keşke, ama hayır, bir şekilde o bizim rüyalarımızdaydı ya da biz onunkilerdeydik," dedim.

Nathaniel bana baktı, gözleri hiç görmediğim kadar solgundu, lavanta grisiydi. "Yara izlerini gördüğümüzü biliyor, Anita."

"Evet, çünkü bize kabusu gösterdiğinde yara izlerinin nerede olduğunu merak ettim."

"Ben de aynı şeyi merak ettim, Anita. Sanki onu bugünden hatırlıyor gibiydik ama bu, onun canını anısıyla karışmıştı."

Başımı salladım. "Evet."

"Onu uyarmalıyız," dedi Nathaniel.

"Nasıl? Onda bizim telefon numaralarımız var ama bizde onunki yok." Dev, "Flannery'nin teyzesi onunla nasıl irtibat kurulacağını biliyor olabilir," dedi. "Annesinin numarası var mı sende?"

Damian'a sordum.

"Hayır, kalede telefon yok ve Beni Yapan Kadın cep telefonlarından hoşlanmıyor. Yeni çıkan şeylerin çoğunu sevmiyor.
teknoloji."

Hala çıplak olduğumu fark ettim, Nathaniel ve Dev de öyleydi, ama çıplaklıkları beni rahatsız etmedi. Damian'ın ve Nathaniel'in ellerini sıktım. Şans getirmesi için ellerimi bir kez daha sıktım ve giyinmeye başlayabilmem için bıraktım. Duygularımı kontrol altında tutan sakinlik, onlara dokunmayı bıraktığımda kayboldu. Böyle olacağını biliyordum ama yine de nabzımın tekrar boğazımda attığını hissetmek şok etkisi yarattı. Sanki sakinlik paniği durdurmuş ama onu işlememe yardımcı olmamış gibiydi. Bir an sakinken, bir an sonra korkunç bir ölümden uyandığım ana geri dönmüştüm.
Kabus. Üçümüzün paylaştığı sakinlik, kötü şeyleri atlamamıza izin vermedi; sadece onlarla uğraşmak zorunda kalmamızı geciktirdi.

Nathaniel Damian'a sarıldı ve tekrar bana uzandı. "Seni seviyorum ama o önce giyinip onu bulmalıyız."

"Riley iş için Dublin'de olduğunu ama Kötü Kaltak'ın burada olmadığını söyledi. Onu bulacağız," dedi Nicky.

Damian, "Eğer diğer Roane'lardan birini Riley'i eve çağırması için kasabaya gönderirse, Riley ona gitmek zorunda kalacak," dedi.

"Neden gitmek zorunda?" Dev sordu.

"Çünkü annesi ve kız kardeşi hâlâ şatoda, Beni Kim Yaptı'nın yanında."

"İş için dışarı çıkan Selkie'lerin ona itaat etmesini sağlamak için aile üyelerini rehine olarak kullanıyor," dedim.

"Riley'nin kız kardeşi şu anda on altı yaşından büyük olamaz. Ben gittiğimde daha küçük bir kızdı."

"Bu senin hatan değil Damian," dedim. İç çamaşırı ve sütyen giymiştim ama kot pantolonla mücadele ediyordum. Bir çift kot pantolon seçmiştim.

randevu kotu, iş kotu değil. Dar kotlar silah taşımak için iyi değildi. Kotu çıkardım ve açık bavulumdan kıyafetlerimi çıkarmaya başladım.

"Anita, Anita, yardım etmeme izin ver," dedi Nathaniel ve yanımda diz çökerek hâlâ paketlenmiş olan parçaya uzandı ve sihirli bir şekilde bir çift siyah taktik pantolon ve yeni bir tişört çıkardı. Bavulu o hazırlamıştı, bu yüzden her şeyin nerede olduğunu biliyordu; ben hazırlamış olsaydım bile hepsini hatırlayamazdım.

kalkmadan önce kendi kıyafetlerini çıkardı. O kıyafetini seçene kadar ben pantolonumu giymiştim.

Nicky Dev'e döndü. "Eğer bizimle geliyorsan, hemen giyin." "Yeni kıyafetler giymek için zamanım var mı?" Damian sordu. "Bilmiyorum. Senin var mı?" Nicky sordu.

Damian tek bir hareketle gömleğini çıkardı ve kendi bavuluna yöneldi.

"Neden biri Flannery'yi arayıp Nim teyzesinin Riley'ye nasıl ulaşacağını bilip bilmediğini sormuyor?" Dev sordu.

Kıyafet bulmak için çılgınca çırpınırken durdum. "Çok zekiceydi ama bende de onun numarası yok."

Nicky, "Edward'ı arayacağım," dedi.

"Ne zamandan beri onun cep telefonu sende?" Ben sordum.

Nicky bana gülümsedi ve telefonundaki tuşlara basmaya başladı.

Dev giyinmeye başladı. Botlarım ve silahlarım dışında her şeyimi giymiştim. Bizimle gelmek için asla zamanında giyinemezdi.

Dev gömleğini başına , "Riley'nin nerede olduğunu bilmiyorsak nereye gidiyoruz?" diye sorarken sesi boğuk çıkıyordu.

İlk silahımı belime yerleştirirken "Kız arkadaşımın işi," dedim. Nicky telefonu kapattı. "Edward, Nolan'ı arayıp
Flannery."

"Harika," dedim.

Damian yeni kıyafetler giymişti, benim giydiğim bir palto da vardı. daha önce hiç görmediği bir çift güzel ama kullanışlı görünümlü bot. Kot pantolonu botlarının içine sokulmuştu. Kıpkırmızı saçları sıcak tutan, hava koşullarına dayanıklı paltosunun omuzlarına dökülüyordu, böylece

açık hava kıyafetleri reklamındaki bir erkek model gibiydi. Kıyafetler doğruydu ama onlarla gerçekten yürüyüş yapmak için fazla güzeldi.

Nicky elini yüzümün önünde salladı. Bu beni ürküttü. "İhtiyacın olan tüm silahlara sahip misin?"

"Özür dilerim. Acil bir durumda dikkatimi bu kadar dağıtmak bana göre değil." Yüksek gümüş içerikli iki bilek kılıflı bıçağı ve omurgamdan aşağıya doğru inen büyük bıçağı omuz donanımına bağlı özel yapım kılıfında kontrol ettim. Artık çoğunlukla fazladan cephane taşıyor ve ana tabancamın iç pantolon kılıfında durduğu silah kemerine takılıyordu. Büyük bıçağı taşımak için farklı bir yol bulabilseydim, özel yapım omuz kurtulurdum,
Ama ekstra cephane ve daha küçük bir yedek silah için harikaydı. AR-15'i taktik askısına takıp tişörtümün üzerinden vücuduma geçirdim ve altına giyeceğim sweatshirt. AR'ye ulaşabilmek için montu açık bırakmam gerekiyordu ama açamıyordum-
İrlanda'da değil. Amerika'ya döndüğümde, rüzgarlığımın arkasındaki *U.S. Marshal* yazısı bile insanları korkuturdu.

Bantam av tüfeğimi zaten özlüyordum, o birkaç başka şeyle birlikte Nolan'ın yerleşkesindeki cephanelikteydi, ama
tüm tehlikeli eşyalarımızı otelde tutmanın bir yolu yoktu. Pahalı mücevherleriniz varsa size bir kasa öneriyorlardı, ancak ne kadar güzel olursa olsun, size güvenli bir silah dolabı sunan bir otel hiç görmemiştim. İş için seyahat ederken bu her zaman bir sorundu.

Telefonum çaldı ve Edward'ın zil sesiydi, ben de açtım. "Dışarı çıkmadan önce Nolan'ın adamlarının gelmesini bekle, Anita."

"Biz büyük çocuklarız. Bir bebek bakıcısı beklememize gerek olduğunu sanmıyorum."

"Senin İrlandalı kimliğin yok, benim de yok. Yanımızda kimliği olan birine ihtiyacımız var. Ülkeye geldiğinizde hepiniz için yaptığım anlaşmanın bir parçası da buydu, hatırladınız mı?"

"Şehirdeyken Nolan'ın adamlarının bizimle birlikte olduğuna dair belirsiz bir şeyler hatırlıyorum."

"Sizi bekletmeyeceğim ama yanınızda Nolan'ın adamlarından en az biri olmadan otelden ayrılmayın. Bana söz ver, Anita."

"Kahretsin Edward, Flannery'nin Riley ile iletişim kurmanın bir yolu var mı?"

"Flannery şu anda teyzesine ulaşmaya çalışıyor."

"O zaman kız arkadaşının mesaisi bitmeden önce restorana gitmemiz gerekiyor."

"Bunu biliyorum, Anita."

"Dublin'de kimliksiz yakalanırsak en kötü ne olabilir?" Ben sordum.

"Yanlış Garda'ya ve yanlış hakime denk gelirseniz sınır dışı edilebilir, hatta hapse atılabilirsiniz."

Oh. "Tamam, iyi noktaya değindin. Nolan'ın adamlarının gelmesine ne kadar var ve sen hangi cehennemdesin ki otele önce başkası gelecek?"

"Polisi sokaklarda insanları katletmeye başlamayacağınıza ve soruşturmaya gerçekten faydalı olacağınıza ikna etmeye çalışıyorum."

"Uçağa binmeden önce her şeyi hallettiğimizi sanıyordum."

"Ben de öyle," dedi, sesi yorgun ve sinirli geliyordu ve bunun altında öfke yatıyordu. Sonunda, onu zorlamaya devam , öfkesine ulaşacaklar ve orada kalacaklardı.

Nicky'nin telefonu çaldı. Dinledi ve sonra kapattı. "Donahue ve Brennan gitmemiz gereken yere kadar bize eşlik etmek üzere aşağıdalar."

"Numaranı nasıl aldılar?"

"Edward'a kimin ihtiyacı varsa ona vermesini söyledim."

"İyi düşünmüşsün." Odada etrafıma bakındım. Herkes giyinmiş ve gitmeye hazır görünüyordu. Jake, Kaazim, Ethan ve Domino koridorda bizi bekliyordu. Fortune, Nathaniel ve bana veda öpücüğü verecek kadar kafasını odasından çıkardı ve sonra tekrar uyumaya gitti. Echo hala odasında gecenin çökmesini bekliyordu. Echo' korumasız bırakamazdı ve bunun için tüm ekibe ihtiyacımız yoktu. Magda ve Socrates hâlâ Nolan'ın yerleşkesinde, halkının geri kalanıyla arkadaşlık kurmaya çalışıyorlardı. Sonra
Yeni süper güçlü hücrelerinden birine yaptıklarından sonra Nolan'ın gerçekten bir B planı olmasını umuyordum.

Donnie bizi lobide gülümseyerek karşıladı. Brennan, çok daha az mutlu bir şekilde, onun arkasındaydı. Açıkçası onu gördüğüme şaşırmıştım ama elimden gelenin en iyisini yaptım. Görünüşe göre, sağlık raporu onu aklamıştı ve Nolan bu görevin üstesinden gelebileceğini düşünüyordu. "Forrester bir eskorta ihtiyacın olduğunu söyledi," dedi.

"Aslında *bebek bakıcısı* dedi," dedi Donnie sırıtarak.

"Bizi yasal tuttuğunuz için teşekkür ederim," dedim ve kapıya doğru yürümeye devam ettim. Arkama ve yanıma düştüler.

"Acil durum nedir?" diye sordu.

"Kötü adama istemeden de olsa bugün yerel bir kişi tarafından arandığımızı bildirmiş olabiliriz." Jake ve Kaazim kapıda korumalık yaptılar, güvenliği kontrol ettiler ve benim için kapıyı tuttular.

Brennan, "Siz bizim bilmediğimiz bir şey bilmiyorsanız, henüz eserin kötü adamının kim olduğunu bilmiyoruz," dedi.

"O zaman yeniden ifade edeyim: Şüpheli kötü adam."

"Kimden şüpheleniyorsun?" diye sordu.

"Nereye park ettiniz ve hepimizi alacak mı?" diye sordum.

"Çok uzak değil ve evet," dedi Donnie.

"Bizi arabaya götür."

"Bizden üstün olmadığınızı biliyorsunuz, değil mi?" Brennan söyledi.

Donnie sola doğru gitti ve yürümeye devam etti. Biz de onu takip ettik. Brennan ayak uydurdu ama bundan memnun değildi. "Sorularımı kasten görmezden mi geliyorsun?" diye sordu.

"Onlara yolda arabada cevap veririm Brennan, ama yerel muhbirimizi işkence görmeden önce bulmayı gerçekten çok isterim. öldürüldü."

"İşkence edilip öldürülmek mi? Sen neden bahsediyorsun, Blake? Vampir sorunumuzda bize yardım etmek için buradasın, bu işe karışmak için değil.
başka bir suç."

"Başka bir suçun işlenmesini engellemeyi umuyorum, eğer senin için de uygunsa?" Nicky arkamdayken onun yanından geçtim. Brennan soru sormayı bıraktı ve Donnie'ye yetişti. Kaldırımda koşmaya başlamak için içimdeki dürtüyle savaştım. Bunu yapmamıza gerek yoktu.
henüz o kadar dikkat çekmemişti. Hâlâ gündüzdü. Riley muhtemelen gece olana kadar güvende olacaktı. Elbette Damian çoktan uyanmıştı ve ben koşmaya karar verdiğim sırada Donnie bir minibüste durmuştu. Koşmayı sonraya saklayabilirdim.

53

Riley'i bulamadık. Kız arkadaşını bulamadık. Sanki onları bulmaya çalıştıkça daha da kayboluyorlardı. Son umudumuz Flannery'nin teyzesinin devreye girmesiydi ama ondan gelen son bilgi Nim Teyze'nin Roan'larla pek işi olmadığı, çünkü onların kendi yaratıkları olmadığı yönündeydi. Sanki insanlar St. Louis'deki kurtadamlarla iş yapmayı reddediyordu çünkü Kurt, Jean-Claude'un çağırdığı hayvandı ve Ulfric de onun *en sevdiği* hayvanıydı. Flannery'nin Fey akrabalarının bunca zamandır İrlanda'daki vampirlerden haberdar olmalarına rağmen, vampirler Dublin'de ortaya çıkmaya başladıktan sonra bile bu haberi onunla paylaşmamış olmaları bana hâlâ ilginç geliyordu. Aslında ona neden paylaşmadıklarını sordum. ona daha erken söyle. Onun cevabı: "Onlara Dublin'deki yeni vampirler hakkında bir şey bilip bilmediklerini sordum. Onlara Dublin'de İrlanda'da şehir dışındaki diğer vampirler." Görünüşe göre İrlandalı Fey doğrudan sorulara cevap vermiş, ama sizin sormadıklarınızı onlar sormamış Mantıksal olarak bağlantılı olsa bile cevap vermediler. Bu yolculukta onlardan herhangi birini sorgulamak zorunda kalırsam hatırlamam gereken önemli bir güvenlik ipucu.

Telefonumun alarmını Jean-Claude'un tipik olarak Gece St. Louis'de uyandım ama alarma ihtiyacım yoktu. Binlerce kilometre ötede gece uyandığını hissettim. Gözlerini ilk kez açıp tavana baktığında, yanında kıvrılmış bir bedenin sıcaklığını hissettiğinde, bir kolunu karnına attığında anladım. Kolun büyüklüğünden ve ağırlığından onun Richard olduğunu biliyordum, çünkü hayatında o büyüklükte ve o kasta sahip olan tek erkek bendim. Nathaniel yanımdayken minibüsün arkasında oturduğumu biliyordu. Yatağının sıcak karanlığını gördüm, hissettim, kokladım ve

Richard'ın vücudu yanı başında sıcacıktı. Omuz hizasındaki saçları, yakışıklı yüzünü gizleyen vahşi bir karmaşa içindeydi. Richard'ın en son ne zaman herhangi birimizle yatıya kaldığını hatırlayamıyordum. Jean-Claude'un sesi "*Ma petite*, ben uyurken sen ne yapıyordun?" diye fısıldadı.

Onu duymak, içimde öyle hissetmek, sanki sonunda derin bir nefes alabileceğimi ve tuttuğumu bilmediğim bir gerginliği bırakabileceğimi hissettirdi. Nathaniel elimi daha sıkı kavradı. Onun da hissettiğini biliyordum çünkü o sırada birbirimize dokunuyorduk. Damian arkamdaki koltuktan elini uzattı.

Minibüsün daha kapalı derinliklerinde güneş ışığı vardı ama şimdi pencerelerden gelen güneş ışığına uzanıp omzuma dokunabildi ve ondan bana, Nathaniel'e ve Jean-Claude'a doğru bir bağlantı sıçraması oldu ve sonra Richard yatakta kıpırdandı. Uyanık olduğunu biliyordum, bir an karanlık odayı gördüm.

onun ve Jean-Claude'un gözlerinden neredeyse baş döndürücüydü. sırada araba kullanmadığım için çok mutluydum. Damian omzumu sıkarken diğer eli Nathaniel'in kolunu buldu ve dünya yeniden duruldu. Hâlâ geçici yatağın üstündeki tavanı görebiliyordum ve eski tenteyi özlüyordum, başımın Jean Claude'un omzuna ve koluna yaslandığını hissedebiliyordum, diğer kolum ise vücudunun üzerindeydi ve tek görüş alanım ipek çarşaflar ve yatağın beyaz parıltısıydı.

vampirin vücudu. İkisinin de çıplak olduğunu biliyordum.

Düşündüm, bunu çok yüksek sesle düşündüğümü ve ikisinin de beni duyduğunu fark ettim ve birdenbire çıplaklıkta daha önce olmayan bir gariplik oldu. Neden? Çünkü sadece düşünmemiştim; onların yataktaki olasılıklarını da düşünmüştüm,

ipeğe sarılmış, çıplak. Bu tamamen bendim ve bu düşünceyi de yüksek sesle dile getirmeye çalıştım.

Richard kalkmaya başladı, çarşafları göğsünden aşağı döktü, vücudunun üst kısmını ortaya çıkardı, Jean-Claude'un yanında vücudunun oluşturduğu sıcaklık kozasını açtı. Sonra hepimizi, beşimizi de bir sükûnet kapladı. Richard'ın içinde başlayan huzursuzluk sustu. Çarşaflara tekrar uzandı ve Jean-Claude'un sıcaklığını buldu.

gece boyunca onun için yapmıştı. Bu onu Jean Claude'un yanına geri götürdü, Jean Claude kıpırdamadan yatıyor ve diğer adamın ne yapacağına karar vermesini bekliyordu.

o yapıyordu. O anda kafamın içinde herkesi Jean-Claude'dan daha net hissedebiliyordum. Çok dikkatli bir şekilde tarafsızdı, ancak Richard'la olan bağlantısı sayesinde vücudundaki gerginliği hissedebiliyordum.

Nathaniel geriye, öne doğru eğilen Damian'a doğru eğildi; uzun saçları yüzünün yanlarını güneş ışığından korumak için bir örtü gibi öne doğru kayıyordu. Saçları pek bir bariyer oluşturmuyordu ama çıplak ışıkta çıplak bir tenden daha iyiydi. Güneş gözlüklerini çıkarmamıştı; karanlık bir odaya girene ya da gece çökene kadar çıkarmayacaktı. Nathaniel
Kızıl saçlarını okşadı ve sonra yanağını Damian'ın yüzüne bir kedinin koku sürmesi gibi sürdü. Damian güldü ve yüzünü
Böylece Nathaniel onu emniyet kemerlerinin izin verdiği ölçüde tutabildi.

Richard'ın bu etkileşim karşısındaki şaşkınlığını hissettim. Damian'ın başka erkeklere dokunma konusundaki rahatlık seviyesinde büyük bir değişiklik . Richard, Jean-Claude'dan daha uzun olmak için yastıkların üzerine ama ondan uzaklaşmadı, sadece kolunu karnına değil göğsüne koyacak şekilde hareket ettirdi. Jean-Claude'un kolunu
Richard birbirlerine sarıldılar.
Claude onun hoş karşılandığından daha emin olsaydı, onu farklı şekilde tutardı.

Richard yüksek sesle, "Sakin ol, Jean-Claude. Sadece rahatla. Sarılmak istiyorsan sarıl, ama burada bu kadar gergin yatma. Bu bir tuzak değil, söz veriyorum," dedi, çünkü Jean-Claude'un düşüncesini hepimiz duymuştuk, çünkü saklanamayacak kadar yüksekti. "Bu bir tuzak, bir kız tuzağı." Kız tuzakları cinsel organlarla ilgili değildir; daha kadınsı bir alışkanlıkla ilgilidir
Şunu yap ya da *bunu yapma* demek ve çiftin eril yarısını, dişil yarısının kendisinden *yapmasını* istediği/ söylediği şeyi yaptığı için cezalandırmak. Kız tuzakları ve erkek aptallıkları vardır, ancak tuzakları kuranlar her zaman kadınlar değildir ve aptal olanlar da her zaman erkekler değildir.
Hepimiz sırayla yaparız.

Jean-Claude yavaş yavaş, santim santim gevşedi. Richard'ın kolunun üzerinde yatış şekli daha rahattı ve
Kolunu diğer adamın sırtına dolaması ve biraz Richard'a doğru dönmesi doğaldı. Aralarında sadece bir santim boy farkı vardı ama Richard'ın kendini yatağa sabitleme şekli onu çok daha uzun gösteriyordu.
daha uzundu, ancak herkesin bacaklarının nerede olduğunu hissedebiliyordum ve

bir yanılsama. Bir baskınlık yanılsaması ve iki adamın birbirleriyle olan sorununun bir kısmının her ikisinin de baskın olduğunu duyduğum, hissettiğim, fark ettiğim bir anım oldu. Esaret ve boyun eğme anlamında söylemiyorum, ikisi de kazanmaya alışmış, büyük, atletik, baskın erkeklerdi. Jean-Claude, Richard'ın olabileceği kadar açık olamayacak kadar uzun yüzyıllar boyunca başka efendilerin merhametine kalmıştı, ama onları uzun zamandır gördüğüm kadar sarmaş dolaş yatarlarken bu belliydi. Kim boyun eğecekti? İlk kim boyun eğecekti? Bu kararı vermelerine yardımcı olacak ben olmayınca çıkmaza girdiler.
Asher da bazen onlara yardım ediyordu ama o köpek kulübesinde olmasaydı, Richard hiç orada olmayacaktı.

Aramızdaki keder, neredeyse olasılıklar sönen bir ışık gibi aramızda uzanıyordu. Nathaniel, "Hayır, bu sefer olmaz." dedi. Beni öptü ve Jean-Claude ile Richard aklımın ve kalbimin derinliklerindeyken, sanki St. Louis'deki yatak odası minibüsten ve burada bana dokunan adamlardan daha gerçekmiş gibi beni ürküttü. Bu neydi
Üçümüz de olabilirdik ama asla . Kendimi Nathaniel'in öpücüğüne bıraktım, onun aşkının, arzusunun tamamen terk edilmişliğine bıraktım. Hiç durmadı, hiçbir şeyi geri tutmadı. İlk başta bu beni çok korkutmuştu ama şimdi neden hayatımda olduğunu, neden benim leoparım olduğunu, neden birbirimizin yüzüklerini taktığımızı

Richard'ın üzüntüsü sanki okyanus aniden üzerimize dökülüp ruhumuzu söndürmüş ve bizi boğmuş gibiydi.
"Ne olabilirdi ki?" Damian'ın kendi üzüntüsü Richard'ın pişmanlık okyanusuna kan gibi aktı. Nathaniel geri çekildi.
öptü ve gözleri, arkalarında yaz güneşi olan çiçek yaprakları gibi lavanta parlıyordu.

"Hayır" diye fısıldadım.

"Evet," dedi. "Evet de."

"Neye?" Richard ta St. Louis'den sordu. Nathaniel, "Mutluluğa, sadece mutlu ol," dedi ve o
Damian'a parlayan gözler.

Vampir uzun bir süre ona baktı ve sonra Nathaniel'in ihtiyacına doğru eğildi ve öpüştüler. Nazikti, neredeyse iffetliydi, ama birkaç santim öteden öpüşmelerini izlemek beni heyecanlandırdı

Her zaman olduğu gibi. İki erkek, ikisi de sevgilim, gözümün önünde öpüşüyorlardı - sevilmeyecek ne vardı?

Richard vücudumun bu öpücüğe verdiği tepkiyi hissetti ve pişmanlığı vücudumdaki heyecanı ve kalbimdeki hafifliği silip süpürdü ve ikisini de boğdu.

"Orada ne halt ediyorsun?" Brennan, Donnie'nin yanındaki ön koltuktan seslendi.

Kaazim, "Park edip onları biraz yalnız bırakmamız ya da en azından bu metafizik düzeyinden uzaklaştırmamız gerekiyor," dedi.

"Ne?" Brennan sordu.

"Sihir yapıyorlar," dedi Dev.

"Minibüste mi?" Donnie sordu.

"Evet," dedi Kaazim.

"Tanrım, Richard, sadece anın tadını çıkar," dedim.

Sanki odada ben varmışım gibi havaya doğru "Anın içinde değilsin," dedi.

Bunu asla yüksek sesle söylemezdim, ama birbirimizin kafasının içine çok fazla girmiştik, bu yüzden düşünce kristal berraklığında geldi. "Peki bu kimin hatası?"

"Benim," dedi, "senin, onun." Jean-Claude'u bir çocuğu öper başından öptü, sevgiyle, ama bunun hiçbir anlamı yoktu. Ben Jean-Claude ile yatakta çırılçıplakken bunun nasıl hiçbir şey ifade etmediğini anlamıyordum. Benim için olasılıklar neredeyse sonsuzdu.

"Richard kim?" Brennan sordu. "Park,"

dedi Nicky.

Damian ve Nathaniel öpüşmeden geri çekildiklerinde Damian güneş gözlüklerini çıkardı ve vampirin gözleri yeşil ateşle parlıyordu. Yeşil ve lavanta rengi gözler güç ve huzur dolu bir mutlulukla parlayarak bana döndü. Damian'ın çok acı çektiği bu ülkede ve Nathaniel'le yaşadığımız kâbustan sonra bile
Richard'dan daha mutluyduk. Onları tekrar kurban olmaktan kurtaracak birini bulmak için çabalıyorduk ve Riley'nin yara izlerinin zihnimden onlarınkine geçmesine engel . Bu anı bir kez , her şey onu takip ediyordu. saniyeler; dakikalar sonra ikisi de onu neden aradığımızı biliyordu, yarı hafıza olan kabus, sadece bizim hafızamız değildi.

Nicky, "Park yakında," dedi.

Richard Jean-Claude'u daha da yakın tuttu ama bu yine romantizm için değil, rahatlamak içindi. "Bu korkunç," dedi Richard.

"*Ma petite*, eğer Selkie'yi ve halkını kurtarmak için müdahale edersek, İrlanda ile aramızda savaş çıkar, çünkü o ülkenin efendisi.
O İrlanda'nın vampir kraliçesi." "Kontrolünü
kaybetti, Jean-Claude."

"Ve yeni bir vampir zayıflığın kokusunu almış," dedi Richard. "Evet."

Damian gözlerinin yeşili görüş alanımı doldurana kadar yüzüme yaklaştı. Onun Selkieye işkence ettiği anıları, dehşetin CliffsNotes versiyonu gibi düşündü. Richard bizi kendisinden uzaklaştırdı, ama sadece bir yere kadar itebildi, çünkü tüm güç onun emrinde olacak kadar rahat değildi.

"Bunun kafamın içinde olmasını istemiyorum," dedi yüksek sesle.

"Onları geride bıraktım Richard," dedi Damian minibüste yüksek sesle. "Kendimden başka kimseyi kurtaramayacağımı sanıyordum ama şimdi biliyorum ki
farklı bir şekilde. Güçsüz ya da zayıf olmadığımı biliyorum. Yanımda bir kraliçe ve prensleriyle döndüm."

"Savaştan söz ediyorsunuz," dedi Jean-Claude.

"Bize tüm bu korkunç şeyleri gösterdikten sonra nasıl olur da Anita'nın onun eline düşme riskini almanızı kabul etmemizi beklersiniz?" Richard
sordu.

"Ben kurban değilim Richard, ne olsun. Bu değişmez," dedim.

Donnie bir park yeri buldu. Motoru kapattı ve birdenbire fırtına öncesi havanın ağırlaşması gibi çok yoğun bir sessizlik içinde oturmaya . Damian daha da yakına eğildi, görebildiğim tek şey yeşildi ve fısıldadı, "Bugün henüz beslenmedim."

Mideme birden açlıktan kramplar girdi. Nathaniel
kolumu ve bir sandalyenin arkasını tuttu. Birdenbire açlıktan ölüyorduk. Jean-Claude'un gözlerinin neredeyse karanlık yatak odasında canlandığını gördüm, maviydi, sanki gece yarısı gökyüzü alev almış gibiydi. Richardın elleri vampire sarılırken kasıldı.

"*Ma petite*, bana İrlanda'ya geldiğinden beri *ardeur'*u beslediğini söyle."

"Jet lag için biraz kestirdik," dedim.

Nathaniel, "Bugün *ardeur'*u beslemedik," dedi.

"Ve herkes dışarı," dedi Domino kapıyı açarak. Bizimkilerin hepsi başka bir işarete gerek kalmadan dışarı çıktılar; ne yapacaklarını biliyorlardı. Eğer kan bağışında bulunmadıysanız ve minibüste aç bir vampir varsa, dışarı çıkıyordunuz. Yabancı bir şehrin sokaklarında bir minibüste grup seks yapmak istemiyorsanız ve *ardeur* yükselebilirse, dışarı çıktınız.

Brennan yeterince hızlı çıkamadı ama Donnie neler olduğunu bilmek . Kaazim onu minibüsten çıkardı ve Jake'e seslendi. Harlequin'lerin çoğu gibiydiler; sadece efendilerine kan bağışlıyorlardı ama Jake bize döndü. "Jean-Claude'a söyleyin, vampirlerin *moitié bêtes'*lerine daha aşağı muamele etmelerinin bir nedeni var, çünkü sonunda sadece bir tane olabilir."

"Bir ne?" Ben sordum.

"Kral." Jake söyledi ve minibüsün kapısını kapattı.

54

NICKY KALDI, çünkü yeni bir vampir için damar açmak zorunda kalsa bile beni bırakmayacaktı. Dev kaldı, çünkü doğru vampire kan bağışlamakla ilgili bir sorunu yoktu. Damian'ın onun için doğru vampir olduğunu bilmiyordum, özellikle *de ardeur* bir olasılıkken, ama son birkaç gün içinde zaten garip şeyler olmuştu, bir tane daha ne olabilirdi ki?

"Aramızdaki bağları bundan daha fazla kapatmalıyım, *ma petite*, yoksa bir açlık diğerini besleyebilir."

"Anlaşıldı," dedim.

"Açlık neden bu kadar kötü?" Richard sordu.

"Jet lag böyle şeyleri daha da kötüleştirebilir," dedi Jean-Claude. "Şimdi sen söyle," dedim.

"Damian'ı beslemeden otel odanızdan ayrılacağınızı hayal bile edemezdim."

Buna itiraz edemezdim; dikkatsiz, hatta aptalca bir hareketti.

"Bana gösterdikleriniz üzerine düşüneceğim, *küçük* hanım. Pierette ve Pierrot ile konuşacağım çünkü onlar Zümrüt Ada'ya diğer Harlequin'lerden fazla seyahat ettiler. Belki onların paylaşacak daha fazla bilgileri vardır."

"Sin sana yardım etsin. Pierette onunla herhangi biriyle konuşacağını düşündüğümden çok daha kolay konuştu."

"Genç prensimizi de dahil edeceğim."

Damian beni koltuğumdan çekip çıkardı ve minibüsün arka tarafındaki loşluğa geri götürdü. Gözleri güneş ışığı olmadan daha parlak . Nathaniel de bizimle geldi.

Jean-Claude, Richard'ı yatağa geri ittikten sonra, güçlü ve temiz saçlarını görebilmek için saçlarının kalınlığını bir tarafa doğru okşadı. boynunun hizasında. Minibüste ikimizin bile rahatça diz çökebileceği kadar yer yoktu. Nicky, sanki bir teslimat için yer açıyormuşuz gibi koltukların bazılarını katlamamıza yardım etti.

Ben, biz, Jean-Claude'un kana susamışlığını hissettik ve bunun altında, ya da onunla iç içe geçmiş, başka tür bir şehvetti. Sanki bir şey Üçlü hükümdarlığımın güçlenmesinin her iki grup arasında ne kadar geri bildirim aldığımızı etkilediği konusunda.

Richard ayağa kalktı ve diğer adama ters ters baktı. "Hayır," dedi, sanki hepimiz onun Jean'e karşı tepkisinin ne kadar olumsuz olduğunu hissedemiyormuşuz gibi-

Claude onu bir şehvet nesnesi olarak görüyor.

Dev koluma dokundu, bu da ona bakmamı sağladı. Sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi, "Hissettiğim belirtiler kadar kötü olup olmadığını bilmem gerekiyor," dedi.

"Bu kadar kötü olan ne?" Ben sordum.

"Richard ve Jean-Claude." Kolumu tuttu ve aniden enerjisini sıcak güneş ışığı gibi hissedebildim. Richard'ın koluna otomatik olarak yapışmış olan endişeyi kovalıyor gibiydi.

tutum. Bunun sadece otomatik olduğunu fark ettim. O belli bir davranıyor, ben de belli bir şekilde hissediyordum. Jean-Claude'un da onunla benzer sorunları vardı. Sanki kendisi de dahil olmak üçümüzü birlikte kötü çalışmaya şartlandırmıştı. Dev'le başa çıkmanın bu kadar kolay olmasının, onun derin düşünen ya da derin hisseden biri olmadığı anlamına geldiğini ya da bir şekilde kolay ve eğlenceli olduğu için daha az olduğunu varsaymıştım. O sıcak berraklık , Dev'in daha kolay olduğunu fark ettim çünkü hepimizden daha az takıntısı vardı.

Richard hırladı, "Kafamızdan çık Devereux!" Soyadını kullandığı anda, bu bilginin İrlanda'daki anılarımdan gelmiş olması gerektiğini fark ettim. Bunu Richard'la özel olarak paylaşmamıştım, bu da aklıma az önce ne kadarını öğrendiğim sorusunu getirdi.

kimsenin haberi olmadan hepimiz arasında sessizce transfer edildi.

"Hayır," dedi Dev, "sen de ciddileşme."

"Ciddiyet *heyecanı* azaltır," dedim.

"Ama bugün beslenmesi gerekecek," dedi Nicky, "ve zamanı iyi seçmelisin, polisin ortasında sürprizle karşılaşmamalısın.

soruşturma."

.

"Ben hariç herkesin bir noktası var," dedi Richard ve bir anda eksikliklerinin üstesinden gelecek kadar güzel olamadı. Mükemmel değildim, Tanrı biliyordu, ama bundan daha fazlasını denedim. Bu düşünce herkesin aklından geçti ve bu hiçbir şeye yardımcı olmadı.

Dev bana dokunmayı bıraktı ve her şey biraz daha az parlaktı. Jean-Claude, Richard ve ben sonsuza dek üzerinde çalıştığımız aynı lanet olası sorunların hamster çarkına hapsolmuşuz gibi iç karartıcı hissediyordum. Richard'ı ne kadar takdir ettiğimi düşünmek için elimden geleni yaptım.

Terapide sorunları üzerinde çalışıyordu ama tüm bunların altında üçümüzün kurduğu ve işe yaramayan bir düzen vardı.

Dev telefonunda biriyle mesajlaşıyordu, bu da bende telefonunu kapıp fırlatma isteği uyandırdı. ne yeri ne de zamanıydı, lanet olsun! Bir kriz yaşıyorduk.

"*Ma petite*, kafamızın içinde daha az gürültü yapmanın bir yolunu bulmalısınız." "Özür dilerim. Öyle demek istemedim."

"Gerçek bu, Jean-Claude. Sadece gerçek. Hiçbir terapi de düzeltemeyecek," dedi Richard. Şimdi yatakta doğrulup oturuyordu, çarşafı beline dolamıştı ve tüm o kaslı güzelliği Jean-Claude için de benim için olduğu kadar işe yaramazdı

Gerçi birimiz hemen yanında otururken diğerimiz dünyanın öbür ucundaydı.

Doğaçlama terapi anımızı beklemekten yorulan Damian, Nathaniel'i kendisine doğru çekmişti. Öpüştüler ama Nathaniel yüzünü yana çevirip boynunu uzattı. Dünden kalan diş izleri teninde görünüyordu.

"Dün aldığın onca şeyden sonra Nathaniel bugün kan bağışında bulunamaz," dedim.

Nathaniel'in gözleri leylak rengi bir kıvılcım gibi yeniden canlandı. Onda bir öfke patlaması hissettim. Bu bana, Nathaniel'e gösterdiği öfkeyi hatırlattı.

Bobby Lee St. Louis'e geri döndü. Bunun tekrarlanmasını istemiyordum. Damian boynunun yan tarafını, iyileşmemiş ısırık izinin hemen üzerinden öptü ve

Sonra başını kaldırıp, "O haklı, Nathaniel. Dün senden dört kez kan aldım. Dinlenmelisin."

"Dört kez mi?" Nicky söyledi. "Kırmızı ete ihtiyacı var, hem de çok fazla."

"İkisi de öyle," dedi Damian.

Nicky ona baktı ve kaşlarını çattı. "Kaç kez?" "Anita iki ısırık aldı."

"Altı kez, etkileyici."

"Her şey kan basıncıyla ilgili," dedim, "daha fazla kan, daha fazla basınç."

"Hayır," dedi Nicky, "ölü ya da diri herhangi bir erkek için altı kez etkileyici bir sayıdır Anita."

Dev de "Hiç bir süre sonra kir lekeleri oluşuyor" diyerek katıldı.

"Eğer Anita ve ben bağış yapamazsak, kim yapabilir?" Nathaniel sordu.

Jean-Claude benim, bizim kafamızın içinde, "Damian ve benim beslenmemiz gerekiyor, bu kiminle olursa olsun" dedi.

Richard döndü ve ona ters ters baktı. "Bu sabah sana kan bağışında ."

Jean-Claude sonunda sinirlenmişti. "İstenmediğim yere gitmem ve kan ya da seks için yalvarmam."

Richard'ın öfkesi cevap vermek için alevlendi ama kapıları çalındı. "Kim o?" Jean-Claude sesini öfkeyle yükselterek tersledi.

"Ben Angel, Jean-Claude. Bana ihtiyacın olabileceği söylendi."

Yataktaki iki adam birbirlerine baktı ve sonra Jean Claude, "Bunu sana kim söyledi?" dedi.

"Kardeşim."

"Mephistopheles mi?" Jean-Claude bu isimle ilgili bir soru sordu. "O benim sahip olduğum tek erkek kardeş," dedi kadın kapıdan.

Minibüsteki hepimiz Dev'e bakıyorduk. "Sorunlarını aşmalarına yardımcı olacak birine ihtiyaçları var ve yardımcı olabilecek herkes burada, İrlanda'da." Sanki ikiz kız kardeşine yataktan kalkıp sabah seksi için hiç yatmadığı iki adamın kapısına gelmesi için mesaj atması dünyasındaki en doğal şeymiş gibi söyledi ve
Kan bağışı.

Jean-Claude, "Mephistopheles, ne yaptın sen?" dedi.

"Anita'ya tüm altın kaplanların, ihtiyaçları ne olursa , yeni Kaplanların Babası'nın ihtiyaçlarını karşılamak üzere yetiştirildiğini söyledim."

Angel kapıdan, "İçeri girebilir miyim?" diye sordu.

Richard, "O senin kız kardeşin," dedi ve kendisinin de bir kız kardeşi olduğu için yorum şaşkınlık ve ürperti faktörü taşıyordu.

"Girin," dedi Jean-Claude.

Odanın kapısı açıldı ve Angel yalınayak içeri girdi, kısa siyah bornozu kilometrelerce uzunluktaki çıplak bacaklarını gösteriyordu. Kardeşinden sadece on beş santim kısaydı ve on beşi de oldukça uzun sayılırdı.
Sana bacak verecek kadar. Saçını bu kadar kısa kestirdiğini unutmuşum.
Saçlarının yanları neredeyse tıraş edilmişti, siyah boya hâlâ görünüyordu ama saçlarının tepesinde uzayan kökler sarıydı
Sarışın. Doğal renginin tekrar çıkması aylar alacaktı.
Saçlarının kısalığı yüzünü daha kare, daha çok Dev'inki gibi gösteriyordu.
Yüzü. Saçlarını kestirene kadar birbirlerine bu kadar benzediklerini düşünmemiştim ama hiçbir şey onu daha az kadınsı yapmıyordu. Yıllardır Goth kızıydı, dolayısıyla saçları da öyleydi, ama saç renginin karışımı, gözlerinin de tıpkı onun gibi mavi ve kahverengi karışımı olduğu gerçeğiyle oynuyor gibiydi.
Dev'in gözleri soluk maviydi ve üzerinde soluk ten rengi/altın rengi bir çizgi vardı; Angel'ın gözleri ise daha parlak bir maviydi ve erkeklerin yataktan onu izledikleri yerden siyah gibi görünen bir kahverengiyle kaplıydı. Siyah saçları
göz yardımcı oldu, muhtemelen bunu yapmasının nedenlerinden biri de buydu. Bornozu, yatağa doğru yürürken bornozunun ipeğinin altında hareket eden göğüslerini gösterecek kadar açıktı.

Richard'ın ona verdiği tepkiyi hissettim, o kadar sıkı ve sertti ki nefesim kesildi. Damian'ın kan açlığını besledi ve *ardeur*'u bir
Yemekten önce meze. "Kahretsin," dedim yüksek sesle.

"Her zamanki gibi çok hoşsun Angel, ama neden buradasın?" Jean-Claude sordu.

"Bu sabah bir kız eksik olduğunu duydum."

"Eğer Devereux beni duymuyorsa, Anita, söyle ona, erkek kardeşler kız kardeşlerini sikişmeleri için başka erkeklere göndermezler," dedi Richard ve ciddiydi, vücudu hepimize onu görmekten ne kadar zevk aldığını söylese bile. Richard neredeyse her prensiplerini arzularından üstün tutuyordu, bu takdire şayandı ama yardımcı olmuyordu.

Angel ve Dev aynı anda konuşmaya başladılar ve
Louis'deki yatak odasında, diğeri ise Dublin'deki minibüste neredeyse kelimesi kelimesine. "Eskiden birlikte kulüplere giderdik.

Gençler. İkimiz de uzun boyluyuz, bu da insanların senin daha yaşlı olduğunu düşünmesini sağlıyor. İkisini de baştan çıkarabilir miyiz diye çiftleri seçerdik. eve ya da en azından bir motele için sırayla bir kadın ya da erkek seçerler. İlk kez kız kıza ya da erkek erkeğe yapan çok kişi oldu.
ya da üçlü."

"O senin kardeşin," dedi Richard. "Onunla aynı odada nasıl seks yaparsın?"

"Tanıdığımız tek biseksüel insanlar bizdik," diyor Angel. "Bu ikiz olmamızın bir parçasıydı."

Richard başını sallıyordu.

"Angel, bir sonraki Kaplanların Babası için mükemmel altın kaplan olma yönündeki büyük planın bir parçası olmak istemediğine karar verene kadar en iyi arkadaşımdı. Neredeyse her şeyi birlikte yapardık. Onunla o kadar çok alışverişe çıkardım ki bazı arkadaşları eşcinsel olduğumu düşündü. olmadığımı öğrendiler." Dev son sözü söylerken sırıttı. Gibi kelimeler Aklıma *iflah* olmaz geldi.

Angel Jean-Claude'un yanına gitti ve yatağın kenarına geldiğinde bornozunun bağlarını çözerek açıkta kalmasını sağladı . "Benden ilk talep ettiklerinde
Hayatımı bırakıp size hizmet etmeye geldiğimde çok kızmıştım ve buna hâlâ ama sizi, ikinizi de izledim ve ilgimi çektiniz. Göründüğünüz kadar iyi olup olmadığınızı öğrenmek için bir şans istiyorum."

Jean-Claude gülümsedi. "Büyüleyici bir teklif." Sanki kafasının derinliklerinde bile tepki vermekten korkuyormuş gibi tepkisini tamamen kontrol altında tuttu,
çünkü ben oradaydım ve dinliyordum. Ona bundan rahatsız olmadığımı söyleyerek yardım etmeye karar verdim.

"Bırak Richardla aranızda köprü olsun."

"Bunu nasıl kabullenebilirsin, Anita?" Richard sordu.

"Yarım düzine sevgilimle birlikte ülke dışındayım. Senin bir şansın var diye benim sinirlenmem saçma olur.
Angel'la uyu." Bir sonraki düşüncemi ya da belki de tepkimi tam olarak gizleyemedim. Benim de ilgimi çekmişti. Onda, başka bir kadın söz konusu olduğunda beni hâlâ şaşırtan o küçük ilgi kıvılcımı vardı.

Richard, "Senin kadınlardan hoşlanmana hâlâ alışamadım,"
dedi. "Ben de," dedim.

Angel gülümsedi ve "Bakalım nasıl olacak. Belki Anita eve döndüğünde hep birlikte oynayabiliriz?" Ve bu Richard için dengeyi değiştirmeye yetti. Sanırım Jean-Claude, Richard ve ben hepimiz için karar verene kadar durumun tuzaklarından uzak durmaya çalışıyordu.

Angel daha sonra, "Dev, Anita'nın *ardeur* ihtiyaçlarının bir kısmını karşılamanızın mümkün olup olmadığını sordu çünkü kayıp bir kişiyi zarar görmeden bulmaya çalışıyorlar" dedi.

"*Ardeur'*u benim için beslemeyi mi teklif ediyorsun?" Jean-Claude sordu. "Anlatılanlar kadar muhteşem bir sikiş olup olmadığını kendim görmek isterim.

iddia ediyorum," dedi.

Güldü, ani ve memnun bir sesle. İyi iş çıkaracaktı.

Jean-Claude'un yanından Richard'a baktı ve "İkiniz de çok farklı insanlarsınız. Teke tek olsaydık, ikinize de çok farklı yaklaşırdım, bu yüzden ikinizle de nasıl birlikte olacağım konusunda biraz rehberlik isteyeceğim."

Uzun ve ciddi bir süre ona baktıktan sonra, "Bunu yapabiliriz," dedi.

"*Ma petite*, aramızdaki bağlantıları kapatacağım, eğer sen de aynısını yaparsan?" Jean-Claude sordu.

"Yapacağız." Ve yaptık da. Ben onları kanlarıyla ve seksleriyle baş başa bıraktım, onlar da bizi kendi kanlarımızla baş başa bıraktı.

55

Minibüsün kapısı çalındı. "Kim o?" diye seslendim. "Ben Domino. Nim Teyze'nin arkadaşı Slane istediğimiz bilgi."

Dev dedi ki, "Sen git. Damianı ben besleyeceğim, eğer sorun olmazsa."

Damian'ın dişlerini Nathaniel'e ve bana daha fazla geçirmek istediğini hissedebiliyordum ama sıcaklığın çoğu dağılmıştı. Richard, Jean-Claude ve Angel ile birlikte St. Louis'de olduğundan oldukça emindim. Ben Bu konuda çok fazla düşünmemeye dikkat ettim, aramızdaki izleri yeniden açması ihtimaline karşı. Seksin ortasında aniden kafalarının içinde olmak istemiyordum, ya da daha kötüsü Jean'in ortasında-Claude ikimiz için *de ardeur'u* besliyor.

"Eğer seni bakışlarımla yakalamama izin verirsen, canın yanmayacak. Sadece iyi hissettirecek," dedi Damian.

"İyi hissetmek için her şeyi yaparım, ama artık Karanlık Taraf'a geldiğine göre, eminim daha da iyi hissettirebilirsin."

"Dev," dedim.

Bana sırıttı.

Nicky, "Ben kalıp onun uslu durmasını sağlayacağım," dedi.

"Mükemmel bir centilmen olmayı planlıyorum," dedi Damian. "Ben senden bahsetmiyordum," dedi Nicky.

Nathaniel ve ben onları kendi hallerine bıraktık ve yeni bir çiseleyen yağmurda minibüsten indik. Slane şapkasını ıslaklığına karşı aşağıya doğru çekmişti; uzun saçlarıyla yavru köpek kulakları tamamen gizlenmişti. "Hanımım kayıp Roane ve hanımını aramak için gösterdiğiniz çabadan çok etkilendi."

"Bunu duyduğuma sevindim, ama nerede olduklarını biliyor musunuz?"

"Hayır, ama size ve sizinkilere yardım edebileceğimiz bir zaman gelirse, yardım ederiz."

Bir an için ona baktım. "Bu harika, ama ben biraz Kafam karıştı. Roane ve kız arkadaşını bulmamıza yardımcı olacak bilgilere sahip olduğunuzu sanıyordum."

"Hayır, ama ortaya çıkan bir Roane var. Sizinle istiyor."

"Riley'nin başına gelenlerden sonra bunun iyi bir fikir olduğundan emin ," dedim.

"Tehlikenin farkında ama sizinle konuşmak istiyor ve Özellikle de yanında getirdiğin kızıl saçlı vampirle." "Neden özellikle Damian'la konuşmak istiyor?"

"İrlanda'dan ayrılmadan önce vampiri tanıyordu."

"Tamam. Onunla nerede buluşacağız ve son Roane gibi ortadan kaybolmasını nasıl engelleyeceğiz?"

"Onu saklamak için sihrimizi kullanacağız. Genç Riley, efendisinin gözlerinden saklanmak için büyü yapmadan onun arkasından gizlice yaklaşmaya çalışmamalıydı."

"Nim'in ve hepinizin Roane'la hiçbir şey yapmayacağınızı anladım, çünkü Kötü Kaltak'ın boktan listesinde olmak istemediniz."

"Bunun ne anlama anladığımdan emin değilim."

Nathaniel, "Birinin bok listesinde olmak, size kızgın oldukları ve kin besledikleri anlamına gelir" dedi.

"O zaman evet, boktan listede olmak istemedik."

"Fikrinizi ne değiştirdi?" Ben sordum.

"Bizi utandırdınız ve bunu yapacak çok şey yok," dedi gülümseyerek ama gözleri mutlu görünmüyordu.

Kendilerini kötü hissetmelerine neden olduğum için özür mü dilemeliydim yoksa artık Selkie'lere yardım edecekleri için kutlama mı yapmalıydım emin değildim. Biz önde görünüyordu, ben de "Toplantı nerede ve ne zaman?" diye sordum.

"Şimdi ve uzak değil."

"Damian'ın bugün uyanık olduğunu nereden bildin? Çoğu vampir bilmezdi."

"Dublin'de sihrimiz azalıyor ama hala kendi yöntemlerimiz var."

"Bu bana soruya cevap vermeyeceğini söylemenin kibar bir yolu mu?"

Şaşırmış görünüyordu. "Sana bir cevap verdim."

Bir an Flannery'nin burada kültürel çalışmalar yapmasını istedim. çeviri, ama boşver gitsin. Ona daha sonra sorabilirim. Şu anda vampirimizin atıştırmalığını bitirdiğinden emin olmalıydım ve sonra yeni Roane'la tanışmaya gidecektik. Umarım bu seferkinin şansı Riley'ninkinden daha yaver giderdi.

56

İLK BULUŞMA bana oldukça gizli görünmüştü ama yine de Riley ve kız arkadaşı kayıptı. Bu sefer bir yerde buluştuk.
Eski görünümlü bir mezarlığın kenarındaki kilise avlusunda. Geçen seferkine kıyasla bu sefer açıktaydı ve bu yüzden iki kişi kaçırılmıştı. Neden burada buluştuğumuzu anlamıyordum.
Ta ki Damian taş duvarın kenarında duraklayana kadar. Paltosunun kapüşonunu kaldırmış, ellerini ceplerine sokmuş, güneş gözlüklerini yerine takmıştı. Dürüst olmak gerekirse, kapüşonu kapalıyken güneş ışığında neredeyse hiç .

Damian, "Kutsal toprağa basamam," dedi.

Bir "duh" anı yaşadım. "Kahretsin, tabii ki yapamazsın. Ne vampir uzmanıyım ama."

Gülümsedi. "İnan bana, kutsal toprağa basmanın beni alevler içinde bırakabileceğini unutmayacağım."

"Bekle. Daha önce mezarlıklarda yanımda vampirler vardı ve alev almamışlardı."

"Burası kilise duvarının içinde bir mezarlık. Potansiyel olarak kilisenin bir ve ben bir kiliseye giremem."

Nathaniel, "Duvarın içindeki çimlere basıp basamayacağından emin değilsin, değil mi?" dedi.

"Hayır, ama benim için bu riske değmez."

Ona sarıldım ve dedim ki, "Kesinlikle buna değmez. Sen burada kal, ben de gidip gizemli misafirimizi bulayım."

Slane bizi küçük metal kapının diğer tarafında beklerken izledi ve ben de ona "Yanımızda bir vampir olduğunu bildiğin halde neden burayı seçtin?" diye sordum.

"Bunu ben seçmedim," dedi aynı anda hem soruyu cevapladı hem de cevaplamadı. Nathaniel, Slane'in isteği üzerine Donnie ve Brennan ile Damian'ın yanında kaldı: "İnsanlar bazılarımızı geriyor."

Geri kalanlarımızın hiçbirinin insan sayılmaması ilginçti.
Kötü ya da iyi değil, sadece ilginç. Dev, Nathaniel ve Damian'la kalmaktan mutluydu. Nicky benim gittiğim yere gitti, ama ondan sonra,
Herkes Jake'in kıdemli muhafız olmasına ve kendisini ve Kaazim'i benimle göndermesine izin verirken, diğer herkes gergin bir şekilde duvarın dışında bekledi.
Vampir.

Slane bizi yıpranmış mezar taşlarının arasında bekletirken, kilisenin içinde kaçınmak isteyeceğimiz kimse olup olmadığını kontrol etti. Tam orada, mezarların kenarında bekliyordum ve kendime engel olamadım.
Kalkanlarımı biraz indirdim ve hiçbir şey yoktu. Bir çayırın ya da bahçenin ortasında durmak gibiydi. Toprağın altında ölülere dair hiçbir his yoktu. Sadece yaşayan bir topraktı. Cesetler taşınmış ama mezar taşları yerinde mi bırakılmıştı?
yer mi? Bu bazen Amerika'da da oluyordu. Louis'de bir şirket eski bir mezarlığa inşaat yapmak izin aldığında, her mezardan ve mezar taşlarından sadece bir kürek toprak taşımak zorunda kalıyor, ancak gerçek cesetleri taşımak zorunda kalmıyordu. Burada olan da bu muydu?

Nicky eğildi ve fısıldadı, "Sorun ne?"

"Ölüleri hissedemiyorum. Bereketli ve canlı olan toprak dışında hiçbir şey hissedemiyorum."

Slane kiliseden geri döndü. "Bu ziyaret ettiğiniz ilk İrlanda mezarlığı mı Bayan Blake?"

"Evet."

"Amerika'dakilerden farklı bir his veriyor mu?" Ona kaşlarımı çattım. "Bu hileli bir soru mu?"

"Böyle olması gerekmiyordu."

"Cesetler taşındı mı?"

Mezarların üzerinden dışarı baktı. "Bildiğim kadarıyla burada gömülü olanlar hâlâ burada."

"Eğer bu Roane bir vampirle buluşmak istiyorsa, neden bir kilisenin içinde buluşsun? Vampirlerin oraya giremeyeceğini biliyor."

"Kendini güvende hissettiğinde Damian'a açılacaktır." "Onu ne rahatlatacak?" Ben sordum.

"Kilisenin içine gel ve ona kendin sor."

Mezarlığa ve onun garip bir şekilde canlı toprağına baktım. Gençken, bir mezarlıkta yürüyebilmek ve hiçbir şey hissetmemek için her şeyimi verirdim, ama şimdi ... . Korkmuyordum
Mezarlıklar, ama bundan biraz korkuyordum. Neden hiçbir şey hissedemiyordum?

"Tedirginsiniz Bayan Blake. Ruh çağırma işinin gün ışığında yapılmamasının bir gelenek olduğunu sanıyordum."

"Gün ışığında ölüleri diriltemezsiniz ama ben ölüleri hissedebilirim."

"Peki ya hayaletler? Onları da hissedebiliyor musun?"

"Hayaletleri görmemeye çalışıyorum."

"Onları nasıl göremezsin?" diye sordu.

"Aynı şekilde ben de etrafta dolaşıp ölüleri diriltmiyorum: doğal yeteneklerimi kontrol ederek."

"Yani, kontrol olmadan, ölülerin kendiliğinden dirilmesine neden olabiliyorsun?"

"Hayır, tam olarak değil. Şu gizemli adamla tanışalım, Slane. Daha sonra yerel polisle buluşmam ."

Başka bir şey söylemeden kiliseye doğru ilerledi. Kilise küf, su ve yorgunluk gibi eski kokuyordu. Daha önce hiç
Bir kilisenin, çok şey görmüş ve dinlenmeye ihtiyaç duyan bir insan gibi bir hissi olabileceğini düşündüm. Bir kilisenin dinlenmesine nasıl izin verirdiniz? Selam verdim ve otomatik olarak haç çıkardım ve sonra kilise koridoruna .

Slane bizi sıralardan birinde oturan bir adama götürdü. Uzun siyah saçları gümüş ve beyaza boyanmıştı, gri değil, bu yüzden renklerdeki kontrast yaştan çok, saçlarının şekli gibi görünüyordu.
saç boyalıydı. Bu renk kombinasyonuna sahip olmak isteyecek pek çok insan tanıyordum ama hiçbir gerçeğine benzemeyecekti. Slane adamın yanından geçip gitti, böylece ben de onun yanına oturabildim. Nicky diğer oturdu; Kaazim ve Jake de arkamızdaki sıraya oturdular.

Yabancı bana kocaman siyah gözlerle baktı, Riley'nin gözlerine o kadar benziyordu ki bir an için irkildim, sanki

Öldü. Bu bir önsezi miydi yoksa sadece bir aile benzerliği mi? "Benimle görüşmek istediğinizi söylediler," dedim.

"Ve Damian," dedi adam ve sesi derin bir bas tonundaydı. Bu kadar alçak sesli pek fazla adamla karşılaşmazdınız.

"Kiliseye giremez," dedim.

"Bir kilisenin içinde emin değildim," dedi adam.

"Evet, evet, ben bir büyücüyüm, şeytani ve dinsizim. İşte ben buyum."

O kocaman sıvı gözlerini bana kırpıştırdı. İğnelemeyi anlamadığını düşünmüştüm. Görünüşe göre Nicky de anlamamıştı, çünkü o "Anita şaka yapıyor. Sırf ölüleri diriltebildiği için insanların onun kötü olduğunu düşünmesinden bıktı."

"Özür dilerim hanımefendi, ama onunla işbirliği içinde olmadığınızdan emin olmalıydım."

"Bir kiliseye girebilmem öyle olmadığımı nasıl kanıtlıyor?" "Tanrı'ya inanıyor musunuz, bayan?"

"Evet."

Gülümsedi. "Tanrı'nın bize yardım edecek birini göndermesi için dua ettim.

bizi yöneten çılgın yaratığı yok etmek. O kişinin siz olabileceğinize inanıyorum, bayan."

Başımı salladım. "Ben kimsenin kurtarıcısı değilim. Bu iş şuradaki çarmıhta asılı adama ait."

"Hepimizin Tanrı'nın iradesinin araçları olabileceğimize inanmıyor musunuz?" dedi.

"Tanrı'nın bizi Kendi isteğini yerine getirmeye çağırdığına inanıyorum, ancak özgür irade hayır diyebileceğimiz anlamına gelir."

"Hayır demek Jonah için pek de iyi olmadı," dedi o nazik gülümsemesiyle.

"Dublin'de çok fazla balina olduğunu sanmıyorum," dedim.

Daha geniş gülümsedi. "Biz bir deniz limanıyız hanımefendi. Buradaki sularda yüzenleri görseniz şaşırırsınız."

Ona sanki zamanın bir kısmında fok balığına dönüşmüyormuş gibi davrandığımı fark ederek gülümsedim. "Ben Anita Blake. Senin adın ne?"

"Moran."

"Peki Moran, dışarı çıkıp Damian'la konuşmaya hazır mısın?"

"Henüz değil. Rafael ve kurt farelerini, onları köleleştiren Aziz Louis Efendisi'nin elinden kurtardığınızın doğru olup olmadığını bilmem gerekiyor."

Dudaklarımı yaladım ve ne söyleyeceğimi düşündüm, çünkü St. Louis'in yaşlı efendisini öldürerek kurtadamları serbest bırakmıştım. Onun için infaz emrim yoktu ama beni de kurt adamlar gibi köleleştirmesini engellemek için onu öldürmüştüm. Onu öldürdüğüm için pişman değildim ama bir yabancıya cinayeti itiraf etmek de istemiyordum.

"Sizi bazı sorulara cevap verecek kadar iyi tanımıyorum."

"Kurtadamlara yaptığın gibi bizi de özgür bırakabilir misin Anita Blake?"

"Bireysel olarak Roane'u serbest bırakabilirim ama hepinizi serbest bırakmak için metresinizin ölmüş olması gerekir."

Ciddiyetle başını salladı. "Evet, tek yolu bu." Orada oturduk ve birbirimize baktık. "Neden buradaki herkes İrlanda burada insanları öldüreceğimi mi sanıyor?"

"Belki de ününüz sizden önce geliyordur," dedi Slane. Moran'ın etrafında. Ona kaşlarımı çattım. Omuz silkti ve diğer adamın yanında onu görememem için arkasına yaslandı.

"Onun size ve halkınıza yaptıklarını polise anlatmak ister misiniz? Onun suçlarını polise kanıtlamama yardım edebilir misin?" diye sordum.

Moran, "İrlanda'da idam cezası yok," dedi. "Bana sürekli öyle söyleniyor," dedim.

Uzun bir daha birbirimize baktık. "Ben bir suikastçı değilim," dedim.

"Elbette hayır," dedi ama Riley'nin gözleriyle bana baktı ve sessiz bir talep vardı: Bize yardım et, bizi kurtar, canavarı bizim için öldür. "Bize yardım edecek misiniz, Bayan Blake?"

"Ben Marshal Blake. Rozetim var. Ben bir polis memuruyum. Sizin için birine suikast düzenleyemem."

"O bir şeytan, Mareşal Blake."

"Bunu anlıyorum, ancak bu İrlanda'da idam cezası olmadığı gerçeğini değiştirmiyor ve eğer olsaydı, buna için bir mahkemeye ihtiyacınız olurdu."

"Bir duruşmanın alacağı zamanı karşılayamayız, Mareşal Blake. M'Lady gibi bir şey için ya onu öldürürsünüz ya da kendi bırakırsınız. Onu mahkemeye çıkarmaya çalışmazsınız."

"Mantığınıza karşı çıkmıyorum." "Ama bize
yardım etmeyeceksiniz?"

"Sizin için ona suikast düzenlemeyi kabul edemem. Üzgünüm, gerçekten üzgünüm, ama size 'Evet, yaparım' diyemem, çünkü bunu söylersem, buna güvenebilirsiniz. Onun ölümü üzerine planlar yapabilirsiniz."

"."

"Ve eğer o ölmezse, o zaman bu planlar sizi öldürür.
Bunun sorumlusu ben olmayacağım."

"Bana, usta bir vampiri çağırmak için hayvanı öldürürseniz, onun ölümünün vampiri sonunda gerçek ölüme sürükleyebileceği söylendi. Bu doğru mu, Marshal?"

"Olabilir," dedim ve bu konuşmanın gittiği yerden hoşlanmadım.

"Hayvanlarının ya da insan hizmetkârlarının ölümünün yok olmalarının garantisi olduğunu sanıyordum."

"Çoğu zaman birinin ölümü diğerinin ölümüne neden olur, ama bu şekilde işlemeyecek kadar güçlü vampirler tanıdım."

"Bana hiç umut vermiyorsunuz, Şerif Blake."

"Riley ve kız arkadaşı hakkında bize biraz umut vereceğini sanıyordum," dedim.

"Eğer biri size bunu söylediyse, gerçekten üzgünüm, çünkü Riley ve leydisi için önerebileceğim hiçbir umut yok. Genç ve aptaldı ama iyi bir çocuktu."

"İyi bir insana benziyordu," dedim.

"Öyleydi."

Geçmiş zaman kullanması hoşuma gitmemişti. "Riley ve bayan arkadaşının nerede olduğunu biliyor musun?"

"."

"Onlara ne olduğunu biliyor musun?"

"Tam olarak değil ama işkenceyle öldürülecek. Bu sadakatsizliğin cezasıdır, ya da bazen onu yakalamanın cezasıdır.
dikkat. zaman dengesizdi ama son iki yıldır çok daha kötü bir hale geldi."

Zamanlama, Tüm Karanlıkların Anası'nı öldürdükten sonraydı. Bu bizim hatamız mıydı, benim hatam mı? "Özür dilerim Moran, gerçekten."

"Size inanıyorum, Mareşal Blake. Kiliseye girememiş olsaydınız, size yardım edemezdim. Yüzyıllar önce şeytanla bir anlaşma yaptım. Bunun halkımı güvende tutacağını düşünmüştüm ama yanılmışım."

Kaazim arkadaki sıralardan bize doğru eğildi. "Moran senin gerçek adın mı?"

"Onlardan biri."

"Çoğu kişinin sizi tanıdığı isim nedir?" dedi Kaazim. "Roarke," dedi.

Kaazim'in silahı aniden Roarke'un kafasına doğrultuldu. Alçak ve dikkatli bir sesle, "Kıpırdarsan seni öldürürüm," dedi.

Nicky beni yakalamıştı ve geriye, adamdan uzağa doğru götürüyordu.

Slane, "Bana onun Roarke'ın mühürlerinden biri olduğu söylenmişti. Onun Roarke'un kendisi olduğunu bilmiyordum."

"Potansiyel ihanetinizi daha sonra tartışacağız," dedi Kaazim. "Kim bu adam?" Ben sordum.

Jake, az önce ayrıldığımız sıraya geçerken, " onun *moitié bête*'si ve Roanes'in kralı," dedi.

"Siktir," dedim.

Roarke, "Kilisede küfür etmeyin, Şerif," dedi. "Bu

toplantıyı neden istediniz?" Jake sordu.

"Kilisenin içinde, kalbimi ve zihnimi göremez. Buluşmayı onun emrettiği şekilde ayarlamak zorundaydım, ancak ayrıntılar konusunda zihnimi özenle boş tuttum. Ona dua etmek için kiliseye gideceğimi söyledim.

Böylece zihninden kaybolduğumda paniğe kapılmayacaktı. Ayrıca bunun Damian'ın beni çok erken tanımasını engelleyeceğini de biliyordum."

"Ne istiyorsun, Roarke?" Kaazim sordu.

"M'Lady'nin ölmesini ve halkımın özgür olmasını istiyorum."

"Bizi neye hazırlıyorsun? Kötü Kalpli Orospu bugün burada ne olmasını istiyor?" diye sordum.

"Damian'ı geri istiyor ve senin *moitié bête*'merhametini istiyor. Tanrı beni affetsin, tüm güzel erkeklerinizi merhametine istiyor."

Damian ve Nathaniel'i, Dev'i, Domino ve Ethan'ı dışarıda tutan kalkanları indirdim. Sadece bilmelerine izin verdim

Bildiklerimi. Damian yanlarında olmasaydı kiliseye girip orayı bir sığınak olarak kullanabilirlerdi ama vampir oraya giremezdi ve biz de onu yalnız bırakamazdık. Lanet olsun!

Kaazim, "Bu kilisenin dışında halkımıza saldıran olursa seni öldürürüm," dedi.

"Ama anlamıyor musun? Senden yapmanı istediğim şey tam olarak bu," dedi Roarke.

"Ne sen?" Dedim.

"Ben Tanrı'ya inanıyorum, Şerif Blake. Kendi canımı alamam ama eğer öldürülürsem, bu onu da benimle birlikte ölüme sürükleyebilir."

"Senin ölümün onu değil de insan hizmetçisini öldürebilir. Kendini kurtarmak için hizmetkârını feda edebilir," dedim.

"Ama hem hayvanından hem de hizmetçisinden mahrum kalırsa, o zaman çok daha az güçlü olacaktır, doğru mu?"

Ne diyeceğimi bilemedim, çünkü haklıydı ama bu bir garanti değildi. "Bu onun güç tabanına zarar verir ama belki de tüm halkınızı özgürleştirecek kadar değil."

"Eğer artık benim efendim değilse, o zaman artık benim aracılığımla diğer Roane'lara . Halkımın yeni bir kral seçmesini beklemek zorunda kalacak ve bu da Damian'ın seni onun kalesine götürüp onu öldürmene yardım etmesi için yeterli zamanı alacaktır."

Jake, "Bir kilisenin içinde biri öldürülürse, ayinler yeniden yapılana kadar orası kutsanmış toprak olmaktan çıkar" dedi.

"Ama ben çoktan ölmüş olacağım ve o da zayıflamış olacak."

"Rafael'i ve kurt adamlarını serbest bıraktım. Onları, fareleri çağırabilen şehrin eski efendisini öldürerek serbest bıraktım. O öldüğünde, onlar da özgürdü."

Roarke, "Tek istediğim halkımın barışçıl krallığımıza girmesine izin verdiğim canavardan kurtulması," dedi.

"Dışarıda bize saldırmak için bekleyen başka Roane'lar da var mı?" Jake sordu. "Var, ama onlara işaret vermemi bekliyorlar."

"İşaretin kiliseden ayrılmanız olduğunu söylediğinizi sanıyordum," dedim. "Bu sana saldırmak için. O da seni yakalamak istiyor. Değil mi? Bundan bahsettin mi?"

"Hayır, o kısmı atlamışsın." Nathaniel'in kilisede benimle olmasını istiyordum ama içeri girerse bekleyen kötü adamları uyarabilirdi.

"Neden Anita'yı istiyor?" Nicky sordu.

"Tüm Karanlığın Anasını öldürdüğün gibi seni de öldürmek istiyor, böylece senin Anayı içtiğin gibi o da senin içindeki gücü içebilecek."

"Yani beni bizzat öldürmek için canlı olarak bana ihtiyacı var," dedim.

"Evet ama Damian'ın tekrar kölesi olmasını istiyor ve seni korkutmak için sevdiklerini kullanmak istiyor. Senin korkunla ziyafet çekecek, Mareşal."

"Orada saklanıp bize saldırmayı bekleyen kaç kişi var?" Ben sordum.

"Yapabiliyorken daha fazla Gardai çağırmanız yeterli," dedi ve o kadar sakindi ki. Bu kadar sakin olmamalıydı.

Onunla tartışmadım. Edward ikinci sesinde cevap verdi. "Anita, hala buradaki herkesi seni de dahil etmeye ikna edemedim. tamamen."

"Önemli değil," dedim ve ona neler olduğunu anlattım. "On beş dakika içinde orada oluruz, belki daha az." Sormadı bile. Telefonu kapatmadan önce herhangi bir soru sormadı.

"Öldür beni, Anita. Beni öldürürsen belki onu da öldürürsün."

"Belki de bugün kimsenin ölmesine gerek yoktur," dedi Kaazim.

Roarke o tuhaf ve huzurlu sesiyle, "Korkarım bugün biri ölecek ve bu kişinin ben olacağıma karar verdim," dedi.

"Anita, Anne'nin hizmetkârları ve hayvanları keserek efendilerinden özgür kılma yeteneğini miras aldı."

"Bu mümkün değil. Beni kandırmak için yalan söylüyorsun."

Nicky, "Fok insanları yalanın kokusunu bir hayvan gibi mi?" dedi.

"Birinin korktuğunu ya da gergin olduğunu söyleyebiliriz, ancak bu onları yalancı yapmaz."

Kaazim, "Size şeref sözü veriyorum ki Anita hayvanların vampir efendilerini çağırma bağlarını ikisini de öldürmeden kırdı," dedi.

"Şeref sözü mü?" Roarke bunu bir soru haline getirdi.

"Evet," dedi Kaazim.

Jake, "Anita seni metresinden kurtarmaya çalışabilir. Bugün burada kimsenin ölmesine gerek yok."

"Artık çok geç, çünkü bugün onu hayal kırıklığına uğrattığımda, sevdiklerime işkence edecek, çünkü bana işkence etmek ona zarar veriyor."

"Onun insan hizmetkârı da senin gibi mi? Onun ölmesini mi istiyor?" Ben sordum.

"Hayır, onu seviyor. Birlikte yaptıklarından ve başkalarına yaptıklarından hoşlanıyor."

"O zaman belki sen de onu tuzağa düşürmemize yardım edebilirsin. Eğer ikinizi birlikte öldürürsek, hayatta kalma şansı bugün sadece sizi öldürmemizden çok daha düşük olur," dedim.

"Ne yaptığımı bilecek. Onu anılarımdan uzak tutamam."

"Eğer ondan korunmaya çalışıyorsan, yapabilir ?"

"Bir süreliğine, ama sadece uzaktan. Eğer karşımdaysa, o zaman zayıfım demektir. Eğer solgun elleriyle bana dokunursa, o zaman ondan hiçbir sır saklayamam."

"Ya seni tutuklarsak?" Ben sordum.

"Ne düşünüyorsun, Anita?" Jake sordu.

"Ya onu saldırıdan ya da cinayete teşebbüsten falan tutuklayıp bir hücreye koyarsak? Ya onu uzak tutarsak ve bu onun suçu değilse?"

"Sadece kaçınılmaz olanı geciktiriyorsunuz, Mareşal."

"Seni hapisten kaçırmak için kimi gönderdi?" Jake sordu. "Sence hizmetçisini gönderir mi?
Keegan."

"Öyle mi?" Jake sordu.

"Olabilir. Sadece olabilir."

"Seni gözaltına almamıza izin ver, Roarke," dedim. "Herkesi biraz daha hayatta tutmaya çalışalım."

"Bunu kabul edersem, sözünüze ihtiyacım var, tüm şeref sözlerinize."

"Ne üzerine yemin etmemizi istiyorsun?" Jake sordu.

"Eğer Keegan ve ben aynı anda aynı yerde olursak, onu öldürmek için ikimizi de öldüreceksin."

"Beynine bir kurşun sıkmadan önce seni onun gücünden kurtarmayı deneyebilir miyim?" Ben sordum.

"Ölmeye hevesli değilim Mareşal, bu yüzden üzerimde böyle bir büyü denemek isterseniz, size izin veriyorum. İşe yaraması için dua ediyorum, ama yaramazsa

Çalışırsam, ona geri dönmeme izin vermeden önce beni öldüreceğine dair söz vermeni istiyorum."

Kaazim ve Jake tereddüt etmeden sözlerini söylediler. Sanırım Nicky sadece bu konuda ne kadar çelişkili olduğumu hissedebildiği için tereddüt etti, ama sonunda o da verdi. Ve en sonunda, biz

Uzaktan siren seslerinin yaklaştığını duyunca Roarke'a başka bir yol bulamazsak onu öldüreceğime söz verdim.

57

İrlanda polisi Roarke'u bir hücreye koymaktan memnundu. Onu vurmadığım için çok heyecanlandılar. Onu vurmamanın ya da hâlâ kilisenin içindeyken onu Kötü Kaltak'tan kurtarmaya çalışmamanın bir dezavantajı vardı: Kilisenin dışına çıktığında
Louis'de Jean-Claude ve Richard'la iletişim kurabildiğim gibi, onunla da tekrar iletişim kurabilirdi. Polis onu hapishaneye götürecek kamyona kadar eşlik ederken başladı. Onu kontrol ettiği için mi mücadele ediyordu yoksa bölgedeki herhangi bir Roane'un kaçmaya çalıştığını bildirdiğinden emin olmak için miydi bilmiyorum ama ona eşlik eden memurlardan biri polis arabalarından birine uçtu. Diğer
Polis onu sıkıştırdı ya da sıkıştırmaya çalıştı, ama o ayaklarının üzerinde durdu ve
Sanki caddede yürüyüp planlıyormuş gibi ilerliyordu.

Donnie, Brennan, Edward ve Nolan yığının üzerine atladılar ve ağırlıkları Roarke'ın neden oldu ama yere düşmedi. Edward
sağ eliyle bir şey yaptı ve Roarke'ın sağ bacağı çöktü ama ayağa kalktı. Zorlu orospu çocuğu. "Onlara yardım edebilir miyim?" Kaazim sordu.

"Evet," dedi Jake. "Ben müdürlerimizle kalacağım ama Roane'u hava kararmadan önce bir hücreye kapatmalıyız." Beni, Nathaniel'i ve belki Damian'ı kastettiğini ve zamanlama konusunda haklı olduğunu anladım.
Gökyüzü giderek kararıyordu; alacakaranlıktı.

Kaazim, Roarke'u kontrol etmeye çalışan kalabalığa katıldı ve bu farkı açmaya yetti. Edward ve Nolan
Ama Kaazim ve polis onlara yardım etti,

mahkûmu nakil aracına bindirmeyi başardılar. arabaya fırlatılan memur arabanın yanında oturmuş, başka bir memur ona ilk yardım yapıyordu. Uzaktan bir ambulans sesi duyabiliyordum, bu da düşündüğümden daha kötü yaralandığı anlamına geliyordu. Roarke o kadar da
Magda kadar güçlüydü, bu yüzden Nolan'ın merkezindeki hücreler onu gerçekten tutabilirdi. Kamyon gıcırdayarak yola çıktı.
mahkum var.

Edward, Kaazim biraz arkasında olduğu halde merdivenlerden geri çıktı. Nolan şahsen tanıyor gibi göründüğü polislerden biriyle konuşuyordu. "Böyle sürmeleri için onlara ne söyledin?" Ethan sordu.

"Gece çöktüğünde daha da güçleneceğini söyledi."

"Bu doğru olabilir," dedim.

"Her iki durumda da vampirler geceyi bitirmeden onu bir hücreye istiyoruz," dedi Edward. duran Damian'a baktı. "Seni Yapan Kadın gün boyunca dolaşabilir mi?"

"Evet."

"O zaman burada, Dublin'de olmadığı için şanslı,"

dedi. "Ne kadar şanslı olduğunu tahmin bile

edemezsin," dedi Damian.

Nolan kaşlarını çatarak merdivenlerden çıktı, alnındaki çizgiler taze bıçakla kesilmiş gibi görünüyordu.

"Sorun nedir?" Edward sordu.

"Roarke'ı almamıza izin vermiyorlar. Onu normal hapishaneye götürüyorlar."

"Zaten fazladan bir hücreniz yok," dedim.

"Sanırım yok, kurt aslanınız sağ olsun."

"Magda tam olarak ondan yapmasını istediğin şeyi yaptı. Hücrenizin dayanamaması onun suçu değil."

Nolan başını salladı, küçük bir kahkaha attı ve "Adil. Benim halkım Roane kadar bile güçlü değiliz, ama ikimiz de dişi aslanınız güçlü değiliz. Gücünün ve eğitiminin birleşimi
tüm hazırlıklarımızdan şaka çıktı."

Dev onun omzunu sıvazladı. "İşte, işte, şaka değildi. Sadece umduğun kadar faydalı olmadı."

Gece çöktü ve sanki içimde bütün gün sıkıca kapalı duran bir şey açıldı. Yağmurun nemlendirdiği havadan derin bir nefes aldım. Telefonum çaldı, arayan Magda'ydı.

"Burada yeni vampirler ortaya çıktı," dedi. "Onlar
Kan alana kadar akılları tamamen başlarından gitmişti ama sonra çok sakin ve yüzyıllardır gördüğüm çoğu yeni çok daha mantıklı görünüyorlardı."

"Bu iyi, değil mi?"

"Öyle ama Nolan'ın halkı kan bağışı yapmaktan hoşlanmıyordu. Giacomo ve ben onları tutmak ve ilk beslenmenin kontrol altında olduğundan emin olmak için oradaydık. Aksi takdirde kan aramak için kurbanlarını parçalayacaklardı."

"Sorulara cevap verebilecek kadar tutarlılar mı?" Ben sordum.

"Sanırım öyle. Giacomo şu anda onlarla konuşuyor. Nolan'ın adamları küçük vampirleri korumaya yardım ediyor. Kızı ve annesi ailenin geri kalanını soruyor. Onlar da
vampirler de mi?"

"Kahretsin," dedim usulca ama gerçekten hissederek. "Seni geri arayacağım." Nolan'a seslendim. "Bugünkü vampir kurbanlarını kim izliyor?"

"Hastanedeler," dedi. "Ne hastanesi?"

"Sorun nedir?" Edward sordu.

"Diğerleri karınlarını doyurana kadar vahşice uyandılar. Ailelerinin geri kalanı nerede?"

Nolan içinden küfretti ve çoktan cep telefonuna sarılıp arabalara doğru ilerlemeye başlamıştı. Hepimiz iki arabaya dağıldık ama ben Nathaniel ve Damian'ı yanımda tuttum.
Üçümüzü bir arabaya koymak en iyi fikrim değildi, eğer Kötü Kaltak hepimizi almak istiyorsa, ama
Onlardan, özellikle de Nathaniel'den ayrılmak boğazımı düğümledi. Roarke bize planın onu kaçırmak olduğunu söylediğinde hissetmeme izin vermediğim paniği hâlâ hatırlıyordum, çünkü Kaltak güzel adamlarımı, özellikle de Nathaniel'i istiyordu. İyi fikir, kötü fikir, onu yanımda tuttum ve Damian ikimizle birlikte kaldı. Biz
tek başına, ama yine de bir arabayı üç kez yemlemek gibiydi. Donnie minibüsü yüksek vitese takıp Nolan'ın arabasının peşinden hızla giderken bu şekilde düşünmemeye çalıştım.

İçlerinden biri hastanedeki birini yaralamadan ya da öldürmeden önce oraya varmamız için dua ettim. Magda, İrlandalı vampirlerin bir kez beslendiklerinde akıllarının başlarına geldiğini söylemişti. Uyandıklarında ne kadar korkunç olabilirdi ki?
Kendini başkasının kanına bulamış, belki de cesedin yanında oturan?
Sadece kurbanları kurtarmak için değil, yeni vampirleri gerçekten canavara dönüşmekten kurtarmak için dua ettim.

58

Hastaneye vardığımızda ağlama dışında her şey bitmişti.
Herkesten daha fazla vampir öldürmüştüm ve bazı günler sayamayacağım kadar çok vampir öldürmüştüm ama hiç oturmak zorunda kalmamıştım. Kurbanının kanına bulandığı için histerik bir şekilde ağlayan birinin masasının . Büyükannenin acı içinde feryat ederkenki narin dişlerini görmemiş , onun insan olmadığını anlayamazdım. Yeni ölmüşler ya neredeyse canlı görünüyorlardı ve zaman geçtikçe daha az insan oluyorlardı ya da varoluşlarının başlangıcında daha insanlık ve zaman geçtikçe nasıl daha insan olacaklarını öğreniyorlardı; her şey hangi soydan bağlıydı. Bunları yaratan vampir her neyse, daha önce gördüğüm hiçbir soy hattına .

Taze kanla kaplı hastane önlüğü ve ellerinin arkadan bağlı olması dışında, Bayan Edna Brady eskiden olduğu gibi görünüyordu: düzenli bir kilise müdavimi ve sevgi dolu bir ailenin reisi olan yetmişli yaşlarında bir büyükanne.
Kısıtlanmadan önce yüzündeki kanın çoğunu silmeyi başarmıştı. Kısa beyaz saçlarında bir leke vardı ki duştan başka hiçbir şey ondan kurtulamazdı. Bunu tecrübelerimden biliyordum. Bir kez saçınıza kan bulaştığında ... Ona baktım ve nereden başlayacağımı bilemedim. Ben vampir avlardım. Ellerinden tutup onlara nasıl en iyi kan emici olabileceklerini anlatmadım.

İkimizin de şansına, Damian ve Jake yanımdaydı. "Edna," dedi Damian yatıştırıcı bir sesle. "Edna, beni duyabiliyor musun?"

Feryat etmeye devam etti, etmekten bahsediyorum; ağlamak ve histeri gibi terimler bunu karşılamıyordu. Edward ve Nolan, Edna'nın vampir olarak dirilen oğluyla uğraşıyorlardı. Kaazim onlara yardım . Baba son derece sakindi. Aslında üzerine nasıl bu kadar kan bulaştığını ya da neden hastanede olduğunu hatırlamıyordu.
Görünüşe göre ilk birkaç gece hafıza kaybı bir nimet, çünkü her şeyi hatırlamanın etkisiyle karşı karşıyaydık.

Nathaniel bize verdikleri dışındaki koridordaydı.
Dev ve Nicky emirlerim doğrultusunda ona kalıcı olarak bağlanmışlardı. Ethan ve Domino, Donnie ile birlikte Fortune ve Echo'yu için otele gitmişlerdi. Echo içeri girip Edward ve Nolan'ın sorgulamaya çalıştığı erkek vampirle vampir konuşmaya çalışacaktı.

Edward'la vampirleri takas etmeye çok hazırdım. Sempati duyuyordum ama Edna Brady ile ne yapacağımı bilemiyordum. Bizi duyamıyor muydu yoksa umursamıyor muydu bilmiyorum. Damian nazik, sabırlı ve çekici davrandı ama hiçbir şey korkunç çığlıklarını durduramadı ya da gözlerindeki paniğin bir tonunu bile yok edemedi. Sırf bu gürültü yüzünden başım ağrımaya başlamıştı.

Sonunda ona adını haykırdım. İlk başta onun
Beni duydu, ama gözleri sanki sonunda bizi ve içinde bulunduğumuz odayı görmüş gibi odaklanmaya başladı.
İlk kurban.

"Edna! Edna! Edddnaaaa!" Ona bağırdım ve feryat yavaşladı. Gözlerini kırpıştırdı ve bize tekrar baktı. tüm o gürültü ve dehşetin ardında, hâlâ . Bu iyiydi, diye düşündüm.

"Edna, beni duyabiliyor musun?"

Bana göz kırptı. Korkmuş ve kafası karışmış görünüyordu ama en azından ağlamayı kesmişti.

Damian denedi. "Edna, bizi duyabiliyor musun?"

"Bizi duyabiliyorsan başını salla?" Dedim, o da başını salladı. Yaşasın, ilerleme! "Nerede olduğunu biliyor musun Edna?"

"Hastane," dedi çığlık atmaktan çiğ gibi çıkan bir sesle.

"Bu iyi Edna," dedi Damian. "Neden hastanede olduğunu hatırlıyor musun?"

Gerçekten ciddi bir şekilde düşünüyor ve sonunda, "Benim torunu kayboldu. . . . Eve geldi. Ölmemişti."

Yaşam ve ölüm tanımını şimdilik bir kenara bıraktım. "Onun gibi bir şey, evet."

"Sesler, parlayan gözler, bana bir şey vaat ettiler. Onlar bana söz verdi . . . Aynaya baktım ve aynı görünüyordum. Yeniden genç olacağımı sanmıştım ama aynı görünüyordum. Söyledikleri gibi olmadı."

"Ne olması gerekiyordu, Edna?" Damian sordu.

"Vampirler genç ve güzeldir. Tekrar yirmi ya da otuz yaşında olacağımı düşünmüştüm ama odamda bir ayna vardı ve her zamanki gibi yaşlı görünüyordum. Hiç değişmemiştim ve sonra uyandığıma sevinen bir doktor geldi ve ..." Korku gözlerini her seferinde bir anı ile doldurdu. "Aman Tanrım, kolunu yırttım. Kanını içtim!" Sanki kusacakmış gibi öğürmeye başladı.

" yok Edna. Sorun yok," dedim, ama bu bir yalandı, öyle bir yalandı ki Yal an. "Doktor iyi mi?" "Ameliyatta," dedim.

"Kolunu neredeyse koparıyor muydum? Ben yapmazdım. Asla yapmazdım. Birini böyle incittim ama kanı ve bana söz veren sesleri hatırlıyorum. Yeniden genç olacağımı."

"Özür dilerim Edna," dedi Damian.

Kadın ona baktı. "Genç ve güzelsiniz. İkiniz de . Olması gereken de bu. Bu yüzden sonsuza dek genç olmak için her şeyden vazgeçersiniz."

Ona vampirlerin sonsuza kadar öldükleri yaşta kaldıklarını anlatmaya başladım. Yaşlanmadıklarını ama gençleşmediklerini de. Ama Damian bunu ona açıklamama engel oldu. O fısıldadı, "Sonra. Ona biraz zaman ver."

"Frankie nerede?"

"Oğlun mu?"

"Kocam. Frankie nerede?"

Damian'a baktım, çünkü Frankie başaramamıştı. Yıllardır kötü bir kalbi vardı ve doktorlar kanı çekilmenin şokunun ya da belki de torununu bir bebek olarak görmenin
vampir, onun için çok fazlaydı. Kim bilebilirdi ki? Eğer kötü bir kalbin varsa, bu ailenin başına korku festivalinden nasıl sağ çıkabilirdin ki?

En küçük kızı da başaramamıştı. Boğazı o kadar küçüktü ki, dişler çok fazla delmiş ve nefes borusunu çökertmişti. Kan kaybından ölemeden boğulmuştu, yani vampirlik ona göre değildi.

"Bunu sana kim yaptı, Edna?" sordum ve sesim her zamankinden daha yumuşaktı. Her şey çok korkunçtu.

"Sesler kime aitti?" diye sordu Damian, "Sana sonsuz gençlik vaat edenlere mi? Bunu sana kim söyledi?"

"O yaptı."

"Kim o?" Ben sordum.

"Katie ile birlikte geldi. Katie onu eve getirdi. Katie kaybolduğunda onu buldu ve bize geri getirdi."

"Adı neydi bu ?" Ben sordum.

Bana gülümsedi. "Evet, o bir iyilikseverdi. Katie'yi buldu ve onu bize geri getirdi. Bize sonsuza kadar birlikte ve asla yaşlanmayacağımızı, asla ölmeyeceğimizi söyledi. Onun bu sözlerini hatırlıyorum.
gözler . . ." Kaşlarını çattı. "Ya da gözlerini hatırlamıyorum. Gözlerinin ne renk olduğunu hatırlıyor muyum bilmiyorum ama yıldız gibiydiler."

Onu bir süre daha sorguladık ama tek öğrendiğimiz adamın kısa, koyu renk saçlı, belki siyah, belki kahverengi olduğuydu. Kafkasyalıydı. Gençti, ama kadın yetmişli yaşlarının başında olduğu için, bu onlu yaşlardan ellili yaşlara kadar herhangi bir anlama gelebilirdi. Gözleri yıldızlar gibi parlıyordu, bu daha soluk renkli, gri ya da soluk mavi anlamına gelebilirdi ya da sadece parladıklarını hatırladığı ama renklerini hatırlamadığı anlamına da gelebilirdi.

Edna'nın oğlu, Katie'nin babası, daha da az şey hatırlıyordu. Hafızası Katie'nin kapıya gelmesiyle durmuş gibiydi. Eve gelmişti. Ölmemişti. İşte orada durdu. Edna'nın hatırladığından daha merhametliydi.

Koridorda Nolan, "Zaman geçtikçe daha çok şey hatırlayacaklar mı?" diye sordu.

"Evet," dedi Damian.

"Evet," dedi Echo.

"Neden ikinizin de sesi bu konuda mutlu gelmiyor?" diye sordum.

"Bunlardan herhangi birini hatırlamak ister misin?" Echo sordu.

Onun güzel mavi gözlerine baktım ve "Kesinlikle hayır" dedim.

"Bazı insanlar ilk gecelerini hiç hatırlamaz," dedi Fortune. "Belki onlar da hatırlamayacaklar."

"Edna Brady zaten çoğunu hatırlıyor." "Adam hatırlamıyor."

"Bunu yapan vampiri bulmak için elimizdeki en iyi şans genç kızlarla başlamak. Onlardan biri ilk kurbandı. Kendisini yaratanı en çok o hatırlayacaktır," dedi Echo.

Müfettiş Pearson, "Sinead Royce'un ailesini buldular," dedi.
Geç gelmişti ve çoğunlukla bizi izliyordu. Kurbanların ikisini de şahsen görmek istemiyordu. Daha birkaç gün önce onları canlı olarak görüp kızlarını ararken, vampir olmalarıyla baş etmekte çok zorlanıyordu.

"Yüzün bunun iyi bir haber olmadığını söylüyor," dedim.

Başını iki yana salladı. "Tüm aile o kadar vahşice saldırıya uğradı ki hiçbiri vampir olarak dirilemedi."

"Nasıl emin olabiliyorsun?" Echo sordu.

"Çürümeye başladılar."

Pearson, "Sinead'ın anne ve babasının yanı sıra iki küçük erkek kardeşi daha vardı," dedi.

"Cesetler nerede bulundu?" Edward sordu.

"Üç ev ötedeki bir barakada. Koku komşuları alarma geçirdi." "Evin sahipleri neredeydi?" diye sordum.

"Kulübede," dedi.

"Sanırım onlar da vampir olarak doğmayacaklar." "Hayır."

"Yaşayan ölü olarak kadar kötü parçalanmış kurbanların çoğu bu kadar mı?" Echo sordu.

"Bulduğumuz, evet."

"Belki de bu bir ipucudur," dedim.

"Ne için bir ipucu?" Edward sordu.

"Hiçbir fikrim yok ama bu desende farklı bir şey var ve farklı olan bir şeydir."

"Kulübeye bakmak ister misin?" diye sordu. "Hayır."

Gülümsedi. "Çürüyen cesetlerle dolu bir barakada ipucu aramaya gitmek ister misin?"

"Sen söyleyince, nasıl karşı koyabilirim?"

59

Kulübeyi ASLA araştıramadık. Komşulardan bazıları kulübenin şeytani olduğuna ya da kasabalarını kasıp kavuran bir hastalıkla dolu olduğuna karar ve kulübeyi ateşe verdiler. İtfaiyenin işini yapmasını izleyebildik ama bu, vampirizmin Dublin'de bir yaz nezlesi gibi yayılmasına neyin ya da kimin neden olduğuna dair bir ipucu bulmamıza yardımcı olmadı.

Aslında o gece gittiğimiz her yerde ipucu yoktu, sadece daha fazla kurban vardı. Ya yeni dirilenlerin saldırdığı kurbanlar ya da yeni vampirlerin kendileri.

Edna ve Michael Brady'den daha vampirler. Bir şey farklıydı.

Ama neredeyse tüm yeni dirilenler hakkında: Kan aldıklarında tehlikeli olmaktan çıkıyorlardı. Her zaman bir şey hatırlayamıyorlardı ama şimdiye kadar tanıştığım tüm yeni vampirlerden daha tutarlıydılar. Ayrıca daha normal bir insan gibi görünüyorlardı.

"Bu hangi soydan?" Echo ve Fortune'a sordum.

"Bilmiyorum," dedi Echo ve Fortune sadece başını salladı.

Kaazim ve Jake de bilmiyordu. Dördü arasında

Onlar binlerce yıllık vampirleri görmüşlerdi, bizimse hiçbir şeyden haberimiz yoktu. Sonunda uyumak ve yemek için otelimize geri gönderildik ama ben yemek yiyemeyecek kadar yorgundum. Jet lag sonunda bizi yakalamıştı.

önemli bir şekilde benimle birlikte. Nicky kapıyı açtığında, Domino ve Ethan kapıyı açarken ben de kapının yanına eğilip karşı duvara baktım.

yandaki kapı. Magda ve Giacomo onların diğer tarafındaydı.

Üç vampiri, çalışan tek hücresiyle birlikte Nolan'ın yerleşkesinde bırakmışlardı. Magda, diğer vampirlere yaptığı gibi üç yeni vampirin de bulundukları hücreyi darmadağın etmeleri hakkında bir yorum yaptı

bir: "Henüz ne istekleri ne de eğitimleri var. Hücre, savaş eğitimi almamış yeni yükselenler için yeterli olacaktır."

Bunun ilginç bir ifade olduğunu düşündüm ve Edward'a mesaj atarak Nolan'a askeri, dövüş sanatları veya diğer fiziksel eğitimlere sahip vampirler için özel konaklamalara ihtiyaç duyabileceklerini söyledim.

Arka planlar. Nolan'la birlikte yerleşkede kalıyordu.

Görünüşe göre orada yaşam alanları varmış, ancak Magda

Onlara daire demek fazla olurdu; daha çok baraka gibiydiler. Daha önce hiç gerçek orduda bulunmadığım için

Aslında farkı anlamıştım ama bir açıklama isteyemeyecek kadar yorgundum. Hayır, o kadar yorgundum ki açıklamanın ne olduğu umurumda değildi; gerçek buydu.

Fortune ve Echo koridorun bu tarafında yanımızdaydı.

Socrates, iyi niyeti teşvik devam etmek ve paramiliter grubun planları hakkında olabildiğince çok şey öğrenmek için Nolan'ın kışlasında kalmaya karar vermişti. Bu da Pride'a tek ya da Dev'le paylaştığı bir oda bırakıyordu. Jake ve Kaazim ranza arkadaşıydı ama bir şekilde Socrates de orada olsaydı, bir yatak eksik kalacaktı.

Nicky daha önce Pride'la birlikte yan odada yatmıştı ama tüm yolculuk boyunca Nicky'den vazgeçmek istemedim. Yapamadım işte. Ona aşıktım ve Nathaniel dışında yolculukta benimle birlikte olan hiç kimse için bu doğru değildi. Bazı arkadaşlarımdan çok hoşlanıyordum ve diğerlerinden de çılgınca etkileniyordum ama bu "aşık olmak" değildi. Yaşadığımız geceden sonra bu kadar yorgunken, gerçekten sevdiğin insanlar tarafından kucaklanmak kulağa mükemmel geliyordu.

Nicky kapıyı açarken telefonum çaldı. Jean-Claude'un zil sesiydi, Nicky benim için kapıyı tutarken ben de cevap verdim. "Hey, uzun boylu, solgun ve yakışıklı, naber?"

"*Ma petite*, birazdan aşağı ineceğim."

Büyük boy yatağın kenarına otururken, "Saat farkına biraz zaman alacak," dedim.

"Evet, ama ben uyurken *ardeur'*u senin için alamam. Sabah benden önce uyanabilirsin ve eğer , uyandığında *ardeur*'u beslemen gerekecek. Ayrıca gerçek bir kahvaltı yapmalısın, sadece kahve değil. Fiziksel ihtiyaçlarına dikkat etmeni istiyorum.

Diğer açlığınızı gideremeyecek olmam sizin için kontrolden çıkmayacaktır."

"Kahretsin," dedim ve yorgunluk dalgası üzerime çöktü. "*Ma petite*, sorun nedir?"

Açıklamaya çalışmadım, sadece son birkaç saati düşündüm. Kısa versiyonunu anladı, zamanın çok az bir kısmında tüm korkunçluğu. Yorumu şu oldu: "Bu gerçekten korkunç, *ma petite*. Böyle şeylerle uğraşmak zorunda kaldığınız için çok üzgünüm."

"Bu benim işim," dedim.

"Aslında öyle değil, ama hissetmenizi anlıyorum."

Anılarını paylaşacak kadar ona açılınca, onun da benim gibi yatak odasında yalnız olduğunu ve yatağın kenarında oturduğunu anladım. "Richard eve döndü mü?"

"*Oui*, Jason New York'tan geldi."

"Benden selam söyle ve ona sarıl. Onu özledim."

"Ben de öyle, *küçük* hanım. Eğer gelecek hafta sonu hala uzaktaysanız, onun
J.J. birkaç günlüğüne St. Louis'de ona katılacak."

Sonunda Jason'ın kalbini kazanan sarışın balerini düşündüm. Bunlar benim çok sıcak düşüncelerdi. Muhtemelen Echo'dan sonra en sevdiğim kadın sevgilimdi. Fortune ve Magda'nın bu listede neden sırasıyla üçüncü ve dördüncü olduklarından emin değildim ama
Aşırı analiz etmeden gerçeği onurlandırın. Şans
Echo'ya bağlıydı ve erkeklerden çok hoşlanıyordu. Magda hepimize seks arkadaşı gibi davranmaktan memnun görünüyordu.

"İyi eğlenceler," dedim.

"Umarım o zamana kadar evde olursunuz, *küçük* hanım."

"Ben de. Hey, ona sor bakalım gelecek hafta sonu evde olursam, o ve J.J. yine de kalacak mı?"

"Bunu memnuniyetle yapacağım," dedi.

Gülümsedim. "Bu harika olur."

"Micah ile telefonda Roane'lar ve Adını Vermem Gereken Kadın'la yaşadıkları kötü durum hakkında konuştum."

"Edward da ona öyle diyor. Harry Potter'ı bu iğrençlikle karıştırmamayı tercih ederim."

"Nasıl isterseniz, *ma petite*. Micah, Rafael ile daha uzun konuşacak çünkü ikisi de hala Batı Yakası'nda

bir şekil değiştiren savaşını önlemek."

"Müzakerelerin şimdiye kadar bitmiş olacağını ya da kiminle savaşacaklarını seçip kıçlarına tekmeyi basacaklarını düşünürdüm."

"Tüm ayrıntılara sahip değilim, ancak ilk açıklanandan daha karmaşık görünüyor."

Micah'yı aramayı düşündüm ama bu çok karmaşık *görünüyordu*, özellikle de hala *ardeur*'u beslemem gerekiyorsa. Neden bu kadar Cesaretin kırıldı mı? Jet lag yüzünden mi? Edna Brady'nin çığlıkları mı? iki ailenin tamamının bu yeni vampir tarafından yok edildiği gerçeği mi? Ya da Tüm Karanlığın Anası'na yaptığımız bir şeyin Damian'ın eski efendisini yeni vampire izin verecek kadar zayıflattığı düşüncesi mi? vampirlerin burada, Dublin'de bir yer edinmesi için? Sürekli buna dönüp durdum: Bir şekilde bu bizim hatamızdı, çünkü işlerin kontrolünü ele almamıştık. Sadece Amerika'yı yönetmek ve dünyanın geri kalan vampirlerinin işlerini halledeceklerine güvenmek istemiştik. Bunun ne kadar safça olduğunu anlamaya başlıyordum.

"*Ma petite*, bunu biz yapmadık. Bunun suçunu üstlenmeyin." "O kadar sesli mi düşünüyordum?"

"Evet," dedi Nathaniel banyoya girip kapıyı kapatırken. Nicky, Dev ve Damian'ın da odada olduğunu fark ettim. Hepimizin tek bir büyük boy yatakta uyuması mümkün değildi.

"Onlar bir lütuf, *ma petite*, yük değil. Lütfen bunu unutmayın."

"Yapacağım, ama hatırlattığın için teşekkürler."

"Burada zaman daralıyor, *küçük* hanım. Uyumalıyım ve paylaştığımız iblis eve, sana gelmeli."

"*Ardeur* gerçek bir iblis değil, Jean-Claude. Kötü bile değil, sadece ara sıra rahatsızlık veriyor."

"Bana incubus, sana da succubus unvanını kazandıran güç hâlâ bu."

"İyi ama ben gerçek iblislerle uğraştım Jean-Claude ve bu tamamen yeni bir kötü seviye."

"Buna inanıyorum, *ma petite*, ama şafak sökmek üzere. *Ardeur*'un geri dönmesi için hazır mısınız?"

"Bugün onu iyi besledin, değil mi?"

"Oui."

"O zaman bu kadar kısa sürede tekrar beslenmeye ihtiyacı olmamalı. Artık onu bundan daha iyi kontrol edebilirim."

"Bu gece, evet, ama çok fazla kan bağışladığınızı ve yeterince gerçek yemek yemediğinizi, ayrıca jet lag ve işinizin stresini hissedebiliyorum. Tüm bunların ne kadar enerji gerektirdiğini hafife alıyorsun."

"Yarın sabah kahvaltı edeceğime ve beni zorlamadan *ardeur'*besleyeceğime söz veriyorum."

"Teşekkür , *ma petite*."

" ederim. Sadece çok yorgunum. Hepimiz yorgunuz."

Dört adam önce birbirlerine sonra da bana baktı. Nathaniel gülümseyerek, "Sadece yatak arkadaşlarınızı seçmeniz gerekiyor ki hepimiz biraz uyuyabilelim," dedi.

"*Ma petite*, hepsi yakışıklı, hepsi iyi aşıklar ve sen ikisine aşıksın. Gecenin çirkinliğine izin verme
Bu anı güzelden daha az bir şey olarak resmetmek."

İçimi çektim ve haklı olduğunu biliyordum. Gerçekten biliyordum. Terapistim de onunla aynı fikirdeydi ama ben hâlâ bitkin ve cesaretsizdim ve yanlış giden her şey bir şekilde benim hatammış gibi hissediyordum, öyleyse Brady'lerin ve Royce'ların başına gelenlerden sonra neden böyle bir mutluluğu hak ediyordum?

"Bu bir lütuf değişimi değil, *ma petite*, ya/ya da değil. Dublin'e musallat olan vampiri siz yaratmadınız, ailelerin onun pençesine düşmesine de siz sebep olmadınız."

"Tüm Karanlıkların Anası'nı öldürmekle ilgili bir şeyin Damian'ın eski efendisini zayıflattığına ve bu yeni
İrlanda'da canavar bir açılış."

"Eğer bu doğruysa, o zaman bununla başa çıkacağız. İstemeden yarattığımız sorunları düzelteceğiz ama bunun suçluluğunu üzerimize almayacağız. Bunu biz yapmayacağız, siz de . Kraliçe sizsiniz. Neşenin mi yoksa kederin mi kraliçesi olacağınız sizin seçiminiz. Ben her ikisi tarafından da yönetildim ve neşeyi tercih ederim."

"Ben de öyle," dedim.

"O zaman bunu bana, kendinize, yanınızdaki odadaki erkeklere ya da kadınlara kanıtlayın. Birçok nimete sahipsiniz

seninle birlikte. Lütfen, lütfen, *ma petite*, onlara ve kendinize böyle davranın."

"Deneyeceğim," dedim.

Neredeyse gülümsediğini hissedebiliyordum, vampir güçleriyle değil, sadece onu tanıyarak, bizi tanıyarak. "Teşekkür , *ma petite*. Hepsi bu kadar.
sorabilirsin. Şimdi yatağa gitmeliyim. Jason ikimizi de yatırmak için banyodan zamanında çıkacaktır."

"İyi eğlenceler," dedim.

"Fazla eğlenmek için yeterince biseksüel değil, gün doğmadan önce vaktimiz de yok."

"O zaman Jason'ın kucaklaşmak ve kan içmek için evde olmasının tadını çıkar," dedim.

"Bunu yapacağım. *Je t'aime, ma petite*." "Ben de seni seviyorum."

60

Nathaniel'in sıcaklığı ve Damian'ın serin teni arasında kıvrılmış bir şekilde uyandım. Vampir dünya için ölmüştü ama
artık kabus görmüyorduk. Üçümüzün dokunuşuyla ilgili bir şey, Kötü Kaltak'ı rüyalarımızdan, bizi de onunkilerden uzak tuttu. Bu
Nathaniel'in yanında Damian'ı seçmeme neden olan şey buydu ama
vampir bir gecede soğumuş ve beni uyandırmıştı. Jean-Claude ile evlenmek üzereydim ve onun ya da herhangi bir vampirin yanında rahatça uyuyabileceğimden emin değildim. Bu
Düşüncelerim uykuya daldığım ve görünüşe göre hala benimle o kötü ruh haline kaydı.

Nathaniel küçük protesto sesleri çıkardı ve bana daha da sokuldu. Neredeyse ateş gibi sıcaktı. Damian diğer yanımda üşüyordu ama daha da kötüsü, kendini ölü hissediyordu. Onda şu vardı
Sadece ölü bedenlerde olan gevşek, ağır bir his vardı üzerinde. Ondan uzaklaştım, ama vücudu boşluğa doğru kaydı, böylece hala
bana dokunuyordu, çok hareketsiz, çok ölü. çekilmeye başladım ama Nathaniel döndü ve kollarını bana doladı,
Beni ikisinin arasına hapsederek Damian'ın soğuk bedenine daha çok bastırdı. Buz gibi soğuk değil ama kansız, cansız... Kalbim ; nabzım boğazımda atmaya başlamıştı, öyle ki boğuluyormuşum gibi hissediyordum. Bu yataktan çıkmalı ve vampirden uzaklaşmalıydım.

Nathaniel'in kolunu ittim, bırakmasını sağlamaya çalıştım.
Ayağa kalkabilmem için yeterli oldu, ama o her zaman yaptığını yaptı. Ben çırpındıkça o daha sıkı tutuyor, küçük protestolar yapıyordu.

sıcak, uykulu ve kalkmamakla ilgili sesler çıkarıyordu. Normalde şirindi ama bugün değil.

"Nathaniel, bırak!"

"Sıcak," diye mırıldandı, bana o kadar sıkı sarılmıştı ki kıpırdayamadım, ama kaçmaya çalışmam Damian'ın vücudunun bana doğru daha da ağırlaşmasına neden olmuştu, böylece beni çarşaflara hapseden tam anlamıyla ölü bir ağırlık olmuştu. Bu beni, gece uyandığında beni hizmetçisi yapmayı planlayan bir vampirle birlikte bir tabutta uyandığım ana geri götürdü. Bir çığlığın fokurdayan ağırlığını hissettim. Korku yoğun bir şekilde boğuyordu.

Kapı çalındı ve ben çığlık attım, küçük bir çığlıktı ama . Bu Nathaniel'i o kadar ürküttü ki beni ve ayağa kalkıp bana baktı. "Ne oldu?"

"Ben Nicky, Anita. Hemen kapıyı aç!"

Korkumu anlıyordu. "Ben iyiyim Nicky. Sadece ürktüm." "Odaya girmeme izin ver, yoksa kapıya para ödeyeceğiz."

"," diye seslendi Nathaniel ama bana bakıyordu.

"Sorun ne?" diye fısıldadı.

Başımı salladım ve yataktan kayarak çıktım. Koridorda Nicky'den başka insanların da olabileceğini fark ettiğimde kapıyı çırılçıplak açıyordum. Yeterince korkmuştum.

Açıkça. Neyim vardı benim?

"Bir bornoza ihtiyacım var," dedim, kimsenin beni kapıda görmemesi için geri çekilerek. Kapıyı kapatmaya başladım ama bir el kapıyı durdurdu.

Nicky, "Buradaki herkes seni çıplak gördü," dedi.

Dev, "Kahvaltımız var," dedi. "Ve kahve," dedi Domino.

"Lanet olsun, neden söylemedin?" Işığı denedim ama gerçek değildi. Hâlâ başka bir kâbus görmüş gibi korkuyordum ama dün gece bir rüya gördüğümü hatırlamıyordum. Geri çekildim ve onları odaya aldım, en azından adamlar içeri girene kadar kapıyı namusum için kullandım. Sonra kapıyı kapatmak zorunda kaldım ve alçakgönüllülük aslında mümkün değildi.

Ethan bana hiç bakmamayı başardı ama dört adam arasında bunu başarabilen tek kişi oydu. Domino baktı ama beni süzmemeyi başardı. Kahveyi o taşıyordu, bu yüzden ben de

baktı. Dev bu konuda neşeli bir şekilde şehvet düşkünüydü; elleri yemek tepsileriyle doluydu. Nicky'nin elinde daha fazla yiyecek vardı ama
Bu konuda neşeliydi. Bana o kadar yoğun bir bakış attı ki, duyguları bedenim kadar çıplaktı. Ona doğru gidip bir günaydın öpücüğü çalıştım ama elleri çok doluydu ve ben de
Kısa.

Nathaniel yemek hazırlamaya yardım etmek için yataktan kalktı. Dev, Nathaniel'in
Nathaniel'e de bana baktığı gibi neşeyle baktı. sırıttılar. Başımı salladım ve ikisine de gözlerimi devirdim.

Erkekler bulabildikleri herhangi bir düz yüzeye kahvaltı hazırlarken ben de banyo kapısının arkasında duran otel bornozunu aldım. "Bornozun üstüne yuh olsun," dedi Dev. "Kahvaltı ederken ikinize de bakmak istedim."

Domino gülümseyerek, "Nathaniel için kişisel bir şey değil, ama bana kalırsa giyinebilir," dedi.

Nathaniel hepsinin yanından geçip banyoya giderken dilini ona doğru uzattı. Daha yeni uyanmıştık ama hâlâ çift olarak yapmaktan hoşlanmadığım bazı şeyler vardı ve bunlardan biri de banyo . Hâlâ özel olmasını tercih ediyordum. Her zaman da öyle olacağından oldukça .

"Diğer herkes nerede?" Ben sordum.

"Diğer odalarda yemek yiyorduk. Tek bir odada hepimizin oda servisinde yemek yemesi için yer yoktu," diyor Domino.

"Başka kötü rüyalar da gördün mü?" Ethan sordu.

"Benim de korkak bir kedi olduğumu hissettin mi?"

"Duygularınızı Nicky ya da diğer bazı erkekler kadar güçlü algılayamıyorum ama bu sabah bunu hissettim."

"Kötü rüya görmedim. Hepimizin birlikte uyuması bunu halletti ama ben sevgililerimden birinin yanında gerçek bir ceset gibi hissederek uyanamam." Kâğıt beyazı teni ve kıpkırmızı saçlarıyla hareketsiz bir yığın haline gelmiş olan Damian'a baktım.

"Tabutta bir vampirle birlikte uyandığın anı mı hatırlıyorsun?" Nicky sordu.

Başımı salladım, kalın beyaz bornozun içinde bile titriyordum. Domino bana kahve uzattı. Beni gülümsetti. "Teşekkürler."

Kendi kahvesini aldı ve diğerlerinin de kendi kahvelerini almalarına izin verdi. Bana hizmet ederlerdi ama birbirlerine değil, en azından Nathaniel'e mutfakta yardım etmenin dışında, ama bu daha çok aile işleriydi, küçük romantik jestler değil. Sabahları bana kahve getirmek benim kitabımda kesinlikle bir brownie puanı kazandırır.

Telefonum Edward'ın zil sesiyle çaldı. Acele ettim.
Kahvenin kapağı vardı, ben de hâlâ duvara olan telefonumu almaya gittim. "Hey, Edward, naber?"

"Roarke dün gece hapisten kaçtı."

"Nasıl?"

"Kimse bilmiyor. Daha bu sabah gitmişti." "Yani .

Yürüyüp ," dedim.

"Güvenlik kayıtları gardiyanlardan biriyle zihnini becerdiğini gösteriyor. Araştırmalarda Selkie'lerin bunu yapabileceğine dair bir şey yok."

"Yapamazlar, ama biliyorum ki bazı hayvanlar arayacak, bazıları da Yeterince güçlü bir vampirin insan hizmetkârları, tıpkı bir vampir gibi bakışlarıyla birini ele geçirebilir," dedim.

Sesini alçalttı. "Tecrübelerinize dayanarak mı

konuşuyorsunuz?" "Evet."

"Yerel muhafızlara ve Gardai'ye söyleyeceğim," dedi.

"Roarke'ın bakışlarını bu şekilde kullanabildiğini bilmiyordum, yoksa birini uyarırdım. Bu bir hayvanda gerçekten nadir görülen bir yetenek."

"Bunu bildiklerinden emin olacağım," dedi.

"Yardım etmek için yapabileceğimiz bir şey var mı? Hapishanede bize ihtiyacınız var mı?"

"Bir Selkie'yi nasıl takip edeceğini biliyor musun? Sanırım Roane

burada."

"Bende ya da herhangi bir kişide mühür lycanthropy'si yok.
Bu likantropi bile değil. Sadece oldukları şey bu."

"Roarke hakkında bölgedeki tüm Gardai'lere onun resmini içeren bir BOLO gönderdiler. Eğer hala Dublin'de ise, belki birileri onu görür ve ihbar eder."

"Sesin pek iyimser gelmiyor."

"Hapishanedeki personelin zihnini usta bir vampir gibi sikti, Anita. Kötü Kaltak onu bizden saklamak için bir plan yapmadan ona tüm bunları yaptırmadı. Şimdi onu kendine yakın tutacak."

"Sen de böyle yapardın," dedim, "ama deli değilsin. O farklı şeyler yapabilir."

"Olabilir, ama deli her zaman aptal ya da dikkatsiz demek değildir."

"Tartışmaya gerek yok," dedim ve kahvemi yudumladım. Tam istediğim gibiydi, bu da Nicky'nin sipariş ettiği anlamına geliyordu, kapıdan içeri kim taşımış olursa olsun. "Peki bugün ne yapmamızı istiyorsun?"

"En kısa zamanda karakola gel. Dün gece yeterince yardımcı , sonunda kanıtların daha fazlasını görmene izin verecekler."

"Yaşasın!" Sesim pek de hevesli çıkmadı.

"Sen iyi misin?"

"Ürkmüş bir şekilde uyandım. Dün gece aile üyeleriyle uğraşmakla ilgili bir şey ruh halimi bozdu ve bunun peşini bırakacak gibi görünmüyorum."

"Çok kötüydü, Anita. Sen ve ben genellikle kurbanlarla uğraşmak zorunda kalmayız, onların intikamını almak dışında."

"İnsanları öldüren vampirleri kurban olarak düşünmekten nefret " dedim.

"Benim için de öyle. Amerika'ya döndüğümüzde işimizi zorlaştırıyor." "Evet," dedim ve yine o melankoli vardı.

"Bugün alabiliyorsanız daha fazla güneş ışığına ihtiyacınız var. Jet lag ve zaman değişimine uyum sağlamana yardımcı olur. Buraya ne kadar çabuk gelebilirsin? Vampirler ayağa kalkana kadar bir stratejimiz olsun istiyorum. Gece."

"Dün gece başka ölümler de oldu mu?"

"Evet."

İçimi çektim. "Yirmi dakika içinde orada olabilirim." "Hayır," dedi Nicky, "önce yemek yemelisin."

Kaşlarımı çattım. "Bana yemek yemem gerektiği söylendi Kahvaltı. Jean-Claude bugün vampir avına çıkmadan önce sadece kahve değil, katı yiyecekler yiyeceğime dair bana söz verdirdi."

"Donna'ya benziyor."

"Bizim için endişeleniyorlar," dedim.

Küçük bir kahkaha attı. "Evet, öyle." "Bu neden komik?"

"Sen ve ben ev hayatımızla."

Güldüm ve kahvemi yudumladım. "Evet, tanıştığımızda ikimiz de çok yalnızdık. Şimdi halimize bak."

"Evlenmek ve çocuk sahibi olmak üzereyim ve senin çoğu eski kafalı Mormondan daha fazla arkadaşın ve nişanlın var."

"Ben çok eşli değilim, Edward."

"Oh, gerçekten mi?"

"Ben çok eşlilikten yanayım, çok eşlilikten değil."

"Çok eşlilik birden fazla erkek anlamına geliyor, biliyorum ama birlikte seyahat ettiğin üç kadınla tanıştım ve bence senin 'eşliliğine' bolca 'ygamy' katmışlar."

Güldüm ve kalbimdeki gerginlik biraz . "Bunun için teşekkürler. Yakında görüşürüz."

Nathaniel, "Ayrıca Jean-Claude'a bugün dışarı çıkmadan önce *ardeur*'u besleyeceğine dair söz vermiştin" dedi.

"Yemeğimizi yiyelim, giyinelim ve ne kadar süreceğini görelim," dedim. Damian'a baktım. "Onu da giydirmeliyiz, gün boyunca taşıyacağı spor çantasına girmeden önce."

Domino, "Bir cesedi sarmak göründüğünden çok daha zordur," dedi.

"O kadar da zor değil," dedi Nicky.

diğerine baktım. Nathaniel, "Vampirleri giydirmekten bahsetmiyorsun, değil mi?" dedi.

Önce birbirlerine, sonra bize baktılar ve hep bir ağızdan "Hayır" dediler.

"O zaman siz ikiniz Damian'ı giydirin, Nathaniel ve ben de kendimizi giydirelim."

Ethan, "Diğerlerine planladığımızdan daha erken taşınacağımızı haber vereceğim," dedi.

"Onlara Roarke'un kaçtığını ve nasıl kaçtığını anlat," dedim.

Ethan başını salladı. "Elbette." Dışarı çıktı ve bizi giyinip suçla savaşacağımız güne hazırlanmamız için yalnız bıraktı. Nicky ve Domino'nun vampiri giydirecek olmalarına çok sevinmiştim. Bir vampiri Şu anda ona dokunmak; düşüncesi bile tüylerimi ürpertiyordu. Büyük, sert vampir avcısına dönüştüm.

Nicky, "Odadan çıkmadan önce *ardeur*'u gerçekten beslemelisin," dedi. Domino ile birlikte Damian'ı sırt üstü yatırmışlardı.

Yatağı. Bir cesedi paketlemeden önce böyle yatırırsınız.

Başımı salladım. "Daha sonra besleyeceğime söz veriyorum ama şimdi biraz kötü adam yakalayabilecek miyiz bakalım." Benimle tartışmaya bıraktılar. Hepsinin gerçekten ne hissettiğimi ve düşündüğümü farklı derecelerde hissedebilmelerinin iyi yanlarından biri de işimin bittiğini anlamalarıydı. Yatağımdaki cesedi giydirmeye başlamalarını izlerken, işim bitmişti. Fortune da Echo'yu büyük spor çantasına koyacaktı. Ceset imhası gibi bir şeydi ama cesetler bizde kalıyordu.

61

Jet lag hakkında benden daha çok şey bilen biri bizi penceresi olan bir odaya yerleştirdi. Görünüşe göre, mümkün olduğunca fazla güneş ışığı
Farklı bir zaman dilimine indiğiniz ikinci gün, jet-set yaşam tarzınızda çok fazla gecikme yaşamamanıza yardımcı oldu. Cildinize doğal güneş ışığı
Dışarısı daha iyiydi ama olay yeri fotoğraflarına bakarken elimizden geleni yapıyorduk. Nathaniel, Dev, Fortune, Pride, Donnie,
ve Griffin güneşin altında gezmeye çıktı. Nathaniel bana veda öpücüğü verdi ve ben de onu en sevdiğiniz bornozunuzu gibi sarmaladım, sevdiğim adam olan rahatlatıcı bir nesne. Ayrıldığımızda Dev öne çıktı ve "Sıradaki benim" dedi. Kaşlarımı çattım, çünkü bu biraz küstahçaydı ve koridordaydık ve polisler bizi izliyordu. İş yerinde çok fazla öpüşmemeye çalışıyordum, çünkü bu sizin
itibar. Huysuzlanmamamı sağlayan parlak gülümsemesi değildi; hoş karşılandığından emin olmadığını anlamamı sağlayan belirsizlikti. Yakışıklı, kendine güvenen Mephistopheles diğer memurların önünde bana sarılamazdı ama kendine daha az güvenen Dev benimle daha çok oynadı. Bir kolunu
Biri benim etrafımda, diğeri Nathaniel'in etrafında. Bir an için
İkisine de sarılmak güzeldi ama birden Micah'yı özledim. Onu kollarımızda hissetmek bir ev özlemi dalgası gibiydi. Kollarımı her iki adama da sarmaya çalıştım ama aralarına sokulmaya çalıştığımda, Nathaniel'in göğsündeki yerim, diğer tarafımdaki Micah'nın boynunun kıvrımına sahip değildi. Dev o kadar ki yüzüm onun göğsünde Nathaniel'inkinden daha da aşağıya bastırılmıştı, böylece kalbinin kalın atışını duyabiliyordum.

Kulağıma. Bazen Jean-Claude yeterince yüksek çizmeler giydiğinde, başımı kalbinin üzerine , ama vampirin kalbi
Her zaman vururdu, bu yüzden kulağıma karşı bu kalın, sürekli vuruşa alışkın değildim. Bu hem güven verici hem de sinir bozucuydu çünkü buna alışmış.

Nathaniel geri çekildi, böylece Dev kollarını sadece bana dolayabildi. Beni onun göğsüne sarılmış halde bıraktı.
Kalp atışları kulağımın dibinde yoğun ve emin bir şekilde atıyordu. Parmaklarıyla saçlarıma dokundu, bu da başımı kaldırmama neden oldu, böylece tüm o
uzun, geniş üst bedeniyle göz göze geldim. Beni izliyordu.
onu izliyordum ve çok uzun sürdüğünü fark ettim. Bir öpücük vermeli ve Nathaniel'le birlikte gezmeye gitmesine izin vermeliydim.
Artık çok uzun sürmüştü ve çevremizdeki sesler, polis ve diğer
personel yavaş yavaş sessizleşmeye başlamıştı.
izlemek için ne yaptıklarını bıraktılar. Haklı olup olmadığımı ya da sadece utanıp utanmadığımı görmek için etrafıma bakmadım, çünkü İnsanlar sizi izliyorsa göz teması kurmak istemediğinizi, izlemiyorsa da baktığınız için kendinizi aptal gibi hissettiğinizi öğrendiniz.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu usulca.

"Gözlerinin ne renk olduğuna bir türlü karar
veremediğimi." Gülümsedi ve "Ehliyetimde mavi yazıyor"
dedi.

"Nathaniel'inki de öyle, ama onunki gerçekten mavi değil," dedim gülümseyerek.

"Gözlerimi bu kadar çok düşünmen hoşuma gidiyor."

Ona bunun kısmen böyle olduğunu söylemedim çünkü geri kalanı da beni en az gözleri kadar şaşırtıyordu. Ona daha sıkı sarıldım.
vücutlarımızı birbirine daha da yaklaştırdı. Orada olmaktan mutlu olmaya başladığını hissedebileceğim kadar yakın,
Bu da onu öpmem ve yürümekten rahatsız olacağı bir noktaya gelmeden önce yoluna göndermem gerektiği anlamına geliyordu.
bir şeyleri ayarlamak.

Parmak uçlarında yükselebilmem ve onun da eğilebilmesi için biraz daha yer açmak amacıyla yavaşça hareket ettim. Elini yüzümün bir tarafını şekilde yukarı kaldırdı, diğer kolu ise dudaklarıyla buluşmak üzere yükseldiğimde beni sabitlemek için arkamda kaldı. Öpücük yumuşaktı, ama dudakları kulağa geldiğinden daha fazla hareket ediyordu, şefkatli bir öpücüktü, sadece

dilimin kenarı, daha sonrası için bir söz gibi. Vücudumdaki alçak şeyler Ona öyle bir karşılık verdim ki, öpücüğü kesip gözlerimin içine bakmak için geri çekildiğinde nefesim kesildi. Eğer bir erkek olsaydım, Devereux gitmeden önce şeyleri ayarlaması gereken tek kişi olmazdı.

"Vay canına," dedim usulca.

Gülümsemesi, gözleri, tüm yüzü mutlulukla parlıyordu. Benden bu kadar tepki alması hoşuna gitmişti. Bir parçam
mutluydum ve bir parçamın kafası karışmıştı. Hayatımda kaç kişi olduğunu, kaç kişiyi hayatımda istediğimi ve kaçının ara sıra eğlence ve yemek olduğunu bildiğimi düşünüp duruyordum ve sonra içlerinden biri
böyle bir şey yapacağını bilseydim, eğlence ve oyundan daha fazlasını isterdim. Lanet olsun.

Nathaniel onu kolundan tutup çekti. "Daha sonra öpüşürüz. İrlanda'yı görmek istiyorum."

Dev güldü ve çekilmesine izin verdi. Dedektif Sheridan'ın bizi izlediğini gördüm ve biliyordum ki
Bu uzun boylu, sarışın adama olan ilgisiyle ilgili yanlış anlamalar. Güzel. Fortune gülümseyerek ve başını sallayarak yanıma geldi. "Bunu anlayamıyorum. Hadi el ." ama
öpücüğünü almak için gelmişti. Hayatımızdaki ve yatağımızdaki kadınlardan biriydi, bu yüzden ... . Ona gözlerimi devirdim ama öpücük teklif ettim. Erkeklere yaptığım gibi onun için de parmak ucuna kalkmam gerekti ama öpüşmemiz hafifti ve kıyaslandığında ciddi değildi. Fortune'un kalbi Echo'ya aitti, Dublin'i ilk kez görürken ve diğerlerini korumaya yardım ederken benim bakımıma bırakıyordu. Ama o
bir veda öpücüğü istedi, bu da ilişkinin onun için önemli olduğunun kabulü anlamına geliyordu. Bazen mesele romantizm değildir; mesele ait olmaktır, birinin sizi herkesin içinde öpecek ve *"Bu benim*" diyecek kadar önemsediğini bilmektir. Ya da en azından *bunu benim yapmayı düşünüyorum*. Kabul edilmek Fortune ve Dev için, Devereux için önemliydi. Onu bu şekilde daha çok sevmem garip değil miydi?
ona takılan isim? *Dev* yarım kalmış, daha uzun bir şeyin takma adı gibi görünüyordu ve *Şeytan*'ın kısaltması olduğu için, ki bir tutku anında asla haykırmayacaktım, *Devereux* beni

Daha mutlu. Belki de Shakespeare yanılmıştı ve bir isimdeki gül bu kadar tatlı olmazdı?

Aslında Nathaniel ve Dev'in bensiz gitmesine üzüldüm. El ele tutuşup, hep birlikte dışarı çıkmak güzel olurdu.

onlarla romantik turist. Ama yapmam gereken bir iş vardı, bu yüzden Edward'a ipuçlarını arayacağımız odada katıldım. Nicky, Echo ve Damian'ı sandalyemin yanlarındaki ışık geçirmez çantalarına yerleştirmeme yardım etti ve

Sonra Domino, Kaazim ve Jake ile birlikte iyi birer koruma olmak için koridora çıktı. Socrates ve Ethan, Magda ile birlikte merkezinde kalmışlardı. Socrates, Magda'ya bir şeyler göstermenin iyi bir fikir olacağını düşündü.

Nolan'ın adamlarından bazıları normal bir lycanthrope hızındaydı. O ve Ethan iyiydiler ama Magda'dan daha yavaşlardı çünkü Harlequin değillerdi ya da benimle ve Jean-Claude ile yatmıyorlardı. Yine de

Bu kısmı atlayacaklardı ve sadece yaşının ve pratiğinin onu onlardan daha hızlı yaptığını söyleyeceklerdi.

Flannery korumalarımla birlikte koridorda beklemek zorundaydı, çünkü ortak olmak, destek olmak ve hatta göz kulak olmak için oradaydı. Patron. Nolan bu kez odamıza katıldı; adresini her kim tutuyorsa, onun da bir şeylere dahil olması için çok bastırıyordu. Pearson ve Sheridan bundan hoşlanmadılar ama üstünüzdeki üst düzey yöneticiler insanları sizin işinize karışmaya zorladığında bunu profesyoneller gibi karşıladılar. Soruşturma. Masanın üzerine yayılmış dehşet resimleri, mantar panonun üzerinde yeni bir Dublin haritası ve insanların getirdiği

Çünkü ekrandan okuyabileceğim bir iPad ya da bilgisayar yoktu. iPhone'um pek çok şey için iyiydi ama ayrıntılı adli tıp raporlarını okumak bunlardan biri değildi. Kağıda baktım

Boğazı parçalanan ilk kurban ve *burada olmayı gerçekten istemediğimi* düşündüm. Nathaniel, Dev, Fortune ve hatta Donnie ve Griffin ile birlikte güneşin altında olmak istedim. İkisi de

Hoş görünüyorlardı ve muhtemelen şehir için iyi birer tur rehberi olacaklardı. Eve uçmadan önce burada halkımla birlikte birkaç gün tatil yapacağıma dair kendime söz verdim. Yapardım, lanet olsun, ama önce çözmemiz gereken bir gizem vardı. Neden vampirler

Dublin'den ilk kez mi geçiyordu? Şehrin topraklarındaki peri büyüsü neden kayboluyordu? Neden Damian'ın eski ustası

Yeni vampirlere polislik mi yapacaktı yoksa onları yok mu edecekti? Gerçekten kaybetmiş miydi?

O kadar güçlüydü ve bunu Tüm Karanlığın Anası'nı öldürdüğümüz için mi kaybetmişti? Eğer M'Lady değilse, şehirde tüm bunları başlatan vampiri nasıl bulduk? İnsanların boğazını zevk alıyor gibi görünen vampiri nasıl bulduk? Nasıl bulduk?
Dublin'deki ailelerden daha fazlasının yeni ölümsüzler olarak Brady ailesine katılmasını engelleyebilecek miydik? Çok fazla sorumuz vardı; ihtiyacımız olan şey cevaplardı ve bu yüzden turist rolü oynayamadım. Eğer gizemi çözer, tüm kötü adamları ve kızları yakalar ve İrlanda'yı ilk vampir salgınından kurtarırsak, o zaman turist olabilirdim; o zamana kadar benim için her şey iş olmalıydı, çünkü yapmazsam daha fazla insan ölecekti. Artık vampir olmalarına rağmen Brady ailesini hâlâ ölmüş olarak düşünmem garip miydi? Jean-Claude'a aşıktım ve nişanlıydım, ama bugün çocuk odasındaki yeni vampirlere baktığımda, hala ölü, öldürülmüş, ölümsüz değil ve canlı diye düşünüyordum. Cinayet kurbanlarınız
gün batımında "hayata" geri dönebilirler, ancak bu her zaman hayatlarının alındığı gerçeğini değiştirmez. Vampir yapılmak
Amerika Birleşik Devletleri'nde iradenize karşı gelmek hala cinayetti; İrlanda yasalarının bunu nasıl ele aldığını görmek ilginç olurdu. Bunu anlamak biraz zaman alıyor.
Kurbanınızın kendi cinayet davasında tanıklık edebileceği düşüncesine alışmıştım. Burada kendi isteğiniz dışında dönüştürülmenin cinayet sayılıp sayılmayacağına İrlanda mahkemeleri ve politikacıları karar ; tek bildiğim, diş izleri, yırtılmış boğazlar ve parçalanmış birkaç cesedin fotoğraflarına bakarken, Edward ve benim eve döndüğümüzde bu işe karışan her vampirin kıçına idam emri yapıştırmış olacağımızdı -bunu her kim yaptıysa öldürmek tamamen işime geliyordu.

62

SAATLER SONRA haritayı suç mahalleriyle ve
yerler. Sheridan her şeyi renklerle kodlamamıza yardım etmek için kalmıştı, Yine de bir yerlerde tüm bunların işaretlenmiş olduğu bir haritaları olduğundan emindim. Aslında "Cinayet odanızda bulunan bir şeyi kopyalamıyor muyuz?" diye sormuştum.

"Biz demiyoruz," .

"Üzgünüm ama adına ne derseniz deyin, bunu daha önce yapmadınız mı?" "Gözden kaçırdıkları bir model bulup bulmadığınızı görmek istiyorlar," Edward
dedi. "Eğer size haritalarını verirlerse, o zaman onların önemli olduğunu düşündükleri şeylere bakacaksınız."

Ona hak ettiği bakışı attım. "Çabalarımızı tekrarlayarak zaman kaybediyoruz."

"Hayır, gerçekten, Şerif Blake, önyargılarımız olmadan sizin fikrinizi almak istiyoruz."

Boş verirdim ama inanmazdım. Tüm kanıtlarını görmemi istemediklerinden oldukça emindim, sonuçta kötü bir büyücü olduğum ortaya çıkarsa diye.

Her şeyle uyumlu renkleri seçmeme bile izin verdiler.
işaretlemek istedim. İyi, her neyse. Hayatta kalan ve hala vampir olmayan ısırık kurbanlarının evleri için bir renk bayrak, ayrıca farklı bir renkte biliniyorsa saldırıya uğradıkları yerler. Hayatta ama vampir olarak yükselmeyen kurbanlar için bayraklar. Bayraklar için
Vampir olarak yükselen insanlar. Polis bile vampir kurbanları mı yoksa ellerinde bir seri katil mi olduğundan emin olamayacak kadar parçalanmış cesetler için bayraklar. Sadece vampirlerin yeni keşfettikleri güçlerinin tadını çıkardıklarından emindiler,

Çünkü zamanlama ve bir bedeni bu şekilde parçalamak için insandan daha güçlü olmanız gerektiği gerçeği.

En uzun süre baktığım resimler bunlardı, çünkü vampirlerin bir bedeni bu şekilde parçalaması nadir görülen bir şeydi. Onlara resimlerde bakarken bile, zihnim ilk başta onları oldukları gibi "görmeyi" reddetti. Bu, zihnin kendini koruma, bizi neredeyse kelimenin tam anlamıyla psişik bir yara bırakacak kadar korkunç bir şey görmekten koruma yoluydu. Ama olaylara bakmak işimin bir parçasıydı.

Çoğu insanın asla görmek zorunda olmadığı bir şey. Başka tarafa bakmayı göze alamazdım,

Çünkü olay yerinde yanlış bir şeyler vardı. Vampirlerle ilgili bir suç mahalli için doğru olmayan bir şeyler vardı.

Resimleri masanın bana ait kısmına yaydım ve kendimi onları anlamlandırmaya çalışmaya zorladım. *Bakma* dediğinde gerçekten beynimi dinlemek istemeye başlamıştım*. Burada başka bir kâbusa ihtiyacımız yok*, ama ürkersem *bir* şeyleri kaçırabileceğimi biliyordum.

ve bir parçam her zaman bir şeylere inanırdı.

davayı çözecek bir ipucu olabilirdi. Davayı çözmek hayat kurtarmak demekti, bu yüzden resimlere baktım. İlk başta tek bir ceset mi yoksa iki ceset mi olduğundan emin olamadım. Bir omzunun sağlam olduğunu gördüm.

Kol var ama el yok. Kolu olmayan bir el, yani muhtemelen bir eşleşme. Tüm kana rağmen parmakların kalın ve elin de bir erkek eli olduğundan emin olmamı sağlayacak kadar büyük olduğunu görebiliyordum. Kol, erkek olduğundan emin olmamı sağlayacak kadar büyük görünüyordu. Yanında bir vücudun alt yarısı vardı.

Sağlamdı ve boyutları birbirine uyuyordu, yani ölü bir erkek. Kanın içindeki diğer parçalara baktım, onları vücudun üst kısmındaki eksik parçalara benzetmeye çalıştım ama yapamadım. Parçaların sadece resimlerden bir araya getiremeyeceğim kadar parçalanıp parçalanmadığından ya da eksik parçalar olup olmadığından emin değildim. Eğer eksik parçalar varsa, o zaman bu sadece vampirler değildi, çünkü yapamadıkları tek şey

katı yiyecekler yiyordu. Adamın cesedi, üç cesetten biriydi.

parçalanmışlardı. Cesetlerin hiçbirinde görünür bir kafa yoktu, ancak kafanın diğer tüm kanlı parçaların arasında ezilmiş ve dağılmış olabileceği kadar çok parça dağılmıştı.

Pearson, "Büyülenmiş görünüyorsunuz, Mareşal Blake," dedi.

Ona baktım. "Seri katil matematiği yapmaya çalışıyorum ve vücut parçalarını eşleştiremiyorum. Bütün parçaları buldun mu?
adamın cesedi olay yerinde mi?"

Pearson, Edward ve Müfettiş Luke Logan da dahil olmak üzere odadaki herkese bir göz attı. Müfettiş Logan orta boyluydu,
Esmer ve ortalama görünümlü. Çok fazla volta atıyordu ve oda bunun için yeterince büyük değildi. Birkaç saat önce neşeli küçük grubumuza katılmıştı. Zaten büyükçe bir masanın üzeri resimlerle kaplıydı.
ve raporlar, beş kişilik sandalyeler ve haritanın bulunduğu sehpanın üzerindeki tahta. Ayrıca Echo ve Damian'ın içinde olduğu çantalar dış bacağımın yanında ve sandalyemin arkasında duruyordu. Altıncı bir kişi odaya sığmazdı, ancak altıncı bir kişi
Enerjik adımlarla yürüyor ve elleriyle konuşmayı seviyordu. Neden başka kimsenin ondan hoşlanmadığını hızla anlıyordum.

"Bu bakış ne içindi?" Nolan, Edward'ın diğer tarafından, yani masanın ucundan sordu. Sanırım bu bilmiş bakışın dışında kalan tek kişi ben değildim. Edward'ın benden bir şeyler saklaması beni kızdırıyordu ama ne zaman saklamamıştı ki? Sırlarını seviyordu. O ve ben bunu daha sonra konuşacaktık.
Özel.

"Sana fark edeceğini söylemiştim," dedi Edward.

"Neyi? Blake'in tüm vücut parçalarını bulamaması neden bu kadar önemli?" Nolan sordu. resimlere baktı.

"Bu resimlerdeki tüm vücut parçalarını bulabilir misin?" Edward Nolan'a bakarak sordu.

Kaptan bir an sessiz kaldı ve herkesin yüzünü izledi. Sadece Logan uzaklara bakmış, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuş, sanki hiçbir şeyi ele vermemeye çalışıyordu. Sonunda Nolan, "Hayır, ama başıboş köpekler ya da bazı parçaları toplayan kargalar olabilir," dedi.

"Kanda hayvan ayak izleri görüyor musunuz?" Pearson sordu.

Nolan Edward'a daha fazla eğilerek resimlere baktı. I
onları kendisine doğru yaklaştırdı ama sonunda başını salladı. "Hayır."

"Kargaların ya da diğer kuşların uçarak gelip onu kapma ihtimalini göz ardı etmiyoruz.
Cesedi bulmadan önce bir kısmını almıştık, ama bölgede yaşayan hiçbir kuş cesedi taşıyamazdı.
eksik parçalar."

"Kayıp vücut parçalarına ne olduğunu düşünüyorsun?" Ben sordum.

"Bilmiyorum," dedi Nolan.

"Aslında odadaki herkese şu sözlerle hitap ediyordum
soru, sadece sen değil, Nolan. Sen de bu partiye benim kadar geç kaldın."

Sheridan, "Önce sizin teorilerinizi duymak isteriz," dedi.

"Neden?"

Pearson, "Forrester'ın kendi teorileri vardı, ancak kanıtları kendiniz görme fırsatınız olana kadar bunları sizinle paylaşmamasını rica ettim," dedi.

"Neden benden bilgi saklıyorsunuz?"

"Çünkü Ted günlerdir övünüyordu ve biz de söylediği kadar iyi olup olmadığını görmek istedik," dedi Logan, kolunu
Vücudundan dışarı fırladı ve Edward'a doğru yarı dönük yarı çırpınıyordu.

Pearson, Logan'a kaşlarını çatarak, "Öyle değil," dedi.

Sheridan haritadan uzaklaşarak, "Ted'in bu fotoğraf serisiyle ilgili bazı ilginç görüşleri vardıBaşka bir vampir avcısının da aynı sonuca varıp varmayacağını görmek istedik.
içgörüler."

Hepsi kelime seçimleri konusunda çok dikkatli davranıyordu; Logan bile daha az açıktı ve bu onun zorlandığı bir şey gibi görünüyordu. İçimi çektim ve Edward'a bir bakış attım. O da bana
sabit bir bakış. "Sana söylerdim, çünkü bunu göreceğini biliyorum."

Resimleri Nolan'dan geri aldım ve tekrar önüme serdim. "Bu resimleri bana çelme takmak için mi buraya koydun?
yukarı?" Ben sordum.

"Ne demek ayağına çelme takmak?" Sheridan sordu.

"Beni kandırmak."

"Hayır. Yani, hayır." Ona inanmamı sağlayacak kadar şaşkın görünüyordu. "Bu fotoğraflar başka bir davadan mı?" diye sordum.

"Bunu neden sordunuz, Şerif?" Pearson söyledi.

"Eşleşmiyorlar. Sadece bu adam değil, parçalanmış cesetlerin hiçbiri."

Sheridan, "Sadece üç tane var," dedi.

Şaka yapıp yapmadığını anlamak için ona baktım ama tamamen ciddi görünüyordu. "Dublin'de yeterince parçalanmış ceset var mı ki üç yeni ceset önemli değil?"

"Hayır, tabii ki ," dedi.

Pearson, "Bu, şehrinizde olduğu kadar burada da nadir görülen bir suç," dedi.

Nolan ve Edward'a baktım. İlki şaşkın, ikincisi ise esrarengiz görünüyordu. Kimse onun gibi sır saklayamazdı, hayatta hiç kimse
Her neyse.

"Bu bir vampirin işi gibi görünmüyor," dedim.

Pearson, "Bunu yapabilecek kadar güçlü olduklarını düşündük," dedi.

"Öyleler, ama genellikle bu tür saf içgüdüsel şiddet gösterilerine girmiyorlar."

"Neden olmasın?" Pearson sordu ve sanki kafamın içinde tam olarak ne düşündüğümü görmek istiyormuş gibi bana bakıyordu.

"Kanı boşa harcıyor ve pis bir iş. Taze bir bedeni parçaladığınızda, kan ve irin içinde kalacaksınız. Hiçbir şekilde
Ondan sonra sokakta yürüyüp de birinin polisi aramaması mümkün mü?"

Pearson, "Kan kaybı kısmı hariç, söylediklerin herkes için geçerli olabilir," dedi.

"Bir insan bir bedeni böyle parçalayamaz," dedi Logan, kolunu neredeyse Sheridan'ın omzuna çarpacak şekilde savurarak. Sanki Sheridan'a dokunmak sıcak geliyormuş gibi ondan uzaklaştı ve odanın diğer tarafına, kapının yanına gitti.

"Cesetleri parçalamak için bir bıçak kullanılmış gibi görünmüyor; yanılıyor muyum? Alet izleri buldunuz mu?"

Pearson, "Hayır, alet izi yok," dedi.

"O zaman bunu bir insanın yaptığını sanmıyorum."

"O zaman neden , Blake?" Logan söyledi.

"Bir vampir suç çılgınlığı olabileceğini ve başka bir şeyin de şehre taşındığını söylüyorum. Doğaüstü olduğuna katılıyorum ama
Vampirlerin yapamayacağı tek şey katı yiyecekler yemektir. Bir insan seri katil, daha sonra yemek için hatıra eşyaları alabilir ama vampirleri parçalayacak kadar güçlü değildir.
cesetleri parçalara ayırır. Bir vampir cesetleri parçalayabilir ama olay yerinden et götürmek için hiçbir nedeni olmaz."

"Az önce kurbanların vücut parçalarına *et* mi dedin?" Logan talep etti, odaya girdi ve doldurabileceğinden daha fazla yer doldurmaya çalıştı. Pearson ve Nolan'ın boyları daha uzundu ve odadaki neredeyse herkes vücutlarında görünenden daha fazla ağırlık kaldırıyordu ve bu Şimdi beyaz bluzunun kısa kolları içindeki kollarını gördüğüm Sheridan da dahildi. Mort'un daha uzun boylu bir versiyonu gibiydi, daha fazla kıvrım dışında tamamen kaslıydı. Zayıf olmak için çalışıyor olabilirdi ama o da spor yapıyordu. Odada pazuları görünen tek kadının ben olmamam hoşuma gitmişti.

"Bence katilimiz de böyle düşünüyor."

"Ne demek istiyorsun, Blake?" Pearson sordu.

Nolan'a bakmak için ani bir dürtüyle savaştım. "Bir şekil değiştiren cesedi alet kullanmadan parçalara ayırabilir ve cesedin bir kısmını yemiş olabilir."

"Ama bir şekil değiştiren kana bulanmaz mı ve Tıpkı bir vampir ya da insan gibi polisten saklanmak mı?" Nolan sordu; konuşmaya katılırken garip hissettiyse de belli etmedi. Onun sırrını bilmeseydim, bu konuda hiçbir şey düşünmezdim.

"Evet, ama bir şekil değiştirici sadece kıyafetlerini değil derilerini de değiştirebilir, böylece canavar formu kanla kaplanabilir, ancak tekrar insan formuna geçtiklerinde kansız ve temiz olurlar."

"Ama yine de olay yerinin yakınında sızmış çıplak bir insan bulmamız gerekirdi ama bulamadık."

"Onlara tüm likantropların insan formuna döndükten sonra komal benzeri bir uykuya dalmak zorunda olmadıklarını söyledim ama bana inanmak istemediler," dedi Edward.

"Neden olmasın? Haklısınız," dedim.

Pearson, "Çünkü tüm literatür, hayvan formundan insan formuna geçtikten sonra derin, neredeyse komaya benzer bir uykuya daldıklarını söylüyor" dedi.

"Tabii siz ikinizin diğer tüm uzmanların toplamından daha fazla şey bildiğinizi düşünmüyorsanız?"

"Bu konuda, evet, çünkü okuduğunuz kitaplar likantroplar üzerinde çalışan, onlarla röportaj yapan insanlardan geliyor. Ben onlarla birlikte yaşıyorum."
dedi.

"Onlarla sadece iyi arkadaşız," dedi Edward Ted sesiyle, "ama bu yine de kitap uzmanlarından daha kişisel bir şey."

"Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Sheridan sordu.

"Çünkü senin okuduğun kitapları biz de okuduk," dedim, "ve ben onları herhangi bir şekil değiştirenle yakınlaşmadan önce okudum. Çoğu, neredeyse kendinden geçmiş bir sarhoş gibi uyumak zorunda kalıyor. Aslında, bu şekilde zor uyuyanların çoğu, hayvan formunda geçirdikleri gecenin çoğunu hatırlamıyor."

"Ama bazılarının sadece insan formuna dönüştüğünü ve bir sahneden uzaklaşabildiğini mi söylüyorsunuz?" Sheridan sordu.

"Kesinlikle."

"*Sana söylemiştim dediğim* nokta *bu* mu?" Edward ağır bir ev aksanıyla sordu.

Sheridan gülümseyerek, "Eğer benim bildiğim gibi bir beyefendi değilsen," dedi.

Edward ona gülümsedi ve hafifçe başını salladı. Eğer şapkası hâlâ kafasında olsaydı ona doğru eğecekti. Onunla flört mü ediyordu, yoksa Ted rolüne o kadar dalmıştı ki başka türlü tepki veremezdi.

"Demek onun hakkında haklıymışsın Forrester," dedi Logan. kapının yanındaki duvarı adımlamaya devam etti. "Onu sen eğittin. Bildiği her şeyi ona sen öğrettin."

"Hayır, Logan. Anita'yı canavarları öldürmede daha iyi olması için eğittim. Bana onları nasıl daha iyi anlayacağımı öğretti."

"Teşekkürler Ted ve hiçbir şey için teşekkürler Logan. Sadece seviyorum Erkekler, bir kadının hayatında bir erkek olduğu için bize bildiğimiz her şeyi öğrettiklerini varsayıyorlar."

Bana kaşlarını çattı ama Nolan'a kıyasla o bir amatördü. "Bu sadece lafın gelişi, Blake."

"Geri kalanımız kötü adamları yakalamaya çalışırken sen kendine bunu söylemeye devam et Logan."

"Ne demek kötü adamlar, Blake? Tüm bunların arkasındaki vampiri bulmamıza yardım etmek için buradasın, yani sadece bir kötü adam var."

"Birisi de insanları parçalara ayırarak öldürüyor ve bu muhtemelen bir vampir değil ve dişleri görünmeyen birkaç boyun yarası var."

Edward onları benim göstermeme gerek kalmadan fotoğraf yığınının içinden . Onları bana uzattı ve ben de
Logan, Pearson ve Sheridan'a gösterip anlatıyormuşum gibi. Eğer
Nolan onları daha iyi görmek istiyorsa sandalyesini çekmesi gerekecekti.
"Tıbbi tetkikçiniz insan dişi tarafından yapılamayacak herhangi bir iz buldu mu?"

"Hayır," dedi Pearson, "ama vampirin yaraya bir terrierin fareye saldırdığı gibi saldırdığı vahşi bir ısırık hassas bir maske olabilir.
dentation."

Bir vampirin bana tam da bunu yaptığını hatırlamamak için mücadele ederken bir an uzun uzun göz kırptım. "Anita bunun çok , Başkomiser Pearson." Edward'a baktım. Benden ne kadar gösteriş yapmamı istediğini gözlerimle sormaya çalışıyordum. Tam olarak ne tür bir vampir saldırısına uğradığımı gösteren yara izlerim vardı.
Pearson .

"Bize Dublin'de dişlerini boğazlarını parçalamak için kullanan bir insan seri katil de dahil olmak üzere üç farklı suç serisi olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?" Logan adımlarını bana bakacak kadar uzun süre durdurarak sordu.

"Hayır, olan şeyin bu olabileceğini söylüyorum. Çünkü
Aynı şehirde vampirlerin ve şiddet suçlarının olması, tüm şiddet olaylarının vampirlerle ilgili olduğu anlamına gelmez."

Sheridan, "Tüm şiddet suçlarını vampirlerin üzerine yıkmaya çalışmıyoruz, Şerif Blake," dedi. Mantar panonun yanında duruyordu. Sanırım Logan'ın sandalyesini kullanacağını umarak ayağa kalkmıştı; ama öyle olmadı.

"Bunu biliyorum Müfettiş Sheridan, ama tek bir vampirden bu kadar çok kurban çıkması çok fazla."

"Biz aptal değiliz, Blake. Bütün bunları tek bir vampirin yapamayacağını biliyoruz," dedi Logan ve haritayı o kadar geniş bir hareketle işaret etti ki neredeyse Pearson'ın kafasına çarpacaktı. Logan ya bunu fark etmedi ya da görmezden geldi, çünkü özür dilemedi. Aslında masanın etrafında tekrar volta atmaya başladı ve yine Nolan'ın arkasına geçti.

Nolan ayağa kalktı ve pencerenin bulunduğu duvarın uzak köşesine gitti. Sırtını köşeye dayadı, böylece Logan'ın tekrar arkasından yürümesi mümkün olmayacaktı. Logan'a bir keresinde

Eğer bir daha sandalyesinin arkasına geçerse onu yere yatıracağını söylemişti ama Pearson alınmıştı. Logan'dan da hoşlanmıyordu ama Nolan onun soruşturmasına tepeden zorla sokulmuştu, bu yüzden Nolan onun da en sevdiği kişi değildi. Nolan'a, "Eğer adamlarımdan birini yere yatırmaya kalkarsan, seninle konuşuruz ve bu hiç hoşuna " demişti.

Nolan köşede durmuş, tüm masayı dolaşıp Edward ve benim arkamdan tekrar geçen Logan'a bakıyordu. Dediğim gibi, oda adım atacak kadar büyük değildi, özellikle de bu
birçok yetişkin zaten .

"Anita bütün kurbanları tek bir vampirin yaptığı anlamına gelmez," dedi Edward.

"O da böyle söyledi."

"Hayır, değil. I-"

"Söylediğin şey buydu."

"Ama bu demek değil ki-"

"Bunun başka bir anlamı olabilir mi?" diye sordu, kızgınlıkla sızlanma arasında sıkışmış gibi görünen bir sesle. Ses tonu dinleyicileri için kullanıcı dostu değildi. Aslında, dişlerimi gıcırdatmamak için mücadele etmek zorunda kalmaya başlamıştım.

" kesmeyi bırakırsanız, açıklayabilirim."

"Vampirler konusunda uzman olduğunu düşünüyorsun, bu da seni bizden daha iyi bir polis yapıyor. Bu mudur yani?"

"Önümde adım atma Logan," diyen Nolan'a doğru ilerledi.

Logan döndü ve masaya ve bana doğru geri geldi. Echo'nun çantası ile mantar pano arasında ilerlemeye çalıştı ama boşluktan daha hızlı hareket ediyordu ve ayağı çantaya takıldı. Bunu görmezden gelebilirdim ama ayağı takıldıktan sonra çantayı tekmeledi.

Ayağa kalktım ve Echo'nun çantasının üzerinden geçtim, hareket ederken omzumu Logan'a . Tökezleyerek geri çekildi.
Beş santim daha uzun ve neredeyse yüz kilo daha ağırdı. "Ne
oluyor Blake?" diye neredeyse bağıracaktı.

"Adamlarımdan birini tekmeledin."

"Hiçbir şey hissedemezler. Gün ışığı."

"Seni kim vampir uzmanı yaptı Logan?" diye sordum ve tekrar ona doğru yaklaştım. Geri çekilmek zorunda kaldı yoksa yine ona doğru adım atacaktım.

"Uzman olacak kadar sikmiyorum onları," dedi. "Logan!" Sheridan söyledi.

"Bahse girerim sevişmediğin tek şey vampirler değildir," dedim.

"Mareşal Blake!" Pearson dedi; sandalyesinin geri gittiğini duydum ve
onu ayakta görebilmek için hareket etti. Onun gerçek bir tehlike olmadığını biliyordum; bu sadece otomatikti.

"Bu da ne demek şimdi?" Logan yüzü kararark sordu; ya kızmaya başlamıştı ya da yüzü kızarmıştı.

"Birisi beni işimde iyi olmak için seksi kullanmakla suçlamaya başladığında, bu genellikle ya beni becermek istedikleri anlamına gelir Ben de hayır dedim ve senle ben birbirimizi o kadar uzun zamandır tanımıyoruz, ya da bu onların hiç seks yapmadığı anlamına geliyor, bu yüzden onlardan daha fazla seks yaptığım için bana kızıyorlar."

Yüzü morarmaya başlamıştı; bu bir kızarma değildi; kan basıncıydı. Müfettiş Logan'ın öfkesi vardı, harika; belki onu Pearson'ın eve göndereceği kadar aptalca bir şey yapması için kışkırtabilirdim.

Edward sandalyesinden kalktı ama yardımıma gelmek için değil. İhtiyacım olmadığını biliyordu ama boşuna kalkmadığını da Masanın etrafında dolaştı ve konuşmaya başladı. "Rachel, bütün bunları duymana gerek olduğunu sanmıyorum," dedi en güzel Ted aksanıyla. "Neden beni otelde övündüğün çaya götürmüyorsun?"

Oh, güzel, Edward'ın da benimle aynı fikri . Logan'a kendini kaybettirecektik.

"Oh, Ted .." Sheridan başladı; şöyle diyeceğinden oldukça emindim sanki başa çıkamayacağı bir şey duymuyormuş gibi, ama Logan ona cevap verme şansı vermedi.

"Onu bir otelde çaya götüremezsin," diye bağırdı Logan ya da neredeyse bağırıyordu. Ona o kadar yakındım ki sesim o kadar yüksek çıkıyordu.

"İstediğim kişiyi, istediğim yere götüreceğim," dedi Sheridan, sesi yükseliyordu.

"Hayır!" diye bağırdı.

Ona bakmaya devam ettim ve dönüp arkamdaki Sheridan'a bakma direndim. Ona en yakın olan bendim ve eğer kendini kaybederse Alevlerin üzerine benzin dökmek ve bu sırada vurulmamak ya da ezilmemek için yeterince kötü bir şans istedim. Yüzü öfkeden neredeyse morumsu bir renk almıştı. Çok gençti, en fazla kırklı yaşların başındaydı ve öfkeden bu renge bürünecek kadar kilolu değildi. Boğazının altından anlaşılmaz bir ses çıkardı. Felç geçirmesini değil, odadan çıkmasını istiyordum ve birden hangisinin daha olası olduğunu bilemedim. Kelimenin tam anlamıyla öfkeden konuşamıyordu. Vay canına.

"Müfettiş Logan, Müfettiş Sheridan'a karşı kişisel ifadeler kullanmaktan kaçınacaksınız. Bu tür şeyler hakkında birden fazla kez uyarıldınız," dedi Pearson derin ve yumuşak bir sesle.
iyi yansıtılmıştı, böylece başka kim ne söylerse söylesin etkisini sürdürüyordu. Pearson'ın tiyatro eğitimi alıp almadığını merak ettim.

Logan'ın sağ gözünün hemen altında bir tik atmaya başladı. Elleri iki yanında yumruk olmuştu. Sanki hareket etmekten, hatta konuşmaktan korkuyor gibiydi çünkü hiçbir şey yapmak için kendine güvenmiyordu. Öfkeliydim ama bu yeni bir sorun seviyesiydi. Acaba onu bir şey yapmaya zorladılar mı?
henüz öfke kontrolü dersleri almadım. Ya da belki de almamıştım, çünkü eğer bu sonrasıysa, öncesini kaçırdığıma sevinmiştim.

Yanımdan geçip Sheridan'a baktığından emindim ama ben Logan'a . Çok kızgındı. Acaba teni bu yüzden sıcak mı diye merak ettim. Karnım acıkmış gibi kasıldı.
Kahvaltıda yemiştim. Sonra fark ettim ki
O zamandan beri en az beş saat, muhtemelen daha fazla. Yemek için gecikmiştim.
Hay sikeyim. Gözünün hemen altında sıçrayan deriye baktım. O kadar Öfkeliydi, öfke doluydu. Sertçe yutkundum, tenine yaklaşıp yemek gibi kokup kokmadığına bakma dürtüsüyle savaştım. Sadece şehvetten ya da aşktan beslenmiyordum; birinin öfkesinden de beslenebilirdim. Logan'ın koluna, yüzüne dokunabilir ve tüm öfkesini boşaltabilirdim. Eğer dikkatli olursam, o sadece
Sakin. Dikkatli olmazsam kafası karışabilir, hatta son birkaç dakikayı ve olanları unutabilirdi. Vampirlerin zihin oyunlarından pek de farklı değildi. Dikkatli olursam, biraz alabilirdim ve kimsenin haberi olmazdı. Her şeyi sakinleştirirdi. Yardımı dokunurdu. Bunu düşündüğüm anda ondan uzaklaştım. Tanıkları olan İrlandalı polislerden birini besleyemezdim. İrlandalı bir

büyücü benim kötü olduğumu düşünmelerini sağladı; eğer içlerinden birinin enerjisini emersem, bundan emin olacaklardı.

"İyi misin, Anita?" Edward sordu, çünkü geri adım attığımı görmüştü. Normalde Logan'dan asla geri adım atmazdım.

"Hayır, bugün yeterince yediğimi sanmıyorum. O kadar güzel çayınız varken bana kahve getirmenizi takdir ama sanırım gerçek yemeğe ihtiyacım var." Ne demek istediğimi anlamasını umarak son kelimeyi biraz vurguladım.

"Kahvenin yeterli olmadığını düşünüyorsan, sende gerçekten bir var demektir, dostum." Dalga geçiyordu ama beni anlamıştı. Beni daha önce beslenirken görmüştü.

Pearson, "Yiyecek sağlayabiliriz," dedi.

"Sanırım benim de biraz hava almaya ihtiyacım olabilir," dedim. Hâlâ öfkesinden neredeyse titreyen Logan'dan uzaklaşmam gerekiyordu. Onu ne kadar kızdırabileceğimi görmek için meditasyon yapmayı öğrenmesi ya da yoga kursuna gitmesi gerektiğini söyleme isteğime karşı koydum. Çok iyi bir oyuncu olurdu.

Aperatif.

Sheridan, "Müfettiş Logan adına özür dilerim," dedi.

Logan için bu kadardı. Geri çekildi ve tek kelime etmeden odadan . Kendine güvenmediğinden oldukça emindim, bu yüzden gitmek onun tek seçeneğiydi. Kapı arkasından dikkatlice kapandığında Pearson, "Bizi Logan'a göre yargılama," dedi.

"Onun sorunu ne?" Derin, eşit nefesler alarak sordum.

Pearson Sheridan'a baktı ve o da utanmış görünüyordu. "I
bir subayla çıkma hatasına düştüm ve ayrıldığımda
-" Başını iki yana salladı. "Bu benim büyük bir yanlış değerlendirmeydi."

"Gidip Logan'ı kontrol edeceğim. Sanırım bu benim yanlış kararımdı. ikinizin tekrar birlikte bir davada çalışabileceğinizi düşündüm." Pearson kapıyı arkasından kapatarak ayrıldı.

"işte tanışmıyorsanız, nerede tanışıyorsunuz?" Dedim. Logan gittiğine göre artık biraz daha rahat nefes alabilirdim.

"Kesinlikle," dedi ve sonra güzel yüzü çok mutsuz görünüyordu, "ama yine de bir hataydı."

"Logan'la çıkmak mı? Oh evet."

"Her zaman böyle değildi. Yemin ederim değildi. Yani, sinirli biriydi ama böyle değildi."

"Logan için özür dilemene gerek yok," dedi Nolan hâlâ ayakta durduğu duvardan.

"Ama yapmalıymışım gibi hissediyorum, sanki bu bir şekilde benim hatammış gibi," dedi.

"Sırf onunla çıkmayı bıraktığın için üzgün diye bir adamla çıkmak zorunda değilsin," dedim.

"Denizde çok balık var, Müfettiş; okyanusun biraz daha açığında balık tutmanız gerekiyor, hepsi bu," dedi Edward.

"Ama bütün iyi balıklar tutuldu," dedi ona bakarak. "Hepsi değil," dedim.

Sonra bana baktı ve gözlerini kocaman açtı. "Eh, kesinlikle limitini yakalamışsın."

"Ya da biraz daha fazla," dedim.

Gülümsedi. "Eğer onlardan birini geri atacaksan bana haber ver. Bir ağla orada olmak isteyebilirim."

"Bunu aklımda tutacağım," dedim gülümseyerek.

"Sanırım Anita ve koridordaki adamlarının hâlâ yiyeceğe ihtiyacı var," dedi Edward.

"Herkes için yemek getirebiliriz," dedi Sheridan, "yemek yerken fotoğraflara bakmanın sorun olacağını düşünmüyorsanız tabii?"

Yırtılmış boğazlara, parçalanmış bedenlere baktım ve sonra aklıma başka bir düşünce geldi. "Dikkatimin dağılmasına izin verdim. Resimlerde gördüğüm enkazın içinde kafatası, beyin, kafa parçaları var mı?" "Ne demek istiyorsun, Blake?"

"Yani, kafayı ezip diğer küçük parçalarla mı karıştırdılar, yoksa katil kafaları mı aldı?"

"Olay yerlerinde herhangi bir beyin maddesi bulamadık" dedi.

"Demek ki onları öldüren her kimse hatıra eşyası alıyor."

"Neden kafayı yemesinler ki?" Sheridan sordu.

"Tüm hayvan kafaları gibi, çiğ olarak yenmesi pek iyi değil, ancak yumurtayla karıştırılan beyinlerin gerçekten kabarık çırpılmış yumurta yaptığı söyleniyor."

Sheridan bana bir surat yaptı. "Hiç beyin yedin mi?"

"Hayır, ama ailesi inek çiftliği sahibi olan bir kızla üniversiteye gittim ve annesi çırpılmış yumurtalarına beyin karıştırıyordu.
çocuklara söylemeden. Kendi başlarına dışarı çıkıp annemin yaptığı gibi yumurta yapmaya çalışana ve kabarık, kremsi dokuyu elde edemeyene kadar lezzetli olduğunu düşünüyorlardı ve bilmiyorlardı."

Sheridan'ın yüzü soluklaşırken Edward alçak sesle kıkırdadı. Nolan da ona katılarak kıkırdadı ve bunu öksürüğe çevirmeye çalıştı. Edward özür diledi. "Sana gülmüyorum Rachel. Yemek yemeyi düşündüğümüz sırada Anita'nın bu hikâyeyi anlatmasına gülüyorum."

"Yemek yerken olay yeri fotoğraflarına bakacağız. Yumurta hikayesinin sorun olacağını düşünmemiştim."

Tekrar güldü ve omzumu sıvazladı. "Düşünmeye devam et, Butch. Bu konuda iyisin."

Ona gözlerimi devirdim ve bir film repliği hatırlayabilmeyi diledim ama aklıma hiçbir şey gelmedi.

Pearson kafasını tekrar odaya soktu. "Herkes öğle yemeği için ne istiyor?"

"Yumurta değil," dedi Sheridan.

63

SANDVİÇLER İRLANDALI DEĞİLDİ; onlar sadece yemekti. Kalabalık bir masada evraklara ve fotoğraflara bakarken yenebilecek sandviçler sipariş ettiğinizde, sandviç sandviçtir.

Sandviç. Kötü bir sandviç değildi ama harika da değildi. gerçekten de benim için sıradan bir iş gezisiydi.

İçecek kola alan tek kişi Edward'dı; Edward bile şişe suyu almıştı. Bugün uslu durursam dedektiflerin hepimize izin verebileceğini söyledi. masaları olan büyük odada yemek yedik, böylece hepimiz küçük çocuk masasını paylaşmak zorunda kalmadık.

"Bununla ne demek istediğini anlamıyorum Ted," demişti Sheridan. Görünüşe göre Pearson başka bir yerde yemek yemeye karar vermiş ya da öğle yemeğini atlayıp Logan'ın elini tutuyor ya da belki de onu dövüyordu. Logan başka bir yerde olduğu sürece hangisi olduğu gerçekten umurumda değildi. Onunla tekrar uğraşmak zorunda kalacağımı biliyordum ama sonrası şimdikinden daha iyiydi.

"Bu yemeği normalde yaptığımız gibi masanızda paylaşmak çok daha rahat olur," dedi Ted gülümseyerek.

Ama benim üzerimde hiç işe yaramamıştı çünkü onunla Edward olduğu zamanlarda tanışmıştım. Onun soğukkanlı katil modu, iyi çocuk Ted'den çok daha az çekiciydi.

Aslında biraz telaşlandı ve sandviçinin parçalarını fotoğraflardan birinin üzerine döktü. Modern teknoloji sayesinde neredeyse anında daha fazlasını basabiliyorduk ama yine de kanıtları almamaya çalışıyordunuz Dağınık. Sheridan peçeteleri alırken Edward'a kaşlarımı kaldırarak baktım. Sanki ağzında tereyağı erimeyecekmiş gibi masumca gülümsedi, sonra temizlenmesine yardım etmeye gitti.

tekrar bir şeyler düşürmeye başlamasına neden oldu. Ne tür bir oyun oynadığını bilmiyordum, sadece bir oyun oynadığını biliyordum. Dolambaçlı olma konusunda o kadar kötüydüm ki denemedim bile, ama o bu konuda gerçekten iyiydi. Sadece neden Müfettiş Rachel Sheridan'ın
yön. Belki de bu onu eğlendiriyordu? Bana söylemediği sürece bilemezdim ve açıkça sorsam da söylemezdi, bu yüzden sadece şovu izledim.

Yine masanın ucunda oturan Nolan gözüme takıldı ve sadece bakışından bile ne olduğunu merak ettiğini anladım.
Edward'ın da oynadığı bir oyundu. Küçük bir omuz silkme hareketi yaptım ve sandviçimden bir ısırık daha aldım.

"Jacob Pennyfeather'ın bu suçlar hakkında bir fikri var mı acaba?" dedi Sheridan'ın masadan düşürdüğü kâğıtları toplamasına yardım ederken.

Başını kaldırıp ona baktı, kahverengi gözleri irileşmiş ve biraz da ürkmüştü. "Bilmiyorum."

"Vampirleri kurtarmak hakkında bizim son yaptığımızdan daha çok şey biliyordu.
suç mahalli. Anita ve ben onları öldürmeyi iyileştirmekten daha iyi biliyoruz."

Elindeki kâğıtları göğsüne bastırarak ayağa kalktı. "Bu davanın vampirleri kurtarmakla ilgili olduğunu sanmıyorum."

Edward onunla flört ediyordu çünkü
Onu manipüle etmek mi? Belirli bir şey değildi ama ihtiyaç duyduğunda avantaj etmenin olası bir yoluydu. muydu? Eğer öyleyse, çok hesaplıydı. O benim en iyi arkadaşımdı; bazen diğer insanlara karşı ne kadar soğukkanlı olabileceğini unutuyordum. Sheridan'ı bizim istediğimiz şeyleri yapmaya ikna edip kariyerine zarar verme riskini göze alır mıydı? Umursar mıydı? Bir keresinde bana beni bir kız gibi manipüle etmeye çalıştığını söylemişti, yani flört etmeyi
-Ve ben bunu o kadar fark etmemiştim ki o da denemeyi bırakmıştı. Onu dedektifle birlikte izledim ve erkeksi cazibesine daha duyarlı olsaydım her şeyin ne kadar farklı olacağını merak ettim.

Nolan başını salladı, ben de ona baktım.
İsteseydi yüz ifadesini açıklamak için cesaretlendirirdi. "Birimizin bu konuda daha iyi olduğunu bilmek güzel." Gülümsemesi biraz alaycıydı ama mutsuz değildi. Sadece eğlenmiş görünüyordu.

Edward döndü ve yine o genç haliyle gülümsedi. "Daha iyi olduğum tek şey bu değil."

Nolan yüksek sesle gülünce ben ve Sheridan irkildik. Karşılıklı bakıştık. Mağara resimleri yeni bir şey olduğundan beri erkeklerle değiş tokuş yapıyordum. Omuz silktim, çünkü bu durumda gerçekten hiçbir fikrim yoktu. İki adamı izledim, gözleri kahkahalarla parlıyordu ve uzun zaman önce birlikte yaşadıkları gizli bir macera vardı.

"Bu kadar komik olanın ne olduğunu sorsam bana söyler misin?" diye sordum.

Onlar için bizden daha anlamlı olan o bakışlardan birini daha yaptılar. Nolan başını salladı. Edward, "Bunun komik olduğunu düşünmezsin," dedi.

"Biliyor musun, birkaç yıl önce olsa *beni dene* derdim" dedim, Nolan yine güldü ve eliyle yüzünü sakladı. Kaşlarımı çattım ama devam ettim. "Şimdi, bunun seni eğlendirmeyeceği konusunda sana güveniyorum.
Ben."

"Teşekkür ederim," dedi Edward, yüzü hâlâ bastırılmış bir mizahla parlıyordu. "Bunun senin için büyük bir övgü olduğunu biliyorum, çünkü etrafında olup biten her şeyi bilmekten hoşlanırsın."

"Ya ne olduğunu bilmek istersem?" Sheridan sordu.

İki adam ona baktı, birbirlerine baktı ve sonra
on iki yaşındaki çocuklar gibi gülüyorlardı. Edward'ı hiç görmemiştim; hoşuma gitti hem de rahatsız edici buldum.

"Bu konuda bana güven Sheridan. Ted benim bunu komik bulmayacağımı düşünüyorsa, sen de bulmayacaksın."

"Bu erkekleri birbirine bağlayan türden bir şey mi?"
diye sordu. Başımı salladım. "Oh, evet."

Başını salladı ve kadınların hayatlarındaki erkeklere başlarını salladıkları o ortak anlardan birini yaşadık. Bu anlar yaşandığında genellikle yalnız olurdum, bu yüzden gözlerimi devirebileceğim ve kendimi belli belirsiz üstün hissedebileceğim birinin olması güzeldi Çünkü biz erkek değildik. Erkekler bunu tersten yapar.

Onlar kıkırdamanın heteroseksüel erkek versiyonunu yapmaya devam ederken ben sandviçimi bitirdim. Sheridan'la flört etmeleri Erkekler bağ kurarken ya da belki de yeniden bağ kurarken amaç askıya alındı. Flört ve bunun arasında, en iyi arkadaşım bu yolculukta beni çok şaşırttı.

Hepimiz yemeğimizi bitirmiştik ve Pearson bize katılmadan Logan. Benim için sorun değildi. Sheridan aslında Pearson'la Jake'in davaya katkısını almak için konuşmuştu. Evet demedi ama Edward'ın küçük flörtleri işe yaramıştı. Onu gerçekten yemeğe çıkarırsa, bizimle ne kadar işbirliği yapacağını merak ediyordum, ama düğününde sağdıç için bu kaygan bir zemin gibi görünüyordu.

"Bay Pennyfeather ve ortağı, istesem bile içeri davet etmek için koridorda değiller, Sheridan. Şu anda görevde sadece Murdock ve Santana var."

"Sandviçleri sırayla alacaklardı," dedim. "Koridorda ayakta yemek yemek çok zor. Uluslararası bir uçuş
Bu yüzden hâlâ biraz yorgunuz."

Pearson, "Adamlarınıza öğle yiyebilecekleri bir masa ya da başka bir şey teklif edebilirdik," dedi.

"Bu iyi olurdu," dedim.

Pearson ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerledi. "Kullanmaları için ne bulabileceğime bakabilirim."

"Teşekkür ederim Müfettiş, ama en azından ikisinin kapıda kalacağından eminim."

"Nöbet tuttuklarını ima ettiğinizi biliyorum ama bir polis karakolunun içindeyiz."

"Doğru, ancak davada daha fazla rol alana kadar, sahip oldukları tek işi yapacaklar."

"Yanınızdaki adamların kendi ülkenizde rozetleri bile yok. Devam eden bir soruşturmada kanıtları görmelerine izin veremem."

"Tamamen makul," dedim.

Pearson bana dar bir bakış attı. "Bu neden bir eleştiri gibi geliyor?"

"Öyle demek istemedim," dedim.

Benden Edward'a baktı ve geri döndü. Düpedüz baktı.
Şüpheli. Bu bakışı görmem için genellikle insanların beni daha uzun süredir tanıması gerekirdi. Zararsız ve hoş bir karşılık vermek için elimden geleni yaptım. Masum görünmeye çalışırdım, ama masum *olduğumda* bile bu konuda gerçekten iyi değildim.

Pearson bana daha da sert baktı. Bu onun en sert bakışı değildi - dedektiflik yapmadığına dair ona şüpheyle yaklaştım.
Ama yine de bana "sert" bir atmaya çalışıyordu. Ona gülümsedim. Bunu bir
İnsanları kızdırmanın ya da onları kazanmanın etkili bir yolu. Zaten sert davranarak gözümü korkutmaya çalıştıklarında her iki şekilde de olabilirdi.

"Şimdi, Anita, eminim Başkomiser Pearson sadece işini yapıyordur," dedi Edward, hoş ve teatral olmayı başaran Ted sesiyle. Acaba İrlanda polisi de
aksanım onunkiyle aynı olmadığı için hayal kırıklığına uğradım.

Söylemeye başladım, *asla öyle olmadığını söylemedim*, ama bir dakika önce hafif bir ikili manipülasyon yapıyorduk ve bir dakika sonra ensemdeki tüyler diken diken oldu ve tüylerim diken diken oldu.
Kollarım. Sanırım nefes almayı bıraktım, boğazım uzanan güçle sıkıştı.

"Anita," dedi Edward, "sorun ne?"

"Solgunsun," dedi Sheridan.

Nolan bir sandalyenin arkasına tutunmuştu. Dik durmak ve kendisinin de bunu hissettiğini belli etmemek için mücadele ediyordu.

Elimi kaldırdım ve Edward bir saniyeliğine sessiz olmalarını istediğimi anladı. Herkesin sağladı. Dinlemem gerekiyordu. Neyi dinleyeyim? Havada ya da içinde bir ses vardı.
ses bir şey söylüyordu, bir şey istiyordu.

Kapı iki kez keskin bir şekilde çalındı. Pearson, "Kim o?" dedi.

"Nicky Murdock," diye anons etti ama kapıyı açmadan önce bir davet beklemedi. "Anita, bu da ne böyle?"

Elimi kaldırıp ona doğru salladım ve o da . I
dinledim, tenimi titreten o enerji akışına doğru uzandım ve ... buldum.
"Dışarı çık," dedim.

"Dışarı çık derken ne demek istiyor?" Sheridan sordu.

Tekrar ettim. "*Dışarı çık*. Tekrar tekrar söylüyor.
Bizim ortaya çıkmamızı istiyor. Onların ortaya çıkmasını."

"*Onlar* kim?" Edward sordu.

Damian'ın ayaklarımın dibindeki çantanın içinde günün ilk nefesini aldığını, çanta hareket etmeden önce irkildiğini hissettim. Çanta sandalyesine çarptığında Edward gerçekten sıçradı.

Damian'ın çantasının yanında diz çöktüm. Küçük alandan ve onu sarsarak uyandıran güçten korkuyordu. "Perdeleri kapat," dedim.

Nolan en yakınımdaydı ama sanırım sandalyenin arkasına tutunarak orada öylece durmaya çalışmak ve diğer tüm doğaüstü varlıkların verdiği tepkiyi göstermemek için elinden geleni yapıyordu. Nicky dediğimi yapmak için odanın diğer ucuna yürüdü. Zayıf güneş ışığı
aniden gri alacakaranlığa gömüldü. Pearson şikâyet etmedi ya da Nicky'ye kanıtlar yüzünden odadan çıkmasını söylemedi. Hayır, Pearson yerde çırpınan çantaya bakıyordu. Solgun görünme sırası ondaydı. Kapı aralığında Domino'yu gördüm; hâlâ koridoru izliyordu.
iyi bir koruma gibi.

Spor çantasının fermuarını açtım. Uzun, soluk bir kolum havayı yakalamak için dışarı fırladı. Damian ben ona ulaşamadan fermuarı zorla indirdi,
vücudunun üst kısmını bir kelebeğin vücudundan çıkması gibi çekip çıkarıyor. Krizalit. Saçları sıvı bir ateş gibi etrafına yayılmıştı, güneş ışığından kaçan bir çizgide mükemmel bir şekilde kırmızıydı.
örtülü pencere.

Elimi tuttu, yeşil gözleri şimdiden hissedebildiğim korkuyla irileşmişti. "Olamaz," diye fısıldadı.

"Kim olamaz?" Ben sordum.

"O."

"Kim *o*?" Sheridan sordu.

Jake, Kaazim'le birlikte koşarak çıktıkları açık kapıdan, "Bu bir zorlama büyüsü," dedi.

"Ne büyüsü?" Pearson sordu.

Jake, "Bir zorlama büyüsü, insanlara emir vermenin ya da komuta etmenin büyülü bir yolu," dedi.

"Uzun yıllardır bu kadar güçlü birini hissetmemiştim," dedi Kaazim.

Damian iki elini de benimkilere doladı. "Bu o. Bu o,
Anita. Bu o."

"Kim?" Sheridan sordu.

"Beni Yapan Kadın."

"Seni kim yaptı? Sen neden ?" Pearson söyledi.

"Vampirlerini her zaman gün ışığında tabutlarından çağırabiliyordu. Bizi erkenden uyandırabilirdi."

"Onu yaratan vampir," dedim.

"Tüm vampirlerini yanına çağırıyor," diye fısıldadı Damian, "ve ben yine de ona cevap verdim." Ellerime yapıştı. "Ben seninim, artık seninim; neden ona cevap verdim?"

"Bilmiyorum. Ben de neden duyduğumu bilmiyorum." Jake ve Kaazim'e baktım. "Siz de duyabiliyor musunuz?"

"Evet," dedi Jake.

"Yapabiliriz," dedi Kaazim.

Echo'nun hâlâ içinde olduğu çantaya baktım. "Uyanmıyor."

"O burada yaratılmadı," dedi Kaazim. "Ne

ben, ne de siz ikiniz burada yaratılmadınız."

"Duyamıyorum," dedi Nicky. "Sadece seni hissediyorum."

"Bir şeyler duyabiliyorum," dedi Domino. "Yan odadaki bir fısıltı gibi, sadece gürültü, ama yine de orada."

Nolan'ın burada, İrlanda'da doğduğu için daha net duyup duymadığını sormak istedim ama o insan rolü yapmaya çalışıyordu. Yüzü asıktı, sandalyeyi kavrarken parmakları beyazlaşıyordu ama bir şey duyabildiğini kabul etmeyecekti.

"Peki neden üçümüz de bunu duyuyoruz?"

"Peki Domino neden benden daha çok ?" Nicky sordu.

"Bilmiyorum," dedim. Damian biraz telaşlanmıştı.

ama bir parçası fermuara sıkışmıştı. Nicky bana yardım etmek için diz çöktü.

"Taze kan kokusu alıyorum," dedi Domino kapıdan.

Kokuyu ben almadım ama onun aldığına

güveniyordum.

Nolan dışındaki tüm hayvanlar havayı kokladı. "Bunlar ne, koku tazıları mı?" Pearson sordu.

"Bundan daha iyi. Bir kokunun kokusunu alıp bize söyleyebilirler" dedim.

"Çok kan var," dedi Nicky ve sıkışmış fermuarı biraz daha sert çekiştirmeye başladı.

"Bize çok yakın," dedi Kaazim.

"Ne kadar yakın?" Ben sordum.

"Binanın içinde, bu katta. Bundan eminim," dedi Domino. Pearson yumuşak bir sesle, "Hayır, hayır," dedi ama içinde çok fazla duygu vardı. Bu iki kelime. Korkmuş gibi kokuyordu.

"Ne yaptın Pearson?" Edward sordu.

Cevap vermedi, sadece havalandı Domino'yu iterek geçip koridorda koşmaya başladı. Sheridan onu takip etti, Edward ve Nolan da öyle.

"Edward!" diye bağırdım.

Görmezden geldi, çünkü bu onun adı değildi. Lanet olsun. "Onlarla git," dedim.

Domino dediğimi yaptı ama Jake ve Kaazim kapı aralığında kaldılar. "Sadakatimiz size."

"Lanet olsun, o zaman Echo'yu taşı!" Jake emrettiğim şeyi yapmak için geldi.

Söylediklerimin bir kısmını dinlediğini bilmek güzel. Nicky, Damian'ın çantasının fermuarını yırttı, böylece Damian sonunda özgür kaldı; biz de ayağa kalkmasına yardım etti ve odadan dışarı koşmaya başladı. Kaazim hâlâ Jake'in Echo'yu sırtına yerleştirmesine yardım ediyordu. Beklememiz için bağırdılar. Beni dinledikleri gibi ben de onları dinledim:
seçici olarak.

64

Koridorda birkaç üniformalı memur dışında kimse yoktu ama Nicky koridorda koşmaya başladı.
yön konusunda tereddüt ediyordu. Burnunun bizi kana götüreceğine güvenerek onunla kaldım. Ben koşarken ve o koşarken insanlara çarpmamak için arkasından biraz geri çekilmek zorunda kaldım. Damian yanıma geldi, ikimiz de Nicky'nin geniş sırtındaydık. Koridorlardaki memur ve personelin şaşkın bakışlarıyla karşılaştık. Ciddi bir acil durum olsaydı bizimle birlikte koşuyor olurlardı ama bizim dışımızda her şey olağan görünüyordu. İkinci köşeyi döndüğümüzde Kaazim ve Jake bize yetişmişti. Kimse telaşlı davranmıyordu, bu yüzden hızlı bir yürüyüşe geçtik. Edward ve Domino neredeydi? Herkesi bulmak istiyordum ama duygusal olarak başka birine bağlı.

Sheridan kapalı bir kapının önünde duruyordu. O kadar solgundu ki kahverengi gözleri siyah görünüyordu ve süt beyazı bir okyanusun ortasındaki adalar gibi yüzüne yapışmıştı. Dudakları bile kansızdı; diğer odada sürdüğü hafif ruj gitmişti. Birini kaldırdı
Elini kaldırıp saçlarını itti ve onu gördüğümüzden bu yana geçen birkaç dakika içinde dudaklarını çok ovuşturmuş gibi pembemsi bir parlaklık gördüm. Ne olmuştu böyle?

Nicky, "Odanın içinde," dedi.

"Neymiş o?" Ben sordum.

"Kan."

Sheridan o zaman bize baktı, gözleri kafasında yanmış delikler gibi görünüyordu. Onun güzel olduğunu düşünmüştüm ama şimdi

Sanki kaybettiği her bir saatlik uyku bir anda onu gibi bitkin düşmüştü.

"Sheridan," dedim.

Bana baktı ama beni görmedi, gerçekten görmedi.

"Rachel, beni duyabiliyor musun?"

Başını salladı. "Adli tıp kadar olay yerini olduğu gibi bırakacağım."

"Diğerleri nerede?" Jake sordu. "Onu arıyorlar."

Kollarının üstünden tuttum ve onu biraz salladım. Gözleri bana odaklandı; gözlerini bile kırpıştırdı. "Müfettiş Sheridan, odaklanmanızı istiyorum. Rapor verin, lanet olsun."

Benden uzaklaştı. "Başka bir vampir bulduk. Nolan diğerlerini aldı. Pearson ... hepimiz bunu saklamak istedik. Onu ışığa maruz bırakmayacak bir hücre hazırlıyorlardı. Karanlık çökene kadar sadece bir ceset. Güvende olmalıydı."

"Müfettiş Sheridan, ne oldu?"

Bana benden pek hoşlanmıyormuş gibi baktı ama umurumda değildi. "Depo odasının üzerinde bir kilit vardı. İnsanların cesede girmesini engellemek içindi, onu içeride tutmak için değil, ama Logan onu kontrol etmeye gelmiş olmalı ve erken uyanıp onu öldürdü."

"Tanrım," dedim.

"Onu takip ediyorlar. Santana vampirin kokusunu aldı, onlar da o tarafa gittiler." Bizden uzaktaki koridoru işaret etti. Bakışları yine yana kaymıştı, sanki ona odaklanmaya dayanamıyormuş gibi çok uzun bir süre. Tepkisi sadece tanıdığı birine yapılan şeyin şiddetinden kaynaklanmış olabilirdi ama ben bunun sadece bu olduğunu düşünmüyordum. Evet, Logan bir pislikti ve onu öldürmekle hata etmişti. ama ona değer veriyordu. Acaba şimdiye kadar ona ne değer verdiğini biliyor muydu? Hay sikeyim.

Nicky, "Anita, gitmemiz gerek," dedi.

Başımı salladım. "Onları takip edebilir misin?"

"Evet," dedi Jake. Hangi hayvanın burnu daha iyiyse, o hayvanın aşağıdaki gibi işlerde başı çekmesi gerektiği konusunda anlaşmıştık bunu tartışmak yerine. Kurt kaplanı ve görünüşe göre çakalı yendi ve

Aslında hayvanlar alemindeki en iyi burunlardan birine sahip olan kurt farelerinden hiç getirmemiştik.

"Yap şunu," dedim. Jake biraz önümüze geçti, Echo hâlâ çantasında sırtına bağlıydı. Kaazim arkaya çekildi, Damian ve beni ortaya, Nicky ve Jake'i de öne aldı. Arkamızda, kapının yanındaki duvara yaslanmış Sheridan'a baktım, belki de bir dargın bir barışık neredeyse hayatının aşkı oradaydı.

ölü yatıyordu. İzin verirse ona daha sonra sarılacaktım ama şu anda Domino'yu, Edward'ı ve çoktan ölmüş olan vampiri bulmamız gerekiyordu. bir Garda'yı öldürdü. Onu bulmadan önce başka kimseyi öldürmemesi için dua ettim ve sonra Edward'ın önümüzde olduğunu fark ettim.

Av. Jake ve Nicky'yi takip ederken silah sesi duymayı bekledim. Eğer vampir ben olsaydım, kaçıyor olurdum.

65

"İleride bağıran bir adam var," dedi Jake. "Yığın ve
hareket edin," dedim.

Jake'in üzerine yığıldık, bir elimiz diğerinin omzundaydı.
diğer elinde silah hazır ama aşağıya doğrultulmuştu. Damian hariç, o
bizimle birlikte eğitim almamıştı; kural şuydu
İstifleme ve hareket etme eğitimi sonra birbirimizin üstünde durmayana
kadar silahını kılıfında tuttun. Elimi
Nicky'nin sırtı, çünkü omzu tutup karıştırma koşusunda hareket ettirmek
için biraz yüksekti. Damian elini Nicky'nin omzuna koyarken hiç zorlanmadı.
omzumda. Karışık adımın ritmini yakalamak onun için biraz daha zordu
ama benden daha zarif olduğu üzerime basmamayı başardı. Kalabalıkta
ve tehlikeli bir duruma girdiğimizde işe yarayan bir formasyondu . Logan
ölmüştü, bu yüzden tehlikeliydi.

Çığlık atan adamın Edward olmadığından oldukça emindim ve Domino
olması da pek olası değildi ama biriydi. Birini kurtarmak iyi olurdu. Daha
büyük bir açıklığa çıktık; tam olarak bir oda değildi ama koridor
denemeyecek kadar büyük görünüyordu. Polis karakollarının ev gibi girişleri
var mıydı? Bu konuda yeterince bilgim yoktu.
ne diyeceğimi bilemedim. Ama her neyse, ileride Edward'ın sesini duydum.

", dostum."

"Arıyor," dedi bir erkek sesi.

Pearson, "Eğer oraya adım atarsanız yanarsınız," dedi.

Damian bana fısıldadı, "O çağırıyor. Ona gelmemizi istiyor."

"Neden? Neden tüm vampirlerinin gün ışığına çıkmasını istesin ki?"

"Belki de bu onu eğlendiriyordur," dedi.

"Gerçekten o kadar deli mi?" Ben sordum. "Belki de."

Düzenimizi bir mızrağın ucuna benzeyen bir şekilde genişlettik, Jake hâlâ onun başındaydı. Şimdi hepimiz kapıda neler olduğunu daha iyi görebiliyorduk ve eğer silahlarımızı kullanmak zorunda kalırsak birbirimizi vurmayacaktık. Pearson, Edward ve Domino, diğer oluşan küçük bir grupla birlikte dış kapının yanındaydı.

Kapının yanındaki vampiri sadece önümüzdekilerin etrafında . Uzun boylu, siyah saçlı ve koyu renk gözlüydü. İçtiği kanın etkisiyle yüzü neredeyse pembeleşmişti. Eğer birinin sırtına ateş etmek istemiyorsak, yukarı çıkmamız gerekiyordu.

Tabii bunu yaparsak vampir gün ışığına çıkabilirdi. Kalabalık, vampirin Logan'ın takım elbisesinin ceketini üşüyormuş gibi tuttuğunu görmeme yetecek kadar hareketlendi. Onu nasıl ısıtacağımı biliyordum.

"İlerleyin. Dost ateşine maruz kalma riskini almak istemeyiz," dedim. "Bizden korkuyor olabilir," dedi Damian.

"Öyle olmalı," dedim.

Başka kimse bunu sorgulamadı. Temiz bir evimiz olsun diye yukarı taşındık.

İş o noktaya gelirse vururdu. Vampir bize baktı. Korku yüzünden okunuyordu. Görünüşe göre, ona yakın olan herkesten daha tehditkâr görünüyorduk. Onlardan biri Edward olduğuna göre, vampir nasıl iyi bir tehdit değerlendirmesi yapacağını bilmiyordu.

Pearson bizi görecek kadar döndü ama vampire sırtını dönecek kadar değil. Aferin ona. "Mareşal Blake, lütfen geride durun."

"Sheridan'la konuştuk," dedim.

"Bu hâlâ yargılanma şansını hak eden bir İrlanda vatandaşı." "Logan senin adamlarından biriydi. Nasıl olur da onun katilinin

Bir şey hak ediyor musun?"

"Anita haklı. Amerika'da bu suçlara karışan vampirler için idam kararı çıkartırdık," dedi Edward.

Pearson sesini yükselterek, "İrlanda'da insanları idam etmeyiz," dedi.

"Ona gitmem gerekiyor," dedi vampir.

Damian ona seslendi, "Kardeşim, yapma bunu. Kafanın içindeki o şeytani sesi dinleme."

Vampir ona baktı ve bir an için orada adamın bir zamanlar sahip olduğu kişinin yankısı gibi ona bakan biri vardı
oldu. "Keşke sesini bastırabilseydim, ama tek duyduğum o. Gitmeliyim."

"Eğer gidersen, diri diri yanacaksın. Bunu daha önce de gördüm."

"Özür dilerim kardeşim. Öldürdüğüm polis memuru için üzgünüm. Yaptığımı bile hatırlamıyorum. Ağzım boğazındayken ve her yer kan içindeyken kendime geldim. Asla kimseyi incitmezdim.
, ama yaptığımı biliyorum." Kapı tokmağı için arkasına uzandı.
Eğer gitmesine izin verselerdi, dışarıdaki barbekü dışında her şey olabilirdi.

Üniformalı memurlardan bazıları sanki sadece bir polismiş gibi üzerine atladı.
İntihar edecek herhangi biriyle mücadele edeceğiniz gibi, ama o değildi. Bir adamın kafasını kıpkırmızı bir leke halinde duvara çarptı ve bir diğerini yakaladı. Diğerlerine kıyasla yavaştı.
alışkın olduğum vampirlerden daha hızlıydı -yeni ölmüşler daha yavaştır- ama beklediklerinden daha hızlıydı. İçlerinden birini yakalayacak kadar hızlıydı.
ve boğazını yırttı, böylece spreyi yüzüne, duvarlara, diğer memurlara ve Logan'ın ceketine yağdı. Hepsi dağılmadan önce başka bir memuru yakalayacak ve onu bir kalkan gibi vücudunun önünde tutacak kadar hızlıydı. Tüm bunları gören bir kadın memur yine de sürünerek geldi, yere düşen adamın kolunu tuttu ve onu kendine doğru çekmeye çalıştı. Güvenlik. Başka bir memur gelip diğer kolundan tuttu ve onu kapıdan ve vampirden uzaklaştırdılar. Onları izledim.
kanı durdurmaya çalıştılar ama binada saklanan bir acil servis travma cerrahı yoksa çok geç kalmışlardı. Bu, çabayı kötü bir çaba haline getirmiyordu ve onu güvenli bir yere çekmek için cesur davrandıkları gerçeğini değiştirmiyordu.

Kutsal bir nesnenin canlanmasını, kutsal ateşin onları kurtarmasını bekleyip durdum ama hiçbir şey yoktu. Sanki vampir onların kıçına vampir gibi saldırırken bile kutsal nesneleri tetiklememiş gibiydi.

Edward ve Domino'nun özel AR-15 tüfekleri vardı.
omuzlarına dayamıştı. Nolan tabancasını çıkardı ve nişan aldı. Onlara katılmak için hareket ettik. Vampirin kanlı yüzü artık insani ya da sempatik görünmüyordu. Bize tısladı ve sonra gözleri doldu.
mavi ışıkla.

"Evine hoş geldin, Damian." Adamın ağzı hareket ediyordu ama bir dakika önceki sese benzemiyordu. Bir kadın sesi değildi ama sesin ritminde bir şeyler vardı
kadınsı düşünmeme neden oldu.

"Burası evim değil. Burası hiçbir zaman benim evim olmadı," dedi Damian yanımdan.

Vampir bir yükselip bir alçalan o vahşi kahkahalardan birini attı.
Cadılar Bayramı'ndaki perili evlerin ses kayıtları gibiydi ama bu gerçekti. Ensemdeki tüyleri diken diken etti ve
çılgınlık beni gerdi.

Bir adım geri çekildi ve biraz arkama geçti. "Sana zarar veremez Damian," dedim.

"Bundan emin misin, Anita Blake?" dedi vampir.

Kendi özel AR-15 tüfeğimi omzuma yerleştirdim. "Evet, oldukça eminim."

Edward, "Şimdi çekebilir miyiz?" dedi.

Vampir subayın başını çevirdi. Gözleri bir an için kilitlendi. Kontrol ettim ve memurun görünürde bir silahı yoktu. Vampir onu silahıyla kuşatırken tek kurtarıcı lütuf buydu.
Bakışlarıyla onu bize doğru koştururken, arkasından kapıyı açtı ve yoğun yaz güneşine doğru adım attı.

Edward tüfeğini çevirdi ve memurun suratına indirdi. Adam yere düştü, bayılmıştı ve dışarıdaki ilk çığlıklar feryatlara dönüştü. Güneş ışığı bizim işimizi görecekti; tek yapmamız gereken çığlıkların kesilmesini beklemek ve sonra kalanları söndürmekti.

66

PEARSON vampirin yanmasına izin vermedi. Bir yangın söndürücü kaptı ve dışarı çıktı. Edward tüfeğiyle onu takip etti.
hala omzunda. Damian hariç geri kalanımız da aynısını yaptı. Ona içeride kalmasını söyledim. Güneş ışığında yanmazdı ama en iyi arkadaşının ve kalkan kardeşinin yanarak ölmesini izlemişti çünkü
İrlanda'nın Kötü Kaltağı onu gün ışığına çıkmaya zorlamıştı. Bu anıyı Damian'la paylaşmıştım ve o şeytani melodik sesi hâlâ duyabiliyordum: *Biri saklanacak, diğeri yakılacak.*

Ona zaten yaşattığı travmaya bir yenisini eklemesine izin vermeyecektim. Vampir tamamen alevler içindeydi; sadece Logan'ın ceketi yavaş yavaş yanıyordu, böylece neredeyse bir film efekti gibi
Ama sokağın ortasında çığlık atarak duran ceset yanmaz değildi. Pearson yangın söndürücüyü kullanmak için cesedin üzerine çıkmak zorunda kaldı. Edward ve Domino her ihtimale karşı tüfeklerini omuzlarına dayayarak onun yanında kaldılar. Vampirler insan etini eritecek kadar sıcak yanarlar ve ısıdan kemikleri kırılır. Aynı fikirde değildim.
Ama alevlere bu kadar yakın olmak cehennemin kapısının yanında durmak gibiydi. İnanılmaz derecede .
Birini ve muhtemelen üç memurunu öldüren birini kurtarmak için neden hayatını riske attığını anlayamadım. Ben olsam izin verirdim.
Piç kurusu yanığı. Logan kana susamış olabilirdi ama kapıdaki diğerleri öyle değildi.

Geri kalanımız yoldan uzak durdu. Desteğe ihtiyaçları olursa, biz oradaydık. Bir polis memuru ikinci bir yangın söndürücüyle dışarı çıktı ve Pearson'ın insani çabasına yardım etmek için harekete geçti. Yangın gerçekten de

ama birkaç saniye sonra alevler yeniden başladı, çünkü vampir hâlâ güneşin aydınlattığı sokağın ortasındaydı.

Jake bana eğildi ve fısıldadı, "Vampiri güneş ışığından kurtarmamıza yardım etmemizi ister misin, böylece yanması durur?"

"Hayır."

"Kraliçemizin istediği gibi," dedi ve yanımda durmak ve yeni güneş ışığı vampir etine çarptıkça alevlerin yeniden canlanmasını izlemek için doğruldu.

Nicky'nin arkamdan duydum, "Yan, bebeğim, ."

Vampir sanki göremediğimiz şeylerle gibi kollarını sallamaya başladı. Çığlıklar tekrar başladı; bu kötü bir şeydi.

Daha sonra rüyalarınızda duyacağınız türden bir ses. Vampirler bir kez tutuştuklarında iyi yanarlar, ama bu çabuk olmaz. Bir insan o kadar incinir ve şok geçirir ki bayılır ya da en azından çığlık atmaya devam etme yeteneğini kaybeder, ama vampirler daha dayanıklıdır, çok daha dayanıklıdır.

Arkamızda bir hareketlenme oldu; Damian ödünç aldığı paltosunu başına ve vücudunun üst kısmına güneşlik gibi örtmüştü. O biliyordu

Güneş ışığı artık yakmıyordu ama dışarı çıkmak zorunda kalsa bile şapka, güneş gözlüğü ve eldiven takıyordu. Bu gerçek olmaktan çok bir fobiydi ama korku gerçekti. Bugün herkes cesur davranıyordu.

Pearson yangın söndürücüsünü boşalttı ve sadece orada durup izleyebildi. Dışarı çıkan ikinci memur hâlâ alevlerin yeniden alevlenmesini önlemeye çalışıyordu. Vampir dizlerinin üzerine çöktü ve boğulmakta olan bir insan gibi uzanıp son bir tutamak yakaladı. Memurun kolunu yakaladı ve adamın bağırışları, alevlerin arasından yükselen çığlıklara karıştı.

Çünkü polis memurunun koluna dolanmış olan el yanıyordu. El, adamın kolunu yakana kadar yanmaya devam edecekti.

"Kahretsin." Omurga kılıfındaki büyük bıçağı almak için saçımın altına uzandım ama Kaazim dirseğime dokundu. "İzin verin." O

Uzun, kavisli bir bıçağı kınından çıkardı ve zarif bir cüppe çizgisinde ilerledi.

Bıçak güneşte parladı ve sonra vampirin bileğine inerek onu kopardı.

Küçük bir kan fışkırması buhara dönüştü ve yara kendi kendine dağlandı ama el, subayın bileğinin etrafında yanmaya devam etti.

Kaazim kılıcını kınına soktu ve adamı omzuna atarak hızla binanın içine doğru koşmaya başladı. Vampirin eli doğrudan güneş ışığından kurtulur kurtulmaz
ve memurun kolundan çıkarana kadar dışarıda kalmasını sağladı.

Vampir kalan eliyle Pearson'ı yakaladı; Edward dedektifi ulaşamayacağı bir yere çekti ve Domino tüfeğini yanan vampire doğrultarak yaklaştı. Domino'nun zombiler karşısında ürktüğünü görmüştüm ama anlaşılan vampirler onu rahatsız bile etmemişti.
alevler içindeyken. Bunu almak istemezdim.
Yakındı ama belki de daha önce alevler içinde yanan bir vampirin bir insanı belinden eriyene kadar tuttuğunu ve onu bi-fucking- sectiğini görmemişti. Ben görmüştüm, bu yüzden Damian, Jake ve Nicky ile birlikte her şeyin kenarında durdum. Jake'e söylesem yardım ederdi ama ateşi söndüremeyecekse onun da ateşe yaklaşmasını istemedim.

Damian sol yanıma sokuldu; iş başındayken ana silah elimi tutmaktan tüm insanlarımı neredeyse kırmıştım. AR'yi kullanmak için iki elime de ihtiyacım olacaktı ama onu tabancayla kucaklaşmak için eğitmiş olmam onun suçu değildi. Ayrıca, o cesurdu
Gün ışığına çıkacak ve en kötü kabuslarından birini izleyecek kadar; çaba için brownie puanları verdim. AR'yi taktik askısından sarkıttım ve her ihtimale karşı sağ elimde hazır olması için tabancamı çektim ve sol kolumu beline doladım,
Onu kendime doğru çektim. Aslında kolunu bana doladı.
Omuzları, etrafımızdaki paltoyu biraz çökertti, çünkü onu sadece bir eliyle tutuyordu. Normalde bir taraftaki görüşümü ve hatta belki de işitme duyumu tehlikeye atmasına izin vermezdim.
ama Jake ve Nicky o taraftaydı. Beni zamanında uyaramazlarsa ya da tehdidi ortadan kaldıramazlarsa, gerçekçi olmak gerekirse
Zaten ölmüştü, bu yüzden Damian'a olay yerindeki herhangi birine sarıldığımdan daha yakın .

Yüzünü saçlarımın tepesine bastırdı ve gözlerini sakladığını fark ettim. Bir süre izlemişti, ama bu uzun zaman alırdı.
Yetişkin bir insanın yanması için düşündüğünüzden çok daha uzun bir süre. Eğer insan olsaydı, bayılırdı ve en azından sonlara doğru bilinci yerinde olmazdı. Aynı zamanda

çığlık atmaya devam edebildim. Her türlü çığlık var, ama
Bunlar duyduklarımın en kötüleriydi. Daha yüksek ve daha acınasıydı. Daha ne kadar dinleyebileceğimden emin değildim.
kafasına bir kurşun sıkıp bitirmeyi teklif ediyor.

Vücudu alevden kararmış çubuklarla kaplıydı ama kaslarının ve bağlarının çoğu yanarak tel tel dökülmüş olsa da, bir insan vücudunun yapacağı gibi sıcağa karşı kıvrılmamıştı ve hâlâ hareket edebiliyordu. Ağzını gösterecek kadar geniş açtı
Sanki ateş oraya değmeyecekmiş gibi bembeyaz dişler ve dişler. Ateş ve duman yutmak, insanların yangında daha çabuk ölmesinin yollarından biridir. Vampirler için de aynı şey geçerli olmalıydı, çünkü vücutlarının mekaniği hâlâ insana benziyordu, ama bir şey
vampir için farklı çalışıyordu. Her neyse, bu bir iyilik değildi.

Edward Pearson'la konuştu ama o başını salladı. Bahse girerim o da benim gibi vampirin acısına son vermeyi teklif edecekti.
yapmayı düşünüyordum. Siren seslerini duyup ambulans olduğunu fark edene kadar neden reddettiğini anlamamıştım. Vampiri kurtarmaya çalışacaklardı. Kahretsin, kurtaracak bir şey kalmamıştı;
Yapabilecek bile, istemediler.

Damian'ı öptüm ve dedim ki, "İçeri dön. Bunu durdurmaya çalışmalıyım."

Başını iki yana salladı. "Onun dehşetinden besleniyor."

"Kötü Kaltak mı?"

"Evet."

"Onu daha iyi hissedebilmek için buradasın," dedim. "Ne yaptığını bilmemiz gerekiyor."

"Böldüğüm için özür dilerim," dedi Jake, "ama bunun sona ermesi gerekiyor."

Ambulans yanaşmıştı ve tekerlekli bir sedye, ekipman ve iki sağlık görevlisiyle birlikte geliyordu. Pek öyle görünmüyorlardı.
Olması gerektiği gibi şaşırmışlardı, yani önceden uyarılmışlardı. Birinin yangın söndürücüsü vardı ama diğerinin sedyenin üzerine yığılmış bir yığın düz filament yangın battaniyesi vardı.
itiyordum. Jake'in paylaştığı bilgi gibiydi.
Pearson ve Sheridan ilk müdahale ekiplerine dağıtılmıştı,

Ya da en azından ambulanslara binenleri, ama denemek için artık çok geçti.

Pearson'a gittim. "Bunu yapamazsın," dedim.

"Yapabilirsek ona yardım etmeliyiz, Blake."

"Artık çok geç Pearson. Yangını söndürseler ve ona sıvı ya da başka bir şey verip ölmesini engelleseler bile iyileşmeyecek. Bir insan bile iyileşemeyecek. Ateş bir vampirin iyileşemeyeceği birkaç şeyden biridir."

Pearson kaşlarını çattı. "Ne , Blake?"

"Vampirin şu anda olduğu gibi o bedende hapsolacağını ama belki de hiç ölmeyeceğini söylüyorum. Böyle bir sonsuzluk merhamet değildir."

Pearson bir an bana baktı, sonra gözlerini kırpıştırdı.
Tekrar. "Ambulansın burada olmasından başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Sağlık personeli olay yerine ulaştığında sorumluluk onlara ait olacak."

"Pearson, bunu yapabilseler bile, onlara izin verme."

"Bu benim elimde değil, Blake."

"Siktir," dedim.

Sağlık görevlilerinden ateşi söndürüyor, diğeri de yanması durmuş olan etin üzerine bir battaniye örtüyordu. Normalde üçüncü dereceye ya da vampirin yandığı dereceye hiçbir şeyin dokunmasına izin vermeyeceklerini biliyordum ama ateşin güneş ışığında yeniden alevlenmesini önlemek
Onu gerçekten kurtarmak istiyorlarsa başka bir şey yapamazlardı.

Onu bir kat battaniyeyle örttüler. Onu yatağa yatırdılar.
Sedyeye koydular ve onu doğrudan ışıktan uzak için ambulansa bindirebildiler. Kapı onları vampirle birlikte içeri kapatmadan önce seruma başladıklarını gördüm.

Jake ve Nicky yanıma geldi ve Jake "Silahlı bir korumaya ihtiyaçları var" dedi.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

diye sordum. "Keşke

yapsaydım."

Pearson, "Bu adam kimseye bir şey yapamayacak kadar yaralı," dedi.

"O bir insan değil, Başkomiser. O bir vampir," dedi Jake.

Pearson başını salladı. "Hayır, hayır. Eğer yardım etmek isteseydin, bunu yapmanın en zamanı ambulans gelmeden önceydi."

"Gelecekte daha fazla yardım sunacağız. Geriye kalanları kurtarmaya çalışacağınızı hayal etmemiştik" dedi.

Domino, Edward ve Nolan kapalı kapıya doğru koşuyorlardı. ambulans. Onları neyin uyardığını bilmiyorum ama Edward koşuyorsa onunla birlikte koşmam gerektiğini öğrenmiştim. Jake ve Nicky de benimle geldiler ve aramızdaki mesafe o kadar kısaydı ki Edward kapıya ulaştığında Pearson da yanımızdaydı. Domino ve Nolan tüfekleri ve tabancaları hazır bir şekilde onlarla yüzleşti. Edward son birkaç metreyi geçmemizi beklemedi, kapıları açtı, sanki bir saniye bile fazla gelecekmiş gibi.
Uzun.

67

Nolan'ın diğer tarafında kayarak durdum ve daha ambulansın loşluğuna bakmadan silahımı kaldırdım. Bu
Gözlerimin güneş ışığından gölgelere alışması bir saniye sürdü. Domino bağırdı, "Atış yok, atış yok!"

Nolan da onu onayladı. "yok, atış yok!"

"Ateş etmeyin!" Edward Domino'nun uzak tarafından bağırdı.

Ambulansın arkasından bakarken, vampir olan kararmış et ve kemik kabusunun sağlık görevlisinin etrafında sanki içerideki memuru kalkan olarak kullanmış gibi gördüm.
Kendisi. Boynundan besleniyordu. Normal bir beslenmeydi; eğer onu zamanında çıkarabilirsek adam hayatta kalacaktı. O kadar vaktim yoktu.
ama Edward'ın kafa vuruşu vardı; olduğunu biliyordum ve sonra ikinci sağlık görevlisinin boğuşan çiftin arkasında olduğunu fark etti. Onu vurmayacak bir atış yoktu. Hay sikeyim!

Sağlık görevlisi "Çıkarın bizi buradan!" diye bağırdı.

Nolan içeri tırmanırken ben de ambulansa atladım. Başka kimse için yer yoktu. Birinin adımı haykırdığını duydum, muhtemelen bana aptal olmamamı söylüyordu ama artık çok geçti. Ben
kararlıydı. Nolan silahını vampirin alnına dayadı ama diğer sağlık görevlisi hâlâ yolundaydı. Vampirin içinden geçip göğsüne saplanacaktı. Vampirin kurbanının gözleri
odaklanmamıştı. Dövüşmeyi bırakmıştı, çünkü vampirin aklı-
onu becerdi. En azından artık korkmuyordu. Diğer sağlık görevlisi çok korkmuştu ve ben onu suçlamadım.

Yandan vurabilmek için biraz daha yaklaşmaya çalıştım ama vampir bana hırladı ve gözleri yeniden maviye döndü. Bu renk

kararmış kafatasına benzeyen kafasında çok canlı görünüyordu. Vampir boynu daha sert ısırdı, eti biraz fazla yırttı
bir uyarı gibi. Elinde oyuncak olan bir köpek gibi adamın boynunun yan tarafıyla uğraşırsa, şah damarını koparabilirdi ve bu da kadının yazdığı tek şey olabilirdi.

"Ona zarar vermeyin," dedim.

Ambulansın arkasına sarılan sağlık görevlisi "Onu zaten yiyor!" diye bağırdı.

"Hayır, sadece kanla besleniyor. Eğer tek yaptığı buysa, senin Arkadaşın iyi olacak. Diğer sağlık görevlisinin ambulanstan inmesini sağlayacağım" dedim.

"Ne?" diye sordu.

"Vampirle konuşuyorum."

Vampir adamın boynunu daha derinden ısırdı.

Silahımı tutuşumu yavaşça, dikkatlice değiştirdim, böylece onu sol elimle tutuyor ve vampire doğrultuyordum. Silahım yoktu.
Kesinlikle öldürücü bir atıştı, ama boğazını parçalamaya başlarsa ne olursa olsun ateş ederdim. Sağlık görevlisiyle konuştum. "Adın ne senin?"

"Ne?"

"Kimsin sen?" diye sordum.

"Gerald, Gerry."

"Tamam Gerry, şimdi şöyle yapacağız. Yavaşça elime doğru hareket edeceksin ve arkamda duracaksın,
benimle duvar arasında kalacaksın ve dışarı çıkacaksın."

Kötü Kaltak ya da kullandığı vampir silahlar hakkında bir şey biliyorsa dışarı çıkmasına izin vermezlerdi ama bahse girerim o da gerçekten eski vampirlerin çoğu gibiydi. Modern ateşli silahlar onlara göre değildi. Boştaki elimi sağlık görevlisine, bir çocuğun karşıdan karşıya geçmek için elimi tutmasını sağlamaya çalışır gibi uzattım. Sağlık görevlisi Gerry bana doğru ilerledi.

Vampir göğsünden alçak, şeytani bir ses çıkardı.

"Elinde bir rehine var. İkiye ihtiyacın yok."

Başını salladı ve ağzını boynunun derinliklerine gömdü.
Kan vampirin ağzının etrafından akmaya başlamıştı. Artık içmiyordu; kanını akıtıyordu. Lanet olsun. Gerry'nin yaklaşmasını engellemek için diğer elimi kaldırdım. Hareket etmeyi bıraktı.

O parlayan mavi göze baktım ve atışımı hizalamak ve başka birinin yaşayan gözlerine nişan almak için zamanım olduğunda gittiğim o sessiz merkeze batmaya başladım, çünkü o mavi gözler çok fazla yaşamla doluydu. Hiçbir vampirin enerjisinin bu kadar yakıcı olduğunu hissetmemiştim.

-Canlı.

Nolan'ın sesi alçaktı ve "Eğer boğazını koparırsanız ateş ederiz" dedi.

"Böyle kanamaya devam ederse zaten ölecek," dedi Gerry. "Yardım etme Gerry," dedim, gözlerimi vampirden ayırmadan ve kurbanını.

Ambulansın kapısının yanında bir hareket vardı.

O yöne bakmamak için kendimi zor tuttum ama Edward , Kaazim oradaydı, Jake oradaydı, Domino oradaydı ve Nicky oradaydı. Bunu . Yapacaklarına güvenmek zorundaydım, çünkü vampirden başka bir yere bakmaya cesaret edemiyordum ve bu Nolan'dan ve benden saklanmaya çalışırken adamın boğazının ve başının arkasında görebildiğim tek parlak mavi gözüydü.

"Ona dövüşmesini söylüyor." Damian'ın sesi.

"Git buradan," dedim ona ama önemli bir şeyi unutmuştum: adını. Gerry onunla konuştuğumu sandı, çünkü olabildiğince hızlı koşarak bana doğru geldi, ama o sadece insan hızındaydı ve bu yeterince hızlı değildi. Vampir kurbanın boğazının yan tarafını yırtarak onu Nolan'a doğru itti ve atışını bozdu. Ben Vampir bana çarpıp ikimizi de ambulansın yan tarafına doğru itmeden önce Gerry'nin önüne geçmek için zamanım vardı. Vampir yüzüme dişlerini geçirirken, ben de elimdeki boş şişeyi Sağ elimi göğsüne ve omzuna sokarak onu benden uzak tutmaya çalıştım. Kalbinin olması gereken yere tam isabet. Bu kadar küçük bir alanda silah sesleri gök gürültüsünü andırıyordu ve beni sağır etti.

Vampir gelmeye devam etti, beni yemeye çalışırken artık yüzüme doğru sessizce çığlık atıyordu. Bir dizimi, kolumun onu bizden uzak tutmasına yardım edecek kadar kaldırdım ve göğsüne ikinci bir el ateş ettim. Görünüşe göre sanki o daha çok acıtmış gibi tereddüt ettim ve sonra gözümün ucuyla bir hareket yakaladım. Edward'dı. Karar vermek için bir saniyem vardı. Vampiri kolumla üzerimden itmeye çalışmayı bıraktım.

Yüzümü ve gözlerimi korumak için yukarı kaldırdım. Vampirin ilerlediğini hissettiğimde kör olduğum anlamına geliyordu; dizim onu uzak tutmaya yetmedi ama bir atış daha yankılandı. Koluma ve geri kalan her yerime bir şeyler saçıldığını hissettim ama gözlerimi kapalı tuttum. Edward'a güvenmiştim.
Vampir dizimi o kadar sert itmiyordu. Arkamdaki adam omuzlarımı tutuyordu ve sanırım çığlık atıyordu.
Bir el silah sesi daha duyuldu ve metalin içinde yankılananSesinindışında sağırdım, öyle ki sanki kemiklerim
yankılanıyordu. Kafamın içi, şu anda kafamın dışındaki hiçbir sesle ilgisi olmayan tiz, yankılı bir vızıltıyla doluydu.

Birisi elimi ve silahımı aşağı doğru itiyordu ama bu bir saldırı değildi; sadece güvenlik içindi. Kolumu indirdim ve fark ettim ki
ama Edward'ın yüzüne bakıyordum. Onun olacağını biliyordum. Bir şey söyledi ama ben sadece başımı salladım. Anlamış gibiydi, çünkü
benimle konuşmaya çalışmayı bıraktı ve koluma hafifçe dokundu.
Kolumda büyük bir kemik kıymığı vardı;
Vampirin bir parçası saplanmıştı. Kolumu kaldırmasaydım, yüzüme saplanmış olacaktı ama daha önce de kafamdan vurulmaya bu kadar yaklaşmıştım; geri tepmenin çok daha fazlası olabileceğini biliyordum.
Sadece beyin ve kan. Seni güvende tutmak için tecrübe gibisi yoktur; Edward'dan başka biri olsaydı
Gözlerimi kapatacak kadar güvenilirdi.

Sağlık görevlisi Gerry arkamdan itiyordu ve ambulansın açık kapısından dışarı düştü. sandım,
ama Edward ambulanstan çıkmama yardım ettiğinde Gerry
Arkadaşının yanında diz çökmüş, kanın hızla akmasını engellemeye çalışan Nolan'dan ilk yardımı . Gerry'nin vücudunda yanmış et parçaları ve küçük kemik parçaları vardı.
Yüzü şarapnel parçası gibiydi ama işini yaptı. Onunla kaldı. Bunun için ona verecek yeterli brownie puanım olduğundan emin değildim. Kolumdaki kadar uzun kemik parçaları yokmuş gibi görünüyordu, bu yüzden işini yapmasına izin verdik. Bir saniye bile geçmeden yanıp sönen ışıkları gördüm. ambulans yanaşıyordu. Gerçekten duymamıştım ya da duymuş olsaydım bile
Kulaklarımdaki çınlama ne duyduğumu anlamamı engelledi.

Nicky vampirin cesedini ışığa doğru çekti. Neredeyse anında sokakta yanmaya başladı. Bu sefer

Birisi acılarına son vermek ya da başkalarına saldırmasını önlemek için cesede fazladan mermi koymayı önerdi - dürüst olmak gerekirse hangisinin önerildiğini duyamadım, ama hangisi olursa olsun - Pearson buna izin verdi

oldu. Nicky, vampirin kafasından geriye kalana kadar ateş etti.
gitti ve yanmış göğüs kafesi parçalara ayrıldı, hala kırmızı ve kanlı olan kalp sokağa döküldü ve burada bir süre nabız attı.

ve sonra alevler içinde patladı.

68

Yeni ambulanslar ve yeni sağlık görevlileri olay yerine geldi. Yaralıların triyajını yaptılar ve ben ön tarafta olmadığım için mutluydum.
çizgi. Bu ölmediğim anlamına . Boğazları parçalanmış olan iki adamı da almışlardı; bunun başaracakları anlamına geldiğini umuyordum ama Amerika'da bazı eyaletlerde ambulans ekiplerinin olay yerinde birinin öldüğünü ilan etmelerine izin verilmediğini biliyordum,
Özellikle de hayat kurtarıcı önlemler alınmaya başlanmışsa. İyi olmaları için dua ettim ama bu gerçekten de vampirin şah damarını alıp almadığına, sonra da sadece çentik atıp atmadığına ya da tamamen atmadığına bağlıydı. Son ihtimal ise
ceset taşıyorlardı ama bunu kabul etmek istemiyorlardı, ama ilk ikisi umut bıraktı. Bu umut için dua ettim. İstasyon binasının içindeki kan püskürmesinin hatırası beni en çok ilk adam için endişelendirse de dua ettim. Şahdamarının yırtılıp dışında boyundan bu kadar hızlı kan akmasını başka ne sağlayabilirdi bilmiyordum. Böyle bir şey olduğunda uzun süre yaşayamazsın.

Onlar için dua etmek istiyordum ama neredeyse başka her şeye konsantre olmak kendi yarama bakmaktan daha zor geliyordu. Kararmış
Kemik kıymığı acıtıyordu ama daha çok endişe verici görünüyordu. Kolunuza baktığınızda içinden yabancı bir şeyin çıktığını görmek hiç hoş değil.
Eğer kolumdan tam olarak ne çıktığını düşünseydim -birinin kafatasından bir parça, tamam; bir vampirin kararmış ve
Yanmış kafatası. Sonra biraz ürkütücü bir hal aldı. Vücudunuzda sıkışmış bir şeyin hissi, bir tür hareket edebilecek kadar büyük
Çok fazla hareket ettiğinizde acı veren kıvranma hissi, sadece acının ötesine geçti. Ya da belki de bu his daha çok acıtıyordu?

Kolumu tutmaya çalışarak sağlık görevlilerinin bana ulaşmasını beklerken midem bulanmaya başladı. Edward, çalıştığı günlerde iş arkadaşı olduğu polisle konuşuyordu.
. Bana tavsiye ettiği süper-kulak tıkaçlarını takıyordu ve bende de bir çift vardı, ama
Polis karakoluna. Güvende olduğumuzu düşünmüştüm ve işitme koruması , bu yüzden kafam hala ambulansın içindeki silah seslerinden dolayı çınlıyordu, bu yüzden ne olduğunu gerçekten duyamadım.
ya da başka sesler, Edward iyiydi. Daha sonra ona sadece kulak tıkaçlarıyla mı yaşadığını soracaktım. Edward'ı tanıyorum,
Muhtemelen öyleydi. Başımdaki çınlama durmuştu ve işitme duyum düşündüğümden daha hızlı geri dönüyordu. Süper iyileşme yeteneği için yaşasın!

Nolan onunla ama arkadaş edinme kısmına yardım ettiğinden emin değildim. Jake ve Kaazim kalabalığın içinde tehdit ya da eski dost arıyorlardı. Hangisi olduğundan tam olarak emin değildim.
Olması gerektiği kadar önemsediğimden emin değildim çünkü kusmamak için mücadele ediyordum. Birincisi, bu İrlandalı polislerin daha az düşünmesine neden olacaktı ve ikincisi, kolum gibi vücudumun hareket ettirmek istediğimden daha fazlasını hareket ettirmeden kusmanın bir yolu yoktu.

Domino, Nicky ve Damian, kolumdaki gibi patlamış vampir parçalarıyla dolu ambulansta benimle birlikteydi. Bu
Artık sağlıksız olduğu düşünülüyordu, bu yüzden temizlenene kadar, diğer ambulanslardaki malzemeler bitmedikçe veya birini nakletmek için çaresiz kalmadıkça kimse kullanmayacaktı. Ambulansın içinde daha fazla dağınıklık yoktu, bu yüzden Damian sadece oturuyordu
doğrudan güneş ışığından uzakta. Açık olan arka kenarına oturdum ve ayaklarımı sallayarak kendimi yeniden beş yaşındaymışım gibi hissettim. Damian elini sırtıma dayamıştı. Ovalamıyordu ya da
Beni okşuyordu, çünkü bu vücudumun hareket etmesine neden oluyordu, ki bu şu anda iyi bir şey değildi. Ambulansın kapıları hala açıktı, bu yüzden polis şeridi ve bariyerlerin dışında toplanan kalabalığın çoğunu görmemiz engellenmişti. Bazı şeylerin memlekettekiyle aynı olduğunu görmek güzeldi; bir suç mahalli varsa, her zaman kalabalık olurdu.

Domino'nun önümde canlı gibi durmasına bakabilirdim.
Beni ve Damian'ı hemen hemen herkesin görmesini engelleyen bir kalkan. Nicky de kapının diğer tarafında aynı şeyi yapıyordu ama şimdi önümde diz çökmüş, kolumu sabit tutmama yardım ediyordu. Fazla kanamıyordu, bu hem iyi hem de kötü bir şeydi. Kötü olan, kemik parçasının muhtemelen derinde olduğu anlamına geliyordu.
sıkı, böylece yaradaki mantar gibi davranarak beni
Çok fazla kanama olması iyi bir şeydi ama bu aynı zamanda kolumdan çıkarmak için bir cerrahın yardımını isteyecekleri anlamına da gelebilirdi.

Nicky ona bakmam için elini yüzümün önünde salladı. Görüş alanımı yüzüne yönlendirdi. Sarı saçlarının dökülmesiyle diğer gözünü saklayan mavi gözüne baktım. Genellikle biraz şokta olduğum anlamına gelen uzun göz kırpma hareketini yaptım.

"O iyi mi?" Domino sordu.

Nicky ona cevap vermedi, sadece bana bakmaya devam etti, böylece ben de onun yüzüne, gözünün mavisine odaklanabildim. Damian cevap verdi, "Biraz şokta ama duyma yetisi daha iyi.
Korkardım."

Nicky'ye göz kırptım ve Damian'a bakmak için başımı geri çevirdim, bu da kolumun biraz fazla hareket etmesine neden oldu. Karnım
sıkılaştı ve bulantı dalgası boğazımdan yukarıya doğru yuvarlanarak çöktü. Sertçe yutkunurken mide bulandırıcı terin başladığını hissettim.

Domino kendi midesine dokundu ve "Bunu kalkanla bile hissettim. Eğer kusarsa, kendimi tutabileceğimden emin değilim.
ona katılmak."

"Sakın başlama," dedim; sesim kafamın içinde normal geliyordu, ki gelmemeliydi de.
ambulansın kapalı alanı. Nathaniel daha önce telefonumu aradığında duymamıştım. Damian telefonu almış ve
onu. Görünüşe göre Nathaniel ve Dev-Devereux- ikisi de ses sarsıntısının gölgesini ve kolumdaki yarayı hissetmişlerdi. O sırada telefonla konuşacak kadar iyi duyamıyordum; şimdi ise gayet iyi duyuyordum. Ne be? Kulaklarım hâlâ duyuyor olmalıydı.
en azından onunla çınlıyordu. Bu düşünce mide bulantısını bastırmaya yardımcı oldu.

diz çökmüş olan Nicky'ye baktım. "Beni duyabiliyor ?"

Gülümsedi ve başını salladı.

"Bana bir şey söyle," dedim. "Ben

iyiyim," dedi.

Gözlerimi ona diktim, çünkü ona inanmıyordum. Damian'a bakmak için başımı tekrar çevirdim. Nicky beni sabitlemek için kolumu biraz sıkıca kavradı. Bu tam da ihtiyacım olan şeydi.

O anda, ki çoğu zaman bunu başarırdı. Damian'a dedim ki, "Kulaklarım henüz bu kadar iyi duymamalı. Sanırım Nicky'nin

iyi bir top mermisi Bride gibi benim için hasarı üstlendi."

Damian yanımdan geçip Nicky'ye baktı. "Metafiziksel olarak onun işi bu senin gelinin."

Nicky'nin elleri kolumda kadar sağlam ve sabit bir şekilde duruyordu ki, kendimi harcanabilir bir top mermisi gibi hissetmiyordum. Üzerimdeki elleri biraz daha rahat nefes almama yardımcı oluyordu sanki. "Evet ama şimdi ona aşığım ve bu çok boktan görünüyor. Tamam, sistem bana açıklandığında boktan görünüyordu."

Damian bana gülümsedi ve parmak uçlarıyla yüzümün kenarına dokundu. "Çok sert olabiliyorsun ama aynı zamanda tanıdığım en şefkatli insanlardan birisin."

Bu iltifat beni utandırdı. Neden olduğundan emin değildim ama utandırmıştı. "Buna ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Bir şey söylemek zorunda değilsin."

Domino, "Nicky gerçekten iyi , bugün korumalarınızdan biri olmaya devam edecekse bunu bilmemiz gerekir," dedi.

"İyi bir noktaya değindin," dedim ona bakarak. Güneş ışığı

dokunuyordu

Saçlarının tepesi, siyahlar içindeki birkaç beyaz bukleyi neredeyse yanardöner hale getiriyordu; sanki İrlanda'nın yoğun güneş ışığı saçlarındaki parlaklığı ortaya çıkarmıştı.

"Konuştuğumu hissedecek, çünkü bana dokunuyor. Biriniz konuştuğunuzu göremeyeceği bir yerde bir şey söyleyin."

Damian beni öpmek için eğildi, böylece yüzü

Nicky'nin görüşü. Beni öptü, yumuşak ve nazikçe, ama geri çekilirken, "Beni duyabiliyor musun, Nicky?" dedi.

Kolumu tutan adamdan cevap gelmedi. Zorundaydım.
Dönüp yüzüne bakmama dürtüsüyle savaştım, çünkü bu ona bir ipucu vermek için yeterli olurdu. "Tekrar dene," dedim Damian'a.

Eğildi ve bir öpücük daha aldı, ama uzun saçları öne düşecek şekilde alınlarımızı birbirine değdirdi ve ayakta olsaydınız bile bırakın dudaklarımızı, yüzlerimizi bile göremezdiniz. Muhtemelen çok samimi görünüyordu, ama Damian böyle konuşuyordu, gizli
gözden kayboldu. "Nicky, eğer soruma cevap veremeyeceksen, Anita'nın korumalığından istifa etmelisin."

Yüzlerimiz birbirine değerek bir saniye bekledik ama Nicky soruya cevap vermedi. Lanet olsun. "Nicky, bizi gerçekten hiç duymuyor musun?"

Domino, "Bu hayır demek olurdu," dedi.

Damian doğrulup Nicky'ye baktı. Arkamı döndüm ve
ona baktım. Sadece burada bulunarak bile beni sabitleyen o yüze baktım. Sevdiğim herkes bana hissettirmiyordu, bu yüzden
Belki de bu bizim özel aşkımız değil, onun benim Gelinim olduğu gerçeğiydi. Bunu düşünmekten nefret ediyordum ama düşünmemek de bir tür gerçeklerden saklanmaktı. "Nicky, söylediklerimizi duyabiliyor musun?"

"Evet," dedi.

Domino onun biraz arkasında duruyordu, böylece "Ne kadarını duyabiliyorsun?" diye sorarken onu göremiyordu.

Nicky döndü ve ona baktı. "Biraz." "Biraz ne
kadar?" Domino sordu.

"Kulaklarım çınlıyor ve o uzun tünelde kulak koruması olmadan olan her şeyi duyuyorum."

Boştaki elimle yüzüne dokunarak bana bakmasını sağladım. "Neden bana söylemedin?"

"Duyabiliyorsun, değil
mi?" Başımı salladım.

Gülümsedi. "O zaman işimi yapıyorum."

"Eğer aslana geçersen, bu çözer mi?" diye sordum.

Kaşlarını çattı, bu da muhtemelen anlamadığı anlamına geliyordu. Söylediğim her şeyi. Daha az kelimeyle ve dikkatli telaffuz ederek tekrar denedim. "Şekil değiştirmek seni iyileştirecek mi?"

"Evet."

"Ama bir an önce vardiya değiştirmesi gerekiyor," dedi Domino. "İyileşmek için vites değiştirmeden ne kadar uzun süre o kadar büyük bir şansın olur.
biraz hasar kalmıştır. Bazı şeylerde diğerlerine göre fazla işe yarıyor ama işitme duyusu da bunlardan biri olabilir."

"Ambulansta üstünü değiştirebilirsin," dedim. Nicky kaşlarını çattı.

Domino, "Tamamen iyileştiğinden emin olmak için birkaç saat canavar formunda kalması gerekecek. Kalıcı hasar riski olmadan bunu yapabilse bile ileri geri hareket edemez.
duruşma."

"Dublin'de aslan formunda dolaşamaz, Anita," dedi Damian.

"Özellikle de küçük bir at boyutunda olanlardan. Hepimiz hayvan tarafımızın normal versiyonundan daha büyüğüz. O kadar büyük bir aslan çok dikkat çeker," dedi Domino.

"Dublin'de başıboş dolaşan bir aslanın dikkat çekeceğini düşünürdüm," dedim. "Doğru, ama normal canavar boyutumuz çok büyük. Bir aslan için geçmez
doğal hayvan."

Damian, "Hayvanlarının normal boyutlarında olan şekil değiştiriciler gördüm," dedi.

"."

"Bence bu daha eski bir tür likantropi olabilir," dedi. "Bu her şeyi açıklar ve tuhaf olur. Neden daha yaşlı
Likantropi suşları canavar yarılarını normal bir hayvan gibi mi gösteriyor?" Domino sordu.

"Belki de kamuflajdır," dedim. "Etrafta daha çok gerçek aslan, kaplan ve ayının dolaştığı zamanlarda, gerçek bir hayvan gibi görünebilirsen daha uzun süre fark edilmeyeceğini düşünürdüm."

"Peki neden o tür yok oldu da bizimki, gerçekten doğal olmayan görünümlü yaratıklar hayatta kaldı?" Domino sordu.

Nicky konuşmaları izliyordu ama dudak okumadığı için takip edemiyordu. Benim verdiğim zarardan acı çektiği için kendimi suçlu hissediyordum. Ona bilinçli olarak işitme hasarı vermemiştim. Yüzüne dokundum, bu da bana bir gülümseme kazandırdı. İstedim ki
Ona bir öpücük verdim ama o kadar öne eğilmenin kolumu çok fazla hareket ettireceğinden korktum. Midem sakinleşmişti ve ben

Çünkü birinin üzerine kusmanın romantik bir yanı yoktu.

Damian, "Normal canavarlara benzeyen şekil değiştirenlerin hayvan formlarında, sıradan görünemeyenler kadar sıkı şekilde saklanmadıklarını biliyorum," dedi.

"Bu, kardeşlerimin çoğunun sıradan insanlar gibi avlanmasına yol açtı. Kurtlar," dedi Jake. Görünüşe göre biz konuşurken yanımıza gelmişti. "Yani

normal bir kurt gibi görünebilecekleri gerçeğini mi söylüyorsun? Kurt, kendilerinin görülmesine izin verdikleri ve bunun da avlanmalarına yol açtığı anlamına mı geliyor?" Ben sordum.

Başını salladı.

Domino, "Ama sıradan silahlar onlara zarar veremez," dedi.

Kaazim, "Avcılar onun sıradan bir canavar olmadığını anladıktan sonra, diğer silahlar ve büyü devreye girdi," dedi.

"Bekle," dedi Domino. "Senin kurdunla çakalının doğadaki benzerlerine benzediğini mi söylüyorsun?"

"Benimki de öyle," dedi Jake.

"Yani senin likantropin eski usul," dedim.

"Çok eski moda," dedi küçük bir gülümsemeyle. Sırtında hâlâ Echo'nun içinde olduğu bir çanta vardı. Onu bu şekilde taşıyabileceğimden emin değildim.

ama yaralı olduğum için denememem gerektiğini biliyordum.

Kaazim, "Benim çakalımın yok, ama bu ne burada ne de orada," dedi.

Jake, "Şehrin dört bir insanların yandığına dair raporlar geliyor," dedi.

"İnsanlar mı?" Sonunda yukarı doğru bir eğimle bunu bir soru haline getirdim. Nicky, "İnsanlar mu dedin?" diye sordu.

"Vampirler. Sanırım tüm raporlar vampirlerle ilgili."

"Nicky, bizi duyabiliyor musun?"

"Biraz," dedi. "Özür

dilerim," dedim.

"Benim işim," dedi.

"Yine de üzgünüm."

"Üzgün değilim."

"Tüm kurbanların vampir olduğundan emin misin?" Damian sordu.

"Haberler ve sosyal medya spekülasyon yapıyor, özellikle de ikincisi. Dini fanatiklerin protesto için kendilerini diri diri yakmalarından, seri kundakçıların çaresiz kurbanları ateşe vermesine kadar her şeyi söylüyorlar normal yollarla söndürülemeyen bilinmeyen bir yanıcı madde ."

"Polisler senin ne kadar iyi işittiğinin farkında değiller," dedim.

Jake gülümsedi. "Hayır, ama toplanan kalabalığı ve polisi de duyabiliyorum."

Kaazim sözlerine şöyle devam etti: "Yüzler kitabı ve diğer internet kaynakları hakkında konuşuyorlar. Polis, söylentileri yatıştırmak için neyi açıklayabileceğine karar vermeye çalışıyor."

"Eğer vampirler bunun yaptığı gibi insanları parçalıyorsa, o zaman medyada da yer almalı. En azından diğer kurbanlardan bazılarının vampir olduğunu bilirler" dedim.

Kaazim, "Eğer duyduklarımız güvenilirse, o zaman diğer vampirler onlara yardım etmeye çalışan insanlara saldırmadı," dedi.

"O zaman bu neden saldırdı?" diye sordum.

"Vampirler kana susamışlıkla hareket ederler, ancak bunun altında saldırıdan önce oldukları kişi yatar. Bazıları kendilerini daha erken hatırlar ve eğer vampir olmadan önce iyi biriyseler, iyi olmaktan vazgeçmezler."

"Birkaç kişi kan arzusuyla savaşabilirdi."
Damian dedi ki, "ama çok değil. Mezardan ilk çıktığınızda ve kan aradığınızda ne kadar iyi bir insan olduğunuzu düşünürseniz düşünün, ne merhamet ne de insanlık kalır."

"Gece boyunca beslendikten sonra akıl sağlığı geri gelebilir," dedi Jake.

"Ama bu ilk beslenme genellikle öldürecek kadar acımasızdır, tıpkı Dedektif Logan'ın başına geldi. Bunun gibi başka kurbanlar olduğuna dair raporlar var mı?" Damian sordu.

"Çok haklısın Damian. Daha fazlası olmalı. İyi bir adam bile ilk birkaç gece çılgın bir canavar olarak ortaya çıkar," dedi Kaazim.

Hava tenimde fısıldadı, güçle ağırlaştı. yeniden diken diken oldu ve bu da beni ürpertti, bu da kolumu hareket ettirdi. Acı keskindi ve parçanın hissi
Kolumdaki kıpırtı midemin tekrar yuvarlanmasına neden oldu. Derin bir nefes aldım ve yavaşça dışarı verdim.

Domino karnını tutuyordu. "Biliyorsun, bundan daha kötü yaralanmıştın. Bu neden midenizi bulandırıyor?"

Birkaç sakinleştirici nefes daha aldım, sonra "Bilmiyorum" dedim.

"Duyuyor musun?" Damian söyledi ve bu birkaç kelime bile korku dolu.

O güç fısıltısına odaklandım, dinlemeye çalıştım ve tıpkı daha önce olduğu gibi "Dışarı çık, dışarı çık" sözlerini duyabildim. I başını salladı. "Duydum."

"Bana yine gürültü gibi geliyor," dedi Domino.

"Dışarı çık," dedi Jake.

Kaazim, "Daha fazla eserini gün ışığına çıkmaya zorluyor" dedi.

"O zaman aynı anda kaç tanesini kontrol edebileceği konusunda sınırlı. Bu onu durdurmamıza pek yardımcı olmaz," dedim.

"Bu sefer onu durdurabilir miyiz?" Domino sordu. "Bilmiyorum ama fikirlere açığım," dedim.

Nicky, "Daha fazla vampir avına çıkmadan önce bu yarayı tedavi ettirmemiz gerekiyor," dedi.

"İşitme duyun tamamen geri geldi mi?" Jake sordu.

"Hayır," dedi Nicky. "Gelecek olan her şeyi duymayacağım."

Domino, "Bunu itiraf edemeyecek kadar erkek olduğun için seni etiketlemiştim," dedi.

"Her şeyi duyamazsam ve bu konuda yalan söylersem, bu Anita'yı tehlikeye atabilir."

"İyi adam," dedi Jake ve Dev ile Pride'ı gibi Nicky'nin de omzunu okşadı.

Damian'ın telefonu çaldı. "Ben Nathaniel," diyerek açtı. "O iyi mi?"

Nabzımın hızlandığını düşünerek sordum. olasılıklar hakkında.

"İyi olduğunu söylüyor." Sonra sustu, dinledi, ama eli tekrar omzuma geldi, sanki onunla konuşmakla ilgili bir şeymiş gibi Üçlümüzün diğer üçte biri bana daha fazla dokunmak istemesine neden oldu. Beni zorlamadığı sürece sorun etmedim.

Şeytani enerji kayboldu - hayır, kaybolmadı. Sanki boğuktu ve onun yerine müzik vardı. Melodiyi duyamadım,

Ya da sözleri, sadece bir melodi vardı ve biri şarkı söylüyordu - bir şey şarkı söylüyordu.

"Müzik duyuyor musun?" diye sordum.

"Hayır," dedi Jake ve Kaazim birlikte. Birbirlerine şöyle bir baktılar Sonra Kaazim, "Ama dürtü daha sessiz, yok olmadı ama sanki gücü azaldı," dedi.

"Müzik sesi duyuyorum," dedi Domino.

"Kelimeleri çıkarabiliyor musun?" diye sordum. "Hayır."

"Ben de."

"Ben duymuyorum ama Anita daha sakin hissediyor," dedi Nicky. "Bu da ne böyle? Müziği kastediyorum."

Jake, "Bu her neyse bizim tarafımızda gibi görünüyor ya da en azından onun tarafında değil," dedi.

Damian, "Nathaniel Flannery'nin arkadaşları olduğunu söylüyor." dedi.

"Küçük nazik halktan mı bahsediyorsun?" Sonunda kulağıma gelen her Fey'i aşağılamayacak bir şey söylemeyi başarabildim. "Flannery kendi büyüleriyle onun büyüsünü azaltmalarını sağlıyor ama bu geçici bir çözüm," dedi Damian ve konuşurken dinliyordu, sanki bazı şeyleri tekrarlıyordu.

"Ne kadar geçici?" Domino sordu. "Ne kadar zamanımız var?" Ben sordum.

"Daha önce hiç böyle bir şey yapmadıkları için emin değiller," dedi Damian, "ama hava kararana kadar olabilir diye düşünüyorlar."

Jake uzaklara bakıyordu ama dikkatini çeken neyse açık ambulans kapısı tarafından diğerlerimizden gizlenmişti. "Nolan ve Forrester bu tarafa geliyorlar."

Kaazim de o tarafa baktı. "Bir amaç uğruna hareket ediyorlar." "Ed . . .

Ted her zaman bir amaçla hareket eder ve muhtemelen Nolan," dedim.

Domino kapının etrafını görebilmek için hareket etti. "Ted'in Clark Kent olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Evet," dedim.

"Bu tarafa gelen ciddi bir Süpermen yüzü var."

"Eğer Süpermen' Batman'i oynamama ihtiyacı varsa, o zaman eski usul Yarasa olacağım."

"Bu ne anlama geliyor?" Domino sordu.

Jake cevap verdi, "Batman aslında alet ve kung fu kullanmak yerine silah kullanır ve insanları vururdu. Bunu bilmek için çok genç olduğunu sanıyordum, Anita."

"Babamın bir çizgi roman koleksiyonu vardı ve Batman'i ," dedim.

"Ah, tabii ki."

Koluma baktım. "İyi ki sol kolumla atış talimi yapıyorum."

Kaazim, "İşte bu yüzden boştaki ellerimizle antrenman yapıyoruz," dedi.

Nicky, "Poligondaki grupmanlarınız solaklarda da sağlaklarda olduğu kadar iyi" dedi.

"Evet, ama dinamik bir antrenmanda çizim yapma ve hedefimi bulma hızım biraz daha yavaş," dedim.

"Bizim işimiz kötü adamları vurmak ve sizi korumak," dedi Domino.

"Polisle çalışırken değil," dedim.

"Senin kendi Clark Kent versiyonun var, Anita. Bu işleri karmaşıklaştırıyor," dedi Jake.

Tartışmaya bile çalışmadım, çünkü haklıydı. "Eğer vurmuş olsaydım Vampiri görür görmez binaya girseydim, iki yaralı ve bir ölü polis memuru daha az olurdu."

"Ama Süpermen bunu zaten yapmazdı," dedi Domino. "Bu benim süper kahraman alter egom değil."

Nicky, "Sen de Ted de Süpermen'den çok Batman'siniz," dedi. "Anlaştık."

Sonra Edward ve Nolan da bizimle birlikte oldu.

Sadece benim halkımdı, yumuşak huylu biriymişiz gibi davranmak zorunda değildik; sadece olduğumuz gibi olabilirdik, yani kötü adamlar gibi çalışan iyi adamlar, çünkü kötü adamları yakalamak için bazen tertemiz olmak yetmiyor. Bazen kiri temizlemek için kendiniz kirlenmeniz gerekir. İlk istediğimde ateş etseydim,

Canım yanmazdı. Eğer o zaman ateş etseydim, Edward ve adamlarımın da bana katılacağını biliyorum. Sadece iki kişi olabilirdi.

Bugünkü kayıplar Logan ve vampir. Benim sorun olmazdı. Yaralanan ve ölen memurların ailelerinin de bunu kabul edeceğinden oldukça emindim.

69

DÖRT SAAT SONRA kolum bandajlarla sarılmıştı ve hatta askıya almakta ısrar etmişlerdi. Sağ kolum olduğu için
Edward'ın tüm silahlarımın yerini ayarlamama yardım etmesi gerekiyordu, böylece onlara sol kolumla ulaşabilecektim. Bu yüzden pratik yapıyordum- Silahlardan bıçaklara ve göğüs göğüse el silahları pratiği. sağ kolumu
en son ne zaman bu kadar kötü incittiğimi hatırlayamıyordum, belki de hiç. Neredeyse başka bir şeyden kaynaklanan bir yara olsaydı, çoktan iyileşmiş ya da en azından iyileşmeye başlamış olurdum
ancak doğaüstü ya da büyülü bir şeyin neden olduğu bir yara daha yavaş iyileşir. Şimdi
vampir parçası etimden çıksaydı daha hızlı iyileşmeye başlardım.
Ama yaralanmama neden olan şey yüzünden muhtemelen normalde gibi iyileşemeyecektim. Aslında, gerçekten ihtiyacım olan şey özel bir yer bulmak ve metafiziksel iyileşme yöntemlerimden bazılarını kullanmaktı.
ama neredeyse hepsi ya cinsiyete dayalıydı ya da
sekse dayalı gibi görünseler de, etrafım İrlandalı polis ve sağlık personeli tarafından sarılmışken yapılacak şey gibi görünmüyordu. "İzninizle, sevgilimi hızlı bir seks için çıkarıyorum. Hayır, gerçekten, bu iyileşmeme yardımcı olacak" demek mi? Hayır, sadece hayır.

Ayrıca, bana verdikleri yerel ağrı kesiciler
Doktor yarayı dikmeyi bitirmeden önce çalışıyordum. Beni kusmaktan sadece gururum alıkoymuştu ve eğer Edward elimi tutmasaydı gururum kaybolabilirdi. tutmasının nedenlerinden biri de ona karşı daha sert olmam konusundaki ısrarıydı.
sevgililerimden biriyle olmaktansa. Haklıydı ve Nicky'nin Nolan'ın karargâhına geri dönmesi için onu serbest bırakmıştı.

aslan formuna dönüşüp benim için aldığı işitme duyusundaki hasarı .
Domino'yu menümden çıkarmaya hâlâ kararlıydım, bu yüzden cinsel iyileşme için Damian'la baş başa kalmıştım, ama etrafım hâlâ polis ve doktorlarla çevriliydi. Ayrıca, benim
Midem tam olarak oturmamıştı, bu yüzden seks yapmak iyi bir fikir gibi görünmüyordu. Mide bulantısı ruh halimi bile bozan birkaç şeyden biriydi. seksi çıplak zaman için. Nathaniel, Dev ve partimizin geri kalanı Edward'a ve hazmat'a küfür edene kadar bize geri dönmemişti.
uygun doktor ve hemşireler bitmişti. Evet, doktor ve hemşireler
Aslında tedavime yardımcı olan kişi tıbbi uyarı kartıma bir göz atmış ve bana bulaşıcı bir veba kurbanı gibi davranmıştı. Sanki
Bir astronot tarafından dikilmek ya da hantal uzaylılar tarafından kaçırılmak.

Şimdi ışıkları neredeyse karanlık olacak kadar loş olan büyük, uzun bir odada duruyordum, ama ışık seviyelerini yükselttiklerinde, bilinçsiz vampirler kıpırdanmış, hatta bağırmışlardı, ancak monitörler daha fazla beyin aktivitesi kaydetmemişti, sanki parlaklığa tepki vermelerini sağlayan şey onlar değilmiş gibi. Kötüler
İrlanda Kaltağı ışığı sevmiyor mu? Tam güneş ışığı altında yürüyebiliyordu, o halde hastanenin iç mekan aydınlatması neden kuklalarını rahatsız etti?

Nathaniel diğer elimi sıktı; normalde potansiyel olarak düşman vampirlerle dolu bir odada çalışan tek elimi tutmasına izin vermezdim, ama her iki bileğinde de bandaj vardı.
gönüllü olarak bu odadaki bazı ölümsüzlerin beslenmesine yardım etti. Biz
Zaten kavgamız tamamen onun güvenliğinden duyduğum korkuyla ilgiliydi ve mantıkla ya da benim ondan çok daha kötü yaralandığım gerçeğiyle hiçbir ilgisi yoktu. Onun elinin sağlam gerçekliğini hissetmeyi, elimi silahlar için serbest tutmaktan daha çok istiyordum;
Ayrıca bu odadaki tüm vampirler kan aldıktan sonra sakinleşmişlerdi.
Fortune ve Flannery'nin onları ikna edebileceği kadar sakinleşmişlerdi.
Bazıları ateşte yakılmıştı.
Güneş ışığı, ama hiçbiri kolumda kemiğini bırakan kadar kötü değildi, çünkü Fortune ağır bir masa örtüsü kapmış ve gezintilerinin yakınında ışığa doğru sendeleyerek çıkan ilk ateşi söndürmüştü. Onun kendi bileğinden beslenmesine izin vermişti ve o da
kendine geri döndü. Belki de eskiden olduğu kişi değildi.
Birisi onu vampire dönüştürmeden önce, ama yine de bir mantıktı,

Beslendikten sonra düşünen bir insan. Güneşten kurtardıkları ya da güneşe çıkmadan önce buldukları vampirlerin çoğu kan aldıktan sonra makul hale gelmişti ama hepsi değil. Griffin şu anda ameliyattaydı çünkü vampirlerden biri neredeyse
bileğini parçalamıştı. Vampir Griffin'in kanını almıştı ama yine de onu öldürmeye çalışmıştı ve diğerleri onu güvenli bir yere götürdüklerinde vampir onlara da saldırmıştı. Sadece insanlara zarar vermek istiyordu.
Polis karakolundakinin de vardı. Üç vampiri öldürmek zorunda kalmışlar ama düzinelercesini kurtarmayı başarmışlardı.

Bazıları yanmış ya da sadece ölümsüz bedenlerine sıvı gönderen serumlarla yataklarda yatıyordu. Odadaki diğer kişiler kendilerine "uyandıklarında" bir arkadaşlarının ya da aile üyelerinin boğazını kesmeye çalıştıklarını fark ettiklerinde ambulans çağırmışlardı. Diğerleri ise
kanlar içinde uyandıktan sonra ne hatırlamadan polise teslim oldular. Eğer diğer yeni İrlandalılar
Ölümsüzler günün ilk cinayetinden sonra saklanmışlardı, daha sonra onları arkalarında bıraktıkları cesetlerden bulacaktık. Vampirlere acılarını dindirmek için ilaç veriyorlardı, bazılarına da kan arzusunun geri gelmesi ihtimaline karşı sadece sakinleştirici veriyorlardı. Çoğu, diğerlerini güvende tutacak her şey için gönüllü olmuştu.

Nathaniel'in bileklerinin bandajlı olması hastanenin ısrarıyla olmuştu. Her iki vampir ısırığının da ilgiye ihtiyacı olduğunu düşünmemişti. Daha sonra bana fısıldayarak, "Evde Asher'la seks yaparken bundan daha çok canım yanıyor," demişti. Akıllıca, bunu doktorlara açıklamaya çalışmamıştı.

Devereux ve Damian arkamızda duruyordu. Fortune Jake, Nolan'ın adamlarıyla birlikte vampirler ve onlarla nasıl ilgilenileceği hakkında daha fazla soruyu yanıtlamaya çalışıyorlardı. Edward ve Nolan da kendi gruplarına/grubumuza daha fazla yetki vermeye çalışıyorlardı.
Elimizdeki iki vampiri öldürmenin bizi İrlanda'dan attıracağına dair bazı söylentiler vardı ama çok fazla ölü vardı.
İnsanlar ve akşam karanlığını bekleyen çok sayıda vampir, iktidardakilerin çoğunun ölümsüzler konusundaki uzmanlarını kaybetmek istemeyecekleri kadar çoktu. Kriz bitene kadar bizi burada tutacaklardı ama ondan sonra emin değildim. Ben olsam
Her şey bittiğinde birkaç günlüğüne İrlanda'yı gezmeyi umuyordum, ama acaba sadece İrlanda'ya mı gidecekler diye merak etmeye başlamıştım.
Bize uçağa kadar eşlik et ve bir *daha geri gelme* de. Evet,

ve korkmaya hakları vardı, ama korku insanların suçlayacak birini aramasına neden olur. Ben bir büyücüydüm ve
Canavarlarla yatmak; beni nefret tacirleri için kolay bir hedef haline getirdi.

Oda çok sessizdi, sadece telaş ve vızıltı vardı.
makine ve monitörler sessizliği bozuyordu. Bu, loşlukla birleştiğinde her şeyi gerçek dışı ya da kötü bir rüyadan bir sahne gibi yapıyordu. Tüm vampirleri kendi bölgelerinde izole etmişlerdi; yanık kurbanları bile yanık ünitesine götürülmüyordu. Doktorlar çıkarılması gereken dokuları kesip çıkarmışlardı, ama onlar bile iyileşecekti.
bir insan hastadan daha az. Ateş, doğaüstünün iyileştiremediği birkaç şeyden biriydi. Kutsal sudan kaynaklanan yanıkların zamanla iz bıraktığını biliyordum ama ateşten kaynaklanan yanıkların
Gerçek ateş bu kadarını yapabilirdi. Bu kadar çiğ ve acı veren açık deri, sonsuza dek hapsoldukları yer mi olacaktı? Tanrım, umarım olmaz.

"Vampirlerle dolu başka odalar da var; sadece sizin grubunuz nasıl yetecek kadar kan verebildi?" diye sordum. Bu daha önce sormayı düşünmediğim bir şeydi. Midem yatışmaya başlamıştı ve kolumdaki ağrı sadece hafif bir ibaretti, bu yüzden daha iyi düşünüyordum.

Dev, "İnsanlar bize gelip kendilerini beslememiz için teklifte bulunmaya başladı," dedi.

Ona dönüp baktım. "Şaka yapıyorsun."

"Şaka yapmıyor," dedi Nathaniel. "İlk başta İrlandalıların gezegendeki en cesur insanlar olduğunu düşündük ve bazı sıradan vatandaşlar alevleri söndürmemize yardım etti, hatta bir ya da iki bilek bağışladı."

"Griffin yaralandıktan sonra sivillerin yardım etmesine izin vermeyi bıraktık," dedi Dev. "*İlk başta* demiştin. Ne demek istediniz?"

"Sanırım teknik olarak onlar da İrlandalı, orijinal İrlandalılar gibi, ama onlar Flannery'nin arkadaşlarıydı."

"Fey mi demek istiyorsun?"

Başını salladı ve elimi biraz daha sıktı. "Neyin var?"

Dev, "Bazıları gerçek olamayacak kadar güzeldi, sanki ıslak bir rüyadan çıkmış gibiydiler," dedi.

"Diğerleri sıradan görünüyordu," dedi Nathaniel, "ama onlarda her zaman tam olarak normal olmayan bir şeyler vardı. normal olmayan bir şeyler vardı."

"Nim Teyze geldi ve kendi kanını sundu," dedi Dev. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?" dedim.

"O ve adamları," dedi Nathaniel.

Nathaniel'in elini sıkarak, "Seni sinirlendirdiler," dedim. Bana bakmadan başını salladı.

"Sorun nedir?"

"Bizi sevdiler, ben sarı saçlı olduğum için, o da koyu kızıl olduğu için. 'Filmlerde gördüğünüz İrlandalı kızıllar nerede' diye sorduğumda, 'Masallar diyarında, çünkü onları biz dediler."

"Nathaniel, seni mı endişeleniyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum, Anita. Sanırım beni gerçekten korkutan ilk büyü."

Dev, "Ona kendilerinden biri olup olmadığını sorup durdular, sanki ataları Amerika'ya falan gitmiş gibi," dedi.

"Sadece birinin gözlerinin çiçek renginde olacağını söylediler."

"Haklı olup olmadıklarını merak ediyorsun," dedim.

O leylak rengi gözleriyle bana baktı. "Ailem hakkında gerçekten hiçbir şey bilmiyorum Anita; bildiğim kadarıyla atalarımdan biri buralı olabilir."

"Bu sizi neden rahatsız ediyor? Çoğu insan içinde biraz peri kanı ya da kraliyet kanı olmasını ister."

"Bilmiyorum ama sanki içimde artık leoparım olmayan bir şey hissediyorum. Sanki uykuda olduğunu bile bilmediğim bir şey uyanmış gibi."

"Flannery büyüsünün sadece burada işe yaradığını söylüyor; İrlanda ile kan bağınız varsa belki bu sizin için de geçerlidir," dedim.

Şaşkınlıkla bana baktı. "Yani ben bir ... ne, bir Peri Doktoru olabilir miyim?"

"Belki," dedim.

"Nathaniel'den hoşlandılar," dedi Dev. "Saçına, koluna dokunup durdular, insanların flört ederken yaptıkları gibi."

"Flört etmeyi seviyorsun," dedim.

"Normalde, ama bu daha çok ... ... hissettirdi. Flört değildi Anita, bizim düşündüğümüz şekilde değildi, ama yardıma gelmeselerdi kurtardığımız vampirlerin neredeyse tamamını kurtaramazdık."

"İçlerinden biri buna namus borcu dedi," dedi Dev.

"Bu ne anlama geliyor?" Ben sordum.

Damian arkamızdan yaklaşarak ikimizin de omuzlarına hafifçe . "Bu, ilgili bir şeylerin onları şehre, Flannery'ye ya da kurbanların kendilerine yardım borçlu hissettirdiği anlamına geliyor."

"Neden böyle hissetsinler ki?" Ben sordum.

"Bilmiyorum. Yüzyıllar boyunca tanıştığım birkaç kişi çok gizemliydi ve sırlarını çoğu vampirden daha iyi saklıyorlardı."

"Seni Yapan Kadın bunu neden yaptı? Bu ona ne kazandırdı?" Nathaniel fısıltıyla sordu. Bu tür bir odaydı; sadece sesinizi yükseltemezdiniz.

"O bir gece cadısı; Jean-Claude'un şehvetle beslendiği gibi onlar da terörle beslenirler. Kurbanlarının korkusuyla ve tüm şehrin paniğiyle besleniyor," dedi Damian.

"Bazı usta vampirlerin korkuyla beslenebildiğini biliyordum ama Jean-Claude'un ekibinde olduğum için mutlu olduğumu söylememe izin verin. Kan ve şehvetle beslenen bir vampirle birlikte olmayı terör, öfke ya da Diğer soylardan bazıları gibi şiddet ve ölüm," dedi Dev. Nathaniel'in arkasında, biraz kenarda duruyordu. İrlandalılarla vampirlere yardım etmek, vampirleri öldürmek ya da buradaki siyasi geleceğimiz hakkında konuşmayan ya da kendilerini iyileştirmeyen diğer herkes
Dışarıda, koridorda, takviye için bağırdığımızda içeri girmek için bekliyorlardı.

Nathaniel arkasına yaslandı ve Dev'in memnuniyetle aldığı bir öpücük teklif etti, ancak Damian'ın Nathaniel'in omzuna dolanan eline dokunmamaya dikkat etti. Açıkçası Damian'ın yoldan çekilmesini bekliyordum; çekilmemesi ilginçti ama önümüzde duran İrlandalı vampirlerle ilgili sorun kadar ilginç değildi.

"Onlara yardım etmek ve onu durdurmak için ne yapabiliriz?" Dedim.

"Bu tartışma için başka bir yere gidelim. Bilinçsiz görünüyorlar ama hâlâ onun vampirleri," dedi Damian.

"Sence onları kulak misafiri olmak için kullanabilir mi?" dedim.

"İstiyorum," dedi ve arkamızdaki kapıya yöneldi, elleri hâlâ omuzlarımızda olduğu için bizi döndürdü. Harekete karşı çıkmadık. Sanırım hepimiz bu odadan çıkmaya hazırdık.

ama Damian bizi kapıya doğru sürüklerken tökezledi. Dev kolundan tuttu ve yardım etmek için döndük. Loş ışıkta söylemek zordu.

Damian kadar solgun biriyle ışık, ama özellikle solgun görünüyordu. Mideme aniden öyle bir kramp girdi ki neredeyse iki olacaktım.

"Neydi o?" derken Nathaniel'in nefesi çok hızlı geliyordu. "Kahretsin, beslenmemiş."

"Nasıl beslenmedin ve kimseyi parçalamaya çalışmadın?" Dev sordu.

"Yüzyılların pratiği," dedi vampirimiz.

"Onlara bu tür bir kontrolü öğretebilir misin?" Dev sordu.

"Zamanla, bazıları, ama herkes kan arzusunu kontrol etmek istemiyor ya da bunu yapabilecek durumda değil. Diğerlerinden biri vardı

Gördüğüm en vahşi beslenmede uzmanlaşmış vampirler. Yemeğini kelimenin tam anlamıyla parçalara ayırırdı. İçindeki şiddeti kontrol etmek istemiyordu. Eğer kadın izin verirse her gece dışarı çıkarmak istiyordu."

Yerinde sallanıyordu. Dev onun kolunu sıkıca kavradı. Ben de diğer kolumu sıktım. Nathaniel onun elini daha sıkı sıktı.

Nathaniel, "Onu bir yere götürmemiz ve yiyecek bir şeyler bulmamız gerekiyor," dedi.

Hiçbirimiz tartışmadık. Sadece kapıya doğru ilerledik, kapıyı açmaya ve kendimizi hareket ettirmeye çalışırken birbirimizin yoluna çıktık

içinden. Dev sonunda bıraktı, böylece kapıyı açıp bizi içeri sokabildi, bu da bizi Three Stooges anı yaşamaktan kurtardı.

kapı aralığından. Damian koridordaki duvara yaslandı ve yere doğru kaymaya başladı. Nathaniel ve ben onu yakaladık ve diğer

eller onu dik geldi, ama ortak vampirimizle bir odaya ve mahremiyete ihtiyacımız vardı-şimdi.

70

NATHANIEL, Damian'ın yanında dizlerinin üzerine çöktü ve bir baş dönmesi dalgası mide bulandırıcı bir girdap halinde görüşümü ele geçirdi. Tek sağlam kolumla kendimi tuttum ve üzerimizde başka eller hissettim. Bir an Domino'nun Nathaniel'i tutuşunu mu izlediğimi yoksa beni kucakladığını mı hissettiğimi anlayamadım. Kaazim beni tutarken duvara mı yaslanmıştım, yoksa Dev'in elleri omuzlarımdayken diz mi çökmüştüm? Kendimi bedenime ve zihnime geri dönmeye zorladım ama bu herkesten sert bir şekilde korunmam gerektiği anlamına geliyordu.

Nathaniel nefesini tuttu, "Anita, bizden bu kadarını alamazsın."

Damian'ın gözleri yuvalarından fırladı ve tamamen . Kaazim, "Kraliçem, onları , yoksa biri
ölebilir."

Küfrederek nefesimi boşa harcadım ama kalkanlarımı indirdim. Baş dönmesi ve mide bulantısı dalgası yere yığdı ve sadece Dev'in kolu yere düşmemi engelledi; ne yazık ki o
Yaralı kolum. Onun vücuduyla benim vücudum arasında sıkışmanın
acısı beni baygınlıktan kurtardı ama benim için hiçbir şey yapmadı.
Midem. Üçümüz arasındaki gücü dengelemeye çalışırken nefes almak ve kusmamak için savaştım. Damian ne kadar enerji saklamıştı ama artık daha fazla saklayamazdı.
Yemek yemediği için ölmemeliydi. Vampirler açlıktan ölemezdi; çürüyebilir ya da delirebilirlerdi ama bu şekilde, gerçekten ellerinden kayıp giden bir insan gibi yok olamazlardı.

Dev'in yüzüne bakıyordum ve gözleri neredeyse tamamen soluk mavi görünüyordu; bu açıdan ya da bu ışıkta kahverengi kayboluyordu. Pride omzunun üzerinde durmuş, bana bakıyordu.

Yüzünde endişeli bir ifade vardı. Sıcak kokusu aldım, sıcak, sanki sıcaklığın bir kokusu olabilirmiş gibi. Isı ve kir, sanki toprak kokusunu ve hissini değiştirene kadar güneş tarafından dövülebilirmiş gibi ayaklarımızın altında ve narin pençelerin altında ... Kokladım baharatlar, egzotik, isimlendirilemez ya da benim tarafımdan isimlendirilemez. Bir tilki, bir kurt, hayır, hayır, bir çakal gördüm. Narin ve , güzeldi
Altın gözlü sevgilinin hem bu halini hem de diğer halini. Soluk kahverengi gözlü, esmer tenli bir kadın gördüm, gülümsüyordu, misafirperverdi ... ve sonra kayboldu.

"Hayır," dedi bir ses. "Hayır, çok uzun zamandır kayıp olan şeyleri hatırlamayacağım. Bu bir eziyet ve sen henüz bunu bana dayatacak kadar kraliçe değilsin. Yaşlı tanrılarıma asla böyle bir güce ya da kötülüğe ulaşmaman için dua ediyorum."

Kaazim olduğunu fark ettim ve başımı bakacak kadar kaldırdığımda bileğini tutuyor, üzerine baskı yapıyordu. Damian yardım almadan duvara yaslanıyor ve tabiri caizse yeniden canlı görünüyordu. Gülümsedi ve ağzının kenarındaki küçük bir damla kanı yaladı, lezzetli kanaryayı yemiş kedi gibi memnundu.

"Kaazim, kanın çok lezzetli," dedi Nathaniel ve başımı çevirdiğimde onu Domino'nun kollarında benden daha fazla yan yatmış halde gördüm, çünkü üzerinde çalışacak yaralı bir kolu yoktu. Ethan ikisinin de başında durmuş, kime ve nasıl yardım edeceğini bilemiyordu. Bu onu suçlayamazdım; ne olduğundan emin değildim.
Bu da olmuyor.

"Böyle bir şey olmamalıydı," dedi Kaazim, sesi biraz titreyerek.

"Hayır," demeyi başardım, "dememeli. Sen benim ya da Jean-Claude'un hayvanlarından biri değilsin. Anıların bu şekilde çıkmamalı."

Kolunu sanki basit bir bilek beslenmesinden daha fazla incinmiş gibi kucakladı. Bir an için Damian'ın onu daha fazla ısırıp ısırmadığını merak ettim. ama bu fikri bir kenara bıraktı. Damian bu tür bir kontrolü kaybediyor olsaydı bunu hissederdim. Hayır, Kaazim fiziksel bir yarayı kucaklamıyordu ya da bizim ona verdiğimiz bir yarayı. Sanki gördüğümüz anıyla eşleşen hatırlanmış bir yaraydı.

"Sadece efendimin benden böyle şeyler alabilmesi gerekirdi ve o orada olduğu için buna ihtiyacı olmazdı." Sesi acımasızdı ve koyu kahverengi gözlerindeki bakışların kasvetiyle eşleşiyordu.

"Özür dilerim Kaazim. Seni üzmek istememiştim," dedi Nathaniel.

Arakçı ona baktı ama gözleri yumuşamadı. O Nathaniel'e sanki ondan nefret ediyormuş gibi baktı. "Sen yapmadın ama vampir yaptı."

Damian'ın sesi, tatlı bir iki rüyayı da içeren harika bir uykudan uyandırılmış gibi kalın ve yavaş geliyordu. "I seni de üzmek istememiştim Kaazim." "Sana inanmıyorum."

"Her şeyini bir vampire kaptırmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum, Kaazim. Böyle bir anıyı senin zihninden kendi zihnime çekmek istemem."

"Seni ya da Nathaniel'i üzmüş gibi görünmüyordu."

"Enerji inanılmazdı, güçlü içkilerle sarhoş olmak gibiydi, ancak moral bozukluğunuz yüksekliğimizde kaybolmadı. Sana söz veriyorum." Damian uzanıp diğer adamın omzuna dokundu ama adam sarsıldı geri döndü ve en ufak bir sallanmayla sona eren yumuşak bir hareketle ayağa kalktı.

"İyi misin Kaazim?" diye sordum.

Nathaniel Domino'nun kollarından kurtulup diğer adama doğru ilerledi ama Ethan ondan önce davranmıştı. Kaazim çok dik ve sağlam duruyordu ama duvara biraz yaslanmıştı.
Ethan onun koluna doğru uzandı ama Kaazim ona ters ters bakınca durdu. "Sadece seni sabitlemek için kolunu tutabilir miyim?"

"Size hayır demek isterdim, ama sanki vampir daha fazla az miktarda kandan daha fazla. Çok kısa bir süre içinde birkaç vampiri beslemediğim sürece böyle hissetmemeliyim."

Ethan yavaşça uzandı ve diğer adamın dirseğini tuttu; adam itiraz etmeyince daha sağlam bir şekilde kavradı. "Sana sahibim," dedi.

"Korktuğum senin bana sahip olman değil," dedi ve Damian'a değil, bana baktı.

"Neden öyle bakıyorsun? Ben sana hiçbir şey yapmadım."

"Damian senin yaratığın, Anita. O ne yapıyorsa sen de onu yapıyorsun."

"Bunun konseyin ve Noir Anne'nin insanları ikna ettiği kadar doğru olmadığını biliyorsunuz, değil mi?"

"Damian'ın hiçbir zaman böyle bir güce sahip olmadığını biliyorum ama Jean- Claude'un var ve onun aracılığıyla ... senin."

Bana bakışı tüyler ürperticiydi, o kadar ki ayağa kalkmaya çalıştım ve Dev bana yardım ederek beni kendi korumalarımdan birinden uzaklaştırdı. Pride önümüzde ilerledi.
werejackal.

"Eğer aksini düşünürsem bu küçük ekstra alan seni kurtarmayacak."

"Biliyorum," dedim ve elimde fırsat varken silahımı çekmemek için kendimi zor tuttum.
şans. İş o noktaya gelmemeliydi, bu yüzden silah çekmeme kararı aldım. Eğer o birkaç metreyi geçip beni öldürürse kendimi gerçekten aptal gibi hissedecektim.

"O zaman neden benden uzaklaşıyorsunuz kraliçem?" Sesi, kış soğuğunun pençesindeki çöl gibi öfkesinden buz gibiydi.

"Bizi incitmeden önce hepimizin canını yakman gerektiğini biliyorsun. Anita," dedi Dev; zaten biraz önüme geçmişti, böylece kısmen onun o büyük üst bedeninin arkasındaydım. Gurur dedi ki
Hiçbir şey, sadece dövüş duruşu aldı. Hamlesini telgrafla bildirmişti ama hep birlikte çalışmışlardı. Birbirlerinin hareketlerini biliyorlardı.
Çatışma sırasında hiçbir sürpriz olmayacaktı, sadece bir çatışma olacaktı.

Ethan, "Kaazim, Jean'a ettiğin yemini bozmakla tehdit etme-
Claude ve Anita." Ona en yakın yerde duruyordu ama sesi sakin, enerjisi yumuşak, hatta yatıştırıcıydı. Uçarı ayı Nilda ile neden bir ilişki kurabildiğini anlamaya başlamıştım.

"İçimizden birine mutluluk getirdiğin için seni incitmeyeceğimi mi sanıyorsun?"

Anlaşılan Nilda'yı düşünen tek kişi ben değildim. "Hayır Kaazim, bence beni öldürebilirsin ama korkudan değil."

"Senden korkmuyorum, evlat."

"Kimse korkmaz," dedi
gülümseyerek.

Bu yorum Kaazim'in daha fazla düşünmesine neden oldu, çünkü bu bir Şaşırtıcı bir yorumdu, muhtemelen Ethan'ın amacı da buydu, çünkü Kaazim kadar uzun süre düşünebilseydi sakinleşirdi. Bundan yüzde 99,9 oranında emindim.

Belirsizliğin nedeni, bu anıların onu neden bu kadar korkuttuğunu bilmememdi.

"Az önce olanlar için özür dilerim Kaazim," dedim.

"Sadece bileğinden kan almak istemiştim Kaazim. Başka bir niyetim olmadığına dair sana yemin ederim." Damian duvara yaslanmış oturuyordu. Sanırım ayağa kalkabilirdi, ama diğer adama daha tehditkâr görünmek istemedi ve o kadar
çok daha uzun, oturmak kesinlikle daha az tehdit ediciydi.

"Doğruyu söylüyormuş gibi kokuyorsun ama yüzyıllardır bilerek yapmadığım halde enerjimi şekilde emen bir vampirle hiç karşılaşmadım."

Dev ve Pride'ın etrafından dolaşıp onunla daha doğrudan göz teması kurmaya çalıştım ama iki adam çok engel oluyordu. "Bana kendin söyledin Kaazim, Anne'nin ne kadarının
Onu güç bana geçti. Bu bizden çok ona benziyor."

Bana baktı ve bu iyi bir bakış değildi. "Bunun beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor kraliçem?"

Koyu kahverengi gözlerinin ağırlığını kendi gözlerimle tuttum. "Umuyordum, evet."

"Yani ya bana yalan söylüyorsun ya da içinde ne kontrol edebildiğin ne de ne zaman ortaya çıkacağını bildiğin bir güç var. Hangisi
bunlar bir rahatlık mı?"

"Bu şekilde söyleyince kulağa biraz kötü geliyor ama rahatlatıcı olmasını kastetmiştim."

Başını salladı ve iç çekti. "Artık ayakta durabilecek kadar iyiyim, kurt kaplan."

Ethan tereddüt etti ve sonra elini yavaşça diğer adamın kolundan çekti. Kaazim düzgün ve sabit duruyordu. Hatta duvardan uzaklaştı, böylece hiçbir şeye yaslanmıyordu.

"Naifliğin cazibelerinden biri Anita, ama aynı zamanda bir zayıflık, çünkü şu anda içinde sahip olduğun güç miktarıyla ilgili deneyim eksikliğinden bahsediyor."

"O zaman belki de eski dostum, burada bizim dışımızdaki herkesin çocuk olduğunu fark etmenin ve onlara anlayış göstermenin zamanı gelmiştir.
öğretmek gerekiyor," dedi Jake. O ve Fortune masanın etrafına geldiler.

ve az önce olan her şeyi biliyor gibi görünüyordu, bu da beni ne kadar zamandır görüş alanının dışında dinlediklerini merak ettirdi.

"Partiye katılman ne güzel," dedim.

"Anlamıyor musun, Jake? Bu çocuklar savunmamı aşmayı başardılar."

"Damian'ın beslenmesine izin verirken olabildiğince sıkı kalkan mı kullanıyordun?" Fortune sordu.

Kaazim tam olarak şaşırmış görünmüyordu ama kaskatı kesildi, belki de irkildi.

"Değildin, değil mi?" dedi. "Bunun
gerekli olduğunu düşünmedim."

"Kibirliydin," dedi, sözlerinin acısını biraz olsun için gülümseyerek.

"Jake'in de dediği gibi, onlar bize kıyasla çocuk."

"Çocuklar büyür, dostum."

"Jake, Jacob, bana aynı derecede üzülmeyeceğinizi söyleyemezsiniz."

"Senin en çok sevdiğin ve özlediğin şeyi ortaya çıkardılar; eğer Anne bunu öne çıkarır ve sizi bu sevginin kaybıyla yaşamaya zorlardı. Bir şeylerin yanlış gittiğini fark ettiklerinde sizi sıkıca tutup kendilerini daha fazla zorlamadılar."

"Başladığım yere dönmek için binlerce yıl boyunca onun arkasından iş çevirmedim, sadece aynı gücü kullanacak yeni bir yüzle geldim."

"Ona dönüşeceğimden gerçekten , değil mi?"

"Hayır, Anita, korkarım ki o zaten senin içinde ve senin yüzünü giyerken hepimizi tekrar kontrol edecek, ama yine o olacak."

"Belki de beni canavar olmaktan alıkoyan şey Etrafımdaki insanları önemsediğimi ve beni gülümseten kişilerden hoşlandığımı."

"Bu Dev'i benim yerime seçmeni açıklıyor," dedi Pride. "Bu onu
tüm kaplanlarımızın yerine seçmeni açıklıyor."

Kaazim dedi ki.

"Senin seçeceğin kralın ben olmadığımı biliyorum," dedi Dev.

"Sen kral değilsin, Mephistopheles. Anita ya da Jean-Claude'u kazanmak için Asher'ın peşinden aşık bir kedi yavrusu gibi koşmakla meşguldün.

davanıza."

Dev'in yüzü karardı. "Şimdi Jean-Claude, Anita ve Nathaniel ile bunu telafi etmeye çalışıyorum."

"Bu konuda Anita'dan başka kimsenin önemi yok, Mephistopheles. Anlamıyor musun, Kaplanların Efendisi ya da Sahibesi
Hepimizi güvende tutmak için onlarla evlenmek zorunda mıyız? Bu, Anita'yı Anne'nin gücü tarafından ele geçirilmekten ve geri kalanımızı da bu son taş sağlam bir şekilde yerine otur olacaklardan uzak tutacak büyünün son parçasıdır."

"Nathaniel ve Micah'yla bağlılık töreni için bir kaplan seçmeye çalışıyorum," dedim.

"Evet, ama onlara bağlanmak istemiyorsun. Mephistopheles'in senin kalbini kazanma şansı vardı, ama o bunun peşinden gitmedi."

Fortune, "Bunun peşindeyim," dedi.

Kaazim başını salladı. "Echo'ya bağlısın, tıpkı efendine bağlı olman gerektiği gibi; kalbin vermekte özgür değil."

"Denedik ve başaramadık," dedi Domino, Ethan'ı göstererek.

"Kaderimiz iki çocuğa bağlı," dedi Kaazim.

"Hangi iki çocuk?" Ben sordum.

"St. Louis'de gerçekten bir çocuk olan mavi kaplan ve sadece bir çocuk gibi davranan bu kaplan."

Dev'in elleri yumruk oldu ve diğer adama doğru bir adım attı. Koluna dokundum, çünkü bunun işe yarayacağını biliyordum.
Kötü bir şekilde. İkisini de antrenmanlarda görmüştüm ve Kaazim onun kıçını
tekmeleyebilirdi. Nathaniel, "Dev artık sadece kaplanlarınızdan biri değil.
O bir aslan,
Hem de çok. Altın kaplanların diğer tüm renkleri yönetmesi gerekiyordu, ama o diğer grupları da yönetmeye başlıyor; bu sizin
efsane de mi?"

"Ve biz uçağa binmeden hemen önce Sin kelimenin tam anlamıyla dünyayı yerinden oynattı," dedim. "İnsanların sizden daha genç olması onları çocuk yapmaz, sadece genç yapar."

"Bunun için zamanımız yok; gece yaklaşıyor," dedi Damian.

"Haklısın," dedi Jake.

"Anne'nin enerjisinin Anita'nın içinde karanlıkta sarmal bir yılan gibi saldırmaya hazır beklediğini yüksek sesle itiraf edecek vaktimiz yok mu? Eğer sevmek için bir kaplan seçmezse

ve evlenirsek, burada İrlanda'da yaptığımız her şey boşa gidecek, çünkü Anne'nin gücü dünyayı ve onunla birlikte hepimizi tüketecek?"

Fortune, "Bugün bizi tüketmeyecek ama gece çöktüğünde Damian'ın eski efendisi Dublin halkından daha fazlasını yok etmek için elinden geleni yapacak," dedi.

"Korkularının görevimizin önüne geçmesine izin veriyorsun," dedi Jake nazikçe.

"Hayır Jacob, değilim. Siz ve Fortune, tüm bunların ilk ve en önemli görevimizi engellemesine izin veriyorsunuz. Bu ne demek oluyor? Kötülüğün tekrar yükselmesini engelleyemezsek, bu gece tüm Dublin yansa bile bizim için fark eder mi?"

"Oradaki yataklarda onca insanı görmenin sizi hiç etkilemediğini mi söylüyorsunuz?"

"Onlara, kendisine ve halkına bunu yaptığı için üzgünüm ama Jean-Claude ve sen gücü kontrol altına alabilseydiniz, bu ona gelmezdi. Sen ve Jean-Claude gücü kontrol altına alabilseydiniz
kendinize bir kaplan seçtiniz."

"Bir şekilde kaplanlardan biriyle evlenerek, sihirli bir şekilde Anne'nin enerjisinin tüm dağınık parçalarının bir araya geleceğini mi söylüyorsunuz? ya da Jean-Claude'un birdenbire bu tür şeylerin engelleyecek kadar güçlü olacağına inanıyor musunuz?"

"Efsane bize bunu söylüyor."

"Sanırım karanlıkta ıslık çalıyorsun, Kaazim." "Bu da ne
demek oluyor?"

"Bence cini şişeye nasıl geri koyacağını bilmiyorsun." "Eski Kaplanların
Efendisi'nin yapabildiği gibi cinleri çağırabilirsen,
düşmanlarımıza karşı müthiş bir silahımız olur."

"Kaplanları kontrol etme yeteneğinden başka bir şeyi miras alamadığım için üzgünüm, ama hala kötü kraliçeyi öldürmek için onca yüzyıl çalıştığını ve sonrasında neler olabileceğini düşünmediğini düşünüyorum."

Bir an Jake ve Fortune'a baktı ama bakmamaya çalıştı ve bu kadarı yeterliydi. "Her şey için plan yapmak zor
Her ihtimale karşı," dedi Jake.

Damian, "Tiranınızın yenilgisini gördünüz ama onun boşalan tahtına ne olacağını görmediniz," dedi.

Kaazim, "Onu yenen kişinin fetih hakkı ile tahtını alacağını düşünüyorduk," dedi.

"Ama sen savaşı kazandığında vampir konseyi dağılmıştı ve Avrupa'da geçirilecek bir taht kalmamıştı," dedim.

"Amerikalı bir kral beklemiyorduk," dedi Jake. "Echo'nun

dediğine göre gerçekten beklemediğimiz şey

Konseyin güç tabanını oluşturmak için yüzyıllar harcadık ve bunun bir sonraki yöneticiye, bir sonraki konseye sorunsuz bir şekilde aktarılmasını bekledik." dedi.

"Biraz safça , değil mi?" Ben sordum.

Kaazim bana ekşi bir bakış attı. Jake gülümseyerek, "Belki de geçmişe bakınca," dedi ama bu durumdan pek memnun söylenemezdi.

"Kaazim, kalkanlarını senin istediğinden ya da bizim istediğimizden daha fazla deldiğimiz için üzgünüm ama bunu aşıp işini burada ve şimdi yapabilir misin?"

"Bu yangını bu gece söndürebiliriz Anita, ama dünya yanmak üzereyken bu bir ev yangını gibidir."

"Dublin'i kurtarmamıza yardımcı olmak için emirlere uyabilir ve işini yapabilir misin, mısın?"

"Kıyametin tohumlarını içinde taşıyorsan bir şehrin ne önemi var?"

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum," dedim ve Jake ile Fortune'a baktım. "Pekâlâ, bize ne öğrendiğinizi anlatın, çünkü daha önce bir plana ihtiyacımız var.

Kaazim'in çalışmasına ihtiyaç duymayan bir

akşam karanlığı." "Her türlü planda üzerime

düşeni yapacağım," dedi.

Başımı salladım. "Şansın vardı Kaazim. Dublin'in yanmasına, İrlanda'nın bu gece yok olmasına izin vereceğini çünkü sen

Henüz gelmemiş bir felaket için endişeleniyorum."

"Onun gücünü içinde hissediyorsun. Hissetmelisin," dedi.

"Güç kader değildir," dedi Jake.

"Ben özgür iradeye inanan biriyim," dedim.

"Ve kadere inanmamak için çok fazla yüzyıl gördüm," dedi Kaazim.

Diğerlerine döndüm. "Edward'ı bulalım ve kasvetli kedi burada olmadan planlarımızı hayata ."

"Ben korkak değilim," dedi.

"Güzel. Burada kasvetli bir köpek olmadan - hayır, işe yaramaz, değil mi?"

"Kasvetli köpek yavrusu mu?" Nathaniel
teklif etti. "Kasvetli köpek yavrusu mu?"
Pride önerdi.
"Senden daha iyisini beklerdim," dedi Kaazim.
"Dev mükemmel değil, Chaz Amca, ama çabalıyor ve sen gerçekten kasvetli bir köpeksin ve hep öyle oldun."
"Chaz Amca?" Dedim.
Pride, "Biz küçükken onlar Jake Amca ve Chaz Amca'ydı," dedi.
Kaazim eski lakabını duymazdan geldi; sanırım umursamayacak kadar kızgındı.
Sonra dedi ki, "Haklısın." Bana döndü. "Ve sen de haklısın. Bir askerin yapacağı hatayı yaptım.
Savaştaki yenilgiler bugünkü savaş için cesaretimi çalıyor. Bugünkü savaşı kazanamazsak, yarınki savaşı da kazanamayacağımızı bana hatırlattığınız için teşekkür ederim.
savaşı kazanmak için asla hayatta kalamaz."
"Ben daha çok, savaşı teker teker kazanırsın diye düşünüyordum, ama tamam, hadi gidip Edward'ı bulalım ve iyi silahlanmış ördeklerimizi sıraya dizelim."
"Hangi ördeklere ihtiyacınız olduğunu nereden biliyorsunuz, kraliçemiz?" Jake sordu.
"Bunu ilerledikçe anlayacağız," dedim.
Bir an bana baktı, sonra başını geriye attı ve güldü. "Aynen böyle."
"Ben Edward. Benim. , Nolan ve onun halkı. İrlanda'nın nazik halkı kulaklarımıza tatlı şarkılar söylüyor. Tüm bunlarla birlikte
Jake, hangi ördeklere ihtiyacımız olduğunu bulacağız." "Hava
kararmadan önce mi?" Kaazim sordu.
"Evet."
"İçinde hiç şüphe yok," dedi. "Bunun
için zamanım yok."
Fortune bana ve Dev'e yaklaştı çünkü çok yakındı, ikimize de bir kol attı. "Devasa etoburlar bulacağız
Ördekler," dedi ve ikimizi de birbiri ardına öptü, böylece onun ağzının yankısını onunkinde tattım. Nathaniel yanımıza geldi ve
öpücüklerini bizimkilere ekledi ve Damian gelip dördümüzden ikisini öptü. Kaazim zaman kaybettiğimize dair sabırsız bir ses çıkardı ama artık pek çok kavgaya girdim ve öpücükle başlamak yumrukla başlamaktan çok daha iyiydi.

71

DAMIAN eski efendisinin ve yandaşlarının beş yıl önce kullandıkları eski inlerin adreslerini verdi; bazılarını yüzyıllardır kullandıklarına göre bazılarını hâlâ kullanıyor olmaları muhtemeldi. Gidebileceğimiz olası yerleri öğrendikten sonra giyinip bazı kapıları kırmamızı beklersiniz ama bu şekilde olmadı.

Amerika'da ya da İrlanda'da. Polis adresler hakkında bilgi toplayacaktı: kamuya açık kayıtlar, planlar.

Çünkü bazı adresler M'Lady ve ekibi tarafından bir süredir kullanılmıyordu.

bir süre, onlarca yıl gibi. Asırlık inlerin bir listesini yaptı. Hayır.

Yakın zamanda kullanıldıkları için değil, onlara sahip olduğu ve hiçbir şeyden vazgeçmediği için. Bazı binalar muhtemelen artık bile yoktu. Önce bunlar ayıklanacak, sonra da mümkün olduğunca çok bilgi toplanacaktı.

Yeterince taktiksel

Bilgi toplamanın daha sonra zaman ve muhtemelen hayat kurtardığını bilen birimler, ancak yine de beni her zaman biraz çıldırtan bir gecikmeydi. Bu sefer o kadar kötü değildi çünkü hangi adrese gitmemiz gerektiğini bilmiyorduk ve bu bilgi seçenekleri daraltmamıza yardımcı olacaktı.

Beklerken ne yapacaktık? Edward'la ikimizin de bazı fikirleri vardı; sadece aynı değildi. "Eğer kutsal nesnelerin karakolda neden çalışmadığını bulabilir ve onları çalıştırabilirsek

İnsanları tekrar savaşa göndermeden önce, bu bize avantaj sağlayacaktır. Daha önce hiç vampirlerle savaşmamış olan acemilere avantaj sağlayacaktır."

"Yeni başlayanların bu kadar inançlı olacağını nereden biliyorsun?"

"Hepimizin doğru ve yanlışa ve dünyayı kurtarabileceğimize inandığımız ambalajlarından yeni çıktılar. İnancınız iyi bir testten geçmeden önce her zaman daha parlaktır."

"Ama daha güçlü değil," dedi.

Edward'ın bu yorumu beni şaşırtmıştı ama başımı sallayarak, "Hayır, daha güçlü değil, sadece daha yeni," dedim.

"Senin haçın da patlamadı, biliyorsun."

"İstasyonun kapısında kimsenin haçı çalışmadığında, benimkini çekmeyi düşünmedim. Çekebilirdim ama o sırada kapıdan güneş ışığına çıktı. vampiri haçın parıltısı ya da güneş ışığında yanarak ölmek arasında tuzağa düşürmeyi hiç denemedim. Sanırım ben olsam
Ama hava karardığında korkmaları gereken tek ışık haçlar olacak. Ayrıca, Damian yanımdaydı; bazı vampirler bizim tarafımızdayken, kutsal nesneler karışık bir nimet."

"Alev silahımı getirseydim, parıltı hakkında söylediklerin doğru olmazdı."

"Etrafımızdaki evlerden birini neredeyse yakıyordun. Bu da beni senin alev makinene hayran bırak."

"Bunu unutmama asla izin , değil mi?" "Hayır." Bunu söylerken gülümsedim ama ciddiydim.

Edward bir şey yapmadan önce halkımdan biriyle gitmemi ve yaralarımı biraz cinsel şifa ile iyileştirmeye çalışmamı istedi.
Başka. "Pearson'ın, doğrudan sorumluluğu altında olmayan barış gücü askerlerine gösteri yapmanız için izin alması zaman alacaktır."

"Ne kadar zaman?" Ben sordum.

"Çabuk olsun, otuz dakika falan; ondan önce her şeyi organize edemezler."

"Arkadaş olmamızın bir nedeni olduğunu biliyordum; otuz dakikayı hızlı bir sevişme olarak gören erkeklerden ."

Sırıttı. "Bir çırpıda yirmi dakika, ama sadece seks yapmıyorsunuz; doğaüstü bir şey tarafından açılan bir yarayı iyileştirmeye çalışıyorsunuz. Bu daha fazla zaman alabilir."

Pearson'la iki kez kontrol ettim ama Edward haklıydı.

Gardai'nin tüm ördekleri sıraya dizmesi zaman alacak. Görünüşe göre

Birisi bizi sokakta yanmış vampiri parçalara ayırırken akıllı telefonuyla kaydetmişti. İnternetin her yerindeydi ve
oldukça acımasız görünüyordu, bu yüzden yerel üst yönetim Constabulary Amerikalılardan daha ne kadar yardım istediklerinden emin değildi. Gece olduğunda muhtemelen Amerikalıları yanlarında isteyeceklerini belirttiğimde, "Bu kararı veren hiç kimse bugün vampirleri şahsen görmedi. Hiçbiri
Bir suç mahalline girmiş ya da bir kurbanı bizzat görmüş bile değiller. Şehrimize neler olduğuna inanmak istemiyorlar."

"İnansalar iyi olur Pearson, çünkü bu gece Dublin'in kan ve vampir içinde kalmasını önlemek için hepimizin plan yapması gerekiyor."

"Bunu biliyorum Blake, ama nihai olarak yetkili olan ben değilim."

"Gerçekten de güç sahiplerinin beni bu göreve gönderebileceğini mi söylüyorsun?
kalmamıza ve savaşmanıza yardım etmemize izin vermek yerine bu gece halkımı ve beni eve mi göndereceksiniz?"

"Bu bir kavga değil, Blake. Çözülmesi gereken bir suç."

"Bunun arkasında kimin olduğunu biliyoruz, Pearson. Sadece onu bulmamız ve bunu bir daha yapamayacağından emin olmamız gerekiyor."

"sadece vampirinizin eski efendisi Blake olduğuna dair sözü var. Elimizde mahkemeye sunabileceğimiz bir kanıt yok. İnsanlara bizzat zarar verirken yakalamadığımız sürece onu tutuklayamayız."

"Flannery ve adamları size Damian ve benim söylediklerimin aynısını söylerken, dürüstçe bunun
Patronunun patronunu gece olmadan onu bulup işini bitirmemiz gerektiğine ikna etmeye yetecek kadar mı?"

"Amerikan çözümünden rahatsızlar."

"Amerikan çözümü. . . . Kahretsin Pearson, bugün sadece bir vampirin barış gücü askerlerine ne yaptığını gördün. Gece çöktüğünde ve o kadar çok vampiri kontrol edebildiğinde ne sanıyorsun?"

"Bunun kanıtlayamam Blake, sen de kanıtlayamazsın."

"Bir yanıt planlamak için bu geceye kadar beklerlerse ortalık kan gölüne döner. Bunu biliyorsunuz."

"Ne olduğuna inandığım konusunda çok açık oldum ve bu gece olacak, ama anlamalısınız ki daha önce hiç

Burada vampirler var. Biz İrlandalıyız; genellikle önümüze çıkan her doğaüstü unsurla arkadaş olabiliriz."

"Evet, sadece büyülü bir azınlık. Anlıyorum ama Pearson, Fey korkuyor. Dublin'e neler olduğunu bilmiyorlar ve
Buradan diğer şehirlere yayılmasından endişe ediyorlar."

"Nazik halk, üstlerimle yaptığım görüşmenin bir parçası." "Ve hala kımıldamıyorlar mı?"

"Kımıldıyorlar, ama senin istediğin kadar hızlı değil."

"Benim istediğim bu değil, Pearson. İhtiyacım olan bu."

"Belki, ama kanallardan geçmek zorundayım Blake ve eğer sen ya da adamlarından biri bizden izin almadan hareket ederse, o zaman
Size en çok ihtiyaç duyduğumuz anda Dublin dışına ve havaalanına kadar eşlik edilme olasılığı neredeyse kesin."

"Şaka yaptığını söylemek isterdim ama yapmadığını biliyorum." "Biz burada işleri farklı yaparız, Blake."

"Bütün bürokrasiler aynıdır, Pearson. Sadece benim ülkemde bu sorunla başa çıkmak için daha uzun zamanımız oldu."

"Hayır Blake, Forrester'ı sana tercih etmemizin nedenlerinden biri de kendi FBI'ının bile seni ders vermen ve ajanlarını eğitmen için davet etmemiş olması. Kendi vatandaşlarınız bile sizin şiddete başvurma olasılığınızın daha yüksek olduğunu düşünüyor. Ayrıca, sen güzel bir kadınsın.
şiddet konusunda tamamen rahat. Bu durum bazı insanları büyücülükten daha fazla tedirgin ediyor."

"Bunun bir tür tuhaf cinsiyetçilikten kaynaklandığını mı söylüyorsunuz?"

"Açıkça hayır diyeceğim, ama özel olarak biraz."

"Yani daha az çekici olsaydım, bu daha mı iyi olurdu?"

"Daha uzun boylu ve fiziksel olarak daha heybetli olmanız da işe yarardı ama siz minyon, çekici bir kadınsınız ve şiddet konusunda bu kadar rahat olmanız bazı üstlerimi rahatsız ediyor gibi görünüyor."

"Bu çok saçma," dedim.

"Birazcık," dedi.

"Önümüzdeki birkaç saat içinde boyum uzayamaz, Pearson." "Bunu biliyorum."

"Beni ve halkımı daha çok sevmeleri için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Beladan uzak durun, beladan kastım kimseyi vurmayın. Ben onlarla bu konuyu konuşana kadar şiddet içeren bir şey yapmayın." "Peki ya saldırıya uğrarsam, kendimi savunabilir miyim?"

"Elbette kendinizi savunabilirsiniz, ancak saldırıya uğrarsanız, tabiri caizse ilk yumruğu attıklarına dair tanıkların olduğundan emin olmak faydalı olacaktır."

"Yani kendimi savunsam bile, her türlü şiddetin bana, bize karşı sayılacağını mı söylüyorsunuz?"

"Lütfen kimseyi vurmayın."

"Bıçak kullanacak kadar yaklaşmak istemiyorum Pearson. Bu, benim olduğumdan daha fazla incinmek için iyi bir yol."

"Hayır, Blake, bıçak da yok. Kimseyi vurma. Kimseyi bıçakla kesmeyin."

"Bunlar vampir, Pearson. Ne yapmamı bekliyorsun, onlarla bilek güreşi mi?"

"Bunun sana mantıksız geldiğini biliyorum Blake."

"Kesinlikle öyle."

"Ama biz sizin ülkenizde olduğu gibi hemen silaha başvurmuyoruz. Kendimize barış gücü dememizin bir nedeni var; çünkü barışı korumayı birincil görevimiz olarak görüyoruz."

"Eğer siz ve üstleriniz bu gece hava kararmadan önce bir savaş planı yapmazsanız, Dublin'de barış olmayacak. Flannery'nin Arkadaşlarının büyüsü yeterince azalırsa, İrlanda'nın Kötü Kaltağı tüm vampirlerini yanına çağıracak. Burada bir ordu yarattı; bunu anlamıyor musunuz?"

"Vampirlerin çoğunun hastanelerde olduğunu ve şu anda sakinleştirici altında olduklarını umuyoruz."

"Gece çöktüğünde ilaçlar onları baygın tutmayacak," dedim. "Doktorlar farklı düşünüyor," dedi.

"Çünkü vampirlerin hastalıklı insanlar olduğunu düşünüyorlar ama değiller."

"Vampirlik bir hastalıktır, tıpkı kanser gibi" dedi.

"Evet, ama kanser hastaları insan kanı istemez ya da daha güçlü ve hızlı olmazlar. İnsanları bakışlarıyla yakalayamaz ve onları kendi insanlarına düşman olmaya zorlayamazlar."

"Hastalardan sorumlu doktorlar ilaçların onları bu gece komada tutacağını düşünüyor."

"İyi ama şehirdeki diğer vampirler ne olacak?"

"Çoğunun ya öldüğünü ya da hastane koğuşlarında olduğunu umuyoruz."

"Aman Tanrım, bana onların, yani sizin, şehirdeki vampirlerin çoğunu kontrol altına aldığımıza gerçekten inandığınızı mı söylüyorsunuz?"

Boğazını temizledi ve "Hakim teori bu" dedi. "Teoriler laboratuarda ya da yönetim kurulu odasında harikadır, ama
Sokaklarda teoriniz bu gece gerçekle buluşacak."

"Şu andan akşam karanlığına kadar kimseyi vurmaz ya da bıçaklamazsanız, sizin ve adamlarınızın şehirde devriye gezecek gözcü gruplarının bir parçası olmanızı kabul etmelerini sağlayabilirim."

"Eğer şehirde devriye gezmeye yardım edersek, en azından kendimizi savunmak için ateş etme iznimiz olacak mı?"

"Bu soruyu ben sormayacağım, sen de sormamalısın Blake."

"Neden sormayacaksın?"

"Çünkü bazen af dilemek, izin isteyip reddedilmekten daha iyidir."

"Tanrım, Pearson, Gardai arkadaşlarını katledilmeye hazırlıyorsun."

" geleni yapıyorum; sadece birkaç saat beladan uzak durun. Hava kararmadan önce vaktimiz var, tabii bir aksilik çıkmaz ve YouTube' düşmezse."

"Kimin telefonu olduğunu ve neyi kaydettiğini kontrol ," dedim.

" zaman ben onlarla konuşana kadar ortalıkta görünme, sonra da bize kutsal bir eşyanın nasıl çalışması gerektiğini gösterirsin." "İyi, iyi, ama ... iyi," dedim ve telefonu kapattım çünkü daha fazlasını söylemek için kendime güveniyorum. Görünüşe göre kısa bir sevişmeden daha fazlası için zamanım vardı.

72

İLK TERCİHİM Nathaniel ya da Nathaniel ve Damian olabilirdi, ama son zamanlarda onlara *ardeur* beslemiştim ve
bir gün daha dinlenmelerini sağladı. Nathaniel bugün birden fazla vampire kan bağışladığı için belki daha fazla. Aslında Dev'den benimle gelmesini istedim ama Jake araya girerek, "Bugün çok fazla kan bağışladı ve başka birini beslemeden önce dinlenmeli," dedi.

Dev itiraz etmişti ama sonunda daha yaşlı ve deneyimli sesi dinlemiştik, bu da beni bir ikilemde bırakmıştı. Şans da birden fazla vampire bağışta bulunmuştu, Magda trafik yüzünden otuz dakika ya da daha uzaktaydı ve dürüst olmak gerekirse kız kıza seks daha uzun sürüyordu,
Çünkü bu bir yerine iki kişilik bir kız ön sevişmesiydi. Evet, bazı erkekler diğerlerinden daha fazla ön sevişmeye ihtiyaç duyar ve itiraf edeceğinden çok daha fazla erkek sevişmeden hoşlanır, ancak kadınım ve neredeyse erkeğim de bitmek üzereydi. Tam bavulunuzu fazla doldurduğunuzu düşündüğünüzde, bir şeyden yeterince getirmediğinizi fark ediyorsunuz.

Hem Ethan'ı hem de Domino'yu sevgili listemden çıkarmak için elimden geleni yapmıştım çünkü ikisi de benim sunabileceğimden daha fazla duygusal bağlılık istiyorlardı. Duygusal bakıcılık için limitimi çok aşmıştım ama sahip olduğum tek iyileştirme yeteneğini kullanmam gerekiyordu.
Bana miras kalan yeteneklerin doğasında cinsellik vardı. Dev'in daha önce söylediği gibi, şehvet korkudan, ölümden ya da şiddetten daha iyiydi ve öfkeyle beslenebilirdim ama öfkeyle iyileşemezdim ve ihtiyacım olan şey de buydu.

"Bu konuda biraz daha az mutsuz görünebilirsin," dedi Domino. "Özür dilerim, gerçekten," dedim ve Ethan'ı da özrüme dahil ettim. "Bu sadece sevgili listemi kırpmaya çalışıyorum ve büyük bir anlaşma yapıyorum

ve şimdi yine buradayız."

Ethan gülümsedi. "Ben hayatına girdiğimde dans kartın fazlasıyla doluydu; bunu St. Louis'e gittiğimde anladım ve evet, hayal kırıklığına uğradım ama şimdi Nilda'yla birlikteyim ve daha mutluyum.
Hiç olmadığım kadar. Benimle Washington'da tanışmamış olsaydınız bu olmazdı."

Kolunu okşadım. "Teşekkürler Ethan, ama Nilda tekrar birlikte yatmamızı sorun eder mi?"

Başını iki yana salladı. "Senin *moitié bêtes*'lerinden biri olduğumu biliyor ve Harlequin'in bir üyesi için bu, önce sana ait olduğum anlamına geliyor. herkes ikinci."

"Bildiğim iyi oldu," dedim ve gülümsemeyen Domino'ya döndüm.

"Jade bunu yapmamızı sorun etmeyecek mi?"

"Jade de seni becermek istiyor, Anita. O iyi olacak."

Bu kaşlarımı çatmama neden oldu, çünkü daha yeni bir
Jade ile olan ilişkim benim açımdan tatmin edici değildi ve onun için de sinir bozucuydu. Eve döndüğümüzde tekrar bu ilişkinin içine sürüklenmek istemedim.

"olması gerçekten o kadar kötü bir seçim mi?" Domino sordu.

Gülümsedim ama gözlerimin içine kadar gelmeyeceğini bildiğim için yere baktım. "Hayır, tabii ki değil. İkiniz de yatakta çok güzelsiniz."

"*Lovely* kulağa kız dilinde *iyi* gibi geliyor *ama harika değil,*" dedi.

"Bunu neden zorlaştırıyorsun?" diye sordum.

"Çünkü seninle tekrar seks yapma şansım olacaksa, bunu yapmak zorunda olduğun bir angarya gibi değil de eğlenceli bir şeymiş gibi görmeni istiyorum. Bunu sadece iyileşmeye çalışmak için yaptığını biliyorum ama yine de,
seks eğlenceli olmalı, Anita."

Bu beni sonuna kadar gülümsetti, ben de bunu görmesine izin verdim. "Hatırlattığın için teşekkürler, çünkü haklısın. Bunu bir angarya gibi görüyordum ve için özür dilerim. Sadece İrlanda polisinin ne yapacağı ya da bu gece ne yapmamıza izin vereceği konusunda endişeliyim."

Edward, "Nolan ve ben Pearson'ın üst yönetimi ikna etmesine yardımcı olacağız" dedi.

"Polisin bir şirket gibi yönetilmesinden nefret ediyorum. Bu işler böyle yürümez," dedim.

"Özellikle büyük şehirlerde çoğu hala bu şekilde yönetiliyor."

"Bu yine de doğru olduğu anlamına gelmez," dedim.

Benimle aynı fikirdeydi ama "İyi eğlenceler" diyerek beni iki kurt kaplanıyla birlikte gönderdi.

Biraz aşağıda beni bekleyen iki adama baktım.
koridorda. Boyları hemen hemen aynıydı, 1.80'in biraz altındaydılar. Domino'nun omuzları daha genişti ve antrenman yaparken biraz daha irileşmişti. Ethan onunla tanıştığım zamankinden bile daha inceydi, muhafızlarımızın yaptığı egzersizler ve antrenmanlar sayesinde daha da zayıflamıştı. Her ikisi de onu bulduğum zamankinden daha iyi durumdaydı. Onlar. Domino, aynı zamanda Las Vegas'ın usta vampiri olan gangster için kas gücü olmuştu. Mafya kası olmak belirli bir egzersiz rutini gerektirmiyordu. Ethan kızıl kaplan klanının kraliçesi için korumalık yapıyordu. Ona baktım, şimdi ne kadar zayıfladığını fark ettim ve başlangıçta da zayıftı; ya yeterince yemiyordu ya da bizimle yaptığı egzersizler yüzünden zayıflamıştı. onu kıyafetlerinden çıkardığımda, ya daha görünür kaslara sahip olacaktı ya da
kötü beslenmeden dolayı kas kütlesi azalmış olabilir. Her iki da, otel odamıza vardığımızda .

73

Ethan'ın açlıktan mı yoksa kendini yağsız kaslara mı dönüştürdüğünü ÖĞRENEMEDİM, çünkü Domino atışı kazandı, daha doğrusu "Ben senden daha baskınım, bu yüzden kavga etmek istemiyorsan ..." diye ortaya atıldı ki Ethan bunu yapmadı. Bu biraz da benim hatamdı, çünkü seçim yapmakta zorlanıyordum ve
Neden üçlü yapmıyoruz diye biraz gürültü kopardılar. İkisi de bunu yapmak istemedi, ama benim önerimi ikisi arasında bir tercih yapmadığım şeklinde anladılar ve benim yerime karar verdiler.
Normalde bunu sorun etmeyebilirdim ama
İrlanda gezimizde normal olan hiçbir şey yoktu. Otele yürüdüğümüzde kolum ağrıyordu, bu yüzden başka biriyle iyiydim.
inisiyatif almak.

Ethan bağlantı odasına girdi ve kapıyı kapattı. Kolum askıdayken büyük boy yatağın kenarına oturdum ve kolumu dikkatlice kendime doğru biraz daha yaklaştırdım.

"Ne kadar acı ?" Domino sordu. "Yeterince.

Bunun iyileşmesini istiyorum."

geldi. "Yani, sekse engel olacak kadar çok mu acı çekiyorsun?"

"Konsantrasyonum olması gerektiği gibi olmayabilir," dedim. Önümde diz çöktü. Birdenbire o kırmızı gözlere bakıyordum.
ve turuncu gözleri vardı. İnsan yüzünde kaplan gözlerine benziyorlardı ama yabancılar bu havalı lensleri nereden aldığını soruyorlardı. Çok az kişi insanlar onun gerçekliğini gördü. Yalan söyleyip söylemediklerinden emin değildim.
ya da diğer insanlar herhangi bir şeye karşı bu kadar kör olsalardı sıradanın dışında. Micah'ın leopar gözlerinde temiz halkalar yoktu.

Altın sarısı ve sarı arasında bir renk. Daha çok iki rengin birbirine karışmasıydı ama Domino'nun kırmızı ve turuncusu birbirinden ayrıydı. mükemmel dairelerdi, ama kusurları iki rengin orada burada biraz akmasına neden oluyordu, bu yüzden yanılsama ateşten çok su gibiydi, sanki gözleri hem sıcağı hem de soğuğu, alevi ve sıvıyı barındırıyordu. Yüzüne dokundum, parmaklarımı gözlerinin yanına koydum ve dudaklarının yumuşaklığını bulmak için yanağından aşağıya doğru iz sürdüm.
parmaklarımın ucunda. Bu hareket onun bir anlığına gözlerini kapatmasına ve nefesini uzun bir iç çekişle dışarı vermesine neden oldu; sanki aylarca süren stres ve gerginlik bir nefeste uçup gitmişti.

Sonra saçlarını okşadım, sanki biri kuzguni siyah saçlarına beyaz gül yaprakları dökmüş gibi beyaz buklelerin dağılmasıyla oynadım. Şimdi beni izliyordu, kaplan gözleri hiçbir gerçek kaplanın hissedemeyeceği kadar çok duyguyla doluydu, çünkü hissedemezlerdi
Muhtemelen hayatlarını insanlar kadar .

Yüzüme dokundu ve eli yüzümün her tarafını kavrayacak kadar büyüktü, böylece yanağımı elinin içine koydum.
ve kendimi onun teninin neredeyse hararetli sıcaklığına bıraktım.

Yüksek sesle, "Çok sıcak." dedim.

"Vücudumda daha sıcak yerler var."

"Göster bana," dedim.

74

ÇIRILÇIPLAK OLDUĞUNDA, derisinin altındaki yeni kasların oyununu görebiliyordum; irileşmeye başlamıştı ve sıcak, yumuşak, öpülebilir bir deri tabakasının hemen altında gizlenen karnında altılı bir karın kaslarının gölge çizgilerini izleyebiliyordum. Pek çok derginin kapağını süsleyen o kesik vahşiliğe sahip olmasına sadece birkaç kilo kalmıştı ama
Olduğu gibi güzel görünüyordu ve pek çok dansçı ve halterciyle çıktığım için biliyordum ki gerçek bir karın kası ya çok temiz bir diyet, ya genetik şans ya da bunların bir kombinasyonudur. Sahnede striptiz yapmak, bale yapmak, canavarlarla savaşmak ya da başkalarının bedenlerini korumak olsun, hepimiz işimiz gereği formda kalmak için spor salonuna giderdik, ancak o fitness modeli görünümü için spor salonunda sevdiğiniz insanlarla geçirdiğinizden neredeyse daha fazla zaman geçirmeniz gerekiyordu ve benim için buna değmezdi.

Domino kıyafetlerimi çıkarmama yardım etmek zorunda kaldı; askıyı çıkarmak neredeyse en acı verici kısımdı. Önce kolu düzeltmek canımı yaktı, sonra da kolun sarkmasına izin vermek. Çıplak kaldığımda askıyı geri taktık. Bu şekilde
Her hareket ettiğimde yüzüm buruşuyordu.

"Neden bu acıyor?"

"Birinin bir parçası kolunuza o kadar derin saplanmıştı ki, onu çıkarmak için neredeyse ameliyat olmanız gerekiyordu" dedi.

"Oh," dedim ve ondan sonra aptalca sorular sormayı bıraktım ya da sormaya çalıştım; bazen ön sevişme yeni başladığında ne düşündüğümü çok fazla söylüyorum. O kadar bariz başka bir şey sormamak için elimden geleni yaptım. Ya ben başardım ya da Domino yorum yapacak kadar önemsemedi. O

Sadece o sıcak ellerini vücudumda gezdirdi ve haklıydı; diğer kısımları daha da sıcaktı.

En sevdiğim iki pozisyondan birinde, o yatakta düz yatarken ve ben onun üzerinde diz çökmüşken ona oral seks yapmayı denedim ama kolumun istediğim açıda sarkmasına dayanamadım. Onunla başladığımdan daha sert bir şekilde doğruldum, ama her zamanki seviyemde değil

Mutlu. Yanına diz çöktüm ve "Kolum engel olduğu için özür dilerim" dedim.

"Daha sonra kendini iyi hissettiğinde bana oral seks yapmanı çok isterim. daha iyi, ama acı çektiğini anlıyorum. Hadi bunu düzeltelim."

"Kulağa hoş geliyor. Nasıl?" Şimdi kolumu kucaklıyordum. O değildi Artık ağrımıyordu; sadece acıyordu. Acı dalgaları kolumdan omzuma, oradan da vücudumun yan taraflarına yayılıyordu. Yarayı temizledikleri ve tedavi ettikleri zamanki kadar kötü değildi ama

O kadar kötüydü ki seks için bunu nasıl atlatacağımı merak etmeye başlamıştım. Bazen seks yaparken biraz acı çekmeyi severdim ama bu doğru türden bir acı değildi. Bu sadece acıtıyordu.

"Ne kadar acı çektiğinin yankısını hissedebiliyorum," dedi.

"Bunun için üzgünüm," dedim.

Sağlam koluma dokundu. "Öyle olmak zorunda değilsin. Hissettiklerini hissetmek ve iyileşmene yardımcı olmak senin canavar yarın olarak benim işimin bir parçası."

"Domino, bu kadar acı çekebileceğimden emin değilim."

"İyileştirme yeteneklerimizi paylaşmaktan şımarmışsınız," dedi gülümseyerek ve durumu hafifletmeye çalıştı.

"Evet, şımarmışım. Bir soruşturma sırasında yaralanmanın ve yine de devam etmek zorunda kalmanın ne kadar kötü bir şey olduğunu unutmuşum."

"Bir fikrim var," dedi. "Can

kulağıyla dinliyorum."

Beni bir aşağı bir yukarı süzdü, göğüslerimin üzerinde durdu. "Ben olsam öyle demezdim," dedi ve en uzun süre baktığı yere dokundu,

Göğüslerimi okşaması hoşuma gitti ama acı .

Sonunda yastıkları yatak başlığına dayadı ve kolumu tutmak için sürekli sağlam kolumu kullanmak zorunda kalmamam için kolumu yerinde tutmaya yardımcı olan yastıklarla yatmama yardım . Kalçalarımı okşamaya ve o sıcak elini vücudumun ön kısmından geçirmeye başladı. O

Altın için uğraşmadı, benimle oynamaya çalışmadı, ama sadece o büyük, sıcak elleriyle beni okşamaya devam etti ve ben yastıklara ve onun dokunuşuna rahatlamaya başladım. Sonunda bana daha çok dokunmaya başladı.
Nokta, bacaklarımı daha geniş açmama yardım etti, böylece aralarına uzanabildi, kenarlarımda gezindi, beni okşadı ve sonunda büyük bir elini önüme koydu, böylece tüm beni elinin ateşli sıcaklığıyla kavradı, avucunu bana bastırdı, böylece neredeyse tutulmak gibiydi, ama sadece oradaydı. O kadar nazikti ki, ıslandığımı ve gerginliğimin gitmeye çalıştığını hissettim. Bu şefkatle birlikte gelen şeyi istiyordum.

Benimle oynamaya başladı, tüm o nazik ön sevişme sırasında şişmiş olan o tatlı noktanın üzerinde geziniyordu. Sertlikle başa çıkamazdım.
Bu gece. Domino, nefesim hızlanana ve bedenim kendini daha iyi hissedene kadar parmaklarını üzerinde gezdirdi, sonra da okşadı, alay etti.
Daha fazlası için istekliydim. Orgazmın gelmesini bekliyordum ama o sınırda kaldım. Acı, kendimi zevke bırakmama izin vermiyordu.

"İyi hissettiriyor," dedim nefes nefese bir

sesle. "Ama boşalmayacaksın, değil mi?"

"Acı engel olmaya devam ediyor." Bacaklarımın arasında yatan ona baktım, eli şimdi kalçamdaydı. "Özür dilerim."

"Özür dileme, Anita. Hepimiz incindik." "Ama sen

değişebilir ve iyileşebilirsin."

"Her şeyi değil," dedi. Kalçamı öptü ve sonra biraz daha yukarıdan tekrar öptü.

"Eğer sen benimle birlikte olursan ve ben gidemezsem buna dayanamam; bu benim için neredeyse çok büyük bir hayal kırıklığı olurdu."

Kalçamı öperken ayağa kalktı. "Oral seksi çevirmen, bana hissettirdiğinden daha fazla acı çektiğin anlamına geliyor."

"Birimizin canının bu kadar yanması yeterli."

Yanağını bacağıma koydu ve gözlerini bana dikti.
irkiltici gözleri. Belki benim için daha istikrarlı bir sevgili olsaydı, şimdiye kadar onlara alışmış olurdum, ama birbirimizi hiç alışkanlık haline getirmemiştik, yüzden her seferinde gözlerine böyle bakıyordum,
Yüzündeki yabancı güzellik beni heyecanlandırdı. Farklı bir insan olsaydım bu hem heyecanlandırır hem de korkuturdu,

çünkü gözler farklıydı, bizden biri değildi, benim gibi değildi, çok sertti, ama farklılıklar benim için kötü değildi, bu yüzden heyecan
Nadir bir orkide gibi güzel görmek ya da cesur renkler ve hareketten oluşan bir tablo gibi, böylece sanatçının ne demek istediğini bilmeseniz bile sanatın enerjisini ve rengini seversiniz.

"İşte, böylesi daha iyi," dedi ve haklıydı. Gözlerinin içine bakmanın verdiği bir şey beni sakinleştirmişti ve sakinleştiğimde kolum o kadar da acımıyordu.

"sakatlıklarla başa çıkma becerimi kaybettim. Artık bir ağrı pısırığı gibiyim."

Yumuşak bir şekilde güldü. "Hiçbir konuda pısırık olmayacaksın, Anita, ama yaralanmalarla başa çıkma pratiğin yok."

"Daha çok acıttı çünkü bu kadar acıtmasını beklemiyordum." "Peki ya şimdi?" diye sordu.

"Çok fazla kötüye kullanmadığım sürece daha iyi."

"Sanırım koluna zarar vermeyecek bir şeyler bulabiliriz."
Kalçamın üst kısmını öptü, sonra yanağını kalçamın alt kısmına sürttü.

"Aklınızda ne olabilir?" Ben sordum.

Kalçamın alt kısmını öperken bana sırıttı. "Bunu son yaptığımızdan beri daha fazla pratik yapıyorum."

"Şimdi mi?"

salladı ve bunu yaparken yüzünü kalçamın iç kısmına sürttü.

"Bana ne öğrendiğini göster."

Dudaklarını kalçama dayayarak gülümsedi. "Bunun bir kısmını Jason'ın kız arkadaşı yardım ederken Jade'i becerirken seni izlerken öğrendim."

"J.J. çok iyi bir öğretmendi," dedim ve sarışın balerini düşündüğümde yüzümdeki sıcaklığın başladığını hissettim.

Kısık bir sesle kıkırdadı ve sonunda bir bas mırıltısı çıkardı. Bu son ses beni iyi anlamda ürpertti, ama aynı zamanda dikiş kaslarımı da titretti, ki bu o kadar eğlenceli değildi.

"Bu acıyı zevke dönüştürebileceğimden emin değilim."

"Orgazm olduğunda kıpırdamadan durman gerekecek,"

dedi. "Yapabilir miyim bilmiyorum."

"Seninle ilgili hikayeler duydum.
o."

Ona kaşlarımı çattım. "Kim konuşuyordu?"

"Hmm-hmm," dedi, dudakları kalçama değerken, "öpüşmek yok ve anlatıyorum." Kalçamı tekrar öptü, bu sefer kalçamın en üst kısmının iç tarafındaki o derin kıvrımın hemen kenarından. Bir sonraki öpücüğü içine bıraktı, nefesinin ılık ve yumuşak çıkmasına izin verdi
Tenime karşı. Tekrar titrememek ya da en azından kolumu sabit tutmak için mücadele ettim. Başarılı sayılırdım.

Tümseğimi öptü ve yumuşak bir nefes daha üfledi. O kadar sıcaktı ki, neredeyse tenime değecekti. Nefesimi uzun bir iç çekişle dışarı gönderdi, gözlerim kapandı ve o anı bacaklarımın arasını yalamak için seçti, hızlı bir alay çizgisi.

Yarı gülerek ona bakmama neden oldu.

Gözlerindeki bakış kahkahamı alıp götürdü ve beni nefessiz bıraktı, vücudum şimdiden gerilmişti. Her erkekte bu vardır
İçinde bir yerlerde yırtıcı bir bakış vardı ama bu bakış gerçek bir yırtıcının çizgili yüzüne ait bir çift gözden geliyordu. Kaplan bakışlarını üzerime dikti ve ağzını vücudumun böylesine mahrem yerlerine dayadığını düşünmek beni birden fazla kez ürpertti
Nedeni. Seksimle ilgili küçük bir korkunun, güvendiğim kişilerle ilgili küçük bir tehlikenin şalterimi indirdiği gerçeğiyle neredeyse barışmıştım. Acele etmemeye ve beni bundan sonra olacaklar için ısıtmaya özen göstererek kenarlarımın etrafını yalamaya başladığında, bunun bir parçası olduğunu kabul ettim.
Heyecan verici olan naziklik değil, insan dişlerinin bile zarar verebileceği düşüncesiydi. Düşündüğünüz zaman, oral seks
bir sevgiliyle yaptığımız en güven verici şeydir. Eğer bu sevgili, içinde gerçek dişleri ve pençeleri olan bir şekil değiştiren ise, bu daha da fazla güvenle ilgilidir.

Dilinin kenarlarımda dolaştığını, her iki yanımda uzun vuruşlarla yaladığını, yaklaştığını ama asla en çok istediğim yere tam olarak dokunmadığını hissederek rahatlamama izin verdim. Sonunda sordum, "Lütfen, lütfen."

"Lütfen ne?" diye soracak kadar ayağa kalktı ama gözlerindeki bakış bana tam olarak olduğunu bildiğini gösterdi, ama ben oyunu oynadım.

"Bunların hepsi harika hissettiriyor, ama lütfen beni boşaltın, daha fazla hazırlık çalışması yok, daha fazla alay yok."

"Buna ön sevişme denir Anita, alay etmek değil." Her iki tarafını da yaladı ama dokunmasını istediğim son noktadan bilerek kaçındı.

"Domino, beni deli ediyorsun. Sadece yap ."

"Bunu mu demek istiyorsun?" Açılışımdan yukarı doğru hızlı bir çizgi yaladı ve dokunmasını en çok istediğim noktaya zar zor dokundu.

Yarı zevkle, yarı öfkeyle güldüm. "Domino!" "Seni boşalttığımda adımı söylemeni istiyorum."

Kimsenin adını kullanmamaya çalıştığımı neredeyse yüksek sesle söyleyecektim,

Çünkü yanlış ismi haykırmak istemiyordum. Bunu birkaç kez yapmıştım ve şimdiye kadar herkes bana iyi davranmıştı ama

Seksin ortasında sevgilinizin başkasının adını söylemesi gurur okşayıcıdır. Öyle değildi, ama vücudumun çizgilerinden aşağıya, o alev ve gün batımı gözlerine bakarken, evetten başka ne diyebilirdim ki?

Beni diliyle, dudaklarıyla, ağzıyla, o tatlı noktayı yalayarak ve emerek getirdi ve o kadar çok şey yaptığı için

ön sevişme orgazm daha büyük, daha her şeyi tüketen bir orgazmdı, bu yüzden orgazm dalga dalga üzerime aktı ve beni titretti ve

çığlık atıyor, bir şey bulmaya çalışıyor, tırnaklarımı geçirecek, bir orgazm diğerine dökülürken tutunacak bir şey, ya da belki de kıyıya vuran dalgalar gibi tekrar tekrar aynı orgazmdı; hepsi aynı okyanus, ama aynı dalga değil.

Başımı arkaya atmış, gözlerim kapalı, adını çılgınca bir dua gibi dudaklarımdan dökülürcesine haykırdım: "Domino, Domino, Domino!"

Yüzü aniden üzerimde belirdi. "Kolun daha iyi görünüyor."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Yastıklardan aşağı kaydım ve sağa sola savrulurken kendimi yastıkların daha da derinlerine gömdüm. Boynumdaki askı gevşemişti, çünkü kolum artık içinde değildi. Nefes nefese, "Evet." diyebildim.

"Güzel, çünkü seni şimdi becermek istiyorum." "Evet, Tanrım, evet."

Gülümsedi ve zihnim onun üzerimde dört ayak üzerinde, kolları üst bedenimin her iki yanında, dizleri bacaklarımın arasında olduğunu neredeyse algılayabiliyordu. Sertliğinin üzerinde soluk bir gölge gibi duran prezervatifini takmıştı bile.

Alt bedenini üzerime yasladı ama üst bedenini tuttu. Kendini içime sokmaya çalıştı ama başaramadı.
açıyı yakalayamadım. Hareket edebilseydim ona yardım ederdim ama hâlâ orada kemiksiz bir şekilde yatıyordum ve daha önce yaptığımız seksin etkisindeydim. İçime girmek için elini kullandı. Çok ıslaktım ama oral seksten sonra olduğu gibi sıkıydım. Genişti
Öyle ki her seferinde lezzetli bir santim olmak üzere içime girmek için kendini zorlaması gerekiyordu. Kendini içimde olabildiğince derine soktuğunda küçük, istekli sesler çıkarıyordum, vücutlarımız olabildiğince yakın bir şekilde birbirine bağlanmıştı.

"Bana bak, Anita," dedi.

Vücudunun kayışını izliyordum, ama sözleri
beni yukarı baktırdı. Gözlerini dikmiş bana bakıyordu. "Sevişirken bana bakmanı istiyorum. Gözlerimin içine bakmanı istiyorum.
her zaman."

"Yapabilir miyim bilmiyorum."

"Sevişirken gözlerini izlemek istiyorum. Vücudumu değil, gözlerimi izlemeni istiyorum."

Tüm bu süre boyunca onun gözlerinin içine bakma düşüncesi beni rahatsız etti ve garip bir şekilde kendimden utandım. İtiraz edebilirdim ama bunu neden şimdi sorduğunu bilecek kadar Jade'le birlikte olmuştum. Seks sırasında çok fazla göz temasını saldırganlık olarak görüyordu ve
benimle birlikte olan başka bir kadın; nasıl olduğunu hayal bile edemezdim
Onunla bir erkek arasındaki sorun çok daha kötü olabilirdi. Jade seksin ortasında bile saklanıyor gibiydi; Domino'yu anlayabiliyordum. Saklanmayan birini istiyordu. Onu gören ve onunla birlikte olmaktan zevk alan, çekinmeyen, erkek olduğu için onu cezalandırmayan biri. Jade'in sorunlarına sempati duyabilirsiniz, ama onun
terapide bunlar üzerinde çalışma konusundaki isteksizliğim
Bir süre sonra sempati. Domino'nun partiye gelip gelmeyeceğini sormadım.
aynı sonuçlara vardık. Ona sadece istediğini verdim. Vücudu içime girip çıkmaya başladığında ona baktım. Kollarını daha sert bir yüzey sağlamak için yataktan yeterince yastık atacak kadar uzun süre hareket etmeyi bıraktı. Gözlerinin içine baktım
Ritmini bulduğunda bana ateşi hatırlattı, şimdi biraz daha hızlıydı, ama gidebildiği kadar derine gitmiyordu, bana yakın olan o ilk noktayı arıyordu.

açılış. Nefes alışverişimin değiştiğini biliyordum ama yüzümde bir şeyler belirmiş olmalıydı çünkü gülümsedi ve nefes alış verişimi hızlandıran ve vücudunun üst kısmını üzerimde tutan kollarına tutunmama neden olan o kalça hareket ritmiyle kendini tekrar tekrar kaydırmaya devam etti. Nefes alış verişi hızlanmaya başladığında gözbebeğinin etrafındaki kırmızı ince bir çizgi haline gelene kadar irisinin turuncusunun yayılmasını izledim. Bacaklarımın arasındaki ağırlığın arttığını hissedebiliyordum ve yakın olduğumu biliyordum. Yüzüne bakarken ve zevkin her tonunu, her küçük kaş çatmayı, gülümsemeyi ve nefesi görmesine izin verirken ona öyle söyledim ve aynı şeyi ondan da izledim. Bu
Sanki birbirimizi daha önce hiç yapmadığımız bir şekilde soyuyormuşuz gibi, neredeyse çok samimiydik.

Bir saniyeden diğerine, vücudunun bir hamlesinden diğerine, beni sözsüz çığlıklara boğdu, hiçbir kelimenin tutamayacağı kadar bunalmıştım. Orgazmla birlikte kasıldım, başımı arkaya attım ve gözlerimi kapattım.

"Bana bak, Anita. Bana bak!" Sesi derin bir hırıltıydı, o kadar bas ki artık ona hiç benzemiyordu.

Gözlerimi açtım ve başımı kaldırdığımda dudaklarını yarı aralık, gözlerini neredeyse çılgınca açmış gördüm. Ritmini korumak için vücuduyla savaşıyordu, ben de
zevkimi bir kez daha haykıracaktım. Tırnaklarımın hâlâ kollarına battığını hissettim. O gözlerimin içine baktı, ben de ona baktım ve bir saniye önce gördüğüm şey
Neredeyse korku gibiydi, sanki kendini bırakmaktan korkuyormuş gibi. Vücudu üstümde titredi, bu ritimde tökezledi ve üstümde haykırdı, gözleri geniş ve çılgınca kendini derinlere iterken
İçime kadar girdi, bu da onun için tekrar çığlık atmama neden oldu. İçimde titrediğini hissettim, içime girdiğini hissettim, vücudu nabız gibi atıyordu, bu da beni tekrar çığlık atmaya ve tırnaklarımı kollarına geçirmeye itti.

Sonunda gözlerini kapadı ve başını bana eğdi, bu sırada göğsü koşuyormuş gibi inip kalkıyordu. İnce bir parlaklık vardı
Göğsünün ortasından aşağı ter damlaları akıyordu. Üzerime çok yakın olan buklelerine dokunmak istedim ama kollarımı çalıştıramadım. Hiçbir şeyi çalıştıramadım. Her şeyin ardından gelen ışıltının içinde yüzüyordum.

"Teşekkür " derken sesi nefes nefese çıkıyordu.

"Oh, Domino" demek için iki deneme yaptım.

Başını bana bakacak kadar kaldırdı.

Gülümsedim ve neredeyse nefes nefese kalmış bir sesle şöyle dedim "Domino, benim için zevkti. Tanrım, benim için bir zevkti."

Sonra gülümsedi ve kendini içimden çıkarmaya başladı, bir eli her şeyin yerinde kaldığından emin olmak için prezervatife gitti. Yarı yarıya yığıldı. "gerek."

Göğsünü biraz garip bir şekilde okşadım, çünkü bunun için kötü bir açıydı. "Bunu sen yap. Henüz hareket edemiyorum."

Yatağın yanında ayağa kalktı ve sonra banyoya girmeye çalışırken sendeleyerek duvara çarptı. Bu beni güldürdü, o da benimle birlikte güldü. Seks o kadar iyi ki duvara çarpıyorsun.

75

Hâlâ yatakta uzanmış, zihnimin ve yeni iyileşmiş bedenimin dalmasına izin veriyordum ki kapı sert bir şekilde çalındı. Bu, polisin yaptığı türden bir vuruştu, çok otoriter ve yüksek sesle. Kapı
Adrenalin patlaması, sonrasının yüzen mutluluğunu temizledi. Doğruldum ve "Domino?" diye seslendim.

Bağlantı kapısı çalındı ve Ethan şöyle dedi,
"Geliyorum" dedi ve sormadan kapıyı açtı. Elinde çıplak bir silah vardı ve ben bunu sorun etmedim. Elimi kolumu sallayarak
yatağın diğer ucuna, üzerinde bıraktığım bir taneye uzandım. Bir elime onu, diğer elime de göğsümü örten çarşafı aldığımda kendimi biraz daha iyi hissettim. Her zaman giysilere ve silahlara ihtiyacım vardı. gerçekten güvende hissediyorum.

Domino banyodan çıktı, hâlâ çıplaktı ama elinde bir silah vardı, bu da demek oluyordu ki silahı orada bir yere saklamıştı ve ben bunu bilmiyordum. Biraz etkilenmiştim ya da kendime kızmıştım. "Duydum," dedi.

"Kim o?" Ethan açık olan bağlantı kapısından sordu.

Domino başını salladı ve kapıya doğru gitti. Çoğu insan gözünü gözetleme deliğine dikerdi ama o öyle yapmadı. Kapı çalınırken bir kenarda ve kapıdan bir adım kadar uzakta durdu
ve bir erkek sesi "Otel güvenliği!" dedi. Sesinde polis sesi vardı. Bahse girerim ya eskiden polisti ya da ek iş olarak para kazanıyordu.

"Özür dilerim. Kim olduğunuzu söylemiştiniz?" Domino sordu, ama çok iyi duyduğunu biliyordum.

"Otel güvenliği. Orada her şey yolunda mı efendim?"

"Biz iyiyiz."

"Kapıyı açıp odadaki herkesin iyi olduğunu teyit etmemize izin verir misiniz?"

Domino, "Üzgünüm ama kapıyı açma konusunda rahat değilim," dedi.

"Efendim, eğer kapıyı açmazsanız, kapının kilidini açmak ve izniniz olmadan içeri girmek zorunda kalacağız."

"Emniyet sürgüsü açık. İçeri giremezsin," dedi Domino.

"Sadece bir gürültü şikâyetini takip ediyoruz, efendim," dedi ikinci, biraz daha az otoriter bir ses.

Domino dönüp bana baktı ve birlikte çıkardığınız gürültüden gurur duyan erkeklerin yaptığı gibi gülümsedi. "Eğer gürültüden şikayetçiyseniz, özür dilerim. Daha sessiz olacağız."

"İnsanlar bir kadının çığlık attığını duyduklarını söylediler. Çok üzgünüm efendim, ancak kadının herhangi bir sıkıntı içinde olmadığını doğrulamamız gerekiyor."

Domino daha geniş gülümsedi ve başını salladı. "Anita, onlara sıkıntıda olmadığını söyleyebilir misin?"

Sanki kapıdan konuşmak için daha fazla örtünmeye ihtiyacım varmış gibi çarşafı göğsüme biraz daha sıkı tuttum. "Gürültü yaptığımız için özür dilerim ama ben iyiyim."

"Özür dilerim hanımefendi. Sözünüzü kapıdan almak isterdik ama sizi gerçekten yüz yüze görmemiz gerekiyor," dedi ikinci erkek sesi; sesi daha gençti.

"İrlanda'da yüksek sesle sekse karşı bir yasa var mı?" Domino sordu. "Hayır, efendim," dedi kapıdan gelen ses, "ama bir yasa var

Aile içi istismara karşı. Eğer kapıyı açmazsan ve görmemize izin vermezsen Kendimiz için hanımefendiyi ararsak, Gardai'yi aramak ve bunu potansiyel bir saldırı olarak bildirmek zorunda kalacağız."

"Bu kadar gürültülü olduğumuzu düşünmemiştim," dedim. Ethan

"Gürültülüydünüz" dedi.

"Ne yaptığımızı bilmeseydiniz, yardım için çığlık düşünür müydünüz?"

"Belki."

"Bir dakika. Kapıyı açmadan önce üzerimize bir şeyler giymeliyiz," dedi Domino ve kapıdan uzaklaştı. Ben olsam

Paranoyak olduğunu söylemek hoşuma giderdi ama kapı çalınması beni de ürkütmüştü. Belki de hepimiz profesyonelce paranoyaklaşıyorduk.

"Teşekkür ederim efendim, hanımefendi, hanımefendi." Arayan yine genç güvenlik görevlisiydi; sesi kapıdan bile rahatsız geliyordu.

İhtiyacımız olan sadece kıyafetler değildi. Üzerimizdeki silahlar ve bıçaklar yatağın iki yanında yığın halinde duruyordu. Hiçbir şeyimiz yoktu. İrlanda'da resmi statüdeydik, bu yüzden bizi tanıyan Gardai'lerden biri ya da Nolan ve adamları yanımızda olmadan, kapıyı açtığımızda Güvenlik görevlileri bu kadar çok silah görürlerse polisi ararlar. Bazı tehlikeli eşyaları yatağın kenarının altına koyabilirdik, ama onları çok aşağıya itmek istemedim, çünkü o zaman onlara ulaşamazdınız ya da daha kötüsü zaman harcamak istemedim
yatağın altında olduğunu unuttuğum silahı arıyordum. Bunu daha önce hiç yapmamıştım ama serimi bozmak istemedim.

"Beyefendi, hanımefendi?" dedi kapıdaki polis sesi.

"Ortalığı topluyorum," diye seslendim, sevgilisiyle bir otel odası kiralamış ve belki de saklanan bir kadın gibi konuşmaya çalışarak esaret kıyafetleri veya seks oyuncakları, silah değil. Hayır, burada silah yok.

Ethan çektiği silahı kılıfına soktu, böylece dolaba koymamıza yardım edebilecekti. Domino iç çamaşırını ve kot pantolonunu çıkardı. Kılıfını aldı ama Ethan başını salladı.

Domino'ya fısıldadım, "Burada hiçbir yasal statümüz yok. Nolan ve ekibi olmadan, bu adamlar için sadece silahlı yabancılarız. Nolan ya da bize kefil olacak kimliği olan biri olmadan dışarı çıkarken ne düşünüyorduk bilmiyorum."

"Donnie ve Griffin'i yanımızda yukarı getiremedik," dedi. "Yine de

Nolan'dan bir kart ya da başka bir şey istemeliydik," dedim.
dedi.

"Sen acı çekiyordun ve biz de seks hakkında düşünüyorduk," dedi Domino.

"Edward da bizi yalnız bıraktı," dedim.

Domino, "Onun için bir mazeretim yok," dedi.

de bilmiyordum, bu da onunla daha sonra konuşacağım anlamına geliyordu, ama önce ... bir başka yüksek sesle kapı çalındı. "Sabırlı davrandık, ama ya sen
Bu kapıyı hemen açın, yoksa söz konusu bayanın yaralı olduğunu varsayarak polisi ararız."

Domino kot pantolonunun üstüne bol bir tişört giydi ve bir tabancayı bel kemerinin arkasına yerleştirdi. İdeal bir yer değildi.
filmlerde ne kadar çok görürseniz görün, gerçekte taşımak için uygun değildir, ancak otel güvenliğini ürkütmemek için birkaç dakika için olabilir.

Bornoz giymeye başlamıştım ama sonunda yanıma aldığım birkaç büyük boy uyku tişörtünden birini kot pantolonun üzerine giydim. AR-15' görünmeden altına saklayabilirdim ama EMP'mi normalde taşıdığım kılıfın içine sokmaya razı oldum; yaşasın silah kemeri! Normalde taşıdığımdan biraz daha öne koymam gerekti ama hızlı çekmekten çok gizlenmek istiyordum. Tek yapmamız gereken otel güvenliğine kurban olmadığımı göstermekti, sonra Edward'ı ya da hala karakolda olan adamlarımızdan birini arayıp
Eskort orada. Domino ve benim kapıyı açmadan önce silahlanmak için zaman ayırmış olmamız
gerçekten paranoyak.

Son vuruş kapıyı salladı. "Bu son uyarıdır, efendim. Kapıyı açın yoksa Gardai çağrılacak."

"Geliyoruz," diye .

Ethan diğer odaya geri döndü ve kapıyı kapattı.
Domino ve ben odayı bir kez daha görsel olarak kontrol ettik.
Silahlarını alıp kapıyı açtı, vücudu kapının görüş hizasında değildi ve ben de onun biraz gerisindeydim. Korumalar tutarken onlarla tartışmayı bırakmıştım.

Domino son derece sıradan bir sesle, "Üzgünüm, gerçekten, ama oda darmadağınıktı," dedi.

Kapıdaki iki adamın ikisi de koyu renk takım elbise giyiyordu ve
Beyaz düğmeli gömlekleri vardı ve Domino'dan daha kısaydılar. Öndeki daha yaşlı ve ağırdı, orta boyunun etrafında yeterince
Saçlarının gri kesimiyle birlikte yakında kalp sağlığı konusunda endişelenmesi gerekecekti. Beyaz düğmeli gömleği göğsünü ve karnını geriyor, atletini bir iz gibi gösteriyordu
Çünkü her şey çok dardı. İkincisi, eğer Amerika'da olsaydı hâlâ lisede olması gerekecekmiş gibi görünüyordu. Bebek gibi ince beyaz-sarı saçları kısa kesilmişti ve yüzünde çiller vardı.
yanakları onu 1950'lerin sitcom'larındaki bir figüran gibi gösteriyordu, ama siyah

Takım elbise ona tam oturuyordu ve omuz açıklığı yüzünden daha yetişkin görünüyordu.

Üzerimdeki kocaman tişörtün içinde muhtemelen aynı yaşta görünüyordum.

Kot pantolon, sanırım taş atmamalıydım ve Tanrı saçımın seksten sonra nasıl göründüğünü biliyordu. Evet, taş atma işi bekleyebilir.

Koridordan gelen bir ses, "Sorun nedir?" diye sordu.

"İçeri girin hanımefendi. Sadece bir gürültü şikayeti."

"Hanımefendi, daha fazla dikkat çekmemek için odanın içine girebilir miyiz lütfen?" diye sordu yaşlı olan.

Bunda bir sorun görmüyordum ama korumalarla bir anlaşma yapmıştık: İşlerini yapmalarına izin vermeyi unutmayacaktım. Ben de dedim ki,

"Domino?"

"Elbette," dedi ve geri çekildi, onlar kapıdan girerken beni arkasında tuttu. Hepimiz odaya girdiğimizde çok daha küçük görünüyordu.

"Bayan, lütfen sizi daha iyi görebileceğimiz bir yere çıkın," diye sordu yaşlı olanı.

Odanın ışıkları loş olduğu için makuldü, ben de Domino'nun arkasından çıktım. Saçıma dokunma dürtüsüne karşı koydum; eğer bu kadar endişeliysem, kapıyı açmadan önce aynaya bakmalıydım.

Bir zamanlar saçları gibi hâlâ siyah olan bir kaşını kaldırdı. Genç olan bana kocaman kara gözlerle baktı. Anlaşılan ben de onun beklentilerini karşılayamıyordum.

"Kavga mı ediyordunuz?" diye sordu yaşlı olan. "Hayır," dedi Domino, "biz . . ."

"Sana sormadım. Ona sordum," dedi ve İrlanda aksanıyla bile olsa, bu hala bir polis sesiydi, ani ve her şeyi kesen bir ses.

Saçmalık.

Domino etmedi, sadece biraz geri , böylece ben daha öndeydim.

"Hayır, kavga etmiyorduk," dedim.

"Bir kadının çığlık attığına dair ihbar aldık, bayan. Eğer kavga etmiyorsanız, ne yapıyordunuz?"

Utangaç davranabilirdim ama bu konuda iyi değildim, bu yüzden mutlak gerçeği denemeye karar verdim. "Seks yapıyorduk."

İlk kez alaycı olmak yerine ürkmüş görünüyordu. Yardımcısı sanki birdenbire bana ya da Domino'ya bakmak istemiyormuş gibi yere baktı. Bunu itiraf etmemi beklediklerini sanmıyorum.

"Hikâyen bu mu?" diye sordu yaşlı adam.

"Gerçek bu," dedim.

Domino, üzerlerindeki kanlı çizikleri görebilmeleri için kollarını uzattı. "Seks biraz sertleşti ama yaralanan kız arkadaşım değildi."

Kızardım, bunu istememiştim ama hikayemize yardımcı oldu, bu yüzden iyi zamanlanmış bir kızarmaydı. "Bunun için üzgünüm Dom, gerçekten."

"Şikayet etmiyorum Anita, sadece otel güvenliğine açıklama yapıyorum." O çift gülümsemelerinden birini paylaştık.
Aslında bizim için gerçek değildi ama ikimiz de gerçekmiş gibi oynuyorduk. Yıllar geçtikçe gizli görevde daha iyi olduğumu fark ettim; bu işte asla harika olamayacaktım ama gelişiyordum.

Yaşlı güvenlik görevlisi sanki bir şeylerin ters gittiğini biliyormuş ama ne olduğunu bilmiyormuş gibi birimizden diğerine bakıyordu. Görevli bir polis olsaydı muhtemelen bizi daha fazla kontrol etmenin bir yolunu bulurdu ama o otel güvenliğiydi ve işini yapmıştı. O gidene kadar hoş görünmeye devam etmemiz gerekiyordu.

Genç adam o kadar utanmıştı ki hâlâ ikimize de bakamıyordu. İnsanların otel odalarında yaptığı her şeyi düşününce, bu iş için yeterli sinirlere sahip olduğundan emin değildim. Sonra kafasını kaldırdı ve
Gözlerinde utançla uyuşmayan ve onu daha yaşlı gösteren bir şey vardı.

Yaşlı adam, "Odanıza girmemize izin verdiğiniz için teşekkür ederiz ve gürültü seviyesini düşük tutun" dedi. Kapıya doğru dönmeye başladı ve hareket ederken yumruğunu bana doğru savurdu.
hareketin devamı. Vurulmaktan kurtulmayı başardım ama diğer yumruk bana doğru savruluyordu. Genç olan Domino'nun üzerine atılmıştı ve ikimiz de birdenbire vurulmaktan kaçmakla meşgul olduğumuz için elimizdeki tek silaha zorunda kaldık.

76

Hızla ilerliyorlardı; tek düşünebildiğim koridorda Mort'la birlikte olan Magda'ydı. Ne dediğini hatırladım: *Görmeye çalışma. Sadece hisset.*
İnsandan daha hızlıydım, hatta Mort'tan bile hızlıydım ama bana doğru uçan büyük yumruklar kadar hızlı değildim. I
Büyük yumruklarının bulanıklığından kaçınmayı başardım ve birkaçını engelledim, ama bu bir bekleme oyunuydu. Ya bir açık bulacaktım ve
Ya onu sakatlayacaktı ya da korumamı aşacaktı ve hepsi bu olacaktı.
Domino'yu arayacak ya da Ethan'ın nerede olduğunu merak edecek zamanım yoktu,
Çünkü içinde bulunduğum kavgadan uzak durmak için elimden gelen her şeyi yapıyordum; sesleri duyabiliyordum ve Domino'nun odanın kendi bölümünde yaptığı kavgayı hissedebiliyordum, ama hepsi bu kadardı. Ve sonra göğsümde keskin bir ağrı oldu. Nefes alamıyordum. Nefes alamıyordum.
kollarımı kaldıramadım. Kaldıramadım. Yüzümün yan tarafına bir yumruk geldi.

Bildiğim bir sonraki şey, belimde oturan iri adamla birlikte yere uzanmış yukarı bakıyordum. Tamamen bayılmamıştım ama çok yaklaşmıştım ve nefesimi tutamıyordum. Göğsüm neden acıyordu? Yüzüme aldığım darbeden dolayı sersemlemiştim, bu da bazı şeyleri uzakta hissettiriyordu ama göğsümdeki ağrı ve nefesimi tutamamam bu kavgadan değildi. Odanın kapısını görmedim.
Ama başını kaldırıp baktığını, gözlerinin tepki verdiğini ve elinin hareket ettiğini gördüm. Gümüş rengi bir bulanıklık gördüm ve düşündüm, *Bıçak*. Sağ omzuma bir şey çarpmış gibi hissettim.
Beyzbol sopasıyla kolum uyuştu ama zaten kafama aldığım darbeden dolayı uyuşmuştum; bana ne oluyordu? Genç adamın kapıya doğru gittiğini gördüm. Bakmak istedim.

Domino ve Ethan için, ama hala yeterince hareket edemiyordum. Geçecekti. Geçeceğini biliyordum ama zamanında geçecek miydi?

"Şunu öldürmeyin," dedi yaşlı adam. "Nefes almakta zorlanıyor." Sesi artık İrlandalı gibi gelmiyordu, daha çok Ukraynalı, belki de Rus ya da öyle bir şeydi.

Kavga sesleri ve ıslak ve iyi olmayan başka bir ses duydum. Birisi kötü yaralanmış. Ne demek istedi, *öldürme*
O mu? Genç olan neden Domino'dan öylece uzaklaşabilmişti? Arkamda boğuşma sesleri duydum. Hala yapamadım
nefesimi tuttum. sanki belim yerine onun üzerinde oturuyormuş gibi hissediyordum. Domino'nun odanın diğer tarafından kötü sesler geliyordu. Artık hareket edebilirdim, bundan emindim ama Domino ya da Ethan'a dönüp bakarsam üstümdeki adam hareket edebileceğimi anlayacaktı. Bu tek şansı kullanmak istedim.

Bizi kurtarmaya çalış, sadece etrafına bakma. Lanet olsun.

Odanın diğer tarafındaki ıslak, fokurdayan sesler daha çılgınca geliyordu. Ne anlama geldiklerini az çok ama
Sonuna kadar düşünmek, henüz değil. Nefes almaya başladım - nefes alamıyordum, nefes alamıyordum ... alamıyordum ...

Yaşlı adam, "Onu da öldürmeden önce şu şeyi içinden çıkarın," dedi.

Şimdi bakmam gerekiyordu ama biliyordum. O benim çağırdığım hayvanımdı, *moitié bêtes'*imden biriydi; bana şifasının, hızının, gücünün, dayanıklılığının bir kısmını verdi ve ben de ona daha fazla güç verdim, ama dezavantajları vardı.

Göğsüm çöküyormuş gibi hissediyordum, nefes almakta zorlanıyordum ve denemek canımı yakıyordu. Görmem gerekiyordu. Başımı çevirdim.
boğuluyormuşum gibi nefes nefese kaldım. Domino göğsünden çıkan kılıç kabzasına benzeyen bir şeyle dolap kapısına yapışmıştı. Ağzından kan fışkırıyordu; kanla öksürüyor, boğuluyordu. Yaşadığı acının ve nefes almak için çılgınca çabalamanın, ciğerleriniz çökerken kendi kanınızda boğulmanın ve vücudunuzun nefes almaya çalışmaya devam etmesinin gölgesi vardı, çünkü vücudunuz bir asla çalışamayacak kadar kırılmış olsa bile çalışmaya devam ediyor.

Domino'nun nefes almak için çırpınışını izledim ve ne kadar acı çekiyor olursam olayım, onun hissettikleri kadar kötü olmadığını . O ateş rengi gözleriyle bana baktı ve benim gördüğüm şey

başarısızlıktı. Kendi kanında boğuluyordu ve tek düşündüğü beni hayal kırıklığına uğratmış olduğuydu. Bunun onun son düşüncesi olmasını istemedim. Ona gözlerimle beni hayal kırıklığına uğratmadığını anlatmaya çalıştım. Ama yapamadım.
Konuşmak ve onunla zihin zihin konuşmaya çalışmak istemedim; bunun her şeyi daha da kötüleştireceğinden korkuyordum.

Sarışın onun önünde durdu, bir elini kabzaya sardı ve diğer elini Domino'nun göğsüne dayadı. Kabzayı çekerken itti ve sadece göğsündeki ekstra baskı ikimizin de boğulmaya başlamasına neden oldu, vücutlarımız titremeye ve kasılmaya başladı.

Üzerimde oturan adam beni tutmaya ve kendime zarar vermemi engellemeye çalıştı sanırım. "Çıkarın onu, hemen!"

"Kemiğe falan takılmış," diye hırladı diğeri. "Eğer ölürse ..."

Sarışın onu Domino'nun göğsünden kopardı, vücudu yere düşerken etrafından kan fışkırıyordu. Omurgamı eğdi, beni
nefes alıp veremiyordum ve sonra birden nefes . Göğsüm hâlâ ağrıyordu ama artık keskin bir ağrı değildi. Nefes aldım ve
Bunu yapmak acı veriyordu ama . Sığ nefesler acıtıyordu, ama ... Daha derin bir nefes almayı denedim ve acı vermedi. Bir tane daha ve daha iyiydi. Diğer şeyler de daha iyiydi. Nathaniel'i düşündüm ve Damian'ın yanında durduğunu biliyordum ve Dev de oradaydı. I
Artık onları hissedebiliyordum, onlar da beni hissedebiliyordu. Şu anda bana neler olduğunun en azından bir kısmını biliyorlardı. Bağlantıyı olabildiğince açmaya korkuyordum çünkü
Ne yaptığımı hissetmek için bana dokunan şekil değiştiren.

Söz konusu şekil , " böyle, sakin, eşit nefesler.
İyi olacaksın."

Beni teselli etmesini istemedim. İyi davranmasını istemedim. Sonuca giden bir yol olduğunu bilsem bile. Bazı nedenlerden dolayı istemiyorlardı, bu yüzden beni hayatta tutmak için çalışıyordu, ama bu Domino'yla birlikte kan kaybından yere yığılmamamın tek sebebiydi. I ona bakmak için döndü. Artık hiç hareket etmiyordu. Yan yatmıştı ama garip bir açıyla düşmüştü, yastıklayamıyor ya da yönlendiremiyordu. Boynu aşırı uzamıştı, bu da nefes almasını zorlaştırıyordu.
daha da zor, ya da belki daha kolay. Artık bilmiyordum. Ama yüzünü görebiliyordum, nefes almak için çırpınırken gözlerini kocaman açtığını görebiliyordum, o korkunç

Göğsünden ya da boğazından ıslak sesler geliyordu. Kan vücudunu kaplamıştı. çenesi ve ağzı. tadını hâlâ alabiliyordum. Sarsıldı ya da titredi; ağzından bir damla kan aktı ve o korkunç
Islak, tıkırdayan nefesi kesildi. Gözlerinin gittiğini gördüm, benden birkaç santim ötede ölmesini izledim.

Çığlık attım. Yardım için çığlık attım. Çığlık attım, çünkü yapabileceğim başka bir şey yoktu. Üstümdeki adam beni
Bir şey çiğneyen bir kediye vurur gibi yüzünün yan tarafına vurdu, acıtmak için değil, sadece korkutmak için. Domino'dan ona doğru bakmamı sağladı.

"Bağırmak yok," dedi ve ceketinin cebinden bir şırınga çıkardı. İğneyi örten plastiği çıkardı.

"Zaten attığı çığlıklardan sonra, bunun daha fazla seks olduğunu düşünecekler," dedi diğeri.

Ona bakmadım ama gözlerimi iğneli adamdan ayırmadım. Şırınganın içinde ne varsa bana vermesine izin vermek istemedim. Bu kadarını bilmek için ne olduğunu bilmeme bile gerek yoktu. Bir telgraf çekmiş olmalıyım çünkü ona vurmaya çalıştığımda koluyla beni engelledi ve ağırlığını belime daha sağlam bir şekilde yerleştirdi. İki yüzün üzerinde, belki de üç yüze yakın bir ağırlığı vardı; onu hareket ettirmediğim sürece sıkışmıştım. Tek yapabildiğim mücadele etmeye çalışmaktı.
iğneyi kullanmasını engellemeye yetecek kadar. Nathaniel ve diğerlerine haber verdim; onlar da Edward, Nolan ve diğer polislere haber vereceklerdi. Hangi odalarda biliyorlardı; yeterince geciktirebilirsem belki yardım gelebilirdi.

Ethan'a ne yaptıklarını hâlâ bilmiyordum, ölmemiş olması gerekiyordu. Arkama bakıp kendim görmek istedim ama belimde ağır bir şekilde oturan adam elindeki iğneyle bana doğru eğildi. Kollarımı senin dövüşürken gibi kaldırdım ama kollarım muhtemelen onun hedefiydi, bu yüzden hangi parçamı koruyacağımı bilmek zordu.

"Sana söz veriyorum, ilaçlar seni sadece bayıltacak, başka bir şey olmayacak." "Şeref sözü mü?" diye sordum.

Biraz şaşırmış görünüyordu ve sonra "Evet" dedi.

"Sözünüze inanmam için, bunun gerçekten önemli olduğu bir yüzyıldan geliyor olmanız gerekir ve bu o yüzyıl değil."

"Asıl yüzyılım öyleydi, Bayan Blake. Size şeref sözü veriyorum ki bu sizi sadece uyutacak."

"Sana inanıyorum," dedim.

"O zaman kollarını indir ve sana iğne yapmama izin ver."

"Hayır, bilinçsiz olmak istemiyorum."

"Bayılana kadar sana vurabiliriz," dedi genç olan. "Beni öldürmek istemezsiniz ve birine defalarca vurmak
bayılana kadar kafalarına vurmak bunu kazara yapmak için iyi bir yoldur."

"Ama seni öldürmek istiyorum. Seni öldürmeyi o kadar istiyorum ki," dedi, de bakabilmem için bize yaklaşırken. "Ama yapmayacaksın, en azından şimdi ve burada."

"Peki neden ?"

"Çünkü bir başkası beni canlı istiyor ve o başkasının senin üzerinde, arkadaşını şimdi ve burada ölmemden korkutacak kadar gücü var."

"Çok fazla şey anlattın," dedi arkadaşına.

"Silahı onun *moitié bêtes*'lerinden biri üzerinde kullanmamalıydın. Bu onu öldürebilirdi."

"Düşündüğümden daha ve diğeri de kapıdan içeri giriyordu."

"Demek büyülü bir silaha başvurmadan onu alt edemeyeceğini kabul ediyorsun," dedi üzerimde oturan ve sesinde alay vardı. Onların ortak olduklarını düşünmüştüm ama
Birbirlerinden gerçekten hoşlanmadıklarını düşünüyorum. Bu onların iş ortağı olmadıkları anlamına gelmiyordu, ama birbirlerini sevmedikleri anlamına .
tamamen birleşik bir cephe. Saflardaki bölünme her zaman Döndürebileceğiniz insanları bulma fırsatı; *hain* sadece size ihanet ediyorlarsa kötü bir kelimeydi. Diğer tarafa ihanet etmenize yardım ediyorlarsa, *hain* çok iyi bir kelime olabilir.

Genç görünümlü olan arkadaşına hırladı, ince göğsünden gelemeyecek kadar derin bir ses vardı. Formda görünüyordu ama bu, ikincil büyüme ataklarını henüz tamamlamamış birinin formuydu ve artık asla .

Domino'nun göğsünden çıkardığı silahı kaldırdı ve büyülü görünmüyordu. Kısa bir kılıç gibi görünüyordu, ancak bıçak neredeyse piramit şeklindeydi ve bıçak ... değildi. Daha ağır görünüyordu

ve garip bir şekli vardı. Bıçağa soğukkanlılıkla bakmaya çalıştım, üzerindeki Domino'nun kanını değil de içindeki sihri görmeye çalıştım. Klinik olarak bakarsam belki tekrar çığlık atmaya başlamazdım.

Üzerimde oturan kişi kıpırdandı ve ben de iğnenin olduğu elini süpürmek için oradaydım. "Gel de onu tutmama yardım et."

Arkamdan bir ses geldi. Genç olan sesin kaynağına baktı. "Eğer bunu da öldürmemi istemiyorsan, o kendine gelmeden buradan gitmeliyiz."

" zaman bana yardım et."

Ethan için arkama bakmak istedim ama o sadece baygındı;
Öyle demişlerdi ve Domino'ya yaptıklarından sonra bu konuda yalan söylemeleri için hiçbir neden yoktu. Dikkatimi ikisinin üzerinde tuttum. Odada bana zarar verebilecek adamlar vardı; diğerlerinin beklemesi gerekecekti. Ethan için, kendim için ve Domino için dua ettim.
Onu gördüğümde ölüydü. Ölülerin duaya ihtiyacı yoktur; bu yaşayanlar içindir.

"Bunu kazanamayacaksın, Anita Blake." Şimdi karşımda duran genç adamdı. Yüzünde fazladan çizgi yoktu; hâlâ on yedi yaşlarında görünüyordu ama gözleri ... . Sanki iki karanlık mağaraya bakıyor gibiydi.

küçük bir ses daha geldi. Sanki bir
Bıçak etin içinde hareket ediyordu ama bu olamazdı. Saldırganlar önümdeydi ve Ethan yalnızdı. Sakin olmalıydım, düşünmeliydim. "Sen benim adımı biliyorsun ama ben seninkini bilmiyorum."

Gülümsedi. "Ben Rodrigo, bu da Hamish." "Ona
isimlerimizi vermeyin."

"Neden söylemesin? Kimseye söylemeyecek."

Bu da beni öldürmek istediklerini anlamamı sağladı, burada ve şimdi değil, ama herhangi bir bilgiyi paylaşmak için kaçmıyordum. Öyleyse neden beni burada öldürmüyorlardı ve onlar beni öldürmeden ya da bayıltmadan silahıma ulaşabilir miydim? İri adam belime daha sağlam bir şekilde yerleşti.

"Silahı unut. Ona ulaşamazsın," dedi.

O . Haklı olmasından nefret ediyordum ama öyleydi. "Ne istiyorsun?"

"Nedenini sormayacak mısın?" Rodrigo sordu.

"Neyin nedenini?" Ben sordum.

"Bunu neden yapıyoruz? Onları neden öldürdük? Sizi neden öldürmedik?"

"Hayır, bunların hiçbirini sormayacağım."

"Neden?" diye sordu ve sanki ironiyi fark etmiş gibi gülümsedi. "Çünkü faydası olmaz."

Bana o mağara karası gözlerle baktı. Böyle gözlere sahip gördüğüm tek kişinin bir seri katil olduğunu ve tanıdığım en korkutucu insanlardan biri olduğunu fark ettim. Bu bana şunu gösterdi.

Ama eminim o genç yüzünün arkasına saklanıp insanları keyifle katletmiştir.

"Ne kadar da ."

"Ne kadar pratik olabileceğimi tahmin bile edemezsin Rodrigo."

Rodrigo başını geriye atıp keyifle güldü. "Bu üstü kapalı bir tehdit miydi? Bana zarar verebilecek bir konumda olacağını mı düşünüyorsun? Oh, bu yüzyıllardır duymadığım bir iyimserlik."

"Onunla alay etme," dedi Hamish. "Ne fark eder ki?"

"Sana attığı bakış önemli."

Rodrigo diz çöktü; dizi koluma değdi ve ben uzaklaştım. Kolumu sıkıştırmaya çalıştı ama ben uzaklaştırmaya devam ettim. Yaramaz bir çocukmuşum gibi kaşlarını çattı. "Şimdi, Anita, bizden kaçamayacağını . Seni sıkıştıracağız ve Hamish sana yapacak."

"Biliyorum," dedim.

"O zaman kaçınılmaz olana karşı mücadele etmek sizin için pek pratik değil, değil mi?"

"Sanırım değil."

"Ama yine de mücadele edeceksin, değil mi?"

Orada uzanmış, ikisine de bakıyordum. İri adam belime ve karnıma ağır gelmeye başlamıştı. Ne gariptir ki iyi bir seks yaptığımda adam bana hiç o kadar ağır gelmiyordu ama diğer durumlarda çoğu kişiden ne kadar küçük olduğumu fark ediyordum.

Erkekler. O böyle otururken hiçbir yere ama onu hareket ettirmek zorunda da değildim. Tek yapmam gereken şırınganın içinde ne varsa bana sokmasını engellemekti. Eğer her şeyi yeterince geciktirebilirsem, süvarilerin beni kurtarmaya geleceğini umuyordum; sadece

Onlara geldiğince zaman tanımam gerekiyordu. "Evet, yine de mücadele edeceğim."

"Sizi öldürmememiz gerekiyor ama canınızı yakabiliriz. Eğer seni bu şekilde tutmamıza izin verirsen, bunu sana zarar vermek için bir bahane olarak kullanacağım.

acı."

"Nedense bu beni hiç şaşırtmadı," dedim. "Seni

incitmekten zevk alacak," dedi Hamish.

"Buna inanıyorum."

"Kendini onun merhametine bırakma, Anita Blake."

"Onun merhametine kalmadım. Sen buradasın,

Hamish."

"Rodrigo'dan korunmak için bana sığınma. Bu büyük bir hata olur." söylemişti ve ciddiydi ama mutlu değildi.

Bu konuda. Yine saflarda bölünme kokusu

alıyordum. "Not edildi," dedim.

"İnsanları incitmeyi seviyorum," dedi

Rodrigo. "İnsanları öldürmeyi

seviyorsun," dedim.

"O da var ama daha yavaş bir ölümden gerçekten hoşlanıyorum; yoksa sevgilini ciğerleri yerine kalbinden bıçaklardım."

Gözlerimi tarafsız tutamadım. Bu onun daha geniş gülümsemesine neden oldu. "Oh, bundan hiç hoşlanmadın. Hadi yapalım şunu, Hamish. Kulağına hangi tatlı sözleri fısıldamak istediğimi biliyorum."

"O zaman kollarından tut ve ikimizi de öldürmek için konuşmayı kes."

"Oh, seninle ilgili bir şey yaptığımda, bu konuşma olmayacak, yaşlı dostum." *Eski dost* ifadesinin kulağa bu kadar düşmanca geldiğini daha

önce hiç duymamıştım. "Az önce seni tehdit etti," dedim.

"Bunu yapıyor," dedi Hamish.

"Roddy, senden korktuğunu sanmıyorum. Ya sen Hamish?"

"Ben kimseden korkmam," dedi.

"Roddy bile mi, yoksa özellikle o mu?"

"Neden konuşmasına izin veriyoruz?" Hamish sordu.

Rodrigo kaşlarını çattı; huysuz bir ortaokul öğrencisi gibi görünüyordu, sanki ayağını yere vurup annesine şikâyet edecekmiş gibi. "Bilmiyorum."

"Tut onu," dedi Hamish ve sefer ciddiydi, ben de öyle yaptım. Ayaklarımı, bacaklarımı ve vücudumun alt kısmındaki her şeyi kullanarak onu üzerimden atmaya çalıştım. Onu gerçekten üzerimden atmayı beklemiyordum ama

iğneyi üzerimde kullanmasını engelledi ve benim amacım da buydu. İçime o şeyi koymalarına izin vermemek ve yardım gelene kadar bu odada kalmak.

"Tutun onu!" Hamish bağırdı.

Rodrigo bileklerimden birini sıkıştırdı ama çenesinin altına onu sarsan bir avuç içi darbesi indirdim. O da bana vurmaya çalıştı ama ben bir şekilde boştaki tek kolumla onu engellemeyi başardım ve bu daha da kızdırdı.
"Kıvranmayı kes!"

"Kıvranmak en iyi yaptığım şeylerden biridir,"

dedim. "Bu . Karşı koymayı bırak!"

"Siktir git!"

"Sadece sana acı verecekse."

"O kadar donanımlı olduğunuzdan şüpheliyim."

Bana hırladı ve canavarının enerjisini tenimde oynattı. Tanıdık bir parfüm gibi içime çektim ama çok hızlı bir şekilde kendini kapattı. Ne kokusu olduğunu anlayamadım; enerjisini kontrol etme seviyesi gerçekten nadirdi ama o zaman Harlequin'lerden biriydi.
Dünyanın öbür ucuna kaçanlardan biri ve yanımızdakiler henüz bulamamış ya da vazgeçmişlerdi. Onlara bizimle evde kalmalarını ve dünyayı bırakmalarını söylemiştik. Eğer bunu yaşasaydım bu politikayı değiştirirdik.

Bileğinin birini dizinin altına sıkıştırdı ve bileğini
Canım yanıyordu ama daha önce, hatta son zamanlarda daha kötü canımın biliyordum ve beni bu odadan baygın halde çıkardıklarında
sonunda çok daha kötü yaralanacaktım. Bir elini diğer koluma attı ve bileklerim dizinin ve elinin altında sıkıştı. Her şeyin bittiğini biliyordum ama yine de geldiğince geri kalanımı hareket ettirdim.
Hamish elini göğsüme koyup eğildi ve bu, vücudumun üst kısmındaki hareketleri ve yeterince bastırırsa nefes alışımı hemen hemen sona erdirdi. İğneyi koluma batırdı ve ben duramadım.
Onları. Çığlık attım ve Rodrigo bana öyle sert bir tokat attı ki bir an için yıldızları gördüm. Görüşüm netleştiğinde çoktan sıcak hissetmeye başlamıştım.

"Bana ne verdin?" Kelimelerim anlaşılırdı ama dilim kalınlaşmaya başlamıştı; tüm benliğim

Nakliye için sarılacak kırılabilir bir nesne gibi pamuğa sarılmıştı. Bu şey her neyse, hızlı etki ediyordu.

Rodrigo üzerime eğildi, saçlarımı okşuyordu ve ben onu durduramıyordum.

Hâlâ kollarımı tutuyorlardı ama bunun uzun süre bir önemi olmayacaktı. Vücudum ağır, kalın ve uzak hissetmeye başlamıştı. "Sana ne verdiğimizin bir önemi yok; işe yarıyor." Koyu renk gözlerini benimkilerin üzerine dikti ve bu Domino ile az önce paylaştığımız samimi göz temasına çok yakındı. Bu, bir süreliğine kendime gelmeme yardımcı oldu.

o an. Sahip olduğum tüm metafizik kalkanları indirdim ve beni duyabilecek, hissedebilecek herkese, her şeye sessizce yayın yaptım. Yardıma ihtiyacım vardı ve buna şimdi ihtiyacım vardı!

"Ne yapıyorsun?" Rodrigo sordu, o kadar yakınıma eğildi ki Duş aldığı sabunun kokusu geliyordu ve bunun altında sıcaklık, kürk ve ... leopar vardı.

"Geri çekil, Roddy. Ona şimdi dokunma!" Şu anda üzerimde oturan adama odaklanamıyordum, gözlerimi istediğim gibi çalıştıramıyordum. Sarışını izlemeye devam ettim.

"Neden sen ona dokunabiliyorsun da ben ?" diye sordu.

"Çünkü ben onun arayacağı hayvanlardan biri değilim, ama sen ."

Kurt adam'ın mağara karası gözlerine baktım ve düşündüm, *Benimkini*. "Hayır" dedi.

Uyuşturucular yeni bir seviyeye ulaştı ve canavar sessizleşti. Her şey . Hareket edemiyordum, neredeyse hareket etmek istemiyordum.

Rodrigo saçımı tekrar okşadı. "Bu daha iyi." Bir tarafa doğru hareket etti ve Ethan'ı görebilmem için saçlarımı kullanarak başımı arkaya yatırdı. Şu anda bunu kendim yapacak kadar hareket edemezdim. Ethan kapıdan sarkıyordu, omzuna saplanmış bir bıçak onu olduğu yerde sabitliyordu. vücudunun geri kalanı orada asılı kaldı. Bilinci tamamen yerinde değildi, yoksa acı onu kendine getirebilirdi.

" ben yaptım," diye fısıldadı Rodrigo yanımda, sonra başımı çevirip Domino'ya baktım, "ve eğer seni öldürecek olursak, yalvarırım Yardım et. Ben senin çağıracağın bir leopar değilim. Ben senin evcilleştiremeyeceğin bir şeyim."

Dudaklarımı oynatmak ve "Harlequin" diye fısıldamak için neredeyse tüm gücümü harcadım.

Sanki ikisinin de ne bilmediğimi düşünmüş gibi irkildi, ama başka ne olabilirlerdi ki? Başka hiçbir şey, tüm eğitimlerine rağmen iki kaplanımı ve beni bu kadar hızlı edemezdi. Domino'ya doğru uzandı ve taze kanla kıpkırmızı olmuş eliyle geri döndü. Kanı dudaklarıma sildi ve ben onu durduramadım.

"Seninle işi bittiğinde, seni kendi kanında boğacağım." Parmaklarını boğazıma soktu ama ben onun için boğulmadım. "Kaplanının kanını yut, Anita. Onu son kez yut!"

Yapmamaya çalıştım ama yutkunmaktan başka bir şey yapamadım. Bütün kanların tadı aynıdır, tatlı bakır gibi. Karanlık görüşümü yemeye başlamıştı. Dilim neredeyse kullanılamayacak kadar kalındı ama Rodrigo'nun siyah gözlerine bakarken söylemek için savaştım: "Tüm ... ... Harlequin . . . . . bana ait." Sonra karanlık geldi ve beni yedi mi yoksa ben mi ona dönüştüm emin değildim ama Rodrigo'nun siyah gözleri gördüğüm son şeydi.

77

Rüya gördüğümü biliyordum ama bunun benim rüyam olmadığını da biliyordum. Hiç yaşamadığım bir yüzyıldan bir elbise giyiyordum. Bu Eteği şu garip çemberlerden biriyle ağırdı, eğer böyle diyorsanız, elbiseyi kalçalarınızın iki yanına doğru çıkarıyordu.
sert saten kumaşın üzerine tabak koyabilmeliydim. Kumaş kırmızı ve altın rengindeydi ve sıkı beli göğüslerimi fazla yukarı itiyordu öyle ki taş duvara yaslanmış aynada kendimi gördüğümde benim bile dikkatim dağıldı. Çok gerçekçi bir rüyaydı. Uzun eteklerinin sert taş zemine sürtündüğünü hissedebiliyordum. Jean-Claude'un anılarına yeterince sahiptim.
Yerde tatlı aceleler ya da başka bir şey olmalıydı, ama kaba yontulmuş bir kayaydı, neredeyse mağaraya benziyordu, sadece pencereler vardı, uzun, ince ve neredeyse yüksek tonozlu tavana kadar uzanıyordu. Duyabiliyordum okyanusu, rüzgarını hissettim. *Ama okyanusun kokusu nerede* diye düşündüm. İşte o zaman bunun bir rüya olduğunu anladım. Rüyada koku yoktur; uyurken bu kısım çalışmaz, bu yüzden çoğu insan yangından çıkan dumanın kokusunu zamanında alamaz. Sesler bizi uyandırır ama kokular uyandırmaz.

Elbiseyi kim seçtiyse, saçlarımı gevşek bırakmış, tenimin beyazlığı etrafında kalın ve tamamen siyah kıvrılmıştı. Gözlerim karanlıktı.
Odadaki ışığın bir numarası onları
Siyahtı ama Rodrigo'nun gözleri beynime kazınmıştı ve benim gözlerimin kahverengi olduğunu biliyordum çünkü onunkiler gerçekten siyahtı. Siyah gözlü doğal bir sarışını çok fazla göremezdiniz.

"Gallerliler zaman zaman böyle renkli olurlar," dedi bir kadın sesi.

Şimdi aynada bir kadın vardı ve o ben değildim. Benden daha uzun boyluydu, inceydi, manken gibi zayıftı ama açlıktan ölmemişti, sadece o şekilde yapılmıştı. Uzun, düz sarı saçları beline kadar iniyor ve giydiği beyaz elbisenin içinde dalgalanıyordu. Benimkinden çok daha eski bir yüzyıldan kalmaydı, boldu ve ellerini neredeyse gizleyen uzun kolları vardı. Altın kurdele korse boyunca onu sıkıca bağladı, böylece küçük, yüksek göğüslerini iyi bir şekilde gösterdi. Gözleri berrak, soluk bir maviydi,
Boyama kitaplarında suyun nasıl göründüğü anlatılır ama gerçek hayatta neredeyse hiç öyle değildir. Neredeyse hayal ettiğim her şeydi.
On iki ile on altı yaşlarım arasındayken olmak hiçbiri olamayacağımı fark ettiğimde.

"Dilekler," dedi.

"Çocukken, kendi değerimi bilmeden önce, evet," dedim.

Aynanın kendi tarafına doğru yürüdü; oda
Sanki ikimiz de aynı yerde duruyormuşuz gibi. O
Güneş ışığında, insan olsaydınız saçınızın ve teninizin yapamayacağı şekilde parlıyordu. Parıldayan beyaz bir tanrıça gibi, neredeyse doğaüstü bir güzelliğe sahipti.

"Evet, bir zamanlar tanrıça idim."

"Sana bir tanrıça gibi tapıyorlardı," dedim.

"Benim bir tanrıça olduğuma inanmıyor
musun?"

"Hayır" derken aynaya doğru yürümeye başladım.

"Bir tanrıçadan başka biri bizim konuşabileceğimiz bir rüya yaratabilir mi?" "Rüya yaratabilen başka insanlarla tanıştım ve onlar
tanrılar değildi."

Parlayan ışığı bir an için kötü bir ışık gibi titredi.
bir videoya bağlandı ve sonra parlamak ve tekrar güzel olmak için sabitlendi. Şimdi aynanın önünde duruyordum. Çok eski bir aynaydı, camı kusurlarla doluydu, camın kendisinde koyu lekeler vardı, bir
Burada ve orada baloncuk.

"Zamanında bir işçilik harikasıydı," dedi.

"Eminim öyledir," dedim ve ona aynadaki uzun, ince, sarışın yansıması gibi baktım. Elbisesinin altın kurdelesine işlenmiş çiçekler ve yapraklar olduğunu görebiliyordum. Neden bana Belle Morte'un zevkine daha yakın bir elbise giydirmişti ki?

Onun mu? Ya da parlak renkler giymek istiyordu ama onu mi bırakıyorlardı?

"Ne giymek istersem onu giyerim," dedi.

"Pasteller bende berbat duruyor ama eminim sende harika ," dedim.

Onun görüntüsü tekrar titreşti, parlayan beyaz ışık bir göz kırpması için gitti, yerini karanlık aldı, kaba taş, bir mağara ya da bir Mezar. Sonra beyaz figür geri döndü, sanki o son bakışı telafi çalışıyormuş gibi daha sert parlıyordu. Perdenin arkasındaki adama aldırmayın.

Yüksek elmacık kemiklerinin benim zevkime göre biraz fazla sivri bir çeneyle, biraz keskin bir burunla eşleştiğini görebiliyordum; bir zamanlar cadı gibi derdim, ama artık çok fazla cadı tanıyordum ve hiçbiri böyle görünmüyordu.

Karanlık mağaraya bir kez daha baktım, bir an için ışıktan arınmış yüzünü ve soluk mavi gözlerindeki öfkeyi gördüm. Çok soluktu, burada rüyasında sahipmiş gibi davrandığı kadar zengin bir renk değildi ... bizim rüyamız.

"Bu senin hayalin değil. Benim rüyam!"

"Nasıl istersen olsun," dedim. "Neden beni rüyana getirdin?"

"Bunun daha hoş olacağını düşünmüştüm."

"Bu kötü bir rüya değil, peki bu hoş ne istiyorsun?"

"Sende benim istediğim bir şey var," dedi aynadaki görüntü.

"Neymiş o?" diye sordum.

"Güç."

"Evet, sen ve diğer herkes."

"Ne?" diye sordu, sanki kafasını karıştırmışım gibi. Eğer zihnimi okuyabiliyorsa, bu onun kafasını karıştırmamalıydı, bu da düşüncelerimin sadece bir kısmını okuyabildiği anlamına geliyordu.

"Ben senin zihnindeyim," dedi.

"Ama hala düşündüğüm ya da hissettiğim her şeyi anlamıyorsun, değil mi?"

"Her şeyi anlıyorum!" Ama yine o titreşim oldu ve onu karanlık yerde dururken gördüm, ince yüzü bana daha yakındı.

Rüya.

"İlk tanrıların her şeyi bildiklerini iddia ettiklerini hatırlamıyorum," dedim.

Yine titreme, çünkü yine kafasını karıştırmıştım. Altın rengi ve işlemeli beyaz elbisesiyle aynaya geri döndü ama
artık parıldamıyordu. güzeldi ama dünya dışı değildi. Gözleri maviydi ama daha mavi gözleri olan insanlar tanıyordum.

"Seninle işim bittiğinde, mavi gözlü sevgililerini bulacağım ve yüzlerini oyarak harabeye çevireceğim!"

Bu beni korkuttu ve o kafamın içindeyken bunu saklayamazdım o da korkumu anladı. İnce bir gülümsemeyle gülümsedi. "Aramızdaki ilişkiyi keyifli hale getirmek istedim Anita, ama eğer tatsız olmaya kararlıysan, bunu nasıl yapacağımı da biliyorum."

Dev yerde yatıyordu. Gözleri yoktu, sadece kan vardı.
Çığlık atıp bana doğru uzanırken kalın parçalar koptu. Düşünemeden elini ve yeterince gerçek hissettim, ama ... değildi. Değildi ve olmadığını biliyordum. Bana karşı kullanması için ona korkunç bir fikir vermiştim, o da vermişti ama bu gerçek değildi. Eğer o
bana zarar vermek istiyorsa seçeceği adam bu değildi. Dev ortadan kayboldu ve Nicky'nin iki gözü de kanıyordu ama bu doğru değildi. Sadece bir gözü vardı ve o bunu bilmiyordu. O mükemmel değildi; bilinçaltımın bu kadar derinlerindeyken bile bunu açıkça göremiyordu.

"Adamınızın son gözünü de aldıktan sonra daha net görüyorum."

Dikkatlice, çok dikkatli şekilde başka kimseyi düşünmedim, sadece düşüncelerimle arama boş bir duvar koydum. Metafizik için bir kalkan gibiydi; sadece duvarları düşünün. Aramıza bir duvar ördüm ve
odanın ortasında belirdi ve diğer taraftaki aynayla birlikte odayı ikiye böldü.

O sırada çığlık attı ve çığlık duvarı paramparça etti, öyle ki yüzümü korumak için kollarımı kaldırdım ve vampirin patladığını sandım. Bir taş parçası bulduğumda şaşırmadım.
Koluma gömülmüştü. Ona görüntüyü ben vermiştim. Bunu durdurmak zorundaydım. Duvarı tekrar hayal ettim, ama bu sefer daha pürüzsüzdü, metaldi,
ve benim. Gücü duvara çarptı ama metal onun çabalarıyla sadece eğildi; kırılmadı. Gücü duvarıma, metafiziksel kalkanıma çarptı ve geçemedi.

"Ama sen hala benim rüyamda kapana kısılmış durumdasın, Anita Blake!"

Öyle miydim? Duvarı yıkmadan rüyadan nasıl çıkacağımdan emin değildim ve duvarın kalmasını istiyordum. Lüsid rüya görmeyi öğrenmiştim.
Rüyalarımı , hatta kötü rüyalardan kurtulabildiğim bir rüya görüyordum ama o duvarı hırpalarken duvarı tutmak ve rüyayı kırmanın bir yolunu bulmaya çalışmak havada tutabileceğimden daha fazla topla hokkabazlık yapmak demekti.

Elbiseyle başladım ve birden siyah bir kot pantolon, siyah bir tişört, siyah botlar ve en sevdiğim silahla en sevdiğim kılıfı giydim. O vurdukça çukurlaşan metal duvara bakarken kendimi daha çok kendim gibi hissediyordum. Duvar bir oraya bir buraya eğiliyordu ama o kırıp geçemiyordu. Duvarı tutabilirdim. Rüyanın içinde durabilir ve iyi olabilirdim.
İlginçti ve bu düşünceyi orada durdurmak için elimden geleni yaptım, başka hiçbir anı, hiçbir şey yoktu. Burada bana karşı kullanılmak için hiçbir şey vermezdim. Duvardan başka bir şey yoktu, soğuk metal, pürüzsüz, zihni için hiçbir tutamağı olmayan.

Tekrar çığlık attı, duvarın metali sanki bir dev çarpmış gibi büküldü, ama dayanıyordu. Artık bana ulaşamazdı. Benimle rüyalarda oynayamazdı ve rüyayı kâbusa dönüştüremezdi. Onu bekleyebilirdim. Bunu fark etmiş olmalı,
çünkü uyanmama izin verdi, ya da belki kendi kendime uyandım.

78

Rüyanın dalgalandığı anlarda gördüğüm karanlık yerde uyandım. Yine de tamamen karanlık değildi; duvarın ya da tavanın bir yerinden doğal bir ışık geliyordu. İnce, soluk bir güneş ışığı huzmesinin içindeydim. Ayrıca neredeyse dizlerimin üzerindeydim ama tam olarak değil, Çünkü bileklerimdeki zincirler beni dizlerimden ya da taş zeminden uzak tutuyordu. Bir süredir orada asılı duruyordum, çünkü omuzlarım ağrıyordu. Yavaşça, dikkatlice ayağa kalktım, çünkü biliyordum ki
Omuzlarıma, kollarıma ve ellerime kan dolaşımı geri geldiğinde daha da çok acıdı. Daha önce hiç sahip olmadığım kırmızı saten bir gecelik giyiyordum. Bir an için başka bir rüyaya mı daldım diye düşündüm ama kollarım bunun için çok fazla acıyordu. Bu şekilde zincirlenmeyi
Bir keresinde eve döndüğümde seksi bir şekilde bağlanmıştım ve canımın yanmaya başlamadan önce kollarımı ancak bu şekilde uzun süre tutfark ettim. Yapmıştım.
Bacaklarımın altımdan çıktığı bir sahne vardı ve Asher beni bir süre öyle asılı bırakmıştı. Güvenli kelimemi söylememiştim; söyleseydim zincirimi çözer ve acıyan yerimi hallederdi ama zincirimi çözdüğünde kollarım daha çok ve daha uzun süre acıdı
her zamankinden fazla. Bir şekilde bağlı olduğumda kendimi dik tutamıyorsam, o zaman yeni bir pozisyon ya da sadece sarılmak ve sevilmek istedim. Ne yazık ki, dünyada güvenli bir kelime yoktu.
beni bu zindandan çıkaracaktı.

Orada durdum ve omuzlarımdaki ağrının ne kadar çok iğnenin yaktığını hissedebileceğim kadar azalmasını bekledim.
Ellerimin arasından. Onları esneterek süreci hızlandırmaya çalıştım, Çünkü yalnız uyanmıştım. Henüz kimse bana zarar vermiyordu, hatta beni korumuyordu. Güzel. İlk olarak, kendi bedenimi hissedebilmem gerekiyordu.

Çünkü yapamazsan savaşmak zor olur. Görebildiğim kadarıyla odada elektrik yoktu; aslında, duvar apliklerinde yanmayan meşaleler vardı, bu da kamera olmadığı anlamına geliyordu, odaya girene kadar beni izlemelerinin bir yolu yoktu. Daha iyiydi.

Ellerimi esnetmeye ve omuzlarımı döndürmeye çalışarak ne kadar uzun süre asılı kalırsam kalayım herhangi bir şeyin zarar görüp görmediğini anlamaya çalışıyordum. Gün ışığı ya aynı günün biraz sonrası ya da ertesi gün olduğu anlamına geliyordu. Eğer ilkiyse, en fazla birkaç saattir dışarıdaydım. Eğer ikincisiyse, o zaman şanslıydım.
kollarımı ya da ellerimi hiç hissetmeyecektim. Bu aynı zamanda o gece Dublin'de her ne olduysa bittiği ve benim her şeyi kaçırdığım anlamına da geliyordu. Bu beni korkuttu, midemi bulandırdı ve değer verdiğim herkesin iyi olup olmadığını merak etmeme neden oldu. Sonra aptallık fark ettim. Evi aramak için telefona ihtiyacım yoktu.

Önce Nathaniel'e ulaştım ve hiçbir şey yoktu, sadece bir
Boşluk beni da korkuttu. Derin bir nefes aldım, yavaşça dışarı verdim, kendimi sakinleştirdim ve Dev'e uzandım.
Hiçbir şey yok. Jean-Claude'u denedim ama yine bir şey çıkmadı. O değildi. İrlanda'daki herkes korkunç bir vampir fiyaskosunda ölmüştü; bir şey psişik olarak kimseyle iletişim kurmamı engelliyordu.
Bir keresinde bunu yapabilen bir insan cadım olmuştu, bu yüzden İrlanda'nın Kötü Kaltağı'nın bunu yapabilecek kadar güçlü birine sahip olması beni şaşırtmamalıydı.

Odada tek bir açıklık vardı, kaba bir kapı.
merdivenler varmış gibi görünüyordu; bunun dışında başka bir kapı görmedim. Merdivenlerin tepesinde beni tutsak etmek için bir kapı yoksa, beni tutmak için bir kapıya ihtiyaçları olmadığından oldukça emindiler.
Elimdeki kelepçelere baktım.
Bilekler, çünkü onlar öyleydi; anahtarla değil, bir delikten geçen metal bir parçayla kilitleniyorlardı. Eğer yapabilseydim
bir elimi diğerine yaklaştırsaydım
ama zincirler bunun için çok geniş aralıklıydı. Zincirlerin kendilerine baktım. Büyük halkalardı, kütük zinciri büyüklüğündeydiler, bu yüzden büyüktüler ve benden çok daha ağır şeyleri tutmak için tasarlanmışlardı. Taş tavana sabitlenmemişlerdi ama tavandaki deliklerden geçiyorlardı, yani odanın tepesinde biri varsa

Üstümde zincirlerin hareket ettiğini görürler ve uyanık olduğumu anlarlardı. Modern şeyler aramakla o kadar meşguldüm ki, eski usulün de işe yarayacağını düşünmemiştim.

Tüm bu zincir hareketlerini kontrol etmek için geldiklerini bana haber verebilecek hareketleri dinledim, oltadaki bir balık gibi,
ama sessizdi. Denizin sesini duyabildiğimi fark ettim. Dublin bir kıyı şehriydi, bu yüzden bu beni şaşırtmamalıydı, ama bir şekilde rüyamdaki odayı ve pencerelerin denize gerçeğini düşündüm. Sanki rüyamdaki oda benim için Dublin'den ve İrlanda Denizi'nin o bir anlık görüntüsünden daha gerçekti. Bir şey vardı
Bir an bunun hala o rüyanın bir parçası olup olmadığını merak ettim ve sonra odanın rutubetini ve küfünü kokladım. Daha derin nefes aldım ve deniz havasının tuzlu tazeliğini koklayabildim. Sen yapamazdın
Rüya görürken bir şeylerin kokusunu alırsınız. Bu gerçeği kendime kucakladım, çünkü tüm bu rüya-karşıtlığı hakkında endişelenmememe yardımcı oldu.
gerçeklik olayı. Yanıldığımı anlayana kadar gerçekmiş gibi davranırdım.

Merdivenlerde sesler duydum. Hâlâ baygınmışım gibi davranmayı düşündüm ama tüm hislerimi geri kazanmıştım.
Ayrıca kapıdan giren hiç kimse insan olamazdı. Sadece nefes alış verişimden ve kalp atış hızımdan uyuyup uyumadığımı anlayabilirlerdi. Numara yapmanın bir anlamı yoktu.
Hamish kapıdan içeri girdiğinde ayakta bekliyordu ama artık Rodrigo'nun yanında değildi. Yanındaki adam uzun boylu, esmerdi ve yakışıklı değildi. Çirkin değildi ama güzel de değildi. Bu
Sanki birkaç harika özelliği vardı ama hepsi aynı anda aynı yüze ait değildi.

Kesinlikle yakışıklı değildi, ama odaya girdiğinde kendini taşıma şeklindeki bir şey insanda ona bakma isteği uyandırıyordu.
Onu. Onda Hamish'in kolaylıkla sevebileceği bir enerji vardı.
Bu bir hata olurdu, çünkü odadaki en gösterişli kişi her zaman en tehlikeli kişi değildir.

İkinci adamın arkasında bir an beyaz bir şey gördüm.
Kötü Kaltak'ın ta . Rüyasında giydiği elbisenin aynısını giyiyordu ama gibi parıldayan bir mükemmellikte değildi. Elbisenin kaba taş zeminden dolayı kirlenmişti ya da belki de dışarıda bir gezintiye çıkmıştı. Yine de güzeldi ve

Daha iyi bir kelime bulamadığım için egzotik bir şeydi ama gerçek dünyada göksel bir ışık ve havai fişek gösterisi değildi.

İki adam onun iki yanında, ama biraz önünde, yani onunla benim aramda yer aldılar. Ona zarar vermemden mi yoksa onun bana zarar vermesinden mi korkuyorlardı emin değildim ama kesinlikle bizi ayırabilecek şekilde yerleştirilmişlerdi. İlginçti.

"Anita Blake, sonunda tanıştık."

"Ben de neredeyse aynı şeyi düşünüyordum, gerçi hangi ismi tercih ettiğinizi bilmiyorum," dedim.

"*Hanımefendi* de olur."

"Bana Hıristiyan adım ve soyadımla hitap ettiniz. Bundan sonra bir takma ad kullanmak çok gayri resmi olacak gibi görünüyor." Ona Hanımefendi demek istemiyordum. Belki de sadece inatçılıktı ama onun insanları kullanmaya zorladığı ismi kullanmak istemiyordum.

"Zincirlerle uyanan birine göre çok sakinsin," dedi, gerçekten ne düşündüğüme dair bir ipucu bulmak için yüzüme bakarak.

Omuz silkmeye çalıştım ama daha çok zincirlerin takırdamasına neden oldum. "Sakin olmamak hiçbir şeyi değiştirmeyecek."

"Böyle bir benliğe sahip olmak
nadirdir." "Teşekkür ederim," dedim.

"Umarım kıyafetlerinizi değiştirmemin sakıncası , ama diğer kıyafetleriniz oldukça . . . darmadağın olmuştu."

"Düşüncenize minnettarım," dedim. Damian'ın anılarını yeterince paylaşmıştım ve ona iyi davranmanın benim için en iyisi olduğunu biliyordum. incinmeme şansı. Bu onu daha konuşkan da yapabilirdi ve benim daha fazla bilgiye ihtiyacım vardı. ? Hangi ?

Ortak rüyamızda mavileştirmek için çok uğraştığı o soluk mavi gözleriyle beni izledi. "Artık içinde hiç korku yok. Belki de çok cömert davrandım ve seni çıplak asmalıydım."

"*Teşekkür ederim*
dedim." Kaşlarını çattı.

"İzin verin hanımefendi," dedi ikinci adam.

"Henüz değil, Keegan." Sadece iki adım gelene kadar yaklaştı. Onu tekmeleyebilirdim ama ne olduğunu göremedim.

bana kazandıracaktı. Henüz bana zarar vermemişlerdi; önce ben onlara zarar verirsem muhtemelen bu durum değişirdi.

"Hanımım nasıl ," dedi ama yüzünde ekşi bir ifade vardı hayal kırıklığı. Her ne teklif ettiyse, yapmaktan zevk alıyordu ve ben muhtemelen bundan hiç zevk almayacaktım.

"Ortak vampirimiz aracılığıyla enerjine ilk kez dokunduğumda, dehşetim karşısında neredeyse çaresizdin. Şimdi karşımda ve içinde hiç korku yok. Bu nasıl ?"

Kendimi sakin ve sabırlı olmaya zorlayarak ona baktım. Bekle. Neyi beklediğimden emin değildim ama gerçekleştiğinde anlayacağımı umuyordum.

Keegan, "Ellerinizi onun üzerine koyun hanımefendi, sakinliği bozulacak," dedi.

"Bunu tavsiye etmem leydim," dedi Hamish.

Döndü ve Hamish'e baktı. "Neden ona dokunmayayım ki?" "İkiniz de

Her Şeyin Kraliçesi'nin güçlerinden derin derin içtiniz. Karanlık."

"Ne olmuş yani?"

"Güçleri dokunuşla da artacak. Rodrigo' ne yaptığını sana anlatmıştım."

Roddy'ye ne yaptığımı sormayı çok istedim ama . Ne yaptığımı tam olarak bildiğimi varsayacaklardı ve ya bana inanmayacaklardı ya da bazı güçlerimde ne kadar yeni olduğumu bileceklerdi.

Keegan, "İradesi zayıf," dedi.

Hamish, "Rodrigo küçük, zalim ve neredeyse onursuz biri ama zayıf değil," dedi.

"Rodrigo'dan daha güçlü olmadığımı mı söylüyorsun?" diye sordu.

Hamish eğildi ve "Asla böyle bir şey söylemem leydim. Hepimiz sizin mütevazı hizmetkârlarınızız ve büyüklüğünüzün yanında sönük kalırız."

Bu güzel konuşmayı boşa çıkarmasını bekliyordum ama yapmadı. Bunu hakkı olarak görüyor gibiydi. "O zaman ben de ona kendimden korkmasını ."

"Buna karşı çıkmanızı tavsiye ederim," dedi.

"Kraliçemizden şüphe etmeye cüret ediyorsun," dedi Keegan.

"Kabuslar Kraliçesi'nden asla şüphe etmiyorum, yoksa ona hizmet etmek için dünyanın öbür ucundan gelmezdik."

"O zaman izle ve öğren," dedi Keegan.

Solgun bir elini bana doğru uzattı. Bekledim.
Güneş ışığında tereddüt etti ama etmedi. Sanki daha önce hiç bir vampirin alevler içinde kaldığını görmemiş gibi içinden geçti. O
Yüzüme dokundu ve geri çekilmemek için kendimi zor tuttum ama bunun onu eğlendireceğini biliyordum ve burada kimseyi eğlendirmek istemiyordum.

Yanağımı okşadı ve "Ne kadar güzel bir kızsın. Normalde siyah saç ve gözlerin çarpıcı olduğunu düşünmem ama sen oldukça güzelsin."

"Teşekkürler, sana da, yani güzel kısmına. Sen benim kadar solgunsun." Damian'ın ve Asher'ın anılarını hatırladım.
çok güvensiz, delicesine güvensiz olduğu hikayesi. Deli uğraşırken, sanrıya uymak her zaman daha güvenlidir,
olabildiğince uzağa. Eğer hepsinden daha adil olmak isteseydi, onun en büyük amigosu ben olurdum.

"Sen ve ben bir adamın yatağı için iyi bir zıt çift olurduk." Bu fikir hiç hoşuma gitmedi; belli etmemek için mücadele ettim ama belli ki başaramadım çünkü gülümsedi ve "Bu seni rahatsız ediyor. Jean'dan olduğun için seksin seni rahatsız etmeyeceğini düşünmüştüm.
Claude ve Belle Morte'un soyu."

Yine de onu çıldırtmamaya çalışarak bunu ifade etmenin kibar bir yolunu bulmaya çalıştım. "Daha yeni tanıştık. Biriyle seks yapmadan önce onu tanımak isterim. Bilirsin, en azından bir kahve randevusu."

"Kahve randevusu," dedi. "Kahve nedir?"

Merdivenlerden gelen bir kadın sesi, "İnsanlar internette ya da birbirlerini iyi tanımadıkları bir yerde tanıştıklarında, genellikle ilk özel buluşmalarını bir kahve dükkanı ya da kafe gibi halka açık bir yerde yaparlar. Kahve ya da çay içerler ve konuşurlar. Konuşma iyi giderse, daha geleneksel bir randevu planlarlar."

Kadın incecikti, benden birkaç santim daha uzundu ama yine de odadaki herkesten kısaydı. Yumuşak beyaz-sarı bukleleri ustaca şekillendirilmiş bir bulut halinde yüzünün dökülüyor ve omzuna değiyordu. Yüzüne baktım ve bir an Rodrigo'nun cross-dressing yapıp yapmadığını merak ettim, çünkü yüz onunkiyle aynı görünüyordu, ama altındaki vücut kadın gibiydi. Bazı cross-dresser'lar diğerlerinden daha iyi geçiş yapabiliyordu ama yine de onun ikizine baktığımdan emindim. Baştan aşağı siyah üzerine siyah giysiler giyiyordu.

Normalde vampir avlamak için çok benziyordu,
Botlar da dahil olmak üzere, kulüpten çok işti. Gözleri giysileri kadar siyah görünüyordu; bu ışıkta emin olamıyordum ama ağabeyinin gözlerine baktığımı hatırlıyordum ve onunkilerin de onunkiler kadar siyah olduğuna bahse girebilirdim. Eyeliner ve rimel gözlerini daha büyük gösteriyordu ve soluk teniyle daha da büyük bir tezat oluşturuyordu.
Çillerle dolu.

"Rodina, burada ne işin var?" Keegan talep etti. Çok şey talep ediyor gibiydi.

"Kardeşimi bu kadar işe yaramaz hale getiren cadıyı görmek istedim. Kimsenin Rodrigo'yu yerinden oynatamayacağını söylerdim, bu şekilde değil, bu yüzden gelip kendim görmeliydim."

"Bu kahve randevusu, neden böyle bir şey yapsınlar ki?" diye sordu Kötü Kaltak.

"Halkın içinde, özellikle de gündüzleri buluşmanın, onları kötü niyetli insanlar tarafından kaçırılmaktan koruyacağına inanıyorlar.
Zarar. Biriyle yalnızken çıkmak, size korkunç şeyler yapmaya karar verirse yardımınıza koşacak kimsenin olmadığı anlamına gelir."
Bir şekilde Rodina'nın söylediği gibi, korkunç şeylerin olma olasılığı büyüyor gibiydi. Onunla ya da kardeşiyle yalnız kalmak istemezdim.

Son birkaç basamağı inip zeminde süzülürken siyah gözler doğrudan bana bakıyordu. Onun geçmişine baktı
Sanki orada değilmiş gibi. Cesur bakışlarıyla karşılaştım ve "Bahse girerim Rodrigo'yla kahve randevusunda katil olursunuz" dedim.

Kendinden memnun bir şekilde gülümsedi. "İyi kahveyi severiz. Şiddet yüzünden ziyan etmek yazık olur; pek çok şey dökülebilir."

"Yani ilk randevu," dedim, "bir lulu olmalı."

"*Lulu*. On yıllardır bu kelimenin kullanıldığını duymamıştım," dedi Rodina gözlerini devirerek.

"Burada ergen rolü oynama. Sen daha yaşlısın," dedi Hamish.

"Ama ben yaşlanmayı bıraktığımda, biz yaşlanmayı bıraktığımızda genç bir kızdım. Efendin seni daha erken bulamadığı için üzgünüm Hamish," dedi ve yanından geçerken parmaklarını kolunda gezdirdi. Hamish

onu görecek şekilde döndü, tıpkı senin dövüşürken yaptığın gibi.
Eldivenler giyildikten sonra, tüm bahisler kapandı.

"Kendinde değil gibisin kızım," dedi Keegan.

"Bugün kendimi çok iyi hissediyorum," dedi, Hamish'in yanından geçerek hanımlarına ve bana daha yakın oldu.

"Belki de çok fazla kendiniz olmanın benim onayımı almadığını size hatırlatmalıyım."

Rodina küçük bir selam verdi. "Her zaman olduğu gibi emrinizdeyim leydim."

"Erkek gibi giyinmiş olsan bile reverans yapmanı tercih ettiğimi biliyorsun."

Rodina alçak ve mükemmel bir reverans yaptı, hatta uzun eteğini iki yana açıyormuş gibi yaptı. "Nasıl isterseniz leydim, öyle olacak."

Müstakbel kraliçe diğer kadına elini uzatmadı ve görgü kuralları gereği Rodina tam da bu noktada sıkışıp kaldı.
hanımı kalkmasını söyleyene kadar rahatsız edici bir şekilde reverans yaptı.
ona bir el uzattı. Hiç de vampire benzemeyen bana döndü.

"Bana neden Hanımefendi diye hitap ettiklerini biliyor musun?"

"Sevimli bir lakap mı?" Sıradan görünmeye çalışarak söyledim, çünkü işin acı kısmına yaklaştığımızdan oldukça emindim.
şeyler.

Gülümsedi, ağırbaşlı bir şekilde aşağıya baktı.
Gerçek bir jest değil, alıştırılmış bir jest. Beklendiği için yaptığınız ama ciddi olmadığınız bir şey. "Çünkü adımı yüksek sesle söylemek kötü şans olarak kabul edilir. Benim çekmek bile uğursuzluk sayılır."

Dudaklarımı yaladım ve nabzımı dengede tutmak için mücadele ettim. "Bunu duydum," dedim.

"İzin verin göstereyim." Elini Rodina'ya uzattı, Rodina hafifçe irkilerek yüzünü kaldırdı ama elini tutmaktan başka çaresi yoktu
ne teklif edildi. M'Lady diğer kadının ayağa kalkmasına yardım etti ama ellerini birbirine doladı.

"Leydim, sizi gücendirecek ne yaptım?"

"Bugünkü tavrınızdan hoşlanmadım ve kardeşinizin sadakati söz konusu. Seninkini de sorgulamalı mıyım?"

"Hayır leydim, yok."

"Göreceğiz," dedi vampir ve bir dakika sonra Rodina dimdik ayakta duruyordu ve kendinden emindi.
siyah gözleri ve sonra dizleri büküldü. Her ne ona yakın olmak bile diken diken ediyordu.

Rodina dişlerini sıkarak, "Lütfen hanımefendi," dedi.

"Hizmetkârlarımın alçakgönüllü olmasını isterim Rodina, sen ve kardeşlerin asla o seviyeye ulaşamazsınız."

Diz çökmüş kadının yüzü o kadar solgundu ki çilleri teninde mürekkep gibi göze çarpıyordu. Sanki bayılacakmış gibi görünüyordu.
"Lütfen." Sanki kelimeler onu yarı yolda bırakacakmış gibi

tısladı. "Adımı söyle, kızım."

"Leydim," dedi, sanki aniden ateşlenmiş gibi yüzünden terler boşanarak.

"Hayır, gerçek adım."

"Moroven."

"Hayır, *gerçek* adım."

"Nemhain," dedi diz çökmüş kız acı çekiyormuş gibi gergin bir sesle.

"Adımı haykır, kızım."

"Bana bunu yaptırma, lütfen!" Sanki korktuğu için ağzını açmaktan çekiniyormuş gibi kelimeleri dişlerinin arasından çıkıyordu. Gücün yuvarlandığını hissedebiliyordum.
Nemhain, ama hala yerdeki kadına ne yaptığını bilmiyordum.

"Uzun hayatındaki her korkunç anı zihninden çekip çıkaracağım ve sana o dehşeti yeniden yaşatacağım. Beni durdurmak için tek yapman gereken istediğimi yapmak. Bu çok mu ağır bir yük Rodina?"

Kız başını salladı, dudakları sıkıca kapalıydı. Şimdi dizlerinin üzerinde sallanıyordu. Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanırken başını sallamaya devam etti. "Nemhain! Neeemhaaainn!" diye bağırdı.
taş duvarlarda yankılanana kadar.

Vampir elini bıraktı ve Rodina yere düştü, titreyen bir kolu tam üzerine uzanacakken onu yakaladı
yan. Cenin pozisyonunda kıvrılıp ağlamak, kusmak ya da üçünü birden yapmak istiyor gibi görünüyordu ama kalmak için mücadele etti

Dik durdu. Bayılmamak için savaştı; az önce olanlardan kurtarabildiği kadarını kurtarmak için savaştı.

Nemhain hiç de hoş olmayan bir gülümsemeyle bana döndü. "Şimdi sıra sende, Anita. Benim adımı ondan çok daha önce öneririm; ne de olsa sen sadece bir insansın ve
bir şekil değiştirenin sahip olduğu güç rezervleri."

çalıştım ama değildi. Hızlı hızlı nefes aldım ve rahatlamaya çalıştım. Bazen dayak yemeye yardımcı oluyordu ve bu da başka bir dayak türüydü.

O solgun elini uzattı ve elimde geri çekildim. Güldü, yüksek ve vahşi, sadece süper kötülerden ve gerçekten delilerden çıkan türden bir kahkaha. "Keegan seni benim için tutmaktan zevk alır, Anita, ya da ilacını büyük bir adam gibi alabilirsin.
Rodina gibi bir kız."

Keegan onun arkasından geldi ve yüzünde bir şey vardı.
Bana dokunmasını asla istemememe neden olan kahverengi gözler.
Rodina'nın sesi titrek ve zayıf geliyordu ama yine de söyledi. "Sadece
Al bunu. Durumu daha da kötüleştirme."

Garip bir şekilde, o anda yerde yatan deli kaltağa durandan daha çok güveniyordum. Nemhain'in soluk mavi gözlerine baktım ve "Sadece yap," dedim.

"Çok cesursun. İşim bitmeden seni bundan kurtaracağım."

"Konuşmak ucuzdur, kızım. Ya yap, ya da yapma."

Sanki istediği tepki bu değilmiş gibi kaşlarını çattı ama elini yüzüme koydu ve gücünü çağırdı. İkimizin de kibarlığı bitmişti.

79

Tüm gücüyle tüylerimi diken diken etti.
doğru itildi, ama bu sanki kayamın yanından akıp giden bir nehrin ortasında durmak gibiydi. Suyu hissedebiliyordum.
ıslanıyordum ama hâlâ suyun üstündeydim, hâlâ güvendeydim ve selden .

Birkaç santim öteden mavi gözlerinin içine baktım.
Yüzümün yan tarafını kavrıyor ve tüm o enerji etrafımdan akıyor ama girmiyordu. Tıpkı rüyamda olduğu gibi, kalkanlarımı geçemedi.

"Hayır." Fısıldadı.

Ona baktım ve "Hâlâ adını söylememi istiyor musun?" dedim.

Keegan onun arkasından, "Bu mümkün değil," dedi.

"Zihninizin içini göremem. Korkularınızı
yüzeyinde. Taktığın zincirler kaplanını öldüren bıçak gibi. Seni diğer parçalarından ayırmak için büyülendiler. Onları taktığın sürece Jean-Claude sana yardım edemez. Sen güç için bir , başka bir şey değil. Seninle istediğimi yapabilmeliyim.
Size yardım eden diğer tüm güçlerden arındıktan sonra."

"Sürpriz," dedim usulca.

Elinden daha fazla enerji akıttı ve ikinci bir elini yüzümün diğer tarafına koyarak öpmek için yaklaşıyormuş gibi göründü. *"Hayır!"* Bağırdı, çok öfkeliydi, yüzyılların biriktirdiği öfkeyle. Teninden yükselen tatlı ve acı bir şeyin kokusunu alabiliyordum. Bir haklıydı: Beni metafiziksel olarak bağlı olduğum diğer tüm insanlardan koparmıştı. Bunun beni
ama o anda dolu bir silah gibi olduğumu fark ettim ve

Bana her ne yaptıysa güvenliğimi elimden almıştı. İlk defa öfkeyle beslenebiliyordum, binlerce yıllık
ve aklımda ya da kalbimde açlıklarını kontrol etme konusunda daha kimse yoktu.

Bunun kötü bir fikir ya da iyi bir fikir olduğunu düşünmedim. Sadece ondan beslendim. Yüzümü kavrayan ellerinden beslendim. Onun bakışlarından beslendim.

Solgun gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. Ten tene beslendim, o bana sarılırken ben de onu boşalttım. Çok-çok-öfke. Gözlerimin kendi gücümle dolduğunu hissettim. Bakışlarıma daldığında yüzünün huzurlu bir hal almasını izledim ve yine de öfkesini içime çektim. Daha önce hiç kimseyi Ama daha önce hiç böyle bir zaman ve öfke ziyafeti sunan biri olmamıştı.

Eller onu benden uzaklaştırdı ama o bana uzandı, bana dokunmaya devam etmek istedi, her vampir kurbanı gibi bir kez zihnine girdiğinizde onları yeterince derinden becerin. Keegan ve Hamish onu
Onları. Gözleri hâlâ bir uyurgezerinki gibi odaklanmamıştı.

"Gözleri," dedi Hamish ve Moroven'ın gözlerinden değil de benim gözlerimden bahsettiğini anlamam bir saniye sürdü.

Keegan önce bana sonra yere baktı. Gözlerim parlarken gözlerimin içine bakmıyordu. Sanki sadece gözlerim değil, tenimin her santimi güçle parlıyor olmalıydı. Aman Tanrım, çok iyi hissettirdi.

Her şeye rağmen o kadar da kötü olmadığı ortaya çıkan Kötü Kalpli Orospu, derin bir nefes aldı ve başını kaldırıp bana baktı. Gözlerine tekrar bakana kadar öfkesinden derin derin içtiğimi sanmıştım. Nefret,
Öyle yakıcı bir nefretti ki bu; gözlerini, yüzünü sanki ondan oluşmuş gibi dolduruyordu. O tek bakıştaki bir şey, tüm gücünün
daha önce yapmamıştım: bu beni korkuttu. Neden bilmiyorum ama nabzımı eşit tutamadım, o adrenalin patlamasını durduramadım. Sizi neyin korkutup neyin korkutmayacağı her zaman komiktir. Asla bilemezsiniz, kendiniz hakkında bile.

"Bu daha iyi," dedi buz gibi sakin ve kontrollü bir sesle ve gözlerindeki nefretle hiç uyuşmuyordu.

"Hanımefendi, iyi misiniz?" Hamish sordu.

"Ona bizim için cevap ver, Keegan," dedi.

"Kadın şimdi korkuyor. Gerçekten de çok iyiyiz," dedi adam, hiç de hoş olmayan bir gülümsemeyle.

"Neden şimdi korksun ki?" Rodina sordu, sesinde hâlâ Moroven'ın ona yaşattığı korkunun izleri vardı.

"Beni şimdi görüyor. Değil , Anita?"

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiştirdim, ağzım aniden kurudu. Bunu açıklayamazdım ama daha önce hiç kimse bana bakmamıştı. böyle bir nefretle. Neden bilmiyorum ama bu beni korkuttu. Lanet olsun.

"Senin benim öfkemden beslendiğin gibi, ben de senin korkundan beslenebilirdim ama

Sanırım önce korkunun büyümesine izin vereceğim. İçinde o kadar az şey var ki, bu benim için bir ziyafet değil." Bana yaklaştı ve yüzüme baktı. "Henüz değil ama olacak, Anita. Sana söz veriyorum, seni öldürmeden ve hakkım olan gücü almadan önce

"İçinizde benim nefretime denk bir korku var."

"Nefretine denk bir korku olduğundan emin değilim Moroven" demek için tekrar yutkunmak zorunda kaldım.

Gülümsedi ve bu Keegan'ınkinden daha güzel bir gülümsemeydi ama yine de aynı . Çok tatsızdı ve daha kötüsünü vaat ediyordu.

"Gördün mü Anita, adımı söyleyeceğini biliyordum. Birkaç saat içinde iki ismimi de haykıracaksın."

Başımı salladım. " sanmıyorum." Ama kalbim boğazıma düğümlenmiş gibiydi. Neden nefret beni öfkeden daha çok korkutuyordu?

Sonra kendi öfkem olduğunu fark ettim ama hiçbir şeyden Moroven'ın dünyadan nefret ettiği kadar nefret ettiğimden emin değildim.

"Kaderini düşünmen için seni yalnız bırakacağız, Anita, ama yalnız değil. Hayır, Harlequin'im size eşlik etmesi için çok özel bir misafir getirdi."

Nabzım ama şimdi fırladı. Kim

var mıydı? Başka kimi kaçırmıştı? Otelde başka kimlerin olduğunu düşünmeye çalıştım. Nathaniel ve Damian

Polis; onlar güvendeydi. Geriye kim kalıyordu? Donnie ve Griffin

lobideydiler, ama . . . O kadar çok insanın o merdivenlerden inmemesi için çok dua ettim ama Edward listede yoktu. . . .

Edward olduğu düşüncesi mümkün görünmüyordu, sanki ona dokunulamazmış gibi. Bunun doğru olmadığını biliyordum ama İrlanda'da sevdiğim herkesten çok onun için endişelendim.

"Diğer misafirimizi getirin" derken yüzüme baktı.

Sanki merdivenlerde onun emrini bekliyorlarmış gibi, iki adam Aralarında bir üçüncüyü taşıyarak görüş alanına girdi. Kalbim ayaklarıma kadar düştü, dizlerimin bağı çözüldü ve kendimi dik tutabilmek ve zaten sahip olduğumdan daha fazla duygu göstermemek için ellerimi yumruk yapmak zorunda kaldım. Nathaniel'di. Onu polisten ve onu güvende tutması gereken herkesten nasıl bilmiyordum ama işte , benimle birlikte buraya sürüklendiğini görmek istediğim son kişiydi. Tanrı olsun. Tanrı olsun.

Üstü çıplaktı ve kolları arkadan bağlıydı. herhangi bir yara göremedim, bu da içimi rahatlattı. Uzun saç örgüsü vücudunun üzerine yığılmıştı, sanki bir noktada ona takılıp düşmüşler ve sadece yollarından çekmişlerdi. Bir parça saç bağlamışlardı.
Ağzına tıkaç niyetine gri bir bez geçirdim. Geniş lavanta rengi gözlerine baktım ve kendimi insansız hissettim. Onu güvende tutmak için her şeyi yapardım; ikimiz de çok kötü durumdaydık.

O da , ama kelepçeler bileklerinde ve ayak bileklerindeydi, vücudunun üst kısmını saran daha fazla zincir vardı ve
Bacakları. Onu aşağı taşımışlardı, çünkü bırakın yürümeyi, zincirler yüzünden vücudunu zorlukla bükebiliyordu.

"İçinde bir yerlerde daha fazla korku olması gerektiğini biliyordum, Anita, ve işte orada, ve hepsi bu adam için. Aradığın leopar. Nişanlınız, bana öyle söylendi, gerçi evlenebileceğinizden çok daha fazla erkeğe söz vermişsiniz gibi görünüyor. Bay Graison senin için ne hissediyor?
Jean-Claude ile düğün planları?"

Ne söyleyeceğimi bilemedim. İşe yarar bir şey düşünemiyor gibiydim. Durumu daha da kötüleştirmeyecek ya da ona beslenmek istediği duyguları vermeyecek herhangi bir şey düşünmeye çalıştım ama hiçbir şey Aklıma yapıcı geldi. Hayatımda ilk kez donup kalmıştım ve ne yapacağımı bilmiyordum. olarak kendimi toparlamam, düşünmem için kendime bağırdım ama tek yapabildiğim onun gözlerine bakmak ve
Onun için korkuyordum. Kahretsin, bundan daha iyisini yapmalıydım!

"Şimdiden korkudan nutkun tutuldu mu Anita? Dilini gevşetmek için bir şey yapmam gerekiyor mu?"

Buna bir cevabım vardı. "Hayır, hayır." Fazladan hayır bile sinir bozucuydu ve o da bunu biliyordu. Lanet olsun!

Nathaniel'in yanına gitti ve ağır örgüyü okşadı, elinde topladı ve yere düşmesine izin verdi. Bana baktı,
Sanki orada değilmiş gibi onu görmezden geliyordu. O lavanta rengi gözlere, o yüze baktım ve onu hissetmeye çalıştım. O sadece benim *moitié bêtes*'lerimden biri değildi; o benim kendi özel üçlümün diğer üçüncüsüydü ama onu hiç hissedemiyordum, sanki diğerlerinden daha az varmış gibi odadaki insanlar. Zincirlerin üzerindeki sihir her neyse
Nathaniel neredeyse boştu. Onun enerjisini hiç hissedemiyordum ama onunkini, Keegan'ınkini, Hamish'inkini ve Rodina'nınkini hissedebiliyordum ama Nathaniel'inkini hissedemiyordum. Metal beni psişik olmaktan alıkoymuyordu; sadece
metafiziksel olarak birleştiğim insanlarla psişik olmamı engelledi. Bu ilginçti, hatta belki de faydalıydı. Ben yapamadım
Bu bilgiyi nasıl kullanacağımı henüz bilmiyordum ama bu da bir şeydi ve bunu kabul ederdim, çünkü bir şey ikinci önce sahip olduğumdan daha iyiydi.

"Ne kadar güzel saçlar," dedi. Adamın göğsünü okşadı,
Zincirlerin arasındaki çıplak tene dokunarak. Nathaniel Guilty Pleasures'da sahnede dans ederken bundan daha fazlasına dokundu. Biz iyiydik. Biz iyiydik. Bunu kafamın içinde bir mantra gibi tekrarlayıp durdum. "Çok formda Anita, o kadar çok egzersiz yapıyor ki göğsüne ve kollarına o kadar kas yapmış. Tüm erkeklerin spor rutinleri konusunda oldukça sert görünüyor, ama o zaman de öylesin, değil mi?"

"Evet," dedim çünkü sessizlikten hoşlanmıyor gibiydi. "Evet, çalışıyoruz."

"Otelde yaralı halde bıraktığımız kaplan size yardıma gelmeden önce iki Roanes'imi öldürdü. Benim fok halkım
Harlequin, ama iyi eğitilmişler. İkisini bu kadar çabuk öldürmüş olması muhafızlarınızın eğitiminin bir kanıtıdır."

"Ethan iki adamınızı öldürdü. Onu diğer odadaki kavgadan bu kadar uzun süre uzak tutan şeyin ne olduğunu merak ettim."

Nathaniel'i tutan iki adamı işaret etti, sanki iki yüz kiloya yakın kas gücü hiç de ağır değilmiş gibi. "Keşke Harlequin'im yaralı savaşçınızı buraya getirseydi de kardeşlerinin intikamını ondan alabilselerdi."

Adamlara daha yakından baktım. Birinin siyah saçları ve koyu kahverengi gözleri vardı; diğerinin ise daha soluk kahverengi saçları ve gri gözleri vardı. Onlar

geleneksel erkek tarzında yakışıklıydılar, ama Nathaniel odadayken bana o kadar da iyi görünmediler. Önyargılıydım ama omuzları genişti ve sanki Giysilerinin altında kas vaat ediyorlardı. Roarke ve Riley'nin sahip olduğu siyah üzerine siyah gözlere sahip değillerdi. Gözlerinden tüm Roane'ları ya da Selkie'leri tanıyabileceğimi düşünmeye başlamıştım ama görünüşe göre öyle değilmiş. Bildiğim iyi oldu.

Tekrar önümde durmak için geldi. "Bay Graison'a nasıl sahip olduğumuzu bilmek ister misin?"

"Elbette," dedim ve sesim neredeyse denediğim kadar ilgisizdi ve nabzımı neredeyse kontrol altına almıştım. Plan değişmemişti: nazik olun, kibar olun, onu çıldırtmayın ve odadaki en güzel şeyin kendisi olduğunu düşünmesini . Değişen tek şey bu sefer bahislerin yükselmiş olmasıydı. tekrar iyi olmayı bıraktığım an. Düşüncelerimin o yolda daha fazla ilerlemesini . Her seferinde bir an, sadece bu an, bu anla ilgilen. Bir sonraki an, biz ona ulaşana kadar kendini becerebilir.

"Kendini çok çabuk toparlıyorsun, Anita. Bu da seni benim için çok ilginç kılıyor."

"Belki bir ara alışverişe çıkarız ve kız kıza konuşuruz," dedim ve gülümsemeyi bile başardım.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır, eğer alışverişe çıkmak, dedikodu yapmak ve kız kıza kaynaşmak istiyorsan, buna tamamen varım."

Bana kaşlarını çattı. "Seni anlamıyorum." "Sadece arkadaşça davranmayı teklif ediyorum," dedim.

"Yemeğinle arkadaş olamazsın, Anita. Beni çoktan besledin ve ben de yakında bu iyiliğinin karşılığını vereceğim."

"Bir vampirle evlenmek üzere nişanlandım. Benden beslenen insanlara karşı çok arkadaş canlısı olabilirim."

"Ben de besleniyorum," dedi ve Keegan, "ama bunu yapabilecek durumda olsalar bile benden beslenmelerine asla izin vermezdim." Onun Keegan olduğunu bilmek gerçekten güzeldi.

insan hizmetçi. Muhtemelen diye düşünmüştüm ama bunu doğrulamak güzeldi. Eğer ondan başka birini öldürme şansım olursa,

listenin başına geçecekti, çünkü artık onu öldürmenin onu da öldürebileceğini biliyordum. Yaşasın.

"Vampirlerin hizmetkârlarının çoğu efendilerinden beslenemez," dedim.

"Sadece çoğu değil, Anita, hepsi ya da Jean-Claude ve onun yeni soyu hariç hepsi. Yeni bulduğu güçle kimin efendi kimin köle olduğu konusunda büyük bir kafa karışıklığı var gibi görünüyor."

"Ailede kimin pantolon giydiğini biliyoruz," dedim. I Nathaniel'e bakmadığım, sadece önümdeki beyaz kaltağa odaklandığım sürece sakin olabiliyordum. O burada yokmuş gibi davranmak için elimden geleni yapıyordum. Bu daha iyi düşünmeme yardımcı oluyordu.

"Pantolonların sahiplerinin değiştiğini görebilirsiniz," dedi ve sonra seslendi, "Roarke, diğer misafirimizi getir."

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve Nathaniel'e baktım. Bir bakışıyla bana bir şey söylemek istercesine gözleri büyüdü ama ilk kez yüz ifadesini okuyamadım. Aramızdaki bağlar açık olmadığından başım dönmüştü ve Roane Kralı Roarke'un merdivenlerden inişini izlemekle yetinmek zorunda kalmıştım. Koyu renk gözleri, sanki onu öldürmem için bana hiç yalvarmamış ya da uzun boylu, heybetli ve ona ait olmaktan başka bir şey olmamış gibi bana bakıyordu. Kilisede olduğundan çok daha fazla enerji yayarak odaya girdi. Başka bir adamı elinden tutmuş götürüyordu. Onun Damian olduğunu anlamam bir saniye sürdü. Damian'ın görebildiğim kadarıyla zincirlenmediğini ya da herhangi bir şekilde kısıtlanmadığını fark edene kadar korkum yeniden arttı. Merdivenlerden aşağı Roarke'la birlikte sanki arkadaşmışlar gibi yürüyordu.

Ne haltlar ?

80

MOROVEN Roarke'a gitti ve onu bir öpücükle karşıladı. Roarke da onu öpmek de belli etmedi. Kilisede yalan mı söylemişti, yoksa kilisenin dışında da onu bu kadar iyi kontrol edebiliyor muydu? Eğer yeterince uzun yaşarsak, sorarım.

Damian yanlarında duruyordu, yüzü neredeyse bomboştu. Gözleri açıktı ama sanki odada hiçbir şey görmüyor gibiydi. Roarke'un onu elinden tutup götürmediğini fark ettim; Damian'ın bileğini tutuyordu. Garip görünüyordu ama ikisi öpüşürken Damian'ın orada öylece durması da garipti.

"Damian!" Adını söyledim ve sanki onu ürkütmüşüm gibi sıçradı. "Damian!" Gözlerini kırpıştırdı ve bana baktı; bir an için orada bana bakıyordu. "Anita!" dedi.

Moroven elini Roarke'un elinin yanına koydu, böylece ikisi de
Aynı anda ona dokundu ve gözleri yine karardı. "Ona ne yaptın?" diye sordum.

Bana baktı ve Keegan'ın onunla paylaştığı o nahoş gülümsemeyi takındı. Acaba bu gülümseme onun mu yoksa Keegan'ın mı gülümsemesi olarak başlamıştı?

"Seni hizmetkârlarından ayırdıktan sonra Damian her zaman olduğu gibi yine benim oldu. Güçleriniz zihnini bulandırmadığında kendisini ve Bay Graison'ı bana teslim etti."

"Buna inanmıyorum."

"Onu çağırır çağırmaz senin Nathaniel'ine ihanet etti. Bana geri döndü, çünkü sen onu tutacak kadar vampir değilsin."

Edward'ın onların karakoldan öylece çıkıp gitmelerine izin vermesine imkân yoktu. Bu beni, Edward'dan başka
Nathaniel ihanete uğramıştı. Ama bunda benim için hiçbir şey yoktu.

sorgulama hattı. Buradan çıktıktan sonra Damian'a soracaktım.
ve Nathaniel'e her türlü soruyu sorabilirdim ama onun önünde değil, onun gözlerini neden olarak değil. Buradan inanmak zorundaydım, çünkü başka bir şey düşünemeyecek kadar çok şey tehlikedeydi.

Moroven, Damian'ın bedenine doğru eğildi ve öpmek için yüzünü ona doğru kaldırdı. Gözleri yine canlanmıştı, yine ona aitti ve aslında ondan ürkerek uzaklaştı. "Öp beni, Damian!" dedi. Kadın
bunu bir emir haline getirdi ve ona doğru eğildi, ama gözleri farkında kaldı. Onu öpmek istemiyordu ve bu onu kısmen kontrolünden çıkarmaya yetti, ona ve hayvanına dokunmayı çağırsa bile.

"Damian, onu öpme," dedim.

Tekrar dik ve uzun bir şekilde ayağa kalktı, kadının ona ulaşamayacağı kadar uzun. Bir tıslamayla bana döndü; gözleri mavi mavi parlıyordu. "O benim!"

"Onu Jean-Claude'a sen gönderdin. Onunla işin bitmişti Moroven. Şimdi onu neden bu kadar çok istiyorsun?"

"Çünkü o benim!" Bağırdı, gözlerindeki parıltı sönüyordu.

"Tek istediğin sevgilini geri almak olsaydı, bir mektup gönderebilirdin," dedim.

Roarke ve Damian'dan uzaklaştı ve ben de onun
gözleri boşluğa geri dönecekti ama . Aramızdaki değişimle ilgili bir şey onunla savaşmasına yardımcı oluyordu. neyin yardımcı olduğunu bulabilseydim ve bunu yapmaya devam edebilseydim.

"Bir mektup bana seni getiremezdi Anita ve benim istediğim de buydu. Damian'ı bana geri getirmiş olman harika bir hediye ve ondan bir daha asla vazgeçmeyeceğim."

"Onu neden Jean-Claude'a teslim ettiniz?" Sordum; daha fazla bilgi sadece yardımcı olabilirdi, değil mi?

"Efendiniz ve efendiniz bana yazdı, yüzyıllardır Damian'ın solgun tenini hayal ettiğini ve Damian'ı katamiti olmaya zorlayacağını söyledi. Bu, kızıl saçlı vampirimizin neredeyse ölümcül bir dehşet bir şeydi" dedi ve kendi kelime oyununa güldü. Odada ona ait olan insanların çoğu
Güldü. Rodina ve Hamish istisnaydı. Belki beyaz kaltak kraliçeleri onlar için her şeyi anlatmıyordu.

"Burada adamlarınız vardı," dedim. "Damian'ı küçük bir oğlancılık için ta Amerika'ya göndermene gerek yoktu."

Mutsuz bir yüz ifadesi takındı. "Erkekleri tercih eden bir erkeğin bana ne faydası var? Ben böyle adamları toplamam. Ondan vazgeçtim. Belle Morte'un ödüllü öğrencisi tarafından eziyete uğramıştır. Damian eve döndü, artık erkeklerden hoşlanıyor. Jean-Claude benim tahmin etmediğim bir büyücülüğe sahip olmalı."

Yüzümü boş tutmak için mücadele ettim, çünkü bunun Jean Claude'un büyücülüğü olmadığını biliyordum. Nathaniel iki heteroseksüel erkeğin tek erkek sevgilisi olarak ikide iki yapmıştı. Jean-Claude ve Asher'ın daha fazla sevgilisi olduğundan emindim ama benim tanıdığım kimse yoktu.

Nathaniel ve iki Roane'un etrafından dolaşmaya çalıştı ama Rodina eteklerine engel oluyordu. "Tanrı aşkına kızım, kalk ve Hamish'in yanına git."

Rodina Moroven'a ikinci kez emir vermedi, sadece ayağa kalktı ve Harlequin arkadaşının yanına gitti. Birbirlerinden çok hoşlanmıyor olabilirler ama ikisi de Moroven'dan hiç hoşlanmıyordu. Ben sevmiyordum. Bu konuda nasıl bu kadar emin olduğumu bilmiyorum ama öyleydim ve bir şekilde haklı olduğumu biliyordum.

"Jean-Claude gezegendeki en güzel erkeklerden biri," dedim. "Yani, onun lehine önyargılı olabilirim ama o baştan çıkarmanın kralı."

"Onun ne kadar baştan çıkarıcı olabileceğini biliyorum Anita, yoksa sevgilim olduğunu söylemeyi mi ihmal etti?"

"Bana Belle Morte ile Damian'ı bir süreliğine takas ettiğinizi söyledi."

"Onu tutmaya çalıştım ama Belle en sevdiği evcil hayvanlarından birinden vazgeçmek istemedi."

"Bunu ben de duydum," dedim.

"Sana tutkularımdan birinin ne olduğunu söylediler mi Anita?" "Emin değilim," dedim çünkü emin değildim.

"Mahvolmuş güzellik," dedi.

Damian yüksek sesle ve net bir şekilde, "Hayır," dedi. Roarke hâlâ kolunu tutarken öne doğru bir adım attı.

Döndü ve ona baktı. "Onun gücü seni desteklemeden nasıl özgürce savaşabiliyorsun?"

"Ben buradayım. Sizinle kalacağım. Sadece Anita ve Nathaniel'in zarar görmeden gitmesine izin ver."

"Cezbedici ama Dublin'de neredeyse bir vampir ordusunu eğlence olsun diye yaratmadım Damian. Büyük vampir uzmanından önce Dublin'e hangi dehşeti salmam gerektiğini merak etmeye başlamıştım. sonunda İrlanda'ya gelecekti." Bana baktı ve gülümsedi. "Bütün bunları beni buraya getirmek için mi yaptığını söylüyorsun?"

"Sahip olduğun tek güç, İrlanda'ya daha çekici
Tüm Karanlığın Anası senin büyücülüğün. Aynı zamanda vampirleri kontrol etmeni sağlayan şeydir, bu yüzden seni dünyadaki tek ülkeye çektim.
Kişisel büyünün işe yaramayacağı bir dünya. Şimdi, seni öldürdüğümde ve Anne'nin gücünün geri kalanını kendime aldığımda, senin büyücülüğün üzerinde oyalanmayacak. Büyü, kaderinde olduğu gibi bana gelecek."

Damian, "Eğer Anita'yı öldürürseniz, ben de onunla birlikte ölebilirim," dedi.

Moroven ona tekrar baktı. "Umarım öyle değildir, ama yeni yüzünle sana eziyet etmenin keyfi bile bana hak ettiğim tüm gücü toplamaktan vazgeçmem için yeterli değil." Tekrar önümde durmak için geldi. "Yüzünü nasıl değiştirdin? Ben sadece
Belle Morte bunu yapabilir."

Gerçeği söylemeye çalıştım. "Gerçekten emin değilim."

"Hadi ama Anita, eninde sonunda bana tüm gerçeklerini anlatacaksın, o yüzden yalan söylemeye zahmet etme."

Hamish ve Rodina'ya baktım, çünkü yeterince güçlü herhangi bir hayvan ya da vampir az önce gerçeği söylediğimi anlayabilirdi. Hamish boş bir yüz ifadesi takındı ama Rodina hafifçe sırıttı. Yeni kraliçelerinin birisinin gerçek olup olmadığını anlayamayacağını biliyorlardı.
Yalan söylemek. Şimdiye kadar karşılaştığım ve ölümsüz yalan dedektörleri gibi davranamayan diğer usta vampirler, kendi kendine yalan söyleyecek kadar
neyin gerçek olduğunu söyleme yeteneklerini tehlikeye atacak kadar hayalperestti. "Bir vampir yaratmanın mümkün olduğunu bilmediğim için
Kimseye hizmet etmedi, hepsi biraz kazara oldu."

"Yalan, ama gerçeği nasıl öğreneceğimi biliyorum." Nathaniel'in yanındaki adamlara önüme geçmelerini işaret etti.

Keegan merdivenlere açılan kapının hemen arkasına, ama insanların iniyor gibi göründüğü tarafın tersine gitti. Kollarını gördüm.

Sanki duvarda bir şeye basmış ya da çekmiş gibi hareket etti ve tavandan aşağıya kalın bir zincir sarktı. Bileklerimdeki zincirler gibi bir çift değildi, sadece tek bir kalın zincir hattı ve üzerinde büyük bir
ucundaki kanca.

"Hayır!" dedi Damian. Roarke'u geçmeye başladı ve sonra Roane'un gözlerinin siyah elmaslar gibi parladığını gördüm. Damian'ın gözleri odaklanamadı ve ilerlemeyi bıraktı.

Bir metre duran Nathaniel'in gözlerinin içine baktım. O
zincirlerin izin verdiği kadar mücadele etmeye başladı, ki bu çok fazla değildi. Adamlar her ne yapacaklarsa, onun hareket etmesini istemiyorlardı. Kalbim boğazıma düğümlenmişti. Bileklerimdeki zincirleri çektim ama bunun faydasız olduğunu biliyordum.

"Damian, !"

İrkilerek uyandı, Roarke'u itti ve sonra yüzüne sert bir darbe indirdi. Roarke yere düştü. Rodina ve Hamish, Damian'ın kollarını yakalamak için bulanık bir hızla hareket ettiler. Rodina boğazına bir bıçak dayadı.

"İşte bu yüzden Bay Graison'un ağzını tıkamak zorunda kaldık. Eğer ona bir daha , Anita, ağzını tıkarım ve sevgilinin dilini keserim."
Rodina'nın gözleri sanki bahar gökyüzünü yakacakmış gibi mavi mavi parlıyordu. Söylediği her şeyde ciddi olduğuna inanıyordum.

Zincir tam önümdeydi, böylece adamların Nathaniel'e yapmayı planladıkları şeyi iyi görebilecektim. Ya da cehennemi,
Belki bana yapacakları şeyi daha iyi görebilirdi. Acı hangi yöne giderse gitsin, birbirimizin buna katlanmasını izlememizi istiyorlardı. Çok mu sadistçe?

Keegan tek zincirin ucunu Nathaniel'in ayak bileklerindeki zincirlere bağladı. Bağlantıyı çekiştirdi ve
mutlu bir şekilde başını salladı. Nathaniel'i tutan iki adam onu yere indirmeye başlarken Keegan duvara geri döndü ve bir çıkıntının etrafına uzandı. Döndürmeye başladığında gümüş sapın sadece kenarını görebiliyordum ve zincir tekrar yukarı doğru çıkmaya başladı.
Tavan. İki Roane, Nathaniel'i söylenene kadar nazikçe tuttular. Bunu ona zarar vermek için bir bahane olarak kullanmalarını beklerdim.
ama .

Keegan zinciri Nathaniel'in yüzü neredeyse
Böylece birbirimizin gözlerine bakabiliyorduk. O

sadece bir metre , ulaşamayacağım bir yerde asılı duruyordu.
Çok fazla değil. O lavanta gözlere, çiçek gözlü oğluma baktım ve midem o kadar sıkıştı ki kusacak mıydım yoksa nefes nefese mi kalacaktım bilemedim. Bunun engellemenin bir yolu olmalıydı. Saçlarının kalın örgüsü başının altından
kumral bir ip gibi yerde birikiyor.

"Leydim," dedi Damian, "lütfen bunu yapmayın."

"Merhamet dilemek beni hiç etkiledi mi, Damian?"

"Hayır," dedi ve Hamish ile Rodina'nın pençeleri arasında gerildi.

Rodina, "Debelenmeye devam ederse boğazını kesebilir miyim?" diye sordu.

"Hayır, bu Anita'yı çok erken öldürebilir. Onu beslenmem için bana açması için dehşetine ihtiyacım var ve sonra onun tüm gücüyle besleneceğim. Eğer ben bu çetin cevizi kırmadan önce ölürse, o zaman Anne'nin gücü başka bir kap ve bu da burada benimle son bulur."

"Eğer onu kesemiyorsak, oyuncağını kurtarmasını nasıl engelleyeceğiz?" Rodina sordu.

"Sen Harlequin'sin. Bir vampiri bile birkaç dakikalığına kontrol edemeyecek kadar yetersiz misiniz?" Moroven bağırdı
Onlar.

"Onu yaralayabilir miyiz?" Rodina sordu.

"Hayır! Şimdi işinizi yapın!" Moroven bize döndü ve ben bunu istemedim, çünkü her ne olacaksa kötü olacaktı, kabus gibi kötü olacaktı.

"Sen lanet olası Harlequin'sin. Seninle bu şekilde konuşmasına izin mi vereceksin?" diye sordum.

"Patron o," dedi Rodina. "Çünkü
sen onu takip ediyorsun."

"Anne'nin gücünü takip ediyoruz," dedi Hamish, "hangi aracı seçerse seçsin."

"Yeter!" Moroven çığlık attı. Tıpkı Keegan'ın yaptığı gibi duvarın kenarından dolaştı ama artık zincirleri . Elinde büyük bir bıçakla geri geldi. Bu
Gümüş gibi parlıyordu ve sadece kenarının güneş ışığını yakalama şekli bile keskin olduğunu anlamamı sağlıyordu. Gümüş bir bıçak olduğundan emin değildim.
Renkli olması dışında, ama öyle olmaması için dua ederken bile öyle olduğuna bahse giriyordum.

"O büyük, güzel gözlere, o güzel saçlara ve o fit ve güçlü göğse bakmanı ve şunu düşünmeni istiyorum, Anita Blake. Onun güzelliğini kâbusa çevireceğim ve sonra onu senin önünde becereceğim ve sen yapacaklarım karşısında dehşetle dolduğunda
iki adamının yanında, seni içeceğim!"

Moroven beyaz eteklerini savurarak Nathaniel'e doğru yürüdü. Damian ve ben "Hayır!" diye bağırdık.

Nathaniel'in saçının kalın örgüsünü onu sabit tutmak için bir tutamak gibi kavradı. Birbirimizi izleyebilmemiz için yan tarafa geçti. Bıçağı adamın dayadı ve testereyle kesti. O
Çok daha kötü şeyler yapabilirdi -bunu biliyordum- ama kumral saçlarının uzun, kalın örgüsünün yere düşüşünü izlemek nefesimi kesti.
Dizlerim o anda beni tutmadığı için zincirlerin içinde sarktım.

Birbirimizin gözlerinin içine baktık ve Nathaniel'in yüzünde tek bir gözyaşının izini sürdüm. Çığlık attım, dehşet ya da üzüntü çığlığı değil, öfke çığlığı. Kendimi kaybettim ve ona küfrettim, onu tehdit ettim ve sonunda ona "Beni şimdi öldür. Çünkü beni canlı bıraktığın her dakika seni öldürmek için bana daha fazla şans veriyor, seni kötü kaltak!"

Moroven yüzüme güldü, sonra bıçağı aramızdaki yere fırlattı. "Öfke, ben öfke yiyemem Anita. Ama sana söz veriyorum, geri döndüğümde o bıçağı tekrar elime alacağım ve
o güzel vücudu parçalayacağım, ya da belki bir gözünü alacağım. En azından bir gözünün sağlam olmasını istiyorum ki
güzelliğiniz ve konudaki dehşetiniz, ama bunun için iki kişiye ihtiyacı yok."

Öfkemi sanki gerçek bir ateşmiş gibi besledim. Onu besledim ki Çünkü benim korkumu bulamazsa benden beslenemez, bizi öldüremezdi. Annemin ölümünden beri içimde kaynayan ve o zamandan beri gördüğüm her dehşetten beslenen o öfke havuzuna dokundum ve yüzümde görmesine izin verdim.

"Eğer bıçağı Nathaniel üzerinde kullanmam seni korkutmuyorsa, o zaman senin üzerinde kullanacağım, ama seni neyin korkuttuğunu bulacağım, Anita, ve
o zaman benimsin." Moroven, hâlâ iki Harlequin arasında tutulan Damian'a doğru yürüdü. "Bana inanıyorsun, değil mi Damian? Söz verdiğim her şeyi yapacağıma inanıyorsun."

"Evet," diye fısıldadı, gözleri kocaman açılmıştı, kenarlarında çok fazla beyazlık vardı, tıpkı kaçmak üzere olan bir atınki gibi. Kadın onun yüzüne dokundu ve kişiliği öylece kayboldu ki gözleri boş pencereler gibi kaldı.

Moroven gülümseyerek bana döndü. "İkiniz için de korkuyor. Bu onu bana açtı ve artık o tekrar benim." Damian'ı yukarı götürdü.
sanki kendi iradesi olmayan bir zombi gibi merdivenlerden iniyordu.
"Nathaniel'in güzelliğini son görüşünün tadını çıkar, Anita. Sana söz veriyorum, şu anda sana verdiğim saat onu bütün olarak gördüğün son saat olacak."

81

Kapının iki yanında iyi birer muhafız gibi duran iki Roane dışında YALNIZDIK. İkisi de silahlıydı.
Gömleklerinin altından görünen tabancalar, bu zamana kadar neredeyse İrlanda'ya ait değilmiş gibi görünüyordu. Polislerin çoğunun- pardon: Gardai'nin silahlı olmadığı bir ülkede, bizden kimsenin silahlı olması yanlış görünüyordu.

Nathaniel ve ben birbirimize baktık. Onun o kocaman güzel gözlerine odaklandım ve saçlarına bakmamak için elimden geleni yaptım. Tekrar uzayacaktı. Olurdu. Ama eğer dikkatimi ona verirsem, ya ağlamaya ya da çığlık atmaya başlayacaktık ve ikisi de bize yardımcı olmayacaktı. yardım etmeliydik, zarar vermemeliydik. Moroven bunu bizim için bir saat içinde yapacaktı. Tehditlerini elimin tersiyle ittim, gözlerindeki nefreti kafamdan uzaklaştırdım ya da elimden geldiğince uzaklaştırdım. Hiçbiri bana yardımcı olmadı. Nathaniel'in gözlerine baktım ve onu ne kadar çok sevdiğimi düşündüm. Altında, gelecek şeylerin bir vaadi gibi duran saç örgüsüne baktım, ki tam da öyleydi. Hay sikeyim. Bizi buradan nasıl çıkaracağımıza dair bir fikir bulabilmek için dua ettim. Damian.

Nathaniel yüzünün yan tarafını omzundaki zincire sürttü; ağzındaki tıkacı kazıyarak çıkardı. Çenesini çalıştırdı ve yumuşak bir sesle, "Ağzımdaki tıkaç örgümün üzerine bağlanmıştı," dedi.

" kez kestiğinde, gevşemiştin," dedim.

Gülümsedi. "Tekrar uzayacak."

Başımı salladım ve ona gülümsemeyi başardım.

Soluk kahverengi saçlı gardiyan bize doğru geldi. "Tıkacı nasıl ?"

Nathaniel, "Saçıma bağlanmıştı, o yüzden şimdi ağzım açık kaldı," diye cevap verdi.

Bu cevap adamı rahatsız etmişe benziyordu. "Senden ne yapmanı istiyorsa onu yapmalısın," dedi.

"Nasıl olsa beni öldürecek," dedim.

"Ölmenin farklı yolları vardır, Anita. Seni yavaş yavaş öldürmesine izin verme."

"Adın ne senin?" diye sordum.

"Barnabas," dedi.

Siyah saçlı muhafız "Onlarla konuşma" diye seslendi.

"Bizi yavaş yavaş öldürmesini izlemek istemiyorsan, Barnabas, buradan çıkmamıza yardım et."

Başını salladı ve geri geri gitmeye başladı. "Senin için üzülüyorum ama o kadar da değil."

"Barnabas, onlardan uzak dur!"

"Geliyorum, Tommy." Ama bize alçak sesle şöyle dedi: "Benden yardım beklemeyin. Sizi öldürmemi isterse, öldürürüm. Çabuk yaparım ama bana emrederse ikinizi de öldürürüm."

"Nerede durduğumuzu bilmek güzel, Barnabas," dedim.

"Mahkûmlarla konuşmayı kesin!" Tommy bağırdı ve bize doğru yürümeye başladı.

Barnabas bizimle çok konuştuğu için onu azarlamaya devam eden diğer adama doğru yürüdü. Bizden, nasıl olsa uyutulacağımız için bağlanamayacağınız başıboş köpek yavrularıymışız gibi bahsetti. Bunun Tommy ve Barnabas'ın mahkûmlarla biten ilk rodeosu olmadığı hissine kapıldım.

Hızlı ya da yavaş ölüyordu. Orada hiç yardım yoktu. Barnabas'a Kötü Kaltak'a ihanet etmesini sağlayacak hiçbir şey teklif edemedik ve arkadaşı Tommy daha da az kullanıcı dostuydu.

Nathaniel, "Ne kadar çift eklemli olduğumu bir daha asla deneyimleyemezsen çok yazık olur," dedi.

Söylenecek saçma bir şey gibi görünüyordu ama böyle bir anda önemli olması gerektiğini biliyordum. Hissettiğim kadar şaşkın görünmüş olmalıyım, çünkü "Houdini'den daha çift eklemli" diye fısıldadı.

Sonunda ne demek istediğini anladım: neredeyse tamamen Çift eklemliydi. Omuzlarını sonuna kadar döndürebilir ve

hemen hemen her şey. Yatak odasında ve sahnede dans ederken ilginçti ama şu anda tam da ihtiyacımız olan şey bu olabilirdi. Zincirlerinden kurtulabilir ve gardiyanların dikkatini dağıtabilirsek beni bırakabilirdi.

Dikkat dağıtıcı olmalıydım, ama nasıl? İç çamaşırı giyiyordum, yani seks de bir seçenekti. Bu kesinlikle ölümden daha kötü bir kader değildi. Kötü Kaltak Nathaniel'den parçalar keserken izliyordum. Muhafızları yeterince yaklaştırıp *ardeur'*u kaldırırsam işe yarayabilirdi ama Moroven'ın bunu hissedip hissetmeyeceğini bilmiyordum. *Ardeur* gösterişli bir güç olabilirdi ve daha fazla dikkat çekmeye ihtiyacımız yoktu.

Kendi bileklerimdeki zincirlere baktım. Bir elim, biraz deri kaybetmeye ve kanamaya razı olursam, neredeyse çekip kadar küçüktü. Bekle. Muhafızlar bunu fark ederdi.

Nathaniel'e baktım. "Seni
seviyorum." "Ben seni daha çok
seviyorum."

"En çok seni seviyorum."

"En çok seni seviyorum," dedi gülümseyerek.

Ben de gülümsedim, derin bir nefes aldım ve en gevşek bileğimi sertçe çekmeye başladım.

Siyah saçlı Tommy, "Ne yapıyorsun?" diye seslendi.

Onu görmezden geldim, çünkü ihtiyacım olan şey ikisinin de bana gelmesi ve Nathaniel'e sırtlarını dönmeleriydi. Tüm ağırlığımı sol bileğime verdim ve çektim! Elim kelepçenin içinde bir parça hareket etti. Eğer gardiyanlar burada olmasaydı, gerçekten de
Bir elimi kurtardım ve diğer elimi de kurtarmak için tek ihtiyacım olan buydu. Eğer gardiyanlar orada durup bileğimi on beş-otuz dakika kadar çekmeme izin verirlerse kaçabilirdim ama bunun için sabırları olmayacağına bahse girmiştim. Kapıda öylece durup bunu yapmamı izlemeyeceklerine güveniyordum.

"Ne yapmaya çalışıyorsun?" Tommy bağırdı.

"Uzaklaş," dedim sonunda.

"," dedi.

Elimi geçirebilmek için biraz kayganlaştırıcıya ihtiyacım olacaktı. Şanslıyım ki vücudum işe yarayacak bir şey yaptı. Eğer ben

yeterince çok istiyordum. Ayağa kalktım ve bileğimi kelepçeye doğru çekmeye, çekiştirmeye ve sürtmeye başladım.

Barnabas kapı aralığından seslendi, "Bileğini inciteceksin."

"Eğer , bileğimden çok daha fazla canı yanacak."

Gardiyanlar birbirlerine baktılar ve sonra bana doğru yürümeye başladılar. "Şunu yapmayı kes," dedi Tommy.

"Yoksa ne olur?" diye
sordum. "Yoksa sana
zarar veririz."

Bileğimi çekiştirmeye devam ederek, "İrlanda'nın Kötü Kaltağı'nın buraya geri geldiğinde yapacağının yarısı kadar bile değil," dedim.

"Kendi kanını akıtmaya mı çalışıyorsun?" Barnabas sordu.

"Evet," dedim.

"Neden?" Tommy sordu.

İkisi de önümde, Nathaniel ile benim aramdaydı.
Barnabas arkasından Nathaniel'e baktı, ben de vücut ağırlığımı kelepçeye verdim ve onlara neden kan almaya çalıştığımı gösterdim.
"Bak, biraz hareket ediyor. Sanırım biraz kayganlaştırıcı kullansaydım bu elimi çıkarabilirdim. Bu elimi kurtardıktan sonra uzanıp diğer elimi de kurtarabilirim."

"Tam burada duruyoruz," dedi Tommy. "Bunu yapmana izin vermeyeceğiz."

"Beni nasıl durduracaksın?" Bileğimi daha sert çekerek sordum. Dikkatli olmak zorundaydım yoksa gevşemek için kan bulamadan bileğimi . Onların yanından geçip Nathaniel'e bakmayı ve onun da gevşeyip gevşemediğini görmeyi çok istedim ama buna cesaret edemedim.

"Seni incitmemize neden olma," dedi Barnabas ve sesi beni incitmek istemiyormuş gibi geliyordu ama incitecekti.

Tommy kolumu bileğimin hemen altından tuttu. Sanırım beni çekiştirmekten alıkoyacağını düşündü. Zincirlerin hareket ettiğini duydum, ama ben değildim, bu yüzden diğer bileğimi çılgınca çekmeye başladım.
biri tutuyordu. O kadar çok ses çıkarıyordu ki Nathaniel'in zincirlerini oynatıp oynatmadığını ben bile duyamıyordum.

"Kes şunu!" Tommy bağırdı, sol kolumu biraz acıtacak kadar sert sıktı, ama zaten kolumda oluşan sıyrıklar kadar değil.

Bileğim. Bacaklarımı yukarı kaldırdım ve tüm vücut ağırlığımı bileklerime verdim, bu da Tommy'yi şaşırttı ve zincirleri sahte bir seanstaki sahte bir hayalet gibi sallamama izin verdi.

Tommy yüzüme açık elle vurdu. İyi bir vuruştu; beni biraz sarstı, böylece başım ve diğer uzuvlarım toparlanana kadar bir saniyeliğine zincirlerin içinde asılı kaldım. Beni geceliğimin önünden tuttu ve kaldırdı. Gecelik bir şey değildi.

Gömlek; elbise bile değildi, bu yüzden belimin altındaki her şeyi gösterdi. Kadınlar erkeklerin göğüslerine bakmasından şikayet edebilir ama bana, bakılacak daha kötü şeyler de var.

Adamların aşağıya baktıkları o donuk an vardı ve Tommy'nin kafasındaki tıkırtıyı neredeyse hissedebiliyordum.

Bana yapabileceği başka bir şey. Yutkunduğumda kan tadı aldım. Bana vurduğunda dudağımı biraz patlatmıştı ve kendi kanımın tadı içimdeki canavarların derimin üzerinde bir sıcaklık gibi yükselmesine neden oldu. Onlar da yüzlerine darbe almaktan hoşlanmıyorlardı. ilk kez kafamın içinde tüm yaratıklarımla yalnızdım, daha deneyimli

İçimdeki lycanthrope bana yardım edecekti. Vücudum alev başlamış gibi hissediyordum, çok sıcaktı.

"Sen de nesin be?" Tommy fısıldadı. Hâlâ kolumu tutuyordu.

Vücutlarının arasında Nathaniel'i gördüm. Serbestti ve Rodina'nın düşürdüğü bıçağı . Barnabas dönmeye başladı.

Nathaniel'i görseydim, iki kişi olmasalardı, yaratıklarımın yükselmek için birkaç saniyesi daha olsaydı, kendi gücüm dışında herhangi birinin gücüne erişimim olsaydı, ama yoktu. Öldürebilecek ve bu sırada dikkat dağıtabilecek tek gücümü çağırdım. Obsidian'dan ten tene dokunarak yaşam enerjisini nasıl boşaltacağımı öğrenmiştim.

Kelebek. Bana numaralarından birini nasıl yapacağımı öğretmek istememişti ama yeteneklerimden biri, bir vampir üzerimde ya da etrafımda yeterince sık bir güç kullanırsa, onu ya geçici olarak ya da sonsuza dek elimde tutmamdı. Bu sonsuza kadardı.

Tommy'nin bir şeylerin ters gittiğini anlaması bir saniye sürdü ve

Sonra bana dokunduğu eli kurumaya başladı, sanki derisine görünmez bir pipet sokmuşum ve o da bir meyve suyu kutusuymuş gibi. Beni bırakmaya çalıştı ama yapamadı. "Ne yapıyorsun?" diye bağırdı.

"Kendimi savunuyorum," dedim ve sesim uzaklardan geliyordu, Huzurluydu, çünkü onu içmek iyi hissettiriyordu, çok fazla enerji vardı.

"Barnabas, bana yardım et!"

Barnabas elini uzatmaya başladı ama Nathaniel adamın sırtına atladı ve bıçağı göğsüne sapladı. Adam bir ses çıkardı ve
dirseğini tekrar Nathaniel'e sapladı, onu sırtından indirmeye çalışıyordu, bu da Nathaniel'in kalbi ıskaladığı anlamına geliyordu. Onu tekrar bıçakladı ve bu sefer Barnabas dizlerinin üzerine düştü, Nathaniel hâlâ üzerindeydi. Onu.

Tommy şimdi çığlık atıyordu ve vücudu derin çizgilerle kaplıydı, sanki güneşin onu bir çöldeydi, ama güneş ya da sıcak değildi, sadece bendim. Çığlıkları duyacak kadar yakında biri var mıydı bilmiyordum ama duramıyordum.
İstesem bile, çünkü onun enerjisiyle beslenmeyi bıraktığım an, dönüp Barnabas'ın Nathaniel'le savaşmasına yardım etmekte özgür olacaktı. Hâlâ bıçaklıyordu, diğer adam öldürücü darbeyi vurmaya çalışıyordu.
mücadele etti. Nathaniel'in kaybedeceği bir savaşa başka bir eğitimli adamın katılmasını göze alamazdım. Bu yüzden Tommy'gözlerinin içine baktım ve derisinin deri gibi olana kadar kurumasını izledim ve hala çığlık atıyordu, daha yüksek
ama göze alamazdım. Acımak bizi öldürür.

Nathaniel sendeleyerek ayağa kalktı, üstü başı kan içindeydi ve zor nefes alıyordu ama diğer adam ayağa kalkmadı. Nathaniel kazanmıştı. Biz
Barnabas'ı öldürdüğü için hayatta kalmıştı. Yavaş yavaş öldürdüğüm adamın kurumuş kabuğuna baktım. O güçlü el
Kolumu yakaladığımda kuru bir deriyle kaplı kemiklerden ibaretti. Artık bir el gibi bile hissetmiyordum ama yine de onun yaşamının özünden besleniyordum. Eğer şimdi durursam, çaldığım enerjiyi geri verebilirdim ve o da iyileşirdi ama iyileşmesini istemiyordum. Hayatlarımız için savaşıyorduk. Tommy, Barnabas'ın yaşadığından daha fazla yaşayamadı.

Nathaniel'in sesi boğuktu, sanki bağıran gibiydi. "Bileğini çözebilir miyim? Sana dokunmak güvenli mi?"

"Hayır," dedim ve karşımdaki adamdan aldığım tüm gücü . Besleme, besleme ve besleme dürtüsünü ruhumun karanlık kutusuna geri ittim ve Tommy kırık bir oyuncak bebek gibi yere düştü.

Nathaniel bir elini kaldırdı ve sağ bileğimi çözdü. Diğer elinde hâlâ tamamen kana bulanmış bıçağı vardı. Bir bileğimi serbest bırakmak iyi hissettirdi ama büyü hâlâ oradaydı ve beni engelliyordu.

Ben. Uzandım ve diğer bileği kendim çözdüm. Zincirlere dokunmadığım anda birdenbire tüm seslerimi duyabiliyordum.

insanlar; her metafiziksel bağlantı yine oradaydı. Nathaniel yine oradaydı, parlak ve atan başka bir kalp gibi. Dev'den duyduğum korkuyla sallandım ve Damian kafamın içinde yeniden canlandı.

Eksik olduğunu bilmediğim bir parçam.

Nathaniel bana doğru uzandı ve sonra bana dokunmadan önce kanlı elini bıraktı. "Seni tekrar hissedebiliyorum."

"Ellerini kazağına sil," dedim, dibinde, diğer kurbanımız olan kanlı dağınıklığın yanında yatan kurumuş kabuğu işaret ederek.

Nathaniel çömelip ellerini ve kazağın üzerindeki bıçağı ve sonra tekrar ayağa kalktı. "Hâlâ çığlık atıyor."

"Onu

duyamıyorum."

"Ben duyuyorum."

"Bıçağı bana ver." Yorum yapmadan bana verdi. Diz çöktüm ve şimdi tiz bir ses duyabiliyordum. Kalacaktı

Belki de sonsuza dek. Obsidiyen Kelebek bunu halkını cezalandırmak için kullanmış, onları tekrar dışarı çıkarıp affetmek isteyene kadar taş tabutlara koymuştu. Bıçağı göğsün alt kısmındaki kuru kâğıt deriye sapladım, bıçağı çevirdim.

Kalbin daha kalın etini hissedene kadar keskin bir şekilde yukarı ve içeri doğru. İç kısımların çoğu deri gibi kurumuştu ama kalp hâlâ oradaydı, neredeyse normal kalınlıkta ve canlıydı. Çığlıklar kesilinceye kadar bıçağı o çarpan yaşam kaynağına sapladım.

Ayağa kalktım ve Nathaniel'e bıçağı tekrar uzattım. Elini salladı. Başını. "Hayır, sende kalsın. öldürmek çok zamanımı aldı. Sen tek vuruşta yaptın. Henüz bıçak kullanmakta yeterince iyi değilim."

"Pratik yapınca oluyor," dedim.

Başıyla onayladı. Diz çöktüm ve Rodina merdivenlerden aşağı indiğinde Tommy'nin silahını kılıfından çıkarıp Nathaniel'e vermek üzereydim.

sessizce onu hiç duymadık. Elinde Glock vardı, güzel ve sabit bir şekilde doğrultmuştu. Bazı günler kaybettiğin için kazanamazsın. Hay sikeyim.

82

Bize baktı, gülümsedi ve sonunda güldü, "İşte sizi kurtarmaya geldim ve buna ihtiyacınız olduğundan emin değilim."

"Bize neden yardım ediyorsunuz?" Nathaniel sordu.

"Çünkü Bayan Kaltak bizim Kötü Kraliçemiz değil."

"Ve benim öyle olduğumu mu düşünüyorsun?"

Önce bize sonra da cesetlerin olduğu yere baktı. "Belki iyi olmak hakkında pek bir şey bilmiyorum, ama olduğunu sanmıyorum."

Tartışamazdım, o yüzden denemedim. Sadece öldürdüğüm cesedin silahını çıkardım ve fazladan bir şarjörle birlikte Nathaniel'e verdim. Eğer cesetleri yağmalayacaksanız, fazladan mermi de alın. Silah bir Glock'tu, asla favorim olmadı. Elime tam oturmadı. Nathaniel dolu olduğundan emin olmak için kontrol etti,
otomatik olarak. Dikkatini verdiğini görmek güzeldi.

"Onunla beslendiğini görmeme izin verdiğin için teşekkür ederim, Anita. O solgun kaltağa doydum."

Ağabeyininkine çok benzeyen o siyah gözlere baktım ve fark ettim ki, "Bir şekilde, yuvarladığımda seni de yuvarladım."

"Evet, bunu yapabilecek tek kişi Tüm Karanlıklar Kraliçesi'nin kendisiydi. Yanlış varisi takip ettiğimizi biliyordum."

Onunla tartışmadım; aylardır insanlarla Tüm Karanlığın Anası'nın varisi olmadığımı tartışıyordum. İtiraz etmeye devam etmek saçma olmaya başlamıştı, ben de durdum. Hoşuma gitmedi ama çok fazla itiraz eden kadını oynamayı bırakabilirdim. Silahı masanın üzerinden aldım.
Diğer vücudu ise kanla kayganlaşmıştı. Nathaniel ilk darbede muhafızı öldürmemiş olabilirdi ama canını yakmıştı.

Silahına davranmayacak kadar; bu benim kitabımda ciddi bir kazançtı.

Hareket etmemiz gerekiyordu. Rodina'nın sırt çantası ve taktik botları vardı.

kalın çoraplar ve iç çamaşırının üzerine giymek için siyah kapüşonlu bir sweatshirt ile doldurursam bana uyacaktı. Giysileri giyene kadar ne kadar üşüdüğümü görmezden gelmek için elimden geleni yaptım ve sonunda titreyebildim.

Nathaniel için fazladan bir kapüşonlu sweatshirt bile vardı.

Elinde kısa bir kılıçla bizi merdivenlerden yukarı çıkardı.

Silahını kılıfına sokmuştu. Bize sessizliğin şart olduğunu söyledi ve biz de onu takip ettik ama ben "Damian'a ihtiyacımız var" dedim.

"İkinizi buradan çıkarırsak şanslı sayılırız. Hâlâ o solgun kaltak ve iki hizmetkârıyla birlikte."

"Onu bırakamayız," dedi Nathaniel. Damian'ı düşünmüş olmalıydı, çünkü vampir birden kafamızın içinde yüksek sesle konuşmaya başladı. *Gidin,* diye düşündü bize, *Wicklow'da size katılacağım.*

"Gitmemizi söylüyor. Wicklow'da bize yetişecek," dedi Nathaniel.

Rodina gülümsedi. "Anlaştık."

Rodrigo'nun merdivenlerin hemen dışındaki koridorda bizi beklediğini görene kadar Domino'yu düşünmemeyi başarmıştım. Sonra benim dikkatli

bölümlere ayırma dağıldı. Rodina aramıza girdi. "Bu Ru, üçlümüzün diğer üçüncüsü."

Gözlerine gelene kadar Rodrigo'yla aynı görünüyordu. Karanlık mağaralara ya da Rodina'nınki gibi alaycı bir sertliğe benzemiyorlardı. Bunda daha yumuşak bir şeyler vardı. Tek dizinin üzerine çöktü. "Kraliçem."

"Rodrigo nerede?" Ben sordum.

Rodina, "O artık benim kardeşim ve senin erkeğin, tıpkı Ru ve benim olduğumuz gibi," dedi.

Nathaniel, "Anita, önce kaçmamız gerekiyor," dedi.

Ona baktım ve eğer bir elimde kanlı bir bıçak, diğerinde silah olmasaydı, saçlarına dokunabilirdim. O haklıydı.

Domino ölmüştü ama biz ölmemiştik. "Bizi buradan çıkar. Rodrigo biz güvende olana kadar izinli."

"Şeref sözü mü?" diye sordu. "Evet."

Kardeşinin aynadaki görüntüsü gibi köşeyi döndü. "Gözlerinde ölümümü görüyorum."

"Onu öldürdükten sonra sevgilimin kanını boğazımdan zorla geçirdin."

Kardeşine baktı. "Rodrigo, gerçekten mi?"

Garip bir şekilde utanmış görünüyordu ve omuz silkti. " zamanlar eğlenceli görünüyordu."

"Eğlenceli!" Dedim ve ona doğru bir adım attım.

Nathaniel kolumu tuttu, "Anita, önce çıkmamız gerek." Rodrigo'ya baktı ve "Ve sen, aptalca şeyler söylemeyi kes" dedi.

Rodrigo bana baktı; mağara karası gözlerinde o anda zalimlikten çok düşünce vardı. "O aptalca, zalimce şeyi yapmamış olsaydım
şu anda burada duruyor olmazdık, Anita Blake."

"Önce dışarı Roddy," dedi Rodina. O önden gitti, biz de peşinden gittik, çünkü şimdilik başka ne yapabilirdik ki? Bana verdikleri el fenerini almak için silahı eşofmanın cebine koymak zorunda kaldım. Silahı
Bıçak dışarıda kaldı, çünkü onu koyacak yerim yoktu. Rodina kayanın içinde açılan bir tünele doğru ilerledi. Daracıktı ve klostrofobime öyle bir çarptı ki, yemin ederim kayanın etrafımda kapanmaya başladığını hissedebiliyordum. Bıçağı bir duvara, feneri de diğer duvara dayadım ki ellerim duvarların gerçekten de daralmadığını anlasın. Bu sadece benim fobimdi. Gerçek değildi. Temiz havanın kokusunu alabiliyordum. Denizin kokusunu alabiliyordum. Gri vardı
İleride ışık vardı. Rodrigo açıklıktan kayboldu ve tünelin sonuna geldiğimde, aşağıdaki denize dik bir düşüşe bakan siyah bir kayaydı.

Rodrigo sol taraftaki kayanın üzerinde durmuş bana elini uzatıyordu. Elini tutmak istemedim ama ışık azalıyordu ve neyin üzerinde durduğunu ya da neden durmadığını göremiyordum.
kayalara doğru yuvarlanıyordu, ben de elini tuttum. O da
Kelimenin tam anlamıyla kaya oyulmuş sığ merdivenlerden çıkmama yardım etti. Bırakın onları , onları hiç görmemiştim bile. Rodina, Nathaniel'e merdivenlerden çıkarken rehberlik ediyordu. Ru
arkadan geldi.

Rodrigo uçurumun tepesindeki sık otlar ve çiçeklerden oluşan bir yükseltinin arkasına çömeldi. Bana alçakta durmamı işaret etti, ben de öyle yaptım.

Rüzgâr otları savuruyor, çiçeklerin başını sallamasına neden oluyordu ve uçurumun en yüksek noktasının sonuna doğru siyah taşlardan oluşan bir harabe vardı. "Kara Kale," dedi. "Herkes tek kalenin
Geriye kalan tek şey harabe, ama kale uçurumun içinde. Onun saklanma
Üstündeki kaleler yükseldikçe ve yandıkça yeri hep burası olmuştur, ama her zaman üstündeki adamların kukla efendisi olmuştur."

Sahilin temiz olduğundan emin olunca bizi çimenlerin ve rüzgârın içinden geçirdi. Limana bakan paslı bir topun üzerinde fotoğraf bir çift vardı. Alacakaranlık çökmeye başladığında daha fazla turist ya da belki de piknik yapan veya denizin fotoğrafını çeken yerliler vardı.

"Ve kimse onun burada olduğunu bilmiyor
mu?" diye sordum. "Hayır," dedi Rodrigo.

Rodina, "Onun en güçlü yanlarından biri göz önünde saklanması," dedi. Sırt çantasını açtı ve "Gün ışığında kanlı bir bıçakla dolaşamazsın Anita," dedi.

Hoşuma gitmedi ama bir silahımı bıraktım, çünkü haklıydı. Hayatlarımız için savaşıyorduk ama buradaki herkes deniz kenarında harika bir gün geçiriyordu.

Rodina saçlarını saklamak için kapüşonunu yukarı çekti ve "Biz turistler. Aralarına karışacağız." Nathaniel' elini kendi elinin içine aldı ve sanki hep oradaymış gibi koluna asıldı. Rodrigo
Özür diledi ama "Güvenlik " dedi.

"Tamam." Bir elimle kolunu tuttum ve diğer elimi
cebimin içinde, silahın ağırlık yerde. Silah
Kolumda o varken dönüp onu durduğu yerde öldürmenin cazip geldiğini kabul etsem de kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Eğer Nathaniel olabilirdim, ama o yanımdaydı ve biz dışarıdaydık. Kaçıyorduk. Onu sonra öldürecektim.

Üçüzler bizi çimenli tepeden aşağıya, içinde hâlâ bir sürü araba bulunan bir otoparkgeçirip önümüzde kasabaya doğru götürdüler. Hâlâ gün ışığıydı ve arkamızda sadece Moroven ve Damian gündüz yürüyen vampirler vardı. Roane'lar güneş doğduğu sürece en büyük tehlikeydi. Kürek kemiklerimin arasında bir hedef varmış gibi hissediyordum ve arkama bakmamak için kendimi zor tutuyordum,

ama kapüşonum kapalıyken gerçekten de uyum . Hatta etekleri kadar kısa olan birkaç kadın daha vardı ama onlar eteklerinin altına tayt giymişlerdi. Bacaklarım hala o kadar soğuktu ki
onları zar zor hissedebiliyordum. Sanki dışarı çıkıp rüzgârın içine girene kadar soğuğu görmezden gelebilmiş gibiydim. Nathaniel' yeni saç kesimi uyum sağlamamıza yardımcı oldu, ama onu saçsız her gördüğümde bir küçük bir yumruk yemişti. Görünen kanın çoğunu Rodina'nın ona verdiği bir bezle ve kazağı da geri kalanını gizliyordu. Rol yapma konusunda benden çok daha iyiydi, bu yüzden Rodrigo ve çok daha fazla çift gibi görünüyorlardı. Rodrigo
Muhtemelen çift taklidi yapmakta daha iyiydi ama ne yapacağımdan endişeleniyordu. Ru bizden ayrılarak turistlerin arasında başlamıştı.
Onu orada burada bir anlığına görebiliyordum, bu da muhtemelen bizden o kadar da saklanmadığı anlamına .

Denize dökülen bir nehrin üzerindeki taş bir köprüden geçiyorduk. Her şey çok güzeldi ama havanın kararmasına az kalmıştı. Bu gerçekleşmeden önce saklanmamız gerekiyordu. "Açıkta kalmamamız gerekiyor," dedim.

Rodina Nathaniel'e doğru eğildi ve sanki en iyi şeyi ben söylemişim gibi gülümsedi. "Vampirleri dışarıda tutacak kiliselerden birine gideceğiz."

"Peki ya Roanes?" Ben sordum.

"Sen ve adamların bugün şimdiden dört tanesini öldürdünüz."

"Burada daha kaç kişi var?" diye sordum.

"Düzinelerce," dedi, hâlâ
gülümseyerek. "Bir plana
ihtiyacımız var," dedim.

"Dev ve Edward nerede?" Nathaniel sordu.

O haklıydı. Sağlıklı düşünemiyordum. Neyim olduğunu bilmiyordum ama sonra . Damian bizimle kalmak ve onu tekrar almasına izin vermemek için savaşıyordu ama üçü de tenine dokunuyordu: Moroven, Keegan ve Roarke. Biriyle savaşabilirdi.
Hatta iki, ama üç. Sanki bizden bir parça çalmaya çalışıyorlardı.
Tökezledim ve Rodrigo'ya tutunmak zorunda kaldım. "Ne oldu?
yanlış mı?" diye sordu.

Nathaniel, "Damian" diye cevap verdi. Kollarını Rodina'ya sarılıyormuş gibi dolamıştı, ki bu daha az şüpheli görünüyordu

Sadece Rodrigo'nun koluna tutunuyordum. Sonra Damian gitti, aklımdan, kalbimden silinip gitti. Moroven onu tekrar yakalamıştı. Lanet olsun!

Rodrigo, "İyi misin?" dedi. Beni belimden tutuyordu; anlaşılan düşmeye tahmin ettiğimden daha yakındım. Eteğim belimden tutmak için yeterince uzun değildi. Ayağa kalkmama ve her şeyi yerine oturtmama yardım etti.

"Yine Damian'ı yakaladı," dedim.

Ru aniden belirdi. "Yola devam ."

Haklıydı. Nathaniel, "Yaptıklarımızı bildiği için mi yoksa mi Damian'ı tekrar yanına aldı?" diye sordu.

Başımı salladım. "Bilmiyorum."

Rodina, "Henüz genel bir alarm yok," dedi.

"Nereden biliyorsunuz?" Ben sordum.

"Kaçmıyoruz," dedi. "İyi bir

noktaya değindin," dedim.

Ru'nun üçüncü olduğu sıradan iki çift gibi yine sakin, pitoresk bir sokakta yürüyorduk. boyunca suda sallanan bir dizi tekne ve yolun diğer tarafında sırasıyla Deniz Feneri ve Balıkçı adında bir deniz ürünleri restoranı ve bir dükkan olduğu anlaşılan mavi bir bina vardı.
Taze İrlanda deniz ürünleri vardı, ya da tabelalar öyle diyordu. Yürüdük. koşmadan. Rodina, Nathaniel'in söylediği bir şey karşısında kıkırdamayı başardı.

Rodrigo, "Sen zekiymiş gibi davranırken benim de kız gibi gülmemi mi istiyorsun?" dedi.

Ona ters ters bakmamak için kendimi zor tuttum, bu bütün "turist çift" kamuflajını mahvederdi. Yapabildiğim en iyi şey eğilip "Siktir git" demek oldu.

Sanki harika bir şey söylemişim gibi . Sokağın karşısındaki yaşlı bir çiftin ona gülümsediğini gördüm. Yüzümü indirdim.
Yüz ifademin uyuşmadığı gerçeğini gizlemek için omzuna yaslandım.
Sanki ona sarılıyormuşum gibi göründü. Harika.

Ru yürümeyi bırakmış ve karanlık suya bakıyordu. Karanlık suyun içinde bir fok vardı; onu görebiliyordunuz. Bana Roarke'ınkileri hatırlatan kocaman siyah gözleriyle bize bakıyordu,

Ancak bu şekilde suyun altında boğulan bir kurban gibi görünüyordu. Rodrigo'nun boynuna doğru fısıldadım, "Bu sadece bir fok mu?"

"Fok formundayken onları her zaman ayırt edemezsin," diye fısıldadı.

Ru suyun kenarında diz çöktü ve hırıltı, homurtu ve mırıltı arasında bir yerde yumuşak sesler çıkardı. Fok suyun altına eğildi ve ortadan kayboldu. Ru hızla ayağa kalktı. "O bir fok değildi." sudan uzaklaşıyordu.

"Siktir," dedi Rodina. Nathaniel'in elini bıraktı ve yüzünü suya döndü.

"Ne yapacağız?" Nathaniel sordu.

Su, teknelerin arasında sessizce akıp gidiyordu, beyaz dalgalarla kaynamaya başladı, ama suyu çalkalayan görünürde hiçbir şey yoktu. "Kaçın!" dedi Rodina ve Nathaniel'i kolundan yakaladı. ve caddeden aşağı inmeye başladı. Geri kalanımız da peşimizden geldi. Sessiz sokakta hâlâ birkaç kişi bize bakıyordu ama önemli değildi artık. Rol yapmak için çok geçti. Foklar kendilerini sudan arkamızdaki caddeye attılar. Bir tanesinin titrediğini gördüm ve bir adam ayağa kalktı, tamamen giyinikti ve bize doğru bakıyordu. Hay sikeyim!

Rodrigo beni bir binanın kenarına sürükledi. Binanın içinde Uzakta bir kilise gördüm. Hava karardığında vampirleri uzak tutabilirdi ama şimdi Selkie'leri uzak tutamazdı.

Kilise bahçesine girmek için bir duvarı aşmamız gerekti ve birden etrafımız mezar taşlarıyla çevrildi. Burası bir mezarlıktı. Nathaniel kolumu tuttu. "Ölüleri dirilt. Zombileri dirilt, Anita."

"Burada zombilerin ortaya çıkacağından emin değilim." "Dene," dedi.

Rodina, "Yeni kraliçemizle birlikte ölmemeyi tercih ederim, henüz değil," dedi. "Dene."

Rodrigo, "Bizi bulurlarsa onları ," dedi.

"Biz artık senin gelinleriniz, Anita Blake. Seni güvende tutmalıyız. ve mutlu," dedi Ru ve karanlığa doğru ilerledi, sanki sihirle gölgelerin içinde kayboldu.

Rodina ikimizi mezar taşlarının kenarındaki gölgelere götürdü. "Sadece senin yapabileceğin şeyi yap, Anita. Biz de iyi olduğumuz şeyi yapacağız ve kraliçemizi koruyacağız."

"Bir bıçağa ihtiyacımız var," dedi Nathaniel.

Kara Kale'de Roane'u öldürmek için kullandığımız bıçağı çıkaracağını düşünmüştüm ama yanındaki kılıftan bana temiz bir bıçak uzattı. "Bir de kalede kullandığımızı," dedim.

Rodina bunu sorgulamadı, sadece sırt çantasından çıkardı. Duvarda bir ses duydum. "Büyü yap, Anita. Yanındaki adam için yap." Sonra duvara ve sessiz mücadele seslerine doğru koştu.

O huzurlu yeşil alanda durdum ve henüz hava kararmadığını fark ettim; neredeyse hiç kimse hava büyücülük yapamazdı.

Ölü çağıranlar vampirler gibiydi.

Gün ışığı. Sokaklar karanlıktı ama gökyüzünde hâlâ ışık vardı. Bunu hissedebiliyordum. Ayaklarımızın altındaki toprağa uzandım ve ölüleri aradım. Topraktı, yaşayan toprak.

"Ölüyü hissedemiyorum, Nathaniel."

Temiz bıçağıyla avucunu boydan boya kesip bana uzattı. "Seninle birlikte çemberde yürümeme yardım et." Rodrigo ya da Ru'nun birini duvarın üzerinden geriye attığını gördüm.

Nathaniel yüzüme dokundu. "Anita, sana ihtiyacım var."

Gözlerinin içine baktım ve bizi tekrar yakalarlarsa ne olacağını düşündüm. Elimi kesip açtım, bu onu ürküttü ama ellerimizi kana kan birbirine kenetledim ve "Çemberi birlikte yürüyoruz" dedim.

Biz yürürken aşağıya doğru parlayan beyaz bir ışık çizgisi gibi hayal ettim.

Kavga seslerini duymazdan geldim çünkü bunu yapabilmem için üç Harlequin'in bizi yeterince uzun süre koruyacağına güvenmem gerekiyordu. Ölüler burada dirilmeyecekti ama de burada kullanabileceğim bir güç vardı. Korunma ve rehberlik için dua ettim. Nathaniel fazladan bir enerji kaynağı oldu ama ben zaten Roane'u kalede boşaltmıştım. Çemberin neredeyse duyulabilir bir patlamayla kapandığını duydum ve ikimizi de sanki yükseklik değiştirmişiz gibi yutkunmak zorunda bırakan bir basınç değişikliği hissettim. Roane kanının hala üzerinde olduğu bıçağı aldım, tamamen kurumamıştı bile ve onu yere sapladım. İhtiyacımız olan şeyi yapacağını umuyordum.

Üç Harlequin, saran üç kişilik bir kalabalıkla birlikte bize doğru geliyordu. Moroven'ın kaç tane mühür muhafızı vardı?

Kahretsin. Bize saldırdılar ve üçüzler ellerinden geleni yaptılar. Rodina fırlattı.

Birini omzunun üzerinden geçirdi ve çemberin içine düştü. Bu kazara olabilirdi ama sonra ayağa kalktı ve neredeyse benim boyumda bir kılıç çekmek için çemberin içinden geri adım attı ama vücudunun yarısı çemberin içinden geçti.

"Vampirleri uzak tutar ama bu adamları tutmaz," dedim. Sonra tam karanlık geldi. Bunu bir gibi iliklerime kadar hissettim. Üçüzlerin hepsi çemberin içinden bize doğru geri çekildiler, böylece neredeyse ayakta duruyorduk
arka arkaya. Çemberin dışında, geçebileceklerini bildiğim insan formundaki Roane'lardan oluşan sağlam bir duvar bekliyordu.

"Şikayet ettiğimden değil ama neyi ?" Ben sordum.

Rodrigo, "Vampirler gelecek," dedi. "Onlara beklemelerini söyledi."

"Yakalanmayacağım," dedi Rodina.

"Ben de öyle," dedi Ru.

"Kahretsin," dedim ve etrafta bize yardım edecek bir şey aradım. Çok uzakta olmayan, karanlıkta parlayan bir şey gördüm.
Doğrudan baktığımda orada değildi, ama göz ucuyla baktığımda beyaz fosforlu bir parıltı gibiydi, hayalet gibi bir parıltı.

Rodrigo, "Kehanete göre, karanlık metresimizin kaybolmasını ve Kaplanların Efendisi'nin zafer kazanmasını garantilemek için klan kaplanlarından biriyle evlenmeleri gerekiyor," dedi.

"Tarih dersi vermenin zamanı mı Roddy?" Rodina dedi ki. "Eğer burada ölürsem, ne olduğunu anlayacak başka birine ihtiyacım olacak.
oldu."

"Şimdi ne geveliyorsun?" diye sordu.

"Şu yönde gerçekten perili olabilecek ne var?" Elimle işaret ederek sordum.

Bir an üçü de yer değiştirip düşündüler ve sonra Ru, "Wicklow Gaol," dedi.

Rodina, "Burası artık sadece tarihi bir alan," dedi.

Tepedeki ağaçların arasından bir rüzgâr esiyor ve ürpertiyordu. Yağmur kokmuyordu ama bir fırtına yaklaşıyor gibiydi. Gökyüzünde denize doğru kaynayan kara bir bulut vardı. "O da ne?"
Nathaniel sordu.

"Bu o," dedi Rodina, "o ve onun tüm karanlık sarayı."

"Senin için canımızı veririz," dedi Ru.

Siyah "bulut" tek tek şekillere ayrılmaya başladı. Cadılar Bayramı cadı posteri gibi bir kitle halinde uçan vampirlerdi. Rodina'ya doğru eğildim. "Hapishaneye gitmek için savaşabilir misin?"

"Söz veremem."

"Uğruna ölecek kadar önemli mi?" Rodrigo sordu. "Orada dirilecek ölüler var," dedim.

"Sevgiline yaptıklarım için beni öldürmene gerek yok, Anita. Deniz halkı bunu senin için yapacak." Bir savaş çığlığı attı, ki bu ses için kullanabileceğim tek terimdi, ve düşman yığınının içine atladı.

83

ANİDEN göğüs göğüse bir dövüş oldu ve sayıca azdık.
Silahı ilk kullanan Nathaniel oldu, sesi dışarıda bile gök gürültüsünü andırıyordu. Önümdeki adamı ürküttü, böylece onu kalbinden bıçakladım ve onu tekrar kalabalıkların arasına atabildim.
arkadaşlarıyla. Sonra birdenbire dövüşmeyi bıraktılar. Şaşkınlık ve neredeyse acı içinde bağırdılar. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bunun benim sihrim olmadığını biliyordum.

Rodrigo ve Rodina bizi yakaladı ve Ru arkamızı korurken koşmaya başladı, ancak diğerlerinin hiçbiri kovalamadı. Koştuk. I
içimdeki canavarım olan, spor salonunda gerçek likantroplarla çalışmama yardımcı olan parçama dokundum ve sokaklar siyah bir bulanıklık olacak şekilde koştum. Arkamızdaki şeytani rüzgâr yetişemeyecek kadar hızlı olana kadar koştum. Nathaniel kolayca yanımda kaldı ve böylece
Rodina ve Rodrigo da öyle yaptı ama Ru tökezledi ve kız kardeşi onu yanımızda tutmak için tutmak zorunda kaldı. Sanki dolunay yeryüzüne düşmüş gibi parlayan beyaz ışığa doğru koştum. Ona yaklaştıkça gözümün önünde daha fazla parladığını görebiliyordum.

Devasa taş binanın girişinde koşarken üçüzler arkamızdaydı. Eğer hayatta kalırsak, onlara daha fazla kardiyo yaptıracaktım. Uzun etekli ve otantik olduğu sanılan ama pek de öyle olmayan kıyafetler giymiş beyaz saçlı bir kadın, "Bugünlük kapatıyoruz," dedi.

Rodrigo bir silah çekti ve ona gösterdi. "Şimdi kaç. Kötü şeyler geliyor."

Yardım için bağırarak kaçtı. Yan kapıdan geçip, görünüşe göre hâlâ açık olan bir kafeye girdi. Umarım kimse cesur değildir. I

Hayaletleri kullanmak istedim, yapmak değil.

Damian birdenbire yine kafamızın içinde bağırmaya başladı. Nerede olduğumuzu bilmek istiyordu ve biz de ona sorduğumuzu sanıyorduk. Gece gökyüzünde üzerimizdeydi ve hapishaneyi eski avlanma alanı olarak düşünüyordu.

Kapı aralığında iki karanlık şekil belirdi. Koyu renk saçlı, soluk tenli, sanki vampir seçmelerinden gelmiş gibi siyah giyinmişlerdi; biri erkek, biri kadındı ama gerçektiler. Kapıdan içeri süzüldüler çünkü vampirlere ihtiyaçları yoktu.

Bir kamu binasına girmek için kimsenin iznine gerek yoktu. Kafede toplanmış insanlara baktılar. Dişlerini gösterecek kadar geniş sırıttılar.

"Bu gece eskiden olduğu gibi ziyafet vereceğiz," dedi adam.

Kadın dedi ki, "Bizi gördüler. Onları şimdi öldürmek zorundayız." "Hayır," dedim, "bu insanlara zarar vermeyeceksiniz."

"İrlanda'da ölüler üzerinde hiçbir gücün yok büyücü," dedi kadın.

"Bu gece bu binada kimseye zarar vermeyeceksin," dedim. Koridorda bir fısıltı duydum ve omurgamda soğuk bir rüzgâr hissettim. Vampirler değildi. Gözlerimi kısa süreliğine kapattım ve tüm bina

Beyaz fosfor gibi hayaletlerle yanıyor, yüzlerce, belki de binlerce huzursuz ruhun hareketli nabzıyla yoğunlaşıyordu. Onlar

Kızgın. Hayaletlerden daha önce hiç bu kadar öfke ve sonra nedenini anladım. Vampirlere kızgınlardı.

"Yüzyıllar boyunca burada kaç kişiyi öldürdünüz?" Ben sordum.

Birbirlerine sırıttılar. "Yeter," dedi kadın ve adam başını salladı.

Hala kanayan elimi taş duvara bastırdım ve hissettim

Güç binanın içinde titriyor, öylece bekliyordu. Nathaniel elini benimkinin üzerine koydu ve binanın kemiklerinin kaydığını ve dalgalandığını hissedebiliyordunuz.

"O da neydi?" diye sordu erkek vampir.

Damian iki vampiri iterek kapıdan içeri koştu. Bize katıldı, sanki bir yarışta koşmuş gibi nefes alıyordu. Elini bana doğru uzattı. Ben onun elini kestim, o da bizimkine doğru uzandı ve birbirimize dokunduk.

Taşlar.

"Ne oldu?" diye sordu, kanayan elini bizimkinin üzerine koyup taşlara .

"İntikam."

Bina etrafımızda sarsıldı ve koridorda arkamızdan bir rüzgar başladı, dışarıdan değil, içeriden.

Bina. İki vampir kapıya yöneldi ama yeni bir vampir onları durdurmak için oradaydı. Herhangi bir standarda göre dev gibi bir adamdı ve kapıdan geçerken eğilip dikkatlice doğrulması gerekiyordu.

"Damian, seni bok . Roarke'u öldürdün!"

"Bachman, seni Dublin'den geri çağırdığını görüyorum."

"Amacına hizmet etti, çünkü M'Lady'yi Tüm Karanlığın yeni Kraliçesi yapacak güç orada duruyor."

Damian, "Dublin'de insanları parçalayan kişi bu," dedi.

"Ve şimdi tüm bu insanların bizi görmesine izin verdiğinize göre, hepsini katledeceğim," diye bize hırladı.

Damian, "O her zaman vampirden çok canavar olmuştur," dedi.

Harlequin silahlarını kaldırdı ve Bachman savaşa girdi ama bizimle değil. Kapı aralığından kafeye daldı ve çığlıklar onu takip etti.

"Kurtar onları!" Dedim.

Rodina, "Seni yalnız bırakamayız," dedi.

Rüzgâr saçlarımızı yüzümüze savuruyordu. Binanın içinde yanan beyaz ateş gibi ışığı görebiliyordum. Üstümüzde dev bir uyanış gibi titriyordu.

"Yalnız değiliz," dedim. "Git ve onları kurtar. Bu bir emirdir!" "Bizim yüzümüzden burada daha fazla insan ölmesin," dedi Damian.

Tüm arasında bir yerde, iki vampir tekrar dışarıda kaybolmuştu. Daha iyi bilmesem, bizden çok Bachman'dan korktuklarını düşünürdüm.

Üçüzler kapıdan içeri girdiler ve sesin geldiği yöne doğru gittiler. Çığlıklar. İleri doğru yürüdük ve hayaletler de bizimle geldi. Işık o kadar parlaktı ki bize doğru gelen vampirlerin karanlığın içindeki tek tek şekillerini görebiliyordum. Hiç bu kadar çok vampir görmemiştim.

uçabilen. Bu nadir bir hediyeydi ve ben bunu hatırladım.

Damian da bu konuda harikaydı. Bu onun soyundan geliyordu; hepsi uçabiliyordu.

Bir vampir bir adamı avucunun içine almış, havaya yükselirken boğazından besleniyordu. Yakınımızda bir silah patladı; vampir bocaladı ve park ağır bir şekilde düşen adamı yere düşürdü. İkinci bir atış, daha ağır bir patlama sesi ve vampir ince kırmızı bir sis içinde patladı. Edward'ın gizlendiği yerden çıkıp, "Beni partiye davet etmeyi unuttun mu?" dediğini görmeden önce kim olduğunu biliyordum.

"Asla. Onları sivillerden uzak tutun." "Onları senden kim uzak tutuyor?"

Hayaletleri göstererek, "Öyle," dedim. "Bana hayaletlerin insanlara zarar veremeyeceğini söylemiştin."

"Kendi başlarına yapamazlar," dedim.

Hayaletler etrafımıza üşüştü, Moroven'ınki ne kadar siyah ve karanlıksa o kadar beyaz ve parlak, titreşen, zonklayan bir bulut oluşturdular. O gölge ve yanılsama bulutunun içinden çıktı ve "Hayaletler bize zarar veremez!" diye seslendi.

"Onlara zarar verdik!" Damian bağırdı ve gardiyana ödeme yapmaya gücü yetmeyen insanların açlıktan öldüğü hücrelere girdiği anılarını paylaştı, bu yüzden ısırık sonunda bir merhametti. Derileri dokunulamayacak kadar sıcaktı, vampirler cesetlere üşüşen akbabalar gibi onlarla ziyafet çekiyor, onları . Yeni mahkumlar, hala sağlıklı ve Ama Moroven güzelliği severdi ve onları kendisi için toplardı. Cezalarının bir parçası olarak işkence gören ve yeni yara izleri nedeniyle onu memnun eden kurbanlar. Karanlıkta ağlayan çocuklar tutuldu, rahatlatıldı ve öldürüldü. Çok fazla ölü, çok fazla cinayet. Moroven'ın vampir öpücüğü, hapishaneyi yüzyıllardır kişisel bakkalları olarak görmüştü. Sanki Damian'ın anıları hayaletlerle birleşmiş, onların hikâyelerini, hayatlarını yeniden gerçek kılmıştı. Bunun gücü, gök gürültülü bir hayalet şelalesi gibi yukarı doğru kükredi. Feryat edip konuşmaya başladılar ve birçoğu kendilerini tam olarak hangi vampirin öldürdüğünü hatırladı.

Kasaba halkı artık çığlık atıyor ve işaret ediyordu; onlar bile bunu görebiliyordu. Hayaletler intikam için bağırıyordu, tıpkı öldürülmüş bir zombi her şeyden önce katilinin peşine düşecektir. Hayaletlerin kimseye zarar verebilecek fiziksel bir formu yoktur, ama ben onlara kan verdim ve

vampir hizmetkarımın ve *moitié bête*'min elini tutuyordu. Kanayan ellerimizi birbirine dokundurduk, tıpkı benim gücü birleştirdiğim gibi.
başka bir büyücüyle birlikte daha büyük, daha yaşlı bir zombi yetiştirdi ve hayaletler vampirlere saldıran kükreyen bir rüzgâr ve öfke fırtınasına dönüştü.

Beyaz ve siyah fırtına havaya yükseldi. Edward, Nolan ve adamları, Dev, Magda, Socrates, Domino ve Ethan tüm adamlarım, biri ölü, biri yaralı, bizim tarafımızda o kadar çok savaşçı vardı ki, ama yerde savaşacak hiçbir şey yoktu. Savaş havadaydı ve aramızda uçabilen tek kişi elimi tutuyor, kanını benimkine karıştırıyordu.

Kafenin yan tarafındaki pencere patlayarak sokağa fırladı. Üçüzlerle birlikte Bachman onu insanlardan uzaklaştırıyordu.
Tıpkı onlara söylediğim gibi içeri girdiler. Onun peşinden dışarı çıktılar, ama Büyük vampir bize saldırdı, Donnie'yi silahını kaldıramadan yakaladı ve sonra Giacomo Bachman kadar büyüktü ve
kavga . Donnie ondan kurtuldu ve Dev onu güvenli bir yere çekti.
Yerde daha fazla vampir vardı ve Hamish'i gördüm. Hamish'i gördüm. Harlequin'in geri kalanı da savaşa katılmıştı. Nicky'nin ona doğru yürüdüğünü gördüm ve Gelinim olan hız bulanıklığına bir kez daha hayret ettim.

"Bizi öldüremeyeceksiniz!" Keegan bağırdı ve elinde üçümüze doğrultulmuş bir tüfekle orada duruyordu. Kimse bize yardım edecek kadar yakın değildi. Hepsi savaşıyordu, Nathaniel ve ben silahlarımızı zamanında kaldırmaya çalıştık, ama büyüye çok dalmıştım ve
Dinlen. Edward hareket ediyordu ama zamanında yetişemeyecekti.
Üçüzler aniden oradaydı. Rodrigo, Keegan'ın önüne geçti ve aynı anda ateş ettiler.

Keegan geriye doğru düşerken ve Rodrigo dizlerinin üzerine gök gürültüsü gibi bir ses duyuldu. Nolan, Donnie ve Brennan Keegan'ın etrafını sardılar ama Keegan ayağa kalkmadı. Rodrigo onun işini bitirmişti. Moroven çığlık attı ve hayaletlerin parlayan beyaz ışığında yere düştü, çünkü artık iki hizmetkârı da öldüğü için intikamcı ruhlarla savaşacak gücü kalmamıştı. Hayaletleri bilmiyordum,
büyülü kanla dolu olanlar bile bir vampirin canını alabilir. Belki de Obsidiyen Kelebek'in hediyesini onlarla paylaşmıştım. Rodina ve Ru

Hala beni koruyorlardı, bu yüzden Nathaniel ve Damian ile birlikte Rodrigo'nun yanında diz çöken bendim.

Tüfek Rodrigo'nun göğsünü açmıştı. Kalbi açık bir yaranın içinde atmaya çalışıyordu. "Bir Gelin, Damadı için ne olmak zorundaysa ben de o oldum Anita Blake: top yemi." Güldü ve tükürdü
Kan.

"Konuşmaya çalışma," dedim.

Boğazı düğümlendi, daha fazla kan tükürdü ve şöyle dedi: "Kehanetin en eski çevirileri yaşam güçlerinin birleşmesinden, ruhların kaynaşmasından bahsediyor. Evliliği kastetmiyorlar." O kadar çok kan öksürdü ki, ona konuşmayı kesmesini söylemek istedim ama artık beni duyabildiğinden emin değildim. "Bazı kaplan klanlarının tek eşlilik konusunda neden bu kadar ciddi olduklarının bir parçası olarak ömür boyu diyor."

Uzaktan siren sesleri geliyordu; onu kurtarmaya çalışacaklardı. Rodina ve Ru şimdi kardeşlerinin yanında diz çökmüşlerdi. Çatışma çoğunlukla bitti. Moroven'in ölümü bazılarını kelimenin tam anlamıyla öldürmüştü, çünkü onlara ulaşmaya ve onlardan çalarak kendini kurtarmaya çalışıyordu.

"önünde klan kaplanını öldürdüm. Gözlerinden ışığın gitmesini izledi ve sonra onun kanını içti. Görmüyor musun?" Rodrigo söyledi.

"Kaplanlar Kralı'nın bir kaplanla evlenmemesi gerekiyordu. Onu kurban etmesi ve kanını içmesi gerekiyordu," dedi Rodina.

"Evet," dedi kardeşi.

Ru, "Kan içtiğiniz bir insan kurbanını kabul eder ?" diye sordu.

"Asla!" Dedim.

Ru, yüzü kendisininkinin aynadaki görüntüsü gibi olan kardeşine , "Kendi aşıklarından ve *moitié bêtes*'lerinden birinin kurban edilmesine kesinlikle razı olmazdın, böylece onların ölümünü izleyebilir ve kanlarını içebilirdin," dedi.

"Hayır," dedim, ama daha az bir güçle.

Rodrigo, canlı bir boğazda asla bulunmaması gereken ıslak şeylerle çok kalın olan bir sesle, "Kanı yuttuğun anda güç değişimini hissettim ve sonra 'Tüm
Harlequin bana ait' dedi ve bunun doğru olduğunu biliyordum." Öksürdü.

Yüzünden ve göğsünün üstünden dalga dalga koyu kan akıyordu. Ambulans geldi ama kurtaracak kimse yoktu.

Sonsöz

İRLANDA HÜKÜMETİ, Nolan ve ekibinin Wicklow kasabasında bir çatışma başlatmasından pek memnun değildi. Tüm bu paramiliter paranormal ekip daha başlamadan bitmiş olabilir. Eğer bu durum gizemli Van Cleef'i mutsuz ediyorsa, belki de bunu düzeltebilirdi.
olabilir. Edward, Nolan'ın ailesini ziyaret etmek için eve gitti. Gelip geçmişi kurcalamama izin vermediler. Surat astım, ama sadece
Dostluklarını onardıkları için mutluydu.

Moroven öldüğünde, herhangi bir enerji artışı hissetmedim. Ya hayaletleri çağırmak beni kör etti ya da Onu Yapan Kadın'ın içindeki güç, içine başka bir beden buldu. Umarım bulmamıştır.
Görünüşe göre tüm Harlequin'ler artık gerçekten bana ya da Jean-Claude'a ait. Ya da en azından benim onların Kötü Kraliçesi olmamı istiyorlar. Bu konuda ne hissettiğimden emin değilim ama Harlequin'i elimizde tutamayacağımızı biliyorum.
St. Louis'de. Dünyayı dolaşmaya ve doğaüstü dünyayı yeniden denetlemeye başlıyorlar. Avrupalı vampirler bizimle savaşma konusunda seslerini yükseltiyorlar; İrlanda'da olanlardan ve başka yerlerdeki bazı söylentilerden sonra, gidip kendilerini becerebilirler. Vampirler
daha fazla yetişkin gözetimi olmaksızın yeterince yetişkin değil. Sanırım şimdilik bu kadar.

Riley ve kız arkadaşı Kara Kale'de hapsedilmişti ama Moroven beni yakalamaya çalışmakla o kadar meşguldü ki onlara fazla zarar verecek zamanı olmamıştı. Riley'nin Roarke'un büyük büyük büyük torunu olduğu ortaya çıktı ve şimdi yeniden özgür bir halk olan Roane'ların Kralı. Siyah üzerine siyah gözler onlar için krallığın bir işareti.

Dublin'deki yeni vampirler dünyanın başka hiçbir yerindeki vampirlere benzemiyor. Bunun bir nedeni toprağın kendisi ve büyüsüdür ama bir nedeni de Moroven'in asla insan olmamasıdır. O Tuatha Du'dan biriydi.
Dannon, yüksek peri sarayları, karanlık bir gecede
Karanlık. O bir Fey'di ve bu yüzden onun vampirlik türü
burada hayatta kalabilirdi. Flannery'nin teyzesi Nim bunu paylaşsaydı iyi olurdu. "Ne fark ederdi ki?" dedi. Buna verecek bir cevabım yoktu. Belki de haklıdır, ama görünen o ki
Yanlış.

İrlanda vampir salgınını şimdiye kadarki en büyük ulusal sağlık krizi olarak ele alıyor, ancak yeni ölümsüzleri ana akım hayata bizim Amerika'da yaptığımızdan daha sorunsuz bir şekilde dahil ediyorlar. Ancak buradaki vampirler, birkaç istisna dışında, daha çok dişleri olan insanlar gibi görünüyor.

Domino'nun cesedini eve götürdük. Şafağın Babası ve Tüm Karanlığın Annesi'nin gerçek varisi benim, çünkü kaplanlarımdan biriyle "evlendim". Bu, bağlılık töreninin birdenbire daha az karmaşık hale geldiği anlamına geliyor, çünkü sadece
gerçekten seviyorum, ama eğer bu beni
Domino'yu geri getirmek. Nicky bu kendime yalan söylediğimi söylüyor. Ona sosyopatik mantığını kendine saklamasını, benim bile bazı illüzyonlara ihtiyacım olduğunu söyledim.

Asher, Nathaniel'in saçını görünce ağladı. Ayrıca Devereux'dan tekrar sevgili olacak kadar özür diledi ama bence bu daha çok Dev'in Kane'e eziyet etmesi içindi. Göreceğiz bakalım.

Micah, Nathaniel'in teklifine evet dedi. Dolayısıyla planlamamız gereken bir düğün olabilir; bu yılın teması bu olacak gibi görünüyor. Üçümüz birlikte evde olduğumuz ilk gece, hamile kalmayı ciddi ciddi konuşmaya karar verdim. Nathaniel'in yeni bebeğini okşarken
kısa saç modeli bana neler olabileceğini hatırlatıyor. Damian yatakta bize çok sık katılıyor. Micah ona Nathaniel'in diğer tarafında bir yer veriyor, ben de ortada duruyorum. Jean Claude onu nereye koyacağından henüz emin değil. çalışıyoruz.

Ru ve Rodina evde bize katıldılar, ancak Nickynin Gelinim olmak için seks yapmasından dolayı kendilerini tamamen aldatılmış hissediyorlar. Kardeşleri Rodrigo'yu özlüyorlar ve o da iyi bir şekilde öldü.

Aksi takdirde onu öldürmek zorunda kalacaktım. Domino'ya yaptıklarından sonra başka seçenek yoktu. Nicky de aynı fikirde. Herkes
kabul ediyor. Peki Rodrigo'ya benim hayatımı, Nathaniel'in hayatını ve Damian'ın hayatını borçlu olmak ve hayatta kalsaydı onu öldüreceğimi bilmek neden garip hissettiriyor? Sosyopatlık mı? Olabilir. Bunun iyi bir şey olduğundan emin değilim.
ama bir Kötü Kraliçe için harika bir tutum.

Daha fazlasını mı arıyorsunuz?

Bu yazar hakkında daha fazla bilgi ve kitaplarının tam listesi için Penguin.com adresini ziyaret edin.

Bir sonraki harika okumanızı keşfedin!

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirikitaplarsohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
https://t.me/cevirigilleryorum

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.
Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.
Sevgiler.
Çevirigiller Ekibi.